

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

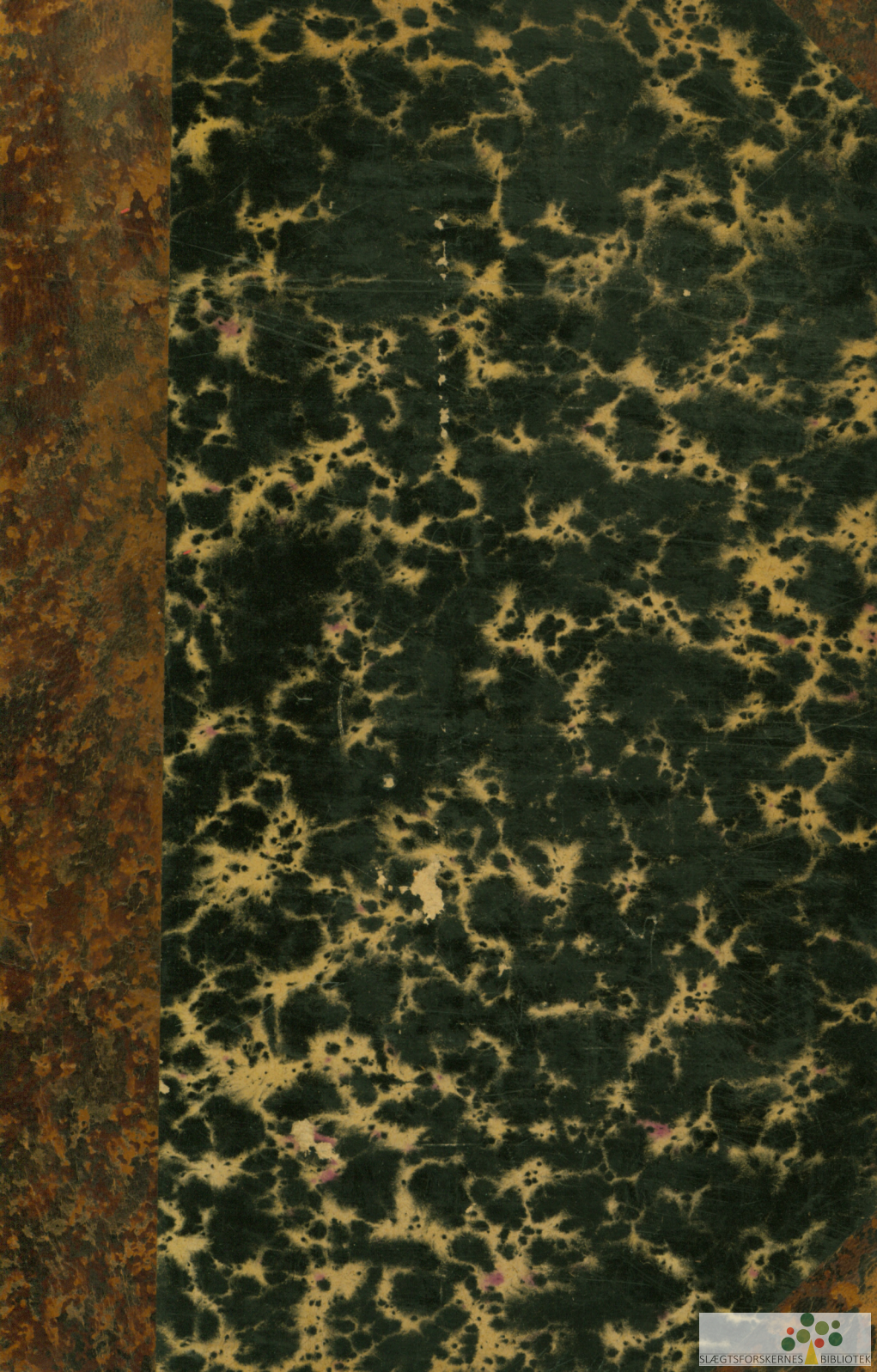
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

REALREGISTER
TIL
DOMSSAMLINGERNE
I CIVILE SAGER

1897—1906

UDGIVET AF

R. GRAM,
DR. JUR., OVERRETSASSESSOR.

OG

E. HVIDT,
HØJESTERETSASSESSOR.

2. BIND: L.—Ø.

FORLAGT AF G. E. C. GAD — KØBENHAVN 1908

TRYKT HOS NIELSEN & LYDICHE (AXEL SIMMELKIÆR).

Indholdsfortegnelse.

Bogstaverne L—Ø.

	Side		Side
L.			
Laan til Brug.....	1	Lægevæsen.....	35
Landeveje, se Vevjvæsen.		Lærere, se Skolevæsen.	
Landvæsens- og Overland- væsenkommissioner....	1	Lærlinge og Principaler ...	39
Lavværgc, se Enker.		Løbcdagc, se Betaling, Gæld og Renter.	
Lcgater.....	3	M.	
Leje.		Maal, Mønt og Vægt.....	40
I. Af faste Ejendomme.		Mageskifte, se Køb og Salg I B.	
A. Kontraktens Stiftelse. Leje- maalstiden. Opsigelse	6	Magistrat, se København og Købstæder.	
B. Retsforholdet mellem Par- terne. Fremleje	10	Mandatarer i processuelle Forhold, se Procedure VI.	
C. Forholdet til Tredjemand..	14	Margarinesager, se Nærings- væsen IV.	
D. Lejen og Kaution for samme	15	Markeder, se Næringsvæsen VI.	
E. Spørgsmaal om Fratrædelse, Ophævelse og Erstatning for Misligholdelse	20	Mark- og Vejfred, se Hegn og Fred.	
II. Af rerlige Ting.....	31	Materialister, se Apotekervæ- sen og Lægevæsen.	
Len, se Arv II.		Matrikelsvæsen.....	44
Liggedage, se Søfart II og III.		Medicinalvæsen, se Apoteker- væsen og Lægevæsen.	
Ligkasser, se Begravelse og For- eninger.		Militærvæsen	44
Ligningskommissioner, se Skat IV.		Mindreaarighed.....	47
Livrente og Livsforsikring, se Forsikring II.		Mindre Gældssager.....	54
Lodsvæsen og Fyrvæsen....	33	Ministervirksomhed, Mini- steransvarlighed.....	58
Lotteri, se Spil.		Mora, se Betaling og Gæld.	
Love etc. Deres Ikrafttræ- den	34		

IV

	Side
Mortifikation af Gældsbreve og andre Værdidokumenter	58
Mortifikation af Udtalelser, se Ærefornærmelser IV.	
Myndighed, se Mindreaarighed og Umyndige.	
Mæglere og Slutsedler.....	59
Møller.....	62
Mønt, se Maal.	

N.

Naadensaar, se Gejstligheden.	
Nationalbanken, se Pengeinstituter.	
<i>Negotiorum gestio</i>	64
<i>Notarius publicus</i> , se Embedsmænd, Testamenter, Transport, Veksler.	
Notorietet	66
Næringsvæsen.	
I. I Almindelighed. Gentagelsesvirkning	67
II. Haandværk	72
III. Handel (derunder ogsaa Prævehandel, Salg ved Auktion, Forbrugsforeningers Handel og Brændevinshandel)	75
IV. Overtrædelser af Margarine-lovgivningen	79
V. Frinæring. Husfids- og Landboprodukter. Omløben med Varer	81
VI. Markeder. Torvehandel....	85
VII. Beværtningsnæring m. m. (derunder ogsaa Brændevinshandel).....	85

O.

Officerer, se Militærvæsen.	
Ombud, se Kommunalvæsen, Skolevæsen og Snekastning.	
Omløben med Varer, se Næringsvæsen V.	

	Side
Ophævelse (af Retssager).....	92
Oprejsning, se Appel IV.	
Opsigelse, se Gæld, Leje, Søfart I og Tjenesteforhold.	
Optagelse, se Retsgebyrer.	
Overformynderi.....	93

P.

Paasejling, se Søfart VI.	
Pant.	
I. I Almindelighed.....	95
II. Haandfaet Pant.....	96
III. Underpant i faste Ejendomme.	
A. Panterettens Stiftelse, Omfang og Ophør. Forholdet mellem Parterne	101
B. Forholdet mellem forskellige Panthavere og til Tredjemand	110
IV. Underpant i Løsøre	118
Passivitet i Kontraktsforhold, se Handel V og Kontrakt III.	
Patent, se Eneret.	
Pengeeffekter	122
Pengeinstituter (Banker, Sparerkasser o. s. v.)	124
Pension	130
Politi. Politivedtægt. Polititilhold.....	135
Politiret.	
I. Hvilke Sager der henhøre under Politiret	138
II. Proceduren. Dommerens Vejledning. Sagførerens Mededel. Appel.....	143
Postvæsen.....	146
Pressen	147
Privatlivets Fred, se Husfred.	
Procedure og processuelle Forhold.	
I. Almindelige processuelle Forhold	153
II. Formalitet og Realitet....	169

Side	Side		
III. Saggivelsen, dens Fuldstændighed og Bestemthed	173	Retsakter, se Dokumenter og Retsskrivere.	
IV. ProceserklæringsBestemthed og Betimelighed. Vægning ved at afgive dem ...	187	Retsgebyrer (derunder Skifteafgift og Auktionsgebyr)....	256
V. <i>Exceptio actionis intempestivæ</i>	195	Retsskrivere	259
VI. Mandatarer i processuelle Forhold	202	Rettens Pleje, se Dommere, Retsskrivere og Procedure.	
VII. <i>Exceptio actoris incompetentis</i> og <i>exceptio deficientis legitimationis ad processum</i>	204	Rigsdagen. Rigsdagsmænd	264
VIII. <i>Exceptio rei incompetentis</i>	212		
IX. Procesfællesskab. Paatale under eet	215	S.	
X. Hurtig Retsforfølgning ...	217	Sagførere	265
XI. Usømmelig Procedure og processuelle Bøder	218	Sameje	274
Procesomkostninger	222	Selskaber, se Aktieselskaber, Foreninger og Interessentskabsforhold.	
Proformaretshandler, se Ejendomsret II b og Kontrakt I.		Selvtægt	276
Proklama, se Prækclusion og Skifte.		Separation, se Ægteskab V.	
Prækclusion	233	Servituter.	
Præmieobligationer, se Næringsvæsen V og Spil.		I. Servituters Stiftelse ved Viljeserklæring. Tinglæsnings Nødvendighed	279
Præskription.		II. Servituters Stiftelse ved Hævd (ordinær eller Alderstids)	281
I. Ordinær	234	III. Servituters Afbenyttelse, Udstrækning og Opher	284
II. Ekstraordinær	235	Sjette- og Tiendepenge, se Skatter II.	
Præskription af Veksler, se Veksler V.		Sindssyge	287
Præster og Præsteembeder, se Gejstligheden og Kirker.		Situationskort	289
R.		Skadeserstatning i Kontraktsforhold, se Handelsomsætninger V og Kontrakt VII samt de enkelte Kontraktsforhold.	
Reassumption	240	Skadeserstatning udenfor Kontraktsforhold, se Erstatning.	
Røderi, se Søfart.		Skatter og andre offentlige Afgifter.	
Regnskabsvæsen og Regnskabsbetjente	241	I. I Almindelighed	289
Renter.		II. Arveafgift. Halvprocent- og Kwartprocentafgift	291
I. I Gældsforhold m. m.	245	III. Bygningsafgift	292
II. I Handelsforhold	250		
III. Erstatningsrenter	251		
<i>Res judicata</i> , se Domme II.			

	Side		Side
IV. Kommunale Afgifter, Ydelser og Byrder	293	Stamhuse, se Arv II.	
V. Indkomst- og Formueskat til Staten	303	Stømpelvæsen	347
Skifte.		Stier, se Servituter og Vejvæsen.	
I. Skifteautoriteterne, deres Kompetence og Ansvar. <i>Executores testamenti</i>	303	Stiftelser og Hospitaler....	352
II. Betingelserne for Skiftebehandling af Dødsboer m. m. og Genstanden herfor.....	306	Stævning.	
III. Den Boet paahvilende prioriterede, privilegerede og simple Gæld. Gældens Anmeldelse og Anerkendelse	309	I. Stævningsens Indhold og Nødvendighed	353
IV. Boernes Behandling m. m. Procedure og Erklæringer for Skifteretten	314	II. Parterne	356
V. Udlodning i Boet og Udlæg under samme. Opgørelse og Ekstradition	318	III. Stævnevarslet	360
VI. Appel	319	IV. Stævningsens Forkyndelse ..	362
Skiftegebyrer, se Retsgebyrer.		Sundhedsvæsen	375
Skilsmisse, se Ægteskab V.		Svende, se Haandværkssvende.	
Skolevæsen. Skolelærere ..	321	Sygeforsikring, se Forsikring III.	
Skovvæsen	325	Sygekasser, se Foreninger og Forsikring III.	
Skøns-, Syns- og Taksationsforretninger.		Sædvane	379
I. Nødvendigheden eller Tilstedeligheden af Skøn eller Syn m. m.	325	Søfart.	
II. Mændenes Udmeldelse, Forretningernes Foretagelse og Afhjæmning. Deres Betydning og Virkning samt Paaanke, Oversyn og Overskøn.....	328	I. Personerne, Redernes Retsforhold indbyrdes og overfor andre. Besætningsens Antagelse, Stilling, Forhold og Løn	392
III. Omkostningerne	335	II. Bortfragterens (Rederiets og Skibsførerens) Forpligtelser og Ansvar	403
Slutsedler, se Mæglere.		III. Befragterens og Ladnings-ejerens Forpligtelser m. H. t. Ladningens Levering og Modtagelse m. m.	418
Snekastning	336	IV. Fragten, dens Beregning og Betaling	428
Sogneraad, se Kommunalvæsen.		V. Havari	430
Solidariske Forhold	336	VI. Paasejling	431
Sparekasser, se Pengeinstituter.		VII. Strandings- og Bjærgningsvæsen	436
Spedition, se Befordringsvæsen.		VIII. Søsagers processuelle Behandling udenfor København	439
Spil	341	Søforsikring, se Forsikring IV.	
Sportelvæsen, se Retsgebyrer.		Sø- og Handelsretten.	
Sporveje, se Erstatning og Jærnbanevæsen.		I. Rettens Kompetence	440
		II. Indstævning, Forligsmægling, Procedure og Kendelser samt Spørgsmaal om Udeblivelse .	453
		Søpanteret, se Pant IV og Søfart I.	
		Søterritoriet	459

	Side		Side
T.		Udsættelse (Anstand).....	576
Tandlæger, se Lægevæsen.		Udsættelsesforretninger og Indsættelsesforretninger.....	582
Terminshandel, se Spil.		Ulykkesforsikring, se Forsikring II og III.	
Territoriet, se Soterritoriet og Udland.		Umyndige (derunder Umyndig- gjorte) og Værger.....	584
Testamente.		Unødig Trætte.....	588
I. Habiliteten til at gøre Testa- mente. Testamentsformerne	460	Uskiftet Bo.....	591
II. Testamenters Indhold, Gen- stand og Forstaaelse. Gen- sidige Testamenter.....	462	Uskrivkyndighed.....	594
III. Tilbagekaldelse af Testa- menter.....	469	V.	
Tid og Tidsfrister.....	471	Vagervæsen, se Lodsvæsen.	
Tiendevæsen.....	475	Valgret og Valgbarhed....	594
Tilbageholdelsesret.....	476	Vand og Vandsyn.....	595
Tilbagesøgning af ydet Be- taling.....	478	Varebetegnelser og Vare- mærker.....	603
Tilstaaelse, egen, se Bevisbyr- de og Procedure I og IV.		Vejvæsen.....	612
Tinglæsning.....	483	Veksler og Checks.	
Tjenesteforhold.		I. I Almindelighed. Form og Indhold. Personerne. Løbe- tid. Betaling.....	622
I. Egentligt tyende. Forholdet mellem Husbond og Tyende	488	II. Vekselomgangen. Vekselre- gres.....	630
II. Højere Tjenende hos Hand- lende og Fabrikanter.....	504	III. Vekselkonto og Veksel- renter samt Provision m. m. Vekselsagens Omkostninger	634
III. Andre Tjenende.....	520	IV. Vekselsøgsmal og Procedure	638
IV. Tyendesager: Søgsmal, For- ligsmægling, Procedure....	526	V. Vekslers Præskription....	645
Toldvæsen.....	531	Vidner.	
Transport.....	533	I. Inhabile Vidner m. H. t. Sin- ceriteten. Protest mod saa- danne Vidners Førelse og deres Vidnepligt.....	648
Tørvemoser.....	545	II. Inhabile Vidner paa Grund af Villighedsforhold eller fjendtligt Forhold (herunder Pl. 16 Septbr. 1778). Protest mod saadanne Vidners Førelse og deres Vidnepligt.....	648
U.		III. Inhabile Vidner paa Grund af egen Interesse og særlig paa Grund af deres Forhold til Sagen. Protest mod saa-	
Udeblivelse fra Retten og for sildigt Møde.			
I. Citantens Udeblivelse og for sildige Møde.....	545		
II. Indstævntes Udeblivelse og for sildige Møde.....	547		
Udland. Udlændinge.....	566		
Udpantning.....	569		
Udskiftning.....	574		
Udstykning.....	574		

	Side		Side
danne Vidners Førelse og deres Vidnepligt.....	650	Æ.	
IV. Inkompetente Vidner. Protest mod saadanne Vidners Førelse og deres Vidnepligt	653	Ægteskab.	
V. Genstanden for Vidnebevis. Vidnebevisets Betydning og Gyldighed.....	655	I. Forpligtelse til Ægteskab. Dets Stiftelse.....	682
VI. Vidneførsel (Stævning og Procedure). Prækription. Appel. Vidnespørgsmaal. Om Vidnepligt og Protest mod Vidners Førelse (se dog ogsaa Vidner I, II, III og IV).....	658	II. Retsvirkning for Manden (derunder om D.L. 5—1—13)	683
Vindikation, se Ejendomsret III.		III. Retsvirkning for Hustruen .	687
Vold.....	664	IV. Formuefællesskabet. Undtagelser fra samme.....	691
Voldgift.....	665	V. Separation og Skilsmisse...	696
Væddemaal.....	672	Ærefornærmelser.	
Værger, se Umyndige.		I. Imod private	701
Værnepligt.....	672	II. Imod Embeds- og Bestillingsmænd.....	711
Værneting.....	674	III. Imod Korporationer, Foreninger, Selskaber m. m....	714
Vægt, se Maal.		IV. Straffens Størrelse, Erstatning, Mortifikation, Retorsion	715
		V. Søgemaal og Procedure	719
		Æreret	724
		Ø.	
		Øvrighed.....	725

L.

Laan til Brug.

Nægtet en Mælkehandler Godtgørelse for Afsavn af nogle Spande, som han havde sendt et Mejeri, for at dette kunde benytte dem til Forsendelse af Mælk til ham, og som, efter at Forholdet mellem ham og Mejeriet var ophørt i Aug. 1896, var blevet ham tilbageleverede i Jan. 1897 — allerede fordi han først i Slutningen af 1896 havde krævet Spandene tilbageleverede.

Sø-Hand. D. 27 Jan. 1898, U. f. R. 1898 p. 336, Sø-Hand. T. 1898 p. 71.

Antaget, at en Lejer, som af Ejeren havde faaet Tilladelse til at benytte de Lokaler, som han skulde fraflytte Oktbr. Flyttedag, i nogen Tid derefter, og som derpaa benyttede disse til 20 Novbr., var pligtig at svare et billigt Vederlag for Benyttelsen, da han ikke havde faaet Tilsagn om gratis Benyttelse.

Kbh. Gældsk. D. 11 Jan. 1901, U. f. R. 1901 p. 745.

Landeveje, se Vejvæsen.

Landvæsens- og Overlandvæsenskommissioner.

En Landvæsenskommissionskendelse, der havde bestemt, at en Sø skulde sættes under offentligt Tilsyn, forsaavidt angik Aaløbet igennem Søen, ophævet, da saadant ifølge L. 28 Maj 1880 § 50 kun kan ske ved Beslutning af Amsraadet og under lagttagelse af Lovens § 4.

Aarhus Amts Overlandv. Komm. Kend. 25 Juni 1898, U. f. R. 1899 p. 625.

En Henstilling til Overlandvæsenskommissionen om at udsætte Sagen, til Amsraadets Beslutning forelaa, ikke taget til Følge, da L. 30 Decbr. 1858 § 14 kun hjemler Ret til at udsætte Sagen for at faa afhjulpet formelle Mangler, men ikke for at faa afhjulpet Mangler, som bevirke, at Sagen overhovedet ikke kan paakendes af Kommissionen.

ibid.

Et projekteret Engvandingsanlæg ved Gudenaå tillagt Fremme, uagtet der af Ejeren af to ved Aaen beliggende Fabriker var nedlagt Indsigelse derimod i Henhold til L. 28 Maj 1880 § 71, Stk. 4, som krænkende hans Ret ifølge Dom til Benyttelse af Vandet til Fabriksbrug. Erstatning for tabt Vandmængde i nogle Foraarsmaaneder tilkendt Fabrikejeren efter uvillige Mænds Skøn i Henhold til Lovens § 71, Stk. 3. Fabrikejerens Paastand om, at Vandingsanlægget ialfald kun maatte nyde Fremme for de til Aaen grænsende Ejendommers Vedkommende, forkastet i Henhold til Lovens § 65. (Dissens.)

Aarhus Amts Overlandv. Komm. Kend. 20 Juli 1898, U. f. R. 1899 p. 629.

Udtalt, at en Hovedgaards Ejer ved en i 1898 af en Landvæsenskommission afsagt Kendelse, forsaa vidt og i det Omfang denne Kendelse efter den da gældende Lovgivning (L. 5 April 1888 § 55) af Overlandvæsenskommissionen maatte anses velbegrunnet, havde erhvervet en Ret til Anbringelse af Gitre m. m. for at forhindre Fisk i fra en Aa, hvor han alene havde Fiskeriret, at trænge ind i nogle en Naboejer tilhørende Vandledningsgrøfter.

H. R. D. 15 Novbr. 1900, jfr. Aalborg Amts Overlandv. Komm. Kend. 29 Septbr. 1899, H. R. T. 1900 p. 478, U. f. R. 1901 p. 19.

Endvidere udtalt, at denne Ret ikke kunde betages ham som Følge af Bestemmelserne i L. 26 Marts 1898, idet denne Lov først var traadt i Kraft efter Afsigelsen af fornævnte Kendelse. Overlandvæsenskommissionens Kendelse, ved hvilken Sagen var paadømt paa Grundlag af L. 26 Marts 1898, ophævedes derfor.

ibid.

En Sag, hvorunder nogle Lodsejere ved et privat Vandløb ankede over, at en Møllejer i Vandløbet havde anbragt en Dæmning med Stemmeværk og havde indrettet en Kanal, gennem hvilken det ved Dæmningen opstemmede Vand lededes hen til hans Møllekarm, og som tillige var sat i Forbindelse med en lavere liggende Rende til Vanding af en Mølleren tilhørende Eng, fandtes baade i Henhold til L. 28 Maj 1880 § 57 og i Henhold til Lovens 2det Afsnit, særlig §§ 63 og 78, rettelig at være indbragt for Landvæsenskommissionen som 1ste Instans, hvorfor den i sin Helhed burde have været paakendt af Overlandvæsenskommissionen. Da denne Kommission delvis havde afvist Sagen, hjemvistes denne.

H. R. D. 5 Febr. 1904, jfr. Viborg Amts Overlandv. Komm. Kend. 3 Novbr. 1903, H. R. T. 1903 p. 607, U. f. R. 1904 B p. 128.

Møllejeren tilpligtet under Dagmulkt at fjærne de ommeldte Hindringer for Vandets frie Løb, baade fordi de skadede de øvrige Lodsejeres Fiskeriret, der ikke ifølge L. 26 Marts 1898 § 4 kunde fordres tilsidesat for Møllejerens Interesse, og fordi Anlægget heller ikke uden

disse Lodsejeres Samtykke kunde opretholdes som Engvandingsanlæg ifølge L. 28 Maj 1880, jfr. navnlig §§ 60 og 64, Stk. 1.

Viborg Amts Overlandv. Komm. Kend. 6 April 1904, U. f. R. 1904 A p. 357.

Statueret, at da L. 28 Maj 1880 § 32 foreskriver, at vedkommende kommunale Bestyrelse skal paase, at der sættes Flodemaal for de ved offentlige Vandløb beliggende Vandmøller, og da hverken den Bundstok, hvorefter Flodemaalet sættes for Sæby Stampemølle ved en i 1860 afsagt Landvæsenskommissionskendelse, eller de dengang anbragte Flodemaalsmærker nu fandtes, hvorfor en Rekonstruktion af dette Flodemaal var umulig, maatte et nyt Flodemaal sættes. Til Fastsættelse heraf havde Landvæsenskommissionen været kompetent. De af Ejeren af Sæby Vandmølle nedlagte Paastande om Afvisning fra Landvæsenskommissionen m. m., der alene støttedes paa Manglen af saadan Kompetence, forkastedes.

H. R. D. 10 Febr. 1904, jfr. Hjørring Amts Overlandv. Komm. Kend. 18 Juni 1903, H. R. T. 1903 p. 613, U. f. R. 1904 B p. 132.

Billiget, at Landvæsenskommissionen havde sat Flodemaalet for Sæby Vandmølle til $36\frac{1}{2}$ Tomme over Bundstokken, skønt nogle ovenfor beliggende Ejendomme led af Vandet som Følge af Opstemningen ved denne Mølle, da Møllens Interesse i at beholde denne Opstemning overvejede Lodsejernes Interesse i en Sænkning.

Se nævnte Overlandv. Komm. Kend.

Et Interessentskab, som ved en Landvæsenskommissionskendelse var tilpligtet at vedligeholde en af det selv anlagt Vandafledningsgrøft paa nærmere angivet Maade, fandtes ikke pligtigt at betale Udgifterne ved en Landinspektørforetning, som nogle Mænd havde ladet optage til Konstatering af, at Kendelsen ej var efterkommet, allerede fordi det efter L. 28 Maj 1880, se § 56 i. f., ikke ved en saadan Forretning, men ved en Vandsynsforretning burde være søgt konstateret, at Kendelsen ej var efterkommet.

Kbh. Ov. D. 4 Septbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 86.

Lavvæрге, se Enker.

Legater.

Se Arv, Stiftelser og Testamenter.

Spørgsmaal om Fortolkning af et af en Sognepræst i 1777 oprettet Testamente, hvorved han til et Legat henlagde bl. a. den aarlige Landgilde af to Halvgaarde, ansat til en bestemt Sum, saaledes at af Legatet skulde ca. $\frac{4}{5}$ uddeles til Sognets trængende og ca. $\frac{1}{5}$ tillægges Skolelæreren, medens den fungerende Sognepræst, der skulde del-

tage i Legatets Bestyrelse, skulde have det overskydende af Landgilden, hvis Kornet maatte blive dyrere end anslaaet.

H. R. D. 3 Novbr. 1897, jfr. Vib. Ov. D. 3 Aug. 1896, H. R. T. 1897 p. 529, U. f. R. 1898 p. 1.

Efter at de to Halvgaarde var solgte for en betydelig Købesum foruden en deri radiceret Afgift, svarende til, hvad der efter Testamentet skulde udredes til Legatet, statueredes det, at Sognepræsten vedblivende var berettiget til at oppebære det mulige Indtægtsoverskud, men at der ved dettes Beregning ikke kunde tages Hensyn til Renterne af Købesummen for Halvgaardene.

ibid.

Ikke anerkendt, at de forandrede Forhold kunde give vedkommende Sogneraad nogen Ret til Bestyrelse af Legatet eller Raadighed over dets Indtægter.

ibid.

I et Tilfælde, hvor en Sognepræst testamentarisk havde bestemt, at 50,000 Kr. af hans Formue skulde anvendes til Oprettelse af et Legat og anbringes i 4 pCt. rentebærende Prioritetsobligationer med Sikkerhed som for umyndiges Midler, samt derhos havde bemyndiget den indsatte Testamentseksekutor til straks at foretage Anbringelsen, hvilket skete, og hvor Kapitalen efter Præstens Død gik tabt, antoges det ikke, at Eksekutor var pligtig at erstatte Legatet det lidte Tab, da Anbringelsen var sket indenfor halv Vurderingssum, og uanset, at Kapitalen ved Anbringelsen var gjort uopsigelig fra Kreditors Side fra Ejer til Ejer, idet Præsten i den udstedte Fuldmagt kun havde givet Forskrifter m. H. t. Sikkerheden.

H. R. D. 29 Novbr. 1898, jfr. Hof. St. D. 8 Febr. 1898, H. R. T. 1898 p. 549, U. f. R. 1899 p. 94.

To Legatarer, der af Eksekutor i et Bo havde faaet de dem tillagte Legater udbetalte uden Afdrag af Arveafgift og Efterstemplingsgebyr, tilpligtede at tilbagebetale et til de nævnte Afgifter svarende Beløb, da de havde modtaget Legaterne mod at give skadesløs Kvittering, og da vedkommende Skifteret efter en i Boet derom opstaaet Disput havde decideret, at Afgifterne ikke kunde føres Boet til Udgift.

Kbh. Gældsk. D. 29 Septbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 178.

To Mænd havde legeret to Legatkapitaler til et Sogns fattige. Antaget, at Giverne havde tilsigtet, at Kapitalerne skulde bestyres af de Autoriteter, der ifølge Lovgivningen varetage Fattigvæsenets Anliggender, og at Renterne af Kapitalerne derfor maatte henregnes til de Renter, der ved Regl. 5 Juli 1803 § 46, Post 6, ere henlagte som Indtægter til Sognets Fattigkasse.

Kbh. Ov. D. 29 April 1901, U. f. R. 1901 p. 541.

Statueret, at en Person, der i det hele fyldestgjorde Betingelserne

for at nyde godt af det Brock-Bredalske Legat til Medgiftsudstyr, paa Grund af Nærheden af sit Slægtskab med den ene af Legatstifterne havde Krav paa at erholde den største af de for Aaret 1900 udelte Portioner af Legatet, uanset at han en Gang tidligere havde erholdt en Legatportion.

H. R. D. 28 Jan. 1902, jfr. Hof. St. D. 13 Maj 1901, H. R. T. 1901 p. 648, U. f. R. 1902 B p. 82, jfr. 1901 p. 689.

Da ifølge den konfirmerede Fundats for det Treschowske Pengefideikommis Tvistigheder vedrørende de til Fideikommiset knyttede Legater ikke kunde indbringes for Domstolene, blev en Sag, hvorunder en afdød Legatnyders Universalarving paastod sig den første efter Dødsfaldet forfaldne Legatyldelse tilkendt, afvist fra Retten, skønt det i Konfirmationen var forbeholdt Domstolene at afgøre de Tvistigheder, der angaa Retsforhold til Tredjemand, idet Legatnyderne ikke fandtes at falde ind under dette Forbehold, og idet der ikke kunde tilkomme en afdød Legatnyders Arving en fortrinligere Retsstilling end Legatnyderen selv.

Kbh. Ov. D. 11 Novbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 125.

Udtalt, at den, hvem en livsvarig aarlig Rente er tilsagt, har Krav paa Renten, beregnet til hans Dødsdag, forsaavidt saadant ikke ved udtrykkelig Bestemmelse er udelukket. Den Bestemmelse i et Testamente, at Renten skulde udbetales i de sædvanlige Terminer, kunde saaledes ikke udelukke den nævnte Beregning af Renten.

Hof. St. Skiftekt. Decis. 2 Juni 1902, U. f. R. 1903 A p. 163.

Deraf, at et af en afdød efterladt, for Notarius oprettet Gavebrev, der maatte anses for en dispositio mortis causa, indeholdt, at hans Husbestyrerinde skulde have 10000 Kr. udbetalt af hans Bo »skadesløst og forlods«, kunde det ikke med Sikkerhed udledes, at Arveafgift og anden Afgift til det offentlige skulde udredes af Boets øvrige Midler.

Kbh. Ov. D. 5 Septbr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 736.

Den Bestemmelse i Fundatsen for »Ritmester Niels v. Kroghs Legat«, at Legatportionerne skulde tilfalde Børn af Legatstifterens Søskende eller ægtefødte Efterkommere af disse eller af hans Plejedatter eller endelig, »hvis saadanne ej findes«, ægtefødte Efterkommere af Legatstifterens Oldefader, »alt forsaavidt som de dertil ere værdige og trængende«, antoges at maatte forstaas saaledes, at de førstnævnte nærmere Linier, saalænge nogen af dem var til, ubetinget maatte udelukke den fjærnere Linie, uden Hensyn til, om ingen af de nærmere Slægtninge fyldestgjorde Fundatsens Bestemmelser om Værdighed og Trang.

H. R. D. 29 Maj 1905, jfr. Hof. St. D. 18 Aug. 1904, H. R. T. 1905 p. 249, U. f. R. 1905 B p. 286.

Leje.**I. Af faste Ejendomme.**

Se ogsaa Arvefæste, Forpagtning, Fæstevæsen, Huse.

A. Kontraktens Stiftelse. Lejemaalstiden. Opsigelse.

Da en Lejer længere Tid inden den Dag, da Opsigelse af Lejligheden til førstkommende Flyttedag senest kunde ske, havde meddelt Husejerens befuldmægtigede, at han var fraflyttet Lejligheden og var fratraadt Lejemaalet, fandtes egentlig Opsigelse ikke fornøden, for at Lejemaalet kunde betragtes som ophørt den nævnte Flyttedag. Alene Lejen til denne Dag tilkendt Husejeren.

Hof. St. D. 27 Septbr. 1897, jfr. H. R. D. 1 Septbr. 1898, H. R. T 1898 p. 349, U. f. R. 1897 p. 1024, jfr. 1898 p. 813.

Da ifølge Lejekontrakt om et Fotografatelier Opsigelse fra begge Sider alene kunde gives med 1 Aars Varsel, saalænge Udlejeren var Ejer af Ejendommen, men ellers 14 Dage før Nytaar og St. Hansdag, fandtes Udlejerens Enke, der havde levet i sædvanligt Formuefællesskab med sin Mand og efter hans Død havde overtaget Ejendommen som testamentarisk Universalarving, kun pligtig at give Lejeren det kortere Varsel.

Hof. St. D. 4 Oktbr. 1897, U. f. R. 1897 p. 1139.

Antaget, at Forkyndelse af en Opsigelse af en Lejlighed maa give den opsagte Lejer Ret til ved Søgmaal at søge Spørgsmaalet om Opsigelsens Lovlighed afgjort.

Hof. St. D. 2 Maj 1898, U. f. R. 1898 p. 512.

Den Bestemmelse i en Lejekontrakt, at Lejligheden af Ejeren ikke kunde opsiges til Fraflytning tidligere end April Flyttedag 1898, forstaaet saaledes, at Lejligheden kunde opsiges til Fraflytning paa April Flyttedag 1898.

ibid.

En Husejer, som havde opsagt en Lejlighed til Oktbr. Flyttedag 1898 i den Formening, at Lejemaalet først kunde opsiges til nævnte Flyttedag, men som senere med lovligt Varsel havde opsagt Lejligheden til April Flyttedag 1898, antaget ved den første Opsigelse at være afskaaret fra at fordrø Lejligheden fraflyttet tidligere end til Oktbr. Flyttedag 1898, uagtet Lejeren, da han under Protest modtog den seneste Opsigelse, endnu ikke havde lejet nogen anden Lejlighed.

ibid.

Antaget, at en Mand, der i flere Maaneder havde haft en Hest opstaldet hos en Staldmester i København mod et maanedligt Vederlag, der betaltes d. 10 i hver Maaned, ikke uden Varsel kunde afbryde Forholdet, men at dette kun kunde opsiges til Ophør til d. 10 i hver Maaned.

Kbh. Gælds. D. 1 Juli 1898, U. f. R. 1899 p. 198.

I et Tilfælde, hvor de Forhandlinger om et Lejemaal, der havde været førte mellem en Husejer og en Enke, havde været saa vidt fremskredne, at Husejeren havde anmodet sin Sagfører om at forfatte et Udkast til skriftlig Lejekontrakt, fandtes det dog ikke godtgjort, at Forhandlingerne havde ført til nogen endelig og for Husejeren forbindende Kontraktafslutning.

H. R. D. 20 Juni 1900, jfr. Hof. St. D. 22 Aug. 1898, H. R. T. 1900 p. 224, U. f. R. 1900 p. 558.

Antaget, at en Redaktør, der havde lejet et Hus i Seydisfjord paa Island, havde lejet Huset for et Aar ad Gangen, da det var givet, at han i de to første Aar af Lejemaalet havde lejet Huset aarvis, da dette var det almindelige ved Leje af hele Huse paa Island, og da en kortere Lejetid vilde have været særlig uheldig for ham, der i Huset havde Redaktions- og Trykkerilokale.

H. R. D. 14 Febr. 1901, jfr. Isl. Ov. D. 28 Juni 1897, H. R. T. 1900 p. 654, U. f. R. 1901 p. 201.

I et Tilfælde, hvor et Lejemaal var indgaaet fra April Flyttedag 1895 »til April Flyttedag 1900«, og hvor Lejemaalet fra Lejerens Side kunde opsiges til en af de almindelige Flyttedage med $\frac{1}{2}$ Aars Varsel, men fra Ejers Side kun til April Flyttedag 1900, antoges Lejemaalet at vedblive (ogsaa udover April Flyttedag 1900), indtil det bragtes til Ophør ved Opsigelse.

H. R. D. 10 April 1902, jfr. Kbh. Ov. D. 28 Jan. 1901, H. R. T. 1902 p. 60, U. f. R. 1902 B p. 142, jfr. 1901 p. 286.

I et Tilfælde, hvor et Lejemaal kunde opsiges med $\frac{1}{2}$ Aars Varsel til en April eller Oktbr. Flyttedag, fandtes en paa selve Oktbr. Flyttedag forkyndt Opsigelse til den følgende April Flyttedag at være behørig.

Hof. St. D. 13 Maj 1901, U. f. R. 1901 p. 685.

I et Tilfælde, hvor det i en Lejekontrakt om en Restauration i en Købstad var bestemt, at »Lejemaalet er uopsigeligt fra begge Sider i 5 Aar fra 1 Maj 1896, altsaa til 1 Maj 1901«, dog at Lejeren under visse Betingelser kunde fratræde Lejemaalet tidligere, og hvor Kontrakten iøvrigt intet indeholdt om Lejemalets Varighed, fortolkedes Kontrakten derhen, at Lejemaalet ikke var begrænset til det nævnte Tidsrum, men vedvarede, indtil det opsagdes med det sædvanlige for Leje af Husrum i Købstæderne gældende Varsel.

Vib. Ov. D. 18 Novbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 95.

Da en Husejer havde erkendt i en Lejers Interesse at have søgt at bortleje det lejede til en Tredjemand til Tiltrædelse 1 Septbr., antoges det, at Ejeren før den nævnte Dag havde været paa det rene med, at Lejeren ønskede at fratræde Lejemaalet snarest muligt, og at der derfor maatte gaas ud fra, at Lejemaalet — som kunde opsiges med 3 Maaneders Varsel til den 1ste i en Maaned — lovligt var opsagt til Ophør d. 1 Decbr. næsteften.

Hof. St. D. 6 Jan. 1902, U. f. R. 1902 A p. 183.

Skønt en Lejekontrakt bestemte, at Lejeren skulde give $\frac{1}{2}$ Aars skriftlig Opsigelse til en Flyttedag, statueredes det, at Lejeren, som var flyttet uden at opsiges, efter det foreliggende tilstrækkeligt tydeligt havde tilkendegivet, at det var hans Mening, at Lejemaalet skulde ophøre med det kortest mulige Varsel.

Sø-Hand. Skiftedecis. 30 Septbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 271,
Sø-Hand. T. 1902 p. 101.

En Dame, som i en skriftlig Erklæring havde erkendt at have lejet en Butikslejlighed i København fra næste Flyttedag for en bestemt aarlig Leje, men uden Angivelse af Betalingstiden for Lejen, fandtes berettiget til at træde tilbage fra Lejemaalet, da Ejeren i Lejekontrakten havde indført, at $\frac{1}{4}$ Aars Leje skulde betales forud — idet der ikke kunde gives Ejeren Medhold i, at Lejere i København, der ikke stille Kaution, i Mangel af udtrykkelig Aftale ere pligtige at betale Lejen forud.

Hof. St. D. 28 April 1902, U. f. R. 1902 A p. 556.

I Sommeren 1900 lejede A. uden skriftlig Kontrakt for en bestemt Sum en Lejlighed i et Hus, der skulde nedrives, indtil Nedrivningen, idet Ejeren samtidig erklærede, at han ikke garanterede, at Nedrivningen vilde blive udsat længere end til 15 Marts 1901. Huset nedreves først 15 Juni 1901, til hvilken Dag A. blev boende. Antaget, at der ikke ved nogle af Parterne afgivne skriftlige Erklæringer var sket Forandring i Lejemaalet, saaledes at A. skulde være pligtig at betale særlig Leje for Tiden efter 15 Marts 1901.

Hof. St. D. 25 Maj 1903, U. f. R. 1903 A p. 545.

En Vicevært havde paategnet en d. 31 Decbr. dateret Opsigelse en Erklæring om, at Opsigelsen var forkyndt lovligt og i rette Tid. Ejeren, der ifølge Kontrakten havde Krav paa Opsigelse 14 Dage før Nytaar, fandtes ikke bundet ved nævnte Erklæring, da det ikke var bevist, at Viceværten havde været bemyndiget til paa hans Vegne at modtage Opsigelsen og afgive Erklæringen.

Kbh. Gældsk. D. 25 Maj 1903, U. f. R. 1903 A p. 604.

Ved et Lejemaal om en Butik paa Frederiksberg, hvorom skriftlig Kontrakt ej var oprettet, fandtes Formodningen at være for, at det var indgaaet halvaarsvis med sædvanligt Fjerdingaars Opsigelse, og ikke for, at det var indgaaet maanedvis.

Kbh. Ov. D. 13 Juli 1903, U. f. R. 1903 A p. 789.

En Lejer anset pligtig at betale Leje for et Halvaar efter den Flyttedag, da han var fraflyttet Lejligheden, idet skriftlig Opsigelse ikke havde fundet Sted, og idet Lejeren ikke havde godtgjort, at der rettidig var givet nogen mundtlig Meddelelse, som havde Karakteren af en endelig og bestemt Opsigelse til den omtalte Flyttedag.

Kbh. Ov. D. 31 Aug. 1903, U. f. R. 1904 A p. 25.

I et Tilfælde, hvor Opsigelse af en Lejlighed ifølge Kontrakten skulde ske »14 Dage før Jul«, fandtes en d. 11 Decbr. stædfundet Opsigelse rettidig.

Hof. St. D. 7 Marts 1904, U. f. R. 1904 A p. 455.

Udtalt, at det i Pl. 2 Oktbr. 1754 § 2 bestemte Opsigelsesvarsel af $\frac{1}{4}$ Aar ikke fandt Anvendelse, hvor det lejede bestod i Hestestald og Vognport. Efter Omstændighederne ansaas $\frac{1}{2}$ Maanedes Varsel tilstrækkeligt.

Kbh. Gældsk. D. 28 Oktbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 194.

Naar der ifølge en Lejekontrakt om en Købstadlighed skal gives $\frac{1}{4}$ Aars Opsigelse til en af de sædvanlige Flyttedage, maa Opsigelse ske henholdsvis inden Nytaar og inden St. Hansdag.

Kbh. Ov. D. 7 Aug. 1905, U. f. R. 1906 A p. 69.

Et halvt Aars Varsel til 1 Maj erklæret at være det ved Leje af Boliger paa Landet sædvanlige Opsigelsesvarsel.

Vib. Ov. D. 30 Oktbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 172.

Udtalt, at selv om »sædvanligt Varsel« i Konkursl. § 17 maa fortaas som det i Lejeforhold af den foreliggende Art sædvanlige Varsel, maatte der gaas ud fra, at et Konkursbo kunde opsiges et Lejemaal om et Bageri med $\frac{1}{4}$ Aars lovligt Varsel, da Udlejeren ikke havde godtgjort, at det almindelige Opsigelsesvarsel i Lejemaal om Bagerier var et halvt Aar.

Hof. St. Skiftekl. Decis. 10 Aug. 1905, U. f. R. 1906 A p. 388.

A. havde d. 12 Jan. 1905 som Lejer underskrevet en Lejekontrakt om en Butik, at tiltræde fra April Flyttedag s. A., og havde af det første Kvartals Leje, 875 Kr., der efter Kontrakten skulde betales forud ved Kontraktens Underskrift, betalt 500 Kr. samt lovet at betale Resten senest d. 1 Febr. Statureret, at det e. O. maatte antages, at Ejeren, der ikke havde underskrevet Kontrakten, havde gjort sin endelige Godkendelse af Lejemaal et afhængig af, at A. fuldtud betalte det første Kvartals Leje, og at noget definitivt Lejemaal, da A. ikke kunde opfylde denne Betingelse, ikke var kommet i Stand. Ejeren dømtes derfor til at tilbagebetale A. de 500 Kr.

Hof. St. D. 5 Febr. 1906, U. f. R. 1906 A p. 633.

Et Lejemaal kunde opsiges med $\frac{1}{2}$ Maanedes Varsel til d. 1ste i en Maaned. Opsigelse til 1 Jan. 1906 fandtes herefter lovligt at have fundet Sted d. 16 Novbr. 1905.

Kbh. Gældsk. D. 4 Maj 1906, U. f. R. 1906 A p. 868.

A. havde for sig og Familie lejet nogle Værelser med fuld Pension i B.s Pensionat mod en vis Betaling pr. Maaned. Statureret, at da A. havde fortsat Lejemaal et efter den første Maanedes Udløb, maatte B. være berettiget til at betragte Lejemaal et som fortsat for den nye

paabegyndte Maaned, og at A. ikke kunde være beføjet til at afbryde et Lejeforhold som det foreliggende uden Varsel.

Hof. St. D. 6 Aug. 1906, U. f. R. 1906 A p. 897.

B. Retsforholdet imellem Parterne. Fremleje.

En Grundejer i Nykøbing p. M. tilpligtet i Henhold til en af ham med Byraadet indgaaet Overenskomst at opføre et Plankeværk langs et til ham af Byraadet udlejet Areal.

H. R. D. 12 April 1897, jfr. Vib. Ov. D. 17 Juni 1895, H. R. T. 1897 p. 129, U. f. R. 1897 p. 547.

Antaget efter det oplyste, at en Mand, der havde lejet en Lejlighed fra April Flyttedag, ved Siden af den skriftlige Lejekontrakt havde aftalt med Udlejeren, at der skulde foretages betydelige Istandsættelser af Lejligheden, og at disse ikke var forudsatte at være tilendebragte inden Flyttedagen. Da Istandsættelsen i Begyndelsen af Maj var bragt saa vidt, at Lejligheden kunde afbenyttes, maatte det herefter og efter det iøvrigt foreliggende tilregnes Lejeren, at han hverken da eller senere tog Lejligheden i Brug, og der nægtedes ham derfor Erstatning hos Udlejeren samt Tilbagebetaling af den forudbetalte Leje.

H. R. D. 10 Novbr. 1897, jfr. Kbh. Ov. D. 15 Juni 1896, H. R. T. 1897 p. 564, U. f. R. 1898 p. 24, jfr. 1896 p. 842.

Et Fogedforbud, som en Lejer havde nedlagt overfor Skødehaveren af Ejendommen imod dennes Ombygning, ophævet og Skødehaveren, der ifølge Lejekontrakten stod som Udlejer, frifundet for at betale Erstatning, da Skødehaveren ved tinglæst Købekontrakt havde solgt Ejendommen til en Tredjemand, der havde paabegyndt Ombygningen, hvilken Skødehaveren, hvis Hjemmelsansvar ifølge Lejekontrakten var bortfaldet ved Overdragelsen, ikke kunde forhindre.

Hof. St. D. 28 Novbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 180.

En Lejer antaget berettiget til udenfor det lejede Forretningslokale paa Husets Façade at anbringe Udhængsskabe som Skilt, da det var den almindelige Mening blandt Husejere, at saadan Reklamering er tilladt, ialfald naar Skiltning har været benyttet af en tidligere Lejer og den ikke er skæmmende — hvilke Betingelser in casu var tilstede — og da Husejeren end ikke havde assereret, at han havde nogen berettiget Interesse i Fjærnelsen.

Hof. St. D. 5 Decbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 190.

Anset beføjet, at en Mand med Hustru, 3 Børn og en Tjenestepige var indflyttet i og i to Maaneder havde benyttet en Lejlighed, som havde været lejet af hans Svigerfader, og som denne med sin Husholderske havde beboet til sin Død, da den afdødes Bo var indtraadt i Lejeforholdet, da Svigersønnen i Forening med en Medarving havde overtaget Svigerfaderens Bo, samt da Indflytningen var begrundet i, at Svigersønnen ved en Ildebrand var blevet husvild.

Vib. Ov. D. 19 Marts 1900, U. f. R. 1900 p. 332.

Udtalt, at hvis Svigerfaderen havde levet, vilde han have været berettiget til at disponere over Lejligheden paa lignende Maade, skønt hans Husstand kun bestod af ham og hans Husholderske.

ibid.

Da en Manufakturhandlerske A. i København i flere Aar havde skiltet med Varer paa Muren udenfor den af hende lejede Butik, da det var oplyst, at det var den almindelige Mening blandt Husejere, at Lejere af Butiker i København have Ret til at skilte paa Muren udenfor deres Butiker, og da Husejeren in casu ikke havde godtgjort at have nogen berettiget Interesse i at hindre A. i at skilte som nævnt, stadfæstedes et af hende nedlagt Forbud imod, at Husejeren forhindrede Skiltningen.

Hof. St. D. 6 Maj 1901, U. f. R. 1901 p. 682.

En Lejer, efter hvis Ønske Ejeren havde ladet det lejede Lokale belægge med Linoleum, imod at Lejeren betalte ham $\frac{2}{3}$ af Udgiften derved, antoges ikke, blot fordi han havde betalt den største Del af Udgiften, at være blevet Ejer af Linoleumet.

Kbh. Gældsk. D. 11 Febr. 1901, U. f. R. 1901 p. 747.

I et Tilfælde, hvor den Metalsnor, hvori en af en Husejer udenfor en Lejers Butiksvindu anbragt elektrisk Lampe hang, brast, idet Lejeren hejsede Lampen op, saaledes at denne styrtede ned og ituslog en Rude, fandtes Lejeren, som ifølge Kontrakten skulde bruge og afholde Udgifterne ved Lampen, ikke berettiget til hos Husejeren at kræve Erstatning for Ruden, da det ikke var oplyst, at Skaden var bevirket ved nogen Mangel ved Ophejsningsapparatet, hvilket derhos udelukkende var benyttet af Lejeren, og over hvilket denne aldrig havde klaget.

Hof. St. D. 22 Juli 1901, U. f. R. 1901 p. 1002.

I et Tilfælde, hvor en Lejer i Stedet for to Ruder, som var gaaet itu, havde indsat to Ruder af en anden Slags, og hvor Ejeren efter Lejemaalets Ophør havde erstattet disse Ruder med to andre, fandtes Ejeren ialfald derved, at han ikke havde givet Lejeren Lejlighed til at borttage de af denne anbragte Ruder — der gik itu ved Udtagelsen, og om hvilke det ikke var oplyst, at de var af ringere Beskaffenhed end de oprindelige — at have afskaaret sig fra at forlange de af ham indsatte Ruder godtgjorte af Lejeren.

Kbh. Ov. D. 21 Oktbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 14.

En Lejer, hvem der var tilsagt Uopsigelighed i 5 Aar, fandtes ikke med Føje at være opsagt til Fraflytning inden de 5 Aars Udløb af en Køber af Ejendommen, der paaberaabte sig, at Fremleje havde fundet Sted i Strid med Kontrakten, idet denne Fremleje var sket i den forrige Ejers Tid og med hans Tilladelse, og idet Lejeren, saasnart han fik Kundskab om Ejerskiftet, straks havde opsagt den, til hvem

han havde fremlejet, hvorefter denne var flyttet, før den nye Ejer var fremkommet med sin Opsigelse.

Hof. St. D. 25 Aug. 1902, U. f. R. 1902 A p. 823.

I et Tilfælde, hvor en Lejer var fraflyttet sin Lejlighed før den Flyttedag, til hvilken han var opsagt, antoges det, at Ejeren ikke havde været berettiget til før Flyttedagen at lade sig indsætte i Lejligheden for at udføre nogle Arbejder deri, da han ikke havde bevist, at Lejligheden trængte til Reparation. Ejeren tilpligtedes at betale Lejeren en Erstatning lig Lejen for Tiden fra Indsættelsen til Flyttedagen.

Kbh. Ov. D. 19 Jan. 1903, U. f. R. 1903 A p. 274.

Spørgsmaal om den rette Forstaaelse af en Kontrakt, hvorved Ejeren af en københavnsk Ejendom havde tilladt Københavns Telefon-Aktieselskab at anbringe Telefonledninger paa Stativer med Kabel-opføring til Ejendommens Tag.

H. R. D. 19 Jan. 1904, jfr. Hof. St. D. 9 Febr. 1903, H. R. T. 1903 p. 544, U. f. R. 1904 B p. 102, jfr. 1903 A p. 299.

En Lejekontrakt, der kunde opsiges d. 1 Juni eller d. 1 Decbr. til paafølgende Flyttedag, bestemte, at Lejeren i Tilfælde af Opsigelse skulde tillade Ejeren at fremvise Lejligheden for lejesøgende. Statueret, at Lejeren ikke kunde forlange, at Ejeren, efter d. 25 Aug. 1902 at have opsagt Lejemaalet, skulde vente med at fremvise Lejligheden til d. 1 Decbr. 1902.

Kbh. Ov. D. 15 Juni 1903, U. f. R. 1903 A p. 564.

En Bestemmelse i en Lejekontrakt om, at Lejeren uden Erstatning skulde finde sig i saadanne Reparationer, som Ejeren maatte finde nødvendige, fandtes ikke anvendelig i et Tilfælde, hvor Lejligheden underkastedes Reparation, fordi den af Sundhedskommissionen var blevet erklæret sundhedsfarlig. Afslag i Lejen derfor tilkendt Lejeren, skønt han under Reparationen var blevet boende i Lejligheden.

Kbh. Gældsk. D. 24 April 1903, U. f. R. 1903 A p. 601.

Antaget, at Udlejeren af en Butik ikke derved, at han under Lejetiden havde samtykket i, at Lejeren overlod Butiken til en Tredjemand, til hvem Lejeren samtidig overdrog sin deri drevne Forretning, kunde anses at have indvilliget i, at Lejeren Forpligtelser efter Lejemaalet overgik paa nævnte Tredjemand.

Kbh. Ov. D. 13 Juli 1903, U. f. R. 1903 A p. 789.

I et Tilfælde, hvor en Mand indestod som Selvskyldnerkautionist for Opfyldelsen af de Forpligtelser, der ifølge en Forpagtningskontrakt om et Hotel paahvilede Forpagteren, fandtes Ejeren, der havde betalt Brændevinsafgiften og Afgiften for Keglebane og Billard, ikke i den Anledning at kunne holde sig til Kautionisten, da de nævnte Afgifter paahvilede Forpagteren personlig og derfor ikke faldt ind under Kon-

traktens Bestemmelse om, at Forpagteren skulde betale alle af det forpagtede gaaende Skatter, Afgifter og Præstationer.

H. R. D. 23 Decbr. 1902, jfr. Hof. St. D. 18 Novbr. 1901, H. R. T. 1902 p. 571, U. f. R. 1903 B p. 73.

Da ifølge nævnte Forpagtningskontrakt det med Hotellet fulgte Løsøre, hvorover der ved Tiltrædelsen var afholdt en Syns- og Skønsforretning, skulde tilbageleveres til samme Værdi, som Forpagteren havde modtaget det for, kunde Forpagteren ikke være fritaget for at godtgøre den ved almindelig Brug bevirkede Forringelse.

ibid.

En Husejer, som havde tilladt en Lejer A. at bortflytte i Utide, mod at A. fremstillede en anden Lejer, som Ejeren vilde antage, og som havde bortlejet Lejligheden til en saadan ny Lejer B., fandtes ikke at kunne sagsøge A. til at betale Husleje til paafølgende Flyttedag, fordi B. var flyttet fra en anden Lejlighed i samme Ejendom og der saaledes dog havde staaet en Lejlighed i denne ledig, idet Husejeren havde modtaget B. uden Reservation og saaledes havde afskaaret A. fra at søge en anden Lejer end B.

Kbh. Gældsk. D. 18 Jan. 1904, U. f. R. 1904 A p. 575.

En Husejer, der for at fjærne en Person, hvem han havde tilladt at bebo en Lejlighed i Huset, saaledes at han skulde flytte, naar det forlangtes, havde aftaget Lejlighedens Vinduer og Døre, anset efter Strfl. § 116, da der ikke havde været en saadan overhængende Fare ved at lade Personen blive boende, at Ejeren Adfærd havde været berettiget.

Vib. Ov. D. 28 Novbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 271.

Deraf, at en Husejer havde tilladt en Lejer at søge Lejligheden udlejet og havde oprettet Lejekontrakt med en af Lejeren fremstillet Person, kunde det ikke udledes, at Husejeren havde fritaget Lejeren for den ham paahvilende kontraktmæssige Forpligtelse til at betale Leje for Tiden, til lovlig Opsigelse kunde ske. Anset uden Betydning, at Husejeren først gjorde sit Krav gældende, da det viste sig, at den nye Lejer ikke tiltraadte Lejemaalet.

Kbh. Ov. D. 6 Febr. 1905, U. f. R. 1905 A p. 372.

Da en Lejer ikke havde godtgjort at have Tilladelse fra Udlejeren til at foretage Reparationer af Lejligheden i videre Omfang end af Udlejeren erkendt, fandtes Lejeren ikke at have Krav paa Godtgørelse af Udgifterne ved videregaaende Reparationer. Spørgsmaal om Størrelsen af det Lejeren tilkommende Beløb.

H. R. D. 16 Jan. 1905, jfr. Hof. St. D. 27 Juli 1903, H. R. T. 1904 p. 684, U. f. R. 1905 B p. 108.

Spørgsmaal om Omfanget af den Pligt, der efter Kontrakten paa-

hvilede en Lejer, der havde opsagt sin Lejlighed til Fraflytning, til at lade Lejligheden bese af lejesøgende.

Kbh. Gældsk. D. 8 Decbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 382.

C. Forholdet til Tredjemand.

Statueret, at et Udlæg i en fast Ejendom, da ingen Begrænsning deri var gjort, omfattede den af Ejendommen gaaende Leje, at den Omstændighed, at Udlægshaveren ikke havde stillet Ejendommen til Auktion, saa meget mindre kunde faa Indflydelse paa hans Ret m. H. t. Lejen, som han ifølge Overenskomst med Debitor havde overtaget Ejendommens Administration og dermed Oppebørselen af Lejen, og at han herefter, uanset at en anden Kreditor senere havde gjort Udlæg i Ejendommens »Leje og Interesse«, var berettiget til at oppebære et forfaldent Lejebeløb.

H. R. D. 4 Maj 1897, jfr. Hof. St. D. 22 April 1895, H. R. T. 1897 p. 185, U. f. R. 1897 p. 687, jfr. 1895 p. 719.

En Guldsmed anset pligtig at betale den Gas, som var forbrugt i et af ham lejet Lokale, hvori der af en Bestyrer i hans Navn og paa et af ham løst Næringsbevis blev drevet en Filialforretning, selvom han havde været uvidende om, at der brugtes Gas i Lokalet, og skønt Bestyreren ifølge sin Kontrakt med ham skulde afholde alle med Lokalets Belysning forbundne Udgifter.

Vib. Ov. D. 5 Marts 1900, U. f. R. 1900 p. 331.

En Panthaver havde gjort Udlæg i den pantsatte Ejendom med Leje og Interesse. Udtalt, at han for det Tidsrum, et Lejeforhold, der var yngre end hans Ret, kom til at bestaa, maatte være bundet ved de Vilkaar i Henseende til Lejen, paa hvilke Udlejeren i sin Tid havde overladt Lejeren Brugen af det lejede, og saaledes maatte respektere, at Lejeren alt ved Lejemaalets Indgaaelse havde betalt Lejen for et Halvaar, der da laa flere Aar frem i Tiden.

Vib. Ov. D. 26 Marts 1900, U. f. R. 1900 p. 335.

A., som havde lejet en Restauration i en Købstad paa almindelig Opsigelse, dog med 5 Aars Uopsigelighehed fra 1 Maj 1896 at regne, fandtes ikke pligtig til d. 1 Maj 1901 at fravige det lejede — der ikke var blevet ham opsagt — efter Begæring af B., til hvem Restaurationen var blevet udlejet fra 1 Maj 1901 at regne ved en d. 24 Marts 1898 oprettet, tinglæst Lejekontrakt, da B. havde kendt A.s Brugsret og derfor havde haft fornøden Opfordring til at skaffe sig Kundskab om denne nærmere Beskaffenhed.

Vib. Ov. D. 18 Novbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 95.

I et Tilfælde, hvor ingen af Panthaverne i en et Arv- og Gældsfragaelsesbo tilhørende Ejendom havde afgivet den i Auktionsl. § 47 omtalte Erklæring, udtaltes det, at Panthavernes Retsstilling ikke berørtes ved en Bestemmelse i Auktionskonditionerne for Ejendommen om, at

Auktionskøberen ikke skulde have Krav paa nogen Del af den ved Hammerslaget eller Auktionens Standsning forudbetalte Leje.

Hof. St. Skiftekt. Decis. 21 Aug. 1903, U. f. R. 1904 A p. 264.

En uprioriteret Kreditor, som d. 16 Decbr. havde erhvervet Udlæg i den siden d. 9 s. M. forfaldne og fremtidig forfaldende Leje af to Debitor tilhørende Ejendomme, blev, efter at en Pantekreditor d. 20 s. M. havde gjort Udlæg i Ejendommene og al af samme gaaende Leje, fundet berettiget til fremfor den sidste Udlægshaver at erholde Dækning af den d. 11 s. M. forfaldne Leje, idet denne Leje, hvad enten den var betalt eller ikke, ikke efter Udlæget d. 16 Decbr. kunde siges at være vedhængende. At den sidste Udlægshaver tillige besad en utinglæst, uindskrænket og uigenkaldelig Generalfuldmagt til at disponere over Ejendommen, kunde ikke hindre Kreditor i at søge Dækning ved Udlæg i Lejen.

Hof. St. D. 11 Juli 1904, U. f. R. 1904 A p. 711.

En Lejer, som havde erfaret, at Ejeren havde afhændet den til ham udlejede Ejendom, og som fra en Sagfører havde modtaget Meddelelse om, at han skulde indbetale Lejen til denne som Administrator for Køberen, men som senere havde læst i en Avis, at Ejendommen paany havde skiftet Ejer, ikke anset pligtig at sætte sig i Bevægelse for at skaffe Vished for, til hvem han skulde betale Lejen, men — under den faktisk foreliggende Uklarhed — anset beføjet til at vente med Lejens Betaling, indtil vedkommende for ham godtgjorde sin Adkomst til Lejen.

H. R. D. 8 Febr. 1906, jfr. Vib. Ov. D. 20 Febr. 1905, H. R. T. 1905 p. 694, U. f. R. 1906 A p. 291.

En Panthaver i en fast Ejendom havde gjort Udlæg i denne og derefter borttransporteret Panteobligationen. Erhververen af Obligationen lod sig Ejendommen udlægge til brugeligt Pant og udlejede to af dens Lejligheder med længere Tids Uopsigeligheid, dog saaledes at den ene Lejekontrakt fik Paategning om, at dens Tinglæsning ikke skulde være til Hinder for Salg, Prioritering eller Omprioritering af Ejendommen, og den anden Paategning om, at den ikke maatte tinglæses. Spørgsmaal om, hvorvidt den Lejerne indrømmede Uopsigeligheid kunde hævdes overfor en senere Erhverver af Panteobligationen, der i Henhold til det skete Udlæg stillede Ejendommen til Tvangsauktion. Dette e. O. ikke antaget.

H. R. D. 28 Maj 1906, jfr. Kbh. Auktionsrets Kend. 17 April 1905, H. R. T. 1906 p. 244, U. f. R. 1906 A p. 595.

D. Lejen og Kautions for samme.

Se Konkurs V.

Antaget, at en paa en Lejekontrakt tegnet Selvskyldnerkaution »for 1/2 Aars Lejeafgift, altsaa ialt 800 Kr.« forpligtede Kautionsisten til at tilsvare Husejeren alt, hvad denne ifølge Kontraktens Indhold under Navn af Leje fik til Gode hos Lejeren indtil det nævnte Beløb. Da

Lejeren ifølge Kontrakten skyldte $\frac{1}{2}$ Aars Leje, dømtes Kautionisten til at betale dette Beløb, skønt Lejeren var flyttet midt i Halvaaret og Husejeren derefter ved Udleje til en anden havde oppebaaret Leje for en Del af dette.

Hof. St. D. 1 Novbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 111.

At en Husejer havde modtaget Lejerens Veksel for en Del af en Lejerestance, kunde ikke betage ham Retten til, da Lejeren gik fallit, i Konkursboet at kræve hele Lejebeløbet betalt som privilegeret Krav, da der ikke kunde antages at være forbundet andet Øjemed med Vekslens Udstedelse end at give Ejeren et yderligere Middel til Dækning af Lejen.

Hof. St. Skiftekl. Decis. 24 Marts 1897, U. f. R. 1898 p. 158.

I et Tilfælde, hvor en Fallent inden Konkursen havde lejet en Lejlighed fra et Tidspunkt, der laa efter Konkursens Indtræden, anerkendtes Udlejerens Lejekrav ikke som privilegeret, men kun som simpelt Krav, da Konkursl. § 17 ikke af Husejeren kunde bringes i Anvendelse overfor Boet, idet Lejemaalet ikke ved Konkursens Begyndelse var traadt i Kraft.

Sø-Hand. Skiftedecis. 25 Juli 1898, U. f. R. 1899 p. 31, Sø-Hand. T. 1898 p. 345.

I et Tilfælde, hvor en Lejers insolvente Dødsbo havde efter Lejerens Død midt i et Halvaar benyttet Lejligheden til den førstkommande Flyttedag, tildels saaledes, at Boet med Husejerens Samtykke fortsatte den afdødes Fremleje af en Del af Lejligheden og selv bortlejede en anden Del deraf, antoges det, at den Omstændighed, at Boet i Medfør af Skiftel. § 44, jfr. Konkursl. § 17, var indtraadt i Lejemaalet, ikke kunde medføre, at hele Lejen for det ved Dødsfaldet løbende Halvaar maatte anerkendes som Massekrav. Da heller ikke Lejen for Tiden efter Dødsfaldet kunde anerkendes som Massekrav, blev hele Lejen anerkendt som privilegeret Krav efter Konkursl. § 33 Nr. 2 a. Husejerens Krav paa det ved det stedfundne Fremleje indvundne forkastet. (Dissens.)

Hof. St. Skiftekl. Decis. 15 Decbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 221.

En Lejer af en Stald dømt til at betale Lejen for en Maaned, som han ikke havde bevist at have betalt, i hvilken Henseende det var uden afgørende Betydning, at der ikke i Kvitteringen for en senere Maaned Leje var taget Forbehold om, at der resterede Leje.

Kbh. Gældsk. D. 10 April 1899, U. f. R. 1899 p. 683.

En i Jan. 1893 falleret Tømmerhandlers Konkursbo, som fra April til Oktbr. 1893 havde benyttet en af Fallenten i en længere Aarrække uopsigelig lejet Tømmerplads, og som, efterat have stillet Pladsen til Udlejerens Disposition fra Oktbr. 1893, havde med Udlejerens Samtykke bortlejet den for en nedsat Leje for Halvaaret til April 1904, til hvilken Tid Boet derpaa opsagde sit Lejemaal, anset pligtigt fuldt

ud at betale Udlejeren dels Lejen for April til Oktbr. 1893, dels den indvundne Leje for Oktbr. 1893 til April 1894, medens Udlejeren — der havde frafaldet yderligere Krav — kun kunde fordre Resten af Lejen for sidstnævnte Halvaar betalt som simpelt Krav.

Sø-Hand. Skiftedecis. 18 Aug. 1899, U. f. R. 1899 p. 1015, Sø-Hand. T. 1899 p. 292.

I et Tilfælde, hvor A. havde tegnet sig som Selvskyldnerkautionist for en Enkes prompte Betaling af Lejen for en Lejlighed, hvorom Lejekontrakt endnu ikke var oprettet, og hvor Udlejeren ikke havde modbevist A.s Anbringende om, at den mundtlige Aftale mellem Enken og Udlejeren var meddelt ham som gaaende ud paa, at Lejen skulde erlægges maanedsviis, og uden Bemærkning om, at Lejemaalet dog skulde indgaas halvaarsviis, fandtes A. at have haft Føje til at gaa ud fra, at Lejemaalet vilde blive indgaaet maanedsviis med 14 Dages Opsigelse.

Kbh. Gældsk. D. 21 Juli 1899, U. f. R. 1900 p. 173.

En Lejer, som søgtes til Betaling af Restleje for et Lejeforhold, der havde varet 13 Aar og var ophørt efter Opsigelse, frifundet, skønt han ikke kunde fremlægge alle de paagældende Kvitteringer, da Ejeren havde givet ham Kvittering for den sidste Maanedes Leje uden Forbehold, da det ved en Række tidligere Kvitteringer var godtgjort, at den af Ejeren fremlagte Opgørelse var urigtig, og da Restlejen først var afkrævet Lejeren ca. 3 $\frac{1}{2}$ Aar efter Fraflytningen.

Kbh. Gældsk. D. 15 Oktbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 232.

Antaget, at en Lejer, der af Ejeren havde faaet Tilladelse til at benytte de Lokaler, som han skulde fraflytte Oktbr. Flyttedag, i nogen Tid derefter og derpaa benyttede dem til d. 20 Novbr., var pligtig at svare et billigt Vederlag for Benyttelsen, da han ikke havde faaet Tilsgn om gratis Benyttelse.

Kbh. Gældsk. D. 11 Jan. 1901, U. f. R. 1901 p. 745.

En Sag om Leje afvist ex officio fra Gældskommissionen, da Ci-tanten havde reserveret sig at indtale et ved Sagens Anlæg yderligere forfaldent Lejebeløb, og da begge Lejebeløb tilsammen oversteg 199 Kr. 99 Øre.

Kbh. Gældsk. D. 10 Maj 1901, U. f. R. 1901 p. 759.

Kbh. Gældsk. D. 3 Jan. 1902, U. f. R. 1902 A p. 628.

Kbh. Gældsk. D. 10 Juli 1903, U. f. R. 1904 A p. 242.

I et Tilfælde, hvor en Lejer i Marts 1900 var gaaet fallit, og hvor Ejeren derpaa i Henhold til Kontrakten havde begært det lejede fraflyttet straks, fordi Lejerens deri drevne Butikforretning var ophørt, blev Ejeren's Krav paa Leje for Halvaaret efter April Flyttedag 1900 anerkendt som privilegeret, uanset at Lejeren ikke havde benyttet og ikke havde været berettiget til at benytte det lejede i dette Halvaar,

da Ejeren, dengang Lejeren gik fallit, overfor Lejeren havde Krav paa Leje for det nævnte Halvaar.

H. R. D. 10 April 1902, jfr. Kbh. Ov. D. 28 Jan. 1901, H. R. T. 1902 p. 60, U. f. R. 1902 B p. 142, jfr. 1901 p. 286.

I et Tilfælde, hvor en Husejer, efterat en Lejer skriftlig havde bedt om Henstand med den d. 11 Decbr. 1900 forfaldne Leje til d. 16 Jan. 1901, i et Brev havde givet Lejeren Frist til den sidstnævnte Dag, statueredes det, at dette Tilsagn om ikke at ville foretage retslige Skridt, saafremt Lejen betaltes inden en kort Frist, ikke kunde betragtes som en Forandring i den kontraktmæssige Forfaldstid, der maatte bevirke, at Lejerens Selvskyldnerkautio nist løstes fra sin Forpligtelse.

Hof. St. D. 29 Juli 1901, U. f. R. 1901 p. 1003.

Husejeren, som derpaa kort efter d. 16 Jan. 1901 havde hævet Kontrakten, fordi nævnte Leje udeblev, fandtes imidlertid kun berettiget til at forlange Lejen indtil April Flyttedag 1901 betalt af Kautio nisten — skø nt Kontrakten indeholdt de sædvanlige strenge Bestemmelser om Virkningen af Udeblivelse med Leje — da Lejemaalet, den Gang Misligholdelsen fandt Sted (d. 11 Decbr. 1900), havde kunnet opsiges til April Flyttedag 1901.

ibid.

I et Tilfælde, hvor en Lejer var flyttet i Septbr. 1899 uden at betale den da forfaldne Leje for Jan. Kvartal 1900, blev Ejeren s Krav paa denne Leje anerkendt som privilegeret i Lejerens Konkursbo, skø nt Ejeren i Henhold til Kontrakten straks havde disponeret over det lejede og herved havde indvundet mere end det Beløb, som resterede af Lejen for Tiden til April Flyttedag 1900.

Sø-Hand. Skiftedecis. 30 Septbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 271, Sø-Hand. T. 1902 p. 101.

I et Tilfælde, hvor Ejeren af en udlejet Købstadejendom, der efter Kontrakten kunde hæve Lejemaalet, naar Lejeren gik fallit, og dog fordre Leje indtil den 1 Aug. eller den 1 Febr., til hvilken Lejemaalet med $\frac{1}{2}$ Aars Varsel havde kunnet opsiges, i Henhold hertil, efterat Lejeren d. 16 Juni var gaaet fallit, d. 27 Juli havde hævet Lejemaalet og forlangt det lejede stillet til Disposition d. 1 Aug., antoges det, at Kravet paa Leje for Tiden efter d. 1 Aug. var et uprivilegeret Erstatningskrav, da Fordringen herpaa ikke vedrørte den ved Konkursens Begyndelse løbende Lejeperiode, og da Boet ikke kunde anses som indtraadt i Lejemaalet.

Kbh. Ov. D. 3 Febr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 400.

En Saldokvittering »for ethvert Mellemværende til Dato, være sig for leverede Varer. Husleje etc.«, som en Husejer i Maj 1900 havde meddelt en hos ham boende Restauratør, antoges at omfatte et Lejebeløb, m. H. t. hvilket Husejeren tidligere havde givet Restauratøren Henstand til d. 15 Juli 1901.

Hof. St. D. 23 Febr. 1903, U. f. R. 1903 A p. 319.

En Lejer var efter Ejerens Forlangende fraflyttet det lejede, fordi han ikke havde betalt den d. 11 Septbr. 1901 forfaldne Kvartalsleje. D. 2 Oktbr. s. A. gik Lejeren fallit. Ejerens ved Kontrakten hjemlede Krav paa Leje for Aaret fra Oktbr. Flyttedag 1901 til Oktbr. Flyttedag 1902 fandtes ikke privilegeret, da Kravet kun kunde betragtes som et kontraktmæssigt vedtaget Erstatningskrav.

Kbh. Ov. D. 30 Marts 1903, U. f. R. 1903 A p. 385.

I et Tilfælde, hvor en Mand iødestod som Selvskyldnerkautiønist for Opfyldelsen af de Forpligtelser, der ifølge en Forpagtningskontrakt om et Hotel paahvilede Forpagteren, fandtes Ejeren, der havde betalt Brændevinsafgiften og Afgiften for Keglebane og Billard, ikke i den Anledning at kunne holde sig til Kautiønisten, da de nævnte Afgifter paahvilede Forpagteren personlig og derfor ikke faldt ind under Kontraktens Bestemmelse om, at Forpagteren skulde betale alle af det forpagtede gaende Skatter, Afgifter og Præstationer.

H. R. D. 23 Decbr. 1902, jfr. Hof. St. D. 18 Novbr. 1901, H. R. T. 1902 p. 571, U. f. R. 1903 B p. 73.

Da Hotelejeren under den paa Grund af Forpagterens Misligholdelse af Kontrakten afholdte Udsættelsesforretning havde meddelt Forpagteren, naar og af hvilke Mænd den Afleveringsforretning, der ifølge Kontrakten skulde finde Sted, vilde blive foretaget, kunde Kautiønisten ikke støtte nogen Indvending mod Afleveringsforretningen derpaa, at Tidspunktet for Forretningens Foretagelse ikke var meddelt ham.

ibid.

Spørgsmaal, om der ved Beregningen af Lejen af et Pakhuslokale — hvilken Leje skulde være 5 Øre maanedlig pr. Td. Korn, som opbevaredes — skulde tages Hensyn til naturligt Svind, som Kornet havde lidt under Opbevaringen. Selv om dette ikke var udelukket efter Aftalen, indrømmedes der dog ikke Lejeren Afslag paa Grund af Svindet, da den Beregning, han i saa Henseende havde lagt til Grund, ikke var oplyst at være retfærdig overfor Udlejeren.

Hof. St. D. 3 Aug. 1903, U. f. R. 1904 A p. 1.

En Lejer, som var udsat af Lejligheden paa Grund af Udeblivelse med Lejen, og som var sagsøgt til Betaling af Lejen til den Flyttedag, hvortil lovlig Opsigelse kunde finde Sted, ikke hørt med sin Paastand om Frifindelse mod at betale Leje til Udsættelsesdagen, da han hverken havde bevist, at en af ham paastaaet Lejenedsættelse havde fundet Sted, eller at han havde gjort lovligt Tilbud af Lejen.

H. R. D. 16 Febr. 1905, jfr. Hof. St. D. 9 Novbr. 1903, H. R. T. 1904 p. 772, U. f. R. 1905 B p. 161.

I et Tilfælde, hvor en Lejer af en Lejlighed var falleret d. 2 Febr. 1903, til hvilket Tidspunkt Lejligheden først kunde opsiges til Oktbr. Flyttedag s. A., statueredes det, at Ejerens Fordring paa Leje fra April til Oktbr. Flyttedag 1903 ikke kunde anerkendes som Massekrav, hvorimod den anerkendtes som privilegeret Krav efter Konkursl. § 33

Nr. 2 a, uanset at Lejligheden i Henhold til Kontrakten efter Ejerens Forlangende af Boet var rømmet April Flyttedag 1903. Ejerens Fordring paa Restleje for Tiden indtil sidstnævnte Flyttedag anerkendtes efter hans Paastand som privilegeret Krav.

H. R. D. 11 April 1905, jfr. Sø-Hand. Skiftedecis. 15 Aug. 1904, H. R. T. 1905 p. 116, U. f. R. 1905 B p. 226, jfr. A p. 77, Sø-Hand. T. 1905 p. 127, jfr. 1904 p. 339.

En Mand, der havde lejet Huslejlighed med $\frac{1}{2}$ Aars Opsigelse til 1 Maj og 1 Novbr., men dog bindende fra begge Sider til 1 Maj 1907, med forud Lejebetaling 1 Maj og 1 Novbr. og iøvrigt paa almindelige strenge Betingelser, gik fallit d. 1 Novbr. 1904. Nogle Dage efter stilledes Lejligheden til Ejerens Disposition og Lejemaalet hævdedes, uoplyst paa hvis Initiativ. Skønt Ejeren havde disponeret over Lejligheden, anerkendtes han at have Krav paa Leje fra 1 Novbr. 1904 til 1 Maj 1907; som privilegeret anerkendtes hans Krav dog kun for Tiden til 1 Maj 1905, jfr. Konkursl. § 17, Pkt. 2.

Kbh. Ov. D. 17 Juli 1905, U. f. R. 1906 A p. 64.

Da en Lejer af en Kro ikke havde betalt den d. 1 Oktbr. 1904 forfaldne Leje for Halvaaret til 1 April 1905, havde Udlejeren i Henhold til Lejekontrakten ladet Lejeren udsætte. Et Par Dage efter gik Lejeren fallit. Udlejerens Krav paa Leje for det nævnte Halvaar fandtes ikke at kunne anerkendes som et Massekrav, men derimod som et privilegeret Krav efter Konkursl. § 33 Nr. 2 a.

Kbh. Ov. D. 6 Aug. 1906, U. f. R. 1906 A p. 901.

E. Spørgsmaal om Fratrædelse, Ophævelse og Erstatning for Misligholdelse.

Jfr. Udsættelsesforretninger.

En Udlejers Fordring paa Erstatning for Tab, lidt ved Lejerens Til-sidesættelse af sin Forpligtelse til at holde en lejet Butik aaben, ikke taget tilfølgelse paa Grund af manglende Bevis for Tab ved Lukningen.

Sø-Hand. Skiftedecis. 25 Jan. 1897, U. f. R. 1897 p. 647, Sø-Hand. T. 1897 p. 151.

En Grundejer, der overfor en Mand, til hvem han havde udlejet et Stykke Havejord, havde nedlagt Fogedforbud imod, at Lejeren brugte eller betraadte det lejede, ikke anset erstatningspligtig overfor Lejeren, da denne ikke havde modbevist hans Fremstilling, hvorefter Arealet ifølge Vilkaarene for Lejemaalet straks skulde rømmes i Tilfælde af Ejendommens Salg, hvilket havde fundet Sted, da Forbudet nedlagdes.

Kbh. Ov. D. 12 Juli 1897, U. f. R. 1897 p. 847.

I et Tilfælde, hvor det i en Lejekontrakt om en Beboelseslejlighed var bestemt, at Lejeren efter Tur skulde lade Retiraderne vaske, og at han uden Opsigelse straks skulde fraflytte det lejede, naar han i noget Punkt misligholdt Kontrakten, udtaltes det, at selv om Lejeren havde undladt at efterkomme en af Husejeren til ham stillet Opfor-

dring om at vaske Retiraderne, kunde dette ikke betragtes som en saadan Misligholdelse af Kontrakten, at det kunde berettigede Husejeren at lade ham udsætte ved Fogeden.

H. R. D. 4 Oktbr. 1897, jfr. Hof. St. D. 13 April 1896, H. R. T. 1897 p. 408, U. f. R. 1897 p. 983.

En Lejers Udsættelse af en Lejlighed, der var foretaget selve den Flyttedag, da Indflytning skulde ske, under Paaberaabelse af, at Lejeren ikke havde betalt det første Fjerdingaars Leje, hvilken efter Kontrakten skulde erlægges ved dennes Underskrift, fandtes ulovlig, da Husejeren ved Kontraktens Underskrift havde givet Lejeren Henstand uden at sætte bestemt Grænse herfor, da han ikke før Dagen før Flyttedagen havde foretaget noget Paakrav eller andet, der kunde bringe Lejeren i mora, og da Lejeren den Gang havde en Lejen overstigende, forfalden Modfordring, hidrørende fra Arbejder ved Ejendommen.

Hof. St. D. 6 Septbr. 1897, U. f. R. 1897 p. 1007.

Husejeren, som efter nogen Procedure ved underhaanden vekslede Indlæg havde frafaldet en paa Fogedkontoret paabegyndt Arrest for $\frac{1}{2}$ Aars Leje, ikke fundet erstatningspligtig, da Lejeren ikke havde bevist at have lidt Tab m. m. Udtalt, at der ikke kunde tilkomme Lejeren Erstatning for Omkostninger, han i Egenskab af Rekvisitus havde haft ved Proceduren for Fogedretten.

ibid.

Ikke fundet bevist, at en Lejlighed var ubrugelig eller behæftet med saadanne Mangler, at Lejeren var berettiget til at ophæve Lejemaalet eller til Afslag i Lejesummen.

H. R. D. 1 Septbr. 1898, jfr. Hof. St. D. 27 Septbr. 1897, H. R. T. 1898 p. 349, U. f. R. 1898 p. 813, jfr. 1897 p. 1024.

Statueret, at en Mand, der havde lejet en Lejlighed fra April Flyttedag, udenfor den skriftlige Lejekontrakt havde aftalt med Udlejeren, at der skulde foretages betydeligere Istandsættelser af Lejligheden, og at det ikke havde været forudsat, at Istandsættelserne skulde være tilendebragte inden Flyttedagen. Da Istandsættelsen i Begyndelsen af Maj var bragt saa vidt, at Lejligheden kunde afbenyttes, maatte det herefter og efter det iøvrigt foreliggende tilregnes Lejeren, at han hverken da eller senere tog Lejligheden i Brug. Der nægtedes ham derfor Erstatning hos Udlejeren samt Tilbagebetaling af den forudbetalte Leje.

H. R. D. 10 Novbr. 1897, jfr. Kbh. Ov. D. 15 Juni 1896, H. R. T. 1897 p. 564, U. f. R. 1898 p. 24, jfr. 1896 p. 842.

En Lejer anset berettiget til uden Opsigelse at ophæve Lejemaalet, da Lejligheden inden Indflytningen havde været befængt med Væggestøj, og da dette, skønt Lejligheden ved Indflytningen var blevet underkastet en Reparation, straks efter havde vist sig i betydelig Mængde,

samt da Husejeren, som havde ladet et enkelt Værelse svovle, havde vægret sig ved ogsaa at lade den øvrige Lejlighed svovle.

Kbh. Gældsk. D. 13 Aug. 1897, U. f. R. 1898 p. 145.

Nægtet en Husejer Erstatning i Anledning af, at Lejerens Konkursbo i Medfør af Konkursl. § 17 havde opsagt Lejemaalet med sædvanligt Varsel til første Flyttedag, da Ejeren, skønt opfordret dertil, ikke var fremkommet med de til Spørgsmaalets Afgørelse fornødne Oplysninger.

Hof. St. Skiftekl. Decis. 24 Marts 1897, U. f. R. 1898 p. 158.

Under en Sag, som en Husejer havde anlagt mod en Lejer til Erstatning for Mangler ved Lejemaalets Fratrædelse, statueret, at da Lejligheden ifølge Kontrakten skulde overleveres Lejeren i komplet Stand, da Husejeren ved Indflytningen havde istandsat Lejligheden, og da Lejeren i hele Lejetiden ($3\frac{1}{2}$ Aar) ikke bevislig havde klaget over uafhjulpede Mangler, maatte Bevisbyrden for, at saadanne Mangler havde været tilstede ved Lejemaalets Begyndelse, paahvile Lejeren.

Kbh. Ov. D. 3 Jan. 1898, U. f. R. 1898 p. 293.

En Husejer, som uden Beføjelse var traadt tilbage fra en mundtlig Aftale om at bortleje en Lejlighed til A., og som nægtede at udfærdige skriftlig Lejekontrakt, dømt til i Erstatning at betale A., hvad denne i Halvaaret havde maattet betale mere i Leje af en anden Lejlighed, uanset at A. i denne kunde drive sin Forretning, hvad ikke vilde være blevet tilladt i førstnævnte Lejlighed. Endvidere tilpligtedes han at erstatte A. forskellige Smaaudgifter, bl. a. til en Beskikkelse.

Hof. St. D. 13 Febr. 1899, U. f. R. 1899 p. 412.

En Lejer, som havde lejet en Butikslejlighed uopsigeligt i 8 Aar, men som, efterat Husejeren var gaaet fallit og Ejendommen var solgt ved Tvangsauktion, efter Opsigelse maatte fraflytte Lejligheden, da $6\frac{1}{2}$ Aar af Lejetiden stod tilbage, anerkendt i Konkursboet som Fordringshaver for, hvad han for de $6\frac{1}{2}$ Aar maatte betale mere for en anden Lejlighed, samt for en Del af Udgifterne til Butiksindretning i den fraflyttede Lejlighed og for Flytningsomkostninger.

Sø-Hand. Skiftedecis. 15 Marts 1899, U. f. R. 1899 p. 506, Sø-Hand. T. 1899 p. 139.

At Udlejeren af en Lejlighed med Have i 1897 havde pløjet, besaaet og høstet Afrøden af et lille Stykke af Havejorden, fandtes ikke at kunne berettige Lejeren, der uden Forbehold havde betalt Lejen for Tiden fra 1 Novbr. 1897 til 1 Maj 1898, til uden videre d. 1 Maj 1898 at ophæve Lejemaalet.

Kbh. Ov. D. 30 Oktbr. 1899, U. f. R. 1899 p. 1001.

I et Tilfælde, hvor en Lejer, som havde Pensionærer, var flyttet i Utide under Anbringende af, at et i Husets Kælder værende Drejeri, som efter hans Indflytning var blevet betydeligt udvidet, voldte en ulidelig Støj, og at han af den Grund havde mistet de 4 af sine 5

Pensionærer, statueredes det, at Ejeren, selv om han ikke før Indflytningen havde gjort Lejeren bekendt med Forholdet, efter det foreliggende ikke havde udvist noget til Erstatning forpligtende Forhold. Lejeren dømtes derhos til at betale den resterende Leje.

Kbh. Gældsk. D. 20 Oktbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 179.

I et Tilfælde, hvor et Aktieselskab, som havde udlejet en Bygning med Have til en Restauratør, imod dennes Protest egenmægtigt havde ladet en som Skænkestue benyttet Kiosk i Haven nedrive, blev Medlemmerne af Selskabets Bestyrelse hver især ansete med en Bøde efter Strfl. § 116.

Hof. St. D. 17 April 1899, H. R. T. 1900 p. 78, U. f. R. 1900 p. 463.

Da Nedrivningen af nævnte Kiosk, der fandt Sted d. 19 Maj 1898, var i Strid med Restauratørens Lejeret, dømtes Aktieselskabet dels til at tilbagebetale en forholdsmæssig Del af den af Restauratøren forudbetalte Leje for Tiden fra April 1898 til April 1899 — uanset at Restauratøren d. 7 Oktbr. 1898 ved en upaaanket Fogedforretning var blevet udsat af det lejede — dels til at taale, at den ved Kontrakten fastsatte Leje nedsattes med 4 Kr. daglig, saafremt og fra den Tid at regne, at Restauratøren genindsattes i det lejede.

H. R. D. 19 April 1900, jfr. Hof. St. D. 17 April 1899, H. R. T. 1900 p. 78, U. f. R. 1900 p. 463.

En Husejer, der mod en Lejers Protest havde nedrevet et til dennes Lejlighed hørende Kvistkammer og flyttet Lejerens der beroende Ejendele hen i et andet og mindre Rum paa Kvisten, som han tilbød Lejeren istedetfor, straffet for ulovlig Selvtægt og tilpligtet at betale Lejeren Erstatning for Afsavn af Kammeret.

Hof. St. D. 30 April 1900, U. f. R. 1900 p. 589.

I et Tilfælde, hvor en Husejer, som havde udlejet en Butik til en Detailhandler A. og forpligtet sig til ikke at udleje andre Lokaler i Ejendommen til Viktualieforretning, havde udlejet en anden Butik i Ejendommen til en Detailhandler B. uden at tage noget Forbehold m. H. t. Forretningens Art, og hvor B. derefter i sin Butik havde etableret en Viktualieforretning, fandtes A. berettiget til at ophæve Lejemaalet uden først at besvære sig hos Husejeren over den konkurrerende Forretning.

Kbh. Gældsk. D. 9 Marts 1900, U. f. R. 1900 p. 724.

A.s Undladelse af at fremsætte saadan Besværing maatte derimod udelukke ham fra at fordre Erstatning for Tab, der var paaført ham ved Driften af den anden Forretning.

ibid.

I et Tilfælde, hvor en Mand af Frihavns-Aktieselskabet havde lejet et Lokale paa Vilkaar, at han, hvis han overtraadte Toldlovgivningen, straks skulde flytte og betale Leje til den Dag, hvortil Opsigelse kunde ske, og hvor han var blevet udsat af det lejede, efterat

Fogeden ved Kendelse havde erklæret ham skyldig i Overtrædelse af Toldlovgivningen, frifandtes han for Tiden under en mod ham til Betaling af Lejen for det efter Udsættelsen følgende Halvaar anlagt Sag, da det ikke fandtes bevist, at han virkelig havde overtraadt Toldlovgivningen.

Kbh. Gældsk. D. 1 Maj 1900, U. f. R. 1900 p. 726.

I et Tilfælde, hvor en Lejekontrakt paalagde Lejeren at udrede en saakaldet Erstatning paa 500 Kr. ved Siden af den forfaldne Leje, hvis Lejemaalet hævedes, fordi Lejen ikke erlagdes i rette Tid, statureredes det, at Udlejeren kunde gøre dette Erstatningskrav gældende overfor Lejeren personlig, uanset at denne var gaaet fallit, og at Lejemaalet først var bragt til Ophør efter Konkursens Indtræden.

Vib. Ov. D. 13 Aug. 1900, U. f. R. 1900 p. 907.

Særlig udtalt, at det herved maatte være uden Betydning, at Udlejeren muligvis i Henhold til Konkursl. § 17, Stk. 2, ikke havde Ret overfor Konkursboet til at fordrø saadan Erstatning, idet denne Bestemmelse alene vedrører Forholdet mellem Konkursboet og Fallentens Medkontrahent.

ibid.

Antaget, at en Lejer, som med Ejeren Tilladelse var flyttet ind et Par Maaneder før den Flyttedag, fra hvilken han havde lejet, havde været berettiget til at hæve Kontrakten paa selve Flyttedagen, da Lejligheden i Tiden indtil denne Dag tildels havde været ubeboelig paa Grund af Røg og da Ejeren ikke trods gentagen Opfordring havde gjort noget for at afhjælpe denne Ulempe.

Kbh. Ov. D. 3 Decbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 116.

Endvidere statureret, at Lejeren havde været berettiget til indtil videre at holde den paa Flyttedagen forfaldne Leje tilbage, og at det ikke kunde komme Lejeren til Skade, at han havde givet Ejeren en Frist af 8 Dage fra Flyttedagen til at afhjælpe Mangelen og først var flyttet, da intet blev foretaget i disse 8 Dage. Lejeren fritoges for at betale Leje for Tiden efter Fraflytningen og fik tilkendt Erstatning for sine Flytningsomkostninger.

ibid.

Skønt Lejen af et Hus i Seydisfjord paa Island, der var lejet for et Aar ad Gangen, efter Aftale skulde betales maanedsvist, fandtes den Omstændighed, at Ejeren havde Leje tilgode for 5 Maaneder, ikke at berettigede ham til at lade Lejeren udsætte ved Fogeden, da Lejen i de tidligere Aar gentagne Gange ikke var blevet betalt i rette Tid og da det undertiden endog var trukket endnu længere ud med Betalingen end i det foreliggende Tilfælde, uden at dette var blevet paatalt af Ejeren. Der tilkendtes derfor Lejeren, der var blevet udsat, en Erstatning af 500 Kr.

H. R. D. 14 Febr. 1901, jfr. Isl. Ov. D. 28 Juni 1897, H. R. T 1900 p. 654, U. f. R. 1901 p. 201.

At en Dameskræderinde, der havde lejet en Lejlighed og givet en Maanedes Leje paa Haanden, idet det samtidig blev aftalt, at skriftlig Kontrakt senere skulde oprettes, først lod høre fra sig den Dag, hun skulde tiltræde Lejligheden, og efterat Ejendommens Kontor Kl. 2 Eftermiddag var blevet lukket, fandtes ikke at have berettiget Ejeren til at udleje Lejligheden til en anden, idet han burde have ventet, til den nævnte Dag var forløbet. Der tilkendtes hende derfor Erstatning for Udgifter til forgæves Flytning og for Næringstab.

Kbh. Gældsk. D. 6 Aug. 1900, U. f. R. 1901 p. 227.

Udtalt, at der ikke havest Hjemmel til ved privat Søgemaal at indtale Mulkten efter Fr. 2 Oktbr. 1754 § 4.

ibid.

I et Tilfælde, hvor en Jordemoder havde lejet en Lejlighed og givet 20 Kr. paa Haanden, efterat det var blevet betydet hende, at hun ikke maatte have Patienter i Lejligheden, og hvor hun, da Kontrakten, hvori denne Bestemmelse var indført, forelagdes hende til Underskrift, paa Grund af nævnte Bestemmelse begærede en Betænkningstid, før hun underskrev, og trods Udlejerens Protest fastholdt denne Begæring, fandtes Udlejeren berettiget til i hendes Vægring ved at underskrive at se en Misligholdelse. Han fandtes derfor berettiget til at hæve Kontrakten og beholde Haandpengene.

Kbh. Gældsk. D. 19 Oktbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 232.

Da A., der ejede to Naboejendomme, Skindergade Nr. 33 og Nr. 35, ved at nedrive Nr. 33 og udgrave Grunden paa denne havde bevirket en saadan Udskydning af Nr. 35's Gavl, at Nr. 35 ifølge Bygningsautoriteternes Paalæg delvis havde maattet nedrives — derunder Dele, der var udlejede til B. — og at B. paa Grund af Faren for Nedstyrtning var blevet udsat af det lejede ved Politiet, fandtes A. at have handlet retsstridigt overfor B., uanset om han ved Nedrivningen og Udgravningen paa Nr. 33 havde holdt sig Bygningslovgivningen efterrettelig.

Hof. St. D. 7 Jan. 1901, U. f. R. 1901 p. 256.

Et af B. nedlagt Forbud mod, at A. fortsatte Nedrivningen af saadanne Dele af Nr. 35, der vedrørte det lejede, i et større Omfang, end det maatte blive paabudt af Bygningsautoriteterne, stadfæstedes derfor, ligesom der tilkendtes B. en større Erstatning.

ibid.

Statueret, at en Lejer havde været uberettiget til at flytte i Utide, da han, der havde anbragt, at Lejligheden var befængt med Væggetøj, ikke havde godtgjort, at dette var Tilfældet ved Indflytningen, og da han ikke havde opfordret Ejeren til at afhjælpe Mangelen.

Vib. Ov. D. 13 Maj 1901, U. f. R. 1901 p. 652.

Skønt nævnte Lejer, der d. 15 Aug. 1899 var fraflyttet det lejede, først havde kunnet opsig Lejligheden til April Flyttedag 1900, blev han

kun dømt til at betale Leje til d. 1 Novbr. 1899, da Ejeren fra dette Tidspunkt havde udlejet Lejligheden til en anden for en ligesaa høj Leje.
ibid.

Bestemmelsen i Lejekontrakten om, at Ejeren, naar Lejeren misligholdt Kontrakten, kunde fordre Leje til den Flyttedag, hvortil Opsigelse kunde ske, og derhos var berettiget til frit at raade over Lejligheden, uden at Lejeren derfor skulde have noget Krav paa ham, fandtes nemlig ikke at omfatte det foreliggende Tilfælde, hvor Lejeren paa Grund af formentlig Misligholdelse fra Ejerens Side var fratraadt det lejede og samtidig dermed havde stillet dette til Ejerens Disposition.

ibid.

En Ejer, som efter Anmodning havde givet en Lejer Frist til d. 16 Jan. 1901 med den d. 11 Decbr. 1900 forfaldne Leje, og som kort efter d. 16 Jan. 1901 havde hævet Kontrakten, fordi nævnte Leje udeblev, fandtes kun berettiget til at forlange Lejen indtil April Flyttedag 1901 betalt af Lejerens Selvskyldnerkautionist — skønt Kontrakten indeholdt de sædvanlige strenge Bestemmelser om Virkningen af Udeblivelse med Leje — da Lejemaalet, den Gang Misligholdelsen fandt Sted (d. 11 Decbr. 1900), havde kunnet opsiges til April Flyttedag 1901.

Hof. St. D. 29 Juli 1901, U. f. R. 1901 p. 1003.

Da en Husejer, som var blevet enig med den paa 1ste Sal i hans Ejendom boende Lejer om, at denne fra Oktbr. Flyttedag 1900 skulde overtage Stueetagen istedetfor 1ste Sal, kort før nævnte Flyttedag i Strid med denne Aftale havde udlejet Stueetagen til en Tredjemand, fandtes Husejeren ikke at have noget Krav paa Leje for Tiden efter nævnte Flyttedag imod den første Lejer, som paa denne Dag var bortflyttet.

Kbh. Ov. D. 6 Jan. 1902, U. f. R. 1902 A p. 200.

Statueret, at Lejeren af en Villa havde været berettiget til i Utide at fraflytte denne, der var stærkt befængt med Svamp, da den Reparation, som af den Grund var nødvendig, var saa omfattende, at Lejeren ikke kunde være pligtig at underkaste sig den, skønt han ifølge Kontrakten uden Erstatning skulde finde sig i de til Ejendommens Reparation og Vedligeholdelse nødvendige Foranstaltninger, og da Vilæen uden en saadan Reparation maatte anses for ubeboelig.

Hof. St. D. 10 Marts 1902, U. f. R. 1902 A p. 449.

Skønt en Lejer i de 5 Fjerdingaar, han havde beboet en Lejlighed, upaatalt havde betalt Fjerdingaarslejen, ikke, som bestemt i Kontrakten, d. 1ste i vedkommende Maaned, men først midt i Maaneden, statureredes det, at Udlejeren, da Lejen for det 6te Kvartal ikke blev betalt d. 1ste i vedkommende Maaned, kunde fordre, at Kontraktens Bestemmelser om Følgerne af, at Lejen ikke betaltes til de fastsatte Tider, blev bragte til Anvendelse.

Kbh. Ov. D. 12 Maj 1902, U. f. R. 1902 A p. 571.

I et Tilfælde, hvor en Husejer, da en Lejer trods Opsigelse ikke var flyttet, havde anmodet en Forretningsfører A. for en Grundejerforening om at skaffe ham af med Lejeren, og hvor A., til hvis Hverv det hørte at foranledige Udsættelsesforretninger afholdte for Foreningsmedlemmerne, havde udsat Lejeren ved egen Magt, fandtes Husejeren, som efter sit ikke modbeviste Anbringende var gaaet ud fra, at A. kun vilde anvende lovlige Midler, ikke at kunne straffes for ulovligt Selvtægt.

Hof. St. D. 8 Septbr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 841.

Husejeren fandtes heller ikke erstatningspligtig efter D. L. 3—19—2, idet han med Føje havde antaget, at A. efter sin Stilling maatte kende de om Udsættelser gældende Lovregler og vilde iagttage disse, og idet A.s Fremfærd overfor Lejeren saaledes maatte anses for et abnormt Skridt til Udførelse af det ham overdragne Hverv.

ibid.

En Mand, der havde lejet en Lejlighed fra April Flyttedag, fandtes berettiget til at hæve Lejemaalet, da Ejeren, hvem det maatte paa-hvile forinden Flyttedagen at sørge for, at Lejligheden, der var befængt med Væggetøj, blev rensset herfor, og at sætte Lejeren i Kundskab herom, ikke havde bevist, at han havde foretaget noget i de nævnte Henseender.

Kbh. Ov. D. 11 Maj 1903, U. f. R. 1903 A p. 530.

I et Tilfælde, hvor en Lejer var blevet udsat af det lejede paa Grund af Misligholdelse, stadfæstedes Udsættelsesforretningen, da Ejeren med tilstrækkelig Bestemthed havde benægtet det af Lejeren fremsatte Anbringende, at Ejendommen var taget til brugeligt Pant af en Panthaver, hvorhos han havde godtgjort Rigtigheden af denne Benægtelse.

H. R. D. 19 Maj 1903, jfr. Hof. St. D. 7 April 1902, H. R. T. 1903 p. 115, U. f. R. 1903 B p. 215.

I et Tilfælde, hvor en Blanket om Lejemaal af Huslejlighed var benyttet ved Udlejning af en Garderobe til en Dansesalon, antoges det, da Lejemaalet i Virkeligheden var en Forpagtning af Indtægterne af Garderoben, at de trykte Bestemmelser i Blanketten om Følgen af ikke rettidig Opsigelse m. m. kun ved Skødesløshed ikke var blevet overstregede ved Kontraktens Underskrift. Da Lejeren misligholdt Lejemaalet, tilkendtes der Udlejeren den stipulerede Afgift til det Tidspunkt, hvortil Opsigelse kunde finde Sted, med Fradrag af, hvad han antoges at kunne have indvundet ved at raade over Garderoben efter Lejerens Fratrædelse.

Hof. St. D. 29 Aug. 1904, U. f. R. 1904 A p. 731.

En Sag om Betaling af Husleje og om Lovligheden af en hos Lejeren foretaget Arrest- og Udsættelsesforretning gjort afhængig af Husejerens Ed, idet Lejeren bl. a. ved et lovfast Vidnes Forklaring

havde tilvejebragt vis Formodning for, at der var givet ham Henstand med Lejens Betaling.

H. R. D. 20 Novbr. 1903, jfr. Hof. St. D. 15 Septbr. 1902, H. R. T. 1903 p. 427, U. f. R. 1904 B p. 42.

En Lejer, der var flyttet i Utide, dømt til at betale den i Henhold til Kontrakten forlangte Leje, da hans Anbringende om, at Lejligheden var ubeboelig paa Grund af Væggetøj m. m., var ubevist.

H. R. D. 27 Novbr. 1903, jfr. Hof. St. D. 21 April 1902, H. R. T. 1903 p. 440, U. f. R. 1904 B p. 52.

Udlejeren af et Bagerilokale med tilhørende Beboelse, hvilke Lokaler ved Lejemaalets Begyndelse var behæftede med væsentlige Mangler, blev, da han ikke havde opfyldt sit ved Lejemaalet givne Tilsagn om uopholdelig at afhjælpe Manglerne, tilpligtet ikke blot at tilbagebetale den erlagte Leje med Stempel til Kontrakten, men ogsaa, da der efter det foreliggende maatte gaas ud fra, at der derved var paaført Lejeren Næringstab, at yde Erstatning herfor samt at godtgøre Lejeren dennes Udgifter dels ved Flytning til en anden Lejlighed, dels til Brændsel, forbrugt under Lejerens forgæves Forsøg paa at drive Bageriet.

H. R. D. 3 Maj 1904, jfr. Hof. St. D. 17 Novbr. 1902, H. R. T. 1904 p. 153, U. f. R. 1904 B p. 223.

En Lejer, som i Utide var fraflyttet Lejligheden, efterat Bygningsinspektøren i en for Lejeren forkyndt Skrivelse havde udtalt, at han gentagne Gange forgæves havde opfordret Husejeren til at træffe Sikkerhedsforanstaltninger i Anledning af Naboejendommens Nedrivning og Udgravning, og at Nedstyrtning kunde befrygtes, ansaas berettiget til at flytte som sket uden Opsigelse og til at kræve betalt af Husejeren, hvad han havde forudbetalt i Husleje for Tiden efter Bortflytningen, saavelsom Flytningsudgifterne.

Kbh. Gældsk. D. 15 Aug. 1904, U. f. R. 1905 A p. 191.

En Lejer, der ifølge sin Kontrakt skulde betale Leje d. 11 Septbr., men som først betalte den, da den afkrævedes ham d. 12 Septbr., idet Husværten modtog den under Reservation, fandtes ikke herved at have gjort sig skyldig i en saadan Misligholdelse, at han kunde udsættes af det lejede, da Lejen for de sidste 5 Kvartaler var blevet ham afkrævet af Husværten i Dagene efter Forfaldstiden, og da han saaledes havde Grund til at antage, at han kunde afvente et saadant Paakrav.

Hof. St. D. 3 April 1905, U. f. R. 1905 A p. 527.

Nægtet en Lejer af Restaurationslokaler i en Ejendom Erstatning for Nedgang i Fortjeneste, formentlig foraarsaget ved nogle af Ejeren paa Grunden opførte Bygninger, hvorved nogle af Lokalerne blev mørkere og Gaardspladsen mindre, idet Husejeren ikke fandtes ved den nævnte Opførelse at have gjort noget retsstridigt Indgreb i den Lejeren efter Lejeforholdet tilkommende Ret.

Hof. St. D. 19 Juni 1905, U. f. R. 1905 A p. 596.

En Lejer, som var udsat af Lejligheden paa Grund af Udeblivelse med Lejen, og som var sagsøgt til Betaling af Lejen til den Flyttedag, hvortil lovlige Opsigelse kunde finde Sted, ikke hørt med sin Paastand om Frifindelse mod at betale Leje til Udsættelsesdagen, da han hverken havde bevist, at en af ham paastaet Lejenedsættelse havde fundet Sted, eller at han havde gjort lovligt Tilbud af Lejen.

H. R. D. 16 Febr. 1905, jfr. Hof. St. D. 9 Novbr. 1903, H. R. T. 1904 p. 772, U. f. R. 1905 B p. 161.

En Mand, der i Utide var fraflyttet et Værelse, som han havde lejet maanedsvist med fuld Pension, dømtes til at erlægge den fastsatte Betaling for en Maaned med Fradrag af et saadant Beløb, som Udlejeren havde sparet ved Pensionatsforholdets Afbrydelse.

Kbh. Gældk. D. 6 Jan. 1905, U. f. R. 1906 A p. 44.

En Lejer, som — efterat det d. 7 Juni gennem Vesterbros Grundejerforenings Fogedkasse var betydet ham, at han inden 2 Dage skulde fraflytte Lejligheden paa Grund af hans formentlige Misligholdelse af Kontrakten, da han i modsat Fald blev udsat — d. 5 Juli frivillig fraflyttede Lejligheden, for hvilken han havde betalt Leje til d. 15 Juli, fandtes ikke pligtig at betale yderligere Leje, da det ikke var godtgjort, at han havde gjort sig skyldig i den paastaede Misligholdelse.

Kbh. Gældsk. D. 26 Maj 1905, U. f. R. 1906 A p. 48.

I et Tilfælde, hvor en Ejer uberettiget havde ladet en Lejer udsætte af det lejede, tilkendtes der Lejeren 2000 Kr. i Erstatning for Tab, Tort og Kreditspilde.

H. R. D. 8 Febr. 1906, jfr. Vib. Ov. D. 20 Febr. 1905, H. R. T. 1905 p. 694, U. f. R. 1906 A p. 291.

Et Lejemaal, indgaaet med 5 Aars Uopsigelighed, blev afbrudt inden de 5 Aars Udløb paa Grund af Lejerens Fallit. Udlejeren's Krav paa Erstatning anerkendt med et saadant Beløb, hvortil uvillige Mænd maatte ansætte det.

Sø-Hand. Skiftedecis. 4 Septbr. 1905, Sø-Hand. T. 1906 p. 114.

I et Tilfælde, hvor det ikke var godtgjort, at en Lejekontrakt hjemlede Ejeren Ret til paa Grund af Lejerestance at lade Lejeren udsætte ved Fogeden og desuagtet at kræve Leje for Tiden til nærmest paafølgende April Flyttedag, e. O. antaget, at Lejerens Bortflytning fra Lejligheden i Begyndelsen af Marts skyldtes et frivilligt Arrangement med Ejeren, hvorefter han, mod at faa Lejligheden disponibel til Reparation, frafaldt Leje udover Fraflytningdagen.

Kbh. Gældsk. D. 24 Novbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 379.

Udtalt, at selv om »sædvanlig Varsel« i Konkursl. § 17 maa forstaaes som det i Lejeforhold af den foreliggende Art sædvanlige Varsel, maatte der gaas ud fra, at et Konkursbo kunde opsiges et Lejemaal om et Bageri med $\frac{1}{4}$ Aars lovligt Varsel, da Udlejeren ikke havde

godtgjort, at det almindelige Opsigelsesvarsel i Lejemaal om Bagerier var et halvt Aar.

Hof. St. Skiftekl. Decis. 10 Aug. 1905, U. f. R. 1906 A p. 388.

Da Konkursboet havde opsagt Lejemaalet om Bageriet med $\frac{1}{4}$ Aars Varsel, skønt der i Kontrakten var betinget $\frac{1}{2}$ Aars Varsel, havde Udlejeren i Henhold til Konkursl. § 17 Krav paa Skadesløsholdelse.

ibid.

En Mand, som for aarlig Leje havde lejet en Ejendom fra Oktbr. Flyttedag 1900 uopsigelig i 5 Aar, og som med Urette blev udsat af det lejede i Decbr. 1902, antoges som Følge af Udsættelsen at maatte være fritaget for at betale Lejeafgift for Tiden fra Oktbr. Flyttedag 1902.

H. R. D. 24 April 1906, jfr. Vib. Ov. D. 5 Juni 1905, H. R. T. 1906 p. 162, U. f. R. 1906 A p. 558.

En Lejer dømt til at betale Leje af nogle Lokaler, han var fraflyttet, da han hverken havde godtgjort sit Anbringende om, at der forelaa Omstændigheder, som kunde berettige ham til at hæve Lejemaalet, eller sit Anbringende om, at Udlejeren havde tilladt ham at flytte og erklæret, at han selv vilde bære det deraf flydende Tab.

H. R. D. 15 Juni 1906, jfr. Hof. St. D. 7 Novbr. 1904, H. R. T. 1906 p. 302.

En Gæstgiver, der i en ny opført Ejendom havde lejet en Stuebutik med derunder værende Kælder og dertil hørende Have til Beværtningsdrift, men hvis Benyttelse af Kælderens til Gæstestue blev forbudt af Autoriteterne, søgte i den Anledning Ejendommens Ejere til Tilbagebetaling af Leje samt til Erstatning. Det fandtes imidlertid ikke mod Ejernes Benægtelse bevist, at disse havde tilsikret ham, at han kunde bruge Kælderens til Gæstestue, eller at Lejemaalet paa en for Ejerne kendelig Maade kun var indgaaet under denne Betingelse eller Forudsætning.

H. R. D. 19 Juni 1906, jfr. Hof. St. D. 21 Decbr. 1903, H. R. T. 1906 p. 307, U. f. R. 1906 A p. 833.

Fundet bevist, at en Mand A. havde lejet en Lejlighed fra April Flyttedag. Da Husejeren imidlertid havde faaet Lejligheden udlejet til en Tredjemand, som havde betalt Leje fra 15 Juni, blev A., som søgtes til at betale Leje for Tiden fra April til Oktbr. Flyttedag, kun dømt til at betale det paastævnte Lejebeløb med Fradrag af den Leje, som Husejeren havde oppebaaret fra 15 Juni til Oktbr. Flyttedag.

Hof. St. D. 2 Juli 1906, U. f. R. 1906 A p. 879.

En Lejer, der med Samtykke af Ejeren havde ladet Gulvene i to af sine Stuer, hvor han ønskede Linoleum paalagt, hævle glatte, hvilket Arbejde han lod udføre af et Linoleumsfirma, fandtes e. O. ikke ansvarlig overfor Ejeren for den Skade, som det ved Fraflytningen viste

sig, at der var tilføjet Gulvene derved, at Afhøvlingen var foregaaet paatværs.

Hof. St. D. 27 Aug. 1906, U. f. R. 1906 A p. 913.

II. Af rørlige Ting.

En Kontrakt, hvorved en Cyklehandler havde udlejet en Cykle af Værdi 300 Kr. for en maanedlig Leje af 20 Kr., saaledes at Udlejeren i Mangel af prompte Betaling kunde erklære Kontrakten for hævet, og hvortil der var knyttet den Aftale, at Cyklen skulde tilhøre Lejetageren, naar denne ialt havde betalt 300 Kr., fandtes i Lejetagerens Konkursbo at maatte respekteres som Lejekontrakt.

Sø-Hand. Skiftedecis. 18 Jan. 1897, U. f. R. 1897 p. 641, Sø-Hand. T. 1897 p. 148.

I et Tilfælde, hvor Lejeren af et Lokomobil paastod, at der ifølge Aftalen skulde betales 10 Kr. i Leje pr. Arbejdsdag, medens Udlejeren paastod, at Aftalen gik ud paa en Betaling af 10 Kr. pr. Dag, 3 pr. løbende Dag i den Tid, Lokomobilet i Anledning af Lejemaalet var ude af hans Besiddelse, fandtes Bevisbyrden at paahvile Udlejeren.

Hof. St. D. 12 Septbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 821.

Da en Bladudgiver, med hvem en Redaktør havde kontraheret om at lade et til Annoncer bestemt Tillægsblad medfølge Bladet, efter Indholdet af Kontrakten ansaas at have været uberettiget til overfor en Bogtrykker, til hvem Redaktøren havde bortforpagtet Tillægsbladet, at vægre sig ved at modtage Tillægsbladet, naar dette ikke var fuldt optaget af Annoncer, fandtes Bogtrykkeren at have været berettiget til at ophæve Kontrakten med Redaktøren og blev derfor frifundet under en af denne for formentligt Kontraksbrud anlagt Erstatningssag.

H. R. D. 17 April 1899, jfr. Hof. St. D. 25 Jan. 1897, H. R. T. 1899 p. 91, U. f. R. 1899 p. 562.

Skønt et Selskab, der for et ugentligt Lejebeløb havde udlejet et Sætter og et Trykkeri, inden Udløbet af Lejemaalstiden havde borttaget en betydelig Del af det lejede Materiel, tilpligtedes Lejeren dog at betale Leje for et senere Tidsrum, da han, der havde standset Udgivelsen af et Dagblad, til hvis Trykning det lejede benyttedes, ikke havde haft nogensomhelst Brug for det lejede, og da Selskabet havde haft Grund til at antage, at Lejerens Kasserer, som havde samtykket i Borttagelsen, paa Lejerens Vegne havde kunnet træffe en saa lidet indgribende Disposition, som Meddelelsen af Samtykket den Gang var.

Hof. St. D. 24 April 1899, U. f. R. 1899 p. 648.

Et Firma, der som Eneforhandler for en Fabrikant havde udlejet en Cigarautomat til en Cigarhandler i en Købstad med Forpligtelse til i et Aar ikke at sælge nogen Automat fra Fabrikanten i Købstaden, men som kort efter ophørte at være Eneforhandler for Fabrikanten, tilpligtet at yde Cigarhandleren Erstatning, da der derefter i Løbet af Aaret var solgt Automater i Købstaden fra Fabrikanten.

Sø-Hand. D. 11 Juni 1903, Sø-Hand. T. 1903 p. 233.

En Indstævnt ikke tilpligtet at erstatte en Kommune to ham af denne til Maaling af hans Gasforbrug lejede Gasmaalere, der sammen med hans Ejendom var gaaede til Grunde ved en hændelig Ildebrand, da Krav paa Erstatning hverken var hjemlet ved Lovgivningens almindelige Regler eller ved Kommunens Vedtægt for Gasforsyning.

Kbh. Gældsk. D. 11 Juli 1904, U. f. R. 1905 A p. 191.

Et Selskab, som havde udlejet et Normalur halvaarsvis, bl. a. paa Vilkaar: »Betalingen erlægges portofrit, skadesløst mod Regning eller Opkrævning«, fandtes at have været uberettiget til at borttage Uret paa Grund af manglende Betaling, da denne ikke inden Borttagelsen bevislig var afkrævet Lejeren. Kun Lejeafgift for de forløbne Maaneder tilkendtes Udlejeren og ikke Omkostningerne ved Urets Installation.

Hof. St. D. 1 Maj 1905, U. f. R. 1905 A p. 548.

En svensk Skydsentreprenør, som paa Bestilling af en ham bekendt Mand, der skulde køre med, havde udlejet et Køretøj til en Grosserer til Befordring mellem to Byer uden dog at kunne levere Kusk, fandtes, da Køretøjet forulykkede paa Tilbagevejen, hvor det kørtes af Bestilleren, uberettiget til at kræve Erstatning hos Grossereren, da denne e. O. maatte gaa ud fra, at det af Entreprenøren var betroet Bestilleren at køre Vognen tilbage.

Hof. St. D. 26 Juni 1905, U. f. R. 1905 A p. 600.

I en Kontrakt om Leje af et elektrisk Ur med Alarmklokke var det bl. a. bestemt, at Fejl ved Ur og Ledning hurtigst muligt skulde rettes af Udlejeren, men ikke berettigede Lejeren til at frigøre sig for Betalingen af Lejen. Uanset denne Bestemmelse fandtes Lejeren at have været berettiget til at træde tilbage fra Kontrakten, da det var oplyst, at Uret og Alarmklokken til Stadighed enten ikke havde fungeret eller havde fungeret uregelmæssigt.

Hof. St. D. 4 Decbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 353.

Vagervæsenet, der havde lejet en Skonnert til at udlægges som Mærkefartøj ved et Vrag, og som havde leveret Fortøjningen, fandtes at have garanteret Fortøjningens Holdbarhed. Vagervæsenet tilpligtedes derfor at erstatte Skonnertens Ejer det Tab, denne havde lidt derved, at Fortøjningen under en Storm sprængtes, saaledes at Skonnerten led Havari.

Sø-Hand. D. 30 Juni 1906, [U. f. R. 1906 A p. 960, Sø-Hand. T. 1906 p. 337.

Len, se Arv II.

Liggedage, se Søfart II og III.

Ligkasser, se Begravelse og Foreninger.

Ligningskommissioner, se Skat IV.

Livrente og Livsforsikring, se Forsikring II.

Lodsvæsen og Fyrvæsen.

En helsingørsk Lods antaget efter Marineministeriets Begg. 19 Maj 1894 — der fandtes hjemlet ved L. 13 Juni 1879 — at have haft Ret til for takstmæssig Betaling at lodse et Dampskib ikke blot til Københavns Indrerød, men ogsaa ind i et af Frihavnens Bassiner. Saadan Lodsning ogsaa fundet hjemlet ved de før nævnte Bekendtgørelse gældende Regler. — Udtalt, at ved Ordene: »ved det for hans Lodseri gældende Reglement« i nævnte Lovs § 17 ikke udelukkende er sigtet til de ved Lovens Emanation gældende Reglementer.

H. R. D. 29 Novbr. 1897, jfr. Kbh. Ov. D. 20 Juli 1896, H. R. T. 1897 p. 628, U. f. R. 1898 p. 54, jfr. 1896 p. 1074.

Føreren af et Bugserdampskib, der med dette havde bugseret en Skonnertribrig fra Thurø til Københavns Indrerød, ikke antaget herved at have overtraadt L. 13 Juni 1879 § 13, idet han ikke fandtes at have paataget sig eller udført nogen Lodsning.

H. R. D. 13 Jan. 1899, jfr. Kbh. Ov. D. 17 Decbr. 1897, H. R. T. 1898 p. 681, U. f. R. 1899 p. 311, jfr. 1898 p. 130.

En Lods, der var tiltalt for Overtrædelse af Sølov Kap. 12 i Anledning af, at et Skib, som han skulde lodse ind i en Købstads Havn, var tørnede imod et Brohoved og havde beskadiget dette, fandtes for Aktors Tiltale, da han, selv om han muligvis havde udvist Uagtsomhed, hverken kunde straffes efter Bestemmelserne i Kap. 12 eller efter nogen anden Straffebestemmelse, som der, saaledes som Sagen var anlagt, kunde være Spørgsmaal om at bringe til Anvendelse.

Kbh. Ov. D. 11 Juli 1902, U. f. R. 1902 A p. 714.

En forhenværende Skipper havde i Nyborg ladet sig forhyre som Matros i et norsk Skib til en Rejse derfra til København, ikke for at gøre Matrostjeneste ombord, men for at hjælpe til med Skibets Navigation under nævnte Rejse, hvad han ogsaa gjorde. Han blev herefter anset efter L. 13 Juni 1879 § 13.

Kbh. Ov. D. 20 Marts 1903, H. R. T. 1903 p. 253, U. f. R. 1903 B p. 282, jfr. A p. 371.

Antaget, at Marineministeriet efter Forholdets Beskaffenhed havde været berettiget til ensidig at opsige til Ophør en i sin Tid med Ejeren af Gjorsløv Gods indgaaet Kontrakt, hvorved det — bl. a. mod et aarligt Vederlag — overdroges Ejerne af Godset at sørge for Vedligeholdelse og Pasning m. m. af Stevns Blinkfyr.

Hof. St. D. 8 Juni 1903, U. f. R. 1903 A p. 552.

Ved et Lodseri, hvor Indtægten midlertidig var fordelt saaledes, at Lodsoldermanden og Fastlodserne fik hver 1 Part og nogle pensionerede Lodser hver $\frac{1}{2}$ Part, antoges det efter Indholdet af L. 13 Juni 1879 § 46, at en ved en pensioneret Lodsers Død ledigbleven

$\frac{1}{2}$ Part ikke tilfaldt Lodsoldermanden, men den i Anciennetet ældste Fastlods.

H. R. D. 21 Oktbr. 1904, jfr. Hof. St. D. 25 April 1904, H. R. T. 1904 p. 449, U. f. R. 1904 B p. 366, jfr. A p. 518.

Spørgsmaal om Forstaaelsen af den i L. 13 Marts 1903 indeholdte Regel: »Under Bugsering i Lodsfarvand skal Lodsernes Ene- ret til Lodsning anses for at være krænkede, saafremt Navigeringen af begge Skibe ikke er ledet fra det bugserede Skib«. Ej antaget, at dette kun er et andet Udtryk for Lodstvang under Bugsering i Farvande, der ere for smalle til, at Bugserbaadens Fører med Hensyn til hver enkelt Manøvre kan afvente Ordre fra det bugserede Skib.

Sø-Hand. D. 21 Juni 1905, U. f. R. 1906 A p. 115, Sø-Hand. T. 1905 p. 319.

Vagervæsenet, der havde lejet en Skonnert til at udlægges som Mærkefartøj ved et Vrag, og som havde leveret Fortøjningen, fandtes at have garanteret Fortøjningens Holdbarhed. Vagervæsenet tilpligtedes derfor at erstatte Skonnertens Ejer det Tab, denne havde lidt derved, at Fortøjningen under en Storm sprængtes, saaledes at Skonnerten led Havari.

Sø-Hand. D. 30 Juni 1906, U. f. R. 1906 A p. 960, Sø-Hand. T. 1906 p. 337.

Lotteri, se Spil.

Love etc. Deres Ikrafttræden.

Jfr. Grundlov og Forfatning.

Statueret, at da L. 12 April 1894 § 12 havde berøvet Hærens Overlæger Retten til at rykke op i ældste Lønningsklasse efter Anciennetet, maatte en Overlæge, som ved Lovens Emanation stod for Tur til at rykke op i nævnte Lønningsklasse, uanset at L. 26 Marts 1870 ifølge sammes § 13 ikke er direkte anvendelig paa disse Embedsmænd, finde sig i at blive sprunget over af en yngre Kollega.

H. R. D. 9 Juni 1897, jfr. Hof. St. D. 17 Febr. 1896, H. R. T. 1897 p. 276, U. f. R. 1897 p. 779, jfr. 1896 p. 453.

Statueret, at der ved Ordene: »ved det for hans Lodseri gældende Reglement« i L. 13 Juni 1879 § 17 ikke udelukkende er sigtet til de ved Lovens Emanation gældende Reglementer.

H. R. D. 29 Novbr. 1897, jfr. Kbh. Ov. D. 20 Juli 1896, H. R. T. 1897 p. 628, U. f. R. 1898 p. 54, jfr. 1896 p. 1074.

Udtalt, at Bestemmelsen i Lovens § 52 om, at Forslag til Forandring i de specielle Reglementer m. m. skulde forelægges vedkommende Lodseri til Forhandling og Erklæring, forinden Bestemmelse toges af Ministeriet, kun var en instruktorsk Forskrift, hvis Ikke-lagttagelse ikke kunde have Indflydelse paa Reglementets Gyldighed.

ibid.

Udtalt, at Fr. 8 Jan. 1802, som forbyder Dommeres Medhjælpere at procedere hos deres foresatte, ikke gælder paa Island.

H. R. D. 7 Febr. 1900, jfr. Isl. Ov. D. 30 Septbr. 1895, H. R. T. 1899 p. 573, U. f. R. 1900 p. 258.

Udtalt, at den i L. 21 Juni 1867 § 9, sidste Stk., indeholdte Bestemmelse om, at den der hjemlede Udpankning alene kan finde Sted, naar ingen Indsigelse derimod fremsættes, er hævet ved L. 29 Marts 1873.

Vib. Ov. D. 9 Decbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 101.

Lægevæsen.

En Distriktslæges Diæter for en Embedsrejse af større Længde end 1 Mil for at tilse 2 syge Børn af en Husmand, hvem Sogneraadet havde tilstaaet fri Lægehjælp, men som ikke iøvrigt nød Fattigunderstøttelse og selv betalte Medicinen til Børnene, antagne i Henhold til Pl. 4 Oktbr. 1825 Litr. A kun at kunne beregnes til 2 Kr.

Vib. Ov. D. 29 Marts 1897, U. f. R. 1897 p. 421.

En Mand, der uden Adkomst til Dyrslægevirksomhed havde taget Heste under Kur, anset dels for Indgrib i den Dyrslægerne ifølge Fundats 23 Juli 1777 § 8, jfr. § 9, tilkommende Eneret, dels for Overtrædelse af L. 14 April 1893 § 1, sidste Stk., jfr. § 10 B.

Vib. Ov. D. 9 Aug. 1897, U. f. R. 1897 p. 963.

I et Tilfælde, hvor en Læge var antaget som Huslæge mod et aarligt Honorar, der betaltes ved Nytaar, antaget, at Forholdet var indgaaet for Kalenderaaret. Lægen, der var afskediget uden Grund midt i et Aar, fundet berettiget til Honorar for hele dette Aar.

H. R. D. 1 Oktbr. 1897, jfr. Kbh. Gældsk. D. 9 Oktbr. 1896, H. R. T. 1897 p. 397, U. f. R. 1897 p. 978, jfr. p. 151.

Spørgsmaal, om en Overlæge ved et Hospitals Sindssygeafdeling var pligtig at betale Erstatning til en Patient, der havde konsulert ham, og som paastod imod sin Vilje at være blevet indlagt paa nævnte Afdeling og tilbageholdt der i 8 Dage. Dette besvaret benægtende, idet det ikke var godtgjort, at Beslutningen om Indlæggelsen ikke var taget efter Patientens egen Begæring, og idet der ikke var paavist noget til Erstatning forpligtende Forhold fra Lægens Side.

H. R. D. 17 Decbr. 1897, jfr. Hof. St. D. 9 Marts 1896, H. R. T. 1897 p. 688, U. f. R. 1898 p. 76.

Et Lægehonorar fastsat efter Taksterne i Fr. 4 Decbr. 1672 § 10 og Pl. 14 Maj 1813, da der ikke forelaa Oplysninger om Patientens økonomiske Stilling, som berettigede til at fravige disse Takster.

Kbh. Gældsk. D. 25 Septbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 147.

Antaget, at der efter L. 14 April 1893 § 18 ikke tilkommer Dyrslæger Befordringsgodtgørelse for Embedsrejser paa Afstande under $\frac{1}{2}$ Mil.

H. R. D. 18 Maj 1898, jfr. Kbh. Ov. D. 16 Novbr. 1896, H. R. T. 1898 p. 200, U. f. R. 1898 p. 553, jfr. 1897 p. 180.

En Læge, der havde behandlet en Dame for Betændelse i Livmoderen, kun anset berettiget til Betaling efter Minimumstaksterne i Fr. 4 Decbr. 1672 § 10 og Pl. 14 Maj 1813, da kirurgisk Behandling ikke havde fundet Sted og da der intet var oplyst om Indstævntes Formueforhold, der berettigede til at fravige disse Takster.

Kbh. Gældsk. D. 16 April 1898, U. f. R. 1898 p. 674.

Et Sogneraad, der af en Gaardejer søgtes til Godtgørelse for Befordring, afgivet til Jordemoder til Betjening af en Barselkvinde, frifundet, da Barselkvindens Mand, hvem Sogneraadet paa hans Henvendelse om Fribefordring uden Indvending fra hans Side havde henvist til en Vognmand, med hvem Sogneraadet havde Akkord, ikke havde henvendt sig til Vognmanden, men til Gaardejeren, der havde afgivet Befordring, hvorefter Sogneraadet havde maattet erstatte Vognmanden den Fortjeneste, han var gaaet Glip af.

Vib. Ov. D. 7 Novbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 143.

Udtalt, at Jordemødre i København i Mangel af Overenskomst ere berettigede til hos den enkelte at fordrø samme Betaling for deres Forretninger, som de pleje at faa af Personer under lige Livsvilkaar, jfr. Instr. 22 Septbr. 1877 § 18, idet Takster kun ere fastsatte paa Landet og i Købstæderne. En Betaling af 12 Kr. in casu anset passende.

Kbh. Gældsk. D. 26 Juli 1898, U. f. R. 1899 p. 203.

Da en Tandtekniker paa en ved hans Bolig anbragt Plade havde betegnet sin Forretning som Tandklinik, og da Klinik betegner en lægevidenskabelig Virksomhed, stadfæstedes et efter Begæring af Dansk Tandlægeforening nedlagt Forbud mod, at Tandteknikeren ved Skiltning eller paa anden Maade betegnede sin Forretning som Tandklinik eller overhovedet overfor Publikum gav det Udseende af at være berettiget til at udføre de Tandlægerne forbeholdte Virksomheder.

Hof. St. D. 5 Marts 1900, U. f. R. 1900 p. 364.

Antaget, at en islandsk Distriktslæge, som i Henhold til L. 26 Febr. 1898 §§ 1 og 2 havde foretaget en Rejse i sit Lægedistrikt for at udføre Vaccination, ikke havde Krav paa Rejseomkostninger og Diæter foruden de ham ifølge nævnte Lov af Landskassen betalte 25 Ø. for hver indpodet Person.

H. R. D. 29 Oktbr. 1901, jfr. Isl. Ov. D. 13 Aug. 1900, H. R. T. 1901 p. 438, U. f. R. 1901 p. 898.

Et for en Tandtekniker nedlagt Forbud mod, at han gav sig Udseende af at være berettiget til at behandle Tandsygdomme, anset overtraadt derved, at han i et Avertissement om Flytning af sin Forretning havde betegnet sin Virksomhed som »Klinik«.

Krim. D. 13 April 1901, U. f. R. 1901 p. 923.

Spørgsmaal om Beregningen efter Fr. 4 Decbr. 1672 § 10, jfr. Pl. 14 Maj 1813, af den en københavnsk Læge tilkommende Betaling

for Sygebessøg, tildels aflagte paa Landet. Antaget, at de foreliggende Oplysninger om Patientens økonomiske Stilling ikke gav Føje til at fravige de lovbestemte Takster.

Hof. St. D. 4 Novbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 114.

En Læges Protest mod som Vidne under en af en Ægtemand anlagt Skilsmissegang at afgive Forklaring om, hvorvidt han ved Lægeundersøgelse af Hustruen havde befundet, at hun led af en Sygdom af syfilitisk Natur, forkastet.

Vib. Ov. D. 27 Jan. 1902, U. f. R. 1902 A p. 348.

En Udlænding, som, medens han boede i Hamburg, var blevet behandlet af en derboende Læge, kunde ikke, da han, efterat have bosat sig her i Landet, søgtes af Lægen til Betaling af Lægehonorar, forlange dette fastsat i Henhold til Fr. 4 Decbr. 1672 § 10.

Kbh. Gældsk. D. 11 Juli 1902, U. f. R. 1903 A p. 145.

Et Selskab, som havde modtaget en Læges Fordring til Inkassation og anmeldt den hos Debtors Likvidatorer, fandtes pligtig at betale Fordringens Beløb, da Selskabet havde samtykket i, at der ved den stedfundne Repartition ikke toges Hensyn til Fordringen, skønt denne som privilegeret vilde have faaet fuld Dækning, og da Debitor nu var ude af Stand til at dække Fordringen.

Kbh. Gældsk. D. 20 Oktbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 154.

Da det en falleret Læge som Huslæge tilsagte Aarshonorar, hvilket først forfaldt ved Aarets Slutning, ikke kunde anses som delvis fortjent ved Konkursens Indtræden d. 28 Juni — bl. a. fordi Lægens vilkaarlige Ophævelse af Forholdet i Aarets Løb ikke vilde kunne medføre Pligt for den anden Part til at betale en i Forhold til den forløbne Tid udregnet Part af Aarshonoraret — kunde Konkursboet ikke fordre nogen Del af Honoraret for det løbende Aar inddraget under Boet.

Hof. St. Skiftekl. Decis. 23 Decbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 170.

Den Lægerne ved Fr. 4 Decbr. 1672 § 24 paalagte Tavshedspligt medfører ingen Indskrænkning i den almindelige Vidnepligt. En Hospitalslæge tilpligtet som Vidne at forklare, hvad han vidste om Indholdet af hans Hospitals Sygejournal for en Patients Vedkommende, dog at det paa Foranledning af Vidnecitanten tillodes ham i Stedet derfor at fremlægge en Afskrift af de paagældende Partier af Journalen.

H. R. D. 6 Novbr. 1903, jfr. Hof. St. Vidnekl. Kend. 29 Septbr. 1902, H. R. T. 1903 p. 379, U. f. R. 1904 B p. 22, jfr. 1903 A p. 172.

En Læge, som efter Anmodning af en Mand, hvis Søn en Lærer havde tildelt en Revselse, havde udstedt en Attest til Brug ved en Klage over Læreren, og som i Attesten havde udtalt, at Sandheden af den opgivne Aarsag til de forefundne Læsioner forudsat, var disse opstaaede ved en sjælden raa og brutal Tugtelse, og at den Slutning laa nær, at en Lærer, der handlede saaledes 13—14 Timer efter Forseelsen, ikke

egnede sig til Lærer for Børn, frifandtes e. O. under den af Læreren anlagte Injuriesag. (Dissens).

Vib. Ov. D. 10 Novbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 180.

I et Tilfælde, hvor en Kone, der var gift med en her i Landet boende Mand, under et Ophold hos Slægtninge paa Als havde faaet et Anfald af Sindssyge, der gjorde Lægehjælp nødvendig, tilpligtedes Manden at betale den Læge, som den Familie, hos hvilken Konen opholdt sig, havde tilkaldt, idet der henvistes til, at det havde været nødvendigt for den sindssyges Omgivelser paa egen Haand at handle for Manden som den, hvem Forsorgen for hans Hustru retlig paahvilede.

Vib. Ov. D. 22 Decbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 209.

En Huslæge var engageret for et bestemt Honorar for hvert Kalendarjaar af en Detailhandler, der gik fallit d. 26 Jan. 1900. Antaget, at han havde et privilegeret Krav ifølge Konkursl. § 33 Nr. 3 for hele Honoraret for Aar 1900.

Sø-Hand. Skiftedecis. 2 Marts 1903, U. f. R. 1903 A p. 637, Sø-Hand. T. 1903 p. 113.

Udtalt, at Haar og Skægs Pleje med det Formaal at befordre Haarvæksten ikke i Alm. af Lovgivningen henregnes til Lægevirk-somhed.

H. R. D. 10 Decbr. 1902, jfr. Krim. D. 22 Juli 1902, H. R. T. 1902 p. 529, U. f. R. 1903 B p. 47.

Ikke fundet Føje til at tilsidesætte en af en enkelt autoriseret Dyr læge afgivet skriftlig Bevidnelse af, at en Kvie ved Obduktionen havde vist sig ikke at være drægtig, da Sælgeren ikke havde oplyst noget til Støtte for, at Bevidnelsen var urigtig.

Vib. Ov. D. 16 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 486.

Statueret, at der hverken i Regl. 21 Novbr. 1810 § 15 eller iøvrigt i Lovgivningen findes Hjemmel til at fritage en Distriktsjordemoder paa Landet for at svare kommunal Hartkornsskat og Tiende af den hende til Brug overladte Jord.

Kbh. Ov. D. 29 Jan. 1906, U. f. R. 1906 A p. 628.

En Læges Fordring dels paa Dagbetaling for en Patients Forplejning m. v. under et 8 Maaneders Ophold paa hans Klinik, dels paa Honorar for udførte Operationer, dels endelig paa Honorar for nødvendigt fortsat Lægetilsyn, Forbinding m. m., efter det oplyste anerkendt med de af Lægen i Patientens Dødsbo fordrede Beløb.

Kbh. Ov. D. 23 April 1906, U. f. R. 1906 A p. 686.

De i Fr. 4 Decbr. 1672 og Pl. 14 Maj 1813 givne Regler ansete uanvendelige m. H. t. Betaling for Lægebehandling af væsentlig kirurgisk Natur.

Vib. Ov. D. 17 Septbr. 1906, U. f. R. 1906 A p. 929.

Det fordrede Vederlag tilkendt Lægen, da der ikke var tilvejebragt noget Bevis for, at det var overdrevent, men det tværtimod ved Erklæring fra den lokale Lægekredsförening var bestyrket, at det var rimeligt.

ibid.

Lærere, se Skolevæsen.

Lærlinge og Principaler.

En til Straf efter L. 30 Marts 1889 § 19 Indklaget, som havde ladet sin 14aarige Søn bortgaa af Læren d. 22 Maj 1897, frifundet, da Lærlingekontrakten ikke forinden var autoriseret af Magistraten. At Mesteren d. 1 Juni havde ladet Kontrakten autorisere, kunde ikke gøre det strafbart, at Indklagede, da Politiet d. 4 Juni havde ført Drengen tilbage til Læren, samme Dag igen lod ham bortgaa, da Indklagede ved d. 22 Maj at lade Sønnen bortgaa tilstrækkelig tydelig havde vist, at det var hans Mening at hæve Kontrakten. (Dissens).

Krim. D. 14 Decbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 846.

En Lærling, der ifølge Lærlingekontrakten ikke skulde have Husly etc., men derimod »som Vederlag for sit Arbejde« skulde oppebære en for de enkelte Læreaar forskelligt fastsat Ugeløn, fandtes e. O. og under Hensyn til L. 30 Marts 1889 § 4 at have Krav paa Vederlag for hele Læretiden, derunder ogsaa for en Tid, hvor han ikke havde arbejdet hos Mesteren, fordi Arbejdet hos denne var standset. At Lærlingen efter saadanne Standsninger havde modtaget Ugelønnen uden Reservation, kunde ikke paavirke hans Krav.

Vib. Ov. D. 7 Aug. 1899, U. f. R. 1899 p. 947.

I et Tilfælde, hvor en Malerlærling, der var over 18 Aar gammel, havde arbejdet hos en Mester som Forbundter med ugentlig Løn, hvoraf dog efter Aftale 2 Kr. hver Uge indeholdtes af Mesteren — efter dennes Paastand for at modvirke, at Lærlingen forlod Pladsen, før han havde udlært — blev Mesteren dømt til at betale Lærlingen, der havde afbrudt Forholdet inden Læretidens Udløb, det opsparde Beløb, da han selv ved at slaa Lærlingen havde givet denne grundet Anledning til at afbryde Forholdet.

Krim. D. 28 Febr. 1903, U. f. R. 1903 A p. 725.

En Tømrer, der tog bekræftende til Genmæle, dømt af Gældskommissionen paa Grundlag af en af en Købstads Voldgiftsret i Henhold til L. 30 Marts 1889 § 18 afsagt Kendelse til at betale Erstatning for Brud paa en Lærlingekontrakt.

Kbh. Gældsk. D. 22 April 1904, U. f. R. 1904 A p. 586.

En Lærlings Fader og Værge blev under Dagmulkt, jfr. D. L. 1—5—15, dømt til at sørge for, at hans Søn, der af ham var sat i Lære, men var bortgaaet, vendte tilbage til Læren. Mulkten derimod

ikke paalagt Lærlingen selv, da Værgen var en Hindring for hans Møde i Læren.

Krim. D. 27 Septbr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 694.

Udtalt, at en Voldgiftsret, der ifølge en Lærlingekontrakt skulde afgøre Tvistigheder mellem Parterne, ikke i Kontrakten havde haft Hjemmel til at anvende Tvangsmulkt.

ibid.

En Sag, som en Hotelejer havde anlagt imod en af ham som Kogeelev antaget Pige til Udredelse af Mulkt og Erstatning, fordi hun uberettiget havde forladt Pladsen, antaget i Henhold til L. 30 Marts 1889 § 21, jfr. § 20, at burde anlægges ved Politiretten. (Dissens.)

Vib. Ov. D. 7 Novbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 273.

En Maler, der havde antaget en 14aarig Dreng i Lære, tilpligtet at tilbagebetale 100 Kr., som Drengens Fader i den Anledning havde betalt ham, da Lærlingekontrakten ikke var oprettet skriftlig og derfor i Henhold til L. 30 Marts 1889 § 1 var ugyldig, samt da det derhos havde været en Forudsætning, at Læreforholdet tilendebragtes, medens det var afbrudt før Tiden, fordi Maleren havde solgt sin Forretning.

Vib. Ov. D. 12 Decbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 276.

I et Tilfælde, hvor en Handelslærling, efter i nogen Tid at have ligget syg i Principalens Hjem under Tilsyn af dennes Huslæge, af sin Fader med Principalens Samtykke blev hentet hjem og senere af Faderen indlagt paa et Sygehus, antoges det, at der under disse Omstændigheder ikke i Henhold til L. 30 Marts 1889 § 11 kunde paa hvile Principalen nogen Forpligtelse til at betale for Lærlingens Kur og Pleje paa Sygehuset, selv om Principalens Frifindelse ikke allerede maatte følge af, at skriftlig Lærekontrakt ikke var oprettet.

Kbh. Ov. D. 30 Jan. 1905, U. f. R. 1905 A p. 370.

Antaget, at et hos en Grosserer ansat 17aarigt Menneske, der i Løbet af ca. 3 $\frac{1}{2}$ Aar var avanceret til at føre et vist selvstændigt Tilsyn med Lageret, havde Krav paa 3 Maaneders Opsigelse.

Sø-Hand. D. 8 Septbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 134, Sø-Hand. T. 1905 p. 366.

Løbedage, se Betaling, Gæld og Renter.

M.

Maal, Mønt og Vægt.

Nægtet en Ladningsmodtager Ret til Afdrag i Fragten, fordi Ladningen ved Udlosningen skulde være ufuldstændig, da Vejningen ikke

var foretaget ved autoriseret Vejer, men ved en Handelsforenings private Vejer, hvis Vejning ikke bevislig var bindende for Skipperen.

Kbh. Ov. D. 14 Juni 1897, U. f. R. 1897 p. 817.

M. H. t. kulørte Silkebaand fra et Firma i Schweiz, at betale med en vis Pris pr. Stk., udtalt, at Baandene efter Coutume burde indeholde 12 Meter pr. Stk.

Gross. Soc. Resp. 24 April 1897, U. f. R. 1898 p. 419, Sø-Hand. T. 1897 p. 398.

Udtalt, at fremmed Mønt ligesaa lidt som dansk Mønt kan søges tilbage fra en godtroende Erhverver. En Veksellerer, der i god Tro havde købt 2 gældende, persiske Guldmønter, som var frastjaalne Ejeren, ikke anset pligtig at udlevere dem til bestjaalne.

H. R. D. 2 Febr. 1899, jfr. Hof. St. D. 20 Decbr. 1897, H. R. T. 1898 p. 738, U. f. R. 1899 p. 344, jfr. 1898 p. 134.

Udtalt, at der ved Salg fra københavnsk Lager i Kroner pr. Pd. maa, naar intet andet er aftalt, antages at være sigtet til dansk Vægt.

Gross. Soc. Resp. 29 April 1898, U. f. R. 1899 p. 514, Sø-Hand. T. 1898 p. 222.

En russisk »Tschetwert« er et Maal, ikke en Vægt. Modtageren af en Ladning Hvede, hvorfor Kaptajnen har underskrevet Konnossement i Petersborg for et vist Antal »Tschetwerts«, kan ikke forlange en bestemt Vægt udlossen. 100 Tschetwert = 150,876 danske Tønder.

Gross. Soc. Resp. 30 Juli 1898, U. f. R. 1899 p. 516, Sø-Hand. T. 1898 p. 350.

Ved Salg af en Vare franko fortoldet X., bliver den i X. konstaterede effektive Vægt at lægge til Grund ved Beregningen. Hvis Varen er fortoldet i X., skulle Bro- og Arbejdspenge indtil Toldvægten betales af Sælgeren.

Gross. Soc. Resp. 7 April 1900, U. f. R. 1901 p. 328, Sø-Hand. T. 1900 p. 167.

I et Tilfælde, hvor et Firma i X. havde solgt en Forbruger i Y. et Parti Kul »pr. kontant franko Y. Station i Vogn paa 75 Tdr. — Autoriseret Maalerattest medfølger hver Vogn«, udtaltes det, at da ifølge Kontraktens udtrykkelige Indhold autoriseret Maalerattest medfulgte hver Vogn, maatte det af autoriseret Maaler i X. og ikke det af den autoriserede Maaler i Y. udfundne Maal lægges til Grund ved Udregningen af Betalingen.

Gross. Soc. Resp. 9 Novbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 338, Sø-Hand. T. 1901 p. 15.

Ved Effektivering af Ordre fra Danmark til tyske Værker paa Jærn- og Staalplader er det Coutume, saafremt der ikke er tilføjet

»fikse Maal«, at Maalene leveres nøjagtige, dog med en nærmere angivet Tolerance m. H. t. de i Ordrene opgivne Maal.

Gross. Soc. Resp. 21 Decbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 339, Sø-Hand. T. 1901 p. 31.

I Kornhandelen er den hollandske Vægt ikke det eneste Grundlag for Kvalitetsbedømmelsen.

Gross. Soc. Resp. 14 Juni 1901, U. f. R. 1902 A p. 321, Sø-Hand. T. 1901 p. 271.

Medens Reglen er, at hollandsk Vægt i St. Petersborg er Ehlers Vægt, fandtes det i en Handel med et Firma i St. Petersborg brugte Udtryk »holl. Schale« nærmest at tyde paa, at der var sigtet til Amsterdammer Vægt.

Gross. Soc. Resp. 30 Novbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 333.

Statueret ved en Handel mellem to danske Købmænd om Eksportæg, at Sælgeren efter alt foreliggende havde været beføjet til at gaa ud fra, at der ved Betegnelsen Pund var sigtet til engelske Pund.

Sø Hand. D. 26 Marts 1903, U. f. R. 1903 A p. 659, Sø-Hand. T. 1903 p. 135.

En Guldsmed, der havde forsynet nogle af ham i gammel Stil forarbejdede Sølvgenstande, indeholdende mindst 826 $\frac{0}{100}$ rent Sølv, med Holdighedsbetegnelsen 13 L 4 g, anset efter L. 5 April 1888 § 8.

Krim. D. 30 Decbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 722.

Den Omstændighed, at der i en »Regulering« fra Frihavnens Vejerkontor over den til en Importør i Løbet af flere Dage udlossede Majs var indløbet en Fejlregning, hvorved det udlossede Kvantum var angivet for stort, kunde ikke paaføre Vejerkontoret Forpligtelse til at erstatte Importøren, der havde gjort Afregning med sine Sælgere efter Reguleringen, det herved lidte Tab, da det ikke paahvilede Kontoret som Pligt at udarbejde Regulering, og da Importøren burde have sammenlignet de ham dagligt tilstillede Vægtsedler med Reguleringen, hvorved Fejlen let vilde være opdaget.

Hof. St. D. 16 Novbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 190.

Udtalt, at et et Skib i et Sammenstødstilfælde i engelsk Mønt tilkendt Erstatningsbeløb vilde være at omsætte til dansk Mønt efter Kursen paa Betalingstiden.

Sø-Hand. D. 15 Juni 1904, U. f. R. 1904 A p. 655, Sø-Hand. T. 1904 p. 275.

I Kulhandelen er Kaptajnen, naar Fragten skal betales efter udlosset Vægt, berettiget til at forlange Ladningen udvejet ved autoriseret Vejer.

Gross. Soc. Resp. 9 Jan. 1903, U. f. R. 1904 A p. 665, Sø-Hand. T. 1903 p. 111.

Ved en Bestilling af et Parti $1\frac{1}{4}$ " Gasrør, engelsk Maal, er det almindelig Handelsecoutume, at der leveres Rør, som udvendig maale 42 Mm. med en Vægtykkelse af ca. 3,50 Mm.

Gross. Soc. Resp. 12 Juni 1903, U. f. R. 1904 A p. 672, Sø-Hand. T. 1903 p. 274.

Udtalt, at det for Superfosfat er Reglen, at Sækkene skulle veje 200 Pd. Brutto.

Gross. Soc. Resp. 25 Septbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 676, Sø-Hand. T. 1903 p. 344.

Antaget, at Københavns Frihavns Aktieselskab, paa hvis Silopakhus en Ladning Rug var oplosset, og hvorfra den faa Dage efter paany var udlosset, idet Ind- og Udvejningen var besørget af det autoriserede Vejerkontor i Frihavnen, var pligtigt at erstatte den Mindrevægt, som fremkom ved Udlosningen, bortset fra Svind, idet Selskabet ikke havde oplyst, hvorfra Forskellen hidrørte.

H. R. D. 28 Juni 1904, jfr. Sø-Hand. D. 10 Decbr. 1903, H. R. T. 1904 p. 306, U. f. R. 1904 B p. 298, jfr. A p. 296, Sø-Hand. T. 1904 p. 235, jfr. p. 41.

Naar et amerikansk Firma har solgt et dansk Firma et Parti trukne Gasrør og der ikke er truffet Aftale om en bestemt Længde, er Sælgeren berettiget til at levere saakaldte random lengths (15—21 Fod).

Gross. Soc. Resp. 14 Oktbr. 1905, Sø-Hand. T. 1905 p. 158.

Udtalt, at for Rug og Hvede er Forskellen mellem Amsterdammer Naturalvægt og Ehlers Vægt $1\frac{1}{2}$ à 2 Pund.

Gross. Soc. Resp. 13 Jan. 1905, Sø-Hand. T. 1905 p. 175.

Det er Coutume ved Køb og Salg af Mahognitræ og lignende Træsorter, saavel mellem danske Købere og danske Sælgere som mellem danske Købere og udenlandske Sælgere ved danske Agenter, at Salget sker efter engelsk Maal, naar anden Aftale ikke er truffet.

Gross. Soc. Resp. 6 Marts 1905, U. f. R. 1906 A p. 479, Sø-Hand. T. 1905 p. 267.

Udtalt, at der ved Handel om Byg og Havre pr. Tønde ikke underforstaas en bestemt Vægt af henholdsvis 200 og 150 Pd.

Gross. Soc. Resp. 7 April 1905, U. f. R. 1906 A p. 481.

Udtalt, at 130/1 Pd. Petersborg Vægt svarer til 130/1 Pd. Ehlers og til 130/1 Pd. Københavns Børsvægt.

Gross. Soc. Resp. 14 Juli 1905, Sø-Hand. T. 1905 p. 287.

Ved Bestilling af Jærn- og Staalvarer fra England og Amerika er altid underforstaaet engelsk Maal, medmindre der specielt er forlangt dansk Maal.

Gross. Soc. Resp. 10 Novbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 493, Sø-Hand. T. 1906 p. 233.

Mageskifte, se Køb og Salg I B.

Magistrat, se København og Købstæder.

Mandatarer i processuelle Forhold, se Procedure VI.

Margarinesager, se Næringsvæsen IV.

Markeder, se Næringsvæsen VI.

Mark- og Vejfred, se Hegn og Fred.

Materialister, se Apotekervæsen.

Matrikelsvæsen.

Udtalt, at Matrikelskort i Alm. ikke ere bevisende i Ejendoms-trætter.

Vib. Ov. D. 16 Maj 1898, U. f. R. 1898 p. 597.

Anset uden Betydning m. H. t. Spørgsmaalet om en Købstad-kommune var berettiget til at nedlægge Vandvær i en Sti, der førte over nogle af Kommunen afhændede Grundstykker, at Stiens Areal ved den efter Salget foretagne Matrikulering i Henseende til Beskatningen uden Indsigelse fra nogen var behandlet som offentligt.

H. R. D. 10 Jan. 1899, jfr. Kbh. Ov. D. 9 Novbr. 1896, H. R. T. 1898 p. 669, U. f. R. 1899 p. 294, jfr. 1897 p. 176.

Medicinalhandel, se Apotekervæsen.

Militærsvæsen.

Jfr. Invalider og Værnepligt.

Statueret, at da L. 12 April 1894 § 12 havde berøvet Hærens Overlæger Retten til at rykke op i ældste Lønningsklasse efter Anciennet, maatte en Overlæge, som ved Lovens Emanation stod for Tur til at rykke op i nævnte Lønningsklasse, uanset at L. 26 Marts 1870 ifølge sammes § 13 ikke er direkte anvendelig paa disse Embedsmænd, finde sig i at blive sprunget over af en yngre Kollega.

H. R. D. 9 Juni 1897, jfr. Hof. St. D. 17 Febr. 1896, H. R. T. 1897 p. 276, U. f. R. 1897 p. 779, jfr. 1896 p. 453.

Statueret, at nævnte Overlæges subsidiære Paastand om at faa sig Forskellen mellem Lønningen for ældste og næstældste Lønningsklasse tillagt som personligt Tillæg ikke havde Hjemmel i Lovgivningen.

ibid.

Antaget, at en afskediget Stabssergents Pensionsret var bortfaldet i Henhold til L. 20 Novbr. 1876 § 5, efterat han af den kommanderende General i Egenskab af Patron for Garnisons Kirke var beskikket som Graver ved denne Kirke.

H. R. D. 3 Jan. 1899, jfr. Hof. St. D. 16 Aug. 1897, H. R. T. 1898 p. 629, U. f. R. 1899 p. 283, jfr. 1897 p. 936.

En ved 9 Regiment i Viborg ansat Premierløjtnant, som d. 14 Decbr. 1898 med Orlov havde forladt Viborg og derefter d. 10 Jan. 1899 havde bosat sig paa Frederiksberg, hvorpaa han fra d. 31 Jan. til d. 1 Septbr. 1899 efter Ordre havde gennemgaaet Skydeskolen, og som efter ny Orlov d. 18 Septbr. 1899 vendte tilbage til Viborg, hvor han atter tiltraadte Tjeneste ved 9 Regiment og lejede Løjlighed fra Oktbr. Flyttedag s. A., fandtes ikke at have haft fast Ophold i Viborg i Tiden fra d. 14 Decbr. 1898 til d. 18 Septbr. 1899, skønt han stadig havde været ansat ved 9 Regiment. Ifølge L. 26 Maj 1868 § 26, Stk. 1, kunde der derfor ikke afkræves ham Skat til Viborg Kommune for nogen Del af Aaret 1899.

Vib. Ov. D. 26 Novbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 94.

En Premierløjtnant ved Bornholms Milice, som i 1868 ved Milicens Ophævelse og Oprettelsen af Bornholms Væbning gik over i Væbningen som Løjtnant med Bibeholdelse af hans hidtil hafte Lønning, som i Aug. 1878 blev udnævnt til Ritmester i Forstærkningen og ansat ved Væbningens Rytteri, og som i Decbr. 1895 blev afskediget med en aarlig Pension, lig $\frac{2}{3}$ af hans Lønning som Premierløjtnant i Milicen, fandtes ikke berettiget til at oppebære Pension som Premierløjtnant i Milicen for Tiden fra Aug. 1878 til Decbr. 1895.

H. R. D. 11 April 1901, jfr. Hof. St. D. 5 Decbr. 1898, H. R. T. 1901 p. 98, U. f. R. 1901 p. 455.

Dette støttet paa, at der ikke i 1868 for hans Vedkommende havde fundet nogen Embedsinddragelse Sted, og at hans Fratrædelse i 1878 af Embedet som Løjtnant alene skyldtes hans Forfremmelse til Ritmester i Væbningen.

ibid.

Antaget, at Forbudet i L. 21 Marts 1874 § 2 mod, at der sker Eksekution i visse Militærpersoners Lønning, ogsaa omfatter alt udbetalt, i rede Penge bestaaende Lønning, saalænge de paagældende paa viseligt endnu have denne i Behold. En hos en menig Soldat foretaget Udpantning i et kontant Beløb, som han samme Dag havde faaet udbetalt i Lønning dels til sig selv, dels til en Kammerat, blev derfor ophævet.

Vib. Ov. D. 29 April 1901, U. f. R. 1901 p. 649.

En mod en Premierløjtnant anlagt Gældssag, under hvilken Indstævnte efter haft Udsættelse udeblev, afvistes ex officio, fordi Stævningen ikke var behørigt anmeldt for Indstævntes Chef, idet Anmeldelsen kun var sket paa den Maade, at Stævningsmændene i Chefens Fraværelse havde lagt en Genpart af Stævningen i Brevkassen ved Chefens Embedskontor.

Hof. St. D. 29 Juli 1901, U. f. R. 1901 p. 1003.

Antaget, at en Æresoprejsning, meddelt en efter Strfl. § 228, jfr. § 39, dømt afskediget Officer, hvis Pension i Anledning af den ham

overgaaede Straffedom var blevet inddraget, ikke kunde berettigge ham til atter at oppebære den en Gang forbrudte Pension.

Hof. St. D. 29 Juli 1901, U. f. R. 1901 p. 1005.

En Gældssag, under hvilken Indstævnte, Assistent paa Orlogsværftet, Ølhandler N. N., efter haft Udsættelse udeblev, afvistes ex officio, da Stævningen ikke saas at være anmeldt for Indstævntes militære Chef.

Kbh. Gældsk. D. 2 Aug. 1901, U. f. R. 1902 A p. 156.

Antaget, at en d. 1 Oktbr. 1880 som fast Skriver og d. 1 Juli 1899 som fast Assistent i Søværnets Tjeneste ansat Mand ikke havde Krav paa det Lønningstillæg, som ved Finansloven for 1900—1901 bevilgedes de til Orlogsværftets Kontorpersonale hørende Assisterter.

Hof. St. D. 6 Jan. 1902, U. f. R. 1902 A p. 195.

Anset berettiget, at en Mand, der havde været ansat som Maskinist ved Københavns Søbefæstning, var blevet afskediget uden Varsel, da han en Dag under sin Tjeneste var vedblevet med at fremsætte Bemærkninger, uagtet Fortchefen gentagne Gange havde paalagt ham at tie stille, og da han efter sin Kontrakt kunde afskediges uopholdeligt, naar han gjorde sig skyldig i Ulydighed eller Mangel paa Respekt mod sine foresatte.

Kbh. Gældsk. D. 3 Febr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 629.

En Appelsag, hvorunder Appelindstævnte, en Korpslæge, udeblev, afvist ex officio, da Stævningen ikke saas at være anmeldt for Korpslægens foresatte.

Vib. Ov. D. 27 April 1903, U. f. R. 1903 A p. 414.

Udtalt, at L. 17 Maj 1873 § 3 er at forstaa saaledes, at de i den nævnte 2 pCt. skulle beregnes af det Beløb, hvortil vedkommende Militæres virkelige Tjenesteindtægt efter de paa ethvert Sted gældende Regler m. H. t. Skatteberegningen nedsættes, og ikke af den fulde (unedsatte) virkelige Tjenesteindtægt.

H. R. D. 7 Novbr. 1902, jfr. Kbh. Gældsk. D. 23 Juli 1901, H. R. T. 1902 p. 444, U. f. R. 1903 B p. 15.

Under en imod Krigsministeriet anlagt Sag, hvorunder en Ejendomsbesidder paastod Hæren kendt uberettiget til i Fredstid under militære Øvelser eller Manøvrer at betræde de til hans Ejendom hørende Jorder, blev Ministeriet frifundet, da en saadan Brug af Enkeltmands Jorder som den omhandlede, efter hvad der i Aarhundreder ubestridt havde fundet Sted, maatte anses berettiget, hvilket ogsaa kunde udledes af Pl. 30 Juli 1801 og var forudsat andre Steder i Lovgivningen.

H. R. D. 17 Juni 1904, jfr. Hof. St. D. 7 Septbr. 1903, H. R. T. 1904 p. 279, U. f. R. 1904 B p. 15, jfr. A p. 28.

Indstævnte, Løjtnant N. N., der udeblev, dømt efter Citantens

Paastand, uanset at Stævningen ikke var anmeldt for nogen militær foresat, idet Indstævnte antoges ikke at være tjenstgørende Officer.

Kbh. Gældsk. D. 17 Juli 1905, U. f. R. 1906 A p. 367.

Mindreaarighed.

Jfr. Umyndige.

En Alimentationssag afvist ex officio fra Politiretten, fordi der ikke havde været medindstævnet en Kurator for den mindreaarige Indstævnte, uanset at en Kurator var blevet beskikket efter Politiretsdommens Afsigelse og medindstævnet for Overretten.

Kbh. Ov. D. 26 April 1897, U. f. R. 1897 p. 620.

Udtalt, at naar der ingensinde har været beskikket en Kurator for en mindreaarig, følger det af D. L. 3—17—34, jfr. 38, at hans Fader som hans fødte Værgen uden nogen Beskikkelse indtræder i en Kurators Funktion for ham.

H. R. D. 11 Maj 1897, jfr. Vib. Ov. D. 24 Febr. 1896, H. R. T. 1897 p. 198, U. f. R. 1897 p. 695, jfr. 1896 p. 519.

Antaget, at en Sparekasse, som havde givet et Prioritetslaan til en uden Kurator optrædende mindreaarig Snedker, hvem Sparekassens Bestyrelse ansaa for fuldmyndig, havde erhvervet en fuldgyltig Fordring paa den mindreaarige, da denne, for hvem der ingensinde havde været beskikket en Kurator, maatte antages at have haft sin Faders Samtykke til Udøvelse af sin Næring, da under disse Omstændigheder Retsgyldigheden af de af Næringen følgende Retshandler efter Forholdets Natur og D. L. 3—17—35 ikke kunde være afhængig af, at Faderen særlig gav sit Samtykke i hvert enkelt Tilfælde, og da Laanet maatte antages at være et Led i de med Faderens Samtykke foretagne og til Næringens Fremme sigtende Foranstaltninger.

ibid.

En Erklæring, hvorved en ugift dansk 23aarig Kvinde, der havde Domicil i Tyskland, imod en Affindelsessum havde frafaldet ethvert Krav paa en dansk Mand, der havde besvangret hende under et midlertidigt Ophold i Tyskland, anset forbindende saavel for hende, der var fuldmyndig efter tysk Ret, som for den efter Erklæringens Afgivelse for det af hende fødte Barn beskikkede Værgen.

Krim. D. 4 Maj 1897, U. f. R. 1897 p. 1046.

En Indstævnt, der søgtes til at betale Varer, modtagne i 1885, frifundet, da han dengang var mindreaarig, og da det ikke var bevist, at hans Kurator havde samtykket i Købet eller i Driften af den Næringsvej, som Indstævnte da skulde have udøvet.

Sø-Hand. D. 9 Septbr. 1897, Sø-Hand. T. 1897 p. 394.

En Kontorist, der sagsøgte til at indfri et Gældsbevis, som han, da han efter eget Ønske og med sin Principals Samtykke fratraadte sin Stilling, havde udstedt til Principalen for under Tjenesten modtagne

Lønforskud, idet Skyldgrunden betegnedes som kontant Laan, blev frifundet, da han ved Bevisets Udstedelse var mindreaarig, og da hans Forpligtelse udelukkende maatte støttes paa et kontraktmæssigt Grundlag.

Hof. St. D. 22 Novbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 123.

At en Vinhandler ved sit Indkøb af Vin havde været mindreaarig, hvad der havde været Sælgeren ubekendt, fandtes under Henviſning til, at der ikke forelaa nogen Spekulationshandel, ikke at berettigede Sælgeren til uden videre at kræve Handelen ophævet, hvorimod han maatte anses bundet, naar Kurator ratihaberede Købet. Da Sælgeren intet Spørgsmaal havde rettet til Kurator i saa Henseende, og da Køberen, der kort efter gik fallit, saavel som hans Kurator ratihaberede Købet, opretholdtes dette som gyldigt.

Sø-Hand. Skiftedecis. 1 Novbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 199, Sø-Hand. T. 1898 p. 28.

En privat Sag om Bøde for ulovlig Jagt m. m. afvist ex officio fra Politiretten, da Indstævnte var mindreaarig og indstævnt uden Kurator, uanset at Indstævnte, der havde appelleret Sagen, for Overretten mødte med Kurator og ikke paastod Afvisning fra Politiretten.

Kbh. Ov. D. 3 Jan. 1898, U. f. R. 1898 p. 295.

En Erklæring fra en Barnemoder om, at hun frafaldt ethvert Krav overfor Barnefaderen, anset uforbindende, da hun havde afgivet den som mindreaarig uden Samtykke af en Kurator.

Hof. St. D. 24 Jan. 1898, U. f. R. 1898 p. 310.

Udtalt, at en mindreaarig Kvinde ikke havde manglet Myndighed til at indgaa Forlig i en Sag, hvis Genstand var Udlaan af Sælverhverv og Løn for fortjent Arbejde, hvorfor Sagen ikke, som af Indstævnte paastaet, vilde være at afvise.

Hof. St. Kend. 14 Febr. 1898, U. f. R. 1898 p. 318.

Antaget at følge af D. L. 3—17—34, at en Mand, der i Henhold til D. L. 3—17—2 havde været beskikket som Værge for sin umyndige Brodersøn, maatte, efterat Brodersønnen var blevet mindreaarig, uden at nogen Kurator var beskikket for ham, indtræde i en Kurators Funktion for ham uden Beskikkelse.

Hof. St. D. 25 April 1898, U. f. R. 1898 p. 509.

Da Farbroderen havde samtykket i, at den mindreaarige drev Cykleforretning og tog de fornødne Varer paa Kredit, fandtes den af den mindreaarige paa egen Haand saaledes stiftede Gæld gyldig stiftet og et af ham paa egen Haand om Betaling af Gælden indgaaet offentligt Forlig at afgive et gyldigt Eksekutionsfundament.

ibid.

Præskriptionsfristen i Tyendel. § 64 anset afbrudt ved Anlæget af en Sag, hvor der paa Grund af Klagerens Ukendskab til Indstævntes Alder ikke var medindstævnt nogen Kurator.

Vib. Ov. D. 8 Aug. 1898, U. f. R. 1898 p. 744.

Under et Erstatningssøgsmaal, som en Mand havde anlagt imod sin Hustrus tidligere Kurator, udtaltes det, at omend den mindreaarige efter D. L. 3—17—34 var berettiget til at komme i Besiddelse af sin Formue, var Kurator pligtig at føre Kontrol med den mindreaariges Dispositioner over denne. Vel havde Kurator forsømt dette, og vel havde den mindreaarige brugt et større Beløb end rimeligt, men da den væsentligste Del af Beløbet var anvendt for at støtte hendes Stedfader, hos hvem hun opholdt sig, og da denne Brug ikke kunde betragtes som en unyttig Bortødslen af hendes Gods, som Kurator var pligtig at hindre, blev Kurator frifundet.

H. R. D. 27 Novbr. 1900, jfr. Vib. Ov. D. 19 Septbr. 1898, H. R. T. 1900 p. 500, U. f. R. 1901 p. 30, jfr. 1898 p. 941.

I et Tilfælde, hvor en mindreaarig Gaardejer til Supplering af Gaardens Besætning havde købt to Heste af en Hestehandler, der ansaa ham for myndig, tilpligtedes Gaardejeren at betale Hestene, dels fordi hans Kurator havde givet ham Tilladelse til at besidde og drive Gaarden — hvilket efter Sagens Natur og Grundsætningen i D. L. 3—17—35 involverede et almindeligt Samtykke til slige Handeler, og det uanset at Kurator udtrykkelig havde forbudt den mindreaarige at foretage Handeler om Besætningen paa egen Haand — dels fordi Gaardejeren efterat have modtaget Hestene, hvad Kurator straks erfarede, havde beholdt dem uden at forsøge at opnaa Handelens Tilbagegang.

Vib. Ov. D. 14 Novbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 147.

En Alimentationssag imod en mindreaarig afvist fra Politiretten, idet der ikke havde været medindstævnet eller var mødt nogen Kurator for Indstævnte.

Vib. Ov. D. 19 Decbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 166.

En Sag, hvorunder en sig her opholdende udenlandsk Kvinde, der var mindreaarig efter dansk Ret, var sagsøgt til Betaling af en Konventionalbøde og til at høre en paa hendes Person efter Konkursl. § 164 foretaget Arrest stadfæstet, blev afvist ex officio, da det ikke var oplyst, at Indstævnte var fuldmyndig efter sit Hjemsteds Ret, hvorfor Forligsmæglingen, der var foretaget uden Medvirkning af Kurator, var ugyldig.

Hof. St. D. 23 Jan. 1899, U. f. R. 1899 p. 395.

Under en af hende med en ad hoc beskikket Kurator anlagt Kontrasag tilkendtes der hende Erstatning for Tab, Tort og Kreditspilde, da hun ikke uden Medvirkning af en Kurator havde kunnet paatage sig den nævnte Konventionalbøde, og da Arresten derfor havde manglet Grundlag.

ibid.

Udtalt, at en mindreaarigs Fader som hans fødte Værge efter D. L. 3—17—34 maatte, naar ingen anden var beskikket som Kurator, uden nogen Beskikkelse indtræde i en Kurators Funktion for ham,

efterat han var blevet mindreaarig. En af den mindreaarige med Faderens Samtykke stiftet Gæld til Klæder derfor anset som gyldig stiftet.

Hof. St. D. 4 Septbr. 1899, U. f. R. 1899 p. 982.

En for Overretten indanket Erstatningssag, anlagt mod en mindreaarig med hans Fader som Kurator, ikke afvist fra Underretten af den Grund, at Faderen først efter Underrettsdommens Afsigelse havde faaet Beskikkelse som Sønnens Kurator.

Vib. Ov. D. 13 Novbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 93.

En Afvisningspaastand, støttet paa, at Indstævnte ikke var 25 Aar, fandtes ikke for sent fremsat, skønt den først var fremkommet, efterat Indstævnte i sit første Indlæg havde procederet Sagens Realitet.

Hof. St. D. 8 Jan. 1900, U. f. R. 1900 p. 278.

Udtalt, at et af en Indklaget under en privat Politiretssag om ulovlig Jagt indgaaet Retsforlig om Betaling af en Bøde og Sagsomkostninger til Klageren var uforbindende for Indklagede, da han var mindreaarig, og da Forliget var indgaaet uden Kurators Medvirkning.

Kbh. Ov. D. 23 Marts 1900, U. f. R. 1900 p. 372.

En Tapetserer dømt til at betale nogle Varer, han havde købt som mindreaarig, da han, efterat være blevet fuldmyndig, havde anerkendt Gælden derved, at han, naar Beløbet afkrævedes ham, havde lovet at betale i den nærmeste Fremtid.

Sø-Hand. D. 5 Juli 1900, U. f. R. 1900 p. 777, Sø-Hand. T. 1900 p. 230.

At en mindreaarig havde drevet Murernæring med Samtykke af sin Fader og Kurator, kunde ikke overflødiggøre Kurators Medvirkning til et Forlig, som den mindreaarige havde indgaaet om Betaling af en Gæld, der hidrørte dels fra Varer, leverede til Brug i hans Næringsdrift, dels fra kontant Laan, dels fra forskellige solgte Brugsgenstande.

Kbh. Ov. D. 23 Juli 1900, U. f. R. 1900 p. 811.

At en Fallent ikke ønskede at fremsætte Mindreaarighedsindsigelsen imod et af ham som mindreaarig paa egen Haand indgaaet Forlig, kunde ikke afskære Konkursboet fra at fremsætte denne Indsigelse.

ibid.

Dommen i en Alimentationssag annulleret ex officio, fordi den mindreaarige Sagvolder havde været indstævnet for Politiretten uden Kurator og var mødt alene, og idet Mangelen — ialfald for Forligsmæglingens Vedkommende — ikke fandtes afhjulpet ved en for Overretten fremlagt Erklæring fra den mindreaariges Fader om, at han var enig i, at Sønnen var mødt alene for Politiretten.

Vib. Ov. D. 9 Juli 1900, U. f. R. 1900 p. 900.

En mod en mindreaarig med Kurator anlagt Gældssag afvist ex

officio, da Forligsmæglingen var foretaget med den mindreaarige alene, uden at Kurator havde været indkaldt.

Hof. St. D. 21 Jan. 1901, U. f. R. 1901 p. 278.

Antaget, at en mindreaarig ikke havde haft sin Kurators Samtykke til at drive Handel med nye Cykler og Cykledele, og at en af ham ved Indkøb af saadanne Genstande stiftet Gæld var ugyldig, uanset at Kurator havde samtykket i, at den mindreaarige drev Smedehaandværk, navnlig ogsaa ved Reparation af Cykler, og lejlighedsvis sluttede mindre Handeler om brugte Cykler.

Kbh. Ov. D. 1 April 1901, U. f. R. 1901 p. 519.

Antaget, at en nu fuldmyndig Person, der som mindreaarig havde købt en Cykle paa Kredit uden Kurators Medvirkning, havde afskaaret sig fra ved Tilbagelevering af Cyklen at opnaa Fritagelse for at betale den, da han endnu havde været i Besiddelse af Cyklen, efterat den til Betaling af Cyklen anlagte Sag ifølge behørigt Varsel til ham havde været foretaget i Forligskommissionen, og da han under Processen havde erklæret ikke længere at besidde Cyklen, men samtidig ikke havde villet oplyse, hvor den var blevet af.

Kbh. Ov. D. 22 April 1901, U. f. R. 1901 p. 536.

En fuldmyndig Mand, som under en Sag om Betaling af Varegæld havde fremsat Umyndighedsindsigelse, antoges gyldigt at have ratihaberet Gælden derved, at han under et senere personligt Møde i Sagen havde fremsat et iøvrigt ikke af Citanten modtaget Tilbud om at ville betale det paastævnte Beløb i Afdrag.

Kbh. Gældsk. D. 19 April 1901, U. f. R. 1901 p. 753.

I et Tilfælde, hvor en ufuldmyndig uden Kurators Medvirkning havde købt en Tærskemaskine paa Kredit, udtaltes det, at denne Gæld ikke kunde henregnes til den Gæld, som det ifølge Fr. 14 Maj 1754 var forbudt at betale.

Kbh. Ov. D. 8 Juli 1901, U. f. R. 1901 p. 994.

Udtalt, at en Mand uden Beskikkelse kunde optræde som Kurator for sin mindreaarige Søn.

Hof. St. D. 30 Septbr. 1901, U. f. R. 1901 p. 1028.

I et Tilfælde, hvor et Vidne, der ved en i en Injuriesag afsagt Kendelse var blevet tilpligtet at besvare nogle det forelagte Spørgsmaal, havde appelleret denne Kendelse og under Appellen havde paastaet den indstævnte Part, der var mindreaarig, dømt til at betale Sagens Omkostninger i begge Instanser, fandtes det ikke at have været nødvendigt at medindstævne Indstævntes Kurator.

Kbh. Ov. Kend. 14 April 1902, U. f. R. 1902 A p. 531.

I et Tilfælde, hvor en mindreaarig, efter i 1896 at have faaet nogle ham som Arv tilfaldne Kreditforeningsobligationer udleverede fra

Overformynderiet med Paategning om, at de udleveredes ham »med Kurator«, havde uden Kurators Medvirkning transporteret Obligationerne til Ihændeoveren og overleveret dem til en Mand, som i 1900 og 1901 pantsatte dem i en Bank, blev Banken, uanset at Kurator ikke havde givet Obligationerne nogen Prohibitivpaategning, under en af den mindreaarige med Kurator anlagt Sag dømt til at udlevere Obligationerne.

Hof. St. D. 30 Juni 1902, U. f. R. 1902 A p. 626.

En mindreaarig Kommis anset bundet ved et af ham paa egen Haand givet Afkald paa Løn i Anledning af, at han havde bestjaalet sin Principal.

Kbh. Ov. D. 29 Septbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 849.

En Bager dømt til at betale noget af ham købt Mel trods fremsat Mindreaarighedsindsigelse, da hans Kurator havde erklæret, at Købet var sket med hans Vidende og Vilje, og da det maatte være uden Betydning, at Bageren ikke havde begæret eller faaet et udtrykkeligt Samtykke af Kurator til Købet.

Kbh. Ov. D. 27 April 1903, U. f. R. 1903 A p. 506.

A., der havde givet et af hans mindreaarige Forvalter til B. for 100 Kr. udstedt Gældsbevis Paategning om, at han forpligtede sig til at indeholde Beløbet i Forvalterens maanedlige Løn og forøvrigt inde-
stod for Beløbet, fandtes kun at have paataget sig en Kaution for Beløbet. A. frifundet for at betale Beløbet i Medfør af Fr. 14 Maj 1754 §§ 1 og 2.

Kbh. Gældsk. D. 15 Maj 1903, U. f. R. 1903 A p. 603.

En mindreaarig, som havde etableret en Detailhandel med Varer, købte paa Kredit, antoges at hæfte for Betalingen, idet en retskraftig Forpligtelse hertil, selv om Forretningen ikke var drevet med Kurators Samtykke, ialfald var opstaaet ved, at han i nogle Dage efter opnaaet Fuldmyndighed havde fortsat Forretningen og vedblivende var optraadt som Ejer af Varene.

Sø-Hand. Skiftedecis. 21 Septbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 141,
Sø-Hand. T. 1903 p. 345.

I et Tilfælde, hvor en mindreaarig Barnemoder med Kurator havde appelleret en af dem anlagt Alimentionssag med tilhørende Edssag, og hvor hendes Paastand gik ud paa, at den af Mandspersonen aflagde Ed annulleredes, fordi Kurator ikke var medindstævnet under Edssagen, og paa, at Dommen i Alimentionssagen forandredes, blev Sagen ex officio afvist fra Overretten, da Barnemoderen havde været habil til paa egen Haand at anlægge Alimentionssagen og Eden derfor gyldig havde kunnet aflægges efter Stævning til hende alene, samt da Retstvisten saaledes havde fundet sin endelige Afgørelse ved den aflagte Ed.

Vib. Ov. D. 21 Decbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 278.

Den Omstændighed, at en Indstævnts Hustru havde været mindre-aarig, da hun af Citanten fik leveret en Cykle, kunde ikke fri Indstævnte for at betale den, da han var i Besiddelse af Cyklen og ikke havde stillet den til Disposition.

Kbh. Ov. D. 8 Febr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 425.

Udtalt, at Lovgivningens almindelige Regler om Procesparters Habilitet maatte bevirke, at en mindre-aarig ikke uden Kurators Medvirkning kunde i Henhold til Mandatarfuldmagt, altsaa som egentlig Part, indbringe sin Mandants Krav for Forligskommissionen eller optræde der under Forligsprøven.

H. R. D. 24 Oktbr. 1904, jfr. Vib. Ov. D. 12 Oktbr. 1903, H. R. T. 1904 p. 452, U. f. R. 1904 B p. 367.

Da denne Mangel ikke var afhjulpel ved en senere Erklæring fra Kurator om, at Overtagelsen af Mandatarhvervet var sket med hans Samtykke, og at han ratihaberede alt, hvad den mindre-aarige i denne Egenskab havde foretaget, billigedes det, at en til Sagens Oplysning paastævnet Vidnesag var afvist.

ibid.

I et Tilfælde, hvor en mindre-aarig, som var sagsøgt til at betale en Sagførerregning, og som havde fremsat Umyndighedsindsigelse, var udeblevet uden at have fremsat nogen Indsigelse imod Sagføreren ændrede Paastand om, at der gaves Dom for Beløbet med Adgang til at søge Fyldstgørelse i Indstævntes Selverhverv som mindre-aarig, deriblandt en Indstævnte ved Dom tilkendt Fordring paa en Tredjemand, gaves der Sagføreren Ret til at gøre Udlæg i den nævnte Fordring, medens Paastanden iøvrigt fandtes for ubestemt.

Kbh. Gældsk. D. 7 Novbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 242.

En Sag om Straf for Vold og Erstatning afvist fra Politiretten ex officio, da den udøvede Legemsbeskadigelse henhørte under offentlig Paatale, og da Indstævnte, selv om Erstatningspaastanden kunde tages under Paakendelse af Politiretten, var mindre-aarig, og en Kurator hverken var medindstævnet for Politiretten eller for Overretten.

Vib. Ov. D. 19 Decbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 279.

Under en Sag til Indfrielse af et Gældsbevisⁱ, som en Person som mindre-aarig havde udstedt til sin Kurator A. for ydet Laan, og som af A. var tiltransporteret Citanten, toges Ustederens Umyndighedsindsigelse til Følge, da der ikke ved Gældsbevisets Udstedelse var beskikket nogen særlig Kurator for ham, og da A. ikke kunde fungere som Kurator under den omhandlede Transaktion med ham selv.

Kbh. Ov. D. 16 Jan. 1905, U. f. R. 1905 A p. 354.

En Mand, der som mindre-aarig paa egen Haand havde udstedt et Gældsbevis for kontant Laan, blev i Medfør af Fr. 14 Maj 1754 §§ 1 og 2 frifundet under en af A. — der, vidende om hans Mindre-

aarighed, havde paategnet Beviset som Selvskyldnerkautionsist, og som efter Dom havde maattet indfri Beviset — anlagt Regressag, idet det var uden Betydning, at han som fuldmyndig havde ratihaberet Gælden, og at han var blevet underrettet om den mod A. anlagte Sag og gjort ansvarlig for deres Udfald.

Hof. St. D. 6 Febr. 1905, U. f. R. 1905 A p. 376.

En Alimentationssag mod en mindreaarig Mand afvist ex officio fra Overretten, da en Kurator ikke var medindstævnet eller var mødt.

Kbh. Ov. D. 1 Maj 1905, U. f. R. 1905 A p. 548.

En Forpligtelse, som en mindreaarig Person med Kurator ved Paategning paa et af hans Fader udstedt Gældsbevis havde paataget sig til, hvis han sukkederede i Besiddelsen af et Stamhus, at forrente og afdrage den i Beviset omtalte Gæld, der sagdes for en Del at være foranlediget ved Udgifter for den mindreaarige, anset som en Kautionsforpligtelse og derfor erklæret ugyldig i Henhold til D. L. 1—23—12.

H. R. D. 30 Aug. 1905, jfr. Hof. St. D. 20 Juni 1904, H. R. T. 1905 p. 348, U. f. R. 1905 B p. 353, jfr. 1904 A p. 567.

Da en mindreaarig, for hvem der aldrig havde været beskikket Kurator, med sin Faders Samtykke havde drevet en Urmagerforretning og havde ladet en Sagfører udføre forskelligt Arbejde for sig vedrørende denne Forretning, fandtes han pligtig at betale Sagføreren herfor. Derimod fandtes han ikke pligtig at betale Omkostningerne ved et af ham paa egen Haand med Sagføreren indgaaet Forlig om den nævnte Gæld.

Kbh. Gældsk. D. 17 Marts 1905, U. f. R. 1906 A p. 47.

En Sag om Betaling for betroede Varer m. m., der var anlagt dels mod en mindreaarig, dels mod den mindreaariges Fader som Selvskyldnerkautionsist for Sønnen, afvist for Sønnens Vedkommende, da ingen var stævnet eller optraadt sammen med ham som Kurator. Det var saaledes end ikke assereret, at Faderen var Kurator for ham.

Hof. St. D. 20 Novbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 343.

Mindre Gældssager.

Statueret, at der ikke paahvilede en Underdommer nogen Vejledningspligt efter Fr. 6 Aug. 1824 § 2 overfor en Sagfører, der gav Møde som egentlig Mandatarius for Fordringshaveren.

Vib. Ov. D. 8 Marts 1897, U. f. R. 1897 p. 412.

Da en Indstævnt ved at tiltræde en Forsikringsforenings Love havde underkastet sig sammes Bestemmelse om, at han i Søgsmåls-tilfælde — uanset Fr. 6 Aug. 1824 — vilde have at erstatte Foreningen samtlige Inkassations- og Retsforfølgningssomkostninger, derunder Sagførersalær, alt efter Regning fra Foreningens Formand, dømtes Indstævnte efter Sagsøgerens Paastand, imod hvilken han, der var udeblevet, heller ingen Indsigelse havde fremsat, til at betale Foreningen

Sagsomkostninger for Gældskommissionen, derunder Sagførersalær, skadesløst.

H. R. D. 30 Juni 1897, jfr. Kbh. Gældsk. D. 6 Aug. 1895, H. R. T. 1897 p. 356, U. f. R. 1897 p. 806.

En Debitor, der ved et Forlig om c. 36 Kr. havde forpligtet sig til i Misligholdelsestilfælde at betale skadesløse Omkostninger uden Hensyn til Fr. 6 Aug. 1824 samt i Tilfælde af Eksekution at betale 5 Kr. for Rekvisitionens Affattelse og 15 Kr. for Mødet under Forretningen, fandtes ikke under en derefter stedfundet Eksekution at have gjort lovligt Tilbud ved at tilbyde Kapitalen med Renter, idet Rekvisitionen, uanset at skriftlig Rekvisition var uformoden, havde været berettiget til at kræve for Rekvisitionen og for Mødet henholdsvis 5 Kr. og 10 Kr., da disse Beløb tilsammen ikke oversteg de ved Forliget for Mødet hjemlede 15 Kr.

Vib. Ov. D. 24 Oktbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 967.

En Sag om Betaling af Løn m. v., anlagt af en Person, der var antaget som Ekspedient og Medhjælper i en Vognmands- og Speditionsforretning, og hvis Arbejde nærmest bestod i Kontorarbejde, Ekspedition af Kunderne og Tilsyn med Folkene, blev afvist fra Gældskommissionen som hørende under Politiretsbehandling i Medfør af Næringsl. § 84 Nr. 3.

Kbh. Gældsk. D. 18 Aug. 1899, U. f. R. 1900 p. 175.

Under en Gældskommissionssag til Betaling af en Veksel og skadesløse Omkostninger, mod hvilke Paastande Indstævnte kun havde eksciperet, tilkendtes der Citanten skadesløse Omkostninger.

Kbh. Gældsk. D. 26 Jan. 1900, U. f. R. 1900 p. 721.

En Sag, hvorunder Køberen af en Hest paastod Købesummen m. m. (72 Kr.) tilbagebetalt samt Betaling af 50 Ø. daglig for Hestens Fodring fra 10 Juni 1900, til Betaling skete, og subsidiært, hvis Hesten ikke afhentedes inden en bestemt Dag, sig kendt berettiget til at sælge Hesten og afdrage Beløbet i det ham tilkommende, afvistes fra Gældskommissionen, da ingen af Paastandene var saaledes begrænset, som Fr. 6 Aug. 1824 § 1 fordrer.

Kbh. Gældsk. D. 1 Marts 1901, U. f. R. 1901 p. 748.

Ved Gældskommissionen søgte A. B. til at betale 199 Kr. 99 Ø., hvortil A. havde nedsat et Beløb af 210 Kr. 3 Ø., som B. skulde skyldte ham i Erstatning, nemlig 100 Kr. for ødelagt Dejj og 110 Kr. 3 Ø. for et ødelagt Skilt m. m. Ved Dommen tilkendtes der A. 110 Kr. 3 Ø. for Skiltet m. m. og 80 Kr. for Dejgen. De 20 Kr., hvormed Posten paa de 100 Kr. nedsattes, fradroges saaledes ikke de 199 Kr. 99 Ø., men de 210 Kr. 3 Ø.

Kbh. Gældsk. D. 10 Maj 1901, U. f. R. 1901 p. 757.

1 et Tilfælde, hvor en Ejer søgte en Lejer til Betaling af skyldig

Husleje, 25 Kr., for Maaneden fra 15 Juli til 15 Aug., idet han forbeholdt sig Ret til at kræve den ved Sagens Anlæg forfaldne yderligere Leje, 200 Kr., for Tiden fra 15 Aug. til den paafølgende April Flyttedag, afvistes Sagen ex officio fra Gældskommissionen, da Citanten ikke havde nedsat sin samlede Fordring paa Indstævnte til et saadant Beløb, at den kunde paakendes af Gældskommissionen, og da det ikke er tilstedeligt for at faa en Sag ind for Kommissionen at dele Fordringen.

Kbh. Gældsk. D. 10 Maj 1901, U. f. R. 1901 p. 759.

Se ogsaa Kbh. Gældsk. D. 3 Jan. 1902, U. f. R. 1902 A p. 628.

En Sag om Løn, anlagt af en Dame mod en Entreprenør, som havde engageret hende som Husbestyrerinde, men som før Tiltrædelsen havde hævet Engagementet, blev ex officio afvist fra Gældskommissionen, da det saas, at hun var antaget til at udføre almindelig Tyendegerning, og da Sagen derfor ikke hørte under nævnte Ret.

Kbh. Gældsk. D. 11 Juli 1902, U. f. R. 1903 A p. 146.

Under en mindre Gældssag tilkendtes der Citanten efter hans Paastand skadesløse Procesomkostninger for Underretten, da Indstævnte, der havde givet Møde ved Sagfører, hverken havde gjort Indvending mod denne Paastand eller havde paastaaet sig selv tilkendt Procesomkostninger.

Vib. Ov. D. 22 Decbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 209.

En Sag afvist fra Gældskommissionen, forsaavidt Paastanden gik ud paa, at et af Citanten udenretlig nedlagt Forbud mod Udbetaling af et Pengebeløb stadfæstedes, da dette Spørgsmaals Afgørelse laa udenfor Kommissionens Competence.

Kbh. Gældsk. D. 8 Juni 1903, U. f. R. 1903 A p. 604.

En Sag efter Paastand afvist fra Hof- og Stadsretten, da den paa Grund af det indtalte Beløbs Størrelse, 178 Kr., ikke imod Indstævntes Protest kunde anlægges ved nævnte Ret.

Hof. St. D. 26 Oktbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 178.

En Sag om Husleje til April Flyttedag afvist fra Gældskommissionen, da Citanten havde reserveret sig Ret til yderligere at indtale den ifølge Kontrakten skyldige Leje til Oktbr. Flyttedag, og da det samlede Krav derefter oversteg 199 Kr. 99 Ø. og i sin Helhed var forfaldent til Betaling paa Anfordring.

Kbh. Gældsk. D. 10 Juli 1903, U. f. R. 1904 A p. 242.

En Sag til Betaling af 9 Kr. »ifølge tidligere Regning« afvist under Indstævntes Udeblivelse, da Stævningen ikke fandtes at indeholde den i Fr. 6 Aug. 1824 krævede Angivelse af Fordringens Beskaffenhed.

Kbh. Gældsk. D. 12 Septbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 245.

I en af Skattedepartementet ved Gældskommissionen anlagt Sag

paalagt den tabende Part som Sagsomkostninger at betale Salær til den kst. Kammeradvokat med 15 Kr.

Kbh. Gældsk. D. 4 Jan. 1904, U. f. R. 1904 A p. 571.

En Sag, anlagt af en Barbersvend i Anledning af et Lønkrav, afvist ex officio fra Gældskommissionen under Paaberaabelse af Næringsl. § 84 Nr. 3.

Kbh. Gældsk. D. 13 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 588.

En udeblevet Indstævnt, der søgtes til bl. a. at betale Sagens Omkostninger skadesløst »efter Overenskomst« — om hvilken Overenskomst iøvrigt intet forelaa — dømt ved Gældskommissionen til at betale skadeløse Sagsomkostninger.

Kbh. Gældsk. D. 6 Juni 1904, U. f. R. 1904 A p. 590.

Ikke fundet ubeføjet, at en Sag, hvorunder tvende Indstævnte paastodes tilpligtede enten at udlevere visse Effekter eller in solidum at betale deres Værdi 160 Kr., var anlagt ved Hof- og Stadsretten, ikke ved Gældskommissionen.

Hof. St. Kend. 25 Juli 1904, U. f. R. 1904 A p. 721.

I et Tilfælde, hvor Hovedcitanten paastod Kontracitanten dømt til at udlevere en Hest eller betale Restkøbesummen 190 Kr., medens Kontracitanten paastod Hovedcitanten tilpligtet at udlevere 2 Heste eller betale Restkøbesummen 240 Kr., afvistes Kontrasagen ex officio, da der paa Grund af Modkravets Størrelse ikke ved Gældskommissionen kunde gives selvstændig Dom for dette, og da der ikke vilde blive Spørgsmaal om Likvidation, hvis blot en af Parterne vilde vælge at udlevere Hesten eller Hestene.

Kbh. Gældsk. D. 4 Novbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 240.

I et Tilfælde, hvor en Citant for Gældskommissionen havde nedsat sin Fordring efter en af flere Poster bestaaende Regning til 199 Kr. 99 Ø., blev Indstævnte, da han ikke fandtes pligtig at betale en Post paa 160 Kr., kun dømt til at betale 39 Kr. 99 Ø., uagtet det stateredes, at han i Virkeligheden skyldte Citanten Regningens øvrige Poster.

Kbh. Gældsk. D. 12 Decbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 244.

En Sag om Betaling af Leje og af Arrestomkostninger blev under Indstævntes Udeblivelse af Hof- og Stadsretten — idet den fandtes at maatte afvises for Lejens Vedkommende — ogsaa afvist for Arrestomkostningernes Vedkommende, da Kravet paa disse, stort 32 Kr. 46 Ø., ikke som selvstændig Procesgenstand kunde tages under Paakendelse ved nævnte Ret uden Indstævntes Samtykke.

Hof. St. D. 6 Febr. 1905, U. f. R. 1905 A p. 371.

En Sag, hvorunder Citanten paastod Indstævnte dømt til under en daglig Mulkt at udlevere et Piano eller, saafremt han ikke var i

Stand hertil, at erstatte dets Værdi med 199 Kr. 99 Ø., afvistes efter Paastand af Gældskommissionen som ikke hørende under denne Ret.

Kbh. Gældsk. D. 9 Juni 1905, U. f. R. 1906 A p. 52.

A. paastod under en ved Gældskommissionen anlagt Vekselsag B. bl. a. dømt til at betale Protestens Omkostninger skadesløst. Skønt B. erkendte Fordringens Rigtighed, fandtes de nævnte Omkostninger ikke at kunne tikendes A., da der ikke havde Hjemmel til at tillægge ham disse skadesløst, og da deres Beløb ej var angivet.

Kbh. Gældsk. D. 21 Juli 1905, U. f. R. 1906 A p. 367.

Ministervirksomhed, Ministeransvarlighed.

Mora, se Betaling og Gæld.

Mortifikation af Gældsbreve og andre Værdidokumenter.

En Enke, der opgav at hensidde i uskiftet Bo, gaves der Mortifikationsdom paa en paa hendes Mands Liv tegnet Livsforsikringspolice.

Hof. St. D. 22 Febr. 1897, U. f. R. 1897 p. 390.

En til Indfrielse af et Gældsbevis Sagsøgt frifundet for Tiden, da Gældsbeviset ikke kunde skaffes tilstede og ikke var mortificeret, saa at Citanten ikke i Øjeblikket var i Stand til at opfylde Betingelserne for at kræve Gælden betalt.

Hof. St. D. 18 Oktbr. 1897, U. f. R. 1897 p. 1152.

I et Tilfælde, hvor Kreditor, som havde anlagt Sag til Betaling af et tinglæst Gældsbevis med Pant i Løsøre, forklarede, at Gældsbeviset var forkommet, hvad Debitor bestred, gaves der eksigibel Dom til Betaling af Beløbet imod Ekstradition af Gældsbeviset i kvitteret Stand eller Bevis for, at det var mortificeret.

H. R. D. 5 Decbr. 1899, jfr. Kbh. Ov. D. 13 Juli 1898, H. R. T. 1899 p. 484, U. f. R. 1900 p. 78, jfr. 1898 p. 565.

Mortifikationsdom givet paa Skadesløshedsbreve med Pant i fast Ejendom.

Hof. St. D. 27 Febr. 1899, U. f. R. 1899 p. 417.

En Mortifikationsssag afvist, fordi det ikke kunde ses, om det Dokument, der søgtes mortificeret, var identisk med det i Mortifikationsbevillingen nævnte.

Hof. St. D. 23 Septbr. 1901, U. f. R. 1901 p. 1023.

En Sag om Mortifikation af en tinglæst Panteobligation afvist ex officio, da det af en fremlagt Udskrift af Pantebogen fremgik, at Obligationen ved tinglæst Paategning var overdraget til en Tredjemand, medens den efter Bevillingen og Stævningen vedblivende skulde lyde paa den oprindelige Køber.

Hof. St. D. 26 Maj 1902, U. f. R. 1902 A p. 589.

I et Tilfælde, hvor i et Arvs- og Gældsfragaelsesbo en afdøde som Medlem af et Begravelsesselskab tilhørende Police antoges for bortkommet og derfor ved Boets Foranstaltning blev mortificeret i Henhold til Begravelsesselskabets Love, hvorefter Policebeløbet indbetaltes af Selskabet til Boet, og hvor det derefter oplystes, at Policen af den afdøde var givet en Kreditor til Haandpant, statueredes det, at Panthaverens Krav mod Selskabet paa lovlig Maade var bragt til Ophør.

Hof. St. Skiftekl. Decis. 2 Aug. 1902, U. f. R. 1903 A p. 165.

Derimod statueredes det, at Panthaveren havde Krav paa, at Boet dækkede den Fordring paa 200 Kr., for hvilken han havde haft Haandpant i Policen — der lød paa 400 Kr. — og at dette Krav var fortrinsberettiget efter Konkursl. § 31 b.

ibid.

Efterat A. som formentlig Ejer af en bortkommet Obligation havde erhvervet Mortifikationsdom paa samme, havde han givet Debitor Tilstaaelse for, at Obligationen var indfriet. Statueret, at Debitor herved var frigjort, da det ikke var bevist, at Debitor havde været vidende om nogen Omstændighed, der maatte bibringe ham begrundet Tvivl om, at A. var berettiget til at raade over Obligationen.

Hof. St. D. 2 Febr. 1903, U. f. R. 1903 A p. 295.

A., paa hvis Ejendom der hvilede en af den tidligere Ejer udstedt Panteobligation, som A. ifølge sit Skøde ikke skulde overtage, erholdt denne Obligation, der var bortkommet og paastodes at være indfriet, mortificeret trods Kreditors Protest. Under Sagen var det oplyst, at Kreditor efter Salget af Ejendommen havde givet den tidligere Ejer Saldokvittering mod Betaling af en mindre Del af Gælden, og Kreditors Anbringende om, at denne Kvittering var givet under en bristende Forudsætning, kunde der e. O. ikke tillægges Betydning.

Vib. Ov. D. 28 Septbr. 1903, U. f. R. 1903 A p. 762.

Mortifikation af Udtalelser, se Ærefornærmelser IV.

Myndighed, se Mindreaarighed og Umyndige.

Mæglere og Sluttedler.

Uagtet et Konnossement i og for sig hjemlede dets Indehaver Ret til i Fragten at afdrage et Beløb af 20 £, hvis hans Mægler ikke benyttedes i Ankomsthavnen, nægtedes denne Ret dog en Ladningsmodtager, som, da Skipperen straks efter Ankomsten med Føje havde antaget en anden Mægler, ikke bestemt havde fordret denne afskediget.

Kbh. Ov. D. 14 Juni 1897, U. f. R. 1897 p. 817.

I et Tilfælde, hvor en Mægler paa en Grosserers Vegne skriftlig havde tilbudt en Skipper at fragte dennes Skib til en Transport af Jærnbjælker af 6—36 Fods Længde fra Lübeck til Horsens, hvilket Tilbud Skipperen akcepterede, saafremt kun nogle enkelte Bjælker var

36 Fod lange, og hvor Skipperen, efterat have faaet tilstillet et af Mæglerens Prokurist paa hans Vegne underskrevet Certeparti, hvori Bjælkerne Længde var opgivet til 6—37/38 Fod, var sejlet til Lübeck, idet han ikke havde bemærket Uoverensstemmelsen i Længdemaalene, fandtes Skipperen berettiget til at annullere Certepartiet, da det ved Ankomsten til Lübeck viste sig, at en Del af Bjælkerne var over 36 Fod lange.

Kbh. Ov. D. 9 Juli 1900, U. f. R. 1900 p. 805.

Udtalt, at der ikke kan tillægges en formelt behørig Mægler Slut-seddel fuld Beviskraft, idet der herved kun er tilvejebragt Formodning for, at Mægleren har haft fornøden Bemyndigelse fra begge Parter.

Sø-Hand. D. 4 Febr. 1901, U. f. R. 1901 p. 548, Sø-Hand. T. 1901 p. 130.

Endvidere udtalt, at denne Formodning vel kan bestyrkes mere eller mindre ved Mæglerens Vidnesbyrd, men at dette Vidnesbyrd dog ikke i og for sig kan være afgørende, og navnlig ikke overfor den ene Parts bestemte Benægtelse af overhovedet at have givet den nødvendige Bemyndigelse til at afslutte Handelen, naar — som in casu — Mægleren kun vilde have faaet Bemyndigelsen gennem en Telefonsamtale.

ibid.

Udtalt, at det ikke er en nødvendig Forudsætning for en autoriseret Mægler Slutseddels Gyldighed, at Mægleren har søgt og faaet Stadfæstelse paa Slutsedlen af begge Parter.

ibid.

Den i en Mægler Slutseddel opgivne Sælger fandtes at være bundet ved Handelen, saaledes som i Slutsedlen angivet, da han — der havde indladt sig i Forhandling med Mægleren om en Forretning som den foreliggende — efter d. 25 Aug. om Morgenen at have modtaget Slutsedlen fra Mægleren, ikke satte sig i Forbindelse med Køberen og end ikke, da han samme Dag traf Mægleren paa Børsen, bestemt udtalte, at han betragtede Slutsedlen som ugyldig.

ibid.

Særlig udtalt, at det var for sent, at han i et Brev af 26 Aug. til Mægleren havde erklæret, at han ikke anerkendte Handelen.

ibid.

I et Tilfælde, hvor en Skipper, der paa et Skibsmæglerkontor havde forhandlet om en Befragtning af sit Skib, nægtede, at han var indgaaet paa de Betingelser, der fandtes fastsatte i det af vedkommende Skibsmæglerfirma udstedte Certeparti, udtaltes det, at da ingen af de to autoriserede Mæglere, der var Indehavere af nævnte Firma, selv havde forhandlet med Skipperen eller endog blot været tilstede ved Afslutningen af Forhandlingen med denne, kunde Certepartiet i Henhold til Fr. 22 Decbr. 1808 § 8 ikke have den Beviskraft, som vilde til-

komme det, saafremt det var Udtryk for en til en autoriseret Mægler afgivet Erklæring.

H. R. D. 14 Jan. 1902, jfr. Sø-Hand. D. 30 Jan. 1901, H. R. T. 1901 p. 612, U. f. R. 1902 B p. 72, jfr. 1901 p. 360, Sø-Hand. T. 1902 p. 79, jfr. 1901 p. 123.

Hvis en Køber eller Sælger vil rejse Indsigelse mod Gyldigheden eller Indholdet af en af en autoriseret Mægler udfærdiget Slutseddel, maa han gøre dette snarest mulig efter Slutseddels Modtagelse, og Indsigelsen maa fremsættes skriftlig eller vidnefast overfor den i Slutsedlen angivne Medkontrahent.

Gross. Soc. Resp. 7 Juni 1901, U. f. R. 1902 A p. 319, Sø-Hand. T. 1901 p. 333.

Indsigelse mod en om Morgenens modtaget Slutseddel skal være afleveret hos en indenbys Medkontrahent senest Kl. 12 samme Dag eller, hvis det er en Helligdag, senest Kl. 12 den første Søgnedag derefter. Til en udenbys Medkontrahent bør Indsigelse sendes snarest mulig pr. Telegraf.

ibid.

En københavnsk Grosserer, der som Mellemand mellem Køber og Sælger mod Provision havde afsluttet Handelen om Korn og Foderstoffer, og som derom havde udstedt »Stadfæstelser«, der efter deres Indhold var ensartede med Mæglerslutsedler, fandtes derved at have gjort Indgreb i de københavnske Varemægleres Eneret.

Krim. D. 18 Oktbr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 761.

En Mægler havde d. 14 Maj mod Provision for et Firma i København solgt et hos et Firma i Maribo beroende Parti Byg. Statueret, at Bevisbyrden for, at Mægleren havde paataget sig at betale Lagerlejen for den sidste Halvdel af Maj, paahvilede Sælgerne.

Sø-Hand. D. 26 Febr. 1903, Sø-Hand. T. 1903 p. 85.

Der eksisterer ingen Coutume i København om, hvilken Mæglerprovision der tilkommer den, som har bragt en Handel om en Damp i Stand, jfr. iøvrigt Fr. 22 Decbr. 1808 § 18.

Gross. Soc. Resp. 18 April 1902, U. f. R. 1903 A p. 696, Sø-Hand. T. 1902 p. 238.

Jfr. Gross. Soc. Resp. 11 Juni 1904, U. f. R. 1906 A p. 187.

En af en herværende Køber af et Parti Mandler ved en tilkaldt Varemægler i Overværelse af den udenlandske Sælgers Agent foretaget Besigtigelse af Partiet ikke anset som en behørig Skønsforretning.

Sø-Hand. D. 29 Oktbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 162, Sø-Hand. T. 1904 p. 12.

En Mægler, der af en Køber søgtes til Erstatning, fordi Mægleren skulde paa urigtig Maade have gengivet en ham meddelt Besked fra

Sælgeren om, hvorledes Køberen skulde forholde sig m. H. t. et refuseret Vareparti, frifandtes for Tiden, da Køberen ikke havde godtgjort, at han ikke kunde faa sit Tab erstattet hos Sælgeren selv.

Sø-Hand. D. 15 Marts 1906, U. f. R. 1906 A p. 806, Sø-Hand. T. 1906 p. 195.

Møller.

En Bestemmelse i en Købekontrakt om, at Køberen var berettiget til at nyde uhindret Vandtilløb fra nogle Søer, saalænge der paa den solgte Grund »findes Mølløværker, der drives ved Vandkraft«, forstaaet saaledes, at saalænge der overhovedet paa Ejendommen fandtes noget Mølløværk, der dreves med Vandkraft, var Køberens Ret bevaret overfor alle Søerne, uden Hensyn til, om Vandet fra en eller flere af disse ikke blev benyttet til Drift af noget Mølløværk paa Ejendommen.

Kbh. Ov. D. 30 Oktbr. 1899, U. f. R. 1899 p. 997.

Antaget, at en Mand, der havde Næringsbevis som Møller, ikke havde gjort sig skyldig i ulovligt Næringsbrug derved, at han i Erhvervsøjemed i sin Mølle havde ladet knuse af ham for egen Regning købte udenlandske Raps-, Solsikke- og Bomuldsfrøkager og derefter havde forhandlet de knuste Kager.

H. R. D. 10 Marts 1903, jfr. Kbh. Ov. D. 21 Oktbr. 1902, H. R. T. 1903 p. 16, U. f. R. 1903 B p. 169, jfr. A p. 103.

En ved Politiretten anlagt Sag, hvorunder en Møllersvend søgte en Møller til Betaling af Løn m. m., afvistes fra Politiretten, fordi der ikke var mæglet Forlig af Dommeren, men af Tyendeforligsmægleren. Da nemlig Svendens Arbejde ialfald hovedsagelig havde bestaaet i Arbejde ved »Møllerieset«, og da Møllebedrift maa betragtes som Fabriksvirksomhed, maatte Hjemmelen for Sagens Anlæg ved Politiretten ikke søges i Tyendeloven, men i Næringsl. § 84 Nr. 3.

Vib. Ov. D. 8 Decbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 193.

Et Vandværksinteressentskab kendt uberettiget til at lede Vand fra et Væld, der fandtes paa en Interessentskabet tilhørende Jordlod, men som maatte antages at danne ialfald en af Kilderne til det Vandløb, hvorved Vandkraften tilførtes to Møller, idet Fæsteren af disse maatte kunne fordre, at den fra Vældet hidrørende Tilførsel til Vandløbet bevaredes uforringet, saalænge andre ikke havde erhvervet lovhemlet Adkomst til at gøre Brug af Vandet fra Vældet, jfr. L. 28 Maj 1880 § 78, Pkt. 2.

Vib. Ov. D. 7 Septbr. 1903, U. f. R. 1903 A p. 757.

Interessentskabet dømtes tillige til at fjærne en Rørledning, som uden Iagttagelse af Forskrifterne i L. 23 April 1897 var lagt gennem Mølleedammen, samt til at betale nævnte Fæster Erstatning for det Tab, der var tilføjet ham ved Forringelsen af Vandføringen til Møllerne.

ibid.

En Sag, hvorunder nogle Lodsejere ved et privat Vandløb ankede over, at en Møllejer i Vandløbet havde anbragt en Dæmning med

Stemmeværk og havde indrettet en Kanal, gennem hvilken det ved Dæmningen opstemmede Vand ledes hen til hans Møllekarm, og som tillige var sat i Forbindelse med en lavere liggende Rende til Vanding af en Mølleren tilhørende Eng, fandtes baade i Henhold til L. 28 Maj 1880 § 57 og i Henhold til Lovens 2det Afsnit, særlig §§ 63 og 78, rettelig at være indbragt for Landvæsenskommissionen som 1ste Instans, hvorfor den i sin Helhed burde have været paakendt af Overlandvæsenskommissionen. Da denne Kommission delvis havde afvist Sagen, hjemvistes denne.

H. R. D. 5 Febr. 1904, jfr. Viborg Amts Overlandv. Komm. Kend. 3 Novbr. 1903, H. R. T. 1903 p. 607, U. f. R. 1904 B p. 128.

Mølleejeren tilpligtet under Dagmulkt at fjerne de omdedte Hindringer for Vandets frie Løb, baade fordi de skadede de øvrige Lodsejeres Fiskeriret, der ikke ifølge L. 26 Marts 1898 § 4 kunde fordres tilsidesat for Mølleejers Interesse, og fordi Anlægget heller ikke uden disse Lodsejeres Samtykke kunde opretholdes som Engvandinganlæg ifølge L. 28 Maj 1880, jfr. navnlig §§ 60 og 64, Stk. 1.

Viborg Amts Overlandv. Komm. Kend. 6 April 1904, U. f. R. 1904 A p. 357.

Statueret, at da L. 28 Maj 1880 § 32 foreskriver, at vedkommende kommunale Bestyrelse skal paase, at der sættes Flodemaal for de ved offentlige Vandløb beliggende Vandmøller, og da hverken den Bundstok, hvorefter Flodemaallet sættes for Sæby Stampemølle ved en i 1860 afsagt Landvæsenskommissionskendelse, eller de dengang anbragte Flodemaalsmærker nu fandtes, hvorfor en Rekonstruktion af dette Flodemaal var umulig, maatte et nyt Flodemaal sættes. Til Fastsættelse heraf havde Landvæsenskommissionen været kompetent. De af Ejeren af Sæby Vandmølle nedlagte Paastande om Afvisning fra Landvæsenskommissionen m. m., der alene støttedes paa Mangelen af saadan Kompetence, forkastedes.

H. R. D. 10 Febr. 1904, jfr. Hjørring Amts Overlandv. Komm. Kend. 18 Juni 1903, H. R. T. 1903 p. 613, U. f. R. 1904 B p. 132.

Billiget, at Landvæsenskommissionen havde sat Flodemaallet for Sæby Vandmølle til $36\frac{1}{2}$ Tomme over Bundstokken, skønt nogle ovenfor beliggende Ejendomme led af Vandet som Følge af Opstemningen ved denne Mølle, da Møllens Interesse i at beholde denne Opstemning overvejede Lodsejernes Interesse i en Sænkning.

Se nævnte Overlandv. Komm. Kend.

En Møller paa Landet ikke fundet at have overtraadt Næringsloven ved at have forhandlet Majs, uden at denne havde været Genstand for Knusning eller anden Behandling paa Møllen, da der mangler Hjemmel til at anse Bestemmelsen i Næringsl. § 53, jfr. L. 15 April 1854 § 2, for uanvendelig paa uformalet Majs.

H. R. D. 8 Novbr. 1904, jfr. Kbh. Ov. D. 8 Juli 1904, H. R. T. 1904 p. 509, U. f. R. 1905 B p. 18.

Spørgsmaal om, i hvilket Omfang Nyborg Kommune har Ret til at tage Vand fra det Vandløb, der fører Vand til »Nyborg Vandmølle«. Bl. a. udtalt, at Kommunen har Ret til at aftage Vandet fra den Del af Vandløbet, der ligger ovenfor Møllen, til Byens og dens Beboeres Behov, og at der savnes Hjemmel til af Hensyn til Møllens Ret herfra at undtage nogen indenfor Byen udøvet Art af Virksomhed.

H. R. D. 18 Febr. 1907, jfr. Hof. St. D. 2 Febr. 1903, H. R. T. 1906 p. 803, U. f. R. 1907 A p. 295.

Endvidere udtalt, at den Kommunen saaledes tilkommende Ret gælder indenfor den til enhver Tid fastsatte Bygrænse, medens en tilsvarende Ret for de udenfor Grænsen liggende Markjorder ikke kan udøves, forsaavidt det paa lovlig Maade godtgøres, at der ved saadan Vandaftagning bevirkes en Formindskelse af den Vandkraft, som fra gammel Tid har været benyttet til Møllens Drift. Der kunde dog ikke gives Møllejeeren Dom i Overensstemmelse hermed, da der under Sagen ikke forelaa tilstrækkelig Oplysning i saa Henseende.

ibid.

Mønt, se Maal.

N.

Naadensaar, se Gejstligheden.

Nationalbanken, se Pengeinstituter.

Negotiorum gestio.

En sindssyg Enke, hvis Broder havde maattet tage sig af Bestyrelsen af hendes Anliggender, indtil hun 5 Aar efter blev umyndiggjort, antaget efter Forholdets Natur at maatte hæfte for de Forpligtelser, som Broderen i den Anledning havde paataget sig paa hendes Vegne overfor en Købmand, da ingen af Broderens Dispositioner havde været saa uforsvarlig, at Købmanden burde have nægtet at yde Kredit eller tilsagte Forstrækninger.

Kbh. Ov. D. 28 Marts 1898, U. f. R. 1898 p. 413.

En svensk Fiskehandler, som — efterat der var tilsendt ham et Parti Hummer, for at han kunde sende Partiet videre til Køberen i København — havde sendt Partiet med Dampskibet, tilpligtet at erstatte Køberen det Tab, denne havde lidt derved, at Hummerne ved Udleveringen fra Dampskibet var døde, nemlig fordi han, der, efter at have afsendt Partiet, af Sælgeren var anmodet om at sende det med Jærnbaneln, ikke telegrafisk havde meddelt Køberen, at Afsendelsen var sket pr. Dampskib.

Sø-Hand. D. 28 Juli 1898. U. f. R. 1899 p. 33, Sø-Hand. T. 1898 p. 353.

En Sagfører, der var Medejer og ifølge Fuldmagt Bestyrer af en

Ejendom, antoges hverken ifølge Fuldmagten eller de foreliggende Omstændigheder at have haft Føje til paa Interessentskabets Vegne for at afværge Tab for dette at paatage sig en Garanti for en i Ejendommen boende Lejer. Sagføreren, der heller ikke ved Garantien Indgaaelse var optraadt paa Interessentskabets Vegne, men som ved Hjælp af Interessentskabets Midler havde dækket et ved Garantien opstaaet Tab, dømt til at betale en Medejers den til dennes Andel i Ejendommen svarende Part af det betalte Beløb.

H. R. D. 6 Febr. 1899, jfr. Vib. Ov. D. 29 Juni 1896, H. R. T. 1898 p. 743, U. f. R. 1899 p. 345.

Udtalt, at Politiet i en Købstad havde været berettiget til under Ejerens Fraværelse at lade en som syg og affældig paa en Mark helligende Hest dræbe i Henhold til en Dyrlæges Erklæring om, at det var Dyrplageri at lade Hesten leve.

Kbh. Ov. D. 25 Novbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 130.

I et Tilfælde, hvor en Kone, der var gift med en her i Landet boende Mand, under et Ophold hos Slægtninge paa Als havde faaet et Anfald af Sindssyge, der gjorde Lægehjælp nødvendig, og hvor den Familie, hos hvilken hun opholdt sig, derfor havde tilkaldt en Læge, dømtes Manden til at betale denne Læge, idet der henvistes til, at det havde været nødvendigt for den sindssyges Omgivelser paa egen Haand at handle for Manden som den, hvem Forsorgen for hans Hustru retlig paahvilede.

Vib. Ov. D. 22 Decbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 209.

Spørgsmaal, om en Speditør, der uden udtrykkelig Ordre fra nogen havde underkastet 300 Fade Olje, som var ankomne hertil fra Amerika og henbragte til Frihavnen, men tildels var udlækkede, en Reparation og Opvejning, kunde fordrø Betaling herfor af Varemottageren, uanset at Ladningspapirerne beroede i en Bank, der kun kunde udlevere dem efter Betaling af Købesummen. Dette e. O. besvaret bekræftende, idet Mottageren, i hvis Interesse Arbejdet ialfald tillige skete, og for hvis Regning Fadene var assurerede, ikke havde bestridt, at han gentagende havde henvendt sig til Speditøren om Arbejdets Fremskyndelse.

Sø-Hand. D. 23 Juli 1903, U. f. R. 1904 A p. 103, Sø-Hand. T. 1903 p. 293.

En Køber af en Hest, som uden Føje havde ladet Hesten blive staaende hos Sælgeren, dømt til at betale denne en af Retten fastsat Godtgørelse for Hestens Fodring samt Staldrum i den Tid, Hesten saaledes havde staaet hos Sælgeren, da han ikke havde bevist, at Sælgeren i dette Tidsrum havde haft eller kunnet have Nytte af Hesten.

Hof. St. D. 5 Oktbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 168.

Et Firma, som var Agent for et svensk Livsforsikringselskab, og som til dette havde indbetalt et skyldigt Præmiebeløb for en ved

Tegning hos Firmaet i Selskabet forsikret Person og derved havde frigjort denne, fandtes at have Krav paa at faa dette Udlæg godtgjort af den forsikrede, selv om denne ikke havde anmodet Firmaet om at foretage Indbetalingen.

Kbh. Gældsk. D. 10 Juli 1903, U. f. R. 1904 A p. 241.

Nægtet en Mand, der dømtes til at udlevere til rette Ejer en af ham fra Landbohøjskolen som herreløs modtaget Hund, Erstatning for Hundens Kost og Pleje, da han havde afholdt disse Udgifter i egen Interesse.

Kbh. Gældsk. D. 18 Septbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 245.

En Grosserer, hvem et Firma havde anmodet om i Nordamerika at indkøbe visse Varer til Firmaet, og som foruden disse Varer havde — som han uden Bevis paastod, ifølge en almindelig Bemyndigelse fra Firmaet — indkøbt andre Varer paa Firmaets Regning og ladet alle Varerne sende til Firmaet paa eet Konnossement, dømt til at betale Firmaet de ikke beordrede Varer, idet Firmaet havde maattet indløse hele Partiet for at kunne faa dets egne Varer hjem.

Hof. St. D. 12 Septbr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 743.

I et Tilfælde, hvor en Sagfører B., der af A. var engageret til at udføre en Retssag til Erhvervelse af Ejendomsdom, paa egen Haand havde antaget en stedlig Sagfører C. til at møde under Sagen, og hvor C., efterat B. var rømt fra Landet og gaaet fallit, krævede sit Salær og Udlæg under Sagen betalt af A., antoges det, at denne, selv om han ikke, som paastaaet, havde betalt Beløbet til B., maatte være berettiget til overfor C., der kun kunde sukdere i B.s Ret, at gøre sit større Krav paa B. gældende til Modregning.

H. R. D. 26 Oktbr. 1906, jfr. Kbh. Ov. D. 29 Maj 1905, H. R. T. 1906 p. 525, U. f. R. 1907 A p. 54, jfr. 1905 A p. 569.

Forsaavidt derimod angik et Beløb, som C. under Pres af 2 Mænd, der havde kunnet hindre Ejendomsdommen og derved paadrage A. et Vanhjemmelsansvar, efter Samraad med B. havde betalt disse Mænd for at formaa dem til at frafalde deres Indsigelse, statueredes det, at C. havde været beføjet til at udlægge dette Beløb med Ret til at kræve det betalt af A., der ikke herimod kunde gøre sit Krav paa B. gældende til Modregning.

ibid.

Notarius publicus, se Embedsmænd, Testamenter, Transport, Veksler.

Notorietet.

Udtalt i en af Sø- og Handelsretten paakendt Sag, at det var Retten bekendt, at der ved Søfolks Antagelse og Paamønstring fulgtes den Regel, at Søfolkene m. H. t. de særlige Forhyringsvilkkaar henvistes til et dem hver især ved Forhyringen overleveret trykt Eksemplar af nogle i 1899 vedtagne Regler.

Sø-Hand. Kend. 2 Maj 1900, U. f. R. 1900 p. 739, Sø-Hand. T. 1900 p. 148.

En af Højesteret d. 8 Febr. 1906 afsagt Dom blev uden at være dokumenteret lagt til Grund i en Sag mellem de samme Parter, der paadømtes af Højesteret d. 24 April 1906.

H. R. D. 24 April 1906, H. R. T. 1906 p. 162, U. f. R. 1906 A p. 558.

Næringsvæsen.

Se iøvrigt Apoteker, Befordringsvæsen, Eneret, Fabriker, Fiskeri, Mæglere og Møller.

I. I Almindelighed. Gentagelsesvirkning.

En Tiltalt, der ved en Politiretsdom var dømt for 5te Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer, og som, inden Sagen paakendtes ved Overretten, hvor han dømtes som for 4de Gang begaaet Forseelse, paany havde gjort sig skyldig i ulovlig Omløben, nu dømt som for 5te Gang begaaet Forseelse.

H. R. D. 19 Marts 1897, jfr. Vib. Ov. D. 23 Novbr. 1896, H. R. T. 1897 p. 59.

Selv om et Aktieselskab, der havde vundet Borgerskab paa Beværtning, virkelig i sin Tid var stiftet, maatte Næringsadkomsten være bortfaldet, da alle Aktierne var erhvervede af een Mand og var forblevet samlede paa samme Haand i flere Aar. Adkomsten kunde ikke paany blive gyldig, fordi den nævnte Mands Dødsbo havde afhændet samtlige Aktier til 2 Personer. En af disse, der forklarede at have drevet Værtshushold alene som Bestyrer af Selskabets Forretning, dømt under Henvisning til Næringsl. § 4 efter samme Lovs §§ 75 og 78.

H. R. D. 22 April 1897, jfr. Krim. D. 13 Juni 1896, H. R. T. 1897 p. 141, U. f. R. 1897 p. 559.

En Detailhandler paa Frederiksberg havde, alene i Henhold til en urigtig Besked fra Birkekontoret, løst Næringsbevis paa Brændevinshandel, skønt han kun agtede at sælge og virkelig kun solgte Brændevin en detail. Frederiksberg Kommunalbestyrelse, paa hvis Vegne Politimesteren i 1890 havde oppebaaret Gebyret for Næringsbeviset, tilpligtet at tilbagebetale dette, uanset at den omtalte Besked var meddelt af Politimesteren i hans Egenskab af Statsembedsmand, og uanset at Detailhandleren ved Næringsbeviset havde erhvervet Ret til at forhandle Brændevin en gros.

H. R. D. 27 April 1897, jfr. Kbh. Gældsk. D. 9 Oktbr. 1896, H. R. T. 1897 p. 148, U. f. R. 1897 p. 579.

En for ulovlig Omløben i 1883 dømt Person, der i 1897 gjorde sig skyldig i samme Forseelse, efter Analogien af Strfl. § 61, Stk. 2, nu kun dømt for 1ste Gang begaaet Forseelse.

Kbh. Ov. D. 11 Maj 1897, U. f. R. 1897 p. 726.

En for ulovlig Brændevinsudskækning Tiltalt, der tidligere havde

været straffet efter Næringsl. § 75 og 78 med en Bøde af 15 Kr., nu kun anset for ulovlig Udskænkning, første Gang begaaet. (Dissens.)

Vib. Ov. D. 10 Jan. 1898, U. f. R. 1898 p. 367.

Bøden for en i Esbjerg Kommune begaaet Overtrædelse af Næringsl. §§ 75 og 76 tillagt Købstadens Kæmmerkasse.

H. R. D. 16 Maj 1899, jfr. Vib. Ov. D. 13 Marts 1899, H. R. T. 1899 p. 160.

En en Værtshusholder efter Strfl. § 228 overgaaet Straf af Fængsel paa Vand og Brød antaget efter L. 23 Maj 1873 § 9 at medføre Forbrydelse af Værtshusholderens Næringsadkomst, skønt Straffedommen intet udtalte derom. En Værtshusholderen senere meddelt Æresoprejsning kunde ikke give ham Ret til at benytte den forbrudte Adkomst.

H. R. D. 7 April 1899, jfr. Krim. D. 6 Decbr. 1898, H. R. T. 1899 p. 75, U. f. R. 1899 p. 554.

Bøden for 3die Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning og for 5te Gang begaaet ulovligt Næringsbrug i Henhold til Næringsl. § 81 nedsat fra 600 Kr. til 400 Kr.

H. R. D. 16 Maj 1899, jfr. Vib. Ov. D. 20 Marts 1899, H. R. T. 1899 p. 162, U. f. R. 1899 p. 610.

En Tiltalt, der efter 7 Gange at have vedtaget at betale Bøder for ulovlig Brændevinsudskænkning, bestandig — med Undtagelse af første Gang — med Vedtagelse af Domsvirkning for 2den Gang, 3dje Gang osv. begaaet Udskænkning, paany havde gjort sig skyldig heri, dømtes for 8de Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning til en Bøde af 2600 Kr., skønt de tidligere Bøder med Undtagelse af den første var under Minimum efter Næringsl. § 78.

H. R. D. 17 Maj 1899, jfr. Krim. D. 19 Marts 1898, H. R. T. 1899 p. 165, U. f. R. 1899 p. 612.

Da en Politiretsdom af 13 Septbr. 1898 i en af Overretten d. 16 Jan. 1899 paakendt Sag — ved hvilken sidste Dom en Tiltalt blev dømt for 4de Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer — ikke havde et saadant Indhold, at den af den endelige Domfældelse resulterende Iterationsvirkning kunde regnes fra et tidligere Tidspunkt end Overretsdommens Afsigelse, blev samme Tiltalte for en d. 22 Decbr. 1898 begaaet ulovlig Omløben under Hensyn til Grundsætningen i Strfl. § 64 anset med en Tillægsstraf til den ved nævnte Overretsdom ham ikendte Straf.

Vib. Ov. D. 1 Maj 1899, U. f. R. 1899 p. 697.

I et Tilfælde, hvor en Restauration paa Foranledning af en Slagtermester A. blev drevet paa hans Faders Borgerskab og med en med fast Løn ansat Bestyrer, og hvor Faderen, der havde underskrevet Lejekontrakten om Lokalet med A. som Kautionist og Kontrakten med

Bestyreren, havde forklaret, at han ikke forstod sig paa Driften af Forretningen og ikke havde noget med den at gøre, og at han stode paa, at A. vilde holde ham fri for Tab, fandtes det ikke at kunne statueres, at A. var Indehaver eller Medindehaver af Forretningen, da hele det eventuelle Overskud efter A.s Forklaring skulde tilfalde hans Fader.

H. R. D. 31 Oktbr. 1900, jfr. Krim. D. 4 Aug. 1900, H. R. T. 1900 p. 439, U. f. R. 1900 p. 897.

Et Aktieselskab, som i København forhandlede islandske Produkter og havde Hovedkontor her, men som, da det løste Borgerskab her, erklærede, at det ikke forhandlede Brændevin her, men kun paa Island, fandtes ikke pligtig til i København at betale Brændevinsafgift ifølge Næringsl. § 72, da den af Selskabet drevne Brændevinshandel maatte siges at være drevet ikke fra Hovedkontoret, men fra dets Faktorer paa Island, og det, skønt al Brændevinen indkøbtes gennem Hovedkontoret.

H. R. D. 9 Decbr. 1901, jfr. Hof. St. D. 19 Marts 1900, H. R. T. 1901 p. 547, U. f. R. 1902 B p. 43, jfr. 1900 p. 369.

I et Tilfælde, hvor en Ægtepagt bestemte, at intet Formuefællesskab skulde finde Sted mellem Ægtefællerne, og at det af Hustruen før Ægteskabet erhvervede Næringsbevis og den af hende drevne Handel med de til samme hørende Varer skulde være hendes Særeje, hvorover hun alene var dispositionsberettiget, fandtes Hustruen ikke at have overtraadt Næringsloven derved, at hun efter Ægteskabets Indgaaelse havde fortsat sin nævnte Næringsdrift.

H. R. D. 6 Marts 1900, jfr. Krim. D. 23 Decbr. 1899, H. R. T. 1900 p. 13, U. f. R. 1900 p. 447.

En ikke som Fæstemand autoriseret Person, som for Betaling havde medvirket til at skaffe Pladser til Hotelstuepiger og ligestillede Personer, der som Vederlag foruden Kost og Logis kun skulde have Ret til at oppebære Drikkepenge, fandtes herved at have overtraadt L. 1 April 1891.

Krim. D. 4 Decbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 907.

I et Tilfælde, hvor en Detailhandler A. i Randers havde faaet sin Broder, en Læge, til at løse Borgerskab og etablere en ved en Bestyrer drevet Detailhandel i en af ham (A.) købt Ejendom, saaledes at Varerne til denne Forretning udelukkende leveredes af A., fandtes A. ikke at være Indehaver af denne Forretning og saaledes ikke at have overtraadt Næringsl. § 34, under særlig Hensyn til, at hans Broder skulde saavel have Overskuddet af den nævnte Forretning som bære det mulige Tab.

H. R. D. 13 Novbr. 1901, jfr. Vib. Ov. D. 3 Juni 1901, H. R. T. 1901 p. 477, U. f. R. 1902 B p. 16.

Da det var oplyst, at en Forbrugsforening, som ikke havde anden

Næringsadkomst end Næringsbevis paa Brændevinshandel, i adskillige Tilfælde havde solgt Varer, bl. a. Brændevin, til Ikke-Medlemmer, blev Medlemmerne af Bestyrelsen, hvilke havde tænkt sig, at en Del Varer, som udleveredes af Foreningen, maatte være gaaede til Ikke-Medlemmer, mulkterede efter Næringsl. §§ 75 og 77, jfr. L. 23 Maj 1873 § 10.

H. R. D. 10 Novbr. 1902, jfr. Kbh. Ov. D. 18 Febr. 1902, H. R. T. 1902 p. 450, U. f. R. 1903 B p. 18, jfr. 1902 A p. 431.

I et Tilfælde, hvor en Tiltalt, som havde erhvervet kgl. Bevilling til i Hellerup, Gentofte Sogn, at holde Restauration, havde flyttet den oprindelig af ham i en syd for Strandvejsbommen beliggende Ejendom drevne Forretning til en Ejendom nord for Bommen, skønt Indenrigsministeriet, hvis Fortolkning af Bevillingen han ifølge dennes Indhold var undergivet, havde tilkendegivet ham, at han efter Bevillingen var uberettiget til at holde Restauration i Gentofte Sogn nord for Bommen, blev Tiltalte anset for uberettiget Næringsbrug.

H. R. D. 24 Decbr. 1901, jfr. Kbh. Ov. D. 9 Juli 1901, H. R. T. 1901 p. 585, U. f. R. 1902 B p. 55.

Uagtet Bestyrelsen for et Forsamlingshus havde truffet forskellige Forholdsregler til Forhindring af, at uvedkommende fik Adgang til en Fest, der holdtes i Forsamlingshuset for Aktionærerne med Familier, blev Bestyrelsen dømt for uberettiget Næringsbrug, da en uvedkommende dog havde faaet Adgang og var blevet beværtet mod Betaling.

Kbh. Ov. D. 29 Maj 1903, U. f. R. 1903 A p. 550.

En Tiltalt, der ved Forlig havde vedtaget en Bøde paa 20 Kr. efter Næringsl. § 75, nu dømt for anden Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, skønt Forliget intet indeholdt om, at det skulde gælde som Dom i Gentagelsestilfælde.

ibid.

En for uberettiget Næringsbrug under en offentlig Politisag Tiltalt frifundet, da Tiltalte besad en i Formen behørig Næringsadkomst, og da Spørgsmaalet om dennes Gyldighed ikke kunde afgøres under den foreliggende Sag.

H. R. D. 9 Febr. 1903, jfr. Vib. Ov. D. 23 Juni 1902, H. R. T. 1902 p. 678, U. f. R. 1903 B p. 148.

Antaget, at en Enke efter en Købmand paa Island var berettiget til efter Mandens Død uden ny Adkomst at fortsætte den af ham i en islandsk By drevne Handel.

H. R. D. 7 Oktbr. 1903, jfr. Isl. Ov. D. 15 Decbr. 1902, H. R. T. 1903 p. 267, U. f. R. 1903 B p. 287.

Boet efter en d. 31 Decbr. død Urtekræmmer ikke anset pligtigt at svare Brændeafsættelse til Københavns Kommune for det paafølgende Jan. Kvartal, da Boets Salg af hans Efterladenskaber, uanset om disse

henhørte til hans Varelager, og uanset at Salg var sket underhaanden, ikke kunde betegnes som en af Boet udøvet Næringsdrift.

Hof. St. Skiftekt. Decis. 23 Novbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 267.

Gentagelsesvirkning tillagt en i 1880 afsagt Dom, hvorved en Person efter Pl. 27 Novbr. 1839 § 1 var anset med en Bøde af 10 Kr. til Politikassen.

Kbh. Ov. D. 15 April 1904, U. f. R. 1904 A p. 506.

En Tiltalt, som, efterat være dømt for 4de Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer, paany var dømt for ulovlig Omløben, og som igen havde gjort sig skyldig heri, dømt for Forseelsen 5te Gang begaaet, da den ham senest ikendte Straf var under Minimum for Straffen for 5te Gang begaaet ulovlig Omløben.

H. R. D. 9 Marts 1904, jfr. Kbh. Ov. D. 1 Decbr. 1903, H. R. T. 1904 p. 22.

Bøden for en Overtrædelse af L. 22 Marts 1897 § 17, Stk. 2, paalagt Formanden for Bestyrelsen for det Aktieselskab, der drev vedkommende Margarinefabrik, idet han repræsenterede Selskabet udadtil, — uanset at Fabriken lededes af en teknisk Direktør.

Kbh. Ov. D. 6 Septbr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 738.

Straf efter Næringsl. §§ 75 og 78 ikendt en Tiltalt, der ledede en Beværtning med Brændevinsudskænkning i Henhold til en Bestyrerkontrakt, som han havde indgaaet med en anden, der besad Værts-husholderborgerskab, idet Tiltalte efter det oplyste var Beværtingens virkelige Indehaver.

H. R. D. 25 Novbr. 1904, jfr. Krim. D. 17 Septbr. 1904, H. R. T. 1904 p. 570, U. f. R. 1905 B p. 50.

En Tiltalt, der senest havde vedtaget en Bøde med Virkning som Dom for 4de Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning og nu havde drevet ulovlig Beværtning, blev dømt ikke blot for 5te Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning, men ogsaa i Medfør af Næringsl. § 82 som for 5te Gang begaaet uberettiget Næringsbrug.

H. R. D. 2 April 1906, jfr. Krim. D. 16 Decbr. 1905, H. R. T. 1906 p. 100, U. f. R. 1906 A p. 540.

En Tiltalt dømt for ulovligt Værtshushold, idet han, der intet Borgerskab havde, maatte anses som Medindehaver af en Beværtning paa en Maade, der efter Næringsl. § 4 forudsatte Besiddelse af Borgerskab.

H. R. D. 1 Maj 1906, jfr. Krim. D. 13 Febr. 1906, H. R. T. 1906 p. 188, U. f. R. 1906 A p. 568.

Statueret, at en Tiltalt, der var blevet idømt Fængsel paa Vand og Brød efter Strfl. § 251, jfr. § 55, som Følge deraf i Medfør af L. 23 Maj 1873 § 9 havde forbrudt sin Næringsadkomst som Gæstgiver.

H. R. D. 10 Maj 1906, jfr. Krim. D. 6 Marts 1906, H. R. T. 1906 p. 216, U. f. R. 1906 A p. 575.

Ikke fundet godtgjort, at en københavnsk Boghandler tillige var Eneindehaver eller Medindehaver af en Papirhandel, som han efter sin Forklaring drev for sin Søsters Regning og Risiko og paa et af hende løst Detailhandlerborgerskab.

H. R. D. 13 Juni 1906, jfr. Krim. D. 25 Novbr. 1905, H. R. T. 1906 p. 295, U. f. R. 1906 A p. 827.

En københavnsk Grosserer dømt efter L. 22 Marts 1897 § 17, Stk. 2, jfr. § 3, fordi der i et ham tilhørende Margarine-Udsalg i Holstebro i et kort Tidsrum havde manglet den foreskrevne Plakat: »Her sælges Margarine«, uden at der toges Hensyn til hans Forklaring om, at Udsalgets Bestyrerinde — som ogsaa af denne selv erkendt — var ansvarlig for Orden i Forretningen, og at det havde været ham umuligt at afværge den foreliggende Tilsidesættelse af MargarineLovens Paabud.

Vib. Ov. D. 13 Aug. 1906, U. f. R. 1906 A p. 928.

En Restauratør, der efter Strfl. § 182 blev anset med Fængsel paa Vand og Brød, blev samtidig dømt til at have sit Borgerskab som Restauratør forbrudt.

H. R. D. 10 Oktbr. 1906, jfr. Krim. D. 27 Marts 1906, H. R. T. 1906 p. 462, U. f. R. 1907 A p. 41.

En Tiltalt, der ved Dom havde mistet sit Gæstgiverborgerskab, straffet for ulovlig Næring og Brændevinsudskænkning, idet hans Forhold til en derefter paa hans Broders Gæstgiverborgerskab begyndt Forretning fandtes ialfald at være et saadant, at der efter Næringsl. § 4 udkrævedes Borgerskab for ham selv.

H. R. D. 15 Novbr. 1906, jfr. Krim. D. 18 Septbr. 1906, H. R. T. 1906 p. 591, U. f. R. 1907 A p. 81.

II. Haandværk.

Se endvidere Frinæring.

Da Tilvirkning af Tapeter henhører under en Malermesters Fag, havde en Malermester i Næringsl. § 23, Pkt. 3, haft Hjemmel til Forhandling af Tapeter, tilvirkede fabriksmæssigt af andre.

Kbh. Ov. D. 21 Febr. 1898, U. f. R. 1898 p. 320.

En Tiltalt, der havde Borgerskab som Kagebager, anset efter Næringsl. § 75 for at have udskænket kogt Chokolade til siddende Gæster, se Næringsl. § 20 d, jfr. § 23, i Modsætning til Næringsl. § 58, Stk. 4 og 5.

Krim. D. 22 Oktbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 877.

En Rejsende, der var tiltalt for som Repræsentant for en københavnsk Grosserer at have falbudt Klædevarer efter forevist Prøve til Skrædere paa Landet, frifundet, da L. 23 Maj 1873 § 8 fra Forbudet mod Prøvehandel paa Landet undtager saadan Handel mellem handelsberettigede om Varer, som ogsaa Køberen er berettiget til at

forhandle, og da der ifølge Næringsl. § 23 tilkommer Skrædere en begrænset Ret til Forhandling af Klædevarer.

H. R. D. 3 Maj 1899, jfr. Kbh. Ov. D. 15 Novbr. 1898, H. R. T. 1899 p. 138, U. f. R. 1899 p. 599, jfr. p. 175.

En Mand, som i Henhold til Borgerskab paa Detailhandel drev Isenkramhandel i en Købstad, og som i sin Forretning efter Bestilling havde solgt Glas, der af ham selv var tilskaaret til Vinduesruder efter Maal, opgivne af Kunderne, fandtes ikke derved at have gjort sig skyldig i uberettiget Næringsbrug, idet en Tilskæring som den nævnte maatte antages ikke at forudsætte nogen særlig haandværksmæssig Færdighed, men at kunne udføres af enhver.

Vib. Ov. D. 13 Jan. 1902, U. f. R. 1902 A p. 345.

En Bog- og Papirhandler i en Købstad, der havde Borgerskab som Købmand, anset skyldig i uberettiget Næringsbrug, fordi han — uden at have Næringsadkomst som Bogtrykker — havde ved en af sine Lærlinge efter forudgaaet Bestilling mod Betaling trykt Meddelelser, Visit-, Menu- og Balkort o. l.

Kbh. Ov. D. 8 Aug. 1902, U. f. R. 1902 A p. 812.

Antaget, at enhver, der har løst Borgerskab som Maler, har sædvanmæssig Beføjelse til at opsætte Papirstapet.

H. R. D. 23 Marts 1903, jfr. Krim. D. 15 Marts 1902, H. R. T. 1903 p. 30, U. f. R. 1903 B p. 177, jfr. 1902 A p. 751.

Udtalt, at det ikke ligger udenfor Slagternes Fag at slagte Fjerkræ. En Slagter i København fandtes derfor ifølge Næringsl. § 23 berettiget til fra sin Butik at sælge Fjerkræ, som han havde indkøbt i Byen i slagtet Tilstand.

H. R. D. 23 Decbr. 1902, jfr. Krim. D. 26 Aug. 1902, H. R. T. 1902 p. 580, U. f. R. 1903 B p. 77.

En for ulovlig Prøvehandel Tiltalt, der havde københavnsk Borgerskab som Grosserer og Skræder, havde ladet en Mand rejse om i Købstæderne og paa Landet og optage Bestillinger hos private paa færdigsyede Klæder fra Tiltaltes Forretning samt tage Maal, idet han foreviste smaa Stofprøver, hvorpaa de bestilte Klæder i færdigsyet Stand tilstilledes vedkommende. Tiltalte frifandtes, allerede fordi det maatte antages, at han som Haandværker havde forfærdiget eller ladet forfærdige de leverede Klæder.

H. R. D. 7 Maj 1903, jfr. Krim. D. 7 Marts 1903, H. R. T. 1903 p. 98, U. f. R. 1903 B p. 205.

Udtalt, at Handel med Chokolade, Konfekt og Sukkervarer maa anses som et til Handel ifølge Kagebagerborgerskab hørende Akcesorium, jfr. Næringsl. § 20 d.

H. R. D. 26 Oktbr. 1903, jfr. Krim. D. 23 Juni 1903, H. R. T. 1903 p. 328, U. f. R. 1903 B p. 311.

En Landslagter, som paa Landet havde med en anden Landslagter indgaaet en Handel, hvorefter der i en Købstad skulde leveres ham Kroppen af et af 5 Lam, hvilke den sidstnævnte Slagter havde købt, og som efter i Købstaden til aftalt Tid at have modtaget en Lammekrop fra Sælgeren havde solgt denne stykkevis paa Torvet, fundet at have Hjemmel til denne Afsætning i Næringsl. § 37, jfr. § 42, selv om den ham leverede Krop ikke hidrørte fra et af de 5 Lam.

Vib. Ov. D. 5 Septbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 61.

Derimod mulkteredes han for i Købstaden, hvor han ikke havde Borgerskab, og hvor Slagtererhverv var bunden Næring, at have solgt Oksekød, som han havde købt af en Slagter der.

ibid.

En Tiltalt, der havde Borgerskab som Barber, Frisør og Parykmager, og som havde forhandlet Sæber og Parfumer, anset efter Næringsl. § 75, da Forhandlingen ikke var hjemlet ved Næringsl. § 23, idet Fremstillingen af disse Artikler ikke antoges at henhøre under hans Fag, og da det var uden Betydning, at det var almindeligt, at Frisører udøvede en saadan Forhandling, idet navnlig Næringsl. § 19 ikke fandt Anvendelse i det foreliggende Tilfælde, hvor der var Spørgsmaal om Grænsen overfor Handelsnæring.

Vib. Ov. D. 14 Novbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 255.

En med Borgerskab forsynet Skrædermester, der havde forhandlet Bukseseler, forfærdigede af Tekstilvarer, antoges at have haft Hjemmel hertil i Næringsl. § 23.

Vib. Ov. D. 14 Novbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 270.

Udtalt, at Bestemmelsen i Næringsl. § 19 maa komme analogisk til Anvendelse ved Spørgsmaalet om Grænserne for Haandværkernes Handelsberettigelse, idet de i saa Henseende i Lovens § 23, Pkt. 3 og 4, givne Regler ikke kunne anses udtømmende.

H. R. D. 19 Juni 1905, jfr. Kbh. Ov. D. 15 Juli 1904, H. R. T. 1905 p. 276, U. f. R. 1905 B p. 304, jfr. 1904 A p. 716.

Som Følge heraf maatte en Glarmester, da det i en lang Aarrække havde været almindelig Brug for Glarmestrene at føre Lager af uindrammede Billeder og at sælge disse saavel indrammede som uindrammede, i denne Sædvane have Hjemmel til at drive Handel med uindrammede Billeder.

ibid.

I et Tilfælde, hvor et Aktieselskab, som havde Tilladelse fra Generaldirektoratet for Statsbanedriften til at opsætte Cigarautomater paa Banestationerne, havde opstillet et større Antal Automater paa flere Stationer, beliggende i to Kommuner, i hvilke Selskabet havde erhvervet Næringsbevis henholdsvis som Cigarfabrikant og som Detail-

handler, fandtes der at foreligge en Overtrædelse af Forbudene i Næringsl. §§ 23 og 34 mod mere end eet Udsalgssted.

Kbh. Ov. D. 22 Aug. 1905, U. f. R. 1906 A p. 75.

Udtalt, at det fra gammel Tid havde henhørt under Bagervirksomhed at fremstille Sukkervarer og Chokolade. En Bager i en Købstad fandtes derfor at have været berettiget til at forhandle de nævnte Varer.

H. R. D. 3 April 1906, jfr. Kbh. Ov. D. 12 Septbr. 1905, H. R. T. 1906 p. 105, U. f. R. 1906 A p. 541, jfr. p. 94.

III. Handel (derunder ogsaa Prøvehandel, Salg ved Auktion, Forbrugsforeningers Handel og Brændevinshandel).

Om Handel med Præmieobligationer, se Spil.

Se endvidere under Markeder.

En Detailhandler i en Købstad, som ved en af en Detaillist paa Landet paa dennes Bopæl afholdt Auktion havde faaet solgt Manufakturvarer, fundet herved at have overtraadt L. 23 Maj 1873 § 6, idet Detaillisten ikke havde været hans Kommissionsforhandler, men han selv personlig havde solgt Varerne ved den af Detaillisten rekvirerede Auktion.

Vib. Ov. D. 22 Marts 1897, U. f. R. 1897 p. 419.

En Tiltalt, der forklarede at rejse for en københavnsk Filial af en hamburgsk Urforretning, anset efter Fr. 8 Juni 1839 § 10 for ikke at have løst Adgangsbevis, da de af ham forhandlede Varer i Virkeligheden tilhørte den hamburgske Forretning, der undertiden ekspederede de beordrede Varer direkte til Kunderne.

H. R. D. 25 Marts 1897, H. R. T. 1897 p. 89.

En Detaillist paa Landet, der, efterat have frasagt sig Retten til Brændevinshandel, havde efter Anmodning af en Kreds af Kunder indkøbt Brændevin i større Partier og udleveret den til dem og til andre Kunder i de Kvantiteter, som de hver Gang havde Brug for og betalte, uden at han havde direkte Fordel deraf, e. O. anset skyldig i ulovlig Brændevinshandel.

Vib. Ov. D. 12 Juli 1897, U. f. R. 1897 p. 960.

En Rejsende, der var tiltalt for som Repræsentant for en københavnsk Grosserer at have faldt Klædevarer efter forevist Prøve til Skrædere paa Landet, frifundet, da L. 23 Maj 1873 § 8 fra Forbudet mod Prøvehandel paa Landet undtager saadan Handel mellem handelsberettigede om Varer, som ogsaa Køberen er berettiget til at forhandle, og da der ifølge Næringsl. § 23 tilkommer Skrædere en begrænset Ret til Forhandling af Klædevarer.

H. R. D. 3 Maj 1899, jfr. Kbh. Ov. D. 15 Novbr. 1898, H. R. T. 1899 p. 138, U. f. R. 1899 p. 599, jfr. p. 175.

Nogle Personer, der havde drevet Handel med Kul fra et paa Helsingørs Red opankret, aftaklet Skib, fundne at have haft Adkomst hertil i deres Borgerskab som Købmænd i Helsingør, da Skibets Ankerplads var beliggende paa Søterritoriet under Helsingør Købstads Jurisdiktion.

H. R. D. 2 Marts 1899, jfr. Kbh. Ov. D. 4 Novbr. 1898, H. R. T. 1899 p. 3, U. f. R. 1899 p. 522.

I et Tilfælde, hvor en Mand, der havde Borgerskab som Købmand i en Købstad, var fraflyttet denne og derefter i et i en Gæstgivergaard i Købstaden lejet Lokale havde holdt Udsalg af medbragte Manufakturvarer, udtaltes det, at selv om Udsalget efter det foreliggende ikke kunde betragtes som Udsalg fra aaben Butik, var Næringsl. § 34, Stk. 1, der kun har Hensyn til Detailhandlere, ikke anvendelig paa Tiltalte, da hans Borgerskab efter Lovens § 32 hjemlede ham Ret til Handel saavel i stort som i smaat.

Kbh. Ov. D. 13 Juni 1899, U. f. R. 1899 p. 671.

En Detailhandler, som paa egen Næringsadkomst drev Forretning fra to Butiker i København og paa Frederiksberg, fandtes at være interesseret i 14 andre i de nævnte Kommuner drevne Butiksforretninger paa en saadan Maade, at han herefter maatte anses skyldig i Overtrædelse af Næringsl. § 34.

H. R. D. 5 Oktbr. 1900, jfr. Krim. D. 27 Febr. 1900, H. R. T. 1900 p. 333, U. f. R. 1900 p. 854.

En lignende Dom.

H. R. D. 20 Novbr. 1900, jfr. Krim. D. 22 Maj 1900, H. R. T. 1900 p. 493.

En Forhandler af nogle hæftevis udkommende Romaner, hvis Kolportører havde erhvervet Subskribenter paa Romanerne ved Forevisning af Prøvehæfter til Folk paa Landet, anset skyldig i Overtrædelse af L. 23 Maj 1873 § 8.

Vib. Ov. D. 5 Novbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 91.

Næringsl. § 34 ej anset overtraadt derved, at en Købstadkøbmand ved Siden af sin ældre Butik havde indrettet en ny Butik med særskilt Indgang, navnlig under Hensyn til at begge Butiker laa i samme Hus, og at Indgangene var fra samme Gade og kun i ringe Afstand fra hinanden.

H. R. D. 8 Oktbr. 1901, jfr. Vib. Ov. D. 28 Jan. 1901, H. R. T. 1901 p. 367, U. f. R. 1901 p. 860.

En Mand, som i Henhold til Borgerskab paa Detailhandel drev Isenkramhandel i en Købstad, og som i sin Forretning efter Bestilling havde solgt Glas, der af ham selv var tilskaaret til Vindusruder efter Maal, opgivne af Kunderne, fandtes ikke derved at have gjort sig skyldig i uberettiget Næringsbrug, idet en Tilskæring som den nævnte

maatte antages ikke at forudsætte nogen særlig haandværksmæssig Færdighed, men at kunne udføres af enhver.

Vib. Ov. D. 13 Jan. 1902, U. f. R. 1902 A p. 345.

En Tiltalt, der i Henhold til Næringsbevis drev Detailhandel i Vinderup, men som regelmæssigt til forud bestemte Tider 2 Gange om Ugen indfandt sig i et af ham i dette Øjemed lejet Lokale i Rønbjerg og her, tildels af Beholdninger, som beroede i Lokalet, til sine Kunder i Rønbjerg udleverede Varer, som disse forud — altsaa ikke den Dag, Udleveringen fandt Sted — havde bestilt, fandtes at have drevet Handelsforretning i Rønbjerg som en Filial af sin Hovedforretning og blev derfor straffet for uberettiget Næringsbrug.

Vib. Ov. D. 10 Febr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 363.

I et Tilfælde, hvor en Detailhandler A. i Randers havde faaet sin Broder, en Læge, til at løse Borgerskab og etablere en ved en Bestyrer drevet Detailhandel i en af ham (A.) købt Ejendom, saaledes at Varerne til denne Forretning udelukkende leveredes af A., fandtes A. ikke at være Indehaver af denne Forretning og saaledes ikke at have overtraadt Næringsl. § 34, under særlig Hensyn til, at hans Broder skulde saavel have Overskudet af den nævnte Forretning som bære det mulige Tab.

H. R. D. 13 Novbr. 1901, jfr. Vib. Ov. D. 3 Juni 1901, H. R. T. 1901 p. 477, U. f. R. 1902 B p. 16.

Da det var oplyst, at en Forbrugsforening, som ikke havde anden Næringsadkomst end Næringsbevis paa Brændevinshandel, i adskillige Tilfælde havde solgt Varer, bl. a. Brændevin, til Ikke-Medlemmer, blev Medlemmerne af Bestyrelsen, hvilke havde tænkt sig, at en Del Varer, som udleveredes af Foreningen, maatte være gaaet til Ikke-Medlemmer, mulktrede efter Næringsl. §§ 75 og 77, jfr. L. 23 Maj 1873 § 10.

H. R. D. 10 Novbr. 1902, jfr. Kbh. Ov. D. 18 Febr. 1902, H. R. T. 1902 p. 450, U. f. R. 1903 B p. 18, jfr. 1902 A p. 431.

En Bog- og Papirhandler i en Købstad, der havde Borgerskab som Købmand, anset skyldig i uberettiget Næringsbrug, fordi han — uden at have Næringsadkomst som Bogtrykker — havde ved en af sine Lærlinge efter forudgaaet Bestilling mod Betaling trykt Meddelelser, Visit-, Menu- og Balkort o. l.

Kbh. Ov. D. 8 Aug. 1902, U. f. R. 1902 A p. 812.

Antaget, at et Aktieselskab indtog Stillingen som den egentlige Driftsherre i Forhold til 14 Detailforretninger i København og paa Frederiksberg, der blev drevne paa Næringsadkomster, som forskellige Personer havde erhvervet, og var saaledes interesseret i disse, at Selskabets Ledere maatte anses skyldige i Overtrædelse af Næringsl. § 34.

H. R. D. 4 April 1902, jfr. Krim. D. 20 Juli 1901, H. R. T. 1902 p. 41, U. f. R. 1902 B p. 132.

En for ulovlig Prøvehandel Tiltalt, der havde københavnsk Borger­skab som Grosserer og Skræder, havde ladet en Mand rejse om i Købstæderne og paa Landet og optage Bestillinger hos private paa færdigsyede Klæder fra Tiltaltes Forretning samt tage Maal, idet han foreviste smaa Stofprøver, hvorpaa de bestilte Klæder i færdigsyet Stand tilstilledes vedkommende. Tiltalte frifandtes, allerede fordi det maatte antages, at han som Haandværker havde forfærdiget eller ladet forfærdige de leverede Klæder.

H. R. D. 7 Maj 1903, jfr. Krim. D. 7 Marts 1903, H. R. T. 1903 p. 98, U. f. R. 1903 B p. 205.

Udtalt, at Handel med Chokolade, Kónfekt og Sukkervarer maa anses som et til Handel ifølge Kagebagerborgerskab hørende Akces­orium, jfr. Næringsl. § 20 d.

H. R. D. 26 Oktbr. 1903, jfr. Krim. D. 23 Juni 1903, H. R. T. 1903 p. 328, U. f. R. 1903 B p. 311.

En Handlende, der havde Grossererborgerskab og Høkerborgerskab, fundet skyldig i Overtrædelse af Næringsl. § 34, da 6 paa forskellige Steder i København drevne Høkerforretninger, der fremtraadte som tilhørende dels Aktieselskaber, dels navngivne Personer, efter det oplyste maatte betragtes som den Handlendes egne Forretninger.

H. R. D. 20 Decbr. 1904, jfr. Krim. D. 28 Maj 1904, H. R. T. 1904 p. 631, U. f. R. 1905 B p. 87.

Nævnte Handlende tillige anset skyldig i Overskridelse af Grænserne for Høkerhandel, da han fra en Forretning havde forhandlet Smør, Æg og Margarine af udenlandsk Produktion.

ibid.

I et Tilfælde, hvor et Aktieselskab, som havde Tilladelse fra General­direktoratet for Statsbanedriften til at opsætte Cigarautomater paa Banestationerne, havde opstillet et større Antal Automater paa flere Stationer, beliggende i to Kommuner, i hvilke Selskabet havde erhvervet Næringsbevis henholdsvis som Cigarfabrikant og som Detailhandler, fandtes der at foreligge en Overtrædelse af Forbudene i Næringsl. §§ 23 og 34 mod mere end eet Udsalgssted.

Kbh. Ov. D. 22 Aug. 1905, U. f. R. 1906 A p. 75.

En Købmand i Rønne havde ladet en Del Manufakturvarer, som han havde modtaget fra nogle københavnske Handlende, sælge ved Auktion. Statueret, at da han opfyldte Betingelserne efter L. 23 Maj 1873 § 6 for ved Auktion i Rønne at sælge saadanne Varer, kunde der, uden Hensyn til, af hvilken Beskaffenhed Forholdet mellem ham og de nævnte Handlende havde været, ikke gøres Ansvar gældende imod ham efter hin Lovbestemmelse.

H. R. D. 8 Marts 1906, jfr. Rønne Købstads Politirets D. 11 Marts 1905, H. R. T. 1906 p. 27, U. f. R. 1906 A p. 515.

En Sag, hvorunder en Fabrikant søgte en Cigarhandler til Betaling af 420 Kr., som han skulde skyldte til Rest for en ham solgt Cigarautomat, fandtes at høre under Sø- og Handelsretten, da Salget af Automaten efter det indtalte Beløbs Størrelse maatte betragtes som et Salg en gros.

Hof. St. D. 22 Jan. 1906, U. f. R. 1906 A p. 621.

Ikke fundet godtgjort, at en københavnsk Boghandler tillige var Eneindehaver eller Medindehaver af en Papirhandel, som han efter sin Forklaring drev for sin Søsters Regning og Risiko og paa et af hende løst Næringsbevis som Detailhandler.

H. R. D. 13 Juni 1906, jfr. Krim. D. 25 Novbr. 1905, H. R. T. 1906 p. 295, U. f. R. 1906 A p. 827.

IV. Overtrædelse af Margarinelovgivningen.

At der ved Forhandling af Margarine var som Emballage benyttet Papir, hvorpaa der fandtes Billedet af en Krone af medaillelignende Aftryk samt Ordene: »mærket Krone« — hvilket Ord i Varehandelen ikke ualmindeligt bruges foran Varens Navn som Betegnelse for særlige Kvaliteter — fandtes ikke at involvere en Overtrædelse af L. 22 Marts 1897 § 3 eller Bekg. 22 April 1897 § 2.

H. R. D. 14 April 1898, jfr. Krim. D. 4 Jan. 1898, H. R. T. 1898 p. 103, U. f. R. 1898 p. 471.

Den en Tiltalt for Overtrædelse af L. 22 Marts 1897 § 3, jfr. § 4, Stk. 3, efter Lovens § 17 paalagte Bøde tillagt Jurisdiktionens Politikasse.

Vib. Ov. D. 12 April 1898, U. f. R. 1898 p. 587.

En Forbrugsforening, der til sine Medlemmer udleverede Margarine mod kontant Betaling, uden at der i dens Lokale var angivet: »Her sælges Margarine«, ikke fundet skyldig i Overtrædelse af L. 22 Marts 1897 § 3, da Foreningen ikke fra Lokalet udøvede nogen Virksomhed, der kunde betegnes som Næringsdrift.

Vib. Ov. D. 12 Decbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 163.

En Forhandler af Margarine, der for en Kunde, som havde købt 10 Pd. Margarine, ifølge en af Kunden efter Afvejningen fremsat Anmodning uden særligt Vederlag havde givet den solgte Margarine en stærkere gul Farve end den tilladte, fandtes ikke derved at have handlet i Strid med Forbudet i L. 22 Marts 1897 § 5.

H. R. D. 20 April 1900, jfr. Krim. D. 23 Decbr. 1899, H. R. T. 1900 p. 88, U. f. R. 1900 p. 471.

I et Tilfælde, hvor der i et Parti Margarine var forefundet et ringe Kvantum Borsyre, fandtes L. 22 Marts 1897 § 10, Stk. 1, ikke overtrædt, da det ikke kunde antages, at Borsyren var tilsat enten det færdige Produkt eller noget af Raastofferne som Konserveringsmiddel

for Margarinen, eller at Borsyre i saa ringe Mængde vilde kunne have nogen Betydning i saa Henseende.

H. R. D. 14 Decbr. 1900, jfr. Krim. D. 8 Maj 1900, H. R. T. 1900 p. 550, U. f. R. 1901 p. 48.

Anset godtgjort, at en Detailhandler havde forhandlet Margarine af en stærkere gul Farve end tilladt efter L. 22 Marts 1897 § 5. Spørgsmaal om Betydningen af, at de af Indenrigsministeriet bekendtgjorte Farvetavle led af enkelte Mangler. (Dissens.)

Vib. Ov. D. 20 April 1903, U. f. R. 1903 A p. 411.

Statuerret, at Benævnelserne »Sundhedsmargarine« ikke rantes af Forbudet i L. 22 Marts 1897 § 3, Pkt. 3.

H. R. D. 19 Maj 1903, jfr. Krim. D. 28 Febr. 1903, H. R. T. 1903 p. 118, U. f. R. 1903 B p. 217.

At en Margarinefabrik i Korsør havde betegnet en af den produceret Margarine som »Korsør-Wiener-Margarine« eller som »Wiener-Margarine«, fandtes ikke at være i Strid med Forbudet i L. 22 Marts 1897 § 3, Pkt. 3, da Ordet »Wiener« alene var brugt som Kvalitetsbetegnelse.

H. R. D. 12 Oktbr. 1903, jfr. Kbh. Ov. D. 16 Juni 1903, H. R. T. 1903 p. 285, U. f. R. 1903 B p. 297.

Formanden for Bestyrelsen af et Aktieselskab, der drev en af en teknisk Direktør ledet Margarinefabrik, blev, da han repræsenterede Selskabet udadtil, anset med Bøde efter L. 22 Marts 1897 § 17, Stk. 2, for Overtrædelse af Lovens § 4, sidste Stykke, idet det for ringe Indhold Smørfedt i en hos en Detailhandler udtaget Prøve af Fabrikens Margarine skyldtes Fabrikens utilstrækkelige Sammenæltning af Smør og Margarine. Anset godtgjort ved en Erklæring fra polyteknisk Lærestanstalt, at det er muligt ad kemisk Vej, navnlig ved Professor Steins Metoder, at paavise Smørfedtprocenten i Margarine.

Kbh. Ov. D. 6 Septbr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 738.

En Margarinefabrikant, der havde falbudt og solgt sin Margarine under Navn af »Kloster-Margarine«, ikke fundet herved at have overtraadt L. 22 Marts 1897 § 3, Pkt. 3, da Ordet »Kloster« hyppig anvendes i Varehandelen som Betegnelse for en særlig god Vare, og da der derfor maatte gaas ud fra, at det nævnte Ord var en i den almindelige Varehandel gængs Kvalitetsbetegnelse.

H. R. D. 12 April 1904, jfr. Kbh. Ov. D. 7 April 1903, H. R. T. 1904 p. 99, U. f. R. 1904 B p. 194.

En Tiltalt dømt efter L. 22 Marts 1897 § 17, Stk. 2, jfr. L. 23 Juni 1905, for at have indført Margarine, der ikke indeholdt den paabudte Mængde Sesamolie.

Krim. D. 31 Marts 1906, U. f. R. 1906 A p. 509.

En Tiltalt havde under Navn af »Bordsmør« eller »Stegesmør« solgt en Blanding, halvt af Smør og halvt af Margarine, hvilken indeholdt mere end 15 pCt. Smørfedt. Sammenblandingen foretoges kun til Effektivering af bestemte foreliggende Bestillinger, men i Henhold til Anmodninger, der forelaa allerede inden Afvejningen. Tiltalte blev herefter anset for Overtrædelse af L. 22 Marts 1897 § 3, Pkt. 3, og § 4, Stk. 1.

Krim. D. 7 April 1906, U. f. R. 1906 A p. 509.

Da Tiltalte derhos havde udleveret den nævnte Blanding i almindelige Stenkrucker, tilhørende enten ham eller vedkommende Kunder, eller i almindeligt Papir, alt uden Anvendelse af Margarinepapir, blev han endvidere anset for Overtrædelse af L. 22 Marts 1897 § 3, Pkt. 4 og 5.

ibid.

En for Overtrædelse af L. 22 Marts 1897 § 4, sidste Stk., Tiltalt frifundet paa Grund af den mindre betryggende Maade, hvorpaa der fra Margarinekontrollens Side var gaaet frem ved Udtagelsen af den under Sagen analyserede Prøve.

H. R. D. 11 Juni 1906, jfr. Kbh. Ov. D. 29 Aug. 1905, H. R. T. 1906 p. 278, U. f. R. 1906 A p. 826.

En københavnsk Grosserer dømt efter L. 22 Marts 1897 § 17, Stk. 2, jfr. § 3, fordi der i et ham tilhørende Margarine-Udsalg i Holstebro i et kort Tidsrum havde manglet den foreskrevne Plakat: »Her sælges Margarine«, uden at der toges Hensyn til hans Forklaring om, at Udsalgets Bestyrerinde — som ogsaa af denne selv erkendt — var ansvarlig for Ordenen i Forretningen, og at det havde været ham umuligt at afværge den foreliggende Tilsidesættelse af Margarinelovens Paabud.

Vib. Ov. D. 13 Aug. 1906, U. f. R. 1906 A p. 928.

En Ekspeditrice havde til en Kunde, der forlangte et Pd. »Bona Margarine«, udleveret et Pd. af »Antoni Jürgens $\frac{1}{2}$ pCt. Margarine«, indsvøbt i Papir, mærket »Otto Mønstedts 10 pCt. Elefant Margarine«. Hendes Principal blev herfor anset efter L. 22 Marts 1897 § 17, Stk. 2, jfr. § 4, Stk. 4, og § 17, Stk. 3, jfr. § 4, Stk. 3.

H. R. D. 26 Oktbr. 1906, jfr. Krim. D. 12 Juni 1906, H. R. T. 1906 p. 524.

V. Frinæring. Husflids- og Landboprodukter. Omløben med Varer.

Udtalt, at selv om Reskr. 14 Febr. 1741 maatte kunne anses at hjemle Indvaanerne af de deri nævnte Herreder nogen videregaende Ret end til at afhænde de af dem selv forarbejdede uldne og linnede Varer, vilde de allerede af den Grund ikke kunne komme en for ulovlig Omløben Tiltalt tilgode, at han, om end født i et af

Herrederne, ikke var Indvaaner i noget af Herrederne, da han omførte de paagældende Varer til Forhandling.

H. R. D. 26 Marts 1897, jfr. Kbh. Ov. D. 1 Septbr. 1896, H. R. T. 1897 p. 93, U. f. R. 1897 p. 536.

En Péron straffet for ulovlig Omløben med Varer, da han — i 1883 — var dømt for lignende Forseelse, jfr. Fr. 23 April 1845 § 2.

Kbh. Ov. D. 11 Maj 1897, U. f. R. 1897 p. 726.

Beklædningsgenstande, forarbejdede ved Husflid af en paa en Købstads Mark boende Mand og hans Hustru, ikke henregnede til Landmandens Husflidsprodukter.

Kbh. Ov. D. 31 Aug. 1897, U. f. R. 1897 p. 948.

En Tiltalts Forklaring om, at nogle hos ham forefundne Varer var forfærdigede ved Husflid i Lysgaard og Hammerum Herreder, forkastet, da han erklærede ikke at kende nogen af de Personer, af hvem han havde købt Varerne, hvorfor Undersøgelse om Rigtigheden af hans Forklaring ikke kunde anstilles.

ibid.

Et Politiretsforlig, hvorved en Tiltalt havde vedtaget en Bøde for Omløben med Billeder, ikke antaget at have berøvet Tiltalte Retten efter Næringsl. § 37, allerede fordi han ikke ved den omtalte Lejlighed saas at have gjort sig skyldig i noget Misbrug af den ved Fr. 23 April 1845 § 1 hjemlede Handelsret.

H. R. D. 6 Oktbr. 1897, jfr. Kbh. Ov. D. 22 Juni 1897, H. R. T. 1897 p. 420.

En Tiltalt anset for ulovlig Omløben med uldne og linnede Varer, da han paa Grund af de ham tidligere for samme Forseelse overgaaede Domme i Medfør af Fr. 23 April 1845 § 2 havde forbrudt Retten til at omføre slige Varer.

F. Eks. H. R. D. 17 Jan. 1898, jfr. Kbh. Ov. D. 16 Novbr. 1897, H. R. T. 1897 p. 754.

En Mand anset berettiget til uden særlig Næringsadkomst at afsætte nogle af ham selv udgivne og forlagte, hæftevis udkommende Romaner, uanset at der med hver Roman fulgte et ikke af ham produceret Billede, da dette maatte antages at være ganske uden Indflydelse paa Prisen for Romanen.

Vib. Ov. D. 5 Novbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 91.

Derimod fandtes han skyldig i Overtrædelse af L. 23 Maj 1873 § 8, da hans Kolportører havde erhvervet Subskribenter paa Romanerne ved Forevisning af Prøvehæfter til Folk paa Landet.

ibid.

En i en Købstad boende Mand, som dels i Købstaden, dels paa Landet havde til Salg omført Børstenbindervarer, som han med sin

Hustrus og Datters Hjælp havde forfærdiget paa sin Bopæl, straffedes for ulovlig Omløben med Varer.

Vib. Ov. D. 19 Aug. 1901, U. f. R. 1901 p. 951.

To Tiltalte straffede for ulovlig Omløben, da de ikke m. H. t. nogen af de hos dem anholdte, rundvævede eller maskinstrikkede Varer bestemt havde kunnet angive, hos hvem de havde købt samme, og da der derfor ikke kunde gaas ud fra, at nogen af Varerne hørte til Landmandens Husflidsprodukter.

H. R. D. 5 Novbr. 1901, jfr. Vib. Ov. D. 11 Febr. 1901, H. R. T. 1901 p. 454.

En Mand, som i Henhold til Borgerskab paa Detailhandel drev Isenkramhandel i en Købstad, og som i sin Forretning efter Bestilling havde solgt Glas, der af ham selv var tilskaaret til Vinduesruder efter Maal, opgivne af Kunderne, fandtes ikke derved at have gjort sig skyldig i uberettiget Næringsbrug, idet en Tilskæring som den nævnte maatte antages ikke at forudsætte nogen særlig haandværksmæssig Færdighed, men at kunne udføres af enhver.

Vib. Ov. D. 13 Jan. 1902, U. f. R. 1902 A p. 345.

En Mand, der havde omført mindre Brugsgenstande af Horn og Træ til Forhandling, straffet for ulovlig Omløben. De nævnte Genstande var forfærdigede ved Landbohuslid, men var for største Delen ikke købte hos Producenterne, men hos nogle Landboere, der drev Forretning med at indkøbe saadanne Genstande hos Producenterne og forhandle dem videre. En af de Landboere, hos hvem Tiltalte havde gjort sine Indkøb, var dog ogsaa tillige selv Producent, men Tiltalte havde ikke kunnet oplyse, hvilke af de hos ham anholdte Genstande nævnte Sælger havde forfærdiget.

Vib. Ov. D. 28 April 1902, U. f. R. 1902 A p. 471.

En i Charlottenlund bosat Mand, der ernærede sig ved uden Hjælp af faglærte Personer at bage Sigtebrød, hvilket han derefter lod sin Kusk køre om med, straffet for ulovlig Omløben, da han havde ladet Kuschen falbyde Brødet til Folk i København uden foregaaende Bestilling.

Krim. D. 11 April 1903, U. f. R. 1903 A p. 726.

En Tiltalt, der havde omført og falbudt Spejle, Rammer m. m., som han selv havde fremstillet ved Husflid, dømt for ulovlig Omløben, da han vel var født i Hammerum Herred, men ikke kunde anses for hjemmehørende i dette eller i noget af de andre i Reskr. 14 Febr. 1741 nævnte Herreder og ej heller i dette Reskript vilde have haft Hjemmel til at sælge Varer af nævnte Slags, samt da han tidligere var straffet for ulovlig Omløben.

H. R. D. 17 Decbr. 1902, jfr. Kbh. Ov. D. 22 Juli 1902, H. R. T. 1902 p. 550, U. f. R. 1903 B p. 57.

Se ogsaa H. R. D. 5 Oktbr. 1906, jfr. Kbh. Ov. D. 8 Juni 1906, H. R. T. 1906 p. 444.

En Tiltalt, der havde omført og forhandlet Uldtrøjer, som skulde hidrøre fra Hammerum Herred, straffet for ulovlig Omløben, da han ikke var hjemmehørende i noget af de i Reskr. 14 Febr. 1741 nævnte Herreder, tidligere var dømt for ulovlig Omløben og tilmed havde købt Uldtrøjerne af en anden Uldhandler, der havde ladet sig dem tilsende fra Hammerum Herred.

H. R. D. 17 Decbr. 1902, jfr. Krim. D. 11 Oktbr. 1902, H. R. T. 1902 p. 552, U. f. R. 1903 B p. 59.

Se ogsaa H. R. D. 16 Marts 1906, jfr. Kbh. Ov. D. 21 Novbr. 1905, H. R. T. 1906 p. 57.

En Tiltalt straffet for ulovlig Omløben, idet der ikke toges Hensyn til hans Anbringende om, at han havde troet, at de af ham solgte og udleverede Ting var bestilte iforvejen af de paagældende.

H. R. D. 21 Jan. 1903, jfr. Krim. D. 18 Novbr. 1902, H. R. T. 1902 p. 635, U. f. R. 1903 B p. 114.

En Cyklefabrikant, der paa Rejser dels personlig, dels ved Agenter havde solgt Cykler, ikke fundet skyldig i ulovlig Omløben med Varer. I nogle Tilfælde fandtes Strafansvaret forældet efter Analogien af Strfl. § 66, i andre havde han kun efter Købernes Opfordring indfundet sig med Cyklerne, i andre havde Agenterne handlet imod hans udtrykkelige Paabud, og i eet Tilfælde var han paa en Rejse, som ikke kunde forudsættes at være foretaget i Salgsøjemed, umiddelbart før Salget ved Køb kommet i Besiddelse af den solgte Cykle.

Vib. Ov. D. 11 Juli 1904, U. f. R. 1904 A p. 758.

En Grosserer, som havde henvendt sig til forskellige med Anmodning om at maatte forevise dem Tæpper, og som, efterat have opnaaet Tilladelsen, til en aftalt Tid havde bragt et Antal Tæpper til vedkommendes Bolig samt, naar Kunden havde udvalgt Tæpper, ladet disse blive tilbage, men taget Resten med sig, ikke fundet skyldig i ulovlig Omløben med Varer, idet han aldrig havde medbragt Tæpper samtidig med, at han udbad sig Tilladelse til at forevise dem.

H. R. D. 8 Decbr. 1903, jfr. Krim. D. 25 Juli 1903, H. R. T. 1903 p. 461, U. f. R. 1904 B p. 58.

En Mand, der til Salg havde omført Medailler, gamle Sager af Sølv og Elfenben og andre Antikviteter, ikke fundet skyldig i ulovlig Omløben med Varer, allerede fordi de omførte Genstande ikke kunde henføres under de i Fr. 13 Febr. 1775 nævnte Varer.

H. R. D. 19 Jan. 1904, jfr. Vib. Ov. D. 9 Novbr. 1903, H. R. T. 1903 p. 549, U. f. R. 1904 B p. 103.

En Møller paa Landet ikke fundet at have overtraadt Næringsloven ved at have forhandlet Majs, uden at denne havde været Genstand for Knusning eller anden Behandling paa Møllen, da der mangler Hjemmel til at anse Bestemmelsen i Næringsl. § 53, jfr. L. 15 April 1854 § 2, for uanvendelig paa uformalet Majs.

H. R. D. 8 Novbr. 1904, jfr. Kbh. Ov. D. 8 Juli 1904, H. R. T. 1904 p. 509, U. f. R. 1905 B p. 18.

En Uldhandler antoges ikke at have overtraadt Lovgivningens Bestemmelser om ulovlig Omløben med Varer, da de omførte Varer alle var købte og tilvirkede hos Landboere og efter Omfanget og Beskaffenheden af de Virksomheder, hvorved de var tilvirkede, maatte betragtes som Produkter af Landmandens Husflid.

H. R. D. 4 Oktbr. 1905, jfr. Kbh. Ov. D. 11 April 1905, H. R. T. 1905 p. 368, U. f. R. 1905 B p. 362.

Under en Sag om Omløben med Varer erklæredes Trikotagevarer, hidrørende fra en Gaardejer i Hammerum Herred, der til deres Frembringelse benyttede Strikkemaskiner, efter Arten af hele Gaardejers Virksomhed og uanset Omfanget af hans Omsætning af deslige Varer, ikke at kunne være udelukkede fra at betragtes som Husflidsfrembringelser.

H. R. D. 24 April 1906, jfr. Vib. Ov. D. 16 Jan. 1905, H. R. T. 1906 p. 167, U. f. R. 1906 A p. 563.

VI. Markeder. Torvehandel.

Ejeren af en Grund, paa hvilken der efter Overenskomst med Indenrigsministeriet afholdtes Markeder, fandtes ikke at have Krav paa de ved Markederne opkrævede Stadepenge, da det efter Markedsvæsenets hele offentligretlige Karakter og langvarig administrativ Praksis tilkommer Administrationen at bestemme, hvad der skal erlægges i Stadepenge, og hvem disse skulle tilfalde, og da Administrationen ikke havde tillagt Grundens Ejer nogen Ret til Stadepengene.

H. R. D. 12 Febr. 1903, jfr. Hof. St. D. 17 Septbr. 1900, H. R. T. 1902 p. 686, U. f. R. 1903 B p. 156.

En Tiltalt, der drev Værtshushold i en Købstad i Henhold til Borgerskab, under Paaberaabelse af L. 23 Maj 1873 § 7, Stk. 4, mulkeret efter Næringsl. § 75 for i en Landjurisdiktion, hvor der var afholdt Marked, at have udøvet Beværtning om Aftenen efter Markedstiden.

Vib. Ov. D. 25 Jan. 1904, U. f. R. 1904 A p. 368.

VII. Beværtningsnæring m. m. (derunder ogsaa Brændevinshandel).

En Tiltalt, der paa Gæstgiverborgerskab havde drevet Beværtning som Hovednæring, medens han i en anden Etage havde haft 2 Værelser staaende med 3 opredte Senge, hvori der til enkelte Personer var ydet Nattelogi for Betaling, anset efter Næringsl. § 75.

H. R. D. 2 April 1897, jfr. Krim. D. 17 Novbr. 1896, H. R. T. 1897 p. 106.

Lignende Domme. Tiltalte tillige straffet efter Næringsl. § 78.

H. R. D. 9 April 1897, jfr. Krim. D. 8 Aug. 1896, H. R. T. 1897 p. 126.

H. R. D. 1 Oktbr. 1897, jfr. Kbh. Ov. D. 11 Juni 1897, H. R. T. 1897 p. 399.

H. R. D. 15 Novbr. 1897, jfr. Krim. D. 2 Oktbr. 1897, H. R. T. 1897 p. 589.

Selv om et Aktieselskab, der havde vundet Borgerskab paa Beværtning, virkelig i sin Tid var stiftet, maatte Næringsadkomsten være bortfaldet, da alle Aktierne var erhvervede af een Mand og forblevne samlede paa samme Haand i flere Aar. Adkomsten kunde ikke paany blive gyldig derved, at den nævnte Mands Dødsbo havde afhændet samtlige Aktier til 2 Personer. En af disse, der forklarede alene at have drevet Værtshushold som Bestyrer af Selskabets Forretning, dømt under Henvisning til Næringsl. § 4 efter sammes §§ 75 og 78.

H. R. D. 22 April 1897, jfr. Krim. D. 13 Juni 1896, H. R. T. 1897 p. 141, U. f. R. 1897 p. 559.

En Danselærer, der havde Borgerskab som Restauratør, men havde frafaldet Retten til Brændevinsudskænkning, anset skyldig i Overtrædelse af Næringsl. § 78, da han havde udskænket Brændevin til Deltagere i sine saakaldte Dansekursus, hvortil enhver mod Betaling af 2 Kr. og Opgivelse af Navn og Adresse kunde faa Adgang, samt til Medlemmer af forskellige Foreninger, der for enkelte Aftener ad Gangen havde lejet hans Lokaler, idet hans Forhold, selv om Foreningerne maatte betragtes som sluttede Selskaber, ikke ansaas hjemlet ved Næringsl. § 61.

H. R. D. 30 Novbr. 1897, jfr. Krim. D. 27 Febr. 1897, H. R. T. 1897 p. 633, U. f. R. 1898 p. 54.

En Gæstgiver, der havde frasagt sig Retten til Udskænkning af spirituose Drikke, ifølge Næringsl. § 79 ikke fundet at have overtraadt Lovens § 78 derved, at han i sit Beværtningslokale havde mod Betaling udskænket nogle Glas Portvin til sine Gæster.

Kbh. Ov. D. 1 Febr. 1898, U. f. R. 1898 p. 313.

En Tiltalt, der havde Borgerskab som Kagebager, anset efter Næringsl. § 75 for at have udskænket kogt Chokolade til siddende Gæster, se Næringsl. § 20 d, jfr. § 23, i Modsætning til Næringsl. § 58, Stk. 4 og 5.

Krim. D. 22 Oktbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 877.

Ikke anset hjemlet ved Næringsl. § 61 eller dens Grundsætning, at en Tiltalt, der ikke havde Borgerskab som Værtshusholder, i nogle af ham lejede Lokaler, hvis udelukkende Benyttelse for bestemte Dage dels maanedsvis, dels for længere Tidsrum nogle Foreninger havde sikret sig, havde beværtet Medlemmerne snart af den ene, snart af den anden Forening, uanset om Foreningerne maatte kunne anses for sluttede Selskaber.

H. R. D. 4 Oktbr. 1898, jfr. Krim. D. 4 Jan. 1898, H. R. T. 1898 p. 372, U. f. R. 1898 p. 878.

En Foreningsvært, der uden Næringsadkomst havde beværtet Foreningens Medlemmer, anset efter Næringsl. §§ 75 og 78, da Foreningen efter det foreliggende ikke kunde betragtes som et saadant sluttet Sel-

skab, for hvis Medlemmer der efter Næringsl. § 61 kunde udøves Beværtning som fri Næring.

H. R. D. 5 Oktbr. 1898, jfr. Vib. Ov. D. 25 April 1898, H. R. T. 1898 p. 375, U. f. R. 1898 p. 880.

Lignende Domme.

H. R. D. 6 Oktbr. 1898, jfr. Vib. Ov. D. 11 Juli 1898, H. R. T. 1898 p. 385.

H. R. D. 19 Oktbr. 1898, jfr. Vib. Ov. D. 25 Juli 1898, H. R. T. 1898 p. 437.

H. R. D. 5 Decbr. 1898, jfr. Vib. Ov. D. 12 Septbr. 1898, H. R. T. 1898 p. 567.

H. R. D. 7 Decbr. 1898, jfr. Vib. Ov. D. 12 Septbr. 1898, H. R. T. 1898 p. 576.

Medlemmerne af Bestyrelsen for en Klub paa Færøerne mulktterede dels arbitrært for at have holdt offentlig Dans uden Politiets Tilladelse, dels efter L. 3 Marts 1860 § 5, jfr. L. 21 Marts 1855 § 11 i. f., for under Dansen at have ladet for Klubbens Regning udskænke Drikkevarer for Betaling til Ikke-Medlemmer, idet det var uden Betydning, at Udskænkningen ifølge Bestyrelsens Paalæg kun var sket efter Bestilling af Klubmedlemmer og mod Betaling af disse.

H. R. D. 13 Oktbr. 1898, jfr. Færø Amts Overpolitirets Resol. 26 April 1898, H. R. T. 1898 p. 412, U. f. R. 1898 p. 897.

I et Tilfælde, hvor en Tiltalt blev anset for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning, begge Dele 3dje Gang begaaet, udtaltes, at der ikke kunde være Spørgsmaal om at lade den i L. 2 Juli 1870 § 7 foreskrevne Følge indtræde, idet Tiltalte ikke havde haft Næringsadkomst, da han første Gang mulktteredes for Brændevinsudskænkning.

H. R. D. 19 Oktbr. 1898, jfr. Vib. Ov. D. 25 Juli 1898, H. R. T. 1898 p. 437, U. f. R. 1898 p. 917.

En Person, der var tiltalt for, skønt han kun havde Borgerskab som Vinhandler, at have drevet Forretning med Udskænkning af Vin og Spirituosa, anset efter Næringsl. §§ 75 og 78, da det efter det oplyste antoges, at den Restauratør, som forestod Forretningen, udøvede denne Virksomhed som Tiltaltes Fuldmægtig.

H. R. D. 15 Novbr. 1898, jfr. Krim. D. 2 Marts 1897, H. R. T. 1898 p. 504, U. f. R. 1899 p. 65.

En en Værtshusholder efter Strfl. § 228 overgaaet Straf af Fængsel paa Vand og Brød antaget efter L. 23 Maj 1873 § 9 at medføre Forbrydelse af Værtshusholderens Næringsadkomst, skønt Straffedommen intet udtalte derom. En Værtshusholderen senere meddelt Æresoprejsning kunde ikke give ham Ret til at benytte den forbrudte Adkomst.

H. R. D. 7 April 1899, jfr. Krim. D. 6 Decbr. 1898, H. R. T. 1899 p. 75, U. f. R. 1899 p. 554.

En Værtshusholder i København, der havde frafaldet sin Ret til Brændevinshandel og Udsækning, men som havde udsæknet Kognak til Gæster, anset efter Næringsl. § 78 for 8de Gang begaaet ulovlig Brændevinsudsækning, uanset at der efter hans Forklaring ikke var beregnet direkte Betaling for Kognaken, samt dømt til at have sin Ret til Brændevinsalg forbrudt.

H. R. D. 17 Maj 1899, jfr. Krim. D. 19 Marts 1898, H. R. T. 1899 p. 165, U. f. R. 1899 p. 612.

En Købstadborger, der ikke havde anden Næringsadkomst end Gæstgiverborgerskab, ikke fundet at kunne straffes for at have beværtet de i Gæstgiveriet kommende Personer med Spise- og Drikkevarer, navnlig Spirituosa, da han efter det oplyste fandtes at have drevet virkeligt Gæstgiveri.

H. R. D. 20 Juni 1899, jfr. Kbh. Ov. D. 14 Marts 1899, H. R. T. 1899 p. 242, U. f. R. 1899 p. 783.

Navnlig under Hensyn til den Maade, hvorpaa en saakaldet »Forening« var blevet til, til dens Karakter af en Fortsættelse af en tidligere under lignende Former ulovligt drevet Beværtning, og til den faktisk lette Adgang til samme, fandtes »Foreningen« ikke at kunne anses som et saadant sluttet Selskab, paa hvilket Næringsl. § 61 kunde finde Anvendelse.

H. R. D. 7 Novbr. 1899, jfr. Vib. Ov. D. 24 Juli 1899, H. R. T. 1899 p. 423.

En Tiltalt, der for Betaling havde beværtet Medlemmer af en saakaldt Klub, fandtes ikke i Næringsl. § 61 at have haft Hjemmel til den saaledes udøvede Beværtning, bl. a. under Hensyn til, at Klubben var oprettet af Tiltalte selv og udelukkende i det Øjemed at sætte ham i Stand til uden lovlig Adkomst at drive Beværtning.

H. R. D. 8 Febr. 1900, jfr. Vib. Ov. D. 20 Novbr. 1899, H. R. T. 1899 p. 584.

Lignende Domme.

H. R. D. 13 Marts 1900, jfr. Vib. Ov. D. 18 Decbr. 1899, H. R. T. 1900 p. 17.

H. R. D. 23 April 1900, jfr. Vib. Ov. D. 8 Jan. 1900, H. R. T. 1900 p. 97.

H. R. D. 4 Oktbr. 1901, jfr. Vib. Ov. D. 22 April 1901, H. R. T. 1901 p. 355.

I et Tilfælde, hvor en Restauration paa Foranledning af en Slagtermester A. blev drevet paa hans Faders Borgerskab og med en med fast Løn ansat Bestyrer, og hvor Faderen, der havde underskrevet Lejekontrakten om Lokalet med A. som Kautionist og Kontrakten med Bestyreren, havde forklaret, at han ikke forstod sig paa Driften af Forretningen og ikke havde nogetsomhelst med den at gøre, og at han stode paa, at A. vilde holde ham fri for Tab, fandtes det

ikke at kunne statuere, at A. var Indehaver eller Medindehaver af Forretningen, da hele det eventuelle Overskud efter A.s Forklaring skulde tilfalde hans Fader.

H. R. D. 31 Oktbr. 1900, jfr. Krim. D. 4 Aug. 1900, H. R. T. 1900 p. 439, U. f. R. 1900 p. 897.

En Detailhandler, som til sine Kunder plejede at lade udskænke en Snaps Brændevin gratis, fandtes ikke skyldig i ulovlig Brændevinsudskænkning, da Kunderne hverken direkte eller indirekte havde ydet noget Vederlag for Drikkevarerne, og da han ej heller kunde antages at have opnaaet et saadant ved forøget Afsætning af sine Varer.

H. R. D. 29 April 1901, jfr. Vib. Ov. D. 17 Decbr. 1900, H. R. T. 1901 p. 119, U. f. R. 1901 p. 475.

En lignende Dom.

H. R. D. 30 April 1901, jfr. Vib. Ov. D. 17 Decbr. 1900, H. R. T. 1901 p. 121, U. f. R. 1901 p. 475, jfr. p. 97.

Statueret, at Næringsl. § 61 ikke kunde hjemle en Tiltalt Ret til for Betaling at beværte nogle Personer — selv om disse kunde siges at udgøre en sluttet Kreds — ifølge en alene for en enkelt eller enkelte Lejligheder truffet Aftale og i et af vedkommende Kreds af Personer kun for de paagældende Lejligheder lejet Lokale.

Kbh. Ov. D. 18 Novbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 111.

I et Tilfælde, hvor der var meddelt en Mand Borgerskab som Restauratør i en Klub i Aalborg, og hvor der var givet Borgerskabet Paategning om, at det ophørte, naar han forlod sin nævnte Stilling, samt om, at Forpligtelsen til at svare Brændevinsafgift vedblev, indtil han opsagde eller forbrød Borgerskabet eller skriftlig erklærede, at han ikke vilde sælge Brændevin, fandtes hans Pligt til at svare Brændevinsafgift at være bortfaldet derved, at han var fratraadt sin ovennævnte Stilling — skønt han ikke havde anmeldt dette — da hans Næringsret dermed var ophørt.

Kbh. Ov. D. 12 Jan. 1903, U. f. R. 1903 A p. 269.

En Mand, der havde drevet Beværtning paa københavnsk Gæstgiverborgerskab, straffet for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning, da det efter det oplyste ikke kunde antages, at han havde drevet eller været indrettet paa at drive Gæstgiveri som sin egentlige Næring.

H. R. D. 18 Decbr. 1902, jfr. Krim. D. 15 April 1902, H. R. T. 1902 p. 553, U. f. R. 1903 B p. 59.

Efter alt, hvad der var oplyst, fandtes en saakaldet Forening ikke at kunne betragtes som et saadant sluttet Selskab, for hvis Medlemmer der ifølge Næringsl. § 61 havde kunnet udøves Beværtning som fri Næring.

H. R. D. 23 Decbr. 1902, jfr. Vib. Ov. D. 11 Aug. 1902, H. R. T. 1902 p. 565, U. f. R. 1903 B p. 66.

Lignende Dom.

H. R. D. 23 Marts 1906, jfr. Vib. Ov. D. 6 Novbr. 1905, H. R. T. 1906 p. 78.

En Værtshusholder anset efter Strfl. § 252 og samtidig dømt i Henhold til L. 23 Maj 1873 § 9 til at have sin Næringsadkomst forbrudt.

H. R. D. 6 April 1903, jfr. Vib. Ov. D. 23 Febr. 1903, H. R. T. 1903 p. 61, U. f. R. 1903 B p. 183.

En Beværter i Esbjerg, der havde udskænket Spirituosa, uagtet hans Ret til Brændevinsudskænkning efter L. 6 Juli 1870 § 6 var ophørt, efter at der forgæves var gjort Udpantning hos ham for resterende Brændevinsafgift, anset efter Næringsl. § 78.

H. R. D. 6 Novbr. 1903, jfr. Vib. Ov. D. 24 Aug. 1903, H. R. T. 1903 p. 381.

H. R. D. 22 Novbr. 1904, jfr. Vib. Ov. D. 19 Septbr. 1904, H. R. T. 1904 p. 550, U. f. R. 1905 B p. 44.

En Tiltalt, som uden Næringsadkomst paa Beværtning havde fungeret som Vært for et Landbohjem, anset efter Næringsl. §§ 75 og 78, da den nævnte saakaldte Forening efter det oplyste ikke kunde betragtes som et »sluttet Selskab«, jfr. Næringsl. § 61.

H. R. D. 10 Novbr. 1903, jfr. Vib. Ov. D. 15 Juni 1903, H. R. T. 1903 p. 394, U. f. R. 1904 B p. 27.

H. R. D. 9 Marts 1904, jfr. Vib. Ov. D. 7 Decbr. 1903, H. R. T. 1904 p. 18, U. f. R. 1904 B p. 166.

En Tiltalt, som havde Adkomst til at drive Gæstgiveri paa et Hotel i Odder, men som uden nogen Adkomst og endog mod Politiets Forbud havde i en Skov efter forudgaaet Aftale med en Forening beværtet dennes Medlemmer med Drikkevarer, saaledes at enhver betalte, hvad han rekvirerede, ikke fundet at have Hjemmel hertil i Næringsl. § 61.

Vib. Ov. D. 7 Novbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 251.

Straf efter Næringsl. §§ 75 og 78 ikendt en Person, der ledede en Beværtning med Brændevinsudskænkning i Henhold til en Bestyrerkontrakt, som han havde indgaaet med en anden, der besad Værtshusholderborgerskab, idet Tiltalte efter det oplyste var Beværtingens virkelige Indehaver.

H. R. D. 25 Novbr. 1904, jfr. Krim. D. 17 Septbr. 1904, H. R. T. 1904 p. 570, U. f. R. 1905 B p. 50.

En Værtshusholder anset efter Næringsl. § 78 for 2den Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning og dømt til at have sin Ret til Brændevinssalg forbrudt.

Kbh. Ov. D. 18 Aug. 1905, U. f. R. 1906 A p. 73.

En Tiltalt havde uden Borgerskab drevet et saakaldet Marketenderi

paa Wilders Plads i København. Efter det om denne Virksomhed oplyste antaget, at der ikke forelaa Beværten ved sluttet Bord.

H. R. D. 15 Marts 1906, jfr. Krim. D. 15 Juli 1905, H. R. T. 1906 p. 51, U. f. R. 1906 A p. 524.

Jfr. Krim. D. 30 Septbr. 1905, U. f. R. 1905 A p. 717.

En Tiltalt dømt for ulovligt Værtshushold, idet han, der intet Borgerskab havde, maatte anses som Medindehaver af en Beværtning paa en Maade, der efter Næringsl. § 4 forudsatte Besiddelse af Borgerskab.

H. R. D. 1 Maj 1906, jfr. Krim. D. 13 Febr. 1906, H. R. T. 1906 p. 188, U. f. R. 1906 A p. 568.

Statueret, at en Tiltalt, der var blevet idømt Fængsel paa Vand og Brød efter Straffelovens § 251, jfr. § 55, som Følge deraf i Medfør af Lov 23 Maj 1873 § 9 havde forbrudt sin Næringsadkomst som Gæstgiver.

H. R. D. 10 Maj 1906, jfr. Krim. D. 6 Marts 1906, H. R. T. 1906 p. 216, U. f. R. 1906 A p. 575.

Efter Omstændighederne ikke antaget, at en Gæstgiver i København, der havde haft to Værelser med 3 Senge til Modtagelse af rejsende og ogsaa havde haft nogen Indtægt ved Herbergering, havde drevet eller været indrettet paa at drive Gæstgiveri som virkelig Næring, saaledes at dette kunde give ham Ret til som et Tilbehør at beværte andre end rejsende.

H. R. D. 28 Juni 1906, jfr. Krim. D. 24 April 1906, H. R. T. 1906 p. 342, U. f. R. 1906 A p. 846.

En Restauratør, der efter Strfl. § 182 blev anset med Fængsel paa Vand og Brød, blev samtidig dømt til at have sit Borgerskab forbrudt.

H. R. D. 10 Oktbr. 1906, jfr. Krim. D. 27 Marts 1906, H. R. T. 1906 p. 462, U. f. R. 1907 A p. 41.

En Forening, af hvilken enhver Soldat, der betalte et Indskud af 1 Kr., kunde blive Medlem uden at betale Kontingent, fandtes ikke at have en saadan Karakter, at Beværtning af Foreningens Medlemmer kunde anses for lovlig efter Næringsl. § 61.

H. R. D. 10 Oktbr. 1906, jfr. Krim. D. 7 Juli 1906, H. R. T. 1906 p. 465.

En Tiltalt, der ved Dom havde mistet sit Gæstgiverborgerskab, straffet for ulovlig Næring og Brændevinsudskænkning, idet hans Forhold til en derefter paa hans Broders Gæstgiverborgerskab begyndt Forretning fandtes ialfald at være et saadant, at der efter Næringsl. § 4 udkrævedes Borgerskab for ham selv.

H. R. D. 15 Novbr. 1906, jfr. Krim. D. 18 Septbr. 1906, H. R. T. 1906 p. 591, U. f. R. 1907 A p. 81.

O.

Officerer, se Militærvæsen.

Ombud, se Kommunalvæsen, Skolevæsen og Snekastning.

Omløben med Varer, se Næringsvæsen V.

Ophævelse (af Retssager).

Se beneficerede Sager og Kost og Tæring.

Ikke taget Hensyn til en af Indstævnte fremsat Paastand om Sagens Ophævelse, der støttedes paa en med Appellantens Navn underskrevet, af Indstævnte fremlagt Erklæring, da Erklæringens Ægthed imod den for Appellanten beskikkede Sagførers Benægtelse ikke var bevist.

Kbh. Ov. D. 13 Decbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 128.

Ikke taget Hensyn til en Kontracitants Protest imod, at Hovedsagen hævedes samtidig med, at Kontrasagen, der angik samme Retsforhold som Hovedsagen, paakendtes; Kost og Tæring ikke tilkendt Kontracitanten.

Hof. St. D. 28 Febr. 1898, U. f. R. 1898 p. 325.

I et Tilfælde, hvor en Sag ved en Fejltagelse ikke blev foretaget paa en Retsdag B., til hvilken den en tidligere Retsdag A. var udsat, men først flere Maaneder senere, da Citanten alene mødte og fik Udsættelse, og hvor der under Sagens senere Drift for Indstævnte mødte en fra først af engageret Sagfører, der procederede Sagen, blev Underrettsdommen og Sagens Behandling efter Retsdagen A. annulleret, idet Sagen antoges hævet Retsdagen B. paa Grund af begge Parters Udeblivelse, og idet nævnte Sagfører ikke kunde forudsættes af Indstævnte at have været bemyndiget til at samtykke i dens Genoptagelse.

Vib. Ov. D. 6 Febr. 1899, U. f. R. 1899 p. 471.

I et Tilfælde, hvor en Appellant havde givet den af ham udtagne Højesteretsstævning Paategning om, at Stævningen tilbagekaldtes, og havde ladet Paategningen forkynde for Indstævnte, men hvor denne nægtede at samtykke i Sagens Bortfald, blev Sagen efter Appellantens Paastand erklæret for hævet. Processens Omkostninger for Højesteret paalagte Appellanten.

H. R. D. 12 Febr. 1900, H. R. T. 1899 p. 590, U. f. R. 1900 p. 266.

I et Tilfælde, hvor Indstævntes Sagfører havde betalt Citantens Sagfører det paastævnte Beløb med Omkostninger, og hvor Citantens Sagfører efter at have givet Kvittering for Beløbet havde forlangt, at Betalingen skulde betragtes som ikke erlagt, og havde stillet Beløbet

til Disposition for Indstævnte, idet han erklærede, at han ikke vilde beholde Beløbet, fordi Indstævnte havde gjort gældende, at Betalingen var erlagt under en Forudsætning, som efter Citantens Sagsførers Mening var urigtig, fandtes Indstævnte ikke pligtig at modtage Pengene tilbage, og Sagen blev derfor efter Indstævntes Paastand hævet.

Sø-Hand. D. 31 Maj 1900, U. f. R. 1900 p. 756, Sø-Hand. T. 1900 p. 186.

En Indstævnets Protest imod, at Sagsøgeren hævdede den til Betaling af nogle leverede Kreaturer anlagte Sag, taget til Følge, da Indstævnte, der paastod sig frifundet under Henviſning til, at Kreaturerne var købte for et ustævnet Firmas Regning, havde fremlagt en Overenskomst med dette Firma, hvorefter dette overfor Indstævnte havde forpligtet sig til at betale det indtalte Beløb, og da det saaledes for Indstævnte, overfor hvem Sagsøgeren ikke havde frafaldet sit Krav, var af Betydning nu at faa Realitetsdom, selv om den maatte blive fældende.

Sø-Hand. Kend. 7 Jan. 1904, U. f. R. 1904 A p. 592, Sø-Hand. T. 1904 p. 99.

Udtalt, at der efter de for Skifteretsproceduren gældende Regler, særlig Konkursl. § 126, ikke fandtes Hjemmel til at hæve en Disput mellem et Konkursbos Kurator og nogle Kreditorer, der havde protesteret mod Størrelsen af det af Kurator beregnede Salær, fordi ingen af Kreditorerne havde givet Møde, da Kurator fremlagde Indlæg for Skifteretten.

Kbh. Ov. D. 2 Jan. 1905, U. f. R. 1905 A p. 340.

Antaget, at en Citant uanset Indstævnets Protest maatte kunne fordre en Sag hævet.

Hof. St. D. 28 Aug. 1905, U. f. R. 1906 A p. 76.

En Sag hævet i Medfør af Instr. 7 Decbr. 1771 § 6, da Appellanten, der selv paastod Sagen afvist, medens Indstævnte ikke havde givet Møde, antoges kun at lægge an paa at forhale Sagen. Der paalagdes derhos Appellanten en Mulkt af 400 Kr. for unødigt Trætte.

H. R. D. 15 Febr. 1906, H. R. T. 1905 p. 732, U. f. R. 1906 A p. 314.

Oprejsning, se Appel IV.

Opsigelse, se Gæld, Leje, Søfart I og Tjenesteforhold.

Optagelse, se Retsgebyrer.

Overformynderi.

Spørgsmaal, om Overformynderiet var blevet erstatningspligtigt efter L. 26 Maj 1868 § 5 in fine for det Tab, en umyndig havde lidt ved, at en ham tilhørende, under Overformynderiet bestyret Prioritets-

kapital var gaaet tabt ved den over Pantet afholdte Tvangsauktion. Dette e. O. besvaret benægtende, bl. a. fordi det ikke kunde lægges Overformynderiet til Last, at det ikke ved Obligationens Indlevering havde undersøgt Pantesikkerheden, og fordi der intet var oplyst, som kunde lede til at antage, at Kapitalen vilde være blevet bevaret, hvis Overformynderiet havde fulgt den af Citanten paapegede, i et Tilfælde som det foreliggende ganske usædvanlige Fremgangsmaade, at lade Værgen byde paa Auktionen for eventuelt at lade sig Ejendommen udlægge.

H. R. D. 14 Novbr. 1899, jfr. Hof. St. D. 3 Jan. 1898, H. R. T. 1899 p. 445, U. f. R. 1900 p. 44, jfr. 1898 p. 289.

En Mand anset uberettiget til at forlange Overformynderiet dømt til at give ham forskellige Oplysninger om nogle for ham og hans Moder under Overformynderiet bestyrede Midler og til at aflægge Regnskab til ham personlig over de Rentepenge, som det maatte sidde inde med for hans Regning, da han ved Henvendelse i Kassererkontoret kunde faa alle de Oplysninger, han havde Krav paa, og saadanne ikke var nægtede ham.

H. R. D. 1 Novbr. 1899, jfr. Hof. St. D. 7 Novbr. 1898, H. R. T. 1899 p. 407, U. f. R. 1900 p. 31.

Dommen i en i Henhold til Pl. 30 Novbr. 1821 anlagt Sag, hvorved der søgtes Adgang til at gøre Eksekution i den en Udlænding som Arv tilfaldne Andel i en Kapital, der indestod i Overformynderiet, og hvoraf en nu afdød Person hidtil havde haft Rentenydelsen, blev efter Overformynderiets Paastand affattet saaledes, at Citanten kendtes berettiget til at gøre Eksekution i Udlændingens Andel i Kapitalen, »saaledes som denne Arvelod maatte blive ifølge den af vedkommende Skiftemyndighed foretagne Opgørelse«.

Hof. St. D. 9 April 1900, U. f. R. 1900 p. 581.

I et Tilfælde, hvor to Ægtefællers Skilsmissebo behandledes efter Skiftel. Kap. 6, dog uden at der var udstedt Indkaldelse til Kreditorerne, og uden at Raadigheden over Boet var frataget Manden, dømtes Overformynderiet til at betale en Kreditor, der efter Forlig, indgaaet med Manden, havde faaet Udlæg i Boets Fordring paa en i Overformynderiet indestaaende Kapital, det af ham i Henhold til Udlæget krævede Beløb, idet hans Forfølgning mod Overformynderiet fandtes at have Hjemmel i Skiftel. § 69, og idet det ikke kunde frigøre Overformynderiet, at det under Sagens Drift havde udbetalt det omtvistede Beløb til Skifteretten.

Kbh. Gældsk. D. 13 Septbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 159.

I et Tilfælde, hvor en af Overformynderiet for A. bestyret Panteobligation paa 10000 Kr. var gaaet tabt, idet den pantsatte Ejendom var blevet solgt ved Tvangsauktion, uden at Dækning for Kapitalen var opnaaet, fandtes Overformynderiets Bestyrelse af Obligationen e. O. ej

at have været uforsvarlig, og A.s Paastand om, at de 10000 Kr. skulde dækkes af Overformynderiets Reservefond, fandtes herefter ikke hjemlet ved L. 26 Maj 1868 § 1, jfr. § 5.

H. R. D. 23 Decbr. 1903, jfr. Hof. St. D. 3 Marts 1902, H. R. T. 1903 p. 500, U. f. R. 1904 B p. 83, jfr. 1902 A p. 445.

I et Tilfælde, hvor Justitsministeriet havde tilladt, at der af nogle for en Dame i Overformynderiet baandlagte Midler maatte udbetales hendes Søn 15000 Kr., imod at han udstedte Arveafkald, og hvor Sønnen havde laant Beløbet i en Bank, imod at han gav denne en »uigenkaldelig Fuldmagt« til at hæve og kvittere for Beløbet i Overformynderiet, for hvilket Fuldmagten straks anmeldtes, fandtes Overformynderiet pligtigt at udbetale Beløbet til Banken imod Aflevering af Arveafkaldet og Fuldmagten, uanset at Sønnen da var død, idet det havde været Meningen at give Banken en selvstændig og af Fuldmagtsudstederens Død uafhængig Ret til at hæve og beholde Beløbet, og idet Sønnens Ret til at faa Forskudet udbetalt af ham kunde borttransporteres.

Hof. St. D. 7 Marts 1904, U. f. R. 1904 A p. 451.

P.

Paasejling, se Søfart VI.

Pant.

I. I Almindelighed.

Statueret, at den Omstændighed, at et Skadesløsbrev, hvorefter en gift Kvinde med Mand og Værge havde pantsat nogle hende som Særeje tilhørende Genstande til Sikkerhed for en Manden paahvilende Gæld, efter Ægtefællernes Flytning var blevet tinglæst efter Udløbet af Fristen i Fr. 28 Juli 1841 § 1, ikke kunde berettige Hustruen til i Strid med det af hende ved Skadesløsbrevet givne Tilsagn at modsætte sig, at Kreditor søgte Fyldestgørelse i de nævnte Genstande.

H. R. D. 6 Oktbr. 1899, jfr. Kbh. Ov. D. 25 Juli 1898, H. R. T. 1899 p. 327, U. f. R. 1899 p. 916, jfr. 1898 p. 772.

Udtalt, at det af en Kreditor erhvervede Pant i en Husfæsters »Indbo og Udbo, af hvad Navn nævnes kan«, ikke omfattede Pant i Fæsterens Kreaturer, da »Indbo og Udbo« ikke er Betegnelser for levende Væsner.

Kbh. Ov. D. 1 Aug. 1898, U. f. R. 1898 p. 773.

Udtalt, at det fulgte af D. L. 1—23—10, at en gift Kvinde ikke havde været beføjet til at pantsætte sit Særeje til Sikkerhed for sin

Mands Gæld og derved paadrage sig en — om end begrænset — Kautionsforpligtelse for denne Gæld.

H. R. D. 18 Decbr. 1900, jfr. Hof. St. D. 10 April 1899, H. R. T. 1900 p. 561, U. f. R. 1901 p. 53, jfr. 1899 p. 637.

En yngre Søn af en tidligere Stamhusbesidder, hvem der ved kgl. Resolution var tillagt 1000 Kr. halvårlig af Stamhusets Indtægter som Apanage, havde bemyndiget N. N. til — »til Sikkerhed« for lovede Afdrag paa et ydet Laan — at hæve Apanagen i 26 Terminer. Statteret, at Stamhusets Administrationskommission, af hvis Godkendelse Fuldmagtens Gyldighed ikke kunde anses afhængig, maatte være pligtig at betale N. N. en forfalden Apanagepræstation.

H. R. D. 2 Oktbr. 1903, jfr. Hof. St. D. 20 Oktbr. 1902, H. R. T. 1903 p. 246, U. f. R. 1903 B p. 280.

Særlig udtalt, at da nævnte Fuldmagt ikke var tilbagekaldt, maatte det være uden Betydning for Spørgsmaalet om Administrationskommissionens Forpligtelse til at betale Apanagen til N. N., at Fuldmagten var betegnet som »uigenkaldelig«, ligesom det maatte være uden Betydning, om der var stiftet gyldigt Pant for N. N. i Apanagen.

ibid.

Udtalt, at Tinglæsning af Skifteekstrakter efter den nugældende Lovgivning, jfr. Pl. 13 April 1824 og Skiftel. § 63, er nødvendig til Erhvervelse af Sikkerhedsret i den længstlevende Ægtefælles Bo.

H. R. D. 7 Febr. 1905, jfr. Kbh. Ov. D. 4 Jan. 1904, H. R. T. 1904 p. 741, U. f. R. 1905 B p. 135, jfr. 1904 A p. 403.

En Hovedobligation med tilhørende Partialobligationer indeholdt den Bestemmelse, at Udtrækningen af Partialobligationerne vilde blive bekendtgjort i vedkommende Avis, og at speciel Meddelelse derhos, saa vidt muligt, vilde blive givet Ejerne af de udtrukne Obligationer. Denne Bestemmelse fandtes at indeholde et Tilsagn om, at der i alle Tilfælde, hvor der ikke var forbundet særlige Vanskeligheder dermed, vilde blive givet vedkommende Obligationsejere speciel Underretning om Udtrækningen.

Kbh. Gældsk. D. 7 Juli 1905, U. f. R. 1906 A p. 366.

II. Haandfaaet Pant.

I et Tilfælde, hvor en ansvarlig Deltager i et Interessentskab ved et Dokument havde givet en Bank Haandpant i nogle ham personlig tilhørende Aktiver til Sikkerhed for skadesløs Betaling af »ethvert Tab«, som Banken maatte lide ved en Interessentskabet indrømmet Kassekredit, idet Banken, saafremt Gælden ikke indfriedes til rette Tid, var berettiget til uden videre at bortsælge Pantet ved Auktion eller Mægler, antoges det ikke at kunne udledes af Pantedokumentet, at Banken i Interessentskabets Konkursbo kunde indtage den særlige Retsstilling at erholde Dividende af hele sin Fordring uden Fradrag

af, hvad den under Konkursen havde indvundet ved Pantets Realisation.

H. R. D. 22 Juni 1897, jfr. Sø-Hand. Skiftedecis. 9 Jan. 1896, H. R. T. 1897 p. 326, U. f. R. 1897 p. 797, jfr. 1896 p. 566, Sø-Hand. T. 1896 p. 107.

I et Tilfælde, hvor A., der havde modtaget et Varekonnossement fra et udenlandsk Firma, havde givet dette fra sig til B. med Bemyndigelse til at disponere derover paa Firmaets Vegne, og hvor B. til Sikkerhed for egen Gæld havde givet en Udleveringsseedel paa en Del af Varerne i Haandpant til C., der derpaa til sin Dækning havde realiseret disse Varer, antoges det, at A., da han definitivt havde givet Ejendomsretten over Varerne fra sig, ikke kunde sagsøge C. til Betaling af de solgte Varers Værdi, selv om B. havde handlet svigagtig overfor ham.

Hof. St. D. 21 Marts 1898, U. f. R. 1898 p. 410.

En Bank tilpligtet at tilbagelevere til Ejeren nogle Kreditkasseobligationer, som Ejeren ifølge sin — ikke modbeviste — Forklaring havde laant en Veksellerer til et ganske midlertidigt Brug alene for at gøre ham en Tjeneste, og som Veksellererne ifølge det under et kriminelt Forhør oplyste falskeligt havde transporteret til Ihændeoveren, hvorefter han havde givet Banken dem til Sikkerhed for et ham ydet Laan.

Hof. St. D. 28 Marts 1898, U. f. R. 1898 p. 415.

I et Tilfælde, hvor en Obligation var givet en Bank i Haandpant af et Firma for et dette ydet Laan i Henhold til en af Obligations-ejeren udstedt Fuldmagt, saaledes at den skulde tjene Banken til Sikkerhed, indtil Laanet var indfriet, antoges det, at Banken vedblivende havde Haandpant i Obligationen, skønt det for Laanet udstedte Gældsbevis, der var betalbart efter 3 Maaneder, efterhaanden var ombyttet med andre lignende Beviser, og skønt de sidste Beviser var udstedte efter de oprindelige Firmaindehaveres Død, da Udstederen dog havde haft tilstrækkelig Bemyndigelse fra disses i uskiftet Bo hensiddende Enker, der havde overtaget Firmaet.

H. R. D. 22 Marts 1898, jfr. Vib. Ov. D. 24 Septbr. 1894, H. R. T. 1898 p. 53, U. f. R. 1898 p. 438.

Antaget, at en Kreditor, som til Sikkerhed for sin Fordring fra Skyldneren, der var livsforsikret i Statsanstalten for Livsforsikring, havde modtaget et Skadesløsbrev, hvorved Skyldneren gav Transport paa en saakaldet Receptisse — der imidlertid kun var en bekræftet Genpart af en Obligation fra ham til Statsanstalten for et ham mod Haandpant i hans Livsforsikringspolicer ydet Laan — ikke gennem disse Dispositioner, hvorom Anstalten ingen Meddelelse havde faaet, var indtraadt i et saadant Raadighedsforhold m. H. t. Policerne, som er Betingelsen for Stiftelsen af Haandpant.

Hof. St. D. 18 April 1898, U. f. R. 1898 p. 498.

En Fordringshaver, som af sin Debitor som Haandpant havde modtaget en af Debitor trukket og af et Firma akcepteret Veksel, fandtes uberettiget til i Debtors Konkursbo at anmelde sin fulde Fordring uden Fradrag af Haandpantet, idet der ikke gaves ham Medhold i, at der i Virkeligheden forelaa en til et vist Beløb begrænset Kaution fra Vekselakceptantens Side, saa at Anmeldelsen af den fulde Fordring var hjemlet ved Konkursl. § 18 eller dens Analogi.

Sø-Hand. Skiftedecis. 24 April 1899, U. f. R. 1899 p. 511, Sø-Hand. T. 1899 p. 159.

Fordringshaveren, der efter Konkursens Indtræden havde solgt Vekslen underhaanden for 80 pCt., anset pligtig at finde sig i, at Vekslens fulde Paalydende afskrevs paa Fordringen, da han ikke havde godtgjort, at han ikke havde kunnet faa hele Vekselbeløbet ind ved at følge den en Haandpanthaver ved Loven anviste Fremgangsmaade.

ibid.

A., der paa en overensstemmende med Konkursl. § 155 efter forudgaaende offentlig Bekendtgørelse afholdt Tvangsauktion havde købt et Bevis, hvorved B. forpligtede sig til at levere C. et Kvantum Vin, fandtes ikke legitimeret til at kræve Vinen udleveret af B., da han ikke overfor denne havde dokumenteret, at C. virkelig havde givet Beviset i Haandpant.

Hof. St. D. 21 Jan. 1901, U. f. R. 1901 p. 279.

I et Tilfælde, hvor en Indehaver af flere Veksler for sine Fordringer efter disse havde Pant i forskellige Debitor efter nævnte Veksler tilhørende Veksler, der var endosserede in blanco, og hvor Debitor havde udstedt et Dokument, ifølge hvilket Kreditor skulde have Ret til først at holde sig til de ham tilhørende Veksler og til dernæst at søge Dækning for det Tab, han maatte lide paa disse Veksler, i Pantet, statureredes det, at Kreditor, som havde krævet Dividende i Debtors Konkursbo saavel af de førstnævnte som af de sidstnævnte Veksler, maatte være henvist til først at realisere sit Pant og derefter at kræve Dividende af sin Restfordring, da Debitor ikke havde kunnet indrømme Kreditor den af denne hævdede Retsstilling.

Sø-Hand. Skiftedecis. 25 Febr. 1901, U. f. R. 1901 p. 572, Sø-Hand. T. 1901 p. 167.

I et Tilfælde, hvor en Debitor i det af ham udstedte Gælds brev havde tilsagt Kreditor sekundær Panteret i nogle Debitor tilhørende, i en Bank belaaente Aktier, men hvor Kreditor ikke havde faaet i Hænde den af Banken for Aktierne udstedte Recepissee, og Banken ikke var blevet underrettet om denne Pantsætning før efter Debtors Død, fandtes Kreditor ikke før Debtors Død at være indtraadt i et saadant Raadighedsforhold til Aktierne, at nogen Haandpanteret kunde være erhvervet for ham.

Hof. St. Skifte. Decis. 14 Novbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 180.

I et Tilfælde, hvor Rekviritus under en Arrestforretning havde lovet Rekvirenten at ville aflevere til ham til yderligere Sikkerhed for det æskede nogle Obligationer, hvor han et Par Dage efter havde opfyldt dette Løfte, og hvor Rekvirenten senere havde hævet Forfølgningssagen, fordi Rekviritus var gaaet fallit, statureredes det, at Konkursboet ikke kunde fordrø Obligationerne udleverede, da de ikke var indbefattede under Arrestdekretet, og da det ikke var godtgjort, at det var vedtaget eller forudsat, at Rekvirenten kun skulde have en Arrestret i Obligationerne.

H. R. D. 23 April 1902, jfr. Hof. St. D. 29 Oktbr. 1900, H. R. T. 1902 p. 87, U. f. R. 1902 B p. 156.

I et Tilfælde, hvor i et Arvs- og Gældsfragaalesbo en den afdøde som Medlem af et Begravelsesselskab tilhørende Police antoges bortkommet og derfor ved Boets Foranstaltning blev mortificeret i Henhold til Begravelsesselskabets Love, hvorefter Policebeløbet, ca. 400 Kr., indbetaltes af Selskabet til Boet, og hvor det derefter oplystes, at Policen af den afdøde var givet en Kreditor til Haandpant for 200 Kr., statureredes det, at Panthaveren havde Krav paa, at Boet dækkede den Fordring, for hvilken han havde haft Haandpant i Policen, og at dette Krav var fortrinsberettiget efter Konkursl. § 31 b.

Hof. St. Skifteek. Decis. 2 Aug. 1902, U. f. R. 1903 A p. 165.

Derimod statureredes det, at Panthaverens Krav mod Selskabet paa lovlig Maade var bragt til Ophør.

ibid.

I et Tilfælde, hvor et Dokument — udstedt af en af Københavns Kommunes Hovedkasser, og lydende paa, at Entreprenør N. N. til Sikkerhed for visse af ham overtagne Arbejder havde indbetalt et kontant Depositum af 1030 Kr., for hvilke herved kvitteres — af Entreprenøren var overleveret en Kreditor som Depositum, fandtes en Haandpantssætning af Dokumentet ikke at foreligge, da dette ikke var et saadant Dokument, ved hvis Overlevering en Haandpanteret kunde være blevet stiftet.

Hof. St. Skifteek. Decis. 29 Novbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 169.

A. havde som Sikkerhed for et kontant Laan tilsagt Kreditor sekundær Haandpant i en paa hans Liv tegnet Livsforsikringspolice. Meddelelse om denne Pantssætning blev ikke givet til 1ste Haandpant-haver, der sad inde med Policen. Statueret, at den sekundære Haandpanteret ikke var traadt i Kraft.

H. R. D. 2 Juni 1904, jfr. Hof. St. D. 9 Febr. 1903, H. R. T. 1904 p. 233, U. f. R. 1904 B p. 262, jfr. 1903 A p. 303.

A.s Børn, hvem Policens Paalydende efter dens Indhold skulde tilfalde, og som i Henhold hertil, vidende om den sekundære Haandpantssætning, havde oppebaaret Forsikringssummen, fandtes, uagtet Haandpanteretten ikke var traadt i Kraft, pligtige at respektere den

Beføjelse, som A. ved at tilsige Haandpanteretten havde tillagt Kreditor til at søge Dækning ved Hjælp af Policen.

ibid.

En Sagfører A., der var et Byggeforetagendes økonomiske Leder, havde i Anledning af, at B. havde laant ham en Sum Penge, meddelt B. en saakaldet Transport paa en af Bygherren til ham (A.) udstedt Akkomodationsobligation, i hvilken en Bank forud havde Haandpant. Statueret, at selv om A. ikke maatte have et til det laante svarende Beløb tilgode hos Bygherren, havde B. i Obligationen og den Stilling, A. indtog til Byggeforetagendet, haft tilstrækkelig Grund til at anse A. som berettiget til at raade over Obligationen som sket.

H. R. D. 5 Oktbr. 1903, jfr. Kbh. Auktionsrets Kend. 16 Juni 1902,
H. R. T. 1903 p. 258, U. f. R. 1903 B p. 283.

Endvidere udtalt, at den Ret over Obligationen, som B. havde faaet overdraget af A., hvad enten den maatte anses som en Transport eller som en Haandpanteret, efter det foreliggende maatte anses for gyldig stiftet, særlig overfor en Mand, der senere havde faaet Skøde paa vedkommende Ejendom uden at være blevet gjort bekendt med Transporten.

ibid.

Spørgsmaal, om en Jagtbøsse, der var overleveret Indstævnte samtidig med, at denne havde ydet Ejeren et Laan, var givet Indstævnte i Haandpant eller til Retention, indtil Laanet var tilbagebetalt. Det første antaget i Henhold til en Vidneforklaring af Ejersens Kontorist, og da Formodningen maatte være imod, at Indstævnte vilde nøjes med en e. O. lidet betryggende Retentionsret.

Hof. St. D. 19 Oktbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 173.

I et Tilfælde, hvor en Vinhandler A. til en Sagfører B. havde, uden Angivelse af Købesum, »solgt og overdraget« forskellige Effekter, idet B. skulde tilbagebetale, hvad der ved Salg af Effekterne indkom udover hans Tilgodehavende hos A., antoges det under en af A.s Konkursbo mod B. anlagt Sag, at B. vel ikke havde erhvervet Ejendomsret over Effekterne, men derimod en Haandpanteret, og at han havde været berettiget til at skaffe sig Fyldestgørelse for sit Tilgodehavende ved Salg af Effekterne.

Hof. St. D. 5 Septbr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 734.

Antaget, at et Aktieselskabs Konkursbo ikke kunde fordre, at Provenuet af nogle Ihændehaverobligationer, der var overleverede en Bank som Haandpant for dens Fordring paa Selskabet af en Sagfører, som var Medlem af Selskabets Kontrolkomité, skulde afkortes i Bankens Fordring paa Konkursboet, uanset om Obligationerne var indkøbte for Selskabets Regning og tilhørte Selskabet, idet dettes Ret til Obli-

gationerne, om hvilken Banken paastod at have været uvidende, ialfald ved den skete Pantsætning var ekstingveret overfor Banken.

Sø-Hand. Skiftedecis. 27 Oktbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 282, Sø-Hand. T. 1905 p. 34.

Indehaveren af en ved Blankoendossement overdraget Veksel anset berettiget til, uanset at Vekslen kun var givet ham til Haandpant, at indtale Vekselbeløbet hos Akceptanten.

Sø-Hand. D. 13 April 1905, U. f. R. 1905 A p. 511, Sø-Hand. T. 1905 p. 225.

En Selvskyldnerkautionist havde tillige givet Kreditor Haandpant i en Panteobligation. Statueret, at selv om Kautionisten maatte være frigjort for sin Kautionsforpligtelse, fordi Kreditor havde indrømmet Debitor Henstand, kunde Kreditor ikke antages af samme Grund ogsaa at have fortabt sin Haandpanteret.

Kbh. Ov. D. 24 Juli 1905, U. f. R. 1906 A p. 67.

Antaget, at en Kreditor, der havde faaet et Kautionsbevis vedrørende Debtors Tilgodehavende hos Tredjemand overgivet til Sikkerhed, ikke derved havde erhvervet Haandpanteret i selve den Fordring, hvortil Kautionsbeviset knyttede sig.

Sø-Hand. Skiftedecis. 4 Decbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 475, Sø-Hand. T. 1906 p. 119.

II. Underpant i faste Ejendomme.

A. Panterettens Stiftelse, Omfang og Ophør. Forholdet mellem Parterne.

Da en Panteobligation havde i og for sig tilstrækkelige Bestemmelser om Gældsforholdets Afvikling, nemlig ved halvaarlige Afdrag, fandtes Forholdets Natur ikke at kunne medføre, at Forholdet ogsaa skulde kunne opløses ved Opsigelse, hvorom Obligationen intet indeholdt, og en Ret for Debitor til Opsigelse kunde ligesaa lidt udledes af, hvad der var oplyst om Gældsforholdets Oprindelse.

H. R. D. 21 Maj 1897, jfr. Hof. St. D. 2 Novbr. 1896, H. R. T. 1897 p. 228, U. f. R. 1897 p. 704, jfr. p. 161.

En Paastand om, at en Brugspanteret i en fast Ejendom ikke var stiftet, da det Fogeddekret, hvorved Brugspanthaveren indsattes i Besiddelsen, afsagdes, men først til et senere Tidspunkt, da Brugspanthaveren formelt tiltraadte Ejendommen, forkastet som ubevist, og idet nogle Mangler ved Regnskabet for den mellemliggende Tid ikke var af Betydning i saa Henseende.

H. R. D. 31 Maj 1899, jfr. Kbh. Ov. D. 12 April 1897, H. R. T. 1899 p. 198, U. f. R. 1899 p. 621, jfr. 1897 p. 611.

Brugspanthaveren fundet i D. L. 5—7—9 at have Hjemmel til forlods Dækning af Ejendommens Auktionsprovenu for sine Udgifter

til forfaldne Renter af foranstaaende Prioriteter og til Renten af hans egen Kapital, hvilke Renter alle havde bevaret deres Fortrinsret ifølge Fr. 12 Marts 1790.

ibid.

Spørgsmaal, om en Domhaver, der havde gjort Udlæg i nogle paa Debitors Ejendom værende Kalve og en Gris samt i en med Debitors Ejendom murfast Kakkellovn, var berettiget til disse Genstandes Auktionsprovenu fremfor en Panthaver i Ejendommen med murfast Tilbehør og Besætning. Dette antaget m. H. t. Kakkellovnen, da denne inden Tvangsauktionen var nedtaget og en anden Ovn indsat i dens Sted, til hvilken Ombytning Ejeren trods Pantsætningen var berettiget, men ikke m. H. t. Dyrene, da disse, selv om de var tillagte paa Ejendommen, maatte anses som Dele af den paa Udlægsforretningens Tid til Ejendommen hørende Besætning.

Vib. Ov. D. 10 Maj 1897, U. f. R. 1897 p. 753.

Antaget, at en Kreditor, der havde Pant i en Gaard med Besætning og Inventarium, var berettiget til at erholde Dækning i hele den Besætning, der fandtes paa Gaarden, da han gjorde Udlæg i det pantsatte, skønt enkelte Dyr, der var Produkter af Besætningen, var solgte til en Tredjemand og mærkede som denne tilhørende, da de dog var forblevne paa Gaarden og ikke udsondrede fra Besætningen.

Kbh. Ov. D. 20 Decbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 135.

Da en Debitriks paa en Dag, hvilken hun havde Grund til at anse for god Betalingstid for et forfaldent Afdrag paa Gælden, forgæves i sædvanlig Kontortid havde søgt den Sagfører, der skulde modtage Afdraget, og da hun, med Meddelelse herom, næste Dag forgæves havde tilbudt Sagføreren Beløbet, fandtes der ikke at foreligge nogen Misligholdelse, der kunde berettigede Kreditor til at søge Fyldstgørelse i det til Sikkerhed for Gælden stillede Pant.

H. R. D. 25 Jan. 1898, jfr. Hof. St. D. 22 Juni 1896, H. R. T. 1898 p. 771, U. f. R. 1898 p. 237.

En Obligation, der gav Pant i en fast Ejendom paa Landet samt i det pantsattes Assurancesum, saaledes som Pantet var og forefandtes, fundet tillige at give Pant i en før Obligationens Udstedelse nedbrændt Bygnings Assurancesum. Da Fordringen paa Erstatning var et Tilbehør til Ejendommen, fandtes Panteret gyldig stiftet ved det i rette Tid læste Pantebrev, skønt Reglerne om Støftelse af Løsøreunderpant ikke var iagttagne.

H. R. D. 30 Oktbr. 1899, jfr. Hof. St. D. 3 Jan. 1898, H. R. T. 1899 p. 391, U. f. R. 1899 p. 937, jfr. 1898 p. 283.

En Pantekreditor, der havde anlagt Retssag til Indfrielse af Pantegælden, ikke derved anset afskaaret fra, efterat Kapitalen under Sagens Drift var forfalden paa Grund af Renters Udeblivelse, ifølge Vedtagelse i Obligationen at lade foretage Udlæg uden Lovmaal og Dom efter L.

29 Marts 1873 § 15, ligesom han kunde have retlig Interesse i at fortsætte Retssagen for at erhverve Namsdom over Debitor.

Vib. Ov. D. 28 Marts 1898, U. f. R. 1898 p. 391.

Udtalt, at tvende Skadesløsbreve med Pant i en fast Ejendom, der var tinglæste for sent og efter Udstedelsen af et i rette Tid tinglæst Skøde, hvori de ikke omtaltes, vel maatte vige for Skødet, men at Udstederens kort Tid efter under Konkursbehandling tagne Bo ikke derfor var berettiget til at erholde dem kendte ugyldige eller udslettede af Pantebogen, uanset at Boet havde retlig Interesse i Udslettelsen, da det ikke kunde komme i Besiddelse af Købesummen, forinden denne var sket.

Hof. St. D. 14 Marts 1898, U. f. R. 1898 p. 395.

Uanset den i en Panteobligation indeholdte Bestemmelse, at Gælden var forfalden, naar Debitor paadrog Pantet Restancer af Skatter, fandtes den Omstændighed, at Debitor efter Skik og Brug paa Egnen, specielt m. H. t. hans Ejendom, havde undladt at betale Amtsstueskatter indenfor den i Fr. 8 Juli 1840 § 11 satte Frist for Restancelisternes Udfærdigelse, ikke at kunne medføre, at Gælden var forfalden.

Vib. Ov. D. 11 Juli 1898, U. f. R. 1898 p. 741.

Spørgsmaal om Forstaaelsen af et Dokument, hvorved nogle Panthavere forpligtede sig til i Anledning af et forestaaende Mageskifte af Pantdebitors Gaard med en anden Ejendom at lade deres Pantesikkerhed overføre paa sidstnævnte Ejendom. Særlig udtalt, at Panthaverne, skønt Dokumentet var udstedt alene efter Forhandling med deres Pantebitor, ogsaa havde forpligtet sig overfor den Mand, med hvem Pantebitor havde mageskiftet.

H. R. D. 12 Jan. 1900, jfr. Vib. Ov. D. 4 April 1898, H. R. T. 1899 p. 540, U. f. R. 1900 p. 239.

En Pantekreditor, som i Medfør af L. 29 Marts 1873 § 15 havde ladet gøre Udlæg i Pantet, anset berettiget til, forinden den saaledes paabegyndte Retsforfølgning var afsluttet, at anlægge Sag mod og erhverve Namsdom over Debitor personlig, og det saameget mere som Kreditors Fordring oversteg den Sum, hvortil Ejendommen under Udlægsforretningen var vurderet.

Vib. Ov. D. 8 Jan. 1900, U. f. R. 1900 p. 301.

I en til en Sparekasse udstedt Obligation med Pant i en fast Ejendom var der givet Kautionisterne for Gælden Pant i Ejendommen til Sikkerhed for deres mulige Tab ved Kautionsforpligtelsen og bestemt, at Sparekassens Kasserer var berettiget til at kvittere Obligationen, naar Gælden var indfriet. Statueret, at Kautionisterne herefter maatte siges at have samtykket i Obligationens Udslettelse af Panteprotokollen i Henhold til en af Kassereren alene meddelt Kvittering. Retsskriverens Vægning ved at udslette Obligationen, fordi der ikke tillige forelaa Kvittering fra Kautionisterne, fandtes derfor ubeføjet.

Kbh. Ov. D. 26 Febr. 1900, U. f. R. 1900 p. 347.

I et Tilfælde, hvor ifølge en Obligation med Pant i en fast Ejendom den skyldige Kapital skulde henstaa uopsigelig og rentefri, saalænge A. levede, statueredes det, at der ikke kunde være Spørgsmaal om at regne Forældelsesfristen fra et tidligere Tidspunkt end A.s Dødsdag.

Kbh. Ov. D. 4 Febr. 1901, U. f. R. 1901 p. 293.

I et Tilfælde, hvor en af en Pantekreditor uden Lovmaal og Dom foretaget Eksekution tilligemed den paa Grundlag af denne afholdte Auktion var blevet annulleret som foretaget uden Hjemmel i L. 29 Marts 1873 § 15, blev der givet Pantekreditor Dom over Debitor til Betaling af Gælden — uanset at Auktionskøberen fremdeles var i Besiddelse af Ejendommen — da Kreditor som Følge af Annullationen af Auktionen ikke kunde kræve Auktionskøbesummen betalt af Auktionskøberen.

H. R. D. 29 April 1901, jfr. Hof. St. D. 20 Decbr. 1897, H. R. T. 1901 p. 110, U. f. R. 1901 p. 457.

Statueret, at nævnte Debitor ikke havde Krav paa Erstatning for den ulovskikkede Eksekution, da han — under Hensyn til, hvad der var oplyst om hans økonomiske Kaar, dengang Eksekutionen fandt Sted, og til, at Pantekreditor ogsaa ved en i formel Henseende lovlig Fremgangsmaade dengang kunde have faaet ham udsat af Besiddelsen af Ejendommen — ikke kunde antages at have lidt noget Tab ved Eksekutionen.

ibid.

Ifølge en Panteobligation i en fast Ejendom kunde Kapitalen fordres udbetalt, hvis Ejendommen afhændedes ved Skøde eller Købekontrakt eller paa anden Maade skiftede Ejer eller Besidder og ny Obligation for Gælden ikke inden 4 Maaneder, efter at Ejendommen havde skiftet Ejer eller Besidder, var overleveret Kreditor i tinglæst Stand. Skønt Ejendommen blev afhændet ved Købekontrakt af 18 Jan. 1899 og en af Køberen udstedt, tinglæst Panteobligation d. 15 Maj s. A. tilstillet Kreditor, fandtes nævnte Frist oversiddet, da Ejendommens Besiddelse alt d. 9 Jan. 1899 var overgaaet til Køberen.

Kbh. Ov. D. 18 Marts 1901, U. f. R. 1901 p. 511.

Nævnte Obligation fandtes dog ikke forfalden, da Køberen allerede d. 6 Maj havde præsenteret Kreditor Koncept til en ny Obligation, og da Obligationens Udstedelse og Tinglæsning var blevet forsinket nogle Dage ved Kreditors ubeføjede Fordring om, at Obligationen skulde forsynes med Skødehaverens Paategning om, at han samtykkede i Pant sætningen. Et saadant Samtykke fandtes nemlig indeholdt i Købekontrakten.

ibid.

En til Stald og Vognskur indrettet Bygning, som var bygget af Træ og tækket med Tagpap, og som hvilede paa nedrammede Pæle, hvorhos der fandtes en Opmuring af Sten paa de tre Sider af den

til Stald indrettede Del deraf, fandtes at gaa ind under det Pant, der før Bygningens Opførelse var givet en Mand i Grunden med de derpaa opførte Bygninger m. m., alt saaledes som det maatte forøges og forbedres — uanset at Grunden iøvrigt var ubebygget, og at Bygningen var opført til Brug for Ejeren, der beboede en Naboejendom.

Sø-Hand. Skiftedecis. 15 April 1901, U. f. R. 1901 p. 761, Sø-Hand. T. 1901 p. 209.

I et Tilfælde, hvor to Ejendomme i Esbjerg, der med Besætning og Inventarium var blevet pantsatte ved et i Septbr. 1898, o: før Esbjerg blev Købstad, udstedt og tinglæst Skadesløsbrev, efter det foreliggende maatte antages da at have hørt til de i Fr. 28 Juli 1841 § 3 og Konkursl. § 153 nævnte Landejendomme, antoges det, at Pantretten i Besætning og Inventarium ikke var gaaet tabt, selv om Ejendommene mulig senere havde antaget en saadan Karakter, at de for Pantsætning af Landejendomme gældende Regler ikke længere var anvendelige paa dem.

Vib. Ov. D. 22 Juli 1901, U. f. R. 1901 p. 944.

En Prioritetsobligation, ifølge hvilken Kapitalen forfaldt til Beta-ling, naar Debitor paadrog Pantet Restancer af Renter af de forud prioriterede Kapitaler, fandtes ikke at være forfalden, fordi Terminsrenten af 1ste Prioritets Obligation først var blevet betalt d. 24 i Terminsmaaneden, da det Institut, som ejede sidstnævnte Obligation, plejede at modtage Prioritetsrenter, der erlagdes inden Terminsmaanedens Ud-løb, uden Reservation og ogsaa uden Indsigelse havde modtaget oven-nævnte Rente.

Kbh. Ov. D. 7 Oktbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 7.

I et Tilfælde, hvor Ejeren af en Købstadejendom, hvem der var paalignet et Bidrag til et Kloakarbejde, havde afhændet Ejendommen uden at betale Bidraget, fandtes Byraadet ikke at kunne holde sig til Ejendommen for Bidraget, da den i Henhold til Pl. 12 Jan. 1820 fra Kæmmerkontoret før Skødets Tinglæsning tilvejebragte Attest ikke havde indeholdt nogen Oplysning om, at Bidraget ikke var betalt, og da dette, efter Købstadens Vedtægt angaaende Gader, Veje og Vandløb, jfr. L. 26 Maj 1868 § 21 og L. 14 Decbr. 1857 § 6, maatte være en Be-tingelse for, at Panteretten i Ejendommen for Bidraget kunde anses bevaret efter Ejerskiftet, naar den nye Ejer ikke ad anden Vej var blevet bekendt med Restancen.

Kbh. Ov. D. 23 Decbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 151.

Antaget, at en Mælkeforsyning drev sin Virksomhed paa fabriks-mæssig Maade, hvorfor det fandtes hjemlet ved Konkursl. § 153, Pkt. 2, at der ved Pantsætningen af Mælkeforsyningens Fabrikker tillige var givet Pant i Maskiner, alt Driftsmateriel og øvrigt Driftsinventarium. Statueret, at nogle Genstande, som var anskaffede til Driften og var

tilstede som Reserve, maatte henføres under det saaledes pantsatte Driftsmateriel eller Driftsinventarium.

H. R. D. 19 Novbr. 1902, jfr. Hof. St. D. 10 Febr. 1902, H. R. T. 1902 p. 490, U. f. R. 1903 B p. 30, jfr. 1902 A p. 404.

En af Kreditor foretaget Opsigelse af en Panteobligation anset gyldig, skønt Opsigelsen lød paa 2000 Kr., som Debitor skulde have laant af Kreditor, medens Kapitalen i Virkeligheden var en Del af Købesummen for den pantsatte Ejendom — eftersom der intet andet Pengemellemværende bestod mellem Parterne.

Kbh. Ov. D. 10 Marts 1902, U. f. R. 1902 A p. 451.

En Panteobligation, der skulde opsiges med $\frac{1}{2}$ Aars Varsel, fandtes gyldigt opsagt til Decbr. Termin 1900, da Opsigelsen var forkyndt d. 11 Juni s. A.

ibid.

Antaget, at den Meddelelse, der ifølge L. 29 Marts 1873 § 15 skal gives Pantdebitoren om, naar Udlæg i Henhold til nævnte § vil finde Sted, ikke behøver at angive Klokkeslettet for Forretningens Foretagelse, og at Debitor heller ikke kan fordre, at der gives ham en Genpart af Meddelelsen.

ibid.

I et Tilfælde, hvor en Købstadejendom, i hvis særlig dertil indrettede Bygninger der dreves Dampvaskeri, var pantsat med Driftsmateriel og Inventariedele samt Pantets øvrige rette Tilbehør, statureredes det, at en Hest, en Kassevogn og to Sæt Seletøj, hvilke Ejendele alene benyttedes ved Afhentning af Vasketøj hos Vaskeriets Kunder og ved Udbringelsen af Tøjet til disse, i Medfør af Konkursl. § 153 maatte anses indbefattede under Pantsætningen.

Vib. Ov. D. 12 Maj 1902, U. f. R. 1902 A p. 475.

I et Tilfælde, hvor en mindre Bondegaard var pantsat med Besætning, Inventarium og Avlsredskaber, antoges Panteretten e. O. ikke at omfatte en paa Gaarden opstaldet Hingst, som Pantsætteren og en anden Mand ejede hver for en Halvdel, og som vel benyttedes ved Gaardens Drift, men dog fortrinsvis gjordes indbringende som Avlsdyr.

Vib. Ov. D. 23 Juni 1902, U. f. R. 1902 A p. 504.

Det samme statureret m. H. t. en Tyr og nogle Avlsredskaber, som Gaardens Ejer havde i Sameje med flere andre Personer, og for hvis Vedkommende der manglede nærmere Oplysning om, for hvilke Kvota Gaardens Ejer var Medejer af samme.

ibid.

I et Tilfælde, hvor det i en Panteobligation var bestemt, at Kapitalen forfaldt, naar der paadroges Pantet Restancer af Afdrag, Renter eller andre Ydelser, der var forud prioriterede, og hvor Renten af en forud prioriteret Gæld ikke var betalt til Forfaldstid, forkastedes Debitors

Paastand om, at der ikke skulde kunne være Tale om Renterestance, saa længe vedkommende Kreditor gav Henstand.

H. R. D. 10 Febr. 1902, jfr. Hof. St. D. 11 Novbr. 1901, H. R. T. 1901 p. 702, U. f. R. 1902 B p. 112.

En Pantekreditor, der havde taget Pantet til brugeligt Pant, ikke fundet fritaget for Regnskabspligt for Bestyrelsen af Pantet derved, at Panteobligationen indeholdt, at det, som Kreditors Bøger udviste, skulde være bestemmende for Gældens Størrelse.

H. R. D. 18 Novbr. 1902, jfr. Hof. St. D. 21 April 1902, H. R. T. 1902 p. 483, U. f. R. 1903 B p. 27, jfr. 1902 A p. 551.

Da Kreditor imidlertid hvert Aar havde tilstillet Debitor Regnskab for de pantsatte Ejendommens Drift, maatte det paahvile Debitor, naar han ikke vilde erkende, at Kreditors Bøgers Udvisende m. H. t. Driftens Resultat var rigtigt, at fremsætte bestemte Indsigelser, og da saadanne ikke var fremsatte, kunde Debitor ikke støtte sin Frifindelsespaastand paa, at der ikke skulde være aflagt behørigt Regnskab.

ibid.

I et Tilfælde, hvor en Panthaver, der var blevet højstbydende ved Tvangsauktion over den pantsatte Ejendom, havde solgt en anden Retten til at erholde Udlægsskøde paa en Parcel af Ejendommen og samtidig havde tillagt Køberen nogle Servitutrettigheder over Hovedejendommen, fandtes disse sidste Rettigheder ikke at staa i en saadan Forbindelse med den stedfundne Retsforfølgning, at de kunde inddrages under et Ejendomsudlæg, for hvilket denne Forfølgning dannede Grundlaget.

Vib. Ov. D. 14 Juli 1902, U. f. R. 1902 A p. 775.

I et Tilfælde, hvor en Motor, som et Firma havde solgt til en Dampvaskeriejer paa Afbetaling, var blevet sat i fast Forbindelse med Dampvaskeriet, idet den traadte i Stedet for en Dampmaskine, som Firmaet overtog, antoges det, at en Mand, som havde Pant i den Ejendom, i hvilken Vaskeriet dreves, med tilhørende Maskiner, og som havde erhvervet Udlæg i Ejendommen med Tilbehør, ikke mod Firmaets Protest kunde forlange Motoren medtaget ved Forauktioneringen, da den endnu ikke var fuldt betalt.

Kbh. Ov. D. 15 Decbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 131.

Se derimod Vib. Ov. D. 17 Aug. 1903, U. f. R. 1903 A p. 747.

Statueret i et Tilfælde, hvor en Mand havde Pant i en Ejendom med Besætning, at en Orne og tre Grise, der fandtes paa Ejendommen, hørte til Besætningen. Fundet uden Betydning, at der ingen Grise havde været paa Ejendommen, da Pantsætningen fandt Sted.

Kbh. Ov. D. 18 Maj 1903, U. f. R. 1903 A p. 532.

Udtalt, at den nævnte Ejendom, der laa paa en Købstads Markjorder, men c. $\frac{1}{2}$ Mil fra den egentlige By, og havde et Tillig-

gende af c. 12 Tdr. Land, efter det oplyste maatte anses for en Landejendom, se Fr. 28 Juli 1841 § 3.

ibid.

En Panteobligation, der var uopsigelig i 10 Aar fra Kreditors Side, men straks skulde være forfalden, naar Debitor afhændede Pantet eller overhovedet ophørte at være Ejer af samme, fandtes ikke ved Debitors Død at kunne fordres betalt straks af hans i uskiftet Bo hensiddende Enke, idet det efter Obligationens øvrige Indhold antoges, at der ved den nævnte Passus ikke var sigtet til Ophør af Ejerforholdet som Følge af Udstederens Død.

Kbh. Ov. D. 22 Juni 1903, U. f. R. 1903 A p. 578.

I et Tilfælde, hvor en Pantekreditor, der havde taget Pantet til brugeligt Pant, af Hof- og Stadsretten var blevet dømt til at aflægge Pantedeбитor specificeret og dokumenteret Regnskab over sin Administration af Pantet, frifandtes han af Højesteret, allerede fordi Debitor i en fremlagt skriftlig Erklæring havde udtalt, at det i Dommen foreskrevne Regnskab nu var aflagt, og at han ingen Indvending havde imod dets fuldkomne Rigtighed.

H. R. D. 5 Decbr. 1902, jfr. Hof. St. D. 22 Oktbr. 1900, H. R. T. 1902 p. 523, U. f. R. 1903 B p. 43.

I et Tilfælde, hvor der ifølge tinglæst Dokument paahvilede den til enhver Tid værende Ejer af en Ejendom en ved Pant i Ejendommen sikret Forpligtelse til at betale en aarlig Afgift til Vedligeholdelse af en privat Vej, dømtes den nuværende Ejer A. til at taale, at den afgiftsberettigede søgte Fyldestgørelse i Ejendommen for nogle før A.s Overtagelse af Ejendommen forfaldne Afgiftsbeløb, for hvilke A. ikke hæftede personlig. At den afgiftsberettigede ikke havde erhvervet Dom over den tidligere Ejer, fandtes herved uden Betydning.

H. R. D. 23 April 1903, jfr. Kbh. Gældsk. D. 23 Juni 1902, H. R. T. 1903 p. 77, U. f. R. 1903 B p. 195.

Udtalt, at Tinglæsning af Skifteekstrakter efter den nugældende Lovgivning, jfr. Pl. 13 April 1824 og Skiftel. § 63, er nødvendig til Erhvervelse af Sikkerhedsret i den længstlevende Ægtefælles Bo.

H. R. D. 7 Febr. 1905, jfr. Kbh. Ov. D. 4 Jan. 1904, H. R. T. 1904 p. 741, U. f. R. 1905 B p. 135, jfr. 1904 A p. 403.

En Obligationsudsteders Unladelser af at betale Terminsrenter til A., der paastod at være Transporthaver af Obligationen, men som ikke havde legitimeret sig som saadan, kunde ikke berettige A. til ifølge Obligationens Indhold at anse Kapitalen for forfalden.

Kbh. Ov. D. 25 Jan. 1904, U. f. R. 1904 A p. 416.

En Panthaver, hvis Obligation gav 1ste Prioritet i en Parcel, dog med Forpligtelse til at vige tilbage for midlertidige Byggelaan indtil Halvdelen af Assurancesummen, og som efterhaanden var veget for

17500 Kr., blev, efterat Ejendommen var brandforsikret for 40000 Kr., kendt pligtig at vige tilbage for ialt 20000 Kr. foruden Renter og Omkostninger, skønt hans Obligation var forfalden til skadesløs Betaling paa Grund af Renterestancer, vedrørende de alt forudprioriterede 17500 Kr.

Hof. St. D. 4 Juli 1904, U. f. R. 1904 A p. 700.

En Kreditor efter en Panteobligation, der straks forfaldt til Betaling, naar Renten udeblev over Forfaldstid, ikke fundet afskaaret fra at gøre denne Ret gældende derved, at han, da han modtog den ham pr. Postanvisning d. 23 Juni sendte Rente pr. 11 s. M., havde undladt at tilstille Debitor nogen Reservation.

Vib. Ov. D. 19 Septbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 64.

At samme Kreditor først d. 8 Juli havde rekvireret Udlæg i Henhold til L. 29 Marts 1873 § 15, kunde ikke beføje Debitor til at anse Retten for frafaldet.

ibid.

Antaget, at nogle Pattegrise, lagte til paa en Gaard som Afkom af Moderdyr, hørende til Gaardens Besætning, ikke var indbefattede under det Pant, en Mand havde i Gaarden med Besætning, idet de maatte betragtes som Frugter, afkastede af Besætningen.

Kbh. Ov. D. 17 Juli 1905, U. f. R. 1906 A p. 57.

I et Tilfælde, hvor A. havde solgt en Vandrørsovn til en Brødfabrik med Forbehold af Ejendomsretten, til Købesummen var fuldt betalt, hvor A., da Købesummen ej blev betalt i rette Tid, i Henhold til Kontrakten fordrede Ovnens tilbageleveret, og hvor det af en Skønsforretning fremgik, at Ovnens vel var bragt i mur- og nagelfast Forbindelse med Fabriksbygningen, men kunde fjernes igen, uden at Bygningen led den ringeste Molest, statueredes det, at en Tredjemand, der havde Pant i Ejendommen med mur- og nagelfaste Appertinentier, ikke kunde gøre gældende, at Ovnens var gaaet ind under hans Panteret.

H. R. D. 10 April 1906, jfr. Kbh. Ov. D. 17 Juli 1905, H. R. T. 1906 p. 126, U. f. R. 1906 A p. 543, jfr. p. 62.

To paa en »Statshusmand«s Ejendom værende Kalve og en Gris fandtes at maatte henregnes til Ejendommens i Forbindelse med denne til Statskassen pantsatte Besætning, i hvilken der ifølge L. 24 Marts 1899 § 15 ikke kunde gøres Udlæg uden Landbrugsministeriets Samtykke.

Vib. Ov. D. 30 Oktbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 169.

En Panteobligation indeholdt den Bestemmelse, at Kapitalen kunde fordres udbetalt, naar Debitor afhændede Pantet eller »overhovedet opførte at være Ejer af samme«. Antaget, at denne Bestemmelse omfattede det Tilfælde, at Debitor var afgaaet ved Døden, og at det

maatte blive uden Betydning, at Debtors Enke hensad i uskiftet Bo efter ham.

Hof. St. D. 8 Jan. 1906, U. f. R. 1906 A p. 609.

Antaget, at en Panthaver kunde gaa frem efter L. 29 Marts 1873 § 15, skønt han samtidig havde anlagt almindeligt Søgmaal mod Pantedebitor til Betaling af Panteobligationen.

Kbh. Ov. D. 12 Marts 1906, U. f. R. 1906 A p. 663.

Statueret, at den i nogle Pantebreve indeholdte Bestemmelse om Afdrag paa Pantegælden i Tilfælde af Pantsætterens Frasalg af Parceller af den pantsatte Ejendom var uanvendelig paa et af hans Konkursbo foranstaltet eksekutivt Salg, ved hvilket hele Pantegælden var forfalden.

Kbh. Ov. D. 6 Aug. 1906, U. f. R. 1906 A p. 898.

B. Forholdet imellem forskellige Panthavere og til Tredjemand.

I et Tilfælde, hvor A., der besad en Ejendom ifølge utinglæst Transport paa Retten til at faa Udlægsskøde, ved Skadesløsbrev havde givet Pant i Ejendommen og derpaa havde transporteret Retten til at faa Udlægsskøde til B., hvorefter Kreditor lod Skadesløsbrevet tinglæse, statueredes det, at B. ved sin Erhvervelse havde kendt Behæftelsen og derfor maatte respektere den af Kreditor ved Tinglæsningen erhvervede Ret.

Hof. St. D. 18 Jan. 1897, U. f. R. 1897 p. 320.

C., der efter Skadesløsbrevets Tinglæsning havde faaet Skøde paa Ejendommen, og som hidledede sin Ret fra B., kunde ikke have en bedre Retsstilling end denne og derfor ikke fordre Skadesløsbrevet udslettet.

ibid.

Under en Sag, der var anlagt imod en Ejendoms køber af en Pantekreditor, til hvem Sælgeren havde transporteret sit ved Skødet hjemlede Krav paa, at Køberen skulde overtage eller indfri Prioriteten, blev Køberen tilpligtet at betale Panteobligationens Paalydende, da Handelen var opfyldt fra Sælgerens Side og Ejendommen overtaget af Køberen, saa at dennes Forpligtelse til at opfylde Skødevilkårene derved var indtraadt, samt da Panteobligationen var forfalden.

Kbh. Ov. D. 8 Marts 1897, U. f. R. 1897 p. 505.

En af en sekundær Prioritetshaver nedlagt Paastand om, at det af en bedre Prioritetshaver erhvervede Brugspant i Ejendommen ikke var stiftet den Dag, da det Fogeddekret, hvorved han indsattes i Besiddelsen, var afsagt, men først senere, da Brugspanthaveren formelt satte sig i Besiddelse af Ejendommen, forkastet som ubevist, og idet

nogle Mangler ved Regnskabet for Tiden imellem de to Tidspunkter var uden Betydning i saa Henseende.

H. R. D. 31 Maj 1899, jfr. Kbh. Ov. D. 12 April 1897, H. R. T. 1899 p. 198, U. f. R. 1899 p. 621, jfr. 1897 p. 611.

Brugspanthaveren fundet i D. L. 5—7—9 at have Hjemmel til fremfor den sekundære Prioritetshaver af Ejendommens Auktionsprovenu at erholde forlods Fyldestgørelse for de af ham i nævnte Egenskab afholdte Udgifter til Dækning af forfaldne Renter af forudstaaende Prioriteter og af Renten af hans egen Kapital, hvilke Renter alle havde bevaret deres Fortrinsrent efter Fr. 12 Marts 1790.

ibid.

Udtalt (af Overretten), at Brugspanthaveren var forpligtet til at afholde Skatter og Tiendeafgifter for Ejendommen af dennes Indtægter, og at disse Udgifter maatte fradrages ved Bestemmelsen af Pantets Overskud i Brugsperioden.

ibid.

I et Tilfælde, hvor en Skifteekstrakt, skønt tinglæst, ikke var blevet noteret paa en fast Ejendoms Folium i Realregistret, og hvor den for et i Ejendommen senere optaget 1ste Prioritets Kreditforeningslaan udstedte Obligation derfor kun havde faaet Retsanmærkning om nogle forud for Skifteekstrakten prioriterede Laan, antoges det, at Arvingerne uagtet den begaaede Fejl havde bevaret den dem ved Skifteekstrakten tillagte Sikkerhed i Ejendommen, samt at Kreditforeningen, da de forud for Arvelodderne prioriterede Laan var indfriede ved Hjælp af Kreditforeningslaanet, havde for et til disse Laan svarende Beløb erhvervet den Laanene tilkommende fortrinligere Retsstilling, dog at Arvingerne i ingen Henseende stilledes ugunstigere, end hvis den indløste Pantegæld endnu havde hvilet paa Ejendommen.

Kbh. Ov. D. 26 April 1897, U. f. R. 1897 p. 623.

Spørgsmaal, om en Domhaver, der havde gjort Udlæg dels i nogle paa Debtors Ejendom værende Husdyr, dels i en med Debtors Hus murfast Kakkelovn, var berettiget til Fyldestgørelse i disse Genstandes Auktionsprovenu fremfor en Panthaver, der havde Pant i Ejendommen med murfast Tilbehør samt Besætning. Dette antaget m. H. t. Kakkelovnen, da denne inden Tvangsauktionen var nedtaget og en anden Ovn indmuret i dens Sted, og da Ejeren var berettiget til en saadan Ombygning trods Pantsætningen, men ikke m. H. t. Dyrene, da disse, selv om de var tillagte paa Ejendommen, maatte anses som Dele af den paa Udlægsforretningens Tid til Ejendommen hørende Besætning.

Vib. Ov. D. 10 Maj 1897, U. f. R. 1897 p. 753.

I et Tilfælde, hvor A. til B. ved Købekontrakt havde solgt en Ejendom paa Vilkaar, at B. skulde overtage eller indfri en i Ejendommen indestaaende Gæld til C., antoges C., efterat A. havde udstedt

Skøde til D. — der ved Transporter havde erhvervet Retten ifølge Købekontrakten — uden at kræve, at Gælden til C. samtidig overtoges eller indfriedes, og efter at en tidligere Prioritetshaver havde bortsolgt Ejendommen ved Tvangsauktion, e. O. ikke at kunne fordre, at B. skulde tilsvare den udækkede Del af C.s Prioritet, idet det var uden Betydning, at A. til C. havde transporteret sin Ret overfor B., da A. ikke havde nogen Ret overfor denne, efterat han havde udstedt Skødet til D.

H. R. D. 25 Novbr. 1897, jfr. Hof. St. D. 11 Maj 1896, H. R. T. 1897 p. 615, U. f. R. 1898 p. 48, jfr. 1896 p. 804.

Antaget, at en Kreditor, der havde Pant i en Gaard med Besætning og Inventarium, var berettiget til at erholde Dækning i hele den Besætning, der fandtes paa Gaarden, da han gjorde Udlæg i det pantsatte, skønt enkelte Dyr, der var Produkter af Besætningen, var solgte til en Tredjemand og mærkede som denne tilhørende, da de dog var forblevne paa Gaarden og ikke udsondrede fra Besætningen.

Kbh. Ov. D. 20 Decbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 135.

Udtalt, at tvende Skadesløsbreve med Pant i en fast Ejendom, der var tinglyste for sent og efter Udstedelsen af et i rette Tid tinglyst Skøde, hvori de ikke omtales, vel maatte vige for Skødet, men at Udstederens kort Tid efter under Konkursbehandling tagne Bo ikke derfor var berettiget til at erholde dem kendte ugyldige eller udslettede af Pantebogen, uanset at Boet havde retlig Interesse i Udslettelsen, da det ikke kunde komme i Besiddelse af Købesummen, forinden denne var sket.

Hof. St. D. 14 Marts 1898, U. f. R. 1898 p. 395.

En Pant- og Udlægshaver A. i en fast Ejendom havde til B. borttransporteret sin Ret til at faa Ejendommen udlagt for højeste Auktionsbud, og samtidig var der oprettet »Deklaration« om Vederlagets Berigtigelse. Da B. ikke erlagde de kontraktmæssige Udbetalinger, anlagde A. Erstatningssøgemaal, men B. frifandtes, idet Forholdet maatte betragtes som en Helhed, og idet A. paa sin Side pure havde nægtet sin Medvirkning til at opfylde Fogedens Fordring om, at nogle i A.s Besiddelse værende Panteobligationer skulde foreligge i kvitteret Stand, forinden Udlægsskøde meddeltes B. — hvilken Fordring ikke antoges at nødvendiggøre, at A. kvitterede Obligationerne saaledes, at hans Pantesikkerhed gik tabt.

H. R. D. 10 Maj 1898, jfr. Kbh. Ov. D. 13 Jan. 1896, H. R. T. 1898 p. 179, U. f. R. 1898 p. 536.

I et Tilfælde, hvor en Ejendom var solgt først af A. til B., derpaa af B. til C. og endelig af C. til D., idet det ved hvert Salg var paalagt Køberen at overtage eller indfri en i Ejendommen ifølge Obligation fra A. til E. prioriteret Kapital — fandtes E. berettiget til at kræve den ved en stedfunden Tvangsauktion udækkede Del af Prioritetsgælden betalt af C. i Henhold til Transporter fra A. og B., hvorved disse med Bemærkning, at nævnte Beløb var dem afkrævet, overdrog E. enhver

dem tilkommende Ret imod henholdsvis B. og C. — uden at det kunde komme i Betragtning, at Cedenterne ikke endnu faktisk havde lidt noget Tab, eller at Muligheden for Købernes Overtagelse af Prioritetsgælden var udelukket ved Pantets Realisation.

Vib. Ov. D. 24 Oktbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 965.

En 1ste Prioritetshaver i en Ejendom, til hvem en sekundær Prioritetshaver som Udlægshaver og højstbydende paa Tvangsauktionen havde udstedt en ny Panteobligation, der efter Aftale ikke tinglæstes, medens der i flere Aar dels af Udlægshaveren, dels af en Mand, til hvem han overdrog sin Ret til at faa Adkomst paa Ejendommen, var svaret Renter af Obligationen, anset uberettiget til alene paa Grundlag af et med den oprindelige Pantedeblitor indgaaet Forlig at gøre Udlæg i Ejendommen, idet hans Retsfølgning ialfald tillige burde rettes mod den sekundære Prioritetshaver.

H. R. D. 9 Jan. 1899, jfr. Vib. Ov. D. 3 Febr. 1896, H. R. T. 1898 p. 654, U. f. R. 1899 p. 292, jfr. 1896 p. 501.

Udtalt, at om det end fulgte af L. 23 April 1870 § 2 e, at Landbygningernes Brandforsikring havde været uberettiget til at udbetale en Skadeserstatning til den brandlidte Ejer til fri Raadighed uden at have erhvervet Samtykke fra en Panthaver, hvis Ret var stiftet efter Branden, kunde dog, efterat Ejendommen var solgt ved Tvangsauktion, uden at nævnte Panthaver havde faaet Dækning, Brandforsikringen ikke være pligtig at udrede Erstatning til ham, da det efter det oplyste ikke kunde antages, at nogen Del af Tabet vilde være afværget, hvis Erstatningen var blevet anvendt til den brændte Bygningens Genopførelse.

H. R. D. 30 Oktbr. 1899, jfr. Hof. St. D. 3 Jan. 1898, H. R. T. 1899 p. 391, U. f. R. 1899 p. 937, jfr. 1898 p. 283.

En Aftægtsnyder, hvis Aftægt var sikret ved 1ste Prioritet i en fast Ejendom, havde givet Aftægtskontrakten tinglæst Paategning om, at Ejeren forud for Aftægten maatte paa 1ste Prioritet optage et Laan af 3000 Kr., dog at denne Begunstigelse kun gjaaldt for denne Ejer, og at Ejeren kun kunde sælge Ejendommen saaledes, at den forud for Aftægten optagne Prioritet indfriedes, saa at Aftægten atter kunde rykke op paa 1ste Prioritet. Paategningen fortolket saaledes, at der kun var givet Ejeren en personlig og for hans Ejetid gældende Begunstigelse, saaledes at Aftægten, da han afhændede Ejendommen, uden videre rykkede op paa sin oprindelige Plads i Prioritetsordenen.

Vib. Ov. D. 26 Febr. 1900, U. f. R. 1900 p. 325.

En Panthaver havde gjort Udlæg i den pantsatte Ejendom med Leje og Interesse. Udtalt, at han for det Tidsrum, hvori et Lejeforhold, der var yngre end hans Ret, kom til at bestaa, maatte være bundet ved de Vilkaar i Henseende til Lejen, paa hvilke Udlejerer i sin Tid havde overladt Lejeren Brugen af det lejede, og saaledes maatte respektere, at Lejeren alt ved Lejemalets Indgaaelse havde betalt Lejen for et Halvaar, der da laa flere Aar frem i Tiden.

Vib. Ov. D. 26 Marts 1900, U. f. R. 1900 p. 335.

Udtalt, at en Pantekreditor, som, straks efterat hans Debitor var gaaet fallit, overfor Boet havde afgivet den i Auktionsl. § 47, Pkt. 1, foreskrevne Erklæring, havde været beføjet til paa Grundlag af et her-efter med Fallenten indgaaet offentligt Forlig om Betaling af Pante-gælden at lade foretage Eksekution i den pantsatte Ejendom, idet han var berettiget til at iværksætte sin Forfølgning blot med lagtagelse af den sædvanlige, udenfor Tilfælde af Konkurs foreskrevne Fremgangs-maade.

Vib. Ov. D. 23 April 1900, U. f. R. 1900 p. 631.

I et Tilfælde, hvor A., der havde opført en Skole paa sin Ejend-om, havde bygget Skolen nogle Alen ind paa en Naboparcel, som A. havde faaet overdraget, men uden at erhverve Samtykke fra en Mand, der bl. a. havde Pant i Parcellen, og hvor nævnte Pantekreditor havde ladet hele sit Pant sælge ved Tvangsauktion, blev A. ikke dømt til at fravige den bebyggede Del af Parcellen, men kun dømt til at betale Auktionskøberen Erstatning herfor.

Kbh. Ov. D. 24 Decbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 126.

Dette bl. a. støttet paa, at Grunden kun var af ringe Værdi i For-hold til Skolebygningen, hvilken i det væsentlige vilde blive ødelagt ved den forlangte Nedrivning, og at Auktionskøberen ikke havde paa-vist at have nogen Interesse i at bevare den bebyggede Del af Par-cellen.

ibid.

I et Tilfælde, hvor en Skifteret under et Arvs- og Gældsfragaalsesbo havde inddraget en Ejendom, som afdøde som ufyldestgjort sidste Prioritets-haver havde Ret til at faa Udlægsskøde paa, antoges det, at en foran-staaende Prioritetshaver, som gik frem efter Auktionsl. § 47, kunde modsætte sig, at der i Konditionerne for den af ham begærte Tvangs-auktion optoges en Bestemmelse om, at Køberen udenfor Købesummen skulde betale Skifterettens Udgifter til Ejendommens Bestyrelse samt Salær til Skifterettens Sagfører.

Kbh. Ov. D. 28 Oktbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 23.

Udtalt, at en Panthaver, som overfor Pantdebitors Konkursbo har afgivet den i Auktionsl. § 47, Pkt. 1, omhandlede Erklæring, er berettiget til at lade foretage Udlæg i Pantet uden at afvente nogen Beslutning fra Boets Side.

Kbh. Ov. D. 26 Maj 1902, U. f. R. 1902 A p. 576.

Udtalt, at Fogeden i Alm. kan gøre det til Betingelse for at give Ejendomsudlæg i Medfør af Auktionsl. § 38, at Panteforskrivninger, der efter Auktionsbudet skulle dækkes forinden Udlæget, produceres med paategnet Kvittering for, at dette er sket.

Vib. Ov. D. 14 Juli 1902, U. f. R. 1902 A p. 775.

Den nævnte Fordring antoges dog ikke at kunne stilles i et Til-

fælde, hvor de paagældende Forskrivninger var udstedte til den vest- og sønderjyske Kreditforening, eftersom disse ifølge dennes Statuter ikke kunde afhændes eller pantsættes.

ibid.

I et Tilfælde, hvor 1ste Prioritetshaver, som gik frem efter Auktionsl. § 47, havde gjort Udlæg i og rekvireret Tvangsauktion over den pantsatte Ejendom med Besætning, antoges det, at en sekundær Prioritetshaver, da han ikke selv var Udlægshaver, ikke kunde modsætte sig, at det i Auktionskonditionerne udtaltes, at 1ste Prioritetshaver frafaldt sit Udlæg, forsaavidt dette var gjort i nogle Grise, som hørte til Besætningen, saaledes at disse ikke bortauktioneredes sammen med Ejendommen.

Kbh. Ov. D. 24 Novbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 113.

Endvidere statueret, at nogle sekundære Prioritetshavere, som ikke havde afgivet den i Auktionsl. § 47 ommeldte Erklæring, ikke kunde modsætte sig en af Boets Kurator nedlagt Paastand om Optagelse i Auktionskonditionerne af en Bestemmelse om, at der forlods af Købesummen skulde udbetales til Boet et bestemt Beløb til eventuel Bestridelse af Skifteomkostningerne. (Dissens).

ibid.

I et Tilfælde, hvor en Motor, som et Firma havde solgt til en Dampvaskeriejer med Forbehold af Ejendomsretten, til Motoren var fuldt betalt, var blevet sat i fast Forbindelse med Dampvaskeriet, idet den traadte istedetfor en ældre Dampmaskine, som Firmaet overtog, antoges det, at en Mand, som havde Pant i den Ejendom, i hvilken Vaskeriet dreves, med tilhørende Maskiner, og som havde erhvervet Udlæg i Ejendommen med Tilbehør, ikke mod Firmaets Protest kunde forlange Motoren medtaget ved Forauktioneringen, da den endnu ikke var fuldt betalt.

Kbh. Ov. D. 15 Decbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 131.

Se derimod Vib. Ov. D. 17 Aug. 1903, U. f. R. 1903 A p. 747.

I et Tilfælde, hvor ingen af Prioritetshaverne i en et Arvs- og Gældsfragaalesbo tilhørende Ejendom havde afgivet den i Auktionsl. § 47 omtalte Erklæring, antoges det, at Panthaverne maatte finde sig i en Bestemmelse i Boets Auktionskonditioner om, at der af Auktionskøbesummen forlods til Boet skulde indbetales et saa stort Beløb, som under Hensyn til Boets Status maatte behøves til Dækning af Skifteomkostninger, derunder indbefattet Skifteafgifter og et passende Eksekutorsalær.

Hof. St. Skifte. Decis. 21 Aug. 1903, U. f. R. 1904 A p. 264.

Panthavernes Retsstilling fandtes ikke berørt ved en Bestemmelse i Konditionerne om, at Auktionskøberen ikke skulde have Krav paa nogen Del af den ved Hammerslaget eller Auktionens Standsning forudbetalte Leje af Ejendommen.

ibid.

8*

I et Tilfælde, hvor et Konkursbos Auktion over Boets faste Ejendom var blevet hævet efter Auktionsl. § 48, og hvor Panthaverne derefter havde ladet Ejendommen stille til ny Auktion, antoges det, at Boet var berettiget til i Konditionerne at faa optaget en Bestemmelse om forlods Fyldestgørelse af nogle ved Boets Auktion foranledigede Udgifter, der ikke kunde dækkes af Boets Midler. Derimod kunde Ejendommen ikke i al Almindelighed belastes med »Konkursomkostninger«.

Vib. Ov. D. 15 Febr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 382.

Statueret, at den Beføjelse, som Auktionsl. § 47 hjemler en Pant-haver, der i et Arvs- og Gældsfragaalesbo har afgivet Erklæring om at ville holde sig til den pantsatte Ejendom, omfatter Ret til at begære sig Pantet udlagt som brugeligt i Henhold til D. L. 5—7—8, men at Boet som Repræsentant for de foranstaaende Panthavere, der ikke have afgivet en lignende Erklæring, har en Ret til at besidde og bruge Pantet, som gaar forud for den førstnævnte Panthavers.

Hof. St. D. 11 Jan. 1904, U. f. R. 1904 A p. 408.

En Panthaver, hvis Obligation gav 1ste Prioritet i en Parcel, dog med Forpligtelse til at vige tilbage for midlertidige Byggelaan indtil Halvdelen af Assurancesummen, og som efterhaanden var vejet for 17500 Kr., blev, efterat Ejendommen var brandforsikret for 40000 Kr., kendt pligtig at vige tilbage for ialt 20000 Kr. foruden Renter og Omkostninger, skønt hans Obligation var forfalden til skadesløs Betaling paa Grund af Renterestancer, vedrørende de alt forudprioriterede 17500 Kr.

Hof. St. D. 4 Juli 1904, U. f. R. 1904 A p. 700.

En uprioriteret Kreditor, som d. 16 Decbr. havde erhvervet Udlæg i den siden d. 9 s. M. forfaldne og fremtidig forfaldende Leje af to Debitor tilhørende Ejendomme, blev, efterat en Pantekreditor d. 20 s. M. havde gjort Udlæg i Ejendommene og al af samme gaende Leje, fundet berettiget til fremfor den sidste Udlægshaver at erholde Dækning af den d. 11 s. M. forfaldne Leje, idet denne Leje, hvad enten den var betalt eller ikke, ikke kunde siges at være vedhængende ved Ejendommen d. 20 Decbr., og idet det denne Dag skete Udlæg kun kunde berettigge Impetranten til den da vedhængende Leje.

Hof. St. D. 11 Juli 1904, U. f. R. 1904 A p. 711.

Antaget, at et Beløb, som svarede til et i en Ejendom indestaaende Kreditforeningslaans Andel i Foreningens Reserve- og Administrationsfond, og som af Køberen paa en af Debtors Konkursbo afholdt Tvangsauktion over Ejendommen var indbetalt til Konkursboet ifølge et Paalæg i Auktionskonditionerne, m. H. t. hvilket Indehaveren af 3dje Prioritet, der havde Oprykningsret bl. a. efter Kreditforeningslaanet, havde taget Forbehold, maatte af Auktionskøberen, som havde overtaget Kreditforeningslaanet og ved Transport var indtraadt i 3dje Prioritetshavers Retsstilling, kunne fordres betragtet som en Del af den

Købesum, han kunde kræve anvendt til delvis Dækning af 3dje Prioritet.

Vib. Ov. D. 2 Jan. 1905, U. f. R. 1905 A p. 396.

I et Tilfælde, hvor det i Konditionerne for Tvangsauktionen over en Ejendom var bestemt, at Købesummen skulde berigtiges efter Auktionsl. §§ 22 og 40 ved kontant Betaling til vedkommende Pant- og Udlægshavere, antoges det, at Auktionskøberen, der efter Overenskomst med en Kreditforening havde overtaget dennes 1ste Prioritet ved Udstedelse af ny Obligation for Restbeløbet, var pligtig til at udbetale de andre Lodtagere i Købesummen Forskellen mellem denne Købesum og det Beløb, hvorfor der kunde være indkøbt Kasseobligationer fra Kreditforeningen til paalydende Beløb lig Foreningens Restlaan, da dette paa den Maade statutmæssigt kunde være indfriet.

H. R. D. 8 Febr. 1905, jfr. Vib. Ov. D. 15 Febr. 1904, H. R. T. 1904 p. 754, U. f. R. 1905 B p. 146, jfr. 1904 A p. 386.

I et Tilfælde, hvor A. havde solgt en Vandrørsovn til en Brødfabrik med Forbehold af Ejendomsretten, til Købesummen var fuldt betalt, hvor A., da Købesummen ej blev betalt i rette Tid, i Henhold til Kontrakten fordrede Ovnens tilbageleveret, og hvor det af en Skønsforretning fremgik, at Ovnens vel var bragt i mur- og nagelfast Forbindelse med Fabriksbygningen, men kunde fjernes igen, uden at Bygningen led den ringeste Molest, statueredes det, at en Tredjemand, der havde Pant i Ejendommen med mur- og nagelfaste Appertinentier, ikke kunde gøre gældende, at Ovnens var gaaet ind under hans Panteret.

H. R. D. 10 April 1906, jfr. Kbh. Ov. D. 17 Juli 1905, H. R. T. 1905 p. 126, U. f. R. 1906 A p. 543, jfr. p. 62.

I et Tilfælde, hvor A., der havde Pant i en fast Ejendom, efter at være blevet fyldestgjort af Debitor havde overdraget sin Fordring med tilhørende Panteret til Debitor, og hvor denne 3 Dage efter havde givet B. og C. — der ved at kavere for ham havde hjulpet ham til et Laan, ved hvis Hjælp A. var blevet dækket — Haandpant i nævnte Fordring med Panteret, statueredes det, at selv om Fordringen ikke ved Overdragelsen til Debitor var bragt til endeligt Ophør, maatte ialfald en Person, der havde oprykkende Panteret i Ejendommen næstefter A., kunne gøre sin Oprykkingsret gældende overfor B. og C.

Kbh. Ov. D. 2 Oktbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 98.

En Panthaver i en fast Ejendom havde gjort Udlæg i denne og derefter borttransporteret Panteobligationen. Erhververen af Obligationen lod sig Ejendommen udlægge til brugeligt Pant og udlejede to af dens Lejligheder med længere Tids Uopsigelighed, dog saaledes at den ene Lejekontrakt fik Paategning om, at dens Tinglæsning ikke skulde være til Hinder for Salg, Prioritering eller Omprioritering af Ejendommen, og den anden Paategning om, at den ikke maatte tinglæses. Spørgsmaal om, hvorvidt den Lejerne indrømmede Uopsigelig-

hed kunde hævdes overfor en senere Erhverver af Panteobligationen, der i Henhold til det skete Udlæg stillede Ejendommen til Tvangsauktion. Dette e. O. ikke antaget.

H. R. D. 28 Maj 1906, jfr. Kbh. Auktionsrets Kend. 17 April 1905, H. R. T. 1906 p. 244, U. f. R. 1906 A p. 595.

Paa en efter 2den Panthavers Begæring afholdt Tvangsauktion havde 1ste Panthaver som højstbydende begæret Ejendommen udlagt til sig som ufyldstgjort ved Budet. Udtalt, at 2den Panthaver, naar der ikke iøvrigt udkom noget til Dækning af hans Prioritet, ikke havde Krav paa at faa Omkostningerne ved det af ham foretagne Udlæg dækkede gennem Salget af Ejendommen, og at han e. O. særlig ikke kunde støtte noget Krav i saa Henseende overfor 1ste Panthaver derpaa, at det i Auktionsvilkaarene var bestemt, at Køberen skulde betale de nævnte Omkostninger.

Hof. St. D. 18 Juni 1906, U. f. R. 1906 A p. 737.

Statueret, at Panthaverne i en fast Ejendom, som Pantsætterens Konkursbo vilde foranstalte solgt, ikke var pligtige at finde sig i et foreløbigt Bortsalg af enkelte Dele af Pantet (hvilket var udstykket i Parceller og i Veje), men at de paa den anden Side ikke kunde modsætte sig, at Pantet søgtes realiseret ved stykkevis Opraab saavel af Parcellerne som af Vejarealet, dog at der, hvis Panthaverne begærte det, tillige burde prøves Opraab af hele Pantet under eet.

Kbh. Ov. D. 6 Aug. 1906, U. f. R. 1906 A p. 898.

Endvidere statueret, at Panthaverne maatte kunne protestere mod, at nogle i Auktionskonditionerne ommeldte, af Fallenten stiftede Vejservituter over Vejarealet anerkendtes til Præjudice for deres Pante- ret, men at Boet dog maatte kunne forlange, at Vejarealet først op- raabtes til Salg med Forpligtelse til at respektere Vejene og med Ret til at oppebære Vejafgifterne, og kun, saafremt intet Bud opnaaedes, opraabtes med fri Dispositionsret.

ibid.

IV. Underpant i Løsøre.

Statueret, at den Omstændighed, at et Skadesløsbrev, hvorved en gift Kvinde med Mand og Værge havde pantsat nogle hende som Sær- eje tilhørende Genstande til Sikkerhed for en Manden paahvilende Gæld, efter Ægtefællernes Flytning til en anden Jurisdiktion først var blevet tinglæst der efter Udløbet af den i Fr. 28 Juli 1841 § 1 satte Frist, ikke kunde berettige Hustruen til i Strid med det af hende ved Skadesløsbrevet givne Tilsagn at modsætte sig, at Kreditor søgte Fyl- destgørelse i de nævnte Genstande.

H. R. D. 6 Oktbr. 1899, jfr. Kbh. Ov. D. 25 Juli 1898, H. R. T. 1899 p. 327, U. f. R. 1899 p. 916, jfr. 1898 p. 772.

Udtalt, at det af en Kreditor erhvervede Pant i en Fæsters »Indbo

og Udbo, af hvad Navn nævnes kan« ikke omfattede Fæsterens Kreaturer, idet »Indbo og Udbo« ikke er Betegnelse for levende Væsener.

Kbh. Ov. D. 1 Aug. 1898, U. f. R. 1898 p. 773.

Spørgsmaal, om et Færge-Aktieselskabs Forretningsfører var berettiget til for sit Honorar som saadan at nyde Dækning som privilegeret Kreditor, jfr. Konkursl. § 33 Nr. 2 f., af Auktionsprovenuet for nogle Selskabet tilhørende Baade fremfor nogle Underpanthavere i Baadene. Spørgsmaalet besvaret benægtende.

H. R. D. 14 Oktbr. 1898, jfr. Kbh. Auktionsrets Kend. 18 Maj 1897, H. R. T. 1898 p. 423, U. f. R. 1898 p. 903.

Nægtet en Overmaskinist Søpanteret for sin Gage, da han ikke havde gjort Tjeneste i nogen af Baadene paa en saadan Maade, at han kunde høre til de i Sølov § 268 Nr. 2 ommeldte Personer.

Se nævnte Auktionsrets Kend.

En Obligation, der gav Pant i 2 faste Ejendomme paa Landet med Bygninger og øvrige Tilbehør samt i det pantsattes særlig nævnte Assurancesummer, alt saaledes som Panterne var og forefandtes, fundet tillige at give gyldigt Pant i Assurancesummen for en inden Obligationens Udstedelse nedbrændt Bygning, skønt Reglerne om Stiftelse af Løsøreunderpant ikke var iagttagne.

H. R. D. 30 Oktbr. 1899, jfr. Hof. St. D. 3 Jan. 1898, H. R. T. 1899 p. 391, U. f. R. 1899 p. 937, jfr. 1898 p. 283.

Udtalt, at det fulgte af D. L. 1—23—10, at en gift Kvinde ikke havde været beføjet til at pantsætte sit Særeje (Løsøre) til Sikkerhed for sin Mands Gæld og derved paadrage sig en — omend begrænset — Kautionsforpligtelse for denne Gæld.

H. R. D. 18 Decbr. 1900, jfr. Hof. St. D. 10 April 1899, H. R. T. 1900 p. 561, U. f. R. 1901 p. 53, jfr. 1899 p. 637.

Antaget, at et Dokument, hvorved Udstederen gav Underpant i Løsøre, ikke kunde anses som et gyldigt Grundlag for Stiftelse af saadan Panteret — skønt det var uomtvistet, at Dokumentet var udstedt den Dag, det angav — da Dokumentet ikke var underskrevet af Pantsætteren i Nærværelse af 2 Vitterlighedsvidner. (Dissens.)

Vib. Ov. D. 17 Febr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 365.

Statueret, at der ikke i Medfør af Sølov § 268 Nr. 4 var erhvervet Søpanteret i en Galease for en Fordring paa Betaling for Reparation af Galeasen, da Gælden var stiftet af Galeasens Ejer, alene for at sætte denne, som han havde erhvervet paa et Tidspunkt, da den var ude af Fart og usødygtig, i en saadan Stand at den atter kunde sættes i Fart.

Vib. Ov. D. 10 Marts 1902, U. f. R. 1902 A p. 377.

I et Tilfælde, hvor en Stiftelse, da dens Forpagter misligholdt

sine Forpligtelser, havde gjort Arrest i Forpagterens Stiftelsen i Underpant givne Besætning og Inventarium og derefter havde tilladt Forpagteren at sælge det pantsatte ved frivillig Auktion paa Vilkaar, at Provenuet deponeredes hos en Sagfører som Stiftelsens befuldmægtigede til Sikkerhed for Stiftelsens Pantefordring, antoges det, efterat Forpagteren var gaaet fallit, at Stiftelsen ikke havde over Provenuet erhvervet Ejendomsret eller nogen saadan Ret, at det kunde holdes udenfor Konkursboet.

Hof. St. D. 16 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 534.

En Underpanteret i Løsøre kunde ikke gøres gældende overfor Debtors Konkursbo, da behørig Tinglæsning efter Fr. 28 Juli 1841 § 1 ikke var sket ved en Jurisdiktion, hvortil Debitor var flyttet inden Konkursen. En Pantebrevet 8 Dage inden Konkursen meddelt og 4 Dage inden Konkursen tinglæst Ratihabitions- og Gentagelsespaategning frakendt Betydning efter Konkursl. § 21.

Vib. Ov. D. 20 Marts 1905, U. f. R. 1905 A p. 415.

Udtalt, at Fr. 28 Juli 1841 § 1 ikke kunde medføre, at et Dokument, hvorved der stiftedes Underpant i Løsøre, var ugyldigt, fordi en af de tvende Personer, i hvis Overværelse Dokumentet var underskrevet af Debitor, var en Kvinde.

Kbh. Ov. D. 8 Maj 1905, U. f. R. 1905 A p. 550.

I et Tilfælde, hvor Ekstrakten af en Skifteopgørelse, ifølge hvilken der gaves 2 Børn »Sikkerhed i Boets faste Ejendom, Inventar og Indbo«, alene var begært tinglæst som Hæftelse paa den faste Ejendom og efter stedfundet Tinglæsning alene var noteret paa Ejendommens Folium, men ikke paa Løsøreregistret, antoges det, efterat den længstlevende Ægtefælle var gaaet fallit, at der ikke var stiftet nogen Panteret i Løsøret, som kunde gøres gældende i Konkursboet, idet Ekstraktens Tinglæsning efter den nugældende Lovgivning, jfr. Pl. 13 April 1824 og Skiftel. § 63, er nødvendig til Erhvervelse af en Sikkerhedsret i den længstlevendes Bo, og idet Tinglæsning ikke kunde betragtes som sket m. H. t. Løsørepantsætningen.

H. R. D. 7 Febr. 1905. jfr. Kbh. Ov. D. 4 Jan. 1904, H. R. T. 1904 p. 741, U. f. R. 1905 B p. 135, jfr. 1904 A p. 403.

A., der havde Underpant i en Vogn, som Pantsætteren trods Pantsætningen havde solgt til B., paastod B. dømt til at udlevere Vognen, subsidiært sig kendt berettiget til at foretage Udlæg i Vognen for sit Resttilgodehavende hos Pantsætteren. Statueret, at den Omstændighed, at Pantsætteren ikke var indstævnet, ikke kunde være til Hinder for Paakendelse af Sagen i Realiteten.

Vib. Ov. D. 2 April 1906, U. f. R. 1906 A p. 423.

Efter Overenskomst mellem en Panthaver A. og en Pantsætter B. var en Del pantsat Løsøre blevet solgt ved frivillig Auktion og Provenuet overgivet til A.s Fuldmægtig til Sikkerhed for Pantefordringen.

B. var kort efter gaaet fallit, og A. var derpaa ved Dom blevet tilpligtet at indbetale Provenuet (med det nedenfor nævnte Fradrag) til Boet. Det statueredes nu, at A. overfor Konkursboet havde Krav paa at faa sin Pantefordring fortrinsvis fyldestgjort af det indbetalte Provenu overensstemmende med Konkursl. § 34 — uanset den nævnte Dom, idet denne intet afgjorde om A.s Stilling i Boet, og uanset at Salget havde fundet Sted ved frivillig Auktion.

Kbh. Ov. D. 12 Marts 1906, U. f. R. 1906 A p. 659.

A. havde — inden Tilbagebetalingen til Boet fandt Sted — anvendt en Del af Provenuet (ca. 600 Kr.) til Dækning af B.s Tjenestefolks Lønkrav og var ikke blevet søgt til at indbetale disse 600 Kr. i Boet. Da det var givet, at det til Boet indbetalte Provenu var utilstrækkeligt til at dække Pantefordringen, og at det udækkede Beløb vilde overstige 600 Kr., fandtes A. at have et efter Konkursl. § 33 Nr. 2 f privilegeret Krav paa af Boets Midler i det hele at faa godtgjort de 600 Kr., dog saaledes, at hvad der i Henhold hertil udlagdes ham skulde afskrives paa Pantefordringen.

ibid.

Udtalt, at en Underpanthaver i specificeret Løsøre overfor Debitors Konkursbo havde Krav paa, at Provenuet af Pantet udbetaltes ham, alene med Fradrag af en i Boet anmeldt privilegeret Fordring og de Skifteomkostninger, som efter Skifterettens Skøn fandtes at vedkomme det pantsatte Løsøre.

H. R. D. 1 Juni 1906, jfr. Hof. St. Skiftekl. Decis. 9 Novbr. 1905, H. R. T. 1906 p. 262, U. f. R. 1906 A p. 815, jfr. p. 393.

Reglen i Fr. 28 Juli 1841 § 1 om fornyet Tinglæsning af Pantebrevet i Tilfælde af Debtors Flytning til en anden Jurisdiktion fandtes ikke anvendelig i et Tilfælde, hvor Ejendomsretten over det pantsatte Løsøre forinden Flytningen var overdraget til en anden, og hvor saaledes en Tinglæsning vilde være ganske hensigtsløs.

H. R. D. 14 Decbr. 1906, jfr. Kbh. Ov. D. 23 Oktbr. 1905, H. R. T. 1906 p. 660, U. f. R. 1907 A p. 132, jfr. 1906 A p. 322.

Statueret (af Overretten), at en Underpanteret i Løsøre var gyldigt stiftet, skønt der ikke var noteret noget om Pantsætningen i Navneregistret.

ibid.

En Underpanthaver i Løsøre havde paa en Tid, da Debitor søgte Akkord med sine Kreditorer, samtykket i, at det pantsatte Løsøre solgtes ved frivillig Auktion sammen med Debtors upantsatte Løsøre. Inden Auktionsinkassator havde udbetalt Provenuet af det pantsatte, gik Debitor fallit. Udtalt, at det efter det foreliggende maatte antages at være blevet aftalt, at Provenuet af det pantsatte skulde anvendes til Dækning af Panthaveren, og at denne derfor havde Krav paa forlods Dækning af det nævnte, til Boet indbetalte Provenu.

H. R. D. 30 April 1907, jfr. Kbh. Ov. D. 4 Septbr. 1905, H. R. T. 1907 p. 135, U. f. R. 1907 A p. 591, jfr. 1906 A p. 81.

Passivitet i Kontraktsforhold, se Handel V og Kontrakt III.

Patent, se Eneret.

Pengeeffekter.

Se Veksler.

I et Tilfælde, hvor en Veksellerer A. af et Veksellererfirma havde modtaget nogle Sukkeraktier, saaledes at enten et tilsvarende Beløb af samme Aktier skulde tilbageleveres eller Opgørelse ske efter den til enhver Tid gældende Kurs, statueret, at en Skrivelse, hvori Kurator i Firmaets kort efter under Konkursbehandling tagne Bo udbad sig A.s Forslag om Afvikling af Gælden, indeholdt en tilstrækkelig Opsigelse af Mellemværendet.

Sø-Hand. D. 3 Febr. 1898, U. f. R. 1898 p. 339, Sø-Hand. T. 1898 p. 76.

M. H. t. nogle A. paa samme Maade leverede Tingvallaaktier, angaaende hvilke Firmaet inden Konkursen havde tilskrevet A., at det havde foretaget Dækningskøb, udtalt, at denne Skrivelse, selv om A. maatte kunne kræve en Dags Varsel, indeholdt en tilstrækkelig Tilkendegivelse af, at Firmaet ikke vilde lade Mellemværendet løbe, hvorfor A., saafremt han ikke vilde anerkende Dækningskøbet, selv inden passende Tid maatte skaffe og aflevere Aktierne. Opgørelsen fundet at maatte ske efter den laveste Kurs, hvortil Tingvallaaktier paa den Tid kunde faas ved almindeligt Køb.

ibid.

En Bank tilpligtet at tilbagelevere til Ejeren nogle Kreditkasseobligationer, som Ejeren ifølge sin ikke modbeviste Forklaring havde laant til en Veksellerer til et ganske midlertidigt Brug alene for at gøre denne en Tjeneste, og som Veksellereren ifølge det under et kriminelt Forhør oplyste falskelig havde transporteret til Ihændeoveren, hvorefter han havde givet Banken dem til Sikkerhed for et ham ydet Laan.

Hof. St. D. 28 Marts 1898, U. f. R. 1898 p. 415.

Antaget, at en Kreditor, som til Sikkerhed for sin Fordring fra Skyldneren, der var livsforsikret i Statsanstalten for Livsforsikring, havde modtaget et Skadesløsbrev, hvorved Skyldneren gav Transport paa en saakaldet Recepisse — der imidlertid kun var en bekræftet Genpart af en Obligation fra ham til Statsanstalten for et ham mod Haandpant i hans Livsforsikringspolicer ydet Laan — ikke gennem disse Dispositioner, hvorom Anstalten ingen Meddelelse havde faaet, var indtraadt i et saadant Raadighedsforhold m. H. t. Policerne, som er Betingelsen for Stiftelsen af Haandpant.

Hof. St. D. 18 April 1898, U. f. R. 1898 p. 498.

Antaget, at en Aktionær i Københavns Handelsbank ikke i Bankens Statuter havde Hjemmel til i et givet Tilfælde, hvor Bankens Aktiekapital forøgedes, at fordre, at de af ham som ældre Aktionær

tegnede nye Aktier skulde leveres ham til pari Kurs, men kun, som af Banken bestemt, til en Kurs af 115 pCt.

H. R. D. 25 Maj 1898, jfr. Hof. St. D. 18 April 1898, H. R. T. 1898 p. 218, U. f. R. 1898 p. 553, jfr. p. 500.

Reglen om, at en i sin Form lovlig Adkomst i Forbindelse med Ihændehevelsen af vedkommende Omsætningsdokument er tilstrækkelig Legitimation for Cessionarius til at kræve Betaling, ikke anset anvendelig paa Beskrivelser af offentlige Forlig.

Hof. St. D. 11 Juli 1898, U. f. R. 1898 p. 755.

I et Tilfælde, hvor et Firma, der havde erhvervet Transport paa en i et udenlandsk Forsikringselskab tegnet Livsforsikringspolice, havde søgt Selskabet til Betaling af Policens Tilbagekøbsværdi og Bonus, udtaltes det, at der ikke i Policen fandtes nogen Bestemmelse, der kunde udelukke den fra at anses som et saadant Omsætningspapir, hvorpaa Grundsætningen i Fr. 9 Febr. 1798 maa finde Anvendelse.

H. R. D. 23 April 1900, jfr. Hof. St. D. 5 Decbr. 1898, H. R. T. 1900 p. 89, U. f. R. 1900 p. 472, jfr. 1899 p. 187.

En af den forsikrede forinden Transporten udstedt Anvisning paa ikke forfalden Bonus, hvorom der ikke var sket Paategning paa Policen, og hvorom Firmaet var uvidende, kunde derfor ikke berøve dette den ved Transporten erhvervede Ret.

ibid.

Udtalt, at et Transportdokument paa en Cedenten tilfaldet Arvelod ikke er et Omsætningspapir, hvorpaa Grundsætningerne i Fr. 9 Febr. 1798 finde Anvendelse.

Hof. St. D. 13 Marts 1899, U. f. R. 1899 p. 428.

Der findes ingen Coutume paa Københavns Børs m. H. t. Spørgsmaalet, om Køberen i Tidsforretninger om Aktier kan, naar der inden Handelens kontraktmæssige Effektivering aabnes Fortrinsret for Ejerne af saadanne Aktier til at tegne nye Aktier i samme Selskab, forlange leveret Aktier, m. H. t. hvilke Fortrinsretten ikke er benyttet.

Gross. Soc. Resp. 9 Decbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 517, Sø-Hand. T. 1899 p. 74.

Anset bevist, at en i et Dødsbo forefundet og paa den afdødes Navn lydende Sparekassebog tilhørte en Komité, for hvilken afdøde havde været Kasserer.

Hof. St. Skifttek. Decis. 16 Juli 1900, U. f. R. 1901 p. 242.

En mellem en Veksellerer og et Firma indgaaet Forretning om Levering af Værdipapirer, som, efter hvad der var Mening, aldrig skulde leveres, idet kun en Differenceforretning i Papirernes Børskurs tilsigtedes, fandtes at maatte kaldes en Forretning paa Tid.

Gross. Soc. Resp. 11 Jan. 1901, U. f. R. 1902 A p. 311, Sø-Hand. T. 1901 p. 251.

Ved Køb og Salg af Værdipapirer, der noteres paa Børsen, beregne Veksellererne sig i Alm. en Provision efter Kursværdien i Salgsøjeblikket, men lægge dog ofte, naar Kursen er meget lav, den paalydende Værdi til Grund.

Gross. Soc. Resp. 18 Febr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 314.

I et Tilfælde, hvor en mindreaarig, efter i 1896 at have faaet nogle ham som Arv tilfaldne Kreditforeningsobligationer udleverede fra Overformynderiet med Paategning om, at de udleveredes ham »med Kurator«, havde uden Kurators Medvirkning transporteret Obligationerne til Ihændeoverhaveren og overleveret dem til en Mand, som i 1900 og 1901 pantsatte dem i en Bank, blev Banken, uanset at Kurator ikke havde givet Obligationerne nogen Prohibitivpaategning, under en af den mindreaarige med Kurator anlagt Sag dømt til at udlevere Obligationerne.

Hof. St. D. 30 Juni 1902, U. f. R. 1902 A p. 626.

Antaget, at et Aktieselskabs Konkursbo ikke kunde fordre, at Provenuet af nogle Ihændeoverobligationer, der af en Sagfører, som var Medlem af Selskabets Kontrolkomité, var overleverede en Bank som Haandpant for dens Fordring paa Selskabet, skulde afkortes i Bankens Fordring paa Boet, uanset om Obligationerne var indkøbte for Selskabets Regning og tilhørte Selskabet, idet dettes Ret til Obligationerne, som Banken bestred og ialfald ikke vilde have været bekendt med, i ethvert Fald ved den skete Pantsætning var ekstingveret.

Sø-Hand. Skiftedecis. 27 Oktbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 282, Sø-Hand. T. 1905 p. 34.

En Hovedobligation med tilhørende Partialobligationer indeholdt den Bestemmelse, at Udtrækningen af Partialobligationerne vilde blive bekendtgjort i vedkommende Avis, og at speciel Meddelelse derhos, saa vidt muligt, vilde blive givet Ejernerne af de udtrukne Obligationer. Denne Bestemmelse fandtes at indeholde et Tilsagn om, at der i alle Tilfælde, hvor der ikke var forbundet særlige Vanskeligheder dermed, vilde blive givet vedkommende Obligationsejere speciel Underretning om Udtrækningen.

Kbh. Gældsk. D. 7 Juli 1905, U. f. R. 1906 A p. 366.

Pengeinstituter (Banker, Sparekasser o. s. v.).

Jfr. Overformynderi.

En fuldbyrdet Livsgave ikke anset at foreligge ved en af en Indsieder i en Sparekasse uden bevislig Meddelelse til hans Søstersøn foretaget Indsættelse af en Kapital paa Søstersønnens Navn, og heller ikke ved en senere truffet Ordning, hvorefter Søstersønnen havde givet Bogen en Paategning om, at han var pligtig at dele Kapitalen med sin Søster, medens Indsiedereren samme Dag havde oprettet et Testamente, hvorefter han, der fremdeles beholdt Bogen, forbeholdt sig at hæve

Renten — hvad ogsaa skete — og eventuelt at udtage af Kapitalen, hvortil han efter Sparekassens Vedtægter havde Adgang.

H. R. D. 22 Decbr. 1897, jfr. Kbh. Ov. D. 22 Febr. 1897, H. R. T. 1897 p. 698, U. f. R. 1898 p. 82, jfr. 1897 p. 385.

At en Gaardejer som Medstifter af en Sparekasse havde paataget sig solidarisk med de andre Stiftere at indestaa for Kassens mulige Underskud, antoges efter hans Død ikke at forpligte hans i uskiftet Bo hensiddende Enke til at hæfte for et forefundet Underskud, da dette ikke havde været tilstede ved hans Død.

Vib. Ov. D. 22 Febr. 1897, U. f. R. 1897 p. 408.

En Kreditforening og dens Direktører personlig, hvilke sidste efterat have faaet Kundskab om Besvigelser, forøvede imod Foreningen af dens Forretningsbestyrer, havde truffet et Arrangement med denne, uden at Tab for Foreningen var undgaaet, ikke fundne — selv om Direktørerne herved havde gjort sig skyldige i Pligtforsømmelser — at være blevet ansvarlige for Tab, som nogle Aktionærer havde lidt som Følge af fremkomne Oplysninger om Besvigelserne, allerede fordi Aktionærerne først havde erhvervet deres Aktier, efterat disse Pligtforsømmelser skulde have fundet Sted.

H. R. D. 1 April 1897, jfr. Hof. St. D. 17 Juni 1895, H. R. T. 1897 p. 98, U. f. R. 1897 p. 538, jfr. 1895 p. 847.

Aktionærerne kunde heller ikke bygge noget Erstatningskrav derpaa, at de formentlig var blevet vildledte ved, at Foreningens Aarsregnskaber optog Forretningsførerens fra Besvigelser hidrørende Skyld under Kassakreditivkontoen uden nærmere Bemærkning, da denne Postering stemmede med Bøgerne og den samlede Bestyrelses i sin Tid trufne Ordning, da det end ikke var paastaaet, at det herved var tilsigtet at give mulige Aktiekøbere urigtige Forestillinger om Status, og da Foreningen ikke havde haft rimelig Grund til at anse Fordringen for uerholdelig.

ibid.

I et Tilfælde, hvor en afdød Dame A. i en Aarrække i sit Væрге havde haft og benyttet en Sparekassebog, der var udfærdiget paa en anden Dame B.s Navn, men med Ret for A. til at hæve paa den, ligesom de paa Bogen indsatte Midler alene hidrørte fra A., antoges det, at A., der 14 Dage før sin Død havde overgivet Bogen til B., i hvis Væрге den var forblevet, derved havde opgivet Retten til at hæve paa den og havde overført den fulde Ejendomsret til B.

Hof. St. Skiftekl. Decis. 1 Novbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 160.

Antaget, at de i de oprindelige Statuter for den vest- og sønderjydske Kreditforening omhandlede Indskud til Reservefonden, som enhver Laantager skulde indbetale, maatte betragtes som et Indskud, der gjorde Laantageren til Medejjer af Reservefonden — i hvilket Forhold ifølge Statuterne ingen Forandring indtraadte ved Laantagerens Udtrædelse som Medlem af Foreningen — og at derfor de af Kreditfor-

eningen for saadanne Indskud til Laantagerne udstedte Beviser ikke ere Genstand for Forældelse efter D. L. 5—14—4.

H. R. D. 7 Febr. 1898, jfr. Hof. St. D. 26 Oktbr. 1896, H. R. T. 1897 p. 804, U. f. R. 1898 p. 258, jfr. 1896 p. 1268.

En Bank tilpligtet at tilbagelevere til Ejeren nogle Kreditkasseobligationer, som Ejeren ifølge sin — ikke modbeviste — Forklaring havde laant til en Veksellerer til ganske midlertidigt Brug og alene for at gøre ham en Tjeneste, og som Veksellereren ifølge det under et kriminelt Forhør oplyste falskeligt havde transporteret til Ihændehaveren, hvorefter han havde givet Banken dem til Pant for et ham ydet Laan.

Hof. St. D. 28 Marts 1898, U. f. R. 1898 p. 415.

I et Tilfælde, hvor et Firma til Sikkerhed for et samme ydet Laan havde givet en Bank Haandpant i en Obligation i Henhold til en af dennes Ejer udstedt Fuldmagt, hvorefter Obligationen skulde tjene Banken til Sikkerhed, indtil Laanet var indfriet, antoges Banken vedblivende at have Haandpant i Obligationen, skønt det for Laanet oprindelig udstedte Gældsbevis, der var betalbart efter 3 Maaneder, efterhaanden var ombyttet med andre lignende Beviser, og skønt de sidste af disse var udstedte efter de oprindelige Firmadeltageres Død, da dog Udstederen havde haft Bemyndigelse fra disses i uskiftet Bo siddende Enker, som havde overtaget Firmaet.

H. R. D. 22 Marts 1898, jfr. Vib. Ov. D. 24 Septbr. 1894, H. R. T. 1898 p. 53, U. f. R. 1898 p. 438.

Antaget, at en Aktionær i Københavns Handelsbank ikke i Bankens Statuter havde Hjemmel til i et givet Tilfælde, hvor Bankens Aktiekapital forøgedes, at fordre, at de af ham som ældre Aktionær tegnede nye Aktier skulde leveres ham til pari Kurs, men kun, som af Banken bestemt, til en Kurs af 115 pCt.

H. R. D. 25 Maj 1898, jfr. Hof. St. D. 18 April 1898, H. R. T. 1898 p. 218, U. f. R. 1898 p. 553, jfr. p. 500.

Antaget, at den Omstændighed, at en Mand paa en paa hans Plejedatters Navn lydende Sparekassebog — hvorpaa ogsaa han kunde hæve, og som forblev i hans Besiddelse — havde indsat Beløb, hvergang han hævede et til Barnets Underhold bestemt Legat, ikke i og for sig kunde medføre, at de saaledes indsatte Beløb blev Barnets Ejendom.

Kbh. Gældsk. D. 12 Septbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 206.

I et Tilfælde, hvor en afdød af egne Midler havde indsat Penge paa 2 Sparekassebøger, der var noterede som tilhørende hans 2 umyndige Brodersønner, medens Bøgerne forblev hos afdøde, som havde forbeholdt sig Ret til at hæve paa dem og havde benyttet denne Ret, og som ikke havde underrettet Børnenes Fader om, at Bøgerne skulde tilhøre dem, udtaltes det, at den Omstændighed, at Bøgerne var noterede

paa Brodersønnernes Navn, ikke var tilstrækkelig til at overføre Ejendomsretten over dem til Brodersønnerne.

H. R. D. 3 Oktbr. 1899, jfr. Hof. St. Skiftek. Decis. 7 Decbr. 1898,
H. R. T. 1899 p. 310, U. f. R. 1899 p. 904, jfr. p. 220.

Antaget, at en Bank, der havde ydet et amortisabelt Laan i en fast Ejendom, bl. a. paa Vilkaar, at Laanet var uopsigeligt fra Bankens Side, og at Debitor, naar han opsagde det, skulde betale Restgælden efter Bankens Bestemmelse enten kontant eller med en vis Art af Bankens Obligationer, der skulde tages til pari Kurs, ikke havde gjort sig skyldig i Aager ved at forlange og modtage Restskylden tilbagebetalt i Obligationer, der stod over pari — allerede fordi det var en for Debitor ganske frivillig Sag, om han vilde afvikle sit Skyldforhold gennem Amortisationen eller afgøre det efter Opsigelse som sket.

H. R. D. 3 Febr. 1899, jfr. Kbh. Gæsterets Dom 16 Juni 1896, H. R. T. 1898 p. 740, U. f. R. 1899 p. 344, jfr. 1897 p. 153.

I et Tilfælde, hvor en Enke A. havde ladet 5000 Kr. indsætte i en Sparekasse paa en Veninde B.s Navn, saaledes at A. ogsaa selv kunde hæve Penge paa Bogen, der var forblevet hos A., og hvor B. kort efter havde hævet 2000 Kr. paa Bogen og leveret dem til A., forkastedes B.s Paastand om at erholde Bogen udleveret af A.s Dødsbo og at anerkendes som Kreditriks for de 2000 Kr., da det foreliggende ikke talte for, at Beløbet straks skulde tilhøre B.

H. R. D. 7 April 1899, jfr. Hof. St. Skiftek. Decis. 17 Aug. 1897,
H. R. T. 1899 p. 68, U. f. R. 1899 p. 551.

I et Tilfælde, hvor A. havde erhvervet nogle Renteforskrivninger i Bikubens Alderdomsforsørgelsesforening, hver lydende paa, at B. havde erhvervet Medlemsret overensstemmende med Foreningens Love, og hvor A. uden at underrette B. om det skete havde beholdt Forskrivningerne til sin Død, dog uden at hæve Renterne deraf, fandtes B., der efter Bikubens Love havde erhvervet en uigenkaldelig Ret til at oppebære Renterne, efter A.s Død berettiget til at faa Forskrivningerne udleverede.

Kbh. Ov. D. 7 Maj 1900, U. f. R. 1900 p. 599.

To Ægtefæller havde indsat en Kapital paa en Sparekassebog, som de lod lyde paa Hustruens Datters Navn og forærede denne Datter, der da boede sammen med dem. Kapitalen var indsat i Sparekassen saaledes, at den skulde være uopsigelig, saalænge Datteren levede, og, hvis hun døde før Moderen og Stedfaderen, saalænge een af disse levede, at Renterne alene kunde hæves af Stedfaderen og Moderen og først efter disses Død af Datteren, og at Kapitalen, naar Datteren døde uden Livsarvinger, skulde tilfalde Børnene efter hendes Søster. Statueret, at der forelaa en gyldig Livsgave.

H. R. D. 19 Decbr. 1901, jfr. Kbh. Ov. D. 21 Maj 1900, H. R. T. 1901 p. 563, U. f. R. 1902 B p. 47, jfr. 1900 p. 605.

En Enke havde oprettet et Gavebrev, hvorved hun til nogle af sine Børn bortskænkede en Kapital af ialt 8000 Kr., deriblandt en Sparekassebog paa 7000 Kr., men forbeholdt sig selv Rentenydelsen for sin Livstid. Statueret, at denne Disposition maatte betragtes som en Livsgave, da Enken havde ladet Overdragelsen af Sparekassebogen notere i Sparekassens Bøger og til en Tredjemand havde overleveret Gavebrevet og Sparekassebogen til Besiddelse paa Gavemodtagernes Vegne samt skriftlig havde underrettet disse om den trufne Disposition.

Vib. Ov. D. 6 Aug. 1900, U. f. R. 1900 p. 902.

I et Tilfælde, hvor en Dame nogle Dage før sin Død havde overgivet en Sparekassebog til en anden med Paalæg om efter hendes Død at overlevere den til N. N., hvis umyndige Sønner skulde have, hvad der stod paa Bogen, hvor Sparekassekontoen lød paa de nævnte Drenges Navne, men tillige havde Paategning om, at Giverinden havde Dispositionsret, og hvor N. N., der fik Bogen overleveret kort efter Giverindens Død, ikke forud var underrettet om Kontoens Eksistens, fandtes en Døds gave at foreligge.

H. R. D. 27 Novbr. 1900, jfr. Kbh. Ov. D. 16 Oktbr. 1899, H. R. T. 1900 p. 497, U. f. R. 1901 p. 28.

I et Tilfælde, hvor en Husejer i Anledning af, at han havde optaget et Prioritetslaan i Københavns Husejer-Kreditkasse, ifølge dennes Statuter skulde betale 1 pCt. af Laanet til Kassen, men hvor han, forinden denne Procent var betalt, havde solgt Ejendommen, saaledes at Køberen skulde overtage Laanet med statutmæssige Forpligtelser, fandtes Sægeren ikke at kunne kræve nævnte Procent betalt af Køberen, da Statuterne bestemte, at Panteobligationen i Tilfælde af Ejendommens Salg ikke kunde kvitteres, før Procenten var betalt, og at Køberen, hvis han overtog Laanet, ogsaa selv skulde betale 1 pCt. af Laanets Beløb.

Hof. St. D. 5 Novbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 103.

I et Tilfælde, hvor Skifteretten i en Skiftesamling i et Konkursbo, hvor de mødte ikke protesterede, havde bestemt at udlevere en i Boet forefundet Sparekassebog, lydende paa Fallentens Hustrus Navn, som Boet uvedkommende til en Tredjemand, og hvor Sparekassen havde nægtet at betale Bogens Paalydende til sidstnævnte, idet det gjordes gældende, at Bogen tilhørte Boet, og at Sparekassen havde en Modfordring paa Boet, dømtes Sparekassen til at udbetale Beløbet paa Grund af Skifterettens nævnte Beslutning, og da Sparekassen ikke havde godtgjort, at Bogen i Virkeligheden tilhørte Boet.

Kbh. Gælds. D. 1 April 1901, U. f. R. 1901 p. 749.

Statueret, at det Beløb, som indestod paa en Sparekassebog, der efter Sparekassens Bøger lød paa en afdød Mands Navn, efter det oplyste maatte antages at tilhøre en Person, i hvis Besiddelse Bogen var.

Hof. St. D. 7 April 1902, U. f. R. 1902 A p. 514.

I et Tilfælde, hvor A. i Bikubens Sparekasse havde indsat 500 Kr. med den udtrykkelige Tilføjelse, at Beløbet kun skulde kunne hæves

ifølge Rekvisition, underskrevet af ham og B. i Forening, og hvor B. svingagtig havde hævet Beløbet ved Rekvisitioner, hvorunder han foruden sit eget Navn falskeligt havde skrevet A.s Navn, fandtes Bikuben frigjort overfor A. allerede i Henhold til den Bestemmelse i dens Love, der fandtes trykt i alle dens Sparekassebøger, at »enhver ved Bikuben sket Fraskrivning i Kontrabogen har Gyldighed mod dens Ejer«.

Hof. St. D. 9 Febr. 1903, U. f. R. 1903 A p. 297.

I et Tilfælde, hvor en Banks Aktionærer havde udstedt Gældsbreve til Banken for den ikke indbetalte Del af de af dem som Aktionærer tegnede Beløb, fandtes Aktionærerne ifølge Forholdets Natur og Bankens Vedtægter at hæfte overfor Bankens Kreditorer ogsaa med den saaledes ikke indbetalte Del af deres Aktier.

H. R. D. 29 Maj 1903, jfr. Vestind. Ov. D. 15 Maj 1901, H. R. T. 1903 p. 131, U. f. R. 1903 B p. 223.

Under en af Bankens Konkursbo anlagt Sag kendtes derfor en Aktionær pligtig til indenfor det paa hans Aktier ikke indbetalte Beløb at tilskyde, hvad der var nødvendigt til Dækning af Bankens Gæld. Da efter Proceduren 10 pCt. af Aktiernes Beløb vilde være tilstrækkeligt, tilpligtedes han at betale disse 10 pCt., men frifandtes iøvrigt for Tiden.

ibid.

At Gældsbrevene og Vedtægterne kun omtalte, at Aktionærerne overfor Bankdirektionen var pligtige at betale det nævnte Beløb, fandtes uden Betydning, da Direktionens Rettigheder i Tilfælde af Konkurs selvfølgelig maatte gaa over til Skifteretten.

ibid.

I et Tilfælde, hvor Køberen af 3 faste Ejendomme ifølge Kontrakten skulde overtage de i Ejendommene »indestaaende, til Østifternes Kreditforening med statutmæssige Forpligtelser skyldige Kapitaler«, og fra Kontraktens Dato svare »statutmæssige Ydelser af Kreditforeningsprioriteterne«, fandtes Sælgeren pligtig at tilsvare Køberen den Del af Indskudene til Kreditforeningens Reservefond, som ved Kontraktens Indgaaelse endnu ikke var forfalden, da Sælgeren ikke behørigt havde sat Køberen i Kundskab om, at Ejendommene ogsaa hæftede herfor.

H. R. D. 4 Oktbr. 1904, jfr. Hof. St. D. 13 Oktbr. 1902, H. R. T. 1904 p. 375, U. f. R. 1904 B p. 327, jfr. 1903 A p. 12.

Derimod statueredes det (af Hof- og Stadsretten), at Køberen ikke kunde forlange, at Sælgeren af de Afdrag paa Kreditforeningslaanene, der statutmæssig skulde betales i Juni Termin 1900, skulde tilsvare ham den Del, der svarede til Tiden fra Decbr. Termin 1899 til Kontraktens Dato d. 7 April 1900.

ibid.

En Sparekasse, som havde udbetalt Penge ifølge en Sparekasse-

bog til en Person, der mødte med Bogen og en med Boghaverens Navn falskelig underskrevet Fuldmagt, fandtes ikke pligtig at erstatte Boghaveren Beløbet, skønt ifølge Vedtægterne Penge kun udbetaltes mod Kvittering af Boghaveren eller en med Fuldmagt fra denne forsynet Person, idet andre Bestemmelser i Vedtægterne viste, at fuld Betryggelse mod Udbetaling til uvedkommende ikke var givet dermed.

Hof. St. D. 4 Juli 1904, U. f. R. 1904 A p. 707.

En Bank i Henhold til Konkursl. § 15, jfr. Skiftel. § 44, anset berettiget til i, hvad en afdød, efter hvem Arv og Gæld ikke var vedgaaet, paa Dødsdagen havde indestaaende i Banken, at likvidere sit Tab ifølge afdødes Vekselforpligtelser, skønt Vekslerne ikke var forfaldne ved Dødsfaldet, da Kravet paa afdøde dog forinden var erhvervet som betinget, hvorimod Likvidation ikke kunde ske i de af Boet efter Dødsfaldet indbetalte Beløb. Anset uden Betydning, at Boet ikke havde aabnet nogen ny Konto i Banken, men var vedblevet at benytte afdødes Konto.

Hof. St. D. 8 Aug. 1904, U. f. R. 1904 A p. 726.

Da et Firma havde udvist Uforsigtighed ved at lade sin kort forinden i Uredelighed grebne Kassererske have ukontrolleret Adgang til Firmaets Checkhæfter og derved havde gjort hende det muligt ved falske Underskrifter at hæve Penge i en Bank, kunde Banken, der ikke havde ladet det mangle paa behørig Agtpaagivenhed, ikke anses pligtig at erstatte Firmaet det lidte Tab.

Hof. St. D. 24 Oktbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 129.

I et Tilfælde, hvor det i Konditionerne for Tvangsauktionen over en Ejendom var bestemt, at Købesummen skulde berigtiges efter Auktionsl. §§ 22 og 40 ved kontant Betaling til vedkommende Pant- og Udlægshavere, fandtes Auktionskøberen, der efter Overenskomst med en Kreditforening havde udstedt ny Obligation for Restbeløbet af dennes 1ste Prioritet, pligtig at udbetale de andre Lodtagere i Købesummen Forskellen mellem denne Købesum og det Beløb, hvorfor der kunde være indkøbt Kasseobligationer fra Foreningen til paalydende Beløb lig Foreningens Restlaan, da dette paa denne Maade statutmæssigt kunde være indfriet.

H. R. D. 8 Febr. 1905, jfr. Vib. Ov. D. 15 Febr. 1904, H. R. T. 1904 p. 754, U. f. R. 1905 B p. 146, jfr. 1904 A p. 386.

Antaget, at en Bank, i hvilken en Mand ved sin Død havde Beløb indestaaende paa Folio mod sædvanlig Foliorente, ifølge almindelige Modregningsregler maatte være berettiget til i nævnte Beløb at afskrive de Beløb, som afdøde, hvis Bo behandlede efter Skiftel. Kap. 3, skyldte Banken som vekselforpligtet.

Hof. St. D. 9 April 1906, U. f. R. 1906 A p. 683.

Pension.

Jfr. Embedsmænd og Gejstligheden.

Under en Sag om Pension, som en af et Firma afskediget Funk-

tionær havde anlagt imod Pensionskassen for Firmaets Funktionærer, udtaltes det, at da den Funktionærerne ifølge Kassens Statuter tilkommende Adgang til at erholde Pension af den væsentligt ved deres egne Indskud dannede Pensionsfond var tillagt dem som en Ret, for hvis Erhvervelse, Omfang og Fortabelse der var givet bestemte, ufravigelige Regler, vilde kun en klar og utvetydig Udtalelse i Statuterne kunne udelukke dem fra at bringe Spørgsmaalet om deres Pensionsberettigelse for Domstolene. En saadan Hjemmel kunde ikke udledes af en Regel om, at Bestyrelsens Beslutninger var inappellable.

H. R. D. 22 Juni 1897, jfr. Hof. St. D. 23 Marts 1896, H. R. T. 1897 p. 333, U. f. R. 1897 p. 798, jfr. 1896 p. 488.

Da det ikke ansaas tilstrækkeligt, at Funktionæren var blevet afskediget af en ham efter Kassens Bestyrelses Skøn tilregnelig Aarsag, og da det ikke ansaas bevist, at Funktionæren havde gjort sig skyldig i noget Forhold, der kunde betragtes som en saadan Aarsag, tilkendtes der Funktionæren Pension.

ibid.

Antaget, at en afskediget Stabssergents Pensionsret i Henhold til L. 20 Novbr. 1876 § 5 var bortfaldet, efterat han af den kommanderende General i dennes Egenskab af Patron for Garnisons Kirke var beskikket som Graver ved denne Kirke, idet han var ansat i den nye Stilling, der maatte betragtes som en civil Bestilling i Statens Tjeneste, af en Statsmyndighed.

H. R. D. 3 Jan. 1899, jfr. Hof. St. D. 16 Aug. 1897, H. R. T. 1898 p. 629, U. f. R. 1899 p. 283, jfr. 1897 p. 936.

Pension tillagt en efter to Aars Tjeneste som utjenstdygtig paa Grund af en under Tjenesten paadraget Broksskade afskediget Opsynsmand ved Københavns Tvangs- og Arbejdsanstalt i Henhold til den almindelige Regel i Vedtægt 30 Decbr. 1857 § 25 Nr. 8 b, hvilken Regel staar som selvstændig ved Siden af den i Vedtægtens § 25 Nr. 2 givne Regel om 15 Aars Tjenestetid.

H. R. D. 8 Febr. 1900, jfr. Hof. St. D. 21 Marts 1898, H. R. T. 1899 p. 578, U. f. R. 1900 p. 263, jfr. 1898 p. 400.

Enken efter en Postembedsmand, hos hvem der under hans Fraværelse ved et Revisionseftersyn var forefundet Kasseangel, og som samme Dag var fundet død under Omstændigheder, der tydede paa Selvmord, anset berettiget til Pension og til, at den af Manden for hende tegnede Overlevelserente behandledes som pligtig, da det ikke var bevist, at han, der til sin Død havde staaet i Statens Tjeneste, havde gjort sig skyldig i noget Forhold, der efter Strfl. § 135 vilde have medført Forbrydelse af Embedet.

H. R. D. 9 Jan. 1899, jfr. Hof. St. D. 18 April 1898, H. R. T. 1898 p. 663, U. f. R. 1899 p. 293, jfr. 1898 p. 494.

Statueret, at Folkekirkens Præster paa L. 5 Jan. 1851, jfr. Grl.

1849 § 22 og 2 midl. Best., i Forbindelse med den før Grundloven eksisterende ældgamle Skik og Brug kunne støtte et Retskrav paa at faa Pension, naar de paa Grund af Alder eller Svaghed entlediges.

H. R. D. 5 Decbr. 1899, jfr. Hof. St. D. 6 Juni 1898, H. R. T. 1899 p. 488, U. f. R. 1900 p. 79, jfr. 1898 p. 560.

En Sognepræst, der efter at være optaget i det katolske Trossamfund var entlediget, kendt berettiget til Pension efter de almindelige ved Præsters Pensionering fulgte Regler, idet han saavel ved sin Overgang til Katolicismen som ved Entledigelsen havde befundet sig i en legemlig og aandelig Tilstand, som udelukkede Tilregnelighed.

ibid.

En Mand, som var antaget som overtallig Politibetjent i København i Henhold til forel. L. 27 Oktbr. 1885, og som, efter under Udførelsen af sin Tjeneste at have lidt Overlast, rykkede op i fast Nummer som Politibetjent, men som senere maatte afskediges paa Grund af Sindssygdом, ikke fundet berettiget til Pension af Københavns Kommunes Kasse i Henhold til Politiregulativ 12 Juni 1863 § 16, idet han, selv om Sindssygdommen var en Følge af den ham tidligere tilføjede Overlast, ikke var i Kommunens Tjeneste, da denne tilføjedes ham.

H. R. D. 15 Juni 1898, jfr. Hof. St. D. 27 April 1896, H. R. T. 1898 p. 263, U. f. R. 1898 p. 716.

Københavns Politidirektør ikke anset for rette Sagvolder i en Sag, der af en forhenværende Politibetjent var anlagt for at tilkendes Pension af Kommunens Kasse.

ibid.

Antaget, at ved Beregningen af Pensionen for en af Statstjenesten afskediget Skovfoged maatte den Forpagtningsafgift, der paa Egnen kunde være opnaaet af den Embedet tillagte Tjenestejord, lægges til Grund og ikke den større Indtægt, som Skovfogeden havde haft ved selv at drive Jorden.

Hof. St. D. 4 Juli 1898, U. f. R. 1898 p. 749.

I et Tilfælde, hvor der efter Rekvisition af en Politimester i en Landjurisdiktion var ydet Assistance af Københavns Politi under et politisk Møde, og hvor ved denne Lejlighed en af de udsendte Betjente havde lidt saadan Overlast, at han som utjenstdygtig maatte afskediges med Pension, antaget, at Københavns Kommune ikke kunde fordre Pensionen udredet af vedkommende udenbys Kommunalforvaltning.

H. R. D. 24 Marts 1899, jfr. Hof. St. D. 16 Novbr. 1896, H. R. T. 1899 p. 61, U. f. R. 1899 p. 548, jfr. 1897 p. 186.

Ved Beregningen af en københavnsk Overpolitibetjents Pension ikke medtaget, hvad han i en Række Aar havde faaet udbetalt af

Midler, som paa Politiets Budget var anført som »Lønningsforbedring til Betjente af Opdagelsespolitiet«, da denne Indtægt kun var en Art Ekstrahonorar eller Belønning, paa hvilken han ikke havde haft noget retligt Krav.

H. R. D. 25 Juni 1901, jfr. Hof. St. D. 4 Decbr. 1899, H. R. T. 1901 p. 250, U. f. R. 1901 p. 619, jfr. 1900 p. 161.

Ej heller medtaget ved Pensionsberegningen et af Betjenten oppebaaret aarligt Vederlag for Tilsyn med Politiets Arkiv, allerede fordi hans Arkivargerning ifølge den paagældende Bevilling ikke havde været knyttet til hans Bestilling som Overpolitibetjent, og Vederlaget derfor ikke kunde betragtes som en Del af hans Indtægter som Politibetjent.
ibid.

Da det maatte anses bevist, at en i Københavns Kommunes Tjeneste ansat Embedsmand, der havde begaaet Selvmord, havde gjort sig skyldig i et Forhold, der i Henhold til L. 5 Jan. 1851, jfr. Vedtægt 30 Decbr. 1857 § 25 Nr. 8, maatte medføre Fortabelse af hans Pensionsret, kunde hans Enke heller ikke have Krav paa Pension.

H. R. D. 19 Novbr. 1901, jfr. Hof. St. D. 23 April 1900, H. R. T. 1901 p. 493, U. f. R. 1902 B p. 22, jfr. 1900 p. 584.

Under en Sag, som en Bank ifølge Transport havde anlagt imod Indenrigsministeriet til Udbetaling af en Del af det af en afskediget Trafikassistent opsparede Alderdomsforsørgelsesbeløb, frifandtes Indenrigsministeriet, da det ifølge de gældende Regler tilkom dette at bestemme, hvorledes der skulde forholdes med det paagældende Alderdomsforsørgelsesbeløb, og da Ministeriet ikke havde samtykket i Transporten.

Hof. St. D. 6 Aug. 1900, U. f. R. 1900 p. 820.

En Premierløjtnant ved Bornholms Milice, som i 1868 ved Milicens Ophævelse og Oprettelsen af Bornholms Væbning gik over i Væbningen som Løjtnant med Bibeholdelse af sin hidtil hafte Lønning, som i Aug. 1878 blev udnævnt til Ritmester i Forstærkningen og ansat ved Væbningens Rytteri, og som i Decbr. 1895 blev afskediget med en aarlig Pension lig $\frac{2}{3}$ af hans Lønning som Premierløjtnant i Milicen, fandtes ikke berettiget til at oppebære Pension som Premierløjtnant i Milicen for Tiden fra Aug. 1878 til Decbr. 1895.

H. R. D. 11 April 1901, jfr. Hof. St. D. 5 Decbr. 1898, H. R. T. 1901 p. 98, U. f. R. 1901 p. 455.

Dette støttet paa, at der ikke i 1868 for hans Vedkommende havde fundet nogen Embedsinddragelse Sted, og at hans Fratrædelse i 1878 af Embedet som Løjtnant alene skyldtes hans Forfremmelse til Ritmester i Væbningen.

ibid.

Pension tilkendt en afskediget Skolelærer, da det ikke fandtes

godtgjort, at han havde gjort sig skyldig i Forseelser af saadan Betydning, at de ifølge L. 8 Marts 1856 § 20, sammenholdt med Adg. 29 Juli 1814, kunde afgive tilstrækkelig Grund til at betage ham Retten til Pension.

H. R. D. 21 Juni 1901, jfr. Hof. St. D. 23 Oktbr. 1899, H. R. T. 1901 p. 244, U. f. R. 1901 p. 615.

I et Tilfælde, hvor et Medlem af et Selskabs Direktion havde søgt om Afsked og — under Henviſning til, at han ikke havde tilstrækkeligt at leve af og i sin nuværende Alder ikke kunde søge ny Virksomhed — om Pension, og hvor Selskabet i Henhold hertil havde tilstaaet ham Afsked og en aarlig Pension, antoges det, at den Omstændighed, at han senere havde faaet en fast lønnet Ansættelse hos et andet Selskab, ikke kunde berøve ham Retten til Pensionen.

Hof. St. D. 1 Juli 1901, U. f. R. 1901 p. 987.

Antaget, at en Æresoprejsning, meddelt en efter Strfl. § 228, jfr. § 39, dømt afskediget Officer, hvis Pension i Anledning af den ham overgaaede Straffedom var blevet inddraget, ikke kunde berettigge ham til atter at oppebære den engang forbrudte Pension.

Hof. St. D. 29 Juli 1901, U. f. R. 1901 p. 1005.

Reglen i L. 5 Jan. 1851 § 3, Pkt. 3, fandtes ikke at kunne finde Anvendelse i et Tilfælde, hvor der ikke var Tale om en ved en enkelt bestemt Lejlighedsaarsag bevirket Skade eller Ulykke, men om Sygdomme, der havde udviklet sig efterhaanden i Aarenes Løb, selv om Sygdommene skyldtes de Forhold, hvorunder vedkommende havde maattet udføre sin Embedsvirksomhed.

Hof. St. D. 12 Aug. 1901, U. f. R. 1901 p. 1010.

Den Omstændighed, at det i L. 8 Marts 1856 § 20 er foreskrevet, at Pensioner til Lærere ved Borger- og Almueskoler endelig bestemmes af Kultusministeriet, fandtes ikke at maatte medføre Afvisning ex officio af den ovennævnte Sag.

ibid.

En paa Grund af Øjensvaghed af Københavns Brandvæsens Tjeneste afskediget Mand kendtes i Henhold til Regulativet for Københavns Brandvæsen berettiget til Pension, da det fandtes godtgjort, at Øjensvagheden var paaført ham ved hans Virksomhed i Brandvæsnets Tjeneste.

Hof. St. D. 16 Febr. 1903, U. f. R. 1903 A p. 310.

En som utjenstdygtig paa Grund af et Underlivsbrok afskediget Inspektionsbetjent ved Københavns Politi fandtes uberettiget til Pension efter Regulativ 12 Juni 1863 § 16, Pkt. 5, da det ikke var godtgjort, at han havde paadraget sig Broktilfældet ved en bestemt Lejlighed under sin Tjenestes Udførelse, eller at Tilfældet ved denne Lejlighed var forværret i væsentlig Grad, hvorimod Tilfældet maatte antages at

have udviklet sig efterhaanden uden paaviselig Forbindelse med nogen under Tjenesten indtruffen Begivenhed eller med legemlige Anstrængelser under Tjenesten.

H. R. D. 7 Jan. 1904, jfr. Hof. St. D. 3 Septbr. 1900, H. R. T. 1903 p. 522, U. f. R. 1904 B p. 95.

Spørgsmaalet, om en som utjenstdygtig afskediget københavnsk Politibetjent ved Udførelsen af sin Tjeneste var kommen saaledes til Skade, at han var pensionsberettiget efter Regulativ 12 Juni 1863 § 16, Pkt. 5, e. O. besvaret benægtende.

Hof. St. D. 16 Jan. 1905, U. f. R. 1905 A p. 348.

Politi. Politivedtægt. Polititilhold.

Et Tilhold, som en Politimester i en Købstad havde givet samtlige Gæstgivere om ikke at afholde Dans i deres Lokaler efter Kl. 2 om Natten, hverken anset hjemlet ved Købstadens Politivedtægt eller iøvrigt.

Kbh. Ov. D. 22 Marts 1897, U. f. R. 1897 p. 508.

En Bager i København fundet skyldig i Overtrædelse af Tillæg af 9 Maj 1895 til § 69 i Stadens Politivedtægt af 22 Juni 1883, da han om Natten mellem Kl. 12—4 havde i sin Butik udskænket Mælk i Glas til Kunder.

H. R. D. 2 Febr. 1898, jfr. Krim. D. 18 Febr. 1896, H. R. T. 1897 p. 793, U. f. R. 1898 p. 250.

En Mand, som var antaget som overtallig Politibetjent i København i Henhold til forel. L. 27 Oktbr. 1885, og som, efter under Udførelsen af sin Tjeneste at have lidt Overlast, rykkede op i fast Nummer som Politibetjent, men som senere maatte afskediges paa Grund af Sindssygdом, ikke fundet berettiget til Pension af Københavns Kommunes Kasse i Henhold til Politiregulativ 12 Juni 1863 § 16, idet han, selv om Sindssygdommen var en Følge af den ham tidligere tilføjede Overlast, ikke var i Kommunens Tjeneste, da denne tilføjedes ham.

H. R. D. 15 Juni 1898, jfr. Hof. St. D. 27 April 1896, H. R. T. 1898 p. 263, U. f. R. 1898 p. 716.

Københavns Politidirektør ikke anset for rette Sagvolder i en Sag, der af en forhenværende Politibetjent var anlagt for at tilkendes Pension af Kommunens Kasse.

ibid.

Den Omstændighed, at en Politimester, efter forgæves Indkaldelse af Ejeren af en herreløs Hund, havde overdraget Hunden til en anden, antoges ikke at kunne bevirke, at han som Foged var inkompetent til under en Indsættelsesforretning at paakende Spørgsmaalet om Hundens Udlevering til den tidligere Besidder.

Kbh. Ov. D. 19 Septbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 832.

Udtalt, at en Adkomst for Politiet til at overdrage en herreløs Hund ikke kan udledes af Politiets Berettigelse til at dræbe den.
ibid.

I et Tilfælde, hvor der efter Rekvisition af en Politimester i en Landjurisdiktion var ydet Assistance af Københavns Politi under et politisk Møde, og hvor ved denne Lejlighed en af de udsendte Betjente havde lidt saadan Overlast, at han som utjenstdygtig maatte afskediges med Pension, antoges det, at Københavns Kommune ikke kunde fordre Pensionen udredet af vedkommende udenbys Kommunalforvaltning.

H. R. D. 24 Marts 1899, jfr. Hof. St. D. 16 Novbr. 1896, H. R. T. 1899 p. 61, U. f. R. 1899 p. 548, jfr. 1897 p. 186.

Ved Beregningen af en københavnsk Overpolitibetjents Pension ikke medtaget, hvad han i en Række Aar havde faaet udbetalt af Midler, som paa Politiets Budget var anført som »Lønningsforbedring til Betjente af Opdagelsespolitiet«, da denne Indtægt kun var en Art Ekstrahonorar eller Belønning, paa hvilken han ikke havde haft noget retligt Krav.

H. R. D. 25 Juni 1901, jfr. Hof. St. D. 4 Decbr. 1899, H. R. T. 1901 p. 250, U. f. R. 1901 p. 619, jfr. 1900 p. 161.

Ej heller medtaget ved Pensionsberegningen et af ham oppebaaret aarligt Vederlag for Tilsyn med Politiets Arkiv, allerede fordi hans Arkivargærning ifølge den paagældende Bevilling ikke havde været knyttet til hans Bestilling som Overpolitibetjent, og Vederlaget derfor ikke kunde betragtes som en Del af hans Indtægter som Politibetjent.
ibid.

Statueret, at en Tiltalt var berettiget til efter forudgaaet offentlig Indbydelse og mod Betaling at holde Oplæsninger, navnlig af Komedier og Fortællinger m. m. samt af humoristiske Foredrag, uden at have erholdt Politimesterens Tilladelse hertil.

Vib. Ov. D. 12 Febr. 1900, U. f. R. 1900 p. 318.

Antaget, at L. 4 Febr. 1871 § 11, St. 2 og 4, ikke har Hensyn til Tilfælde, hvor Forklaring om Navn og Bopæl afses en Person, der er under Anholdelse som sigtet for en Lovovertrædelse.

Kbh. Ov. D. 14 Aug. 1900, U. f. R. 1900 p. 821.

Antaget, at en med en vis Opsigelsesfrist antaget Bestillingsmand, som paa Grund af formentlig Pligtforsømmelse af sine Foresatte afskediges uden Varsel, maa kunne kræve Domstolenes Afgørelse af, hvorvidt der uanset Afskedigelsen tilkommer ham Løn til den Dag, da han med lovligt Varsel kunde have været opsagt. Statueret, at Regulativ for Københavns Politi af 12 Juni 1863 § 15 ikke indeholder nogen Hjemmel til at fravige dette.

Hof. St. D. 26 Aug. 1901, U. f. R. 1901 p. 1012.

Anset godtgjort, at en københavnsk Politibetjent ved en vis Lejlighed havde gjort sig skyldig i et saadant Brud paa de ham paahvilende Pligter, at Politidirektøren havde været beføjet til at afskedige ham uden Varsel.

ibid.

Antaget, at Politiet i en Købstad havde været berettiget til under Ejerens Fraværelse at lade en som syg og affældig paa en Mark hengiggende Hest dræbe i Henhold til en Dyrlæges Erklæring om, at det var Dyrplageri at lade Hesten leve.

Kbh. Ov. D. 25 Novbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 130.

En Mand, der ved uforsvarlig Cyklekørsel paa offentlig Vej i en Jurisdiktion, for hvilken ingen Politivedtægt var udfærdiget, havde udsat andre vejfarende for Fare, blev herfor anset efter Lovgivningens Grundsætninger og Analogien af dens Bestemmelser navnlig om Straf for Handlinger, hvorved den offentlige Færdsel udsættes for Fare, med en Bøde til Politikassen. (Dissens.)

Vib. Ov. D. 6 Jan. 1902, U. f. R. 1902 A p. 336.

En Kromand i en Landjurisdiktion, for hvilken ingen Politivedtægt var udfærdiget, anset efter Lovgivningens Grundsætninger med en Bøde til Politikassen, fordi han efter Kl. 10 om Aftenen — efter hvilken Tid der ifølge Politimesterens Tilkendegivelse ikke maatte serveres i Kroens Beværtningslokaler — i disse havde haft Gæster, som var blevne beværtede, navnlig med Drikkevarer.

Vib. Ov. D. 5 Maj 1902, U. f. R. 1902 A p. 473.

Ikke anset strafbart, at en Person i Erhvervsøjemed havde givet Forestillinger ved Forevisning af Dukketeater o. l. i forskellige Skoler uden dertil at have erhvervet Politiets Tilladelse.

Kbh. Ov. D. 1 Marts 1904, U. f. R. 1904 A p. 451.

En som utjenstdygtig paa Grund af et Underlivsbrok afskediget Inspektionsbetjent ved Københavns Politi fandtes uberettiget til Pension efter Regulativ 12 Juni 1863 § 16, Pkt. 5, da det ikke var godtgjort, at han havde paadraget sig Broktilfældet ved en bestemt Lejlighed under sin Tjenestes Udførelse, eller at det ved denne Lejlighed var forværret i væsentlig Grad, hvorimod Tilfældet maatte antages at have udviklet sig efterhaanden i Aarens Løb uden paaviselig Forbindelse med nogen under Tjenesten indtruffen Begivenhed eller med legemlige Anstrængelser under Tjenesten.

H. R. D. 7 Jan. 1904, jfr. Hof. St. D. 3 Septbr. 1900, H. R. T. 1903 p. 522, U. f. R. 1904 B p. 95.

Spørgsmaal, om en som utjenstdygtig afskediget københavnsk Politibetjent ved Udførelsen af sin Tjeneste var kommen saaledes til Skade, at han var pensionsberettiget i Henhold til Regulativ 12 Juni 1863 § 16, Pkt. 5.

Hof. St. D. 16 Jan. 1905, U. f. R. 1905 A p. 348.

Bøde i Henhold til L. 15 Maj 1903 § 19, jfr. § 24, idømt en Mand, der havde undladt fuldstændig at standse et af ham paa en Landevej ført Automobil, skønt Kusken paa et imod ham kommende Enspænderkøretøj ved at række Pisken i Vejret havde krævet dette.

Kbh. Ov. D. 16 Jan. 1905, U. f. R. 1905 A p. 350.

Politiret.

I. Hvilke Sager der henhøre under Politiret.
Om Tyendesager, se særlig Tjenesteforhold.

Da en Proprietær, der havde lovet en paa Proprietærens Ejendom ikke jagtberettiget at undlade at jage dér, ikke ved at overtræde Løftet havde udøvet »ulovlig Jagt« efter L. 8 Maj 1894 § 25, afvistes en i den Anledning imod ham anlagt Sag ex officio fra Politiretten.

Kbh. Ov. D. 10 Maj 1897, U. f. R. 1897 p. 725.

En Sag, hvorunder en Mand, der havde været de til at registrere og vurdere et Haandværkerfirmas Konkursbo ansatte Taksatorer behjælpelig hermed, indtalte det ham herfor tilkommende Vederlag, afvist ex officio fra Politiretten, da ingen Lovbestemmelse, navnlig hverken Pl. 6 Septbr 1828 eller Næringsl. § 84 Nr. 3, hjemlede politiretlig Behandling.

Krim. D. 13 Marts 1897, U. f. R. 1897 p. 1039.

En Sag, der var anlagt imod et Bundtmagerfirma af dets Kommis angaaende tilgodehavende Løn, fundet efter Næringsl. § 84 at henhøre under Politiretten — ikke under Sø- og Handelsretten — skønt Kommisens Forretninger udelukkende havde vedrørt Firmaets Handel, idet Firmaet ikke havde udøvet anden Handelsvirksomhed end den, der ved Næringsloven er hjemlet Haandværkere.

Krim. D. 2 Marts 1897, U. f. R. 1897 p. 1042.

En Sag om Krænkelse af Brevhemmeligheden behandlet som privat Politisag.

Krim. D. 13 Juli 1897, U. f. R. 1897 p. 1050.

En Sag, der var anlagt af en bortvist Bestyrer af et Andelsbageri imod Bageriet til Betaling af Løn og andet Vederlag, fundet rettelig anlagt ved Politiret.

H. R. D. 11 Novbr. 1897, jfr. Kbh. Ov. D. 18 Maj 1896, H. R. T. 1897 p. 567, U. f. R. 1898 p. 26.

En Sag om Straf og Erstatning ifølge Fr. 9 Marts 1838 § 5 behandlet ved Politiret.

Kbh. Ov. D. 3 Jan. 1898, U. f. R. 1898 p. 297.

Antaget, at L. 8 Maj 1894 § 25, Stk. 2, ikke indeholdt Hjemmel til at anlægge en Sag om Straf efter Lovens § 11 for at have ned-

skudt en Hund ved Politiretten, da Citanten hverken var Ejer eller Bruger af den Jord, hvorpaa Hunden blev skudt.

Kbh. Ov. D. 24 Jan. 1898, U. f. R. 1898 p. 306.

En Sag, anlagt imod en Skolelærer til Straf efter Strfl. § 200 for at have slaaet en skolesøgende Dreng med et Spanskrør, afvist fra Politiretten, da Paastanden maatte anses støttet paa, at Læreren havde misbrugt eller overskredet den ham som saadan tilkommende Revselsesret, men en saadan Embedsforsøelse ikke kunde være Genstand for privat Paatale.

Kbh. Ov. D. 20 Juni 1898, U. f. R. 1898 p. 572.

En Sag, der af en Sagfører som Mandatarius for en Murer A. var anlagt mod en anden Murer B. til Betaling af et til A. for udført Arbejde skyldigt Beløb. ifølge Næringsl. § 84 Nr. 3 fundet rettelig afvist fra ordinær Ret som henhørende under Politiret, da Sagen angik Betaling af Dagløn for Murerarbejde, udført af A. paa B.s Ansvar og for hans Regning.

Kbh. Ov. D. 20 Juni 1898, U. f. R. 1898 p. 573.

En Sag om Straf efter Strfl. § 200 og Erstatning afvist i sin Helhed fra Politiretten, da den udøvede Vold efter sit Omfang maatte være Genstand for offentlig Paatale, og da der, selv om Fr. 20 Oktbr. 1819 maatte afgive Hjæmmel for, at Erstatningsspørgsmaalet alene paakendtes ved Politiretten, ikke havde fundet behørig Forligsprøve Sted.

Vib. Ov. D. 11 Juli 1898, U. f. R. 1898 p. 739.

En Sag om Betaling af Løn m. v., anlagt af en Person, der var ansat som Ekspedient og Medhjælper i en Vognmands- og Speditionsforretning, og hvis Arbejde nærmest bestod i Kontorarbejde, Ekspedition af Kunderne og Tilsyn med Folkene, blev afvist fra Gældskommissionen som hørende under Politiretsbehandling i Medfør af Næringsl. § 84 Nr. 3.

Kbh. Gældsk. D. 18 Aug. 1899, U. f. R. 1900 p. 175.

En Sag om Betaling af Løn, anlagt mod et Bryggeri af dettes tidligere Hovedagent, antaget at høre under Politiretsbehandling i Henhold til Næringsl. § 84 Nr. 3.

Hof. St. D. 25 Juni 1900, U. f. R. 1900 p. 709.

Kriminal- og Politiretten anset for inkompetent til at paakende en Sag, forsaa vidt den drejede sig om Justifikation af et Forbud, hvorved det forbødes et Selskab at lade fabrikere nogle File, hvorpaa Forbudsrekvirenten havde Patent.

Krim. D. 23 Decbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 830.

Jfr. Vib. Ov. D. 7 Oktbr. 1901, U. f. R. 1901 p. 973.

En mod en Præst i Folkekirken for Injurier, fremsatte i en Præ-

diken, anlagt Sag afvist ex officio fra Politiretten som hørende under gejstlig Ret.

Krim. D. 31 Juli 1900, U. f. R. 1900 p. 842.

I et Tilfælde, hvor nogle Mænd søgtes til Straf og Erstatning for Indgreb i et Citanten meddelt Patent, blev en Kontrasag, hvorunder de nævnte Mænd paastod, at Patentet skulde kendes bortfaldet og ugyldigt, afvist ex officio fra Politiretten, idet Retten efter Indholdet af L. 13 April 1894 §§ 24 og 26 ikke fandtes kompetent til at paakende Kontrasagen.

Krim. D. 18 Aug. 1900, U. f. R. 1900 p. 845.

En Sag, i hvilken nogle Fiskere søgte et Aktieselskab — som fra en Selskabet tilhørende Fabrik havde udledet Spildevand i Susaaen — dels til Erstatning for den herved forvoldte Skade, dels til at kendes pligtig til at indrette Fabriksvirksomheden saaledes, at der ikke udlede skadelige Stoffer i Susaaen, afvist ex officio fra Politiretten, da Sagen ikke drejede sig om at gøre Strafansvar gældende.

Krim. D. 29 Septbr. 1900, U. f. R. 1900 p. 848.

I et Tilfælde, hvor en Husbond under en ved en Politiret anlagt Sag paastod sin Tjenestepige — der var bortgaaet af Tjenesten i Utide, og som havde udtalt, at dette var foranlediget ved utugtige Tilnærmelser fra hans Side overfor hende — dels idømt Straf og Erstatning efter Tyendel. § 47, dels idømt Straf efter Strfl. § 215, blev dette Søgmaal i sin Helhed paakendt af Politiretten.

Vib. Ov. D. 29 April 1901, U. f. R. 1901 p. 645.

En Sag, hvorunder et Aktieselskab paastodes idømt Straf og Erstatning for Indgreb i en Patentret, afvist ex officio fra Kriminalretten, da Straf efter Patentloven ikke kan idømmes et Aktieselskab som saadant, og da Kriminal- og Politiretten kun kunde paakende Erstatningsspørgsmaalet i Forbindelse med Spørgsmaalet om Straf, jfr. L. 13 April 1894 § 26.

Krim. D. 11 Maj 1901, U. f. R. 1901 p. 924.

Jfr. Vib. Ov. D. 7 Oktbr. 1901, U. f. R. 1901 p. 973.

En Injuriesag, som en Styrmand havde anlagt imod sin Kaptajn, fordi denne i Logbogen havde indført, at han under Skibstjenesten havde sagt til Styrmanden: »Nu lyver De igen«, fandtes ikke af Kaptajnen at kunne fordres afvist fra ordinær Ret som angaaende en mundtlig Injurie og som derfor hørende under Politiret, da det henhørte under Sagens Realitet at afgøre, om de Omstændigheder, hvorunder nævnte Tilførsel til Logbogen fandt Sted, udelukkede Ansvar for den som en særskilt fornærmelig Handling.

Hof. St. Kend. 20 Jan. 1902, U. f. R. 1902 A p. 208.

En Sag, hvorunder en Person paastodes straffet efter Strfl. § 222 eller dens Analogi, fordi han havde bevæget en Forretningsmands

Kontorelev til at vise ham en Pakke Breve, som Eleven skulde afsende for sin Principal, og fordi han havde udspurgt Eleven om Principalens Forretning, behandlede som privat Politisag, skønt Retten statuerede, at der ikke forelaa nogen Krænkelser af Brevhemmeligheden.

Krim. D. 31 Maj 1902, U. f. R. 1902 A p. 754.

En Sag, hvorunder en Grosserer søgte en Mand, der havde tjent som Kusk paa hans Fabrik, og hvem han havde bortvist, til Betaling af nogle for Fabriken oppebaarne Penge, medens Kusken paastod sin formentlige Fordring paa Godtgørelse for Udlæg og paa Erstatning for Bortvisningen likvideret heri, blev afvist ex officio af Hof- og Stadsretten i Henhold til Næringsl. § 84 Nr. 3 som vedrørende Parternes Mellemværende i Anledning af det ophørte Tjenesteforhold.

Hof. St. D. 3 Novbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 106.

En ved Politiretten anlagt Sag, hvorunder en Møllersvend søgte en Møller til Betaling af Løn m. m., afvistes fra Politiretten, fordi der ikke var mægtet Forlig af Dommeren, men af Tyendeforligsmægleren. Da nemlig Svendens Arbejde ialfald hovedsagelig havde bestaaet i Arbejde ved »Mølleriet«, og da Møllebedrift maa betragtes som Fabriksvirksomhed, maatte Hjemmelen for Sagens Anlæg ved Politiretten ikke søges i Tyendeloven, men i Næringsl. § 84 Nr. 3.

Vib. Ov. D. 8 Decbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 193.

Den af en Barnemoder, som havde indgaaet Overenskomst med Barnefaderen om, at denne skulde betale hende 25 Kr. aarlig til Barnet, nedlagte Paastand om, at han skulde tilpligtes at betale de i Henhold til Overenskomsten resterende Bidrag, fandtes ikke at kunne paakendes under en ved Politiretten i Medfør af Pl. 28 Maj 1825 anlagt Sag.

Vib. Ov. D. 25 Maj 1903, U. f. R. 1903 A p. 457.

En Sag, som en Kontorist hos et Aktieselskab, der drev Inkasso- og Oplysningsforretning, havde anlagt mod Selskabet til Betaling af Løn, fordi han var opsagt i Utide, fandtes med Rette indbragt for Hof- og Stadsretten.

Hof. St. Kend. 27 April 1903, U. f. R. 1903 A p. 501.

I et Tilfælde, hvor en dansk Mejeriejer ved Politiretten søgtes til Straf og Erstatning efter L. 13 April 1894, fordi han her til Landet havde indført nogle her patenterede Flaskelukker, som han havde købt i Udlandet af Patenthaveren, blev en af ham anlagt Kontrasag angaaende Erstatning, fordi Patenthaveren havde hindret ham i at udnytte de købte Flaskelukker, ex officio afvist som ikke hørende under Politiret.

Krim. D. 4 Aug. 1903, U. f. R. 1903 A p. 732.

En for Underretten af en Gartner gæsteretsvis anlagt Sag om Restløn fundet paa Grund af Gartnerens Stilling som egentligt Tyende

at høre under Politiretsbehandling, fra hvilken den ikke mod Husbondens Protest kunde borttages.

Kbh. Ov. D. 16 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 537.

En Sag, anlagt af en Barbersvend i Anledning af et Lønkrav, afvist ex officio fra Gældskommissionen under Paaberaabelse af Næringsl. § 84 Nr. 3.

Kbh. Gældsk. D. 13 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 588.

En Sag, som en Kvinde, der var fæstet som Ekspeditrice i en Detailhandlers Grønthandlerforretning, havde anlagt mod Detailhandleren til Betaling af Løn og Kostpenge, afvist fra Kriminal- og Politiretten i Henhold til L. 19 Febr. 1861 § 13 Nr. 5.

Krim. D. 15 Oktbr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 698.

En Sag, som en Hotelejer havde anlagt imod en af ham som Kogeelev antagen Pige til Udredelse af Mulkt og Erstatning, fordi hun uberettiget havde forladt Pladsen, e. O. antaget efter L. 30 Marts 1889 § 21, jfr. § 20, at høre under Politiretsbehandling. (Dissens.)

Vib. Ov. D. 7 Novbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 273.

M. H. t. at Politiretsdommen havde afvist Sagen, fordi den, selv om der i Næringsl. § 84 Nr. 3 havdes Hjemmel til dens Indbringelse for Politiretten, var anlagt som Tyendesag uden Erlæggelse af Retsgebyr, udtalt, at det ved Spørgsmaalet, om Sagen rettelig var indbragt for Politiretten, var uden Betydning, hvilke Retsgebyrer der var erlagte eller krævede.

ibid.

En Injuriesag afvist som hørende under Politiret, da de paaklagede Udladelser var fremsatte i en mundtlig Forklaring til en Politirapport, som var afæsket Indstævnte under en mod ham paa Citantens Foranledning indledet offentlig Undersøgelse.

Hof. St. D. 16 Jan. 1905, U. f. R. 1905 A p. 347.

En ved ordinær Ret anlagt Sag, der ved Underretten var afvist som værende en Tyendesag og hørende under Politiret, hjemvist, da der ikke, selv om Citanten, hvad han bestred, var egentlig Tyende, var nogen absolut Hindring for Sagens Paakendelse ved ordinær Ret, og da Indstævnte først i sit andet Indlæg havde paastaet Sagen afvist.

Vib. Ov. D. 23 Jan. 1905, U. f. R. 1905 A p. 401.

En Arrestforfølgningssag efter Pl. 30 Novbr. 1821 mellem en Handelsagent og en udenlandsk Fabrikant antoges ikke i Medfør af Næringsl. § 84 at kunne indbringes for Kriminal- og Politiretten, da Fordringen hidrørte fra et kompliceret Handelsmellemværende mellem Parterne, og da derhos Agenten antoges at drive en gros Agentur- og Kommissionsforretning.

Krim. D. 18 April 1905, U. f. R. 1905 A p. 709.

En Person havde i en af ham underskrevet Artikel i et Dagblad erklæret, at han vedstod sine i et tidligere Nummer af Bladet gengivne Udtalelser under et Interview. En paa Grund af nævnte Udtalelser anlagt Injuriesag fandtes herefter at angaa trykte Injurier og derfor med Rette at være anlagt ved Hof- og Stadsretten.

Hof. St. Kend. 20 Novbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 342.

En Mand, der havde været ansat paa et Inkassations- og Oplysningsbureau med en maanedlig Løn af 75 Kr. og dér navnlig havde besørget Inkassationsforretninger, men som var blevet afskediget uden Varsel, søgte i den Anledning Indehaveren til Betaling af Vederlag. Sagen fandtes at høre under Politiretten.

Krim. Kend. 19 Decbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 498.

En af en Bogholder mod et Bankinstitut anlagt Lønsag afvist ex officio som ikke hørende under Politiret.

Krim. D. 10 Marts 1906, U. f. R. 1906 A p. 507.

En Injuriesag, anlagt i Anledning af, at Indstævnte, som det fremgik af en Politirapport, havde anmeldt for Politiet, at han sigtede Citanten for Tyveri, afvistes ex officio fra Hof- og Stadsretten som angaaende mundtlige Injurier.

Hof. St. D. 22 Jan. 1906, U. f. R. 1906 A p. 624.

En Lønsag, anlagt af en Kusk, der havde arbejdet for ugentlig Løn, men som efter Overenskomst kunde opsiges fra Dag til Dag, fandtes i Medfør af Pl. 6 Septbr. 1828 at høre under Politiret.

Hof. St. D. 19 Marts 1906, U. f. R. 1906 A p. 666.

En Sag, hvorunder en Tjenestepige bl. a. paastod sin tidligere Husbond dømt til at udlevere hendes Tøj, afvistes forsaavidt ex officio fra Hof- og Stadsretten, idet nævnte Paastand efter Tyendel. § 64 fandtes at høre under Politiret.

Hof. St. D. 2 Juli 1906, U. f. R. 1906 A p. 876.

II. Proceduren. Dommerens Vejledning. Sagføreres Møde. Appel.

Om Indkaldelsen, se Stævning.

En Alimentationssag afvist fra Politiretten, fordi der ikke havde været medindstævnet en Kurator for den mindreaarige Indstævnte, uanset at en Kurator var blevet beskikket efter Politiretsdommens Afsigelse og var medindstævnet for Overretten.

Kbh. Ov. D. 26 April 1897, U. f. R. 1897 p. 620.

Udtalt, at en under en privat Politisag i Henhold til Kontinuationssklage stedefundet Forligsmægling var gyldig, skønt den ikke var sket ved Inkaminationen, men først paa et senere Tidspunkt.

Vib. Ov. D. 8 Aug. 1898, U. f. R. 1898 p. 744.

Reskr. 19 Decbr. 1749 § 1 fundet uanvendelig ved Beregningen af Appelfristen i en Politisag.

Vib. Ov. D. 29 Aug. 1898, U. f. R. 1898 p. 747.

En efter Parternes Begæring under Forlig udsat privat Politisag, i hvilken Klageren ved Sagens næste Foretagelse ikke lod møde ved nogen til at repræsentere ham under Forligsmæglingen berettiget Person, medens Indklagede helt udeblev, paadømt i Realiteten, skønt Forligsmæglingen ikke var ført til Ende. (Dissens).

Krim. D. 13½ Novbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 844.

En privat Politisag afvist fra Overretten, da der ikke ved Forkyndelsen af Overretsstævningen var leveret Indstævnte nogen Genpart, og da der ikke fandtes Hjemmel til at undtage private Politisager fra Forskriften i L. 11 April 1890 § 3, Stk. 3.

Vib. Ov. D. 5 Decbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 163.

En Alimentationssag afvist fra Politiretten, da Indstævnte var mindreaarig og en Kurator ikke var medindstævnet.

Vib. Ov. D. 19 Decbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 166.

Udtalt, at Gebyret for Autorisationen af en Appelstævning i en Tyendesag rettelig var beregnet efter Sportelregl. §§ 1, 34 og 156 uden Nedsættelse efter L. 14 Juni 1850 § 5, da Sagens Genstand oversteg en Værdi af 50 Kr.

Kbh. Ov. D. 30 Jan. 1899, U. f. R. 1899 p. 396.

En ved privat Appelstævning indanket Politiretssag afvist fra Overretten, fordi Stævningen først var blevet forkyndt for Indstævnte efter Appelfristens Udløb og Oprejsningsbevilling ikke var erhvervet.

Kbh. Ov. D. 20 Marts 1899, U. f. R. 1899 p. 439.

Udtalt, at et af en Indklaget under en privat Politiretssag om ulovlig Jagt indgaaet Retsforlig om Betaling af en Bøde og Sagsomkostninger til Klageren var uforbindende for Indklagede, da denne var mindreaarig og Forliget var indgaaet uden Kurators Medvirkning.

Kbh. Ov. D. 23 Marts 1900, U. f. R. 1900 p. 372.

Dommen i en Alimentationssag annulleret ex officio, fordi den mindreaarige Sagvolder havde været indstævnet for Politiretten uden Kurator og var mødt alene, og idet Mangelen — ialfald forsaauidt angik Forligsmæglingen — ikke fandtes afhjulpet ved en for Overretten fremlagt Erklæring fra den mindreaariges Fader om, at han var enig i, at Sønnen var mødt alene for Politiretten.

Vib. Ov. D. 9 Juli 1900, U. f. R. 1900 p. 900.

Antaget, at det ikke kunde forbydes en Sagførerfuldmægtig at overvære den i Politiretten stedfindende Forligsmægling i en privat Politisag, da han ikke var til Stede som Sagfører for nogen af Sagens Parter, hvorfor der ikke var Spørgsmaal om Anvendelse af Forbuds-

bestemmelsen i L. 14 Juni 1850 § 1, og da der ikke ellers findes noget Forbud mod at overvære Forligsmæglingen i private Politisager.

H. R. D. 3 Oktbr. 1902, jfr. Vib. Ov. D. 24 Marts 1902, H. R. T. 1902 p. 320, U. f. R. 1902 B p. 243, jfr. A p. 388.

En d. 18 Febr. paadømt privat Politisag, som var indanket for Overretten ved en d. 15 Marts dateret Udenretsstævning, afvistes ex officio fra Overretten, da Stævningen først var forkyndt for Indstævnte d. 19 Marts, o: een Dag efter Udløbet af de i Fr. 15 Jan. 1817 § 1 foreskrevne fatalia appellationis.

Kbh. Ov. D. 14 Juli 1902, U. f. R. 1902 A p. 724.

En Dom i en privat Politisag annulleret ex officio, fordi der ikke var mæglet Forlig i Sagen, som paa Grund af Indstævntes Udeblivelse var blevet optaget den første Retsdag, men derefter ifølge Citantens Begæring var blevet reassumeret, hvorefter begge Parter gentagne Gange havde givet Møde samtidig.

Kbh. Ov. D. 21 Juli 1902, U. f. R. 1902 A p. 729.

En af en Husband imod en Karl anlagt Tyendesag afvist fra Politiretten i Medfør af Tyendel. § 64, da Karlen, som ved Sagens første Foretagelse var mødt og havde frafaldet Vejledning samt faaet Udsættelse for at søge juridisk Bistand, men derefter var udeblevet, ikke kunde ligestilles med den, der var mødt ved Sagfører, og da han heller ikke havde erklæret, at han trods Sagens for sildige Anlæg ikke havde noget imod dens Paadømmelse.

Kbh. Ov. D. 23 Novbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 212.

Dommen i en Alimentationssag annulleret og Sagen hjemvist, da der ikke var prøvet Forlig mellem Parterne, af hvilke Barnemoderen alene var afhørt ved Politiretten paa hendes Hjemsted, men ikke var mødt eller havde ladet møde for den Politiret, hvor Sagen var anlagt.

Kbh. Ov. D. 14 Marts 1904, U. f. R. 1904 A p. 459.

Politiretsdommen i en Alimentationssag annulleret, da der — foruden at Mandpersonen ikke i Medfør af Fr. 8 Marts 1799 var underkastet tilstrækkelig Eksamination — ikke var prøvet Forlig mellem Parterne, idet Barnemoderen, som i begge Instanser, skønt ikke fyldt 18 Aar, var optraadt uden Værge, og som opholdt sig udenfor den Jurisdiktion, hvor Sagen var anlagt, ikke var mødt for Retten dersteds, hvilken i fornødent Fald burde have truffet Foranstaltning til, at der var blevet givet Møde af en anden.

Vib. Ov. D. 11 April 1904, U. f. R. 1904 A p. 477.

Billiget, at Dommeren under en privat Politisag havde nægtet at efterkomme en Parts Begæring om at foranledige, at en Døvtumme-lærer kom tilstede for at assistere ved et døvtumt Vidnes Afhøring.

Vib. Ov. D. 18 Juli 1904, U. f. R. 1905 A p. 26.

En privat Politisag afvist fra Overretten under Indstævntes Udeblivelse, da der ikke ved Appelstævningens Forkyndelse var leveret Indstævnte en Genpart af Stævningen.

Kbh. Ov. D. 27 Febr. 1905, U. f. R. 1905 A p. 395.

I et Tilfælde, hvor en Mandsperson var frifundet under en Alimentationssag, fordi Barnet ikke kunde være avlet paa det Tidspunkt, da Samleje efter Parternes første Forklaringer havde fundet Sted, blev han under Appellen dømt pure paa Grundlag af Parternes supplerende Forklaringer, der var afgivne under et efter Dommens Afsigelse optaget Tingsvidne, og som for Moderens Vedkommende bestyrkedes ved Vidneudsagn, medens Mandspersonens Forklaring var ubestemt.

H. R. D. 1 Febr. 1905, jfr. Krim. D. 27 Oktbr. 1903, H. R. T. 1904 p. 725, U. f. R. 1905 B p. 129.

I et Tilfælde, hvor Dommen i en privat Politisag var indanket for Overretten ved en Udenretsstævning, der bar en Dato, som laa forud for Udløbet af fatalia appellationis, afvistes Appelsagen, fordi Stævningen først var forkyndt for Indstævnte efter Udløbet af fatalia, og uanset at Stævningen var forkyndt for Underdommeren inden Udløbet af fatalia.

Kbh. Ov. D. 22 Jan. 1906, U. f. R. 1906 A p. 624.

Postvæsen.

En Gæstgiver i en Købstad, som, skønt der i Købstaden var Ekstrapoststation, for Betaling havde befordret en rejsende til et Sted, der laa over 2 Mil fra Købstadens Akseltorv, og tilbage, anset efter Fr. 27 Jan. 1804 § 6, jfr. Bekg. 28 Juli 1865, skønt den Strækning, han havde kørt med den rejsende, der efter Aftale var staaet paa og af Vognen udenfor Byen, hverken paa Henturen eller Hjemturen havde udgjort 2 Mil.

Kbh. Ov. D. 14 Marts 1899, U. f. R. 1899 p. 435.

En Tiltalt, som i Rudkøbing havde udlejet et Enspænderkøretøj til 2 Mænd med Paalæg om ikke at køre udover 2 Mil fra Byen og mod Betaling for en 2 Miles Tur, fandtes ikke strafskyldig efter Fr. 27 Jan 1804, skønt de 2 Mænd var kørt udover den ved Bekg. 28 Juli 1865 fastsatte Grænse.

Kbh. Ov. D. 19 Juni 1903, U. f. R. 1903 A p. 569.

I Henhold til L. 5 April 1888 § 17, Stk. 2, jfr. § 12 b, fandtes Postvæsenet pligtigt at erstatte Afsenderen af et Pengebrev med »angiven Værdi« — hvilket Brevs Konvolut under Postbesørgelsen fandtes revnet i den ene Side — det Beløb, der ved den af Postvæsenet foretagne Aabning af Konvoluten viste sig at mangle i den angivne Værdi.

H. R. D. 15 Juni 1904, jfr. Kbh. Gældsk. D. 9 Jan. 1903, H. R. T. 1904 p. 275, U. f. R. 1904 B p. 285, jfr. 1903 A p. 589.

Et Postbud havde leveret A. en til ham adresseret Postopkrævning med et tilhørende Brev, der indeholdt en Regning. Efter at A.

havde aabnet Brevet og set Regningen, leverede han Postbudet Forsendelsen tilbage og vægrede sig ved at betale. Postbudet, der havde handlet i Strid med sin Instruks ved at aflevere Postoprævningen m. m., inden Postoprævningsbeløbet var betalt, og derfor havde maattet tilsvare dette, fandtes berettiget til at forlange Beløbet refunderet af A.

Hof. St. D. 8 Jan. 1906, U. f. R. 1906 A p. 605.

Under en mod Postvæsenet anlagt Sag til Erstatning af den paa et Pengebrev angivne Værdi blev Postvæsenet frifundet, da det efter det oplyste vel maatte antages, at det Brev, hvori Pengene var lagte, var blevet ombyttet med et andet Brev, indeholdende Papirstumper, men henstod som usikkert, om Ombytningen var sket før eller efter Brevets Aflevering til Postvæsenet.

Hof. St. D. 19 Febr. 1906, U. f. R. 1906 A p. 640.

Pressen.

Jfr. Eftertryk, Husfred og Ærefornærmelser.

En med maanedlig Gage lønnet Medarbejder ved et Dagblad efter sin Stilling ved Bladet antaget at kunne opsiges med 14 Dages Var- sel til d. 1ste i en Maaned.

Hof. St. D. 14 Juni 1897, U. f. R. 1897 p. 818.

En Sag, hvorunder et Andelsselskab som Ejer af et Blad søgtes ved Bladets Redaktør til Straf og Erstatning for Injurier i Bladet, af- vist efter Paastand, da det ikke var godtgjort, at Redaktøren, der lige- ledes alene var indkaldt paa Selskabets Vegne for Forligskommissionen, havde haft Bemyndigelse til at modtage Søgmaal paa Selskabets Vegne eller til at repræsentere det under Forligsmæglingen.

Hof. St. D. 14 Febr. 1898, U. f. R. 1898 p. 319.

I et Tilfælde, hvor et Blads Redaktør og en »Strikekomité« var sagsøgt til Straf efter Strfl. § 220 for en i Bladet med Underskrift »Strikekomitéen« indrykket Artikel, og hvor Redaktøren trods Ci- tantens Opfordring kun havde opgivet, at Ansvar for Artiklen paa- hvilede Komitéens navngivne Formand — der erklærede at bære Ansvar — og 8 navngivne Medlemmer, hvis Bopæle han ikke havde opgivet, blev alene Redaktøren dømt, da han ikke havde sat Citanten i Stand til at gøre Ansvar gældende imod samtlige Medlemmer af Komitéen.

Hof. St. D. 23 Maj 1898, U. f. R. 1898 p. 531.

Under en Injuriesag, som i Anledning af en anonym Bladartikel var anlagt imod vedkommende Bogtrykker, blev der, da Bestyrelsen for en navngiven Forening paa Bladet var opført som Udgiver, og da saa- ledes den i Presseloven foreskrevne Betingelse for Bogtrykkerens Ansvar manglede, tillagt Bogtrykkeren Frifindelse, uagtet hans Paastand derom ikke specielt støttedes paa den anførte Grund.

Hof. St. D. 6 Juni 1898, U. f. R. 1898 p. 558.

En Nægtelse af i et Blad at optage en Henvisning til et Svarkrift paa en i Bladet indrykket Artikel, hvilken Henvisning var forlangt optaget i Henhold til L. 3 Jan. 1851 § 11, anset beføjet, da Svarkriftet ikke i Begæringen om Optagelsen var betegnet tilstrækkelig tydeligt.

Hof. St. D. 12 Decbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 192.

En Bogtrykker anset kompetent til at indtale en fra Trykningen af et Værk ham formentlig tilkommende Fordring hos Værkets Forfatter, uagtet denne om Trykningen ikke havde kontraheret med ham, men med Værkets Forlægger, da Forlæggeren i en Erklæring havde erkendt Bogtrykkeren for berettiget til at indtale Kravet hos Forfatteren.

Kbh. Gældsk. D. 28 Oktbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 209.

Udtalt, at de i L. 3 Jan. 1851 indeholdte særlige Regler om Ansvar for Indholdet af et trykt Skrift ikke kunde komme til Anvendelse i et Tilfælde, hvor der var Spørgsmaal om Ansvar efter L. 31 Marts 1864 om Kunstarbejders Eftergørelse.

Hof. St. D. 23 Jan. 1899, U. f. R. 1899 p. 391.

I et Tilfælde, hvor et Blad havde reproduceret et Maleri, til hvis Reproduktion en anden havde Eneretten, dømtes det Selskab, der ejede Bladet, ved dets Administrator og Bladets Redaktør in solidum til at udlevere de ikke solgte Eksemplarer af Bladet og vedkommende Kliché til Tilintetgørelse, skønt Selskabet havde været uvidende om Reproduktionens Optagelse, hvorhos Redaktøren mulkteredes efter L. 31 Marts 1864 § 7.

ibid.

Statueret, at den Omstændighed, at en i et Blad optaget ærekrænkende Artikel var — hvad der udtaltes i Artiklen — en ordret Gengivelse af en Artikel i et andet Blad, ikke kunde fritage det førstnævnte Blads Redaktør for Ansvar, da der ved Artiklens Gengivelse i dennes Blad var sket en videre Udbredelse af sammes Indhold.

Hof. St. D. 20 Marts 1899, U. f. R. 1899 p. 437.

Udgiveren af et Blad, med hvem en Redaktør havde kontraheret om at lade et til Annoncer bestemt Tillægsblad medfølge Bladet, antoges efter Indholdet af Kontrakten at have været uberettiget til at vægre sig ved at modtage Tillægsbladet, naar dette ikke var fuldt optaget af Annoncer.

H. R. D. 17 April 1899, jfr. Hof. St. D. 25 Jan. 1897, H. R. T. 1899 p. 91, U. f. R. 1899 p. 562.

En Bogtrykker, til hvem Redaktøren havde bortforpagtet Tillægsbladet, og overfor hvem Bladudgiveren bestemt havde fremsat den nævnte Vægring, ansaas derfor berettiget til at hæve den af ham med Redaktøren indgaaede Kontrakt.

ibid.

I et Tilfælde, hvor en Mand, der var blevet angrebet i en Avis, havde opfordret Redaktøren til at meddele i Avisen, at han agtede at anlægge Sag imod ham, fandtes Redaktøren — der i en ny Artikel delvis gentog Angrebet og i Slutningen af Artiklen bemærkede, at den angrebne selvfølgelig straks havde meldt sig med Sagsanlæg — ikke derved at have fyldestgjort Budet i L. 3 Jan. 1851 § 11.

Hof. St. D. 4 Decbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 160.

Da man paa et Dagblads Kontor havde nægtet at modtage et Brevkort, hvori Brevskriveren forlangte at faa et dermed følgende Uddrag af Dommen i en af ham mod Bladets Redaktør anlagt Injuriesag optaget i Bladet, blev Redaktøren dømt efter L. 3 Jan. 1851 § 11, uanset at han havde forklaret, at han ikke selv var blevet bekendt med det nævnte Forlangende.

Hof. St. D. 6 Aug. 1900, U. f. R. 1900 p. 816.

En Politibetjent, der havde offentliggjort en injurierende Bladartikel og underskrevet sig »Politibetjent Nr. 617«, hvilket var hans Nummer, fandtes herved at være navngivet som Forfatter. Ansvar for Artiklen fandtes derfor at paahvile ham alene, og ikke Bladets Redaktør.

Hof. St. D. 10 Decbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 122.

Udtalt, at det var legal Sprogbrug, at de til at optage retslige Bekendtgørelser autoriserede Blade benævnes »Stiftstidende«, og at denne Betegnelse var gaaet over i den almindelige Sprogbrug. Det fandtes derfor uberettiget at betegne et Blad, der ikke var autoriseret til Optagelse af nævnte Bekendtgørelser, som »Stiftstidende« eller at beholde denne Betegnelse, naar Bladet ikke længere havde saadan Autorisation.

H. R. D. 28 Juni 1901, jfr. Vib. Ov. D. 6 Maj 1901, H. R. T. 1901 p. 258, U. f. R. 1901 p. 620.

Udtalt (af Overretten), at der efter Lovgivningens Grundsætninger tilkommer et lovligt eksisterende Blad Retsbeskyttelse mod, at et andet Blad uden Hjemmel antager dets Navn.

ibid.

Pl. 1 Decbr. 1779 ikke anset overtraadt af en Redaktør, som i sit Blad havde optaget et Inserat, hvori et Arkanum anbefaledes som Lægemiddel, da Inseratet alene indeholdt en Anbefaling af Midlet i Forbindelse med et Tilbud om gratis Oversendelse af en Prøvepakke, og da Prøvepakkerne bar en Inskription, der henviste Publikum til at købe Midlet hos Apotekerne, som ere berettigede til at sælge saadanne Arkana.

Krim. D. 22 Jan. 1901, U. f. R. 1901 p. 917.

I et Tilfælde, hvor en Bladudgiver ifølge Kontrakt med en Redaktør var forpligtet til mod et aarligt Vederlag med hvert Nummer af sit Blad at lade følge som Omslag til dette et af Redaktøren leveret

Tillæg, hovedsagelig indeholdende Avertissementer, fandtes et af Redaktøren leveret Tillæg ikke at være i Strid med Kontrakten, skønt en Del af Annoncepladserne stod blanke.

H. R. D. 31 Jan. 1902, jfr. Hof. St. D. 29 April 1895, H. R. T. 1901 p. 664, U. f. R. 1902 B p. 91.

En Udgiver af et Ugeblad, som ved Kontrakt med A. havde forpligtet sig til mod en aarlig Afgift indtil 1 Oktbr. 1903 at lade et af A. leveret Omslag med Annoncer følge med hvert Nummer af Ugebladet, fandtes at have brudt Overenskomsten derved, at han i Henhold til en med Udgiveren af et andet Ugeblad indgaaet Overenskomst havde ophørt at udgive sit Ugeblad fra 1 Oktbr. 1899.

Hof. St. D. 3 Febr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 394.

En Detailhandler, som havde bestilt en Annonce optaget i et Teaterblad »hver anden Dag hele Sæsonen«, kunde ikke med Føje nægte at betale for de sidste 4 Maaneder, da det ikke kunde antages at have spillet nogen væsentlig Rolle for ham, om Annoncen i en enkelt Maaned blev optaget noget sjældnere end hver anden Dag, naar den til Gengæld i en paafølgende Maaned, som sket, blev optaget saa meget oftere.

Kbh. Gældsk. D. 23 Juni 1902, U. f. R. 1902 A p. 644.

En Bogtrykker, som havde trykt et Skrift, hvorved var begaaet ulovligt Eftertryk, og paa hvilket N. N. var opført som Udgiver og ansvarhavende, fandtes ikke at have paadraget sig Ansvar til Straf og Erstatning som Medgerningsmand, idet det ikke var bevist, at han havde vidst, at N. N., der var en tyveaarig Opvarter, savnede Ret til at offentliggøre Skriftet, og ikke paa det foreliggende kunde statuere, at han burde have anstillet Undersøgelse i saa Henseende.

Hof. St. D. 11 Aug. 1902, U. f. R. 1902 A p. 813.

I et Tilfælde, hvor en Mand, der sagsøgte for en med hans Navn underskrevet, fornærmelig Bladartikel, havde nægtet at have underskrevet Artiklen eller Manuskriptet eller at have bemyndiget nogen til at underskrive hans Navn, fandtes den injurierede at have været berettiget til at adcitere Bladets Redaktør for under eet at faa afgjort, hvem Ansaret for Artiklen paahvilede.

Hof. St. Kend. 18 Maj 1903, U. f. R. 1903 A p. 531.

En indstævnt Redaktør, som sagsøgte efter Injurielovgivningen i Anledning af en i hans Blad optaget Artikel, der var underskrevet med Navnet »Grum«, frifandtes under sin Udeblivelse, da Citanten end ikke havde assereret, at det omtalte Navn var et Pseudonym eller ialfald Navnet paa en Person, der ikke opfyldte Betingelserne i L. 3 Jan. 1851 § 3 for, at Ansaret for Artiklen kunde lægges paa ham.

Hof. St. D. 25 Juli 1904, U. f. R. 1904 A p. 720.

Forskrifterne i L. 3 Jan. 1851 § 3 ikke ansete anvendelige paa

Overtrædelser af L. 19 Decbr. 1902. Bøde og Erstatning for en ifølge sidstnævnte Lov i et Dagblad uberettiget optaget Oversættelse af en fransk Roman paalagt Dagbladets Redaktør, skønt Oversætteren havde navngivet sig i Bladet.

Hof. St. D. 26 Septbr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 751.

L. 3 Jan. 1851 § 1, der bestemmer, at der paa ethvert Skrift, som udleveres fra et Trykkeri, skal være anført Bogtrykkerens Navn og Trykkestedet, antaget at sigte til den Bogtrykker, fra hvis Trykkeri Skriftet udleveres. Det var derfor lovmedholdeligt, at en Bogtrykker i København, som havde ladet nogle hos ham bestilte Tryksager trykke hos en anden Bogtrykker i samme By, havde udleveret Tryksagerne til Bestillerne fra hans eget Bogtrykkeri, alene forsynede med Angivelse af hans Navn og Trykkestedet.

H. R. D. 20 April 1904, jfr. Krim. D. 26 Jan. 1904, H. R. T. 1904 p. 120, U. f. R. 1904 B p. 209.

Redaktøren af et Tidsskrift i Henhold til L. 3 Jan. 1851 § 3 anset ansvarlig for en i Tidsskriftet optaget Artikel, som var underskrevet med en Tredjemands Navn, da dette antoges underskrevet uden Bemyndigelse af vedkommende, og uanset, om Redaktøren havde været i god Tro m. H. t., at Navneunderskriften var rigtig.

Hof. St. D. 27 Febr. 1905, U. f. R. 1905 A p. 387.

I et Tilfælde, hvor der paa et Dagblad var nævnt 2 Personer i Forening som Redaktører, men hvor der samtidig paa Bladet stod trykt: »For Udgiverne N. N.« (den ene Redaktørs Navn), fandtes den anden Redaktør efter L. 3 Jan. 1851 ikke at være ansvarlig for Bladets Indhold.

Hof. St. D. 8 Maj 1905, U. f. R. 1905 A p. 552.

En Bladredaktør, der havde dels undladt at indsende, dels for sent indsendt de befalede Frieksemplarer til det kgl. Bibliotek af forskellige Numre af Bladet, anset efter L. 2 Maj 1902 § 6. Bibliotekets Paastand om Erstatning for Tilvejebringelse af Aftryk i Mangel af tilstrækkelige Oplysninger ikke taget til Følge.

Kbh. Ov. D. 12 Maj 1905, U. f. R. 1905 A p. 559.

En Redaktør mulkeret for at have undladt i sit Blad at have optaget den i L. 3 Jan. 1851 § 11 omtalte Meddelelse om Sagsanlæg i Anledning af en fornærmelig Artikel i Bladet, da det, tiltrods for hans Benægtelse af at have modtaget en saadan Meddelelse fra Citanten eller nogen af ham bemyndiget, af det oplyste fremgik, at en af Citanten underskrevet og af hans Sagfører afsendt Meddelelse var modtaget af Redaktionen.

Hof. St. D. 19 Juni 1905, U. f. R. 1905 A p. 590.

En Redaktør, der for en Artikel i sit Blad var blevet anset efter Strfl. §§ 217 og 220, og som derefter under en Omtale af Dommen havde

gentaget hele Artiklen, blev herfor paany anset efter de samme §§ med forhøjet Straf.

Hof. St. D. 14 Aug. 1905, U. f. R. 1906 A p. 73.

En Redaktør, der i en Artikel i sit Blad indskudtvis havde bemærket, at en navngiven Mand havde bebudet Sagsanlæg mod Bladet, fandtes ikke herved at have fyldestgjort Forskriften i L. 3 Jan. 1851 § 11.

Hof. St. D. 2 Oktbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 100.

A., der havde underskrevet en Bestillingsseddel om en Aars-annonce i et Ugeblad, at betale maanedstvis, paastod, at da han underskrev Sedlen, fandtes ikke en Sedlen med Stempel paatrykt Bemærkning om, at hele Betalingen for Annoncen forfaldt straks, hvis Maanedsbetalingen udeblev. A. dømtes til kun at betale for de Gange, Annoncen faktisk havde været indrykket, saafremt han med Ed bekræftede sin nævnte Paastand, medens han i modsat Fald dømtes til at betale for hele Aaret.

Kbh. Gældsk. D. 18 Aug. 1905, U. f. R. 1906 A p. 368.

I et Tilfælde, hvor der ved en Annonces Bestilling var truffet Aftale om, at der i Bladets Tekst skulde optages en til Annoncen henvisende Notits, hvad dog ikke var sket, antaget, at denne Undladelse ikke kunde fritage Indstævnte for at betale for Annoncen, da han ikke i det Tidsrum, i hvilket Annoncen havde været indrykket, havde rettet noget Forlangende til Bladet om Notitsens Optagelse.

Kbh. Gældsk. D. 20 Oktbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 375.

A. havde bestilt en Annonce indrykket 52 Gange i et Ugeblad. Betalingen skulde erlægges maanedstvis, og naar Betalingen ikke erlagdes prompte, var hele Beløbet straks forfaldent. Statueret, at Bladet, naar det i Henhold til denne Bestemmelse vilde kræve hele den stiplede Betaling erlagt, burde have fortsat Annonceringen og nu, da det havde standset Annonceringen, kun kunde kræve Betaling for det Antal Gange, Annoncen havde været indrykket.

Kbh. Gældsk. D. 3 Novbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 376.

En Redaktør anset efter L. 3 Jan. 1851 § 11, idet en i hans Blad indeholdt Notits ikke fandtes at fyldestgøre Kravet i nævnte Lovbud.

Hof. St. D. 5 Febr. 1906, U. f. R. 1906 A p. 633.

Spørgsmaal, om en Subskribent paa et Værk, der skulde udkomme i ugentlige Hæfter, overfor vedkommende Forlagsboghandel kunde rejse Krav paa at faa modtagne Hæfter, der i nærmere paapegede Henseender ikke svarede til det udsendte Prøvehæfte, ombyttede med Hæfter, der ganske svarede til Prøvehæftet. Dette besvaret benægtende.

Hof. St. D. 14 Maj 1906, U. f. R. 1906 A p. 702.

Spørgsmaal om Forstaaelsen af en Kontrakt om Overdragelse af et Dagblad, derunder særlig om Køberens Forpligtelse til i Henhold til Kontrakten at aflægge Regnskab til Sælgeren over Bladets Drift i Tiden efter Overdragelsen og til at betale Sælgeren en Del af Bladets fremtidige Nettoudbytte.

H. R. D. 3 Oktbr. 1906, jfr Vib. Ov. D. 25 Septbr. 1905, H. R. T. 1906 p. 423, U. f. R. 1907 A p. 20.

Privatlivets Fred, se Husfred.

Procedure og processuelle Forhold.

I. Almindelige processuelle Forhold.

I et Tilfælde, hvor Køberen af en Hoppe, der viste sig at være drægtig, paa Grund af Mangler ved Hoppen paastod Sælgeren dømt til mod Tilbagelevering af Hoppen at tilbagebetale Købesummen og betale Erstatning, men hvor han havde modsat sig en subsidær Paastand fra Sælgeren om, at dennes Domfældelse betingedes af, at foruden Hoppen ogsaa det efter Salget fødte Føl leveredes ham, blev Køberens Paastand om Handelens Tilbagegang forkastet, og da han ikke for dette Tilfælde havde nedlagt nogen Paastand om Erstatning, blev Sælgeren frifundet.

Vib. Ov. D. 14 Juni 1897, U. f. R. 1897 p. 763.

I et Tilfælde, hvor en Domhaver, da Domfældte havde overdraget alle sine Aktiver til en Forening til Fordeling mellem hans Kreditorer, havde faaet Udlæg i den Domfældte herefter hos Foreningen tilkommende Fordring, fandtes der ikke efter samtlige Omstændigheder Føje til at give den under Eksekutionsforretningen udnævnte Inkassator Dom over Foreningen til Betaling af et større Beløb, end Udlægshaverens under Fogedforretningen opgjorte Tilgodehavende med Renter udgjorde.

H. R. D. 15 Juni 1897, jfr Hof. St. D. 24 Febr. 1896, H. R. T. 1897 p. 306, U. f. R. 1897 p. 791, jfr. 1896 p. 467.

Udtalt, at en Person, der under en privat Sag sigtedes dels for en bestemt Jagtforseelse, dels for ikke specificerede Jagtforseelser, som ønskedes oplyste under Sagen, kunde protestere imod Søgsmålet i den foreliggende Form som ulovskikket, saaledes at der kun kunde gives Dom for den omtalte enkelte Forseelse.

Kbh. Ov. D. 14 Juni 1897, U. f. R. 1897 p. 819.

I et Tilfælde, hvor en til Indfrielse af et Gælds-brev Sagsøgt havde ladet møde under Sagen, men var afgaaet ved Døden, inden der d. 4 Juni afgaves Tilsvaret af hans Sagfører, hvor afdødes Datter d. 6 Juni havde faaet hans Dødsbo udlagt for Begravelsesomkostninger, hvor Citanten derpaa havde rettet Paastanden imod hans Dødsbo, som han erklærede efter Dommens Afsigelse at ville foranledige reasumeret, og hvor nævnte Sagfører fremlagde en Erklæring fra afdødes

Arvinger om, at det var med deres Samtykke, at der var mødt for dem, og at de paatog sig Gældsansvaret m. H. t. det indtalte Beløb, forkastedes Citantens Paastand om, at Sagen skulde paakendes, som om der ikke var taget til Genmæle.

Hof. St. D. 21 Juni 1897, U. f. R. 1897 p. 827.

Samtidig med at en paa Grundlag af et Forlig foretaget Arrestforretning stadfæstedes, gaves der under Indstævntes Udeblivelse eksigibel Dom til Betaling af det ifølge Forliget skyldige Beløb, uagtet Forligets Eksekutionskraft ikke var forældet ved Dommens Afsigelse.

Sø-Hand. D. 25 Marts 1897, U. f. R. 1897 p. 885.

Et Andelsmejeri, som havde sagsøgt en Grosserer til at betale nogle af ham formentlig uberettiget foretagne Afdrag i Købesummen for flere ham i Henhold til en Kontrakt om Levering af Mejeriets Smørproduktion leverede Partier Smør, men som havde glemt at medtage det først skete Afdrag, anset berettiget til under en ny Sag at kræve dette Afdrag betalt.

Sø-Hand. D. 6 Maj 1897, U. f. R. 1897 p. 909, Sø-Hand. T. 1897 p. 248.

En Sag afvist ex officio, da det efter det oplyste maatte antages, at den som Citant opgivne Person ikke havde givet Samtykke til Sagens Anlæggelse i hans Navn, men stod ganske udenfor Sagen, i hvilken der herefter overhovedet ikke var nogen Citant.

Hof. St. D. 9 Aug. 1897, U. f. R. 1897 p. 932.

I et Tilfælde, hvor 2 Interessenter havde udnævnt 3 Mænd til Likvidatorer af Interessentskabet, antoges det, at de to af Likvidatorerne var berettigede til som Repræsentanter for Likvidationsboet at beslutte Anlæg af et Søgemaal, efterat de havde givet den tredje Likvidator Lejlighed til at ytre sig derom, skønt denne havde modsat sig Sagens Anlæg.

Hof. St. D. 23 Aug. 1897, U. f. R. 1897 p. 943.

En Indstævnt, som var udeblevet efter gentagne Gange at have haft Udsættelse uden at fremføre nogen Indsigelse imod Søgsmålet, og som efter Citantens uimodsagte Anbringende havde forlagt Sagens Dokumenter, hvoraf kun Stævning og Forligsklage var tilstede ved Optagelsen, dømt efter Paastanden.

Hof. St. D. 25 Oktbr. 1897, U. f. R. 1897 p. 1166.

En Sagsøger antaget at have afskaaret sig fra Indsigelser imod at bære Halvdelen af Tabet ved en à meta Forretning derved, at han i Stævningen havde uden Forbehold fra sit formentlige Krav draget Halvdelen af de ham da bekendte Udgifter ved Forretningen.

Sø-Hand. D. 29 Juli 1897, Sø-Hand. T. 1897 p. 360.

En Kendelse, hvorved en Føged havde nægtet en Sagfører Adgang til at diktere til Protokollen, forinden Føgeden blev bekendt med

Protokoltilførselens Indhold, stadfæstet, idet det bl. a. udtaltes, at der efter Sagens Natur og de civilprocessuelle Regler ikke tilkommer de for en Ret mødende Personer nogen ubegrænset Frihed til at forlange gjort Tilførsler til Protokollen, uden Hensyn til, om Tilførslernes Indhold har Betydning for Sagens Genstand.

Vib. Ov. D. 6 Decbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 100.

Den Omstændighed, at en Citant i den af ham indgivne Forligsklage havde paabaabt sig et Aktieselskabs Love som gyldige, fandtes ikke at kunne afskære ham fra i en Kontinuationsklage, der foretoges i Forligskommissionen samme Dag som Hovedklagen, at angribe disse Loves Gyldighed.

Hof. St. D. 29 Novbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 276.

I et Tilfælde, hvor en Erstatningspaastand frafaldtes, idet Indstævnte oplystes at være utilregnelig, medens Paastanden om Procesomkostninger fastholdtes, gik Dommen ud paa, at Sagen bortfaldt, medens Omkostningerne hævedes.

Hof. St. D. 7 Febr. 1898, U. f. R. 1898 p. 314.

En imod et Andelsselskab som Ejer af et Blad ved Bladets Redaktør anlagt Injuriesag afvist efter Paastand, da det ikke var godtgjort, at Redaktøren havde haft Bemyndigelse til paa Selskabets Vegne at modtage Søgemaal eller til at repræsentere det under Forligsmæglingen.

Hof. St. D. 14 Febr. 1898, U. f. R. 1898 p. 319.

En Pantekreditor, der havde anlagt Retssag imod Debitor til Indfrielse af Pantegælden, ikke derved anset afskaaret fra, efterat Renten af Obligationen under Sagens Drift var udeblevet, i Henhold til Vedtagelse i Obligationen at lade foretage Udlæg i Pantet efter L. 29 Marts 1873 § 15, ligesom han samtidig kunde fortsætte Retssagen for at erhverve Namsdom over Debitor.

Vib. Ov. D. 28 Marts 1898, U. f. R. 1898 p. 391.

I et Tilfælde, hvor en Redaktør, der sagsøgte i Anledning af Injurier i hans i København udkommende Blad, var udeblevet under Forligsmæglingen og for Retten, blev Sagen afvist ex officio, da det ikke kunde ses, at Indstævnte, for hvem Forligsklagen — ligesom Stævningen — var forkyndt paa hans Forretningslokale i København, havde eller havde haft Bopæl i København, og da der derfor manglede Bevis for, at han havde været lovlig indkaldt til Forligsmægling.

H. R. D. 12 Juni 1899, jfr. Hof. St. D. 20 Juni 1898, H. R. T. 1899 p. 223, U. f. R. 1899 p. 775, jfr. 1898 p. 575.

En Mand, der sagsøgte til Tilbagebetaling af et Laan, som han erkendte at have modtaget af en senere afdød Mand, men paastod at have tilbagebetalt til denne, frifandtes pure, da hans nævnte Anbringende bestyrkedes ved det foreliggende, og da Sagsøgerne, Laangiverens

Arvinger, ikke havde kunnet føre selvstændigt Bevis for Laanets Modtagelse.

Vib. Ov. D. 23 Maj 1898, U. f. R. 1898 p. 611.

I et Tilfælde, hvor en Citant under Driften af en Inkassations sag var død, udtaltes det, at den vedkommende Sagfører af Citanten meddelte Bemyndigelse til at anlægge Sagen efter Hvervets Beskaffenhed ikke var bortfaldet ved Citantens Død.

Kbh. Gældsk. D. 31 Jan. 1898, U. f. R. 1898 p. 672.

Skønt det trods Provokation ikke var oplyst, hvem der nu var Sagsøger, tilkendtes Beløbet Citanten eller nu hans Dødsbo.

ibid.

En Indstævnt dømt til under en daglig Mulkt at tilbagelevere nogle ham under en Retssag udlaante, Citanten tilhørende Dokumenter, da han alene til Støtte for sin Frifindelse havde paaberaabt sig, at Dokumenterne var bortkomne uden at fremkomme med nærmere Oplysninger i saa Henseende. Udtalt, at hvis det viste sig umuligt for ham at skaffe Dokumenterne, kunde han efter Fr. 6 April 1842 § 7 fremkomme med sine Indsigelser mod Dommens Fuldbyrdelse for Fogeden.

Kbh. Ov. D. 22 Aug. 1898, U. f. R. 1898 p. 785.

En Person, der var dømt til enten at udlevere et nærmere betegnet Ur eller at betale et Beløb, og hos hvem der var gjort Udlæg efter Dommens andet Alternativ i et kontant Beløb, idet Domhaveren under Udlægsforretningen nægtede, at et tilbudt Ur var identisk med det i Dommen omtalte, anset uberettiget til at anlægge Sag a prima instantia til Tilbagebetaling af det udlagte Beløb imod Aflevering af Uret. Sagen derfor afvist efter Paastand.

Hof. St. D. 22 Aug. 1898, U. f. R. 1898 p. 787.

Arrest efter Pl. 30 Novbr. 1821 her i Landet ikke anset afskaaret ved, at der om samme Fordring var anlagt Sag imod Debitor ved hans Værneting i Sverrig, skønt svenske Domme efter L. 19 Febr. 1861 kunne eksekveres her.

Hof. St. Kend. 19 Septbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 829.

Udtalt, at en forladt Hustru paa egen Haand kunde optræde som Part under en Sag, der var anlagt imod hende til Indfrielse af en Veksel, som hun havde akcepteret til Betaling af Varer, der af hende var bestilte til en ved hendes selvstændige Virksomhed — jfr. L. 7 Maj 1880 — drevet Handel.

Vib. Ov. D. 5 Septbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 939.

Kendelse afsagt i Henhold til L. 18 Decbr. 1897 § 3 om Vidneafhøring af Personer, bosatte i Udlandet.

Hof. St. Kend. 31 Oktbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 981.

En Indstævnt, som ved Inkaminationen var mødt ved en Person, der angav sig at være hans Forvalter, men ikke var forsynet med skriftlig Fuldmagt, betragtet som udeblevet.

Sø-Hand. D. 3 Juni 1898, U. f. R. 1898 p. 982, Sø-Hand. T. 1898 p. 235.

En paa Grundlag af en i 1890 udtaget Forligsklage foretaget Forligsmægling anset behørig, skønt Sagen først paastævnedes i 1897.

Hof. St. D. 14 Novbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 175.

Da en Indkaldelse til at møde d. 13 Jan. i Forligskommissionen i Vordingborg d. 11 s. M. var forkyndt paa Indklagedes derværende Bopæl for hans Hustru, fandtes den Omstændighed, at han opholdt sig borte fra Hjemmet og ikke saa betids havde faaet Meddelelse om Indkaldelsen, at han kunde møde til Forligsmæglingen, ikke at kunne medføre Afvisning paa Grund af manglende gyldig Forligsprøve.

Kbh. Ov. D. 9 Jan. 1899, U. f. R. 1899 p. 388.

En Sag afvist ex officio, da Dokumenterne var bortkomne efterat være udlaaente Citantens Sagfører, og da forskellige Anstandsbeğøringer fra denne forkastedes.

Hof. St. D. 13 Marts 1899, U. f. R. 1899 p. 425.

En Sagførers Ret til som befuldmægtiget for en Mand, der havde gjort Udlæg i en hos en Testamentseksekutor beroende Arvekapital, at erholde udbetalt et saa stort Beløb af Kapitalen, som var nødvendigt til Dækning af Udlægshaverens Fordring, anerkendt, men eksigibel Dom ikke givet, da denne Fordring ikke for Tiden kunde opgøres.

Hof. St. D. 13 Marts 1899, U. f. R. 1899 p. 428.

En Appellindstævnt, der ved Inkaminationen for Overretten havde mødt og begært Anstand, men senere var udeblevet uden at have anført noget, antaget at henholde sig til sin Procedure for Underretten.

F. Eks. Kbh. Ov. D. 27 Marts 1899, U. f. R. 1899 p. 441.

I et Tilfælde, hvor en Sag ved en Fejltagelse ikke blev foretaget paa en Retsdag B., til hvilken den en tidligere Retsdag A. var udsat, men først flere Maaneder senere, da Citanten alene mødte og fik Udsættelse, og hvor der under Sagens senere Drift for Indstævnte mødte en fra først af engageret Sagfører, der procederede Sagen, blev Underrettsdommen og Sagens Behandling efter Retsdagen A. annulleret, idet Sagen antoges hævet Retsdagen B. paa Grund af begge Parter Udeblivelse, og idet nævnte Sagfører ikke kunde forudsættes af Indstævnte at have været bemyndiget til at samtykke i dens Genoptagelse.

Vib. Ov. D. 6 Febr. 1899, U. f. R. 1899 p. 471.

En Sag mod en Lejer og dennes Selvskyldnerkautionist til Beta-
ling af Husleje afvist ex officio i Henhold til D. L. 1—5—12, jfr. Fr.
3 Juni 1796 § 5, da det ikke var angivet, om de Indstævnte paastodes

dømte in solidum eller i et vist Forhold, og da Paastanden saaledes manglede fornøden Bestemthed.

Hof. St. D. 8 Maj 1899, U. f. R. 1899 p. 652.

I et Tilfælde, hvor en Mand søgtes til Betaling af et ham af en afdød ydet Laan, lagdes Indstævntes Fremstilling til Grund, hvorefter det var aftalt, at afdøde, der havde været til Huse hos ham, herfor skulde betale et aarligt Vederlag af 150 Kr., hvorved Gælden nu var afgjort, medens Modparten paastod, at det aarlige Vederlag var aftalt til 100 Kr. — idet Formodningen ikke var imod det større Vederlag, og idet der, bortset fra Indstævntes som et Led i hans Sagsfremstilling fremkomne Erkendelse, ikke forelaa noget Bevis for, at Indstævnte ved Beløbets Modtagelse var kommet i Gældsforhold til afdøde.

Kbh. Ov. D. 8 Maj 1899, U. f. R. 1899 p. 657.

Den Omstændighed, at den under Justifikationssagen af et Fogedforbud Indstævnte under Forligsmæglingen havde erkendt Forbudets Lovlighed og tilbudt at betale Gebyr, Beskrivelse og Stempel ved Forretningen, kunde ikke gøre Sagens Paastævning ubeføjet, da Rekvirenten havde haft andre Udgifter i Anledning af Forbudsforretningen.

Hof. St. D. 31 Juli 1899, U. f. R. 1899 p. 848.

En Sag, der var anlagt imod en russisk Handlende ved hans herværende Repræsentant A., afvist ex officio, da der ikke var oplyst nogen Hjemmel til at sagsøge den i Udlandet boende Handlende ved hans Repræsentant. Kost og Tæring tilkendt A., der gav Møde og benægtede at være den Handlendes Repræsentant, uagtet ingen Paastand imod ham personlig var nedlagt.

Sø-Hand. D. 13 Juli 1899, U. f. R. 1899 p. 1007, Sø-Hand. T. 1899 p. 265.

Ikke anset for en Afvisningsgrund, at en Sagsøger, der først havde paastaaet Indstævnte dømt, fordi denne skulde have købt de under Sagen omhandlede Varer i en andens Navn; men uden Bemyndigelse fra denne, senere havde støttet Paastanden alene paa, at Indstævnte skulde have købt Varerne for egen Regning.

Sø-Hand. D. 16 Novbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 218, Sø-Hand. T. 1900 p. 17.

En Afvisningspaastand, støttet paa, at Indstævnte ikke havde fyldt 25 Aar, fandtes ikke for sent fremsat, skønt den først var fremkommet, efterat Indstævnte i sit første Indlæg havde procederet Sagens Realitet.

Hof. St. D. 8 Jan. 1900, U. f. R. 1900 p. 278.

En Pantekreditor, som i Medfør af L. 29 Marts 1873 § 15 havde ladet gøre Udlæg i Pantet, anset berettiget til, forinden den saaledes paabegyndte Retsforfølgning var sluttet, at anlægge Sag mod og erhverve Namsdom over Debitor personlig, og det saa meget mere, som

Kreditors Fordring oversteg den Sum, hvortil Ejendommen under Udlægsforretningen var vurderet.

Vib. Ov. D. 8 Jan. 1900, U. f. R. 1900 p. 301.

Udtalt under en Sag, anlagt af et fransk Firma mod en Grosserer, der overfor Firmaet havde garanteret for Betalingen af en senere falleret Vinhandlers Gæld til Firmaet, at der her under Sagen ikke kunde blive Spørgsmaal om at afgøre, hvorvidt Grosserereren i Vinhandlerens Konkursbo kunde gøre Krav paa nogen Del af den Dividende, der maatte blive udlagt paa Firmaets Fordring.

Sø-Hand. D. 23 Marts 1900, U. f. R. 1900 p. 427, Sø-Hand. T. 1900 p. 123.

I et Tilfælde, hvor en Haandværker, der in solidum med en Sagfører var Selvskyldnerkautionist for en Købmand, under en af Kreditor mod ham anlagt Sag, hvilken for ham førtes af Sagføreren, var blevet dømt til at betale hele Hoveddebitors Gæld, og hvor han derefter havde anlagt Regressag mod Sagføreren, fandtes denne berettiget til at fremføre de Indsigelser mod Kautionsforpligtelsens Gyldighed, som han som Sagfører for Haandværkeren havde fremsat under den ovennævnte, mod denne anlagte Sag.

H. R. D. 15 Jan. 1902, jfr. Kbh. Ov. D. 7 Maj 1900, H. R. T. 1901 p. 623, U. f. R. 1902 B p. 73, jfr. 1900 p. 596.

En Vekseludsteder frifundet under den mod ham til Vekslens Indfrielse anlagte Sag, da Vekselretten fandtes bortfaldet paa Grund af Veksell. § 43, skønt Udstederen selv kun havde paastaet Sagen afvist af nævnte Grund.

Kbh. Ov. D. 25 Juni 1900, U. f. R. 1900 p. 711.

Selv om en under en Eksekution til Protokollen sket Tilførsel om, at Rekvisitus protesterede mod Størrelsen af nogle af de beregnede Salærer m. m., var foranlediget ved en Udtalelse fra Fogeden til Rekvisitus, kunde Fogeden ikke siges herved at have ydet Rekvisitus en Bistand, der stred mod de almindelige Regler for Proceduren for Fogedretten, jfr. Fr. 3 Juni 1796 § 15 i. f.

Vib. Ov. D. 15 Oktbr. 1900, U. f. R. 1900 p. 916.

I et Tilfælde, hvor Indstævnte, som havde forlagt et af ham selv fremlagt Indlæg, havde fremlagt et Dokument, der efter hans Paastand var en Genpart af Indlægget, og hvor Citanten paastod, at Genparten ikke var konform med Indlægget, og derfor protesterede mod, at Genparten toges i Betragtning, blev denne Protest ikke taget tilfølgende, da det af Citantens Svar paa det originale Indlæg fremgik, at Genparten indeholdt samme Paastande og Sagsfremstilling som Indlægget, og da Citanten ikke nærmere havde angivet, hvilke Uoverensstemmelser der var tilstede.

Hof. St. D. 10 Decbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 121.

Da Indstævnte, efterat have faaet nogle mellem ham og Citanten vekslede Indlæg udlaant, havde erklæret sig ude af Stand til at tilbagelevere det udlaante og derefter, da Citanten havde begæret Sagen paadømt paa Grundlag af det foreliggende, alene havde protesteret imod, at der tilkendtes Citanten Sagsomkostninger, blev han dømt efter Citantens Paastand.

Hof. St. D. 7 Jan. 1901, U. f. R. 1901 p. 255.

I et Tilfælde, hvor en Debitor, der søgtes til Betaling af sin Gæld, subsidiært paastod, at der fra det paastævnte Beløb skulde drages Provenuet af nogle afholdte Auktioner, udtaltes det, at denne Paastand ikke kunde tages til Følge, da Parterne vel var enige om, at Provenuet helt eller delvis maatte komme til Afskrivning paa Kreditors Fordring, men derimod ikke om disse Beløbs Størrelse og Beregning, som heller ikke iøvrigt fremgik med tilstrækkelig Tydelighed af det oplyste.

H. R. D. 29 April 1901, H. R. T. 1901 p. 110, U. f. R. 1901 p. 457.

I et Tilfælde, hvor en Mand søgtes til Betaling af 2 Cykler, som han havde købt paa den Betingelse, at de skulde forsynes med Bremses, blev hans Fremstilling — hvorefter han kun havde indrømmet Sælgeren en kortvarig Henstand med Leveringen af Bremsene og efter flere forgæves Paamindelser uden at møde Modsigelse havde erklæret ikke at ville beholde Cyklerne uden Bremses — lagt til Grund under Hensyn til, at Sælgeren under Proceduren fra først af urigtig havde benægtet, at Cyklerne var købt paa den nævnte Betingelse, og til, at Køberens Fremstilling ogsaa efter det iøvrigt oplyste havde Sandsynligheden for sig.

H. R. D. 1 Maj 1901, jfr. Hof. St. D. 5 Juni 1899, H. R. T. 1901 p. 128, U. f. R. 1901 p. 481.

I et Tilfælde, hvor en Citant, efterat være opfordret af Indstævnte til at afgive en Erklæring og fremlægge en Udskrift, havde fremlagt et Indlæg med et Bilag, og hvor Indstævnte, som havde faaet disse Dokumenter udlaant, derefter var udeblevet uden at tilbagelevere dem, afvistes Sagen ex officio, da der savnedes al Oplysning om disse Dokumenters Indhold.

Kbh. Gældsk. D. 4 Jan. 1901, U. f. R. 1901 p. 743.

Da et Firma havde benyttet en Vareetikette, som fandtes i høj Grad at ligne et af et andet Firma indregistreret Varemærke, blev det førstnævnte Firma kendt uberettiget til i sin Forretning at bruge den paagældende Etikette, og det uanset at Firmaet aldeles havde ophørt med at bruge Etiketten, og uanset at det under Forligsmæglingen havde tilbudt at forpligte sig til ikke mere at benytte Etiketten.

Sø-Hand. D. 13 Juni 1901, U. f. R. 1901 p. 782, Sø-Hand. T. 1901 p. 229.

Statueret, at en Restauratør, der under en Proces var mødt ved

sin Opvarter, ikke havde givet lovligt Møde, da Opvarteren ingen Løn oppebar og Forholdet kunde opløses naarsomhelst uden Varsel.

Hof. St. D. 22 Juli 1901, U. f. R. 1901 p. 1000.

I et Tilfælde, hvor Hof- og Stadsretten havde dømt et Firma i Hamburg til at betale en i København hjemmehørende Mand Erstatning efter uvillige Mænds Skøn, og hvor Rettens Vidnekammer havde givet Firmaet Medhold i, at Skønsmændene burde udmeldes i Hamburg, blev Domhaverens Begæring om, at Hof- og Stadsretten skulde foranledige vedkommende Ret i Hamburg til at foretage det fornødne til Udmeldelse af Skønsmænd i Sagen, taget til Følge.

Hof. St. Kend. 7 Oktbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 5.

En Sag afvist ex officio, da et af Citanten i Retten underhaanden til Indstævnte leveret Indlæg ikke var blevet fremlagt, og da det efter det foreliggende ikke kunde antages at have været Parternes Mening, at Sagen skulde paadømmes i Realiteten uden Hensyn til dette Indlæg.

Hof. St. D. 9 Decbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 135.

I et Tilfælde, hvor to Ægtefællers Skilsmissebo behandledes efter Skiftel. Kap. 6, dog uden at der var udstedt Indkaldelse til Kreditorerne, og uden at Raadigheden over Boet var frataget Manden, dømtes Overformynderiet til at betale en Kreditor, der efter Forlig, indgaaet med Manden, havde faaet Udlæg i Boets Fordring paa en i Overformynderiet indestaende Kapital, det af ham i Henhold til Udlæget krævede Beløb, idet hans Forfølgning mod Overformynderiet fandtes at have Hjemmel i Skiftel. § 69, og idet det ikke kunde frigøres Overformynderiet, at det under Sagens Drift havde udbetalt det omtvistede Beløb til Skifteretten.

Kbh. Gældsk. D. 13 Septbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 159.

I et Tilfælde, hvor en Husbond, der paastod en Karl dømt efter Tyendel. § 47 som bortgaaet i Utide, ikke havde bevist sit Anbringende om, at Karlen var fæstet til at tjene ham fra Juni 1901 til Maj 1902, hvorfor Karlens Forklaring om at være fæstet maanedvis lagdes til Grund, fandtes Karlen, der var bortgaaet d. 5 Oktbr. 1901, ikke at kunne dømmes efter Tyendel. § 47 paa Grundlag af sin Forklaring om Tjenestetidens Længde, allerede fordi Husbonden ikke havde nedlagt nogen subsidær Paastand i saa Henseende.

Vib. Ov. D. 24 Marts 1902, U. f. R. 1902 A p. 384.

I et Tilfælde, hvor et af Citanten fremlagt Indlæg og en Del Bilag var bortkommet hos Citantens Sagfører, forkastedes en af Indstævnte som Følge heraf nedlagt Paastand om Sagens Afvisning, da Citanten fandtes ved Fremlæggelsen af forskellige nye Dokumenter at have tilvejebragt tilstrækkelig Erstatning for de bortkomne.

Hof. St. D. 3 Febr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 396.

En af en Indstævnt fremsat Begæring om Hof- og Stadsrettens

Medvirkning til at faa nogle navngivne Mænd, der udgjorde Bestyrelsen for det som Citant optrædende Aktiebolag, afhørte som Vidner i Stockholm, mod Citantens Protest ikke taget til Følge efter den Stilling, Mændene indtog til Sagen, og efter Beskaffenheden af de Forhold, der ved Vidneførslen søgtes oplyste.

Hof. St. Kend. 17 Febr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 427.

En Indstævnt, der havde givet Møde for Overretten ved Sagens Inkamination uden at udtale sig om Sagen, og som derpaa efter haft Anstand var udeblevet, fandtes ikke herved at have taget bekræftende til Genmæle, men maatte antages at have henholdt sig til sin Procedure for Underretten og sin der nedlagte Paastand.

Vib. Ov. D. 16 Juni 1902, U. f. R. 1902 A p. 502.

En Indstævnt, som, efterat have paastaaet sig frifundet og efterat Citanten derpaa havde fremlagt et Indlæg med tre Bilag, var udeblevet uden at ytre sig yderligere, blev, da han trods Paakrav undlod at tilbagelevere Indlægget og de to Bilag, og da Citanten derefter havde protesteret mod, at der toges Hensyn til det af ham anførte, dømt efter Citantens Paastand.

Kbh. Gældsk. D. 3 Marts 1902, U. f. R. 1902 A p. 635.

Ikke anset for retlig hjemlet, at Paaraabningen af en Part skulde ske udenfor selve Retssalen eller saaledes, at det kunde høres i Rettens Forsal.

Sø-Hand. Kend. 17 April 1902, U. f. R. 1902 A p. 674, Sø-Hand. T. 1902 p. 211.

En Indstævnt, der maatte betragtes som i det hele udeblevet, dømtes efter Citantens Paastand, saaledes som denne var blevet, efter at Citanten ved en Retten tilstillet og fremlagt Skrivelse havde begrænset sin oprindelige Paastand, hvorefter Paastanden stemte med det fremlagte.

Sø-Hand. D. 19 Juni 1902, U. f. R. 1902 A p. 701, Sø-Hand. T. 1902 p. 267.

I et Tilfælde, hvor en Appellant havde fremlagt en af ham udtaget Appelstævning m. H. t. en Eksekutionsforretning og samtidig havde bemærket, at Stævningen paa Grund af en Fejlskrift ikke var blevet forkyndt for Rekvirenten, fandtes Sagen at være inkamineret. Sagen afvistes ex officio, da ingen Deduktion eller Paastand var fremkommet.

Kbh. Ov. D. 25 Aug. 1902, U. f. R. 1902 A p. 821.

I et Tilfælde, hvor Dommeren havde tilført Retsprotokollen, at Indstævnte, der var mødt personlig ved Sagens Inkamination, intet havde at anføre, og hvor Citantens Paastand derpaa var taget til Følge, fandtes Indstævnte i Henhold til Bevilling at kunne paastaa Frifindelse i Appellinstansen, da det af Protokolltilførselen, der ikke indeholdt en Erklæring fra Indstævnte selv, jfr. Fr. 3 Juni 1796 § 15 i. f.,

ikke med Sikkerhed kunde udledes, at Indstævnte i Strid med sin Ret skulde have erkendt Berettigelsen af Citantens Krav.

H. R. D. 29 Maj 1902, jfr. Vib. Ov. D. 22 Juli 1901, H. R. T. 1902 p. 166, U. f. R. 1902 B p. 179.

En Appelindstævnt, som havde givet Møde ved Inkaminationen uden at ytre sig og derpaa var udeblevet, antoges herefter at henholde sig til sin Procedure for Underretten.

Kbh. Ov. D. 20 Oktbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 18.

Uagtet en Forsikringspolice bestemte, at hver af Parterne kunde fordre Erstatningsbeløbet fastsat af to af Parterne udnævnte sagkyndige, toges der ikke Hensyn til Forsikringsselskabets Paastand om Erstatningens Fastsættelse paa den nævnte Maade, da Selskabet ikke før Optagelsen af den Sag, som den forsikrede havde anlagt imod det, havde foretaget det fornødne for at bringe den nævnte Fremgangsmaade til Anvendelse.

Kbh. Gældsk. D. 7 Juli 1902, U. f. R. 1903 A p. 143.

Se ogsaa Kbh. Gældsk. D. 11 Septbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 243.

En Indstævnt havde efter haft Anstand fremlagt et Indlæg, hvorpaa Citanten næste Retsdag blot exciperede og indlod. Samtidig fremlagde Indstævnte et nyt Indlæg med Bemærkning, at det forrige Indlæg var fremlagt af en Fejltagelse, idet det vedrørte en anden Sag. Statueret, at Citantens Protest mod, at der toges Hensyn til det sidst fremlagte Indlæg, ikke kunde tages til Følge.

Hof. St. D. 19 Jan. 1903, U. f. R. 1903 A p. 286.

Statueret, at der ikke var Føje til at afvise en Sag ex officio, fordi et af Indstævnte fremlagt Brev fra Citanten manglede ved Sagens Optagelse, da Citanten havde ladet tilføre Protokollen en Bemærkning om Brevets Indhold, og da Indstævnte havde forholdt sig ganske tavs overfor denne Protokoltilførsel.

Kbh. Ov. D. 16 Marts 1903, U. f. R. 1903 A p. 366.

Skønt Indstævnte, som var sagsøgt til Betaling af en ved lovligt Skøn fastsat Erstatning, havde begært Overskøn og faaet Overskønsmand udmeldte, dømtes han til at betale det ved Skønnet fastsatte Beløb, da han i Stedet for at begære Anstand for at forelægge Retten Overskønnet havde indladt Sagen paa det foreliggende Grundlag.

Kbh. Gældsk. D. 19 Jan. 1903, U. f. R. 1903 A p. 593.

I et Tilfælde, hvor en Styrmand, der paa Grund af Kaptajnens Sygdom havde ført Skibet fra Hongkong til New York, uberettiget havde beregnet sig Kaptajnshyre for denne Rejse, blev Rederiet, der af Styrmanden søgtes til Betaling af Kaplak for samme Rejse, vel trods sin Paastand om Frifindelse dømt til at betale Kaplaken, men heri blev e. O. fradraget det Beløb, som Styrmanden havde oppe-

baaret for meget i Hyre, skønt ingen subsidiær Paastand var nedlagt herom.

Sø-Hand. D. 11 Marts 1903, U. f. R. 1903 A p. 646, Sø-Hand. T. 1903 p. 102.

Indstævntes Paastand om en Sags Afvisning, subsidiært om dens Inddragning under en anden Sag paa Grund af hans Interesse i at faa sin Modregningsret gennemført under denne anden Sag, ikke taget til Følge.

Sø-Hand. Kend. 16 April 1903, Sø-Hand. T. 1903 p. 165.

En Sag, som i A.s Navn var anlagt i Henhold til en af A. udstedt Fuldmagt, hvorved en Sagfører bemyndigedes til som Mandatarius at indkassere A.s Tilgodehavende i dennes eller eget Navn, afvistes ex officio, da Indstævnte havde fremlagt en Erklæring fra A. om, at han havde tilbagekaldt Fuldmagten, og da den fra Sagførerens Side efter denne Fremlæggelse stedfundne Procedure maatte anses for betydningsløs.

Hof. St. D. 13 Juli 1903, U. f. R. 1903 A p. 787.

Da en Citant under Sagens Drift havde sendt Indstævnte en Skrivelse, hvori han erklærede sig tilfredsstillet ved en modtaget Remisse og bl. a. udtalte, at Sagsanlægget skyldtes en Misforstaaelse, fandtes han herved at have givet Afkald paa Erstatningsrenter og Procesomkostninger.

Sø-Hand. D. 3 Septbr. 1903, Sø-Hand. T. 1903 p. 333.

Kendelse, hvorved under en i Medfør af Fr. 11 Septbr. 1839 anlagt Sag en af Citanterne nedlagt Paastand om Rettens Medvirkning til Vidneførsel i Kristiania toges til Følge, og hvorved Retten i Kristiania anmodedes om at modtage Citanternes personlige Forklaring under Eds Tilbud, naar de fremstillede sig.

Hof. St. Kend. 14 Septbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 45.

I et Tilfælde, hvor Indstævnte udeblev under Sagen, udtalt, at der efter dansk Ret ikke kunde tages Hensyn til en Dommeren Dagen før Sagen faldt i Rette ihændekommet Skrivelse fra Indstævnte.

Sø-Hand. D. 22 Oktbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 152, Sø-Hand. T. 1903 p. 370.

I et Tilfælde, hvor en indstævnt Selvskyldnerkautionists Ansvar for en Kassekredit fandtes at maatte bestemmes paa en af ham angivet Maade, blev Sagen, da en herefter affattet Dom vilde mangle fornøden Endelighed og Bestemthed, og da det maatte tilregnes Citanten, at det til en Doms Afsigelse fornødne Materiale ikke forelaa, afvist ex officio, medens dens Omkostninger hævedes.

Hof. St. D. 5 Oktbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 168.

Da det maatte anses for at være af retlig Interesse for Udstederen af en under en for Modtageren kendelig, men ikke indtraadt Forud-

sætning underskrevet Deklaration, hvorefter Udstederen under Bødeansvar forpligtede sig til ikke at give Tilgift, at blive løst fra sin Underskrift, tilpligtedes Modtageren under en daglig Bøde at udlevere Deklarationen i kvitteret Stand.

Hof. St. D. 2 Novbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 185.

Den Omstændighed, at en Politiret i en Tingsvidnesag, der var paastævnet til Brug ved en i en anden Jurisdiktion verserende Injuriesag, ved Kendelse havde nægtet Anstand til fortsat Vidneførsel, antoges ikke at hindre Anlægget af en ny Tingsvidnesag ved samme Politiret for at opnaa Fuldstændiggørelse af det første Tingsvidne.

Kbh. Ov. D. 7 Decbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 226.

En Sag, hvorunder Indstævnte var udeblevet uden at have fremlagt et fra Citanten underhaanden modtaget Indlæg, hvorefter Citanten havde begæret den optaget, afvist ex officio, idet det ikke kunde antages at have været Meningen, at Sagen skulde paadømmes i Realiteten uden Hensyn til dette Indlæg.

Kbh. Gældsk. D. 24 Juli 1903, U. f. R. 1904 A p. 242.

En Paastand om Afvisning eller Frifindelse for Tiden, fordi Indstævnte ifølge Lægeerklæring paa Grund af Sindssygdom var ude af Stand til at gøre Rede for sine Formueanliggender, ikke taget til Følge, da Københavns Magistrat paa Sagsøgerens Henvendelse havde nægtet at beskikke en Værge for Indstævnte, og da denne ifølge en senere Lægeerklæring var i Stand til at udstede en gyldig Fuldmagt.

Sø-Hand. D. 31. Decbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 355, Sø-Hand. T. 1904 p. 84.

En Grosserer, som først havde paastaet en for Hof- og Stadsretten indstævnt Værtshusholder tilpligtet at betale 306 Kr. for solgte og leverede Varer, men som senere havde anbragt, at 190 Kr. af Beløbet hidrørte fra kontant Laan, fandtes forsaavidt at have foretaget en af Hensyn til Forligslovgivningen utilstedelig Forandring af Søgsmalsgrunden. Da det resterende Beløb var under 200 Kr., afvistes hele Sagen.

Hof. St. D. 11 Jan. 1904, U. f. R. 1904 A p. 408.

En Sag, hvorunder Kuskenes Fællesforbund bl. a. paastodes ikendt Straf efter Strfl. § 220, forsaavidt afvist ex officio, da Straf kun kan idømmes bestemte i et strafbart Forhold skyldige Personer.

Hof. St. D. 22 Febr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 435.

Intet Hensyn taget til en Paastand, som var nedlagt af en litis denuntiatus, da denne, overfor hvem Citanten ikke havde nedlagt nogen Paastand, ikke ved Intervention eller paa anden Maade var indtraadt som egentlig Part i Sagen.

Hof. St. D. 7 Marts 1904, U. f. R. 1904 A p. 455.

En Appelsag, hvorunder en Sagfører i Henhold til fremlagt Fuldmagt fra Indstævnte havde renunceret paa Kald og Varsel med Bemærkning, at Indstævnte iøvrigt ønskede sig betragtet som udeblevet, afvist ex officio, da Ægtheden af Fuldmagten ikke var bevist, og da en Sagførers Stilling som saadan ikke afgiver Hjæmmel til, at han uden Legitimation kan paa en andens Vegne renunciere paa Bestemmelsen i D. L. 1—4—1.

Vib. Ov. D. 30 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 488.

Anset ubeføjet, at en Underret havde afvist en Sag, under hvis Drift Indstævnte var død og en anden som hans eneste Arving var indtraadt som Sagvolder, fordi ingen udtrykkelig Paastand var nedlagt overfor sidstnævnte eller Dødsboet — idet Underretsproceduren tilstrækkelig tydelig angav Paastandene.

Kbh. Ov. D. 16 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 537.

En i Indstævntes 2det Indlæg nedlagt Paastand om Sagens Afvisning som hørende under Politiretsbehandling ikke fundet for sent fremsat, da der i 1ste Indlæg var taget fornødent Forbehold.

Kbh. Ov. D. 16 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 537.

En Indstævnts Protest imod, at Sagsøgeren hævdede den til Betaling af nogle leverede Kreaturer anlagte Sag, taget til Følge, da Indstævnte, der paastod sig frifundet under Henviisning til, at Kreaturerne var købt for et udstævnt Firmas Regning, havde fremlagt en Overenskomst med dette Firma, hvorefter dette overfor Indstævnte havde forpligtet sig til at betale det indtalte Beløb, og da det saaledes for Indstævnte, overfor hvem Sagsøgeren ikke havde frafaldet sit Krav, var af Betydning nu at faa Realitetsdom, selv om den maatte blive fældende.

Sø-Hand. Kend. 7 Jan. 1904, U. f. R. 1904 A p. 592, Sø-Hand. T. 1904 p. 99.

En Sag, anlagt ved Hof- og Stadsretten efter offentlig Indstævning med et af Rettens Justitiarius fastsat Varsel, idet Indstævntes Bopæl eller Opholdssted angaves at være ukendt, afvist under Indstævntes Udeblivelse, idet Citanten ikke havde oplyst nogen Hjæmmel til at sagsøge Indstævnte her paa Stedet.

Hof. St. D. 5 Septbr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 734.

En Paastand om, at en Sag som anlagt af en gift Kone paa egen Haand skulde afvises, forkastet, da Sagen angik Indtægten af hendes Særeje, og da hun i Forbindelse med hendes i Henhold til L. 7 April 1899 § 21 beskikkede Tilsynsværge havde udtaget Kontinuationsklage og Kontinuationsstævning angaaende det hovedpaastævnte Beløb.

Hof. St. D. 21 April 1902, jfr. H. R. D. 27 Novbr. 1903, H. R. T. 1903 p. 440, U. f. R. 1904 B p. 52.

Da en Appellant ifølge Erklæringer fra Overlægen ved en Sinds-

sygeanstalt og det iøvrigt foreliggende maatte antages at lide af en Sindssygdøm, der maatte udelukke ham fra paa egen Haand at optræde som Part i Retssager, afvistes en af ham udtaget Højesteretsstævning, hvorved han havde appelleret en paa samme Betragtning støttet Afvisningsdom.

H. R. D. 29 Juni 1904, jfr. Hof. St. D. 5 Jan. 1903, H. R. T. 1904 p. 317, U. f. R. 1904 B p. 302, jfr. 1903 A p. 258.

En Husmægler's Fremstilling, hvorefter han ved Salget af en Murmesters Ejendom havde udvist en saadan Virksomhed, at et lovet Salær maatte tilkomme ham, lagt til Grund bl. a., fordi Murmesteren under en af en anden Mægler anlagt Sag havde gjort gældende, at Ejendommens Køber var ham anvist af den førstnævnte Husmægler.

H. R. D. 5 Oktbr. 1904, jfr. Hof. St. D. 16 Febr. 1903, H. R. T. 1904 p. 383, U. f. R. 1904 B p. 328.

Billiget, at Dommeren under en privat Politisag havde nægtet at efterkomme en Parts Begæring om ved Henvendelse til Døvtummeinstituttet at bevirke, at en Lærer kom tilstede for at assistere ved et døvtumt Vidnes Afhøring.

Vib. Ov. D. 18 Juli 1904, U. f. R. 1905 A p. 26.

Da en Sagfører — der paastod sig tilkendt Salær dels for Førelsen af en Retssag, dels for sin Virksomhed under en Voldgiftssag, og som ikke fandtes at have Krav paa Salær for Førelsen af Retssagen — havde beregnet sit Salær for de nævnte to Virksomheder under eet, og da han ikke havde nedlagt subsidiær Paastand om særligt Salær for sin Virksomhed under Voldgiftssagen, kunde der heller ikke tilkendes ham Salær for den sidstnævnte Virksomhed.

Hof. St. D. 2 Jan. 1905, U. f. R. 1905 A p. 339.

Efter Paastand givet eksigibel Dom over en Sagfører dels til under en daglig Mulkt at aflægge Regnskab for en Inkassation, dels til at betale det ifølge dette Regnskab indkomne med Fradrag af Sagføreren's Udlæg og et passende Honorar.

Hof. St. D. 13 Febr. 1905, U. f. R. 1905 A p. 379.

En Sagfører — der var udeblevet paa en Tægtedag, hvortil han under Reservation af Protest havde haft Udsættelse for at fuldføre Tilsvaret, og som efter at have faaet Sagen reasseret havde faaet Udsættelse i 8 Dage for at foretage det fornødne — fremlagde den Dag, til hvilken Sagen saaledes var udsat, et samme Dag dateret Indlæg. Dette Indlæg lodes efter Modpartens Paastand ude af Betragtning som for sent fremkommet.

ibid.

Under en Sag, der var anlagt af tvende Sagførere til Indfrielse af en af dem trukket Veksel, og under hvilken der var givet Møde for Citanterne ved en Kontorist, der kun var ansat hos den ene Sag-

fører, udtaltes det, at enhver af Citanterne var beføjet til under Sagen at optræde ogsaa paa den anden Citants Vegne.

Hof. St. D. 1 Maj 1905, U. f. R. 1905 A p. 550.

I et Tilfælde, hvor en Hest, til hvis Udlevering Indstævnte var sagsøgt, under Sagens Drift havde været Genstand for flere Salg, saa at det paa Forhaand maatte antages at være Indstævnte umuligt at udlevere den, afgjordes Sagen i Tilslutning til Proceduren derhen, at Indstævnte tilpligtedes at betale, hvad han ifølge sit af Citanten — der havde vægret sig ved at opgive, hvad han havde givet for Hesten — uimodsigte Anbringende havde faaet for Hesten.

Hof. St. D. 15 Maj 1905, U. f. R. 1905 A p. 562.

En Mand, der ifølge Forligskommissionens Paategning paa Forligsklagen var blevet lovligt tilsagt til Forligsmøde, men som ikke var mødt, blev ikke hørt med sit ubestyrkede Anbringende om, at ingen Indkaldelse var forkyndt for ham. Hans Paastand om Sagens Afvisning paa Grund af ubehørig Forligsmægling forkastedes derfor.

Hof. St. Kend. 15 Maj 1905, U. f. R. 1905 A p. 563.

I et Tilfælde, hvor en Sag mod en Auktionskøber af en Ko til Betaling af Købesummen ved en Fejl var anlagt af A., men hvor denne, efterat Fejlen var opdaget, havde transporteret sin Fordring til Køens rette Ejer B., der derefter fortsatte Sagen, frifandtes Køberen, da B.s Paastand, forsaavidt den støttedes paa hans Ejendomsret over Koen, ikke kunde komme i Betragtning paa Grund af manglende Forligsmægling, og da han heller ikke kunde støtte sig paa Transporten.

Vib. Ov. D. 3 April 1905, U. f. R. 1905 A p. 643.

Køberens Indsigelse mod den første Sagsøgers Kompetence fandtes, skønt først fremført senere under Sagens Drift, e. O. betimelig fremsat.

ibid.

En Sag mod en umyndiggjort med Værge afvist ex officio fra Underretten, da Værgen, der ikke havde givet Møde ved Forligsprøven, ikke var indkaldt til Møde ved den Kreds, hvor han havde Bopæl, men ved den Kreds, hvor den umyndiggjorte boede.

Vib. Ov. D. 1 Maj 1905, U. f. R. 1905 A p. 657.

En Sag, der var afvist fra Underretten paa Grund af den uklare og uoplyste Skikkelse, hvori den forelaa, hjemvist, da den af Citanten i 1ste Instans nedlagte Paastand fandtes at have den fornødne Bestemthed.

Vib. Ov. D. 19 Juni 1905, U. f. R. 1905 A p. 669.

Da en Ølhandler, hos hvem der var gjort Arrest i hans Fordring paa, at et Bryggeri skulde betale ham et vist Beløb, under Arrestfølgningen havde taget bekræftende til Genmæle, maatte han anses at have samtykket i, at Rekvirenten søgte Fyldestgørelse i Fordringen, og til den Protest herimod, som han fremsatte under Eksekutionen af

Dommen i Forfølgningssagen, og som støttedes paa, at Fordringen var tillagt ham som en personlig Ret, kunde der derfor intet Hensyn tages.

Kbh. Ov. D. 17 Juli 1905, U. f. R. 1906 A p. 59.

En Begæring om vedkommende Rets Medvirkning til, at en i de nordamerikanske Fristater bosat Mand kunde blive afhørt som Vidne, taget til Følge, skønt Fristaterne ikke havde tiltraadt den internationale Overenskomst, der ligger til Grund for L. 18 Decbr. 1897.

Hof. St. Kend. 2 Oktbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 100.

En Sag afvist, da de Indstævnte, der paastodes kendte uberettigede til at anvende et vist Mærke, hævdede allerede et halvt Aars Tid før Sagens Anlæg at være ophørte med Mærkets Brug af Hensyn til Sagsøgernes Protest.

Sø-Hand. D. 22 Juni 1905, U. f. R. 1906 A p. 118, Sø-Hand. T. 1905 p. 328.

A., der havde Underpant i en Vogn, som Pantsætteren trods Pantsætningen havde solgt til B., paastod B. dømt til at udlevere Vognen, subsidiært sig kendt berettiget til at foretage Udlæg i Vognen for sit Resttilgodehavende hos Pantsætteren. Statueret, at den Omstændighed, at Pantsætteren ikke var indstævnet, ikke kunde være til Hinder for Paakendelse af Sagen i Realiteten.

Vib. Ov. D. 2 April 1906, U. f. R. 1906 A p. 423.

Antaget, at en Panthaver kunde gaa frem efter L. 29 Marts 1873 § 15, skønt han samtidig havde anlagt almindeligt Søgemaal mod Pantedebitor til Betaling af Panteobligationen.

Kbh. Ov. D. 12 Marts 1906, U. f. R. 1906 A p. 663.

En af en Part i Henhold til L. 18 Decbr. 1897 fremsat Begæring om Rettens Medvirkning til Afhøring af Vidner ved tysk Ret taget til Følge, uden at Anmodningen til den fremmede Ret gjordes afhængig af forskellige af Modparten opstillede Betingelser, da disses Opfyldelse vilde bero paa den fremmede Domstols Afgørelse. Dog blev den fremmede Domstol anmodet om saavidt muligt at efterkomme disse Modpartens Ønsker.

Sø-Hand. Kend. 31 Jan. 1906, U. f. R. 1906 A p. 783, Sø-Hand. T. 1906 p. 140.

Udtalt, at forinden Retten kan yde sin Medvirkning til Optagelsen af Vidnebevis i Udlandet, maa vedkommende Part — saa vidt muligt ved bestemte Vidnespørgsmaal — klarlægge, hvilke Punkter det er, han ønsker Vidnernes Udtalelser om, hvorhos Retten maa sættes i Stand til at kunne danne sig en Mening om, hvorvidt den ønskede Vidneafhøring vil kunne faa Betydning for Sagen.

Sø-Hand. Kend. 5 Maj 1906, U. f. R. 1906 A p. 945, Sø-Hand. T. 1906 p. 297.

II. Formalitet og Realitet.

Den i Strfl. § 67, Pkt. 2, omtalte Præskription vedrører Sagens Realitet, ikke dens Formalitet.

Kbh. Ov. D. 11 Oktbr. 1897, U. f. R. 1897 p. 1150.

Den Indsigelse, at en Afkræftelsessag er anlagt for sent i Henhold til Konkursl. § 30, antaget at vedrøre Sagens Formalitet.

H. R. D. 20 Decbr. 1898, jfr. Hof. St. D. 25 Oktbr. 1897, H. R. T. 1898 p. 617, U. f. R. 1899 p. 137, jfr. 1897 p. 1163.

Efter at en Sag om Provision, som en Rejsende havde anlagt mod sin tidligere Principal, var paadømt, fandtes den Rejsende uberettiget til at anlægge en ny Sag imod Principalen til Betaling af Beløb, han vilde have faaet tilgode i sin nævnte Stilling, da de sidst indtalte Poster skrev sig fra det i den første Sag omhandlede Mellemværende, om hvis endelige samlede Opgørelse den nye Sag kun drejede sig. Principalen derfor frifundet under den nye Sag.

Sø-Hand. D. 3 Febr. 1898, U. f. R. 1898 p. 337, Sø-Hand. T. 1898 p. 73.

Under en Sag om Tilbagebetaling af en formentlig urigtig beregnet Havneafgift udtalt, at selv om Spørgsmaalet henhørte under Regeringsmyndighedernes Afgørelse og havde fundet sin Afgørelse ved en ministeriel Bekendtgørelse, vilde dette ikke kunne føre til Sagens Afvisning, men til Frifindelse.

Hof. St. D. 25 April 1898, U. f. R. 1898 p. 506.

En Afvisningspaastand fra Indstævnte forkastet, uden at der, skønt Realiteten ikke samtidig paakendtes, ved Kendelsen bevilgedes Indstævnte Anstand.

Sø-Hand. Kend. 28 April 1898, U. f. R. 1898 p. 650, Sø-Hand. T. 1898 p. 179.

En Kontrasag, hvorunder Kontracitanten havde fremsat de samme Krav som under en tidligere, ved upaaanket Dom som hørende under Voldgift afvist Sag, afvist som res judicata, uagtet Hovedcitanten kun havde gjort den tidligere Dom gældende som Frifindelsesgrund.

Vib. Ov. D. 23 Jan. 1899, U. f. R. 1899 p. 457.

En udebleven Vekselaacceptant, der af Vekseldstederen søgtes til Betaling af Vekslen, som, efter at være bortendosseret, var protesteret de non solutione af en Endossent og paastodes at være indfriet af Udstederen, frifundet for Tiden, da Vekslen bar flere uoverstregede Endossementer.

Sø-Hand. D. 5 Jan. 1899, U. f. R. 1899 p. 489.

En Afvisningspaastand, støttet paa, at Indstævnte ikke var fyldt 25 Aar, fandtes ikke for sent fremsat, skønt den først var fremsat, efter at Indstævnte i sit første Indlæg havde procederet Sagens Realitet.

Hof. St. D. 8 Jan. 1900, U. f. R. 1900 p. 278.

I et Tilfælde, hvor en Sag om Betaling af et ved en Voldgiftskendelse tilkendt Beløb var blevet afvist fra Underretten, fordi Indstævnte skulde have et berettiget Krav paa at blive bekendt med alt, hvad der forud for Kendelsens Afsigelse var passeret for Voldgiftsretten, og fordi Citanten desuagtet havde nægtet at fremlægge en Ud-

skrift deraf, blev Sagen hjemvist, idet det fandtes at vedrøre Sagens Realitet, om Citanten havde fremlagt tilstrækkelige Data til Begrundelse af sin Paastand.

Kbh. Ov. D. 5 Febr. 1900, U. f. R. 1900 p. 344.

En Vekseludsteder frifundet under den mod ham til Vekslens Indfrielse anlagte Sag, da Vekselretten fandtes bortfaldet i Medfør af Veksell. § 43, skønt han selv kun havde paastaaet Sagen afvist af nævnte Grund.

Kbh. Ov. D. 25 Juni 1900, U. f. R. 1900 p. 711.

Da en brandlidt ikke havde overholdt den Bestemmelse i hans Brandforsikringspolice, at han, naar han vilde sagsøge Forsikringselskabet til Betaling af et anmeldt, men ikke godkendt Erstatningskrav, under Fortabelse af sin Ret burde paastævne Sagen inden 3 Maaneder, efterat Selskabets Beslutning var meddelt ham, frifandtes Selskabet under den af ham anlagte Erstatningssag.

Kbh. Gældsk. D. 10 Aug. 1900, U. f. R. 1901 p. 229.

Udtalt, at saalænge et Bo staar under offentlig Skiftebehandling, kan en Arving i Boet ikke gøre Boets formentlige Rettigheder gældende ved Søgemaal i 1ste Instans. En Sag, anlagt i Strid hermed af en Arving, afvistes derfor.

Kbh. Ov. D. 13 Maj 1901, U. f. R. 1901 p. 683.

En Sag, som var blevet afvist ex officio af Underretten, blev ogsaa afvist ex officio af Overretten, da de af Appellanten der nedlagte Paastande alene vedrørte Sagens ikke af Underretten paakendte Realitet.

Kbh. Ov. D. 23 Septbr. 1901, U. f. R. 1901 p. 1022.

En Injuriesag, som en Styrmand havde anlagt mod en Kaptajn, fordi denne i Logbogen havde indført, at han under Skibstjenesten havde sagt til Styrmanden: »Nu, lyver De igen«, fandtes ikke af Kaptajnen at kunde fordres afvist fra ordinær Ret som angaaende en mundtlig Injurie og som derfor hørende under Politiret, da det hørte under Sagens Realitet at afgøre, om de Omstændigheder, hvorunder nævnte Tilførsel til Logbogen fandt Sted, udelukkede Ansvar for den som en særskilt fornærmelig Handling.

Hof. St. Kend. 20 Jan. 1902, U. f. R. 1902 A p. 208.

En af en forsikret imod et Ulykkesforsikringselskab anlagt Sag afvist, da den forsikrede havde anlagt Sagen efter Udløbet af den ved Policen fastsatte Frist. Udtalt, at Selskabets herpaa støttede Indsigelse vedrørte Formaliteten, idet Selskabet havde Krav paa Fritagelse for at procedere yderligere om Fordringen.

Hof. St. D. 10 Aug. 1903, U. f. R. 1904 A p. 14.

En Vekselsag, der var anlagt af en Bank imod Akceptanten af en

in blanco endosseret, hos Banken betalbar Veksel til dennes Indfrielse, afvist under Indstævntes Udeblivelse, da det ikke var dokumenteret, at behørig Protest de non solutione efter Veksell. § 43, sidste Pkt., var optaget, og da det saaledes ikke var godtgjort, at Vekselretten mod Indstævnte var bevaret.

Hof. St. D. 31 Aug. 1903, U. f. R. 1904 A p. 27.

En Sag, der ex officio var afvist fra Underretten som ikke behørig deduceret, fordi Sagsøgeren havde vægret sig ved at efterkomme Indstævntes Opfordring til at fremlægge en Specifikaton, hjemvist til Paakendelse i Realiteten, da Sagsøgerens nævnte Vægning alene kunde faa Indflydelse paa Afgørelsen af Realiteten.

Vib. Ov. D. 30 Novbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 273.

En Sag, hvorunder Kuskenes Fællesforbund bl. a. paastodes ikendt Straf efter Strfl. § 220, forsaavidt afvist ex officio, da Straf kun kan idømmes bestemte i et strafbart Forhold skyldige Personer.

Hof. St. D. 22 Febr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 435.

En Sag om Betaling for leverede Varer ifølge Indstævntes Paastand afvist som henhørende under Sø- og Handelsretten, efterat det ved Dommen først var afgjort, at en af Indstævnte fremsat Realitetsindsigelse, hvorefter Varerne ikke var solgte til ham, men var forhandlede fra hans Butik for Citantens Regning, var ubeføjet.

Hof. St. D. 18 April 1904, U. f. R. 1904 A p. 513.

En Sag, der af Underretten var afvist som ikke behørig deduceret, fordi Sagsøgeren ikke havde efterkommet en Opfordring til at fremlægge nogle Breve, hjemvist til Paakendelse i Realiteten, idet Sagsøgerens nævnte Undladelse, selv om der antoges at paahvile ham en Forpligtelse til at fremlægge Brevene, ialfald ikke vilde kunne begrunde en Afvisning af Sagen.

Kbh. Ov. D. 6 Juni 1904, U. f. R. 1904 A p. 557.

En Paastand om Afvisning af en imod et Forsikringssselskab anlagt Sag, der støttedes paa, at Citanten havde oversiddet de i Forsikringsbetingelserne satte Frister for Retssags Anlæg, forkastet, da Indsigelsen vedrørte Realiteten.

Hof. St. Kend. 18 Juli 1904, U. f. R. 1904 A p. 716.

Da en Bygherre under en imod ham af Entreprenøren anlagt Sag havde bestridt dennes Berettigelse til Entreprisesummen, og da han ikke kunde være pligtig at taale 2 Søgemaal om Entreprenørens mulige Tilgodehavende, blev han frifundet for Tiden under en derefter mod ham af en Mand, hvem Entreprenøren havde givet Transport paa en Del af Entreprisesummen, anlagt Sag, idet han gjorde nævnte Betragning gældende som Realitetsindsigelse.

Hof. St. D. 20 Febr. 1905, U. f. R. 1905 A p. 385.

Da en indtalt Veksel bar Citantens ikke udslettede Endossement,

kunde han ikke anses som Vekselejer. Indstævnte, der udeblev, frifandtes derfor.

Hof. St. D. 24 Juli 1905, U. f. R. 1906 A p. 67.

Statueret, at et Likvidationsudvalg — uanset en af samme udstedt Bekendtgørelse om, at Afvikling var tilendebragt — vedvarende var bemyndiget til at indtale et Beløb hos Indstævnte, mod hvem der inden Bekendtgørelsen var anlagt Sag, da Indstævnte ikke havde godtgjort, at Udvalgets Mandat var ophørt, og at Indsigelsen mod Udvalgets Paataleret vedrørte Formaliteten.

Hof. St. Kend. 23 Oktbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 321.

Efter at der var gjort Udlæg i A.s Andel i en Ejendom med al af Ejendommen gaaende Leje, indankede A.s Medejer B. Udlæget til Annullation under Paaberaabelse af, at Udlæget var ulovmedholdeligt som omfattende ogsaa hans Andel i Lejen. Sagen afvistes imidlertid, da Udlæget maatte siges alene at omfatte A.s Andel i Lejen, og da B. herefter var inkompetent til at appellere Udlæget.

Kbh. Ov. D. 19 Febr. 1906, U. f. R. 1906 A p. 649.

Under en af A. som Mandatar for B. anlagt Sag paastod Indstævnte, at B. ikke havde underskrevet den fremlagte Mandatarfuldmagt, og da A. ikke havde ført Bevis for Ægtheden af B.s Underskrift, frifandtes Indstævnte.

Kbh. Gældsk. D. 2 April 1906, U. f. R. 1906 A p. 865.

A. havde overdraget B. 800 Kr. af en Fordring, som han havde paa C. for udført Arbejde. Saavel A. som B. havde derefter anlagt Sag mod C. Under den af B. anlagte Sag statueredes det, at C. ikke var pligtig at finde sig i den skete Udstykning af Søgsmålet, og C. frifandtes derfor.

Hof. St. D. 20 Aug. 1906, U. f. R. 1906 A p. 910.

III. Saggivelsen, dens Fuldstændighed og Bestemthed.
Jfr. *exceptio actoris incompetentis*.

En Enke, der opgav at hendside i uskiftet Bo, gaves der Mortifikationsdom paa en paa hendes Mands Navn tegnet Livsforsikringspolice.

Hof. St. D. 22 Febr. 1897, U. f. R. 1897 p. 390.

I et Tilfælde, hvor Køberen af en Hoppe, der viste sig at være drægtig, paa Grund af Mangler ved Hoppen paastod Sælgeren dømt til mod Tilbagelevering af Hoppen at tilbagebetale Købesummen og betale Erstatning, men hvor han havde modsat sig en subsidiær Paastand fra Sælgeren om, at dennes Domfældelse betingedes af, at foruden Hoppen ogsaa det efter Salget fødte Føl leveredes ham, blev Køberens Paastand om Handelens Tilbagegang forkastet, og da han ikke for dette Tilfælde havde nedlagt nogen Paastand om Erstatning, blev Sælgeren frifundet.

Vib. Ov. D. 14 Juni 1897, U. f. R. 1897 p. 763.

Udtalt, at en Person, der under en privat Sag sigtedes dels for en bestemt Jagtforseelse, dels for ikke specificerede Jagtforseelser, som ønskedes oplyste under Sagen, kunde protestere imod Søgsmålet i den foreliggende Form som ulovskikket, saaledes at der kun kunde gives Dom for den omtalte enkelte Forseelse.

Kbh. Ov. D. 14 Juni 1997, U. f. R. 1897 p. 819.

En Sag, hvorunder en Øhandler var paastaaet tilpligtet 1) at betale en opgiven Sum med Renter og 2) til Dækning deraf at overdrage Citanten sin Forretning med alt Inventar — hvilket efter Citantens under Proceduren afgivne Forklaring gik ud paa, at Dækning, hvis kontant Betaling ikke fandt Sted, skulde ske efter Post 2 — afvist ex officio som ikke behørig deduceret, idet Paastanden, der ikke gav Indstævnte Valget imellem de to Alternativer, manglede behørig Endelighed og Bestemthed.

Hof. St. D. 27 Septbr. 1897, U. f. R. 1897 p. 1027.

En Mands Paastand om Ophævelse af hans Ægteskab paa Grund af Hustruens Horsbrøde ikke taget til Følge, da han, selv om Brøden var bevist, end ikke havde assereret, at han selv havde ført en sædelig Vandel under Ægteskabet eller at han ikke havde givet Hustruen skellig Aarsag til Forseelsen.

Hof. St. D. 4 Oktbr. 1897, U. f. R. 1897 p. 1144.

En Sag afvist under Indstævntes Udeblivelse, da den nedlagte alternative og betingede Paastand manglede den for at være Grundlag for en Dom fornødne Endelighed og Bestemthed.

Hof. St. D. 25 Oktbr. 1897, U. f. R. 1897 p. 1166.

En Sagsøger antaget at have afskaaret sig fra Indsigelse imod at bære Halvdelen af Tabet ved en à meta Forretning derved, at han i Stævningen uden Forbehold fra sit formentlige Krav havde draget Halvdelen af de ham da bekendte Udgifter ved Forretningen.

Sø-Hand. D. 29 Juli 1897, Sø-Hand. T. 1897 p. 360.

En Appel af en Udsættelsesforretning afvist som ikke behørig deduceret, da Appellanten ikke havde fremlagt nogle af Indstævnte for Fogedretten fremlagte Dokumenter, men alene ved Inkaminationen havde opfordret Indstævnte, der ikke mødte, til at fremlægge dem.

Hof. St. D. 1 Novbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 106.

En Injuriesag, der var anlagt imod Hovedbestyrelsen for et Arbejderforbund »ved N. N.«, under Indstævntes Udeblivelse afvist som ikke behørig deduceret, da Citanten ikke i sin Paastand havde angivet Navnene paa de Personer, han ønskede straffede.

Hof. St. D. 15 Novbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 116.

En Sag om Betaling af Husleje afvist under Indstævntes Udeblivelse som ikke behørig deduceret, da Citanten ikke havde op-

lyst Sammenhængen med, at alene han indtalte Lejen, uagtet en fremlagt Lejekontrakt viste, at Lejligheden var udlejet af ham og en Tredjemand som Ejere af Ejendommen.

Kbh. Gældsk. D. 24 Septbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 147.

En Sag afvist under Indstævntes Udeblivelse som ikke behørig paastævnet, da Stævningen — hvori det anførtes, at Indstævnte ikke for Tiden havde nogen fast Bolig — var forkyndt for Indstævnte paa et Hospital, men der intet var fremkommet om, at han ikke havde nogen fast Bopæl.

Sø-Hand. D. 4 Septbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 165.

En Sag til Betaling af en Veksel, der var trukket af Indstævnte til egen Ordre og akcepteret af ham, ikke afvist under Indstævntes Udeblivelse, skønt det i Stævningen hed, at Beløbet skyldtes ifølge en 3 Maaneders Solaveksel, da den Retten forelagte Veksel var forkyndt for Indstævnte sammen med Stævningen og Genpart var leveret ham.

Sø-Hand. D. 4 Novbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 202.

En Sag afvist under Indstævntes Udeblivelse, da Indstævningen var sket ved en i Berlingske Tidende indrykket Bekendtgørelse, indeholdende, at Justitiarius havde bestemt Varslet til 3 Maaneder, men dette ikke var dokumenteret.

Hof. St. D. 3 Jan. 1898, U. f. R. 1898 p. 294.

En i Henhold til Pl. 30 Novbr. 1821 foretaget Arrest for Tilgodehavende hos en Enke ex officio ophævet og Sagen iøvrigt afvist, da der ikke var forelagt Retten Oplysninger, hvorefter det var antageligt, at Enken, som af Arrestimpetranten anført, havde forladt Landet for at tage Ophold i Udlandet.

Hof. St. D. 18 April 1898, U. f. R. 1898 p. 500.

En Paastand om Afvisning af en Vekselsag paa Grund af mangelfuld Deduktion, fordi alene en Afskrift af Vekslen var fremlagt, forkastet, idet Afskriftens Rigtighed og Veksels Ægthed ikke var bestridt.

Hof. St. D. 13 Febr. 1899, U. f. R. 1899 p. 416.

En udebleven Vekselsakceptant, der af Vekseldstederen søgtes til Indfrielse af Vekslen, som efter at være bortendosseret var protesteret af en Endossent de non solutione og paastodes at være indfriet af Udstederen, blev frifundet for Tiden, da flere af Endossementerne ikke var overstregede.

Sø-Hand. D. 5 Jan. 1899, U. f. R. 1899 p. 489.

En Sag, hvorunder en Husejer paastod en Lejer og dennes Selvskyldnerkautionist dømte til at betale et Lejebeløb uden at angive, om han attraaede de Indstævnte dømte in solidum eller i et vist Forhold, saa at Paastanden manglede fornøden Bestemthed, afvist ex officio i Henhold til D. L. 1—5—12, jfr. Fr. 3 Juni 1796 § 5.

Hof. St. D. 8 Maj 1899, U. f. R. 1899 p. 652.

En til Betaling for Varer sagsøgt, udebleven Indstævnt dømt efter Paastanden, skønt den af Citanter fremlagte Regning for det leverede var forsynet med Kvittering.

Kbh. Gældsk. D. 2 Juni 1899, U. f. R. 1899 p. 684.

Nogle Medlemmer af et Konsortium, der ved Underrettsdom overensstemmende med Generalskattedirektoratets Paastand var dømte til at betale et Stempelbeløb, dømtes under en af dem institueret Appel til overensstemmende med, hvad der maatte antages at have været Forudsætningen for Direktoratets Paastand, at betale Beløbet in solidum.

Vib. Ov. D. 10 April 1899, U. f. R. 1899 p. 686.

Under Indstævntes Udeblivelse ved Inkaminationen nægtet en Appellant Anstand, da der ikke var oplyst Omstændigheder, der kunde give Føje til at fravige Reglen i Fr. 25 Jan. 1805 § 24, jfr. Fr. 3 Juni 1796 §§ 5 og 6. Da Appellanten ikkun i Realiteten havde nedlagt Paastand om Anstand, afvistes Sagen ex officio.

Vib. Ov. D. 2 Oktbr. 1899, U. f. R. 1899 p. 972.

En Sag, hvori Appellanten ved Inkaminationen havde — foruden at fremsætte en Anstandsbeøgøring, der forkastedes i Henhold til Fr. 3 Juni 1796 § 6 — nedlagt en Realitetspaastand uden dog at betegne denne som subsidær og uden at indlade Sagen til Dom for det Tilfælde, at Anstanden ikke bevilgedes, blev som Følge heraf, og da Sagen, selv bortset herfra, ikke var behørig deduceret, under Indstævntes Udeblivelse afvist ex officio i Henhold til nævnte Fr.s § 5.

Vib. Ov. D. 9 Oktbr. 1899, U. f. R. 1899 p. 976.

En udebleven Vekseludsteder tilpligtet at indfri Vekslen ved Betaling til Sagsøgeren, til hvem Vekslen var udstedt, skønt den bar uoverstregede Endossementer, idet den saas at være endosseret til en Bank, der havde ladet den protestere og derpaa uden Obligo havde endosseret den til en Sagfører, som mødte for Sagsøgeren og bemærkede, at dette sidste Endossement var sket for at sætte ham i Stand til at indkassere Vekslen til Fordel for Sagsøgeren, til hvem den var gaaet tilbage.

Sø-Hand. D. 13 Juli 1899, U. f. R. 1899 p. 1008, Sø-Hand. T. 1899 p. 268.

En Indstævnt, som søgtes til Betaling af en af ham til Citanten udstedt egen Veksel, men udeblev, frifandtes, da Vekslen ifølge Veksell. § 77 var præskriberet, og da Citanten ikke havde paaberaabt sig nogen Retsgrund til, at Indstævnte dog skulde være forpligtet til at betale dens Paalydende.

Kbh. Gældsk. D. 23 Oktbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 181.

Ikke anset for Afvisningsgrund, at en Sagsøger, der først havde paastaaet Indstævnte dømt, fordi denne skulde have købt de under Sagen omhandlede Varer i en andens Navn, men uden Bemyndigelse

fra denne, senere havde støttet Paastanden alene paa, at Indstævnte skulde have købt Varerne for egen Regning.

Sø-Hand. D. 16 Novbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 218, Sø-Hand. T. 1900 p. 17.

En Sag om Betaling for leverede Varer — under hvilken Indstævnte udeblev — afvist ex officio som ikke behørig deduceret, da en af Sagsøgeren fremlagt Regning udviste, at Beløbet skulde betales mod Sagsøgerens Tratte, uden at det var omtalt, om en saadan Tratte var blevet udfærdiget og akcepteret.

Sø-Hand. D. 16 Novbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 220, Sø-Hand. T. 1900 p. 27.

En Appelsag, hvorunder Indstævnte udeblev, afvist ex officio, fordi der kun var fremlagt en Udskrift af Underretsdommen og en til offentlig Brug udstedt simpel Udskrift af Underretsprotokollen, hvis Fuldstændighed ikke var dokumenteret, idet det tværtimod saas, at ialfald eet for Underretten fremlagt Dokument manglede.

Vib. Ov. D. 29 Jan. 1900, U. f. R. 1900 p. 315.

I et Tilfælde, hvor en Mand paastod en Skytteforening dømt til at udlevere en af ham ved en Præmieskydning formentlig vundet Præmie eller ialfald betale dens Værdi med 37 Kr., afvistes Sagen ex officio paa Grund af Paastandens Mangel paa Bestemthed, idet der manglede enhver Angivelse af den attraaede Præmiegenstands Natur og Beskaffenhed.

Kbh. Ov. D. 28 Maj 1900, U. f. R. 1900 p. 609.

Et Firma, der som Udsteder af en egen Veksel var stævnet til a indfri samme, fandtes at maatte frifindes ialfald for Tiden, da Vekslen var underskrevet af en Person som Prokurist for Firmaet, men dert savnedes Oplysning om, at vedkommende havde haft Prokura for Firmaet, og da Sagen saaledes ikke var behørig deduceret.

Sø-Hand. D. 28 Juni 1900, U. f. R. 1900 p. 774.

En Sag, som var anlagt mod et Fabrikantfirma ved dets i Stævningen navngivne to eneste, ansvarlige Indehavere til Betaling af et Beløb en for begge og begge for en saavel som til Stadfæstelse af en for Beløbet hos Firmaet foretaget Arrest, afvistes — under de Indstævntes Udeblivelse — forsaavidt angik Stadfæstelsen af Arresten, da Stævningen ikke var blevet forkyndt for den ene Firmaindehaver, og tillige iøvrigt for dennes Vedkommende, hvorimod den anden Indehaver dømtes til at betale Beløbet.

Hof. St. D. 13 Aug. 1900, U. f. R. 1900 p. 820.

En af en Agent mod et Firma anlagt Sag om ulovlig Bortvisning afvist under Indstævntes Udeblivelse som ikke behørig deduceret, da den af Agenten paaberaabte Kontrakt ikke var fremlagt.

Krim. D. 19 Decbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 829.

En Sag, hvorunder Firmaet »Københavns Bluse- og Linnedfabrik« ved dets Indehavere N. P. Nielsen og J. P. Jensen søgtes til Betaling af en Veksel, udstedt af »Københavns Bluse- og Linnedfabrik N. P. Nielsen«, afvist ex officio under Indstævntes Udeblivelse, da intet var oplyst om, at Vekseludstederne var identiske med det indstævnte Firma, der til Handelsregistret var anmeldt som »Firmaet Københavns Bluse- og Linnedfabrik ved N. P. Nielsen og J. P. Jensen«.

Sø-Hand. D. 30 Aug. 1900, U. f. R. 1900 p. 941.

Statueret, at der mod Appelindstævntes Protest ikke kunde gives Appellanten Udsættelse for at deducere Sagen, da Appelstævningen var udtaget d. 6 Oktbr. og Akten først bestilt d. 11 s. M. Sagen derfor afvist som ikke lovlig forfulgt.

Kbh. Ov. D. 26 Novbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 114.

En Sag, som for Underretten var blevet hævet, fordi den ikke var deduceret betimelig, idet de vekslende Indlæg kun indeholdt Anstandsprocedure, og som Citanten havde indanket for Overretten til Annullation af Underretsdommen og Hjemvisning, blev afvist fra Overretten, fordi Akten ikke indeholdt de nævnte Indlæg, idet det maatte være uden Betydning, at Akten indeholdt alle de Dokumenter, der var tilstede ved Sagens Optagelse i Underretten, og at en Del af de manglende Dokumenter befandt sig hos Citantens tidligere Sagfører, der nægtede at udlevere dem.

Kbh. Ov. D. 21 Jan. 1901, U. f. R. 1901 p. 280.

Under en Appelsag blev der ved Sagens Inkamination mod Appelindstævntes Protest bevilget Appellanten Udsættelse for at deducere Sagen, da Akten, der var bestilt samme Dag, som Appelstævningen var udtaget, ifølge fremlagt Attest fra Retsskriveren ikke endnu var ekspederet.

Kbh. Ov. Kend. 28 Jan. 1901, U. f. R. 1901 p. 285.

I et Tilfælde, hvor en Rekvirent havde appelleret en Fogedkendelse, hvorved der var nægtet ham Udlæg i et hos Rekviritus forefundet Møbel, hvilket ifølge en for Fogedretten fremlagt Genpart af en Lejekontrakt tilhørte en Tredjemand, der havde købt det af Rekviritus, og hvor Genparten ikke var indlemmet i Akten eller særskilt forelagt Overretten, ligesom Appellanten ej heller havde opfordret Indstævnte til at producere Genparten, afvistes Appelsagen ex officio som ikke forelagt Overretten paa behørig Maade.

Kbh. Ov. D. 11 Febr. 1901, U. f. R. 1901 p. 295.

I et Tilfælde, hvor en Appellant, der ikke havde deduceret Appelsagen ved Inkaminationen, havde erholdt Anstand for at bevise, at Akten var rettidig bestilt, blev Sagen, under hvilken Indstævnte udeblev, afvist ex officio fra Overretten, da den fremlagte Attest fra Retsskriveren viste, at Akten var bestilt efter Stævningens Udtagelse.

Kbh. Ov. D. 15 April 1901, U. f. R. 1901 p. 528.

I et Tilfælde, hvor under en mod Aktieselskabet »Salgsautomaterne« anlagt Sag Stævningen var forkyndt paa det i samme som Selskabets Forretningskontor angivne Sted i København, blev Sagen — under hvilken Selskabet udeblev — afvist ex officio, da Citanten end ikke havde assereret, at Selskabet havde anmeldt til Handelsregistret, at det havde Forretningskontor i København, hvorfor der ikke kunde gaas ud fra, at Sagen, som sket, havde kunnet indbringes for Københavns Forligskommission og Ret.

Hof. St. D. 29 April 1901, U. f. R. 1901 p. 546.

En Appel af en Udpantning afvist ex officio, da Udpantningsbegæringen med Fogedens paategnede Kendelse hverken var indlemmet i Akten eller særskilt fremlagt for Overretten.

Vib. Ov. D. 15 April 1901, U. f. R. 1901 p. 630.

En af et Selskab imod en Jærnhandler anlagt Sag til Betaling af Erstatning, fordi han trods Aftale ikke havde solgt sine Varer gennem Selskabet, afvistes under Indstævntes Udeblivelse, da der manglede enhver nærmere Dokumentation m. H. t. Størrelsen af det Tab, Selskabet skulde have lidt ved hans Forhold.

Kbh. Gældsk. D. 21 Jan. 1900, U. f. R. 1901 p. 746.

En Gældssag, anlagt mod en gift Kone med Mand, afvistes under de Indstævntes Udeblivelse som ikke behørig deduceret, da det ikke saas, om Citanten kun ønskede Dom over Konen eller tillige gjorde Kravet gældende mod Manden og Fællesboet.

Kbh. Gældsk. D. 12 April 1901, U. f. R. 1901 p. 751.

En Sag om Betaling af 58 Kr. 50 Ø. for Annoncer, hvorunder Citanten overfor Indstævntes Benægtelse af at skyldte noget uden nærmere Forklaring havde fremlagt en Bestillingsseddel, hvorefter en Annonce skulde indrykkes 26 Gange for 1 Kr. 50 Ø. pr. Gang, afvistes ex officio som ikke behørig deduceret, da Citanten, efterat Indstævnte havde erklæret ikke at turde benægte at have underskrevet Sedlen, havde indladt Sagen uden at udtale sig nærmere om, hvorledes det indtalte Beløb fremkom.

Kbh. Gældsk. D. 12 April 1901, U. f. R. 1901 p. 751.

En Sag, som var anlagt mod et Fabrikantfirma — hvilket i Stævningen angaves at have Kontor og Forretningslokale paa et angivet Sted i København — ved dets i Stævningen navngivne eneste Indehaver, blev, da Indstævnte udeblev, afvist, da der manglede Oplysning om, hvor Firmaindehaveren boede, og da det end ikke var assereret, at Firmaet var anmeldt til Handelsregistret med det anførte Forretningskontor, saa at det var uvist, om Sagen var anlagt ved rette Værneting.

Kbh. Gældsk. D. 19 April 1901, U. f. R. 1901 p. 754.

I et Tilfælde, hvor Citanten havde paastaet Indstævnte dømt til

at betale ham 1500 Kr. i Erstatning for Misligholdelse af en ifølge en fremlagt Slutseddel indgaaet Ejendomshandel, fandtes den Omstændighed, at der manglede nærmere Angivelse af, hvorledes den fordrede Erstatning fremkom, ikke at kunne begrunde Sagens Afvisning ex officio som ikke behørigt deduceret.

Vib. Ov. D. 7 Oktbr. 1901, U. f. R. 1901 p. 977.

En Mortifikationssag afvist, fordi det ikke kunde ses, om det Dokument, der søgtes mortificeret, var identisk med det i Mortifikationsbevillingen nævnte.

Hof. St. D. 23 Septbr. 1901, U. f. R. 1901 p. 1023.

En Sag mod Udstederen af en egen Veksel under Indstævntes Udeblivelse afvist ex officio, da Citanten havde angivet, at Vekselen var udstedt til Bagermester T. Melms, medens den fremlagte Veksel var udstedt til Bagermester F. Melms.

Hof. St. D. 7 Oktbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 7.

I et Tilfælde, hvor en Kreditor søgte Debitor til Betaling af hele Gælden og en Selvskyldnerkautionist til solidarisk med Debitor at betale Halvdelen deraf, hævedes Sagen for Kautionistens Vedkommende, da denne efter Kreditors Erklæring i Mindelighed havde rettet for sig, medens den afvistes ex officio, forsaavidt angik Debitor, som var udeblevet, da det efter nævnte Erklæring maatte antages, at en Del af Gælden var betalt af Kautionisten, og da der herefter kun kunde gives Dom over Debitor for Restgælden, men dennes Størrelse ej var oplyst.

Hof. St. D. 14 Oktbr. 1901. U. f. R. 1902 A p. 11.

Da en Appellant, som i Appelstævningen havde udtalt, at han vilde paastaa Underretsdommen »kendt uefterrettelig at være med eller uden Hjemvisning eller forandret og underkendt«, ved Inkaminationen alene »paastod Dom«, blev Sagen afvist som ikke behørigt deduceret.

Kbh. Ov. D. 16 Decbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 137.

En Sag, som var anlagt ved Hof- og Stadsretten mod Aktieselskabet »Dampskibsselskabet Kysten« efter Stævning, forkyndt for Bestyrelsens i København boende Formand under Angivelse af, at Aktieselskabet havde Hjemsted i København, blev — da Selskabet udeblev — afvist ex officio, da Citanten ikke havde oplyst, hvorpaa han støttede, at Selskabet havde Hjemsted i København, og navnlig ikke oplyst, om der til Handelsregistret var sket Anmeldelse om Stedet for Selskabets Forretningskontor.

Hof. St. D. 23 Decbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 144.

Da den Proceserklæring, hvormed en Citant havde besvaret et af Indstævnte fremsat Anbringende, ikke var saa tydelig, at Retten deraf kunde se, hvorledes Sagen efter hans Fremstilling skulde forholde sig, afvistes Sagen ex officio.

Kbh. Gældsk. D. 18 Novbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 167.

I et Tilfælde, hvor en Husbond, der paastod en Karl dømt efter Tyendel. § 47 som bortgaaet i Utide, ikke havde bevist sit Anbringende om, at Karlen var fæstet til at tjene ham fra Juni 1901 til Maj 1902, hvorfor Karlens Forklaring om at være fæstet maanedsvist lagdes til Grund, fandtes Karlen, der var bortgaaet d. 5 Oktbr. 1901, ikke at kunne dømmes efter Tyendel. § 47 paa Grundlag af sin Forklaring om Tjenestetidens Længde, allerede fordi Husbonden ikke havde nedlagt nogen subsidiær Paastand i saa Henseende.

Vib. Ov. D. 24 Marts 1902, U. f. R. 1902 A p. 384.

En Sag om Mortifikation af en tinglæst Panteobligation afvist ex officio, da det af en fremlagt Udskrift af Pantebogen fremgik, at Obligationen ved tinglæst Paategning var overdraget til en Tredjemand, medens den efter Bevillingen og Stævningen vedblivende skulde lyde paa den oprindelige Kreditor.

Hof. St. D. 26 Maj 1902, U. f. R. 1902 A p. 589.

En Sag, hvorunder en Mand paastod en gift Kone og hendes Mand dømte til at betale 2000 Kr. i Erstatning, blev under de Indstævntes Udeblivelse afvist ex officio, da Paastanden manglede fornøden Bestemthed, idet den ikke angav, om de Indstævnte paastodes dømte in solidum eller paa anden, og da hvilken, Maade.

Hof. St. D. 2 Juni 1902, U. f. R. 1902 A p. 595.

En i Henhold til Pl. 30 Novbr. 1821 anlagt Sag afvist ex officio, da Citanten, som i Arrestrekvisitionen havde anført, at Debitor faa Dage før Arrestforretningen havde haft Bopæl i København, end ikke havde assereret, at han havde opgivet sit Domicil der.

Hof. St. D. 18 Aug. 1902, U. f. R. 1902 A p. 815.

En Sag, som en Veksellrassent havde anlagt mod Akceptanten til Indfrielse af to Veksler, hvilke Trassenten forklarede at have endoseret til en Bank, men igen at have maattet indfri, blev under Indstævntes Udeblivelse afvist ex officio som ikke behørig deduceret, da det under Akceptpaategningen staaende ikke lod sig læse som Indstævntes Firmanavn, ligesom Endossementet til Banken ikke var overstregt.

Sø-Hand. D. 14 Aug. 1902, U. f. R. 1903 A p. 45, Sø-Hand. T. 1902 p. 298.

En Citant paastod ved Inkaminationen Indstævnte dømt til at betale et bestemt Beløb med Fradag af, hvad han maatte være Indstævnte skyldig for Fragt. Denne Paastand fandtes ikke at være i Strid med Paabudet i Fr. 3 Juni 1796 § 5.

Kbh. Ov. D. 20 April 1903, U. f. R. 1903 A p. 496.

I et Tilfælde, hvor Indstævnte uden at nedlægge nogen Paastand havde opfordret Citanten til at fremlægge Specifikation, og hvor Sagen senere var blevet indladt fra begge Sider, uden at Citanten havde

efterkommet Opfordringen, og uden at der iøvrigt var fremkommet yderligere, afvistes Sagen ex officio som ikke behørig deduceret.

Kbh. Gældsk. D. 20 Marts 1903, U. f. R. 1903 A p. 596.

En af en tyveriforsikret nedlagt Paastand om at tilkendes det Beløb, hvortil en ham frastjaalet Frakkes Værdi maatte blive fastsat ved Voldgift i Henhold til de i Policen indeholdte Forsikringsvilkaar, taget til Følge.

Kbh. Gældsk. D. 27 Marts 1903, U. f. R. 1903 A p. 597.

En Urtekræmmer, der af et Firma søgtes til Betaling af formentlig ikke tilbageleveret Emballage, frifundet under Hensyn til Usikkerheden i Firmaets Angivelse af, hvoraf Emballagen skulde have bestaaet.

Sø-Hand. D. 15 Jan. 1903, Sø-Hand. T. 1903 p. 49.

En Indstævnt, der søgtes til Betaling af leverede Varer, frifandtes, fordi Citanten trods Opfordring ikke havde fremlagt nærmere Specifikation, idet det e. O. ikke fandtes at kunne komme i Betragtning, at Indstævnte ikke tidligere havde fremsat Indsigelse mod de ham af Citanten leverede Opgørelser.

Sø-Hand. D. 19 Marts 1903, Sø-Hand. T. 1903 p. 124.

En Afvisningspaastand, støttet paa, at Sagens Genstand, da den faldt i Rette, ikke var angivet tilstrækkeligt og korrekt, ikke taget til Følge af Sø- og Handelsretten, da det af Indstævntes samtidig fremlagte Forsvarsskrift fremgik, at han i alt væsentligt havde Klarhed over, hvorom Sagen drejede sig.

Sø-Hand. D. 27 Aug. 1903, U. f. R. 1904 A p. 129, Sø-Hand. T. 1903 p. 317.

En Indstævnts Henstilling om Afvisning af en Sag, fordi den ikke fra først af havde været behørig forelagt, ikke taget til Følge, da Spørgsmaalet burde være forelagt Retten straks efter Sagens Anlæg, og da dets Afgørelse nu var uden Betydning, efterat der ved den skriftlige Procedure var tilvejebragt fuld Klarhed om, hvad der var Sagens Genstand.

Sø-Hand. D. 29 Oktbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 159, Sø-Hand. T. 1904 p. 8.

En Sag afvist ex officio, da der ikke af Citanten var forelagt Retten det fornødne Materiale til at give en rigtig Dom af tilstrækkelig Endelighed og Bestemthed.

Hof. St. D. 5 Oktbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 168.

En Sag imod et Firma under Indstævntes Udeblivelse afvist fra Gældskommissionen, da det ikke af det foreliggende saas, at Firmaets i Stævningen opgivne Forretningslokale i København, hvor Stævningen var forkyndt, til Handelsregistret var anmeldt som Forretningskontoret,

jfr. L. 1 Marts 1889 § 34, og da der derfor manglede Sikkerhed for, at Sagen rettelig var anlagt ved Kommissionen.

Kbh. Gældsk. D. 10 Juli 1903, U. f. R. 1904 A p. 241.

Da de Regninger, som en Citant ved Navn Boserup under en Sag om Betaling for leverede Varer havde fremlagt til Oplysning om Fordringen, nævnede S. Andersens Efterfølger som Leverandør af Varerne, blev i Mangel af nærmere Oplysning herom Sagen — hvorunder Indstævnte havde benægtet at skyldte noget — afvist ex officio som ikke behørig deduceret.

Kbh. Gældsk. D. 7 Septbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 243.

En Sag til Betaling af et Beløb »for leverede Varer og indfriet Veksel« afvist under Indstævntes Udeblivelse i sin Helhed, da Vekslen ikke var fremlagt, og da det ikke var angivet, hvor stor en Del af det paastævnte Beløb der hidrørte fra den.

Kbh. Gældsk. D. 2 Novbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 251.

En Sag, hvorunder Indstævnte, der udeblev, søgtes til »Betaling af Huslejen 168 Kr. fra 15 Marts til 15 Oktbr. 1903 ifølge Kontrakt«, afvist, da den nævnte Kontrakt ikke var fremlagt.

Kbh. Gældsk. D. 30 Novbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 251.

En Sag, der i 1904 var anlagt mod et Aktieselskab ved dets navngivne Formand og Næstformand, paa hvis Bopæle Stævningen alene var forkyndt, afvist under Indstævntes Udeblivelse, da det ikke var dokumenteret, at de nævnte Personer — der saas ikke at have fungeret i Aaret 1900 — kunde repræsentere Selskabet.

Hof. St. D. 16 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 534.

En Sag, hvorunder et Livsforsikringsselskab paa Grundlag af en Forsikringsbegæring havde sagsøgt Underskriveren, der ikke havde indløst Policen, til at betale Præmierne for 1 Aar, afvist under Indstævntes Udeblivelse som ikke behørig deduceret, da den i Begæringens trykte Tekst indeholdte Bemærkning om, at Forsikringen skulde holdes i Kraft i mindst 1 Aar, var overstreget, uden at Selskabet havde angivet Sammenhængen hermed.

Hof. St. D. 30 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 544.

En Sag om Betaling af 657 Kr. 75 Ø. for ydet kontant Laan med Renter afvist under Indstævntes Udeblivelse som ikke behørig deduceret, da Citanten alene havde fremlagt et af Indstævnte udstedt Gældsbevis for 600 Kr., og da det ikke saas, hvorledes det paastævnte Beløb udkom.

Hof. St. D. 13 Juni 1904, U. f. R. 1904 A p. 566.

En Sag til Betaling af et Beløb »til Rest paa en Cykle ifølge Lejekontrakt« afvist under Indstævntes Udeblivelse som ikke behørig deduceret, da Lejekontrakten ikke var fremlagt, og da det ikke saas, om Beløbet fordredes som Leje eller som Restkøbesum.

Kbh. Gældsk. D. 25 Marts 1904, U. f. R. 1904 A p. 583.

En Sag til Betaling af et Beløb »til Rest for Varer, solgte og leverede Indstævnte i Konsignation«, afvist under Indstævntes Udeblivelse som ikke behørig deduceret, da det ikke saas, paa hvilket Grundlag Sagsøgeren krævede Betaling for Konsignationsvarerne, eller hvor meget Indstævnte skyldte for de til ham solgte Varer.

Kbh. Gældsk. D. 13 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 589.

En Redaktør, der var sagsøgt i Anledning af en i hans Blad optaget, for Citanten fornærmelig Artikel, frifundet under sin Udeblivelse, da Citanten end ikke havde assereret, at Navnet »Grum«, hvormed Artiklen var underskrevet, var et Pseudonym eller dog Navnet paa en Person, der ikke opfyldte Betingelserne i L. 3 Jan. 1851 § 3 for, at Ansvarer for Artiklen kunde lægges paa ham.

Hof. St. D. 25 Juli 1904, U. f. R. 1904 A p. 720.

Under Indstævntes Udeblivelse nægtet en Appellant, der ved Inkaminationen d. 18 Juli fremlagde dels Appelstævning, indeholdende, at Bevilling til nye Oplysninger forventedes, dels Attest fra Justitsministeriet af 16 Juli om, at Ansøgning om saadan Bevilling var indgivet, Anstand til at deducere Sagen, da han ikke havde oplyst Grunden til, at Ansøgningen ikke var indgivet tidligere. Stævningen i Henhold til Fr. 3 Juni 1796 § 5, jfr. § 6, smh. med Fr. 16 Jan. 1828 § 6, afvist som ikke behørig forfulgt.

Kbh. Ov. D. 15 Aug. 1904, U. f. R. 1904 A p. 728.

Anstand til at deducere en appelleret Politisag nægtet under Indstævntes Udeblivelse, uanset at Appellanten først havde modtaget Underretsakten Dagen, før Sagen faldt i Rette, da han ikke havde fremlagt Attest om, at Akten var bestilt inden Appelstævningens Udtagelse.

Vib. Ov. D. 18 Juli 1904, U. f. R. 1905 A p. 26.

En Sag om Betaling af Husleje ifølge Lejekontrakter om 2 Lejligheder i Citantens Ejendom afvist under Indstævntes Udeblivelse som ikke behørig deduceret, da Lejekontrakterne ikke var fremlagte.

Hof. St. D. 17 Oktbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 126.

Da en mindreaarig, som var sagsøgt til at betale en Sagførerregning, og som havde fremsat Umyndighedsindsigelse, var udeblevet uden at have fremsat Indsigelse imod Sagførerens ændrede Paastand om, at der gaves Dom for Beløbet med Adgang til at søge Fyldstgørelse i Indstævntes Selverhverv som mindreaarig, deriblandt en Indstævnte ved Dom tilkendt Fordring paa en Tredjemand, gaves der Sagføreren Ret til at gøre Udlæg i nævnte Fordring, medens Paastanden iøvrigt fandtes for ubestemt.

Kbh. Gældsk. D. 7 Novbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 242.

I et Tilfælde, hvor der var gjort Udlæg i en af Rekviritus opgiven Fordring paa ca. 97 Kr., blev en Sag, der var anlagt imod vedkommende Debitor til Betaling af ca. 97 Kr., som han skulde

skylde ifølge den nævnte Fordring, afvist under Indstævntes Udeblivelse, da Paastanden fandtes for ubestemt.

Kbh. Gældsk. D. 14 Novbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 243.

Da en Sagfører — der paastod sig tilkendt Salær dels for Førelsen af en Retssag, dels for sin Virksomhed under en Voldgiftssag, og som ikke fandtes at have Krav paa Salær for Førelsen af Rets-sagen — havde beregnet sit Salær for de nævnte to Virksomheder under eet, og da han ikke havde nedlagt subsidiær Paastand om særligt Salær for sin Virksomhed under Voldgiftssagen, kunde der heller ikke tilkendes ham Salær for den sidstnævnte Virksomhed.

Hof. St. D. 2 Jan. 1905, U. f. R. 1905 A p. 339.

En Sag, hvori Stævning var forkyndt d. 7 Novbr., og ved hvis Inkamination d. 14 Novbr. Citanten med Bemærkning, at Indstævntes Bo d. 11 s. M. var taget under Konkursbehandling, havde rettet sin Paastand mod Boet, afvist under Indstævntes og Konkursboets Udeblivelse som ikke tilstrækkelig deduceret, da det ikke af Sagen fremgik, at Konkursen maatte anses begyndt efter d. 7 Novbr.

Hof. St. D. 9 Jan. 1905, U. f. R. 1905 A p. 344.

En Sag til Betaling af skyldig Leje samt af Arrestomkostninger 32 Kr. 46 Ø. i sin Helhed afvist fra Hof- og Stadsretten under Indstævntes Udeblivelse, da det af det fremlagte fremgik, at Lejen skulde skyldes efter en skriftlig Lejekontrakt, mulig i Forbindelse med et Anfordringsbevis, men disse Dokumenter ikke var fremlagte, samt da Kravet paa Arrestomkostningerne ikke som selvstændig Søgsmåls-genstand kunde tages under Paakendelse ved nævnte Ret uden Indstævntes Samtykke.

Hof. St. D. 6 Febr. 1905, U. f. R. 1905 A p. 371.

En Sag, hvorunder der bl. a. var nedlagt Paastand om Stad-fæstelse af en Arrestforretning og Betaling af Arrestens Omkostninger, forsaavidt afvist under Indstævntes Udeblivelse, da Arrestakt ikke var fremlagt.

Hof. St. D. 13 Marts 1905, U. f. R. 1905 A p. 424.

En Sag, der var afvist fra Underretten, fordi den fandtes forelagt i en saadan Skikkelse og saa uoplyst, at Dom ikke kunde gives, hjemvist, da den i 1ste Instans nedlagte Paastand fandtes at have fornøden Bestemthed.

Vib. Ov. D. 19 Juni 1905, U. f. R. 1905 A p. 669.

Da en indtalt Veksel bar Citantens ikke udslettede Endossement, kunde han ikke anses som Vekselejer. Indstævnte, der udeblev, fri-fandtes derfor.

Hof. St. D. 24 Juli 1905, U. f. R. 1906 A p. 67.

En mod et Interessentskab anlagt Sag afvist ex officio, forsaavidt

Paastanden tillige var rettet mod Interessenterne personlig, allerede fordi Interessenterne ikke var navngivne i Paastanden.

Kbh. Ov. D. 4 Septbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 86.

Indstævnte, der udeblev, dømt til at betale en af ham udstedt egen Veksel, skønt denne var forsynet med Citantens uoverstregede Endossement til en Tredjemand — da det i Stævningen var gjort gældende, at Vekslen var indfriet af Citanten.

Hof. St. D. 11 Decbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 356.

A. paastod B., der udeblev, dømt til at betale en af ham paa B. trukket og af B. akcepteret Veksel samt Omkostningerne ved en forgæves foretaget Arrest. Sagen afvistes, da A. ikke havde fremlagt nævnte Veksel, men en af B. til A. udstedt egen Veksel, og da intet var oplyst om de nærmere Omstændigheder ved Arresten og navnlig om Grunden til, at den ikke var forfulgt.

Kbh. Gældsk. D. 3 Juli 1905, U. f. R. 1906 A p. 363.

Skønt Indstævnte havde erkendt en Arrests Rigtighed, fandtes Arresten ikke at kunne stadfæstes, da der ikke var fremlagt nogen Udskrift af Arrestforretningen.

Kbh. Gældsk. D. 21 Juli 1905, U. f. R. 1906 A p. 367.

A. søgte B. — der udeblev — til Betaling af et Beløb, som B. skulde skyldes, fordi A. som Selvskyldnerkautionist havde indfriet en B. paahvilende Gæld. Da det af det fremlagte fremgik, at A. kun havde en Del af det indtalte Beløb tilgode i Anledning af den nævnte Indfrielse, og at han iøvrigt støttede sit Krav paa en af hans Medkautionist, der havde indfriet Resten af B.s Gæld, udstedt Transport, afvistes Sagen, idet der ikke var prøvet Forlig om sidstnævnte Del af det indtalte Krav, og idet Størrelsen af førstnævnte Del af Kravet ikke var oplyst.

Kbh. Gældsk. D. 25 Septbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 374.

A. søgte B., der udeblev, til Betaling af et Beløb, som B. skulde skyldes »for Lægehjælp til hans til hans Husstand hørende Datter, der ikke har Særformue«. Sagen afvist, da det ikke saas, paa hvilket Grundlag B. søgtes til Betaling af den hans Datter ydede Lægehjælp.

Kbh. Gældsk. D. 20 Oktbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 375.

A., der søgtes til Betaling af Varer, leverede til et Aktieselskab, paastod sig frifundet, da han ikke havde bestilt Varerne og derfor ikke personlig skyldte noget for dem. Da Citanten her overfor kun havde gjort gældende, at A. som Formand for Aktieselskabet var medansvarlig for de dette paadragne Forpligtelser, samt opfordret A. — som imidlertid var udeblevet — til at fremlægge Selskabets Love, afvistes Sagen, idet det ej var klart, hvad Søgsmålsgrunden var.

Kbh. Gældsk. D. 20 Novbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 377.

Uanset at der ifølge en fremlagt Udskrift af Citantens Bøger for de Varer, Indstævnte søgtes til at betale, var udstedt Veksler — som Citanten imidlertid havde maattet indfri — fandtes Citanten, bl. a. under Hensyn til, at han ikke havde paastaaet selve dette Veksellemværende lagt til Grund for sit Krav, ikke pligtig at producere Vekslerne eller at godtgøre, at de var mortificerede.

Vib. Ov. D. 4 Decbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 399.

En mod et skotsk Handelsfirma anlagt Appelsag afvist ex officio fra Overretten, da der under Indstævntes Udeblivelse manglede Bevis for Stævningens lovlige Forkyndelse, idet der ikke var fremlagt nogen Oversættelse af forskellige paa Engelsk affattede Paategninger paa Appelstævningen.

Vib. Ov. D. 5 Febr. 1906, U. f. R. 1906 A p. 412.

I et Tilfælde, hvor en Citant, der havde indstævnet A. til Beta-
ling af et Beløb, ved Inkaminationen havde bemærket, at A. var gaaet
fallit, og at han derfor paastod Konkursboet dømt i Stedet for A., af-
vistes Sagen (under hvilken hverken A. eller Konkursboet gav Møde),
da der manglede Oplysning om, naar Konkursen var begyndt, og da
der derfor ikke kunde gaas ud fra, at Sagen i Henhold til Konkursl.
§ 8 var gaaet over paa Boet.

Hof. St. D. 19 Febr. 1906, U. f. R. 1906 A p. 649.

Efter at en Sag var blevet afvist, indankede Citanten Afvisnings-
dommen til — som det i Stævningen hed — at kendes uefterrettelig
med eller uden Hjemvisning eller til Underkendelse og Forandring.
Da han nu paastod Dom i Henhold til Stævningen uden nærmere at
angive, hvorledes han paastod Afvisningsdommen forandret, afvistes
Sagen ex officio fra Overretten som ikke behørigt deduceret.

Kbh. Ov. D. 6 Aug. 1906, U. f. R. 1906 A p. 897.

Indstævnte, der søgtes til at betale Erstatning for en af ham
foretaget umiddelbar Fogedforretning, paastod Sagen afvist, fordi der
ved Inkaminationen ej var fremlagt Udskrift af nævnte Forretning. Da
Citanten imidlertid med sit Tilsvær havde fremlagt saadan Udskrift,
blev Afvisningspaastanden ej taget til Følge.

Hof. St. Kend. 13 Aug. 1906, U. f. R. 1906 A p. 904.

IV. Proceserklæringers Bestemthed og Betimelighed.
Vægning ved at afgive dem.

Jfr. Bevisbyrden og editio instrumentorum.

En Indstævnt i en Gældssag, som ved Inkaminationen havde
paastaaet Frifindelse, idet han benægtede at skyldte noget, da han altid
havde betalt de modtagne Varer kontant, men som derefter udeblev,
dømt efter Paastanden, da han ikke havde erklæret sig over en af
Sagsøgeren senere under Sagens Drift fremlagt Kontokurant.

Vib. Ov. D. 8 Marts 1897, U. f. R. 1897 p. 412.

Da en Transport, hvorved et Interessentskab havde overdraget en Veksellerer en udestaaende Fordring, alene var givet Veksellereren til Sikkerhed for de af ham til Interessentskabet udbetalte Beløb, kunde Transporten ikke give ham Ret til at gøre sig betalt i de tiltransporterede Beløb uden at fremkomme med de Data, som han sad inde med til Oplysning om, hvorvidt de af ham til en afdød Interessent udbetalte Summer virkelig var udbetalte til denne paa Interessentskabets Vegne. Hans Vægning ved at fremkomme med Udskrifter af sine Bøger vedrørende Interessentskabets og den nævnte Interessents Konti i disse derfor anset ubeføjet.

H. R. D. 20 Maj 1897, jfr. Hof. St. D. 10 Juni 1895, H. R. T. 1897 p. 222, U. f. R. 1897 p. 698.

En Indstævnt, som erkendte at have tilsagt en Agent et Salær paa 1000 Kr. i Anledning af dennes Medvirken ved en af ham istandbragt Mageskiftekontrakt, men som forklarede, at Salæret var betinget af, at Agenten enten foranledigede et vist Beløb udbetalt af Købesummen eller skaffede Indstævnte et vist Prioritetslaan m. m., dømt til at betale de 1000 Kr., da hans Proceserklæringer havde været vaklende, og da det fandtes ganske usandsynligt, at Opnaaelsen af de nævnte Resultater skulde være gjorte til Betingelse ikke blot for Udbetalingen af de 1000 Kr., men endog, hvad Indstævnte paastod, for Agentens Ret til at faa noget som helst Salær.

H. R. D. 14 Juni 1897, jfr. Hof. St. D. 6 Juli 1896, H. R. T. 1897 p. 302, U. f. R. 1897 p. 789.

Udtalt, at en Detailhandler, som, efter at have betalt sin i et Brev fra et Handelsfirma opgivne Gæld, sagsøgte til Betaling af et Restbeløb under Paaberaabelse af, at Brevets Opgivelse ved en Fejltagelse var urigtig, og som ikke havde ført Handelsbøger samt havde tilintetgjort de ham sendte Fakturaer, ikke var pligtig nu at udtale sig om de enkelte Vareposter.

Sø-Hand. D. 18 Marts 1897, U. f. R. 1897 p. 878, Sø-Hand. T. 1897 p. 204.

Da Kreditor efter et Gældsbevis, der sagsøgte Enken efter den angivne Udsteder af Beviset til dettes Betaling, alene havde fremlagt en Genpart af Beviset og kun forevist Originalen, fandtes en af Enken afgivet Proceserklæring om, at hun ikke kunde erklære sig om Ægtheden af Beviset, som hun aldrig havde set, og at det, selv om hun fik Beviset at se, næppe vilde være hende muligt at afgøre, om det var ægte, hvorfor hun opfordrede Kreditor til at bevise Ægtheden, tilstrækkelig bestemt.

Vib. Ov. D. 6 Decbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 98.

I et Tilfælde, hvor en Sagsøger under Fremlæggelse af et Salærbevis, hvorefter Indstævnte, naar han solgte eller mageskiftede sin Ejendom, skulde betale 500 Kr., uden at anføre videre paastod Indstævnte dømt til at betale 470 Kr., som han skulde skyldte til Rest

ifølge Beviset, men hvor Indstævnte paastod Frifindelse alene med Henstilling, om det af Sagsøgeren anbragte var tilstrækkeligt til hans Domfældelse, blev Indstævnte, der ikke havde benægtet at skyldes Beløbet eller anført, hvorpaa han støttede sin Frifindelse, dømt efter Paastanden.

Vib. Ov. D. 7 Febr. 1898, jfr. H. R. D. 5 Decbr. 1899, H. R. T. 1899 p. 474, U. f. R. 1900 p. 71, jfr. 1898 p. 407.

Anset uden Betydning, at et Rederi, der paastodes pligtigt at erstatte et ved Varernes Udladning manglende Kvantum, havde nægtet at optage Søforklaring, idet der ikke antoges ved Søforklaring at kunne oplyses noget om de Omstændigheder, hvorpaa Rederiet støttede sin Paastand om ikke at være erstatningspligtigt.

Sø-Hand.D. 1 April 1898, U. f. R. 1898 p. 647, Sø-Hand. T. 1898 p. 153.

I et Tilfælde, hvor Citanten under en Inkassations-sags Drift var død, tilkendtes Beløbet »Citanten eller nu hans Dødsbo«, skønt det trods Provokation ikke var oplyst, hvorledes der var forholdt med dette.

Kbh. Gældsk. D. 31 Jan. 1898, U. f. R. 1898 p. 672.

En Indstævnt dømt til under en daglig Mulkt at tilbagelevere nogle ham under en Retssag udlaante, Citanten tilhørende Dokumenter, da han alene til Støtte for sin Frifindelse havde paaberaabt sig, at Dokumenterne var bortkomne, uden at fremkomme med nærmere Oplysninger i saa Henseende. Udtalt, at hvis det viste sig umuligt for ham at skaffe Dokumenterne, kunde han efter Fr. 6 April 1842 § 7 fremkomme med sine Indsigelser mod Dommens Fuldbydelse for Fogeden.

Kbh. Ov. D. 22 Aug. 1898, U. f. R. 1898 p. 785.

Under en Sag, ved hvis Inkamination Sagsøgeren havde fremlagt en Regning, hvorefter Indstævnte under angivne Datoer havde modtaget »Varer«, hver Gang til et samlet Beløb, blev Indstævnte frifundet for Tiden, da Sagsøgeren havde vægret sig ved at efterkomme hans Opfordring til at fremlægge nøjagtig Specifikation, og da den Omstændighed, at der forinden Søgsmålet havde været tilstillet Indstævnte specificeret Regning, ikke kunde fritage Sagsøgeren for under Sagen at specificere sit Krav.

Kbh. Ov. D. 27 Marts 1899, U. f. R. 1899 p. 441.

Da en Kreditor, som indtalte en Restfordring efter en Obligation, ved Inkaminationen kun havde forevist den originale Obligation og fremlagt en ubekræftet Genpart deraf, og da han ikke senere havde efterkommet Debtors Opfordring til at fremlægge Obligationen eller en bekræftet Genpart af samme, udvisende de derpaa afskrevne Afdrag, fandtes Debtors Opgivelse af Størrelsen af de erlagte Afdrag at maatte lægges til Grund.

Vib. Ov. D. 2 Jan. 1899, U. f. R. 1899 p. 443.

En Person, der i 1899 af en Slagters Enke søgtes til Betaling af Kød, leveret i 1889—93, men som m. H. t. de i 1889—92 leverede Poster erklærede, at han ikke efter saa lang Tid huskede at have modtaget dem, men at han ialfald havde betalt dem, blev frifundet for at betale disse Poster, da Citantinden ikke havde godtgjort Fordringens Rigtighed eller bevist at have krævet Indstævnte før kort inden Sagens Anlæg, og da Indstævnte ikke kunde være pligtig at udtale sig bestemt.

Kbh. Ov. D. 9 Oktbr. 1899, U. f. R. 1899 p. 992.

En Blikkenslager, som havde udført forskelligt Arbejde paa en Bygning, anset berettiget til at faa ogsaa det Arbejde betalt, om hvilket han ikke havde bevist, at det var bestilt, da det var erkendt, at alt det udførte Arbejde var godt og tildels havde været nødvendigt, og da det ikke var nærmere oplyst, hvilken Del af Arbejdet der ikke havde været nødvendig.

Kbh. Ov. D. 6 Novbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 120.

En Frugthandler — som fra 1887 til 1898 havde staaet i Handelsforbindelse med en anden, og som af denne søgtes til Betaling af et Beløb, han skulde skyldte til Rest paa en Mængde smaa Varepartier, leverede i 1889 — erklærede, at han ikke kunde huske, om han havde modtaget disse Varer, men at han ialfald havde betalt, hvad han havde faaet. Statueret, at han ikke var pligtig at udtale sig bestemt. Da det herefter ikke var godtgjort, at Fordringen var rigtig, frifandtes Indstævnte.

Sø-Hand. D. 23 Novbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 225, Sø-Hand. T. 1900 p. 41.

En Afvisningspaastand, støttet paa, at Indstævnte ikke var fyldt 25 Aar, fandtes ikke for sent fremsat, skønt den først var fremkommet, efterat Indstævnte i sit første Indlæg havde procederet Sagens Realitet.

Hof. St. D. 8 Jan. 1900, U. f. R. 1900 p. 278.

En af en svensk Handlende — der i Henhold til kontraktmæssig Vedtagelse sagsøgte ved Sø- og Handelsretten — nedlagt Afvisningspaastand, som støttedes paa, at en i Sverrig bosat svensk Undersaat ikke gyldig kunde vedtage dansk Domstol som sit Værneting, blev ikke taget til Følge, allerede fordi den Handlende ikke bestemt havde bragt, at dette var svensk Ret.

Sø-Hand. Kend. 22 Marts 1900, Sø-Hand. T. 1900 p. 110.

Antaget, at en Auktionsholder, som i Anledning af Salget paa hans Auktion af en Hest havde beregnet sig $12\frac{1}{2}$ pCt. af det for Hesten budte og krediterede Beløb som »Salær« (herunder indbefattet Godtgørelse for hans Udlæg til Auktionsomkostninger), ikke overfor Hestens Sælger, der fandt »Salæret« for højt, kunde være pligtig at specificere sine Udgifter, forsaavidt angik dette enkelte Auktionsnummer.

Kbh. Ov. D. 25 Juni 1900, U. f. R. 1900 p. 710.

Nogle Medlemmer af en Forening, som var sagsøgte af en Foreningskreditor til Betaling af Foreningens Gæld, og som paastod ialfald først at være ansvarlige, naar Kreditor forgæves havde søgt Beløbet inddrevet hos Foreningen, fandtes ikke betimelig at have modsagt Kreditors i Klagen og ved Inkaminationen fremsatte Anbringende om, at Fordringen var uerholdelig hos Foreningen, da denne intet ejede, eftersom en Benægtelse heraf først fremkom i de Indstævntes 2det Indlæg.

Kbh. Ov. D. 3 Juni 1901, U. f. R. 1901 p. 719.

En Mand, som havde ladet en Ejendom reparere, dømt til at betale vedkommende Haandværksmesters Regning, da de Indsigelser, han havde fremsat mod Regningen, og som gik ud paa, at han ikke kunde erkende Rigtigheden af de Svende- og Arbejdsmandsdage samt Materialier, som ifølge Regningen var medgaaede, eller af de derfor opførte Priser, var for ubestemte til, at der kunde tages Hensyn til dem.

H. R. D. 9 Oktbr. 1901, jfr. Hof. St. D. 27 Aug. 1900, H. R. T. 1901 p. 372, U. f. R. 1901 p. 863.

Den af en Læge fremsatte Indsigelse mod en Patients Beregning af det Lægen tilkommende Vederlag efter Fr. 4 Decbr. 1672 § 10, jfr. Pl. 14 Maj 1813, fandtes som vedrørende Lovreglers Anvendelse ikke at kunne sættes ud af Betragtning som for sent fremkommet.

Hof. St. D. 4 Novbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 114.

Under en i 1902 anlagt Sag krævede en Hørkræmmer 247 Kr. for Kul m. m., leverede Indstævnte i mange smaa Poster i 1887—89. Indstævntes Erklæring, at han kun mente at skyldte 50 Kr. og ikke nu kunde udtale sig om de enkelte Poster paa de fremlagte Regninger, fandtes e. O. ikke at lide af en saadan Ubestemthed, at han i Mangel af anden Oplysning kunde dømmes til at betale mere end de 50 Kr.

Hof. St. D. 26 Maj 1902, U. f. R. 1902 A p. 588.

Under en Sag om en mundtlig Injurie blev der ifølge Indstævntes paa D. L. 1—13—21 støttede Protest nægtet en af Klageren begært Vidneførsel Fremme, da Klageren havde indskrænket sig til i al Almindelighed at paastaa, at han først kort før Sagens Anlæg havde erfaret, at Indstævnte havde brugt den paaklagede Udladelse, og da han, der end ikke havde angivet, naar Udladelsen skulde være faldet, saaledes ikke bestemt havde oplyst, paa hvilket Tidspunkt han var kommet til Kundskab om, at Indstævnte skulde have fremsat Udladelsen.

Vib. Ov. D. 1 Septbr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 790.

A., der af B. søgtes til at indfri en af ham udstedt Obligation med Pant i en fast Ejendom, gjorde gældende, at Obligationen ikke, som angivet i den, var udstedt for »kontant Laan«, men til Dækning af en Del af Købesummen for Ejendommen (som han havde købt af B.), og at den var udstedt under den Forudsætning, at B. skaffede

ham behørig Adkomst paa Ejendommen, hvad B. imidlertid nu var ude af Stand til. Denne Fremstilling fandtes ikke behørig benægtet derved, at B. »eksciperede mod Modpartens Anbringender« og, under Henvisning til, at Sagen behandlede efter Fr. 25 Jan. 1828, protesterede imod, at der toges Hensyn til A.s Indsigelser, og under eet benægtede Rigtigheden af A.s Anbringender og Paastande.

Vib. Ov. D. 1 Septbr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 798.

Statueret under en Sag om Betaling af, hvad en Pantedebitor skyldte, at da Pantekreditor, der havde taget de pantsatte Ejendomme til brugeligt Pant, og hvis Bøgers Udvisende ifølge Panteobligationen skulde være bestemmende for Gældens Størrelse, hvert Aar havde tilstillet Debitor Regnskab for Ejendommens Drift, maatte det paahvile Debitor, naar han ikke vilde erkende, at Kreditors Bøgers Udvisende m. H. t. Driftens Resultat var rigtigt, at fremsætte bestemte Indsigelser.

H. R. D. 18 Novbr. 1902, jfr. Hof. St. D. 21 April 1902, H. R. T. 1902 p. 483, U. f. R. 1903 B p. 27, jfr. 1902 A p. 551.

I et Tilfælde, hvor en Handlende søgtes til Betaling af Rest paa et Mellemværende, og hvor hans Sagfører, næst at begære en Opgørelse fremlagt, kun havde fremsat »foreløbige« Indsigelser og »foreløbig« paastaet Frifindelse, dømtes Indstævnte, skønt Citanten erklærede ikke at kunne udtale sig nærmere, da Sagen fra Citantens Side var forelagt saaledes, at Indstævnte maatte kunne udtale sig fyldestgørende om den, og da Indstævnte sad inde med alle de Regnskabs-papirer, der kunde tjene til Sagens Oplysning, og ikke havde oplyst, hvorfor han ikke fremkom med nærmere.

Sø-Hand. D. 13 Novbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 218, Sø-Hand. T. 1902 p. 383.

Da Indstævnte, som nægtede at have fremsat en paaklaget Injurie, havde opsat at efterkomme Citantens Provokation om at opgive, hvor en i hans Tjeneste staaende Mand, der havde paahørt Udtalelsen, boede, indtil denne Mand havde forladt hans Tjeneste og var rejst til Udlandet, fandtes der, da Indstævnte derved havde hindret nævnte Mands Afhørelse som Vidne, intet Hensyn at kunne tages til hans Benægtelse af at have udtalt sig saaledes som forklaret af et af Citan-ten ført Vidne.

Krim. D. 27 Juni 1903, U. f. R. 1903 A p. 729.

I et Tilfælde, hvor A. søgte B. til Betaling af et Beløb, han skulde skyldte til Rest paa et Mellemløbsforhold, der havde bestaaet i længere Tid, havde A. undladt at efterkomme B.s Opfordring til at fremlægge Opgørelse for hele den Tid, Mellemløbsforholdet havde bestaaet. Da det herefter fandtes berettiget, at B. havde nægtet at udtale sig om den indtalte Restfordring, frifandtes B. for Tiden.

H. R. D. 2 Oktbr. 1903, jfr. Hof. St. D. 23 Decbr. 1901, H. R. T. 1903 p. 243, U. f. R. 1903 B p. 277.

En Indstævnt, der i 1903 af en Slagter søgtes til Betaling af Varer ifølge specificeret Regning, leverede i Aarene 1882—89, frifundet i Mangel af Bevis fra Citantens Side, idet hans Proceserklæring, at han vel havde modtaget Varer fra Citanten, og at han ikke erindrede, om han netop havde modtaget disse Varer, men at han havde betalt, hvad han havde modtaget, saaat han intet skyldte, under Hensyn til den lange Tid, der var forløbet siden Leveringen uden Paakrav, ansaas fyldestgørende.

Hof. St. D. 7 Septbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 28.

Se ogsaa Sø-Hand. D. 14 Jan. 1904, Sø-Hand. T. 1904 p. 101.

Uagtet der under en Sag angaaende et aarelangt Mellemværende mellem en Grosserer og en Garver ikke kunde tillægges en notarialiter bekræftet Udskrift af Grossererens Handelsbøger den i Fr. 1 Juni 1832 omhandlede særlige Betydning, blev dog Resultatet af Udskriften i det væsentlige lagt til Grund, da Garveren ikke havde ført Regnskab, og da han ikke havde fremsat særlige Indsigelser mod de fleste af de paa Udskriften opførte Poster, men alene havde indskrænket sig til at hævde, at han bestemt antog kun at skyldte 5—600 Kr.

Sø-Hand. D. 8 Oktbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 148, Sø-Hand. T. 1903 p. 352.

Udtalt, at en Sagsøgers Vægning ved at fremlægge en af Indstævnte fordret Specifikation over Fordringen alene kunde faa Indflydelse paa Afgørelsen af Sagens Realitet.

Vib. Ov. D. 30 Novbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 273.

En Mand, som i Decbr. 1902 sagsøgtes af en Slagter til Betaling af Kød, der efter specificeret Regning i 1899 skulde være leveret til hans Husholdning, og som havde erklæret, at han manglede personligt Kendskab dertil, men ikke uden Bevis kunde erkende, at han havde modtaget de paa Regningen — som hans Hustru, fra hvem han nu var skilt, havde erklæret for urigtig --- specificerede Varer, fandtes ikke behørig at have erklæret sig over, hvorvidt Varerne var modtagne.

Kbh. Ov. D. 4 Jan. 1904, U. f. R. 1904 A p. 407.

Det af en Kvinde, der sagsøgtes til Betaling af en Cykle, fremførte Anbringende, at Cyklen var hende skænket af Citanten, medens hun var forlovet med ham, blev e. O., særlig under Hensyn til Citantens tilbageholdende og tildels modsigende Procedure, lagt til Grund.

Kbh. Ov. D. 8 Febr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 425.

Udtalt, at selv om der antoges at have paahvilet en Part Forpligtelse til at efterkomme en Opfordring til at fremlægge nogle Breve — der efter Proceduren for Overretten aldrig var komne i hans Besiddelse, og om hvis Indhold Modparten for Underretten ikke havde fremsat noget Anbringende — kunde Partens Undladelse af at efterkomme denne Forpligtelse ikke medføre, at Sagen afvistes.

Kbh. Ov. D. 6 Juni 1904, U. f. R. 1904 A p. 557.

Udtalt, at et Handelsfirma, som sagsøgte en Blikkenslager til Betaling af Varer, leverede i Jan. og Febr. 1903, og som ikke mod Indstævnte rejste noget Krav, hidrørende fra Tiden forinden Jan. 1903, ikke under denne Sag var pligtig at fremlægge en Opgørelse for denne Tid. Efter Omstændighederne og Indstævntes Procedure kunde det ikke blive til Skade for Sagsøgerne, at de ikke havde dokumenteret de paastævnte Vareposter ved Fremlæggelse af kvitterede Følgesedler.

Sø-Hand. D. 4 Febr. 1904, Sø-Hand. T. 1904 p. 129.

En Mejeriejerse ikke anset berettiget til at bortvise sin Mejerist, fordi han havde solgt af hendes Mælk, naar han afhentede den paa Banegaarden, da hun, efterat Mejeristen havde forklaret, at Salgene altid noteredes paa Leverandørens Fakturaer, og at Regnskab derfor var aflagt, havde erkendt at være i Besiddelse af nogle af Fakturaerne, men havde undladt at fremlægge dem til Afbevisning af Mejeristens Forklaring.

Krim. D. 26 April 1904, U. f. R. 1904 A p. 686.

Nægtet en Sagfører Salær for Udførelsen af en ham overdraget Retssag, der under hans Udeblivelse var hævet med Tilkendelse af Kost og Tæring til Modparten, idet han trods Indstævntes Provokation ikke havde fremlagt denne Sags Dokumenter, og idet det saaledes ikke kunde afgøres, om hans Fremgangsmaade havde været beføjet, eller hvilket Salær der eventuelt kunde tilkomme ham.

Hof. St. D. 2 Jan. 1905, U. f. R. 1905 A p. 339.

En Sagfører — der var udeblevet paa en Tægtedag, hvortil han under Reservation af Protest havde haft Udsættelse for at fuldføre Tilsvar, og som, efterat have faaet Sagen reassumeret, havde faaet Udsættelse i 8 Dage for at foretage det fornødne — fremlagde den Dag, til hvilken Sagen saaledes var udsat, et samme Dag dateret Indlæg. Dette lodes efter Modpartens Paastand ude af Betragtning som for sent fremkommet.

Hof. St. D. 13 Febr. 1905, U. f. R. 1905 A p. 379.

Udtalt, at en Person, der af Skattedepartementet var sagsøgt til at berigtige Stemplingen af en under en Retssag fremlagt ubekræftet Genpart af en Kontrakt, ikke var pligtig at erklære sig over Skattedepartementets Anbringende under Sagen om, at den originale Kontrakt var skrevet paa ustempled Papir. Hans Vægring ved at afgive en saadan Proceserklæring kunde derfor ikke medføre, at det nævnte Anbringende maatte lægges til Grund for Paadømmelsen.

H. R. D. 9 Maj 1905, jfr. Kbh. Gældsk. D. 26 Marts 1904, H. R. T. 1905 p. 194, U. f. R. 1905 B p. 257, jfr. 1904 A p. 583.

Da en til Handelsregistret anmeldt Kommanditist, der af Firmaets Konkursbo sagsøgte til at tilbagebetale det ham ved hans ikke til Handelsregistret anmeldte Udtrædelse af Interessentskabet udbetalte

Indskud, havde fremskaffet Erklæringer fra flere, en større Del af Ud-gælden repræsenterende Kreditorer om, at de, da de indlod sig med Firmaet, havde været vidende om Udtrædelsen, og da Boet derefter trods Provokationer ikke havde skaffet Erklæring i modsat Retning fra nogen Kreditor, maatte der gaas ud fra, at alle Kreditorer, da de indlod sig med Firmaet, havde været eller burde have været vidende om Udtrædelsen, hvorfor L. 1 Marts 1889 § 7 ikke kunde hjemle nogen Ret mod Kommanditisten.

H. R. D. 16 Novbr. 1905, jfr. Hof. St. D. 28 Novbr. 1904, H. R. T. 1905 p. 498, U. f. R. 1906 A p. 207, jfr. 1905 A p. 144.

I et Tilfælde, hvor et Skræderfirma i 1904 søgte en Mand til Betaling af Klæder, leverede i 1884 og 1885, statueredes det, at da det ikke var godtgjort, at Indstævnte i Tiden fra 1885 til 1904 var blevet krævet af Firmaet, og da Firmaet ikke havde givet nogen fyldestgørende Forklaring af Grunden hertil, kunde hans Proceserklæringer, som bl. a. gik ud paa, at han havde betalt alt det Tøj, han havde købt af Firmaet, ikke tilsidesættes, skønt de i det hele led af nogen Ubestemthed. Da Firmaet herefter ikke havde ført tilstrækkeligt Bevis for sin Fordrings Rigtighed, frifandtes Indstævnte.

Kbh. Gældsk. D. 23 Maj 1905, U. f. R. 1906 A p. 48.

Eventualmaksimen fundet anvendelig paa den Indsigelse, at den indtalte Fordring efter belgisk Ret var præskriberet.

Kbh. Ov. D. 23 Oktbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 319.

A. søgte B. til Betaling af nogle Stole. B., der nægtede at have bestilt eller modtaget Stolene, udeblev derefter. Efterat B. var udeblevet, fremlagde A. et med B.s Navn underskrevet Dokument, gaaende ud paa, at Underskriveren havde modtaget Stolene. Da B. derpaa under Sagens Appel benægtede at have underskrevet Dokumentet, protesterede A. mod, at der toges Hensyn til denne Benægtelse som for sent fremsat. Under Hensyn til det Stadium i Proceduren, paa hvilket A. havde paaberaabt sig Dokumentet, toges nævnte Protest ikke til Følge.

Kbh. Ov. D. 11 Juni 1906, U. f. R. 1906 A p. 729.

V. Exceptio actionis intempestivæ.

En Sag, hvorunder en Kreditor bl. a. paastod en Selvskyldnerkautionist tilpligtet at betale den en anden Selvskyldnerkautionist paa-hvilende Del af Gælden for det Tilfælde, at sidstnævnte ikke kunde betale, forsaavidt afvist ex officio som angaaende et ikke forfaldent Beløb.

Hof. St. D. 18 Jan. 1897, U. f. R. 1897 p. 323.

A., hvem B. havde lovet at overlade 2 Køer til Brug fra Novbr. til April, anset berettiget til, efterat B. havde nægtet at opfylde sit Løfte, straks at kræve Erstatning for den skete Misligholdelse, uanset

at Erstatningen søgtes for Tiden til en bestemt Dag, der laa efter Stævningens Udtagelse.

Kbh. Ov. D. 25 Jan. 1897, U. f. R. 1897 p. 331.

I et Tilfælde, hvor en Parcellist som Andelshaver i et Mejeri ved Voldgiftskendelse var tilpligtet fra 1 Juli 1895 at levere sin Mælk til Mejeriet eller i Undladelsestilfælde at betale en Bøde af 25 Øre daglig for hver Ko, og hvor Mejeriet paa Grundlag af Kendelsen i Aug. 1895 havde anlagt Sag mod Parcellisten, men hvor ved Underretsdømmen Erstatningen var indskrænket til at angaa Tiden fra 1 Oktbr. 1895 til 28 Febr. 1896, blev Sagen forsaauidt ex officio afvist fra Underretten, da det omtalte, i Mejeriets Paastand for Underretten indbefattede Erstatningsbeløb ikke var forfaldent ved Sagens Anlæg.

Kbh. Ov. D. 29 Marts 1897, U. f. R. 1897 p. 513.

I et Tilfælde, hvor Hof- og Stadsretten i Anledning af en Forerings usande Meddelelser havde tilkendt en Mursvend en Erstatning dels for Næringstab, dels for Forstyrrelse i hans Stilling og Forhold, med Bemærkning, at Erstatningen for Næringstabet kun kunde beregnes for Tiden til Forligsklagens Datum, udtaltes det af Højesteret, at det m. H. t. den nærmere Fastsættelse af Tabet efter Sagens Stilling for Højesteret, hvortil den ikke var appelleret af Mursvenden, maatte have sit Forblivende ved Dømmen.

H. R. D. 18 Juni 1897, jfr. Hof. St. D. 18 Novbr. 1895, H. R. T. 1897 p. 314, U. f. R. 1897 p. 796, jfr. 1896 p. 194.

I en Sag, hvor Indstævnte søgtes til Betaling af et Gældsbrevs Paalydende imod Udlevering af Gældsrevet i kvitteret Stand eller mod, at det forelaa behørig mortificeret, blev Indstævnte frifundet for Tiden, da Gældsrevet var bortkommet og ikke mortificeret, saa at Citanten var ude af Stand til at opfylde Betingelserne for at kræve Gælden betalt.

Hof. St. D. 18 Oktbr. 1897, U. f. R. 1897 p. 1152.

En Pantekreditor, der havde anlagt Retssag imod Debitor til Indfrielse af Pantegælden, ikke derved anset afskaaret fra, efterat Renten af Obligationen under Sagens Drift var udeblevet, i Henhold til Vedtagelse i Obligationen at lade foretage Udlæg i Pantet efter L. 29 Marts 1873 § 15, ligesom han samtidig kunde fortsætte Retssagen for at erhverve Namsdom over Debitor.

Vib. Ov. D. 28 Marts 1898, U. f. R. 1898 p. 391.

Antaget, at Forkyndelse af Opsigelse af en Lejlighed maa give Lejeren Ret til ved Søgmaal at søge Spørgsmaalet om Opsigelsens Lovlighed afgjort. En Paastand om Afvisning af den saaledes anlagte Sag, fordi Lejeren Ret ikke skulde være krænket ved selve Opsigelsen, derfor forkastet.

Hof. St. D. 2 Maj 1898, U. f. R. 1898 p. 512.

En Selvskyldnerkautionist, som havde indfriet Hoveddebitors Gæld til en Sparekasse med Renter og Rentesrenter ved at udstede sin egen Forskrivning for Beløbet, anset berettiget til straks at indtale Halvdelen deraf hos en anden Selvskyldnerkautionist, som hæftede solidarisk med ham, og uden hvis Samtykke han havde udstedt Forskrivningen.

Hof. St. D. 9 Maj 1898, U. f. R. 1898 p. 525.

I et Tilfælde, hvor Kreditor indtalte Beløbet af et tinglæst Gældsbevis med Pant i Løsøre og forklarede, at Beviset var brændt, hvilket Debitor bestred, gaves der, uagtet Debitor paastod sig frifundet for Tiden, eksigibel Dom til Betaling af Beløbet imod Gældsbevisets Eks-tradition i kvitteret Stand eller Bevis for, at det var mortificeret.

H. R. D. 5 Decbr. 1899, jfr. Kbh. Ov. D. 13 Juni 1898, H. R. T. 1899 p. 484, U. f. R. 1900 p. 78, jfr. 1898 p. 565.

En Sagsførers Ret til som befuldmægtiget for en Mand, der havde gjort Eksekution i et hos en Testamentseksekutor beroende kontant Arvebeløb, at erholde udbetalt af Eksekutor et saa stort Beløb, som udkrævedes til Dækning af hans Mandants Fordring, anerkendt, men eksigibel Dom ikke givet, da denne Fordrings Størrelse ikke kunde opgøres for Tiden.

Hof. St. D. 13 Marts 1899, U. f. R. 1899 p. 428.

Under en Sag, ved hvis Inkamation Sagsøgeren havde fremlagt en Regning, medens han vægrede sig ved at efterkomme en Opfordring til at fremkomme med nøjagtig Specifikation, blev Indstævnte frifundet for Tiden, idet den Omstændighed, at specificeret Regning mulig havde været sendt Indstævnte inden Søgsmålet, ikke kunde fritage Sagsøgeren for under Sagen at specificere sit Krav.

Kbh. Ov. D. 27 Marts 1899, U. f. R. 1899 p. 441.

En Mand, som ved Opførelsen af en Bygning havde blændet nogle Vinduer i Nabobygningen, hvorpaa Naboen havde vundet Hævd, dømt til delvis at nedrive den opførte Bygning samt til at betale i Erstatning for Afsavnet af Vinduerne for Tiden, indtil Nedrivningen fandt Sted, et af uvillige Mænd dagvis fastsat Beløb.

Kbh. Ov. D. 15 Jan. 1900, U. f. R. 1900 p. 293.

En Pantekreditor, som i Medfør af L. 29 Marts 1873 § 15 havde ladet gøre Udlæg i Pantet, anset berettiget til, forinden den saaledes paabegyndte Retsforfølgning var afsluttet, at anlægge Sag mod og erhverve Namsdom over Debitor personlig, og det saameget mere som Kreditors Fordring oversteg den Sum, hvortil Ejendommen under Ud-lægsforretningen var vurderet.

Vib. Ov. D. 8 Jan. 1900, U. f. R. 1900 p. 301.

Udtalt under en Sag til Inddrivelse af en tiltransporteret Fordring, at den Omstændighed, at Cedenten var gaaet fallit ganske kort efter Transporten, og at Konkursboet havde anlagt en endnu ikke paadømt

Sag mod Cessionarius til Transportens Afkræftelse, ikke kunde bevirke, at Indstævnte maatte frifindes for Tiden.

Sø-Hand. D. 22 Febr. 1900, U. f. R. 1900 p. 394, Sø-Hand. T. 1900 p. 97.

I et Tilfælde, hvor et Aktieselskab, som havde udlejet en Bygning med Have til en Restauratør, d. 19 Maj 1898 i Strid med Restauratørens Lejeret havde nedrevet en Kiosk i Haven, blev Selskabet — uanset at Restauratøren d. 7 Okt. 1898 ved en Fogedforretning var blevet udsat af det lejede — dømt til at tilbagebetale en til 4 Kr. daglig fastsat Del af den af Restauratøren forudbetalte Leje for Tiden fra 19 Maj 1898 til April 1899.

H. R. D. 19 April 1900, jfr. Hof. St. D. 17 April 1899, H. R. T. 1900 p. 78, U. f. R. 1900 p. 463.

Selskabet dømtes derhos til at taale, at den ved Lejekontrakten fastsatte Leje nedsattes med 4 Kr. daglig, saafremt, og fra den Tid at regne, at Restauratøren genindsattes i det lejede.

ibid.

En Mand, der som Selvskyldnerkautionist søgtes til at betale, hvad Hoveddebitor paastodes at skyldte som resterende Husleje, frifandtes for Tiden, da Citanten ikke havde efterkommet hans Opfordring til nærmere at specificere og dokumentere to Poster paa Citantens Opgørelse over hans Tilgodehavende hos Lejeren (nemlig dels Udgifterne ved 2 Arrestforretninger, Forlig og Eksekution, dels Provenuet af et Tvangssalg af et Lejeren tilhørende Piano).

Kbh. Ov. D. 23 April 1900, U. f. R. 1900 p. 582.

I et Tilfælde, hvor en Indstævnt dømtes til at udlevere nogle Forskrivninger og til at udbetale nogle Renter af disse, som han under Sagens Anlæg uretmæssigt havde hævet, fandtes der ikke at burde gives Citanten Dom for de af Indstævnte mulig senere, indtil Udleveringen af Forskrivningerne fandt Sted, hævdede Rentebeløb.

Kbh. Ov. D. 7 Maj 1900, U. f. R. 1900 p. 599.

I et Tilfælde, hvor en Mand af Frihavns-Aktieselskabet havde lejet et Lokale paa Vilkaar, at han, hvis han overtraadte Toldlovgivningen, straks skulde flytte og betale Leje til den Dag, hvortil Opsigelse kunde ske, og hvor han var blevet udsat af det lejede, efterat Fogeden ved Kendelse havde erklæret ham skyldig i Overtrædelse af Toldlovgivningen, frifandtes han for Tiden under en mod ham til Betaling af Lejen for det efter Udsættelsen følgende Halvaar anlagt Sag, da det ikke fandtes bevist, at han virkelig havde overtraadt Toldlovgivningen.

Kbh. Gældsk. D. 1 Maj 1900, U. f. R. 1900 p. 726.'

I et Tilfælde, hvor en Arving 12 Uger efter Repartitionens Fremlæggelse havde anlagt Sag imod Eksekutor i Boet til Udbetaling af

Arven, frifandtes Eksekutor, idet Sagen fandtes for tidlig anlagt, da Arvingen ikke før Sagens Anlæg havde rettet nogen Begæring til Eksekutor om Arvens Udbetaling.

Kbh. Ov. D. 27 Aug. 1900, U. f. R. 1900 p. 824.

I et Tilfælde, hvor en kgl. Bevilling havde tilladt en navngiven Mand som Overdirektør for Gisselfeld Kloster at lade holde Værtshus paa Rønnede Bys Mark, og hvor Indenrigsministeriet efter nævnte Mands Død havde tilkendegivet Forpagteren af Værtshuset, at Bevillingen var bortfaldet, og at han maatte søge om Bevilling til at drive Gæstgiveri paa det paagældende Sted, blev en af Klosteret mod Indenrigsministeriet anlagt Sag, hvorunder Klosteret paastod, at Bevillingen gav det en vedvarende Ret, paakendt i Realiteten.

H. R. D. 6 Maj 1901, jfr. Hof. St. D. 30 Jan. 1899, H. R. T. 1901 p. 132, U. f. R. 1901 p. 484.

I et Tilfælde, hvor en Mand, der i et Dagblad havde indrykket nogle Fremstillinger af Forholdene paa en Bødkermesters Værksted og en Opfordring til Bødkere om ikke at søge Arbejde dér, dømtes til at betale en af uvillige Mænd fastsat Erstatning for det Bødkermesteren derved i hans Næring tilføjede Tab, ophævede Højesteret samtidig den i den indankede Dom fastsatte Begrænsning, hvorefter Erstatningen kun skulde omfatte det inden Sagens Anlæg tilføjede Tab.

H. R. D. 28 Oktbr. 1902, jfr. Hof. St. D. 11 Marts 1901, H. R. T. 1902 p. 405, U. f. R. 1902 B p. 288, jfr. 1901 p. 679.

Da et Firma havde benyttet en Vareetikette, som i høj Grad lignede et af et andet Firma indregistreret Varemærke, blev det førstnævnte Firma kendt uberettiget til i sin Forretning at bruge den paagældende Etikette, og det uanset at Firmaet aldeles havde ophørt med at bruge Etiketten, og uanset at det under Forligsmæglingen havde tilbudt at forpligte sig til ikke mere at benytte Etiketten.

Sø-Hand. D. 13 Juni 1901, U. f. R. 1901 p. 782, Sø-Hand. T. 1901 p. 229.

I et Tilfælde, hvor A. havde bortforpagtet »Aalerettigheden« udfor sin Grund til to Fiskere, hvor Ejerne af en nærliggende Aalegaard under en Sag havde paatalt det af de to Fiskere i Henhold til Forpagtningskontrakten drevne Fiskeri som et Indgreb i deres formentlige Eneret til at drive Aalefiskeri udfor Grunden, og hvor Fiskerne derefter havde forpligtet sig til at fjerne de af dem udsatte Ruser og at betale Erstatning, fandtes der at foreligge fornødent Grundlag for en af A. mod Ejerne af Aalegaarden anlagt Sag dels til Anerkendelse af hans Ret til Aalefiskeri udfor sin Grund, dels til Betaling af Erstatning.

Vib. Ov. D. 22 Juli 1901, U. f. R. 1901 p. 941.

I et Tilfælde, hvor Indstævnte udeblev, gaves der Dom for, at

to af ham for næsten 20 Aar siden udstedte Gældsbreve fremdeles maatte anses som gyldige.

Hof. St. D. 28 Oktbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 26.

I et Tilfælde, hvor en Grosserer, der havde købt et Parti Varer, uberettiget havde vægret sig ved at acceptere den 4 Maaneders Veksel, som Sælgeren i Henhold til Kontrakten havde trukket paa ham for Købesummen, fandtes det berettiget, at Sælgeren inden Veksels Forfaldsdag havde anlagt Sag imod Grossereren til Betaling af Købesummen.

Sø-Hand. D. 26 Septbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 269, Sø-Hand. T. 1902 p. 65.

Tre Mænd, der havde underskrevet en Lejekontrakt som Kautionister og Selvskyldnere for Lejens prompte Betaling, fandtes ikke derved at have forpligtet sig som umiddelbart solidarisk hæftende Kautionister. Under en af Udlejeren mod dem anlagt Sag, under hvilken de paastodes dømte in solidum til at betale et skyldigt Lejebeløb, dømtes de derfor kun til hver at betale $\frac{1}{3}$ af det paastævnte Beløb, men frifandtes iøvrigt for Tiden.

Hof. St. D. 1 Septbr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 834.

En til Indfrielse af en Veksel sagsøgt Akceptant frifundet for Tiden, da han for Beløbet havde accepteret en anden, endnu ikke forfalden Veksel, og da Sagsøgerens Paastand om kun at have modtaget den sidste Veksel paa Betingelse af, at han kunde faa den diskonteret, var ubevist.

Sø-Hand. D. 27 Aug. 1903, U. f. R. 1904 A p. 132, Sø-Hand. T. 1903 p. 321.

En til Betaling for modtagne Varer sagsøgt Blikkenslager A. frifundet for Tiden, da Kreditor havde modtaget en af A. underskrevet skadesløs Transport paa en større Fordring paa en Tredjemand, i hvilken Transport A. erkendte at være fyldestgjort for Overdragelsen, og uanset at A. ikke havde sendt Kreditor en lovet Opgørelse over det i Transporten nævnte Beløb.

Sø-Hand. D. 3 Septbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 136, Sø-Hand. T. 1903 p. 331.

Da en Paategning fra et Aktieselskab paa en Regning, hvorefter Selskabet »indestaar for Betalingen af ovennævnte Beløb« kun kunde forstaaes som en Indestaaen som simpel Kautionist, og da det ikke var bevist, at Citanterne ikke kunde faa hel eller delvis Dækning hos Hoveddebitor, frifandtes Selskabet for Tiden.

Hof. St. D. 26 Oktbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 181.

Da det maatte være af retlig Interesse for en Urtekræmmer, der under en for Modtageren kendelig, men ikke indtraadt Forudsætning havde underskrevet en Deklaration, hvorved han under Bødeansvar forpligtede sig til ikke at give Tilgift, at blive løst fra sin Underskrift,

tilpligtedes Modtageren under Dagsmulkt at udlevere ham Deklarationen i kvitteret Stand.

Hof. St. D. 2 Novbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 185.

En Arrestforretning, som Sælgeren af en Ejendom til Sikkerhed for Købesummen, der først forfaldt, naar Køberen kunde faa rent Skøde, havde ladet foretage umiddelbart efter, at han havde meddelt Køberen, at han kunde opfylde Vilkaaret, ophævet og Køberen frifundet for Tiden for at betale Købesummen, da der efter den omtalte Meddelelse burde være givet Køberen en passende kort Frist til Købesummens Tilvejebringelse.

Vib. Ov. D. 6 Juni 1904, U. f. R. 1904 A p. 490.

Et til Godtgørelse for Invaliditet, bevirket ved et Ulykkestilfælde, sagsøgt Selskab frifundet for Tiden i Henhold til en Bestemmelse i Policen om, at Afgørelsen om Betalingspligten skulde, saafremt Enighed om den blivende Grad af Invaliditeten ikke kunde opnaas, udsættes i en vis Tid, hvilken Tid ikke var udløbet ved Sagens Anlæg.

Hof. St. D. 6 Juni 1904, U. f. R. 1904 A p. 554.

Da en Bygherre under en af Entreprenøren mod ham anlagt Sag havde bestridt dennes Ret til Entreprisesummen, og da han ikke var pligtig at taale to Sager om Entreprenørens mulige Tilgodehavende, blev han under en af en Transporthaver paa en Del af Entreprisesummen derefter anlagt Sag, hvorunder han paabaarabte sig dette som en Realitetsindsigelse, frifundet for Tiden.

Hof. St. D. 20 Febr. 1905, U. f. R. 1905 A p. 385.

Efter det oplyste antaget, at Røgen fra en af Statsbanerne i Struer opført Lokomotivremise og dennes Skorstene væsentlig formindskede Værdien af en Naboejendom, og at Ulemperne var af en saadan Beskaffenhed, at Naboen ikke var pligtig at finde sig i dem. Statsbanerne derfor dømte til at foretage saadanne Forandringer ved Remisen og Skorstenene, som efter uvillige Mænds Skøn var nødvendige for i det væsentlige at bringe Ulemperne til Ophør, samt til at betale Naboejeren en af Retten fastsat aarlig Erstatning for Tiden, fra Remisen toges i Brug, og til Forandringerne var foretagne.

H. R. D. 5 Oktbr. 1906, jfr. Hof. St. D. 20 Marts 1905, H. R. T. 1906 p. 446, U. f. R. 1907 A p. 35, jfr. 1905 A p. 443.

En Sag, hvorunder Indstævnte paastodes kendt uberettiget til at anvende et vist Mærke, afvist, da Indstævnte maatte antages at være ophørt med at bruge Mærket et halvt Aars Tid før Sagens Anlæg, og da Sagen herefter alene vilde gaa ud paa at fjerne en Retsuvished.

Sø-Hand. D. 22 Juni 1905, U. f. R. 1906 A p. 118, Sø-Hand. T. 1905 p. 328.

Antaget, at en Panthaver kunde gaa frem efter L. 29 Marts 1873

§ 15, skønt han samtidig havde anlagt almindeligt Søgmaal mod Pantedebitor til Betaling af Panteobligationen.

Kbh. Ov. D. 12 Marts 1906, U. f. R. 1906 A p. 663.

Eksigibel Dom givet ikke alene for et før Sagens Anlæg forfaldent Afdrag paa et Laan, men ogsaa for et først under Sagens Gang forfaldent Afdrag.

Hof. St. D. 13 Aug. 1906, U. f. R. 1906 A p. 905.

VI. Mandatarer i processuelle Forhold.

Se Arrest i Henhold til Pl. 30 Novbr. 1821.

Statueret, at der ikke paahvilede en Underdommer Vejledningspligt efter Fr. 6 Aug. 1824 § 2 overfor en Sagfører, der gav Møde som egentlig Mandatarius for Fordringshaveren.

Vib. Ov. D. 8 Marts 1897, U. f. R. 1897 p. 412.

En Sag, der af en Sagfører som Mandatarius for en Murer A. var anlagt imod en anden Murer B. til Betaling af Dagløn for Murerarbejde, som A. havde udført for B.s Regning og paa hans Ansvar, antaget i Henhold til Næringsl. § 84 Nr. 3 at høre under Politiretsbehandling.

Kbh. Ov. D. 20 Juni 1898, U. f. R. 1898 p. 573.

Antaget, at en fiskeriberettiget kunde lade Indgreb i sin Fiskerirettighed paatale til Straf ved en Mandatarius, samt at en Appelsag ikke vilde være at afvise, fordi den Person, der for Politiretten var optraadt som Mandatarius for den fiskeriberettigede, kun var stævnet »for at varetage sin mulige Interesse under Appelsagen«, medens den fiskeriberettigede selv var stævnet for at lide Dom.

Vib. Ov. D. 28 Aug. 1899, U. f. R. 1899 p. 952.

I et Tilfælde, hvor Gæsteretsbehandling af en Sag fandtes hjemlet ved L. 19 Febr. 1861 § 13 Nr. 2, udtalt, at det var uden Betydning, at Sagen var anlagt, ikke af vedkommende Handlende selv, men af en Mandatarius for denne.

Kbh. Ov. D. 2 Oktbr. 1899, U. f. R. 1899 p. 991.

At en Kreditor indtalte et Regningskrav gennem en anden som Mandatarius, kunde ikke udelukke Debitor fra at forlange en Modfordring paa Kreditor likvideret mod nævnte Krav.

Kbh. Ov. D. 9 April 1900, U. f. R. 1900 p. 580.

Udtalt, at en som Mandatar for en anden optrædende Sagsøger maa anses bemyndiget til uden særlig Fuldmagt at optræde for Mandanten under et Kontrasøgmaal vedrørende en Fordring paa Mandanten, forsaavidt dette Søgmaal sigter til Opnaaelse af Likvidation, men derimod ikke forsaavidt det gaar ud paa at erholde positiv Dom.

Kbh. Ov. D. 23 Decbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 140.

Da in casu Kontracitantens Paastand fra først af var gaet ud paa selvstændig Tilkendelse af det kontrapaaestævnte Beløb, og da denne Paastand var fastholdt samtidig med, at Hovedsagen efter hans Begæring hævedes, afvistes Kontrasagen.

ibid.

Da et Kontrasøgsmaal under en af en Mand som egentlig Mandatarius anlagt Sag var rettet ikke mod Mandataren, men mod Mandanten, med hvem navnlig ogsaa Forligsmægling havde fundet Sted, afvistes Kontrasøgsmaalet ex officio, idet et Kontrasøgsmaal altid maa rettes mod den, der er Sagsøger i Hovedsagen.

Vib. Ov. D. 3 Febr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 362.

En af en Mand som Mandatarius for en anden anlagt Sag, under hvilken Indstævnte udeblev, afvistes ex officio, da Mandatarfuldmagten ikke var underskrevet af den angivne Mandant, men paa hans Vegne af en Tredjemand, hvis Berettigelse til at underskrive paa hans Vegne ikke var godtgjort.

Kbh. Gældsk. D. 27 Jan. 1902, U. f. R. 1902 A p. 629.

En af A. som Mandatarius for B. anlagt Sag afvist, da den af A. fremlagte Fuldmagt (til som B.s Mandatar ved retslige Skridt at indkassere enhver af B.s Fordringer, som han til enhver Tid maatte have i Hænde) ikke fandtes at hjemle A. Ret til at anlægge Sagen som Mandatarius for B.

Kbh. Gældsk. D. 23 Febr. 1903, U. f. R. 1903 A p. 594.

En Sag, som i A.s Navn var anlagt i Henhold til en af A. udstedt Fuldmagt, hvorved en Sagfører bemyndigedes til som Mandatarius at indkassere A.s Tilgodehavende i dennes eller eget Navn, afvistes ex officio, da Indstævnte havde fremlagt en Erklæring fra A. om, at han havde tilbagekaldt Fuldmagten, og da den fra Sagførerens Side efter denne Fremlæggelse stedfundne Procedure maatte anses for betydningsløs.

Hof. St. D. 13 Juli 1903, U. f. R. 1903 A p. 787.

Udtalt, at den Omstændighed, at en Citant var Mandatarius for tvende Personer, ikke overfor Lovgivningens Regler om Kumulation kunde hjemle ham Adgang til under eet at indtale Mandanternes hinanden uvedkommende Fordringer paa samme Debitor.

Kbh. Gældsk. D. 30 Juli 1903, U. f. R. 1904 A p. 242.

Udtalt, at Lovgivningens almindelige Regler om Procesparters Habilitet til at raade over Sagens Genstand maatte bevirke, at en mindre-aarig ikke uden Kurators Medvirkning kunde i Henhold til Mandatarfuldmagt, altsaa som egentlig Part, indbringe sin Mandants Krav for Forligskommissionen eller der optræde under Forligsprøven.

H. R. D. 24 Oktbr. 1904, jfr. Vib. Ov. D. 12 Oktbr. 1903, H. R. T. 1904 p. 452, U. f. R. 1904 B p. 367.

Da denne Mangel ikke ansaas afhjulpet ved en af Kurator senere afgivet Erklæring om, at den mindreaariges Overtagelse af Mandatarhvervet var sket med hans Samtykke, og at han ratihaberede alt, hvad den mindreaarige i denne Egenskab havde foretaget, billigedes det, at en til Sagens Oplysning paastævnet Vidnesag var afvist, idet Vidnedommeren til Opfyldelse af Fr. 20 Jan. 1797 selvstændig maatte bedømme, om Forligsprøven havde været behørig.

ibid.

En Person, der som Mandatarius for en Tømmermester havde erhvervet Dom for en denne tilkommende Fordring hos et Aktieselskab, som, inden denne Dom afsagdes, havde gjort Udlæg for Vekselgæld i, hvad der ved Dommen maatte blive tilkendt Tømmermesteren, antoges ikke at kunne gøre Udlæg hos Aktieselskabet for det tilkendte Beløb, idet han ikke ved den til ham udstedte Fuldmagt havde over Fordringen erhvervet nogen Ret, som Aktieselskabet maatte respektere som Udlægshaver i Fordringen.

Kbh. Ov. D. 30 Jan. 1905, U. f. R. 1905 A p. 368.

Den Omstændighed, at en Sagfører ifølge Fuldmagt fra A. under Forligsprøven var optraadt som Mandatarius i eget Navn, fandtes ikke at udelukke A. fra senere efter Fuldmagtens Tilbagekaldelse selv at forfølge Sagen i den Stand, hvori den af hans Mandatarius lovlig var bragt.

Vib. Ov. D. 11 Juni 1906, U. f. R. 1906 A p. 769.

Under en af A. som Mandatar for B. anlagt Sag paastod Indstævnte, at B. ikke havde underskrevet den fremlagte Mandatarfuldmagt. Da A. ikke havde ført Bevis for Ægtheden af B.s Underskrift, fri fandtes Indstævnte.

Kbh. Gældsk. D. 2 April 1906, U. f. R. 1906 A p. 865.

VII. Exceptio actoris incompetentis og exceptio deficientis legitimationis ad processum.

H. H. t. Appel, se »Parterne« under »Appel«.

Rektoren for Sorø Akademi anset kompetent til at paatale nogle i en Bladartikel fremsatte Sigtelser imod Akademiets Elever for usædeligt Forhold saavel paa Akademiets Vegne som efter Sagens Natur tillige som Værge for Eleverne, saameget mere som Sigtelserne var fremsatte imod disse i Almindelighed.

H. R. D. 4 Juni 1897, jfr. Hof. St. D. 8 Marts 1897, H. R. T. 1897 p. 268, U. f. R. 1897 p. 779, jfr. p. 504.

I et Tilfælde, hvor 2 Interessenter havde udnævnt 3 Mænd til Likvidatorer af Interessentskabet, antoges det, at de to af Likvidatorerne var berettigede til som Repræsentanter for Likvidationsboet at beslutte Anlæg af et Søgemaal, efterat de havde forelagt den tredje Likvidator Spørgsmaalet, skønt denne havde modsat sig Sagens Anlæg.

Hof. St. D. 23 Aug. 1897, U. f. R. 1897 p. 943.

En Sag om Husleje afvist under Indstævntes Udeblivelse som ikke behørig deduceret, da Citanten ikke havde oplyst Sammenhængen med, at han alene indtalte Lejen, medens en fremlagt Lejekontrakt viste, at Lejligheden var udlejet af ham og en Tredjemand som Ejere af Ejendommen.

Kbh. Gældsk. D. 24 Septbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 147.

Udtalt, at en Landsbyskolelærer som Bruger af Skolelodden var kompetent til, uden at optræde paa Embedets Vegne, for sit eget Vedkommende, altsaa saalænge han var Bruger af Lodden, at paastaa sig kendt berettiget til at udøve en Embedet tilkommende Færdsel over en Naboejendom.

Kbh. Ov. D. 7 Febr. 1898, U. f. R. 1898 p. 314.

Statueret, at tvende Skadesløsbreve med Pant i en Ejendom, der var tinglæste for sent og efter Udstedelsen af et i rette Tid tinglæst Skøde paa Ejendommen, i hvilket de ikke omtaltes, vel maatte vige for Skødet, men at Udstederens kort efter under Konkursbehandling tagne Bo ikke derfor var berettiget til at erholde dem kendt ugyldige eller udslettede af Pantebogen, uanset at Boet havde retlig Interesse i Udslettelsen.

Hof. St. D. 14 Marts 1898, U. f. R. 1898 p. 395.

En Domhaver, der havde erhvervet Udlæg i et kontant Beløb, som i et Dødsbo var udlagt i Arv og af vedkommende Arving var tiltransporteret Rekvisitus, og som beroede hos Testamentseksekutor i Boet, anset berettiget til, skønt Rekvisiti Krav paa Udbetaling ikke kunde henregnes til de i L. 9 April 1891 § 18 omtalte Fordringer, i Kraft af Udlæget at sagsøge Testamentseksekutor a prima instantia for at opnaa Fyldestgørelse.

H. R. D. 27 Jan. 1899, jfr. Hof. St. D. 20 Juni 1898, H. R. T. 1898 p. 720, U. f. R. 1899 p. 335, jfr. 1898 p. 578.

Den Omstændighed, at Udlægshaverens Sagfører havde erhvervet en Autorisation af Fogeden som Inkassator og urigtig havde betegnet sig som Fogedens Inkassator, medens han i Virkeligheden var Udlægshaverens befuldmægtigede, kunde ikke medføre Sagens Afvisning.
ibid.

Anset uden Betydning, at det, efterat en Citant under Sagens Drift var død, trods Provokation ikke var oplyst, hvem der nu var Sagsøger, da den vedkommende Sagfører meddelte Bemyndigelse til at indkassere Fordringen og i den Anledning anlægge Sag efter Hvervets Beskaffenhed ikke var bortfaldet ved Citantens Død. Beløbet ved Dommen tilkendt Citanten eller nu hans Dødsbo.

Kbh. Gældsk. D. 31 Jan. 1898, U. f. R. 1898 p. 672.

I et Tilfælde, hvor en Ejendom var solgt først af A. til B., derpaa af B. til C. og endelig af C. til D., idet det ved hvert af Salgene

paalagdes Køberen at overtage eller indfri en i Ejendommen ifølge Obligation fra A. til E. prioriteret Kapital, fandtes E. berettiget til at kræve den ved en stedfundet Tvangsauktion udækkede Del af Prioritetsgælden betalt af C. i Henhold til Transporter fra A. og B., hvorved disse med Bemærkning, at det nævnte Beløb var dem afkrævet, overdrog E. enhver dem tilkommende Ret henholdsvis mod B. og C.

Vib. Ov. D. 24 Oktbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 965.

En Bogtrykker anset kompetent til at indtale en fra Trykningen af et Værk ham formentlig tilkommende Fordring hos Værkets Forfatter, uagtet denne om Trykningen ikke havde kontraheret med ham, men med Forlæggeren, da sidstnævnte i en Erklæring havde erkendt Bogtrykkeren for berettiget til at indtale Kravet hos Forfatteren.

Kbh. Gældsk. D. 28 Oktbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 209.

En Laantager, der sagsøgte en Bank til Tilbagebetaling af en Del af et Banken af en Sparekasse til Indfrielse af Laanet sendt Beløb, antaget af være rette Sagsøger, idet det, naar tvende Skrivelser, der af ham og Sparekassen samme Dag var tilstillede Banken, sammenholdtes, maatte antages, at Beløbet var sendt af Sparekassen paa hans Vegne.

H. R. D. 3 Febr. 1899, jfr. Kbh. Gæsterets D. 16 Juni 1896, H. R. T. 1898 p. 740, U. f. R. 1899 p. 344, jfr. 1897 p. 153.

A., som sammen med sin Broder B. havde været tilstede ved Købet af en Hest, og som sagsøgte Sælgeren til Handelens Tilbagegang, anset berettiget til alene at optræde som Sagsøger, idet B.s Vidneforklaring om, at A. i Virkeligheden havde købt Hesten, skønt uden Beviskraft som Vidneforklaring, havde Betydning som B.s egen Erkendelse af, at han ikke havde noget Krav i Anledning af Misligholdelsen.

Hof. St. D. 27 Febr. 1899, U. f. R. 1899 p. 418.

En udebleven Vekselaacceptant, der af Vekseldstederen søgtes til Indfrielse af Vekslen, som efter at være bortendosseret var protesteret de non solutione af en Endossent og paastodes at være indfriet af Udstederen, blev frifundet for Tiden, da flere af Endossementerne var uoverstregede.

Sø-Hand. D. 5 Jan. 1899, U. f. R. 1899 p. 489.

Udtalt, at hvilken Betydning der end maatte tillægges en af Citanten udstedt Generalfuldmagt, hvorved han havde fraskrevet sig Raadighed over sine Formueforhold, maatte Citanten, der havde paaklaget Sagen, være den, med hvem Forlig skulde prøves. En Paastand om Afvisning af Sagen, fordi lovlig Forligsprøve ikke forelaa, derfor forkastet.

Kbh. Ov. D. 31 Juli 1899, U. f. R. 1899 p. 847.

Ikke taget Hensyn til en paa nævnte Generalfuldmagt under Realitetsproceduren støttet exceptio actoris incompetentis, da der

under Proceduren var fremlagt Samtykke fra Fuldmagtshaveren til Sagens Anlæg.

ibid.

En udebleven Vekseludsteder tilpligtet at indfri Vekslen ved Betaling til Sagsøgeren, til hvem den var udstedt, skønt Vekslen bar flere uoverstregede Endossementer, idet den senest af en Bank efter foretaget Protest var endosseret uden Obligo til en Sagfører, der mødte for Sagsøgeren og erklærede, at Endossementet var sket for at sætte ham i Stand til at indkassere Vekslen til Fordel for Sagsøgeren, til hvem den var gaaet tilbage.

Sø-Hand. D. 13 Juli 1899, U. f. R. 1899 p. 1008, Sø-Hand. T. 1899 p. 268.

I et Tilfælde, hvor A., som havde forpligtet sig til at levere Mælk til et Mejeri, ikke fandtes løst fra sin Forpligtelse, fordi Ejerne af Mejeriet havde solgt dette til en Tredjemand, saaledes at denne skulde indtræde i deres Rettigheder og Forpligtelser overfor deres Mælkeleverandører, erklæredes Sælgerne for kompetente til at søge A., der havde undladt at levere Mælk til Mejeriet, til at betale en Erstatning af 1000 Kr., da de havde fremlagt en Kvittering fra Køberen, hvori denne erkendte at have modtaget nævnte Beløb af dem og derved at være fyldstgjort for sit Erstatningskrav i Anledning af A.s Undladelse af at levere Mælk.

Kbh. Ov. D. 18 Decbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 171.

En Akceptant af en trasseret Veksel, der udeblev, dømt til at betale Vekslen til Trassenten, skønt der fandtes et udslettet Endossement paa Vekslen, da dette selv angav sig kun at være et Incassoendossement.

Sø-Hand. D. 12 Oktbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 205.

Statueret, at der ikke haves Hjemmel til ved privat Søgmaal at indtale Mulkten efter Fr. 2 Oktbr. 1754 § 4.

Kbh. Gældsk. D. 6 Aug. 1900, U. f. R. 1901 p. 227.

Skønt alt, hvad der stod paa Bagsiden af en Veksel — nemlig den oprindelige Vekselejers Endossement til en navngiven Person og dennes Kvittering for Veksels Betaling — var udslettet med Undtagelse af den oprindelige Vekselejers Underskrift, kunde Ihænde-haveren af Vekslen ikke anses legitimeret til at indtale denne, idet Vekslen ikke saas at være endosseret in blanco.

Kbh. Gældsk. D. 24 Aug. 1900, U. f. R. 1901 p. 230.

A., der paa en i Overensstemmelse med Konkursl. § 155 efter forudgaaende offentlig Bekendtgørelse afholdt Auktion havde købt et Bevis, hvorved B. forpligtede sig til at levere C. et Kvantum Vin, fandtes ikke legitimeret til at kræve Vinen udleveret af B., da han ikke overfor denne havde dokumenteret, at C. virkelig havde givet Beviset i Haandpant til Auktionssælgeren.

Hof. St. D. 21 Jan. 1901, U. f. R. 1901 p. 279.

Statueret under et Vindikationssøgsmaal om et Stykke Gadejord i en Landsby, at et Flertal af Medlemmerne af Landsbyens Ejerlaug, der tillige repræsenterede den langt overvejende Del af Laugets Hartkorn, var kompetent til at optræde paa Laugets Vegne.

Kbh. Ov. D. 18 Febr. 1901, U. f. R. 1901 p. 297.

Udtalt, at selv om en Forenings Bestyrelse kunde beslutte Anlægelsen af en Sag til Omstødelse af det paa en Generalforsamling vedtagne, fulgte det ialfald af Forholdets Natur og Foreningens Vedtægter, at Beslutningen maatte tages under et paa regelmæssig Maade afholdt Bestyrelsesmøde, og at det ikke var nok, at der forelaa en af en Pluralitet af Bestyrelsen uden Tilkaldelse af de andre Medlemmer fattet Beslutning om Sags Anlæg.

Vib. Ov. D. 24 Juni 1901, U. f. R. 1901 p. 671.

Udtalt, at saalænge et Bo staar under offentlig Skiftebehandling, kan en Arving i Boet ikke gøre Boets formentlige Rettigheder gældende ved Søgsmaal i 1ste Instans. En Sag, anlagt i Strid hermed af en Arving, afvistes derfor.

Kbh. Ov. D. 13 Maj 1901, U. f. R. 1901 p. 683.

I et Tilfælde, hvor Indstævnte var blevet dømt efter Citantens Paastand, dog — som det hed i Dommen — saaledes at det paastævnte Beløb, da Citanten under Sagen var afgaaet ved Døden, tilkendtes hans Enke, blev denne Dom annulleret ex officio, da der ikke forelaa noget om, hvorledes der var forholdt med Citantens Bo, og navnlig ikke var oplyst nogen Hjemmel for Enken til at indtræde i Sagen i Citantens Sted eller til at repræsentere Boet, og da den oprindelige Paastand ogsaa efter Citantens Død var bibeholdt uforandret af hans Sagfører.

Vib. Ov. D. 21 Oktbr. 1901, U. f. R. 1901 p. 981.

Antaget, at en Kurator i et Konkursbo havde haft fornøden Bemyndigelse til at anlægge en Afkræftelsessag, da Beslutning om Sagens Anlæg var taget paa en Skiftesamling, hvor — hvad der var uomtvistet — alle Kreditorudvalgets Medlemmer var mødte og havde stemt for den tagne Beslutning.

Kbh. Ov. D. 21 Oktbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 17.

I et Tilfælde, hvor Køge Byraad søgte Køge Landdistrikt, der var henlagt til Køge Kirke, dømt i Henhold til D. L. 2—22—64 til at yde Kirken, der ejede sig selv, Tilskud til Bestridelse af dens Udgifter, fandtes Byraadet legitimeret til at optræde som Sagsøger, da det forskudsvis havde betalt Kirken det paastævnte Beløb.

H. R. D. 9 Oktbr. 1903, jfr. Hof. St. D. 23 Decbr. 1901, H. R. T. 1903 p. 278, U. f. R. 1903 B p. 293, jfr. 1902 A p. 148.

I et Tilfælde, hvor et Aktieselskab paastod sig tilkendt en Erstatning af 10000 Kr., og hvor Forligsklagen kun var underskrevet af

to af Selskabets tre Bestyrelsesmedlemmer, afvistes Sagen, da efter Selskabets Love »vigtige Anliggender« skulde forelægges den samlede Bestyrelse, forinden Beslutning toges, da denne Fremgangsmaade ej var fulgt in casu, og da der herefter ej mod Indstævntes Benægtelse var Bevis for, at de to Bestyrelsesmedlemmer havde haft lovmæssig Bemyndigelse til paa Selskabets Vegne at udtage Forligsklage i Sagen.

Hof. St. D. 7 April 1902, U. f. R. 1902 A p. 516.

Antaget, at Bestyrelsen for Skorstensfejersvendenes Fagforening ikke var kompetent til at paatale en i et Blad indeholdt formentlig Fornærmelse mod Skorstensfejersvendene i København og Omegn. Fremhævet, at de paaklagede Udladelser ikke var rettede imod Fagforeningen.

Hof. St. D. 21 April 1902, U. f. R. 1902 A p. 548.

Udtalt, at Arvinger, som i Henhold til Skiftel. § 75 havde faaet et Dødsbo ekstraderet, derved var blevet berettigede til i Forening at indtale Boets Rettigheder.

Kbh. Ov. D. 5 Maj 1902, U. f. R. 1902 A p. 559.

En af en Mand som Mandatarius for en anden anlagt Sag, under hvilken Indstævnte udeblev, afvistes ex officio, da Mandatarfuldmagten ikke var underskrevet af den angivne Mandant, men paa hans Vegne af en Tredjemand, hvis Berettigelse til at underskrive paa hans Vegne ikke var godtgjort.

Kbh. Gældsk. D. 27 Jan. 1902, U. f. R. 1902 A p. 629.

En gift Kone, der levede i sædvanligt Formuefællesskab med sin Mand, fandtes at have været tilstrækkelig legitimeret til i eget Navn at indtale en Fællesboet tilhørende Fordring, da hun, foranlediget ved en af Indstævnte mod hendes Kompetence fremsat Indsigelse, havde fremlagt en Erklæring fra sin Mand om, at hun havde anlagt Sagen med hans Samtykke.

Kbh. Ov. D. 1 Decbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 121.

Antaget e. O., at et Selskab, som ved en til en Restauratør udstedt Police havde forsikret bl. a. hans Gæsters Overtøj mod almindeligt Tyveri, var pligtigt at taale Søgemaal af en Mand, der som Gæst i Restaurationslokalet havde mistet sin Overfrakke ved Tyveri, og hvem Restauratøren havde overdraget sin mulige Ret mod Selskabet i Anledning af Tyveriet, skønt Policen bestemte, at Selskabet ikke var pligtigt at indlade sig i Forhandling med andre end den forsikrede om Erstatning.

Kbh. Gældsk. D. 14 Juli 1902, U. f. R. 1903 A p. 147.

Et Byraad blev ifølge L. 26 Maj 1868 § 2 anset for rette Sagsøger i en Sag imod de ifølge Loven valgte Revisorer, som paastodes tilpligtede at udføre den kritiske Revision af et af Kommunens Regnskaber.

Vib. Ov. D. 8 Decbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 190.

A., der havde faaet Udlæg i en Fordring paa B., havde anlagt Sag mod denne til Betaling af Fordringen. B. frifandtes, da A. ikke havde modtaget Autorisation i Henhold til L. 9 April 1891 § 18.

Hof. St. D. 25 Maj 1903, U. f. R. 1903 A p. 549.

En gift Kone, hvis Mand, med hvem hun havde Formuefællesskab, var udvandret, fandtes berettiget til uden Medvirkning af en for Manden beskikket Værges at sagsøge en Møbelhandler til Betaling af nogle Stolestel, da disse var bestilte hos og leverede af hende, efterat Manden var udvandret.

Sø-Hand. Kend. 7 Maj 1903, U. f. R. 1903 A p. 674, Sø-Hand. T. 1903 p. 177.

Antaget, at der forelaa behørig dokumenteret Beslutning om at anlægge en Afkræftelsessag.

Sø-Hand. Kend. 22 Maj 1903, Sø-Hand. T. 1903 p. 203.

En Sag, som i A.s Navn var anlagt i Henhold til en af A. udstedt Fuldmagt, hvorved en Sagfører bemyndigedes til som Mandatarius at indkassere A.s Tilgodehavende i dennes eller eget Navn, afvistes ex officio, da Indstævnte havde fremlagt en Erklæring fra A. om, at han havde tilbagekaldt Fuldmagten, og da den fra Sagførerens Side efter denne Fremlæggelse stedfundne Procedure maatte anses for betydningsløs.

Hof. St. D. 13 Juli 1903, U. f. R. 1903 A p. 787.

En af Kuratorerne i et Konkursbo uden Skifterettens Billigelse anlagt Sag ikke afvist trods Indstævntes Paastand herom, da en i Boet senere afholdt Skiftesamling havde billiget, at Kuratorerne havde anlagt Sagen.

Hof. St. Kend. 13 Juli 1903, U. f. R. 1903 A p. 788.

En gift Kone, hvis Mand, der var Drejer og levede i sædvanligt Formuefællesskab med hende, havde taget blivende Ophold i Udlandet, anset berettiget til selv og for egen Regning at sagsøge en Handlende til Betaling af nogle Stole, som han efter Mandens Bortrejse havde bestilt hos hende, og som hun selv havde ladet tilvirke, uden at dette saas at være sket for Fællesboets Regning eller med Benyttelse af dettes Materiale.

Sø-Hand. D. 20 Aug. 1903, U. f. R. 1904 A p. 127, Sø-Hand. T. 1903 p. 315.

Da Raadigheden over Gadejord i en Landsby tilkommer Bylauget, jfr. L. 27 Jan. 1852 § 5, og da Citanten i en Sag angaaende saadan Jord ikke havde godtgjort at repræsentere Flertallet af Bymændene, fandtes han ikke behørig legitimeret til at anlægge Sagen, hvorfor Indstævnte frifandtes.

Kbh Ov. D. 15 Febr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 435.

En fraskilt Hustru, der ved Skilsmissevilkaarene havde forpligtet

sig til at betale sin Mands Gæld, blev, efterat en af Mandens Kreditorer havde givet Manden Saldokvittering og fra Manden havde faaet tiltransporteret dennes Krav imod Hustruen paa, at hun skulde betale Fordringen, dømt til at indfri denne, som Kreditor var tilstrækkelig legitimeret til at indtale hos hende.

Hof. St. D. 30 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 549.

En udebleven Veksellakceptant, der af Trassenten søgtes til Vekslens Indfrielse, frifundet, da Vekslen bar forskellige udslettede Endossementer, og da Citanten, der end ikke havde assereret, at han havde indfriet Vekslen, saaledes ikke var legitimeret til at kræve den betalt.

Hof. St. D. 13 Juni 1904, U. f. R. 1904 A p. 564.

En Arvefæstegaardmand, der af Hovedgaardejerens Godsforvalter var sagsøgt til Betaling af Arvefæsteafgift, frifundet, da Godsforvalteren, selv om han i Medfør af sin Stilling og uanset, at Gaarden ikke længere var en Bestanddel af Fæstegodset, havde Hjemmel til at indtale Afgiften i Principalens Navn, ialfald ikke som sket kunde gøre Fordringen gældende i eget Navn.

Vib. Ov. D. 12 Decbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 278.

Indehaveren af en ved Blankoendossement overdraget Veksel anset berettiget til, uanset at Vekslen kun var givet ham til Haandpant, at indtale Vekselbeløbet hos Akceptanten.

Sø-Hand. D. 13 April 1905, U. f. R. 1905 A p. 511, Sø-Hand. T. 1905 p. 225.

Antaget, at den ene Interessent i et uanmeldt Haandværkerfirma var inkompetent til, efterat den anden Interessent var død, uden at en egentlig Skiftebehandling i den Anledning havde fundet Sted, paa egen Haand og i egen Interesse at indtale Interessentskabets Fordringer.

Kbh. Ov. D. 5 Juni 1905, U. f. R. 1905 A p. 588.

I et Tilfælde, hvor en Sag mod en Auktionskøber af en Ko til Købesummens Betaling ved en Fejl var anlagt af A., men hvor denne, da Fejlen var opdaget, havde transporteret sin Fordring til Koens rette Ejer B., der derpaa fortsatte Sagen, frifandtes Køberen, da B.s Paastand, forsaavidt den støttedes paa hans Ejendomsret, ikke kunde komme i Betragtning paa Grund af manglende Forligsmægling, og da han heller ikke kunde støtte sig paa Transporten.

Vib. Ov. D. 3 April 1905, U. f. R. 1905 A p. 643.

Uagtet Køberens Indsigelse mod A.s Competence først var fremsat senere under Sagens Drift, fandtes den e. O. betimelig fremsat.

ibid.

Da en Veksel bar Citantens ikke udslettede Endossement til en Bank, kunde han ikke anses som Vekselejer. Indstævnte, der udeblev, frifandtes derfor.

Hof. St. D. 24 Juli 1905, U. f. R. 1906 A p. 67.

Statueret, at et Likvidationsudvalg — uanset en af samme udstedt Bekendtgørelse om, at Afvikling var tilendebragt — vedvarende var bemyndiget til at indtale et Beløb hos Indstævnte, mod hvem der inden Bekendtgørelsen var anlagt Sag, da han ikke havde godtgjort, at Udvalgets Mandat var ophørt, og at Indsigelsen mod Udvalgets Paataleret vedrørte Formaliteten.

Hof. St. D. 23 Oktbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 321.

Indstævnte, der udeblev, dømt til at betale en af ham udstedt egen Veksel, skønt denne var forsynet med Citantens uoverstregede Endossement til en Tredjemand — da det i Stævningen var gjort gældende, at Vekslen var indfriet af Citanten.

Hof. St. D. 11 Decbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 356.

En Mand, der af A. søgtes til Betaling af Honorar for nogle Bygningstegninger, frifandtes, da A. — der inden Sagens Anlæg var gaaet fallit — ikke havde godtgjort, at han havde faaet Konkursboets Samtykke til at indtale Fordringen, og heller ikke, at Boet — efterat Konkursbehandlingen af dette var blevet sluttet, medens Sagen procederedes — var overgivet ham til fri Raadighed.

Kbh. Ov. D. 12 Marts 1906, U. f. R. 1906 A p. 657.

VIII. Exceptio rei incompetentis.

M. H. t. Appel, se »Parterne« under »Appel«.

Under en Sag, der var anlagt imod en Ejendomsfører af en Pantekreditor, til hvem Sælgeren havde transporteret sit ved Skødet hjemlede Krav paa, at Køberens skulde overtage eller indfri Panteobligationen, blev Køberens anset for rette Sagvolder og tilpligtet at betale Panteobligationens Paalydende, da Handelen var opfyldt fra Sælgerens Side og Ejendommen overtaget af Køberens, saa at dennes Forpligtelse til at opfylde Skødevilkaarene derved var indtraadt, og da Panteobligationen var forfalden.

Kbh. Ov. D. 8 Marts 1897, U. f. R. 1897 p. 505.

Udtalt, at Retskrav, der vedrøre en Servitut eller lignende Byrde paa Embedsjord, kunne gøres gældende mod Embedets Indehaver som Repræsentant for den Institution, der ejer Jorden.

Vib. Ov. D. 29 Marts 1897, jfr. H. R. D. 13 Maj 1898, H. R. T. 1898 p. 189, U. f. R. 1898 p. 546.

Under en imod en Bogtrykker i Anledning af en anonym Bladartikel anlagt Injuriesag blev der, da Bestyrelsen for en navngiven Forening paa Bladet var anført som Udgiver og den i Presseloven foreskrevne Betingelse for Bogtrykkerens Ansvar manglede, tillagt Bogtrykkeren Frifindelse, uagtet hans Paastand om Frifindelse ikke specielt støttedes paa den angivne Grund.

Hof. St. D. 6 Juni 1898, U. f. R. 1898 p. 558.

En Sogneraadsformand havde til Brug ved en Mands Giftermaal

udstedt en urigtig Attest om, at Manden var forsørgelsesberettiget i Kommunen og ikke havde modtaget Fattigunderstøttelse. Spørgsmaal, om den Omstændighed, at Attesten maatte betragtes som udstedt af Sogneraadet, afskar en Kommune, der havde maattet overtage Forsørgelsen af Mandens Enke og Børn, fra at gøre Ansvar gældende overfor Sogneraadsformanden personlig.

Vib. Ov. D. 2 Maj 1898, U. f. R. 1898 p. 591.

Politidirektøren i København ikke anset som rette Sagvolder i en Sag, hvorunder en forhenværende Politibetjent søgte sig tilkendt Pension af Københavns Kommunes Kasse.

H. R. D. 15 Juni 1898, jfr. Hof. St. D. 27 April 1896, H. R. T. 1898 p. 263, U. f. R. 1898 p. 716.

En forladt Hustru antaget paa egen Haand at kunne optræde som Part under en Sag, der var anlagt imod hende til Indfrielse af en Veksel, som hun havde akcepteret til Betaling af Varer, leverede efter hendes Bestilling til en af hende som selvstændig Virksomhed drevet Handel.

Vib. Ov. D. 5 Septbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 939.

En Boghandler anset som rette Sagvolder i en Sag om ulovligt Eftertryk, begaaet af et Boghandlerfirma, da han var ansvarlig Medindehaver af Firmaet.

Hof. St. D. 2 April 1900, U. f. R. 1900 p. 578.

En Sogneraadsformand, som fejlagtigt havde attesteret, at en Mand, der vilde indgaa Ægteskab, var forsørgelsesberettiget i Kommunen og ikke havde nydt Fattighjælp, fandtes at være rette Sagvolder under en af Mandens rette Forsørgelseskommune i Anledning af nævnte Attest anlagt Erstatningssag, skønt han havde udfærdiget Attesten efter Samraad med to andre Sogneraadsmedlemmer og med udtrykkelig Angivelse af, at den var udstedt paa Sogneraadets Vegne.

Kbh. Ov. D. 21 Jan. 1901, U. f. R. 1901 p. 276.

Københavns Kommune anset som rette Sagvolder i en Sag, hvorunder en københavnsk Politibetjent, der af Politidirektøren var blevet afskediget uden Varsel, paastod sig tilkendt Løn til den Dag, til hvilken han kunde have været opsagt med lovligt Varsel.

Hof. St. D. 26 Aug. 1901, U. f. R. 1901 p. 1012.

I et Tilfælde, hvor Københavns Politi hos en Grosserer havde beslaglagt et Parti Margarine, som formentes at være i Strid med L. 22 Marts 1897 § 10, Stk. 1, og hvor Grossereren, efterat det under den derpaa anlagte Sag var blevet statueret, at der ikke forelaa nogen Overtrædelse af nævnte Lovbestemmelse, havde sagsøgt Københavns Politidirektør paa Statskassens Vegne til Erstatning for Beslaglæggelsen,

frifandtes Politidirektøren, idet der fandtes at mangle Hjemmel til i et saadant Tilfælde at søge ham som Statskassens Repræsentant.

Hof. St. D. 17 Febr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 425.

I et Tilfælde, hvor det i en Højesteretsstævning opgaves, at den i de forrige Instanser Indstævnte var død efter Overretsdømmens Afgivelse, og hvor Stævningen var udtaget mod Enken og to Mænd, der angaves at være Eksekutorer i hendes og hendes Mands Bo, blev Højesteretsstævningen under de Indstævntes Udeblivelse afvist, da der manglede Legitimation for, at de nævnte Mænd var Eksekutorer i Boet.

H. R. D. 1 Septbr. 1903, H. R. T. 1903 p. 219, U. f. R. 1903 B p. 272.

Spørgsmaal, om en Speditør, der uden udtrykkelig Ordre fra nogen havde ladet nogle til Frihavnen henbragte, fra Amerika ankomne Fade Olje underkaste en nødvendig Reparation, kunde fordre Betaling herfor af Varemodtageren, uanset at Ladningspapirerne beroede i en Bank, der kun kunde udlevere dem mod Betaling af Købesummen. Dette e. O. besvaret bekræftende, selv om Arbejdet i sidste Instans maatte betales af Banken paa Afladerens Vegne.

Sø-Hand. D. 23 Juli 1903, U. f. R. 1904 A p. 103, Sø-Hand. T. 1903 p. 293.

Tobaksarbejderforbundet i Danmark anset som rette Sagvolder under en Sag, der af en Cigararbejder, som af en lokal Afdeling af Forbundet efter dettes Ordre var ekskluderet af Forbundet, var anlagt til Ophævelse af Eksklusionen.

Hof. St. D. 15 Febr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 430.

En Detailhandlerske anset som urette Sagvolder under en Sag, som en af hendes Forretningsbestyrer imod et i hans Kontrakt med hende indeholdt Forbud engageret Kommis, der var ukendt med, at Forretningen ikke tilhørte Bestyreren, havde anlagt imod hende til Betaling af det ham af Bestyreren tilsagte Vederlag.

Sø-Hand. D. 7 Juli 1904, U. f. R. 1904 A p. 662, Sø-Hand. T. 1904 p. 292.

I et Tilfælde, hvor Ejeren af en Gaard havde givet dennes Bestyrer Ordre til for en bestemt Pris at lade udføre et Arbejde paa Gaarden, og hvor Bestyreren derefter havde ladet en Arbejderske udføre dette, antoges det, at Arbejdersken, der, skønt Bestyreren havde faaet Pengene hos Ejeren, ikke kunde faa Arbejdet betalt af Bestyreren, kunde holde sig til Ejeren. Det kunde ikke anføres herimod, at Bestyreren efter Fuldmagt havde den direkte Ledelse af Gaardens Drift og i Fuldmagten benævnedes Ejerens Kompagnon.

Kbh. Ov. D. 28 Novbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 146.

En i civile Procesformer af den for Overtrædelse af et Bygnings-

reglement Tiltalte indanket offentlig Sag afvist ex officio, da vedkommende Amtmand, der efter den Stilling, Amtmændene indtage til Retsplejen i offentlige Sager, maatte betragtes som Appellantens egentlige Modpart, ikke var stævnet.

H. R. D. 19 Decbr. 1904, H. R. T. 1904 p. 629, U. f. R. 1905 B p. 86.

A., der havde Underpant i en Vogn, som Pantsætteren trods Pantsætningen havde solgt til B., paastod B. dømt til at udlevere Vognen, subsidiært sig kendt berettiget til at foretage Udlæg i Vognen for sit Resttilgodehavende hos Pantsætteren. Statueret, at den Omstændighed, at Pantsætteren ikke var indstævnet, ikke kunde være til Hinder for Paakendelse af Sagen i Realiteten.

Vib. Ov. D. 2 April 1906, U. f. R. 1906 A p. 423.

En Sag, som en Sproglærer, der havde fungeret som Tolk under en Justitssag, havde anlagt mod vedkommende Politimester angaaende Honoraret for denne Virksomhed, afvist ex officio fra Underretten, fordi Amtmanden, der maatte betragtes som det offentlige Rspræsentant og altsaa som Citantens egentlige Vederpart, ikke var blevet varslet i første Instans.

Vib. Ov. D. 30 Juli 1906, U. f. R. 1906 A p. 925.

IX. Procesfællesskab. Paatale under eet.

Under en islandsk Sag, der under Paaberaabelse af N. L. 5—13—44, jfr. Konkursl. 13 April 1894 § 30, var anlagt af det til Konkursbehandling overgaaede Dødsbo efter en Mand til Omstødelse af et Gavebrev, hvorved han havde bortskænket sine Jordejendomme til sine 7 Børn med $\frac{1}{7}$ til hver, udtalt, at det ikke kunde være til Hinder for Paadømmelsen af Sagen i dens Helhed, at den kun var anlagt imod 2 af Børnene.

H. R. D. 26 April 1897, jfr. Isl. Ov. D. 13 Aug. 1894, H. R. T. 1897 p. 143, U. f. R. 1897 p. 574.

Et Andelsmejeri, der havde sagsøgt en Grosserer til at betale nogle af ham foretagne Afdrag i Købesummen for flere ham i Henshold til en Kontrakt om Levering af Mejeriets Smørproduktion leverede Partier Smør, men som havde glemt at medtage det først skete Afdrag, anset berettiget til under en ny Sag at kræve dette Afdrag betalt.

Sø-Hand. D. 6 Maj 1897, U. f. R. 1897 p. 909, Sø-Hand. T. 1897 p. 248.

Efterat en af en Rejsende imod hans tidligere Principal anlagt Sag om Provision var paadømt, frifandtes Principalen under en af den Rejsende anlagt ny Sag om Beløb, han i sin nævnte Egenskab vilde have faaet tilgode, da de nu indtalte Poster havde deres Oprin-

delse fra det i den første Sag omhandlede Mellemværende, om hvis endelige samlede Opgørelse den nye Sag kun drejede sig.

Sø-Hand. D. 3 Febr. 1898, U. f. R. 1898 p. 337, Sø-Hand. T. 1898 p. 73.

I et Tilfælde, hvor en Ejer søgte en Lejer til Betaling af skyldig Husleje, 25 Kr., for Maaneden fra 15 Juli til 15 Aug., idet han forbeholdt sig Ret til at kræve den ved Sagens Anlæg forfaldne yderligere Leje, 200 Kr., for Tiden fra 15 Aug. til den paafølgende April Flyttedag, afvistes Sagen ex officio fra Gældskommissionen, da Citanten ikke havde nedsat sin samlede Fordring paa Indstævnte til et saadant Beløb, at den kunde paakendes af Gældskommissionen, og da det ikke er tilstedeligt for at faa en Sag ind for Kommissionen at dele Fordringen.

Kbh. Gældsk. D. 10 Maj 1901, U. f. R. 1901 p. 759.

Jfr. Kbh. Gældsk. D. 3 Jan. 1902, U. f. R. 1902 A p. 628 og Kbh.

Gældsk. D. 10 Juli 1903, U. f. R. 1904 A p. 242.

A. og B. havde in solidum taget Ombygningen af en Havn i Entreprisen. Efter A.s Død blev hans Enke og B. enige om, at enhver af dem skulde være berettiget til at indtale sin Halvdel af et Beløb, som de forment at have tilgode hos Havnens Bestyrelse efter Entrepriskontrakten. Bestyrelsen fandtes herefter ikke at kunne protestere mod, at A.s Enke indtalte Halvdelen af nævnte Beløb.

Kbh. Ov. D. 5 Jan. 1903, U. f. R. 1903 A p. 257.

I et Tilfælde, hvor en Mand, der sagsøgte for en med hans Navn underskrevet, fornærmelig Bladartikel, havde nægtet at have underskrevet Artiklen eller Manuskriptet eller at have bemyndiget nogen til at underskrive hans Navn, fandtes den injurierede at have været berettiget til at adcitere Bladets Redaktør for under eet at faa afgjort, hvem Ansaret for Artiklen paahvilede.

Hof. St. Kend. 18 Maj 1903, U. f. R. 1903 A p. 531.

Da en Sagfører havde under eet beregnet og paatalt sit Salær for Førelsen af en Retssag og for sin Virksomhed under en Voldgift, og da der ikke kunde tilkendes ham Salær for Førelsen af Sagen, samt da han ikke havde nedlagt nogen subsidiær Paastand om særligt Salær for hans Virksomhed under Voldgiften, kunde der ikke tilkendes ham noget Salær herfor.

Hof. St. D. 2 Jan. 1905, U. f. R. 1905 A p. 339.

Da en Bygherre under en af Entreprenøren mod ham anlagt Sag havde bestridt dennes Ret til Entrepresesummen, og da han ikke var pligtig at taale to Sager om Entreprenørens mulige Tilgodehavende, blev han under en af en Transporthaver paa en Del af Entrepresesummen derefter anlagt Sag, hvorunder han paaberaabte sig dette som en Realitetsindsigelse, frifundet for Tiden.

Hof. St. D. 20 Febr. 1905, U. f. R. 1905 A p. 385.

En Redaktør, som i sit Blad havde beskyldt »den kendte Barber N.« for Misligheder, antoges at maatte taale Søgsmaal fra 2 Barberere af det opgivne Navn, Fader og Søn, der drev Forretning i Forening, idet de begge maatte føle sig fornærmede paa Grund af Ubestemt-heden i Sigtelsen, og idet der forelaa tilstrækkelig Konneksitet til at begrunde et fælles Søgsmaal fra deres Side.

Hof. St. Kend. 13 Marts 1905, U. f. R. 1905 A p. 423.

Under en Sag, der var anlagt af tvende Sagførere til Indfrielse af en af dem trukket Veksel, og under hvilken der var givet Møde for Citanterne ved en hos den ene Sagfører ansat Kontorist, udtaltes det, at enhver af Citanterne var beføjet til under Sagen at optræde ogsaa paa den anden Citants Vegne.

Hof. St. D. 1 Maj 1905, U. f. R. 1905 A p. 550.

A. havde overdraget B. 800 Kr. af et Tilgodehavende, som han havde paa C. for udført Arbejde. Saavel A. som B. havde derefter anlagt Sag mod C. Statueret under den af B. anlagte Sag, at C. ikke var pligtig at finde sig i den skete Udstykning af Søgsmålet, allerede fordi det var oplyst, at A. under den af ham anlagte Sag havde gjort gældende, at en af C. fremsat Indsigelse hørte hjemme under den af B. anlagte Sag. C. frifandtes derfor.

Hof. St. D. 20 Aug. 1906, U. f. R. 1906 A p. 910.

X. Hurtig Retsforfølgning.

Under et Regressøgsmaal, som en Kautionsist, der havde indfriet Hoveddebitors Gæld, havde anlagt mod en Medkautionsist i Henhold til Overenskomster, indgaaede dels samtidig med Kautionsbevisets Udstedelse, dels senere, udtaltes det, at den i Kautionsbeviset indeholdte Vedtagelse af Retsforfølgning efter Fr. 25 Jan. 1828 ikke afskar Indstævnte fra Kontrasøgsmaal, allerede fordi det af Citannten indtalte Krav ikke i sin Helhed støttedes paa Kautionsbeviset og den samtidig dermed indgaaede Overenskomst.

Hof. St. Kend. 6 Maj 1901, U. f. R. 1901 p. 681.

En Person, der uden Forbehold som Selvskyldnerkautionsist havde underskrevet en Obligation, hvori Debitor underkastede sig Retsforfølgning efter Fr. 25 Jan. 1828, fandtes derved ogsaa for sit Vedkommende at have underkastet sig den nævnte hurtige Retsforfølgning.

Hof. St. Kend. 23 Septbr. 1901, U. f. R. 1901 p. 1028.

I et Tilfælde, hvor en Mand søgtes til Betaling af et Gælds-brev, i hvilket Retsforfølgning efter Fr. 25 Jan. 1828 var vedtaget, bevilgedes der Indstævnte mod Kreditors Protest Anstand til at bevise, at Kreditor havde indrømmet ham Henstand til en af ham nærmere angivet Tid, da det var uomtvistet, at Kreditor havde indrømmet ham Henstand mod, at der stilledes Sikkerhed for Beløbet, og da der saaledes

forelaa en Overenskomst, hvorved det oprindelige Gældsforhold var blevet modificeret.

Hof. St. Kend. 28 Juli 1902, U. f. R. 1902 A p. 734.

Den af Indstævnte A., der søgtes til at betale en af ham udstedt Obligation, givne nærmere Sagsfremstilling fandtes ikke behørig benægtet derved, at Citanten »eksciperede mod Modpartens Anbringender« og under Henviſning til, at Sagen behandlede efter Fr. 25 Jan. 1828, protesterede mod, at der toges Hensyn til A.s Indsigelser, og under eet benægtede Rigtigheden af A.s Anbringender og Paastande.

Vib. Ov. D. 1 Septbr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 798.

I et Tilfælde, hvor Retsforfølgning efter Fr. 25 Jan. 1828 var vedtaget, blev der ved Inkaminationen mod Citantens Protest bevilget Indstævnte Anstand i 14 Dage uden Angivelse af Grund med Bemærkning, at derved intet var tilkendegivet om, at Indstævnte kunde vente yderligere Anstand, før han gav Tilsvar.

Hof. St. Kend. 6 Oktbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 10.

Skønt Fr. 25 Jan. 1828 var vedtaget i den til Grund for et Søgmaal liggende Lejekontrakt, blev der mod Citantens Protest bevilget Indstævnte Anstand til at anlægge Kontrasøgmaal, da Fr.s § 7 alene afskærer Kontrasøgmaal, hvorunder agtes benyttet Beviser, hvis Erhvervelse kræver særkilt Anstand, og da der intet forelaa om, at saadan særkilt Anstand var fornøden.

Hof. St. Kend. 20 Oktbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 19.

I et Tilfælde, hvor det i et Kautionsbevis var vedtaget, at Fr. 25 Jan. 1828 skulde gælde i Søgmaalstilfælde, fandtes Citanten ved til Gendrivelse af en Indsigelse om, at Fordringen var nedsat og kun kunde fordres betalt under en vis Betingelse, at have fremlagt forskellige Dokumenter ifølge Fr.s § 10 at have mistet sin Ret til at kræve Forordningen bragt til Anvendelse.

Hof. St. Kend. 19 Oktbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 177.

I et Tilfælde, hvor Retsforfølgning efter Fr. 25 Jan. 1828 var vedtaget, fik Indstævnte ved Inkaminationen uden Indsigelse fra Citantens Side Anstand i 4 Uger. Citanten fandtes herved at have givet Indstævnte nogen Føje til at vente, at han ikke vilde blive afskaaret fra en kortere Anstand for at svare.

Hof. St. Kend. 18 Decbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 362.

XI. Usømmelig Procedure og processuelle Bøder. Jfr. unødigt Trætte.

To Underretssagførere mulkterede for utilbørlig Forhaling af Sagen, hvormed en ganske unødigt Vidtløftiggørelse af Proceduren havde været forbundet.

Vib. Ov. D. 4 Jan. 1897, U. f. R. 1897 p. 391.

I et Tilfælde, hvor en Sag var blevet hævet paa Grund af begge Parter Udeblivelse og en ny Sag om samme Genstand derefter var blevet anlagt i Henhold til den tidligere Forligsklage og, efter Fremlæggelse af det i den tidligere Sag fremlagte, straks var blevet optaget, blev de Sagførere, der havde ført begge Sager, mulkterede for utilbørlig Forhaling af den hævdede Sag.

Vib. Ov. D. 8 Marts 1897, U. f. R. 1897 p. 411.

For utilbørlig Forhaling af en Sag tvende Underretssagførere ansete efter Fr. 16 Jan. 1828 § 14 med Bøder paa henholdsvis 100 Kr. og 40 Kr.

H. R. D. 18 Oktbr. 1898, jfr. Vib. Ov. D. 18 Oktbr. 1897, H. R. T. 1898 p. 425, U. f. R. 1898 p. 907, jfr. 1897 p. 1053.

En Overretssagfører mulkteret efter Fr. 16 Jan. 1828 § 14 for at have haft Anstand i 8 Maaneder uden herfor at have anført fyldestgørende Grunde.

Hof. St. D. 3 Jan. 1898, U. f. R. 1898 p. 282.

En Sagfører mulkteret efter Fr. 16 Jan. 1828 § 14, idet det ikke kunde diskulperes ham, at Parterne i en efter Sagens Appel afgivet Erklæring havde udtalt, at de var vidende om og havde samtykket i de tagne Udsættelser.

Vib. Ov. D. 13 Juni 1898, U. f. R. 1898 p. 614.

En Overretssagfører, der under en Retssag havde fremlagt irrelevante Aktstykker til Belysning af et mellem ham og Modpartens Sagfører bestaaende uvenskabeligt Forhold, fundet herved at have tilsidesat den Retten skyldige Agtelse og mulkteret efter D. L. 1—12, jfr. Fr. 23 Decbr. 1735 § 3.

Vib. Ov. D. 1 Aug. 1898, U. f. R. 1898 p. 742.

Tvende Sagførere mulkterede efter Fr. 16 Jan. 1828 § 14 for at have haft Anstand hver i omtrent 3 Maaneder, uden at Sagens Beskaffenhed gav Anledning til disse lange Ophold.

Krim. D. 10 Maj 1898, U. f. R. 1898 p. 871.

Bøder, som efter D. L. 1—12 og Fr. 23 Decbr. 1735 § 3 var paa-lagte en Sagfører, fordi han i et Indlæg i en privat Politisag havde udtalt, at det vilde være Topmaalet af Skamløshed, hvis Indklagede skulde straffes, ophævedes under en af Sagføreren ifølge Stævning til det offentlige institueret Appel af Politiretsdommen.

Kbh. Ov. D. 2 Jan. 1899, U. f. R. 1899 p. 385.

En islandsk Overretsassessor, der havde haft en kriminel Sags Akter hos sig til Oversættelse i c. 8 Maanedere, mulkteret for Sagens Forhaling efter Fr. 3 Juni 1796 § 35.

F. Eks. H. R. D. 6 Novbr. 1899, H. R. T. 1899 p. 412, U. f. R. 1900 p. 36.

En Højesteretssagfører mulfteret for Forhaling af en Sag.

H. R. D. 1 Febr. 1900, H. R. T. 1899 p. 563, U. f. R. 1900 p. 253.

En Underdommer mulfteret efter Fr. 16 Jan. 1828 § 14 i Anledning af, at en civil Sag havde henstaaet i c. 7 Aar for den af ham beklædte Ret, idet han fandtes at have tilsidesat de ham til Sagens vedbørlige Fremme paahvilende Pligter.

Vib. Ov. D. 23 April 1900, U. f. R. 1900 p. 631.

En Overretssagfører mulfteret for i et for Viborg Overret fremlagt Indlæg at have udtalt sig paa utilbørlig Maade om en af nævnte Ret afsagt Dom.

Vib. Ov. D. 28 Maj 1900, U. f. R. 1900 p. 651.

Den en Overretssagfører af Underretten idømte Mulkt for utilbørlig Skrivemaade ophævet af Overretten.

Kbh. Ov. D. 11 Juni 1900, U. f. R. 1900 p. 703.

En som Defensor beskikket Overretsprokurator mulfteret i Anledning af, at han havde fremsat forskellige ubeføjede og fornærmelige Bemærkninger om den konstituerede Dommer, der havde afholdt Forhørene i Sagen.

H. R. D. 9 Novbr. 1900, jfr. Kbh. Ov. D. 25 Aug. 1899, H. R. T. 1900 p. 456, U. f. R. 1901 p. 6.

Udtalt, at der ikke var tilstrækkelig Grund til at mulftere Indstævnte for usømmelig Procedure, saaledes som paastaaet af Citanten, og at Spørgsmaalet om Mortifikation af nogle af Citanten paaklagede Udtryk af Indstævnte maatte blive at afgøre under en eventuel Injurieproces mod denne.

Sø-Hand. D. 17 Jan. 1901, U. f. R. 1901 p. 345, Sø-Hand. T. 1901 p. 101.

En Overretssagfører mulfteret efter Fr. 16 Jan. 1828 § 14.

H. R. D. 1 Maj 1901, jfr. Hof. St. D. 5 Juni 1899, H. R. T. 1901 p. 128, U. f. R. 1901 p. 481.

En Part, der i et Indlæg havde betegnet en Del af Modpartens Sagførers Procedure som det pure Vaas og Gøgl, mulfteret for usømmelig Skrivemaade.

H. R. D. 30 Juli 1901, jfr. Vib. Ov. D. 12 Febr. 1900, H. R. T. 1901 p. 281, U. f. R. 1901 p. 809.

Nogle Underretssagførere mulfterede efter Fr. 16 Jan. 1828 § 14.

F. Eks. H. R. D. 17 Oktbr. 1901, jfr. Vib. Ov. D. 28 Novbr. 1898, H. R. T. 1901 p. 394, U. f. R. 1901 p. 872.

En Sagfører mulfteret for usømmelig Procedure.

Kbh. Ov. D. 28 Oktbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 23.

Udtalt, at der ikke kunde gives Mortifikation paa nogle Udladelser, der indeholdtes i en af Appellantens Sagfører fremlagt Skrivelse fra Tredjemand, da disse Udladelser ikke fandtes at kunne paaføre Sagføreren Ansvar for usømmelig Procedure.

Kbh. Ov. D. 23 Decbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 153.

Jfr. Vib. Ov. D. 30 April 1906, U. f. R. 1906 A p. 745.

En Sagfører, som i længere Tid havde haft en Sag udsat paa Grund af manglende Oplysninger, mulkteret efter Fr. 16 Jan. 1828 § 14, skønt han bagefter havde fremlagt en Erklæring fra Parterne om, at de i den nævnte Periode havde plejet Forligsunderhandlinger og givet Samtykke til Udsættelserne.

Vib. Ov. D. 31 Aug. 1903, U. f. R. 1903 A p. 752.

En Part idømt Mulkter for usømmelig Procedure saavel for Overretten som for Højesteret.

H. R. D. 23 Decbr. 1902, jfr. Hof. St. D. 8 Juli 1901, H. R. T. 1902 p. 567, U. f. R. 1903 B p. 69.

To Overretssagførere mulkterede af Højesteret for Forhaling af Sagen for Overretten.

H. R. D. 15 April 1903, H. R. T. 1903 p. 62, U. f. R. 1903 B p. 185.

Da en som Part optraadt Sagfører utilbørligt havde opholdt Sagen for Underretten, navnlig derved, at han, efterat en Anstand var ham nægtet, i længere Tid havde forsømt at tilbagelevere Sagens Dokumenter, ansaas han i Medfør af Fr. 11 Aug. 1819 med en Bøde til Justitskassen af 30 Kr.

Vib. Ov. D. 30 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 490.

Uanset at Appellen til Højesteret af en mellem Arvingerne i et Dødsbo verserende Sag var iværksat ved Skifterettens Foranstaltning i Henhold til en Bestemmelse, som paa en Skiftesamling var truffet paa Foranledning af 5 Arvinger, der havde tabt Sagen, blev efter Sagens processuelle Stilling i forrige Instanser ikke Boet, men alene de 5 Arvinger betragtede som Appellanter for Højesteret, hvorfor Kendelse til Justitskassen kun paalagdes dem.

H. R. D. 6 Novbr. 1905, H. R. T. 1905 p. 475, U. f. R. 1906 A p. 196, jfr. 1904 A p. 497.

Misbilliget, at en Højesteretssagfører under Proceduren for Højesteret var fremkommet med et usømmeligt Udtryk om Modparten.

H. R. D. 14 April 1904, H. R. T. 1904 p. 106.

Tvende Overretssagførere, der havde brugt en Procedure, som til dels havde bestaaet af uforholdne Gentagelser og havde været af en

ganske uforholdsmæssig Vidtløftighed, hvorved de havde forhalet Sagens Afgørelse, mulfterede i Henhold til Fr. 16 Jan. 1828 § 14, jfr. D. L. 1—9—10.

H. R. D. 29 Juni 1904, jfr. Vib. Ov. D. 28 April 1902, H. R. T. 1904 p. 318, U. f. R. 1904 B p. 303, jfr. p. 305.

En Sagfører mulfteret efter Fr. 16 Jan. 1828 § 14, uanset at han for Overretten havde fremlagt en Erklæring fra sin Mandant, hvorefter denne havde samtykket i de tagne Udsættelser.

Vib. Ov. D. 28 Novbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 271.

Ikke fundet aldeles tilstrækkelig Anledning til at statuere, at nogle Udtalelser i en Sagførers Indlæg om, at Modpartens Indlæg var et Væv af Usandhed og tilmed sine Steder bevidst Usandhed, og at et af Modparten fremført Anbringende var vitterlig Usandhed, var strafbare efter Lovgivningens Bestemmelser om Skikkelig for Retten.

Kbh. Ov. D. 16 Jan. 1905, U. f. R. 1905 A p. 358.

Tvende Sagførere for Sagens Forhaling under en Skiftedisput mulfterede efter Fr. 16 Jan. 1828 § 14, jfr. § 16.

Vib. Ov. D. 2 Jan. 1905, U. f. R. 1905 A p. 396.

En ved Dom givet Mortifikation af nogle af en Sagfører brugte fornærmelige Udladelser fundet at maatte bortfalde, da der ikke fandtes aldeles tilstrækkelig Grund til at anse Sagføreren for Uskikkelig for Retten.

Vib. Ov. D. 3 April 1905, U. f. R. 1905 A p. 643.

En Underdommer mulfteret for i en kriminel Dom at have undladt at afgive den i Fr. 3 Juni 1796 § 35 paabudte Attestation om Sagførelsens Lovlighed.

H. R. D. 30 Aug. 1905, H. R. T. 1905 p. 350.

Kendelse til Justitskassen ikke paalagt en Indstævnt, der under en af Skattedepartementet appelleret Sag mellem ham og en anden privat Part dømtes til at betale et større Optagelsesgebyr end i den indankede Dom uden Paastand fra hans Side fastsat.

H. R. D. 6 Febr. 1906, H. R. T. 1905 p. 677, U. f. R. 1906 A p. 277.

Procesomkostninger.

Jfr. beneficerede Sager og Kost og Tæring.

I et Tilfælde, hvor en Indstævnt inden Appellsagens Inkamination var død og Paastanden derfor rettedes imod hans under offentlig Skiftebehandling staaende Bo, hvori Arv og Gæld ikke var vedgaaet, og som ikke mødte under Appellen, tillagdes der Appellanten Ret til for Pro-

cesomkostningerne for Overretten at erholde Udlæg i Boet efter dettes Tilstand og Fordringens Beskaffenhed.

Vib. Ov. D. 29 Marts 1897, U. f. R. 1897 p. 424.

En Amtmand, der som Repræsentant for det offentlige var indstævnet under Appellen af en offentlig Politisag, tilpligtet paa det offentliges Vegne under Anvendelse af Eksekutionstermin og Tvangsklausul at betale Appellanten Processens Omkostninger for Overretten.

Kbh. Ov. D. 22 Marts 1897, U. f. R. 1897 p. 508.

Omkostningerne ved en Arrestforretnings Beskrivelse henførte under Justifikationssagens Omkostninger.

F. Eks. Hof. St. D. 26 April 1897, U. f. R. 1897 p. 618.

Under en Sag imod Finansministeriet paa Statskassens Vegne paalagt Appellanten at betale Salær til Kammeradvokaten for Højesteret.

H. R. D. 21 Maj 1897, H. R. T. 1897 p. 228, U. f. R. 1897 p. 704.

Da en Indstævnt ved at tiltræde en Forsikringsforenings Love havde underkastet sig sammes Bestemmelse om, at han i Søgsmåls-tilfælde — uanset Fr. 6 Aug. 1824 — vilde have at erstatte Foreningen samtlige Inkassations- og Retsforfølgningsomkostninger, derunder Sagførersalær, efter Regning fra Foreningens Formand, dømtes han efter Sagsøgerens Paastand, mod hvilken han, der var udeblevet for Gældskommissionen, heller ingen Indsigelse havde fremsat, til at betale Sagens Omkostninger for Gældskommissionen, derunder Sagførersalær, skadesløst.

H. R. D. 30 Juni 1897, jfr. Kbh. Gældsk. D. 6 Aug. 1895, H. R. T. 1897 p. 356, U. f. R. 1897 p. 806.

I et Tilfælde, hvor en Skiftedecision var blevet forandret ved Overrettens Dom, men stadfæstedes af Højesteret, paalagdes det Indstævnte at betale Processens Omkostninger for Overretten, medens Processens Omkostninger for Højesteret, hvor Appellanten havde fri Proces og Indstævnte udeblev, ophævedes.

H. R. D. 4 Maj 1898, jfr. Vib. Ov. D. 16 Aug. 1897, H. R. T. 1898 p. 157, U. f. R. 1898 p. 533, jfr. 1897 p. 964.

I et Tilfælde, hvor en til Højesteret appelleret Hof- og Stadsretsdømme havde paalagt den tabende at betale Processens Omkostninger, blev ved Højesteretsdommen, da Appellanten atter tabte Sagen, Processens Omkostninger i første Instans ophævede, men Appellanten tilpligtet at betale Procesomkostningerne for Højesteret.

H. R. D. 22 Oktbr. 1897, jfr. Hof. St. D. 9 Septbr. 1895, H. R. T. 1897 p. 491, U. f. R. 1897 p. 1115, jfr. 1895 p. 1202.

I et Tilfælde, hvor en Injuriant fritoges for Straf i Henhold til

Strfl. § 219, medens Injurien mortificeredes, blev Processens Omkostninger hævede.

Hof. St. D. 18 Oktbr. 1897, U. f. R. 1897 p. 1157.

Et Inkassationsaal af 10 pCt. nægtet under en Vekselsag som uhjemlet.

Sø-Hand. D. 25 Marts 1897, Sø-Hand. T. 1897 p. 213.

Da en Vekselsal aldeles ikke var præsenteret den indstævnte Akceptant til Betaling, ophævedes Sagens Omkostninger.

Sø-Hand. D. 15 Juli 1897, U. f. R. 1897 p. 1186, Sø-Hand. T. 1897 p. 335.

M. H. t. Procesomkostningerne for Overretten under en af et Konkursbo paaanket Skifteretskendelse udtalt, at disse blev at udrede af den fælles Konkursmasse i Henhold til Konkursl. § 31 b; eksigibel Dom saaledes ikke givet.

Vib. Ov. D. 22 Novbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 85.

En Mand dømt til enten at ægte en Kvinde eller betale hende en Erstatning samt til at tilsvare hende Processens Omkostninger, alt inden 8 Uger efter Dommens Forkyndelse.

Vib. Ov. D. 29 Novbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 86.

En Ejer af en Ejendom, der var blevet dømt til at betale et af ham bestilt Undermuringsarbejde, hvis Betaling efter Loven paaahvilede Ejeren af en Naboejendom, ikke antaget at have Krav paa af denne at faa godtgjort de ham ved nævnte Dom paalagte Procesomkostninger, som han havde paadraget sig ved ikke at betale Haandværkeren godvilligt.

Hof. St. D. 1 Novbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 112.

I en Sag, hvor et Fogedforbud kun delvis stadfæstedes, udtalt, at Forbudsforretningens Omkostninger ikke kunde tilkendes Citanten, ligesom Sagens Omkostninger ophævedes.

Hof. St. D. 29 Novbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 125.

I en af Københavns Magistrat anlagt, for Indstævntes Vedkommende beneficeret Sag, der afvistes som anlagt ved urigtigt Værneting, dømtes Magistraten til at betale Kost og Tæring til Indstævnte samt Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager til det offentlige og Salær til Indstævntes Sagfører med 30 Kr.

Kbh. Gældsk. D. 25 Oktbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 150.

Under en Appel af en Eksekutionsforretning, der ophævedes, hvorhos Indstævnte tilpligtedes at betale Appellanten et kontant Beløb paa 4500 Kr., hvori der var gjort Eksekution, og som af Fogeden var udbetalt til Indstævnte, blev Processens Omkostninger for Højesteret paa-

lagte Indstævnte med 1000 Kr., medens Omkostningerne for Hof- og Stadsretten ophævedes.

H. R. D. 10 Febr. 1898, jfr. Hof. St. D. 1 Juni 1896, H. R. T. 1897 p. 812, U. f. R. 1898 p. 262.

Under en som privat Sag til Højesteret appelleret offentlig Politisag blev — idet de Tiltalte frifandtes — Sagens Omkostninger for Politiretten og Overretten paalagte det offentlige, medens Processens Omkostninger for Højesteret, hvor begge Parter havde fri Proces, ophævedes.

H. R. D. 15 Febr. 1898, jfr. Isl. Ov. D. 8 Jan. 1894, H. R. T. 1897 p. 826, U. f. R. 1898 p. 267.

Udtalt, at der ikke i en Skiftedecision kunde træffes Bestemmelse om Disputens Omkostninger eller om Salær m. m. til den for den ene Part beskikkede Sagfører.

Kbh. Ov. D. 10 Jan. 1898, U. f. R. 1898 p. 300.

I en Sag, hvor der oprindelig var paastaet Erstatning, fordi Indstævnte skulde have udspreedt et løgnagtigt Rygte om Citanten — hvilken Paastand frafaldtes, da Indstævnte oplystes at være utilregnelig — blev Omkostningerne hævede, da Citanten vel havde haft Føje til at anlægge Sagen, men ikke imod Indstævntes Benægtelse havde bevist, at denne havde udspreedt Rygtet.

Hof. St. D. 7 Febr. 1898, U. f. R. 1898 p. 314.

I et Tilfælde, hvor Overretten ophævede en Udpantning for Formue- og Lejlighedsskat, blev Sagens Omkostninger for Overretten hævede.

Kbh. Ov. D. 9 Maj 1898, U. f. R. 1898 p. 526.

En Brugsforenings Konkursbo, som var indtraadt i en af Brugsforeningen for Højesteret indstævnet Sag, dømt til at betale Indstævnte Processens Omkostninger for Højesteret.

H. R. D. 17 Juni 1898, H. R. T. 1898 p. 272, U. f. R. 1898 p. 719.

Da en Indstævnt var død under Sagens Drift, og da det ikke var oplyst, om Arv og Gæld var vedgaaet i hans Bo, imod hvilket Paastanden rettedes, men som udeblev, kendtes Citanten alene berettiget til bl. a. ogsaa for Procesomkostningerne at erholde Udlæg i Boet efter dettes Beskaffenhed og Fordringens Natur. Tvangsklausul ej anvendt.

Hof. St. D. 4 Juli 1898, U. f. R. 1898 p. 752.

En udebleven Endossent, der søgtes til Indfrielse af en de non solutione protesteret Solaveksel, idet Vekselejereren assererede at have givet ham Underretning om Protesten i anbefalet Brev, bl. a. kun dømt efter Veksell. §§ 45—47 til Betaling af et fast Beløb i Sagsomkostninger, idet Bevis manglede for, at han var underrettet om Protesten paa foreskrevet Maade.

Sø-Hand. D. 3 Juni 1898, U. f. R. 1898 p. 982, Sø-Hand. T. 1898 p. 235.

En udebleven Veksellakceptant, der af Trassenten søgtes til Betaling af 2 hos denne domicilierede Veksler, ifølge Veksell. § 44 bl. a. kun dømt til at betale Sagens Omkostninger med et fast Beløb, da Vekslerne saas at have været endosserede til en Bank og atter at være indfrieede af denne, uden at det var oplyst, om der var forholdt overensstemmende med Veksell. § 43.

Sø-Hand. D. 3 Juni 1898, U. f. R. 1898 p. 984, Sø-Hand. T. 1898 p. 237.

Procesomkostninger hævede, da Sagsøgeren havde paastævnet et større Beløb, end der tilkom ham, medens Indstævnte ikke havde tilbudt det skyldige Beløb.

Sø-Hand. D. 30 Juni 1898, Sø-Hand. T. 1898 p. 281.

I en Sag om Indfrielse af en egen Veksel dømtes Indstævnte til at betale skadesløse Omkostninger, idet hans Paastand om Frifindelse med Tillæg af Omkostninger, der alene støttedes paa, at Vekslen ikke var præsenteret ham til Betaling, erklæredes ubeføjet under Henvi-
sning til Veksell. § 95, jfr. § 44.

Hof. St. D. 13 Febr. 1899, U. f. R. 1899 p. 416.

Spørgsmaal, om en Indstævnt, der ved Domskonklusionen i en beneficere Sag var dømt til at udrede Sagens Omkostninger »efter Reglerne for beneficerede Sager«, herefter var pligtig at betale Diæter og Rejseudgifter til en Sættedommer, hvorom der under Sagens Drift var nedlagt en Paastand, som var uomtalt i Præmisserne. Dette ikke antaget.

Kbh. Ov. D. 27 Febr. 1899, U. f. R. 1899 p. 419.

I et Tilfælde, hvor en Indstævnt var død under Sagens Drift og hans Dødsbo ikke havde villet indtræde i Sagen, kendtes Citanten berettiget til bl. a. for Procesomkostningerne at erholde Udlæg i Boet efter Fordringens Beskaffenhed og Boets Forhold.

Hof. St. D. 8 Maj 1899, U. f. R. 1899 p. 655.

I en Overretsdøm, der ex officio kendte en Sørætsdom uefterrettelig, ikke optaget nogen Bemærkning om Sagsomkostninger.

Kbh. Ov. D. 3 Juli 1899, U. f. R. 1899 p. 831.

En Part, der ved en Skønsforretning over nogle Ovne, ved hvis Forhandling han paastodes at have krænket en andens Eneret, havde ladet Skønsmændene syne en Ovn, som han maatte vide ikke var af den Slags, hvorom Sagen drejede sig, tilpligtet, skønt han vandt Sagen, at erstatte Modparten de ved denne Fremfærd forvoldte særlige Procesudgifter med 50 Kr.

Krim. D. 24 Juni 1899, U. f. R. 1899 p. 892.

En Selvskyldnerkautionist, der efter Dom havde indfriet sin Kautionsforpligtelse, anset uberettiget til at kræve de ham ved nævnte Dom

paalagte Procesomkostninger samt hans egne Udgifter under Sagen betalte af Hoveddebitor.

Hof. St. D. 9 Oktbr. 1899, U. f. R. 1899 p. 994.

I et Tilfælde, hvor der var gjort Arrest paa Grundlag af en for Højesteret indanket Dom, udtaltes det i Dommen i Justifikationssagen, at der ikke kunde gives Dom til Eksekution for Arrestens og Justifikationssagens Omkostninger.

Sø-Hand. D. 6 Juli 1899, U. f. R. 1899 p. 1006, Sø-Hand. T. 1899 p. 261.

Under en Sag, der var anlagt mod Overformynderiet, som havde erholdt fri Proces uden Beskikkelse af Sagfører, dømtes Citanten til at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager og i yderligere Sagsomkostninger til Overformynderiet 50 Kr.

H. R. D. 1 Novbr. 1899, jfr. Hof. St. D. 7 Novbr. 1898, H. R. T. 1899 p. 407, U. f. R. 1900 p. 31.

I et Tilfælde, hvor en Appellant havde givet den af ham udtagne Højesteretsstævning Paategning om, at Stævningen tilbagekaldtes, og havde ladet Paategningen forkynde for Appelindstævnte, men hvor denne nægtede at samtykke i Sagens Bortfald, og hvor Sagen derpaa efter Appellantens Paastand blev erklæret for hævet, blev Appellanten dømt til at betale Processens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Appelindstævntes beskikkede Sagfører.

H. R. D. 12 Febr. 1900, H. R. T. 1899 p. 590, U. f. R. 1900 p. 266.

Skønt et Forbud kun delvis stadfæstedes, tilkendtes Forbudsforretningens og Sagens Omkostninger dog Rekvirenten.

Hof. St. D. 8 Jan. 1900, U. f. R. 1900 p. 281.

I et Tilfælde, hvor en Sag om Erstatning for uforskyldt Vare-tægtsarrest afvistes i Medfør af L. 5 April 1888 § 4, Pkt. 1, blev Citanten dømt til at betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til de for ham og den indstævnte Amtmand beskikkede Sagførere.

Vib. Ov. D. 18 Juni 1900, U. f. R. 1900 p. 653.

Under en Gældskommissionssag til Betaling af en Veksel samt skadesløse Omkostninger, mod hvilke Paastande Indstævnte kun havde exciperet, tilkendtes der Citanten skadesløse Omkostninger.

Kbh. Gældsk. D. 26 Jan. 1900, U. f. R. 1900 p. 721.

Under en Vekselsag tilkendtes der Citanten, trods Indstævntes Protest, et Beløb som Inkassationsalær. Konklusionen affattedes saaledes, at Indstævnte dømtes til at betale »Sagens Omkostninger skadesløst, derunder Inkassationsalær 60 Kr.«

Hof. St. D. 19 Novbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 112.

I et Tilfælde, hvor en Mand, der under en offentlig Politisag var blevet idømt Mulkt for Overtrædelse af § 6 i L. 26 Marts 1898, havde

indanket Sagen i Civilprocessens Former for Overretten og her var blevet frifundet, blev det offentlige dømt til at betale ham Processens Omkostninger for Overretten.

Vib. Ov. D. 11 Marts 1901, U. f. R. 1901 p. 383.

En Kreditor kendt berettiget til i Debtors Konkursbo at nyde Udlæg for sin Fordring med Renter og for Sagsomkostninger, »alt efter Fordringens Beskaffenhed og Boets Forhold«. Tvangsklausul ej anvendt.

Kbh. Ov. D. 22 April 1901, U. f. R. 1901 p. 536.

I en af et Konkursbo anlagt Sag blev Boet dømt til at betale Indstævnte Sagens Omkostninger under sædvanlig Tvangsklausul og Eksekutionstermin.

Vib. Ov. D. 20 Maj 1901, U. f. R. 1901 p. 654.

Jfr. Sø-Hand. D. 26 Septbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 267, Sø-Hand. T. 1902 p. 61.

I et Tilfælde, hvor en Endossent, der udeblev, dømtes efter Veksell. § 46, tilkendtes Sagens Omkostninger kun Citanten med et bestemt Beløb.

Hof. St. D. 20 Maj 1901, U. f. R. 1901 p. 696.

Kbh. Gældsk. D. 12 Jan. 1903, U. f. R. 1903 A p. 591.

Kbh. Gældsk. D. 6 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 586.

Ikke antaget, at en Person, hvem der var tilkendt skadesløse Sagsomkostninger, herefter havde Ret til at beregne sig et Inkassationsalær.

Kbh. Ov. D. 24 Juni 1901, U. f. R. 1901 p. 730.

I et Tilfælde, hvor der tilkendtes en Person Erstatning for ufor skyldt Varetægtsarrest, tilkendtes der ham, der for Overretten havde mødt ved privat engageret Sagfører, 60 Kr. i Procesomkostninger for Overretten.

Vib. Ov. D. 21 Oktbr. 1901, U. f. R. 1901 p. 979.

Udtalt, at Udgifterne ved Skønsforretninger, der optages efter Dom, ikke kunne henregnes til Procesomkostningerne i Hovedsagen, samt at der savnes Hjemmel til at statuere, at slige Udgifter i alle Tilfælde skulle falde Domfældte til Last.

Kbh. Ov. D. 21 Oktbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 21.

Under en Sag mod en Vekseldebitor, der udeblev, til Veksels Betaling og til Stadfæstelse af en for denne foretaget Arrestforretning m. m., udtaltes det, at der ikke kunde tilkendes Citanten et særligt Inkassationsalær, da der ikke var oplyst nogen Hjemmel til at beregne et saadant.

Hof. St. D. 2 Decbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 134.

En Køber, der uberettiget havde vægret sig ved at acceptere en Veksell, som Sælgeren i Henhold til Kontrakten havde trukket paa ham

for Købesummen, og som derefter blev søgt og dømt til straks at betale Købesummen kontant, blev tillige idømt skadesløse Sagsomkostninger.

Sø-Hand. D. 26 Septbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 269, Sø-Hand. T. 1902 p. 65.

I et Tilfælde, hvor en Mand, som ifølge Blankoendossement ejede en egen Veksel, for hvis Vedkommende Protest af alle var frafaldet, søgte Endossent Nr. 2 til Betaling af Vekslen, tilkendtes Omkostningerne Citanten ikke skadesløst, men kun med et bestemt Beløb, da Citanten havde undladt at give Meddelelse om Betalingens Udeblivelse til Endossent Nr. 1, ved hvis Navn paa Vekslen Stedbetegnelse var anført.

Hof. St. D. 5 Maj 1902, U. f. R. 1902 A p. 558.

I et Tilfælde, hvor en Domhaver havde faaet Udlæg i en Domfældte tilfalden Arv, der beroede hos Testamentseksekutor, men paa Grund af Eksekutors Vægning ved at udbetale Beløbet havde maattet tage Dom over denne, statueredes det under en af Domhaveren mod Domfældte anlagt ny Sag, at Domfældte maatte være pligtig at betale de med Forfølgningen mod Eksekutor forbundne Udgifter saavel som de under Forfølgningen paaløbne Renter.

H. R. D. 29 April 1902, jfr. Hof. St. D. 19 Febr. 1900, H. R. T. 1902 p. 100, U. f. R. 1902 B p. 162.

I et Tilfælde, hvor Indstævnte i en Arrestforfølgningssag var gaaet fallit under Sagens Drift, og hvor Konkursboet, mod hvilket Citanten derefter havde rettet sin Paastand, ikke havde givet Møde i Sagen, kendtes Citanten berettiget til for det paastævnte Beløb samt Arrestens og Sagens Omkostninger at nyde Udlæg i Boet »efter dettes Beskaffenhed og Fordringernes Natur«. Tvangsklausul, men ikke Eksekutions-termin anvendt.

Hof. St. D. 1 Septbr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 829.

Under en mindre Gældssag tilkendtes der Citanten efter hans Paastand skadesløse Procesomkostninger for Underretten, da Indstævnte, der havde givet Møde ved Sagfører, hverken havde gjort Indvending mod denne Paastand eller havde paastaaet sig tilkendt Procesomkostninger.

Vib. Ov. D. 22 Decbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 209.

I et Tilfælde, hvor Indstævnte i en Arrestforfølgningssag var falleret under Sagens Drift, og hvor Konkursboet var indtraadt og havde erklæret ingen Indsigelse at have mod Paastanden, kendtes Citanten berettiget til for det paastævnte Beløb og Arrestens Omkostninger at nyde Udlæg efter Fordringernes Natur og Boets Beskaffenhed. Boet tilpligtedes derhos at betale Sagens Omkostninger. Tvangsklausul ej anvendt.

Hof. St. D. 5 Jan. 1903, U. f. R. 1903 A p. 255.

Antaget, at det ikke kunde paalægges Debitor at tilsvare Kreditor Omkostningerne ved en forgæves Retsforfølgning mod Debitors Selvskyldnerkautionist.

Hof. St. D. 23 Febr. 1903, U. f. R. 1903 A p. 317.

Da en Arrestrekvisitus efter Forfølgningssagens Paastævning flere Gange havde tilbudt, hvis Irettelæggelsen frafaldtes, at anerkende Arresten som gyldig og at betale Omkostningerne derved samt de indtil da paaløbne Sagsomkostninger, fandtes Forfølgningssagens Omkostninger at maatte hæves.

Sø-Hand. D. 12 Febr. 1903, U. f. R. 1903 A p. 632, Sø-Hand. T. 1903 p. 73.

Procesomkostningerne for Højesteret ophævede i et Tilfælde, hvor Højesteret ikke fandt Anledning til at forhøje den i en Injuriesag idømte Straf.

Se bl. a. H. R. D. 3 Febr. 1903, H. R. T. 1902 p. 661, U. f. R. 1903 B p. 136.

I et Tilfælde, hvor A., der havde fri Proces for Højesteret, havde givet Møde ved privat engageret Sagfører, dømtes hans Modpart dels til at betale Sagens Omkostninger for Højesteret efter Reglerne for beneficerede Sager, dels til at betale A. 100 Kr. i yderligere Omkostninger.

H. R. D. 11 Febr. 1903, H. R. T. 1902 p. 682, U. f. R. 1903 B p. 152.

Da en Debitor, der i Brev af 6 Maj fra en Sagfører var anmodet om at indbetale sin Gæld til et Firma til Sagføreren omgaaende, d. 7 Maj havde tilstillet Kreditor Beløbet direkte og meddelt Sagføreren dette, fandtes han ikke pligtig at betale Omkostningerne ved den af Sagføreren allerede d. 7 Maj til Beløbets Betaling paastævnte Sag, hvorimod disse paalagdes Sagsøgeren.

Sø-Hand. D. 6 Aug. 1903, U. f. R. 1904 A p. 105, Sø-Hand. T. T. 1903 p. 295.

Da en Sagsøger under Sagens Drift havde tilstillet Indstævnte et Brev, hvori han erklærede sig tilfredsstillet og udtalte, at Sagsanlægget beroede paa en Misforstaaelse, fandtes han at have givet Afkald paa Procesomkostninger. Disse hævedes, da Indstævnte ikke straks havde underrettet den Sagfører, som havde anlagt Sagen, om Brevets Indhold.

Sø-Hand. D. 3 Septbr. 1903, Sø-Hand. T. 1903 p. 333.

I en Sag, der afvistes ex officio, idet Indstævntes principale Frifindelsespaastand forkastedes, medens der ikke kunde gives en tilstrækkelig endelig og bestemt Dom efter hans subsidiære — rigtige — Paastand, da det fornødne Materiale ikke var forelagt Retten af Citanten, hævedes Processens Omkostninger.

Hof. St. D. 5 Oktbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 168.

Under en Sag, som Ejeren af en Check, hvis Betaling var nægtet af Trassaten, havde anlagt imod dens Udsteder til Betaling af dens Paalydende, tilkendt Sagsøgeren skadesløse Procesomkostninger under Henvisning til L. 23 April 1897 § 3.

Hof. St. D. 23 Novbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 218.

I et Tilfælde, hvor Indstævntes Bo under Sagens Drift var taget under Konkursbehandling og derefter var mødt under Sagen, kendtes Sagsøgeren berettiget til for Fordringen med Renter at erholde Udlæg i Boet efter Fordringens Natur og Boets Beskaffenhed, medens Boet tilpligtedes — dog uden at Dommen indeholdt Tvangsklausul eller Eksekutionstermin — at betale Processens Omkostninger.

ibid.

Lignende Dom, hvorved der bl. a. tilkendtes Citanten Ret til at erholde Udlæg i Boet for Omkostningerne ved en ved Konkursen bortfaldet Arrest.

Hof. St. D. 28 Marts 1904, U. f. R. 1904 A p. 471.

I en Gældskommissionssag angaaende Beregning af Arveafgift paalagt den tabende Part som Sagsomkostninger at betale Salær til den konstituerede Kammeradvokat med 15 Kr.

Kbh. Gældsk. D. 4 Jan. 1904, U. f. R. 1904 A p. 571.

En udebleven Indstævnt, der bl. a. søgtes til at betale Sagens Omkostninger skadesløst »efter Overenskomst« — om hvilken Overenskomst der iøvrigt intet forelaa — af Gældskommissionen dømt til at betale skadesløse Sagsomkostninger.

Kbh. Gældsk. D. 6 Juni 1904, U. f. R. 1904 A p. 590.

Under en af Udenrigsministeriet imod en Skibsfører til Betaling af Udgifterne, 66 Kr. 75 Ø., ved en forulykket Matros' Begravelse anlagt Sag dømtes Skibsføreren til i Omkostninger at betale, hvad Gebyrerne vilde have udgjort, hvis Sagen ikke havde været anlagt af det offentlige, og Salær til Kammeradvokaten med 20 Kr.

Sø-Hand. D. 13 April 1904, U. f. R. 1904 A p. 639, Sø-Hand. T. 1904 p. 204.

Under en i den civile Proces' Former for Højesteret indanket Voldssag blev, idet Tiltalte frifandtes, Aktionens Omkostninger samt Processens Omkostninger for Højesteret paalagte det offentlige.

H. R. D. 2 Novbr. 1903, H. R. T. 1903 p. 351, U. f. R. 1904 B p. 4.

I et Tilfælde, hvor der for Højesteret optraadte en akcessorisk Intervenient, som støttede den ene Parts Frifindelsespaastand, tilkendtes der alene denne Part, ikke Intervenienten, Procesomkostninger.

H. R. D. 10 Maj 1904, H. R. T. 1904 p. 181, U. f. R. 1904 B p. 236.

Processens Omkostninger for Højesteret i en for Indstævntes Vedkommende beneficeret Sag paalagte Appellanten, uagtet denne opnaaede en Nedsættelse af det ham ved den indankede Dom ikendte Beløb.

H. R. D. 16 Maj 1904, H. R. T. 1904 p. 185, U. f. R. 1904 B p. 240.

Under et Regressøgsmal, som en sammen med 4 andre Arvinger selvskiftende Arving A., der var dømt til at betale en ved Arveladernes Testamente indsat Legatar B. det ham tillagte, af Arvingernes befuldmægtigede forbrugte Beløb, havde anlagt mod Medarvingerne, fandtes disse ikke ansvarlige for de A. i Sagen med B. paalagte Procesomkostninger eller for A.s egne Omkostninger i nævnte Sag.

Vib. Ov. D. 10 Oktbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 69.

Med Hensyn til, at der under en Vekselsag var paastaet skadeløse Sagsomkostninger, derunder Inkassosalær efter Vekselret, udtalt, at Vekselret ikke særlig hjemler Inkassosalær.

Sø-Hand. D. 29 Septbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 88, Sø-Hand. T. 1904 p. 349.

I et Tilfælde, hvor Veksell. § 46 bragtes til Anvendelse, tilkendtes der Vekselejerens skadeløse Sagsomkostninger.

Hof. St. D. 17 Oktbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 126.

Hof. St. D. 30 Oktbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 330.

Se derimod Hof. St. D. 12 Marts 1906, U. f. R. 1906 A p. 663.

Under et af en Vekselendossent mod Vekseludstederen anlagt Søgsmal til Betaling af Vekslen m. m. statueredes det, at der manglede Hjemmel til at tilkende Citanten Godtgørelse for de til Retsfølgning mod en tidligere Endossent anvendte Omkostninger.

Hof. St. D. 27 Febr. 1905, U. f. R. 1905 A p. 390.

I et Tilfælde, hvor der var Tvist, om en af N. N. i et Konkursbo anmeldt Fordring skulde anerkendes, kom den i Sagen afsagte Højesteretsdoms Konklusion til at lyde paa, at N. N. »anerkendes som Fordringshaver i Konkursboet for et simpelt personligt Gældskrav, stort — Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret betaler det nævnte Konkursbo til N. N. med —«.

H. R. D. 19 Oktbr. 1905, jfr. Vib. Ov. D. 28 Novbr. 1904, H. R. T. 1905 p. 404, U. f. R. 1906 A p. 21.

Da den af en Appellant — der i 1ste Instans var dømt til at betale det paastævnte Beløb og Sagens Omkostninger — m. H. t. Underretsdømmens Realitetsafgørelse nedlagte Paastand alene gik ud paa Forandring af Dømmens Bestemmelser om Sagens Omkostninger, blev Sagen forsaavidt ex officio afvist fra Overretten.

Vib. Ov. D. 23 Oktbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 165.

I et Tilfælde, hvor den ene af to solidariske Selvskyldnerkautionsister havde indfriet Hoveddebitors Gæld, statueredes det, at nævnte Kautionsist ved Indfrielsen for Regresfordringens Vedkommende var

indtraadt i Kreditors Retsstilling efter den for Gælden udstedte Obligation. Under den af ham mod Medkautionisten anlagte Regressag tilkendtes der ham derfor skadesløse Sagsomkostninger.

Kbh. Ov. D. 11 Juni 1906, U. f. R. 1906 A p. 726.

Se ogsaa Hof. St. D. 9 Maj 1898, U. f. R. 1898 p. 525.

Ved Underrettsdommen var Sagens Omkostninger blevet hævede, men Citantens Paastand iøvrigt taget til Følge. En af Citanten institueret Appel med det Øjemed at faa Sagens Omkostninger i 1ste Instans tilkendte, medens Underrettsdommen i øvrigt paastodes stadfæstet, blev taget til Følge.

Vib. Ov. D. 30 April 1906, U. f. R. 1906 A p. 745.

Proformarethandler, se særlig Ejendomsret II b og Kontrakt I.

Proklama, se Prækclusion og Skifte.

Prækclusion.

En for 1 Aar fra 1 April 1895 fæstet Gartner, som, efterat Husbonden var død i Maj og hans Bo var taget under offentlig Skiftebehandling, havde fortsat Tjenesten, indtil han — efterat Boet var ekstraderet Husbondens Enke, imod at hun skulde tilsvare Massegælden — d. 1 Oktbr. blev afskediget, fundet berettiget til Løn til 1 April 1896 samt Kostpenge, idet hans Fordring herpaa ikke var prækluderet ved Ikke-Anmeldelse efter det af Skifteretten udstedte Proklama.

Kbh. Ov. D. 24 Jan. 1898, U. f. R. 1898 p. 306.

En Fordring, der først var anmeldt i et Dødsbo efter Udløbet af Proklamaet, ikke anset prækluderet, da Fordringshaveren ifølge en ham fra Medhjælperen i Boet særlig tilstillet Tilsigelse tidligere var mødt paa en Skiftesamling og dér uden Indsigelse fra nogens Side var admitteret til at deltage i Forhandling og Afstemning, hvorfor han havde haft Grund til at anse en særlig Anmeldelse af hans Krav, om hvilket Boets Bøger indeholdt fornøden Oplysning, for ufornöden.

Hof. St. Skifteek. Decis. 17 Maj 1898, U. f. R. 1899 p. 213.

Udtalt, at selv om en Kreditors Krav overfor en Forbrugsforening var prækluderet ved Ikke-Anmeldelse ifølge et Proklama, der var udstedt i Foreningens Bo, medens en af Kreditor imod nogle Foreningsmedlemmer, der hæftede solidarisk for Foreningens Gæld, anlagt Sag verserede for Retten, kunde dette ikke paavirke hans Ret overfor de indstævnte Medlemmer.

Kbh. Ov. D. 3 Juni 1901, U. f. R. 1901 p. 719.

Statueret, at en Fordring, som tilkom et norsk Firma overfor en dansk Grosserer ifølge en ved en norsk Ret afsagt Dom, ikke var prækluderet, skønt den ikke var anmeldt efter det efter Grossererens Død af hans Enke udstedte Proklama, da Retssagen, omend optaget til Dom, endnu var svævende, dengang Proklamaet udstedtes, og da

Enken ifølge gældende Ret, jfr. navnlig D. L. 1—24—37, ved Mandens Død var indtraadt som Part i Retssagen.

H. R. D. 1 Septbr. 1903, jfr. Hof. St. D. 1 Decbr. 1902, H. R. T. 1903 p. 220, U. f. R. 1903 B p. 273.

Antaget, at en i en Hesteforsikringsanstalt forsikret, som havde Krav paa Erstatning for en forinden Oktbr. 1902 tilskadekommen Hest, og som skyldte Selskabets efter Skiftel. § 82 behandlede Bo to ham efter Lovene paalignede Ekstrabidrag for 1902 og 1903, maatte være berettiget til Modregning af førstnævnte Beløb med de ham saaledes affordrede Ekstrabidrag, uanset at han ikke havde anmeldt sit Krav efter et af Boet udstedt præklusivt Proklama, idet der fandtes at være Konneksitet imellem de gensidige Krav.

Hof. St. D. 19 Febr. 1906, U. f. R. 1906 A p. 643.

Præmieobligationer, se Næringsvæsen V og Spil.

Præskription.

I. Ordinær.

Antaget, at det i de oprindelige Statuter for den vest- og sønderjydske Kreditforening omhandlede Indskud til Reservefonden, som enhver Laantager skulde indbetale, maatte betragtes som et Indskud, der gjorde Laantageren til Medejer af Reservefonden — i hvilket Forhold ifølge Statutterne ingen Forandring indtraadte ved Laantagerens Udtrædelse som Medejer af Foreningen — og at derfor de af Kreditforeningen til Laantagerne for saadanne Indskud udstedte Beviser ikke var Genstand for Forældelse efter D. L. 5—14—4.

H. R. D. 7 Febr. 1898, jfr. Hof. St. D. 26 Oktbr. 1896, H. R. T. 1897 p. 804, U. f. R. 1898 p. 258, jfr. 1896 p. 1268.

Spørgsmaal, om en Fordring for leverede Varer, som en dansk Grosserer havde erhvervet paa en i Malmø bosat svensk Statsborger, i Henseende til dens Præskription skulde, efterat Debitor havde bosat sig her, bedømmes efter dansk eller svensk Ret. Det første antaget, uagtet Debitor vedblivende var svensk Statsborger, da Fordringen ved Flytningen var retskraftig ogsaa efter svensk Ret, og da der intet forelaa om, at det ved dens Stiftelse havde været Parternes Hensigt, at den skulde opfyldes i Sverrig eller til enhver Tid være svensk Ret undergivet.

H. R. D. 13 Febr. 1899, jfr. Sø-Hand. D. 30 Juni 1898, H. R. T. 1898 p. 778, U. f. R. 1899 p. 370, jfr. 1898 p. 991, Sø-Hand. T. 1899 p. 134, jfr. 1898 p. 275.

En Indstævnt, der, da han krævedes for en gammel Gæld, deriblandt for en mere end 20 Aar gammel Post, bl. a. havde svaret: »Naar jeg kan, skal Du faa«, antoges ikke derved at have erkendt, at der vedblivende paahvilede ham en retlig Forpligtelse til at betale denne Post.

Hof. St. D. 21 Novbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 178.

Antaget, at et Krav, som en Skrædder mulig maatte have paa en Kunde for Klæder, leverede i 1876, var forældet, da Skrædderen ikke havde oplyst noget, hvorved Forældelsen skulde være hindret, medens han efter sin egen Fremstilling ikke efter det nævnte Aar havde leveret Kunden Varer, for hvilke han ikke havde haft Dækning i Beløb, som senere eller samtidig blev betalt ham.

Kbh. Gældsk. D. 25 Novbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 210.

Da et i 1882 i Sverrig udstedt Gældsbevis maatte anses udstedt Henhold til den svenske Lovgivning, da et Gældsbevis efter denne forældes i 10 Aar fra Udstedelsesdagen, og da den Omstændighed, at Udstederen kort efter Udstedelsen var udvandret til Amerika og derfra i 1894 var flyttet til Danmark, ikke kunde medføre, at Gældsbeviset ikke længere skulde bedømmes efter svensk Ret, blev Udstederen frifundet under en Sag, som en Kautionist, der i 1890 havde indfriet Gældsbeviset og faaet det tiltransporteret, havde anlagt imod ham til Bevisets Indfrielse.

Hof. St. D. 17 Juli 1899, U. f. R. 1899 p. 836.

En Fordring ikke anset præskriberet, da Præskriptionen var afbrudt ved dens Anmeldelse i Debtors Konkursbo, og da Retssag til Betaling af den udækkede Del af Fordringen var anlagt, førend der var forløbet 20 Aar efter Konkursboets Slutning.

Kbh. Ov. D. 31 Juli 1899, U. f. R. 1899 p. 847.

I et Tilfælde, hvor ifølge en Obligation med Pant i en fast Ejendom den skyldige Kapital skulde henstaa uopsigelig og rentefri, saalænge en vis Person levede, statueredes det, at der ikke kunde være Spørgsmaal om at regne Forældelsesfristen fra et tidligere Tidspunkt end den nævnte Persons Dødsdag.

Kbh. Ov. D. 4 Febr. 1901, U. f. R. 1901 p. 293.

I et Tilfælde, hvor Indstævnte udeblev, gaves der Dom for, at to af ham for næsten 20 Aar siden udstedte Gældsbevis fremdeles maatte anses som gyldige.

Hof. St. D. 28 Oktbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 26.

Spørgsmaal, om et Salær, som var tilsagt en Impresario i en mellem Direktøren for et Forlystelsesetablissement i Kristiania og en udenlandsk Artist oprettet Kontrakt, var undergivet norsk Rets Forældelsesregler. Dette ikke antaget, da Kontrakten, skønt den angav sig at være udstedt i Kristiania, bar Paategning om at være underskrevet af Direktøren i København, da Kontrakten i Virkeligheden var underskrevet i Malmø, og da Opfyldelsesstedet ikke blot var Norge, men ogsaa Sverrig, ligesom Kontrakten erklærede Retten i Stockholm for kompetent til at afgøre Tvistigheder.

Hof. St. D. 2 Jan. 1905, U. f. R. 1905 A p. 332.

II. Ekstraordinær.

Jfr. Veksler V og Vidner VI.

Præskriptionen i Strfl. § 67, Pkt. 2, udelukker m. H. t. Injurie-

sager alene Straf og kan ikke faa Anvendelse paa en Injuriesag, hvor alene Mortifikation er paastaaet.

Kbh. Ov. D. 11 Oktbr. 1897, U. f. R. 1897 p. 1150.

Udtalt, at Præskriptionsbestemmelsen i Konkursl. § 30 ikke var anvendelig i et Tilfælde, hvor Stævningen var udtaget efter Fristens Udløb, da dog Forligsklagen var forkyndt forinden og Sagen derefter var fremmet med behørig Hurtighed. — Indsigelse, hentet fra nævnte §, antaget at vedrøre Sagens Formalitet.

H. R. D. 20 Decbr. 1898, jfr. Hof. St. D. 25 Oktbr. 1897, H. R. T. 1898 p. 617, U. f. R. 1899 p. 137, jfr. 1897 p. 1163.

Præskriptionsfristen i Tyendel. § 64 anset afbrudt ved Anlæget af en Sag, hvorunder der paa Grund af Uvidenhed om Indstævntes Alder ikke var medindstævnet nogen Kurator. Efterat denne Sag ved en undskyldelig Fejltagelse fra Klagerens Side var hævet paa Grund af begge Parters Udeblivelse, fandtes en 7 Dage derefter, men efter Præskriptionsfristens Udløb paaklaget ny Sag rettidig anlagt.

Vib. Ov. D. 8 Aug. 1898, U. f. R. 1898 p. 744.

Strafskylden for nogle Injurier anset bortfaldet efter Strfl. § 67, da den fornærmede vel i Tide havde udtaget Forligsklage, men ikke derefter havde forfulgt Sagen uden Ophold, idet han først havde udtaget Stævning 3¹/₂ Maaned senere, og Fristen i nævnte § da var udløbet. Mortifikation derimod givet.

Hof. St. D. 5 Septbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 821.

Udtalt, at Oversiddelse af den i Strfl. § 67 fastsatte Frist ikke kunde medføre den paagældende Injuriesags Afvisning. Derimod fri fandtes Indstævnte for Straf, da Sagen, hvori Forligsklage var udtaget d. 4 Aug. 1896 inden Fristens Udløb, efter næste Dag at være henvist til Retten først var paastævnet d. 17 Septbr. 1897. Mortifikation givet.

Kbh. Ov. D. 2 Jan. 1899, U. f. R. 1899 p. 385.

En Tyendesag, der var anlagt efter Udløbet af den i Tyendel. § 64 fastsatte Frist, ikke afvist, da der tidligere i rette Tid havde været anlagt Sag om samme Forhold, hvilken Sag var hævet paa Grund af Citantens Udeblivelse, og da den nye Sag var anlagt inden 4 Uger efter Ophævelsen af den ældre.

Kbh. Ov. D. 29 Maj 1899, U. f. R. 1899 p. 663.

Den i L. 12 April 1889 § 2, jfr. L. 29 Decbr. 1857 § 22, fastsatte Frist for Paatale af uberettiget Opførelse af Dramatiseringer af andres Digterværk regnes fra hver Opførelse for sig, ikke fra den første Opførelse.

Hof. St. D. 26 Juni 1899, U. f. R. 1899 p. 678.

Reglen i Tyendel. § 64, Pkt. 3, om, at en Husbond kan bevare sin Ret imod Tyendet ved inden Forældelsesfristens Udløb at gøre Anmeldelse til Politiet om, at han ikke kender Tyendets Opholdssted, anset analogisk anvendelig i et Tilfælde, hvor Husbonden vel havde

faaet at vide, hvor Tyendet opholdt sig; men hvor Fristens Oversidelse skyldtes, at han ikke inden dens Udløb havde kunnet faa en Kurator beskikket for Tyendet.

Krim. D. 27 April 1899, U. f. R. 1899 p. 889.

Selv om et af Ægtefæller oprettet reciprokt Testamente maatte have savnet Retsgyldighed, fordi Testamentsformerne ikke var iagttaget, og selv om Intestatarvingerne efter Hustruen, der først var afgaaet ved Døden, derfor trods Testamentet havde haft Krav paa Arv efter hende, maatte dette Krav ifølge Fr. 11 Septbr. 1839 § 2 være forældet, da der var forløbet mere end 15 Aar efter hendes Død, inden det var gjort gældende, og da det ikke var oplyst, at Manden ved at tilegne sig hele Arven efter Hustruen havde gjort sig skyldig i nogen til Skadeserstatning forpligtende Mislighed.

H. R. D. 25 Juni 1901, jfr. Kbh. Ov. D. 8 Jan. 1900, H. R. T. 1901 p. 253, U. f. R. 1901 p. 620, jfr. 1900 p. 288.

Statueret, at en Mand, der havde gjort sig skyldig i ulovligt Eftertryk ved i Decbr. 1897 at udgive Sangene til en af de saakaldte Sommerrevuer, men mod hvem Sag først var anlagt i April 1899, i Medfør af L. 29 Decbr. 1857 § 22 ikke kunde straffes for det saaledes begaaede Eftertryk, og at et nedlagt Forbud maatte ophæves, forsaavidt det gik ud paa at forbyde ham at forhandle de af ham i Decbr. 1897 udgivne Sange.

Hof. St. D. 7 Maj 1900, U. f. R. 1900 p. 593.

En Sag om Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest afvist ex officio i Medfør af L. 5 April 1888 § 4, Pkt. 1, da Søgsmålet ikke støttedes paa andre Omstændigheder af retlig Betydning end saadanne, der var komne til Citantens Kundskab under eller ganske kort efter den mellem 2 og 3 Aar før Stævningens Udtagelse sluttede Under-søgelse.

Vib. Ov. D. 18 Juni 1900, U. f. R. 1900 p. 653.

Den Bestemmelse i den for Malerfaget gældende Prisliste, at Arbejdsregninger skulde være indleverede til Mesteren senest 8 Dage efter Arbejdets Afslutning, fandtes ikke at indeholde nogen Præskriptionsfrist.

Krim. D. 3 Juli 1900, U. f. R. 1900 p. 841.

Statueret, at den i Konkursl. § 30 fastsatte Præskription maatte regnes fra den Skiftesamling, hvor Fordringerne i Boet i Almindelighed blev prøvede, og ikke fra den tidligere afholdte Skiftesamling, paa hvilken det var blevet besluttet at anlægge den paagældende Afkræftelsessag.

Hof. St. Kend. 3 Septbr. 1900, U. f. R. 1900 p. 944.

Da en brandlidt ikke havde overholdt den Bestemmelse i hans Brandforsikringspolice, at han, naar han vilde sagsøge Forsikrings-selskabet til Betaling af et anmeldt, men ikke godkendt Erstatningskrav, under Fortabelse af sin Ret burde paastævne Sagen inden 3 Maaneder,

efter at Selskabets Beslutning var meddelt ham, frifandtes Selskabet under den af ham anlagte Erstatningssag.

Kbh. Gældsk. D. 10 Aug. 1900, U. f. R. 1901 p. 229.

Under en offentlig Politisag, anlagt efter Begæring af en Privatmand for Indgreb i hans Fiskeriret, fandtes Strafansvaret at være bortfaldet i Medfør af L. 26 Marts 1898 § 13, Stk. 2, da Sigtede ikke inden Forløbet af et Aar, efterat Indgrebet skulde være sket, havde faaet Tilkendegivelse fra Dommeren om, at Tiltale definitivt var besluttet, ligesom ialfald den Omstændighed, at der i langt over et Aar ikke blev foretaget noget i Sagen, maatte give Sigtede grundet Anledning til at antage, at Begæringen om Paatale var taget tilbage.

Vib. Ov. D. 9 April 1901, U. f. R. 1901 p. 628.

I et Tilfælde, hvor et d. 20 Oktbr. af Tjenesten bortvist Tyende søgte Husbonden til Betaling af Løn for Tiden fra 1 Juli til 1 Novbr. og Kostpenge, fandtes Sagen ikke forfulgt med behørig Hurtighed i Overensstemmelse med Tyendel. § 64, da Sagen, efter d. 26 Oktbr. at være henvist til Retten af Forligsmægleren, først var indbragt for Politiretten ved Begæring af 6 Decbr. næstefter. Efter Husbondens Paastand afvistes Sagen derfor, forsaavidt Tyendet paastod sig tilkendt mere end Løn til Bortvisningsdagen.

Vib. Ov. D. 15 Juli 1901, U. f. R. 1901 p. 939.

I et Tilfælde, hvor Skiftesamlingen til Fordringernes Prøvelse var holdt d. 31 Maj, hvor Forligsklage var udtaget og forkyndt henholdsvis d. 11 og d. 15 Juni, og hvor Stævning var udtaget d. 18 Aug., fandtes Reglen i Konkursl. § 30 fyldestgjort.

Kbh. Ov. D. 21 Oktbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 17.

En i Medfør af Konkursl. § 28 anlagt Afkræftelsessag afvist, fordi Citanten først 21 Dage efter Forligsmæglingen havde udtaget Stævning, idet han herefter ikke havde fyldestgjort de i Konkursl. § 30 givne Forskrifter til Sagens behørige Fremme.

H. R. D. 8 Oktbr. 1902, jfr. Hof. St. D. 6 Jan. 1902, H. R. T. 1902 p. 342, U. f. R. 1902 B p. 253, jfr. 1902 A p. 185.

Skønt Stævningen i en Sag om Erstatning for uforskyldt Vare-tægtsfængsel først var udtaget over et Aar efter Varetægtsfængslets Op-hør, fandtes Sagen anlagt i rette Tid, idet nemlig den kriminelle Sag mod Citanten først var blevet endelig paakendt af Højesteret d. 17 Decbr. 1900, medens Stævningen i Erstatningssagen var udtaget d. 6 Novbr. 1901.

Hof. St. Kend. 7 April 1902, U. f. R. 1902 A p. 525.

En Sag mod et Ulykkesforsikringsselskab angaaende Erstatning for en ved ulykkeligt Tilfælde paaført Skade afvist, da den forsikrede havde tilsidesat den i Policen indeholdte Bestemmelse, at Sag vilde være at anlægge 1 Maaned, efterat Selskabets endelige Bestemmelse var meddelt ham.

Hof. St. D. 10 Aug. 1903, U. f. R. 1904 A p. 14.

En Paastand om Afvisning af en Tyendesag, fordi Sagen ikke var paaklaget inden 4 Uger efter Forholdets Ophør, forkastet, da der samme Dag, som Forholdet ophørte, var udtaget Forligsklage i en der-efter ved ordinær Ret anlagt Sag, efter hvis Afvisning den nuværende Klage til Politiretten var udtaget 11 Dage efter Afvisningsdommens Afsigelse.

Kbh. Ov. D. 2 Novbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 186.

En af en Husbond imod en Karl anlagt Tyendesag afvist fra Politiretten i Medfør af Tyendel. § 64, da Karlen, der ved Sagens første Foretagelse havde frafaldet Rettens Vejledning og faaet Udsættelse for at søge juridisk Bistand, men derefter var udeblevet, ikke kunde ligestilles med den, der var mødt ved Sagfører, og heller ikke havde erklæret, at han trods Sagens for sildige Anlæg ikke havde noget imod Paadømmelsen.

Kbh. Ov. D. 23 Novbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 212.

Strafansvar efter Strfl. § 220 fundet forældet ifølge Strfl. § 67.

Hof. St. D. 2 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 529.

En Paastand om Afvisning af en imod et Forsikringsselskab anlagt Sag om Erstatning for Skade ved Ulykkestilfælde, hvilken Paastand støttedes paa, at de i Forsikringsbetingelserne satte Frister for Rets-sags Anlæg var oversiddede, forkastet, da Indsigelsen vedrørte Realiteten.

Hof. St. Kend. 18 Juli 1904, U. f. R. 1904 A p. 716.

Efter at et Tyende d. 11 Juli 1905 havde forladt sin Tjeneste i Utide, og Husbonden i Anledning heraf under 3 Aug. s. A. havde anlagt Sag mod Tyendet, blev denne Sag afvist ved Dom af 6 Septbr. næstefter, hvorpaa Husbonden under 8 s. M. paaklagede en ny Sag. Statueret, at Husbonden ved de af ham saaledes foretagne Retsskridt havde fyldestgjort Forskriften i Tyendel. § 64 om Paaklage inden 4 Uger fra Tyendets Bortgang.

Vib. Ov. D. 15 Jan. 1906, U. f. R. 1906 A p. 404.

Strafskylden for en d. 2 Jan. 1904 fremsat Injurie fundet forældet efter Strfl. § 66, idet det fandtes uden Betydning, at Citanten, forinden han havde anlagt den nu foreliggende Sag, havde paatalt Injurien under en ved Hof- og Stadsretten anlagt Sag, der var blevet afvist d. 22 Jan. 1906.

Krim. D. 27 Marts 1906, U. f. R. 1906 A p. 508.

Strafskylden for en Injurie fundet forældet efter Strfl. § 67, da den af den injurierede til Underretten udtagne Stævning først var udtaget og forkyndt over 1 Aar, efterat han maatte antages at være blevet vidende om, hvem der bar Ansvar for Injurien.

Kbh. Ov. D. 12 Febr. 1906, U. f. R. 1906 A p. 638.

Antaget, at en Enke, der søgtes til at betale Alimentationsbidrag til hendes afdøde Mands uægte Barn, i Henhold til L. 3 April 1900 § 3 maatte frifindes, da Klagen, skønt dateret før Udløbet af de 6 Maaneder, først var forkyndt for hende efter Udløbet af nævnte Frist.

Kbh. Gældsk. D. 18 Maj 1906, U. f. R. 1906 A p. 869.

Præskription af Veksler, se Veksler V.

Præster og Præsteembeder, se Gejstligheden og Kirker.

R.

Reassumtion.

En for Sø- og Handelsretten Indstævnt anset som udeblevet, da han, der var mødt efter Sagens Optagelse og havde faaet Sagen reassumeret samt Udsættelse til den følgende Retsdag for at forkynde en Udskrift af det passerede for Citanten, udeblev ved Sagens Paaraab paa den sidstnævnte Retsdag og ikke paany kunde faa Sagen for, da han mødte senere samme Dag.

Sø-Hand. D. 17 Juni 1897, Sø-Hand. T. 1897 p. 302.

En Indstævnt, som var mødt paa Sagens første Tægtedag, efterat Sagen var optaget, som derefter havde faaet Sagen reassumeret og udsat, men som atter udeblev ved Sagens fornyede Foretagelse, efter Fr. 16 Jan. 1828 § 12 behandlet som aldeles udeblevet paa første Tægtedag.

H. R. D. 12 Juni 1899, jfr. Hof. St. D. 20 Juni 1898, H. R. T. 1899 p. 223, U. f. R. 1899 p. 775, jfr. 1898 p. 575.

I et Tilfælde, hvor en Sag, der d. 31 Maj var udsat til d. 14 Juni, ved en Fejltagelse ikke blev foretaget denne Dag, men først flere Maaneder senere, idet Citanten da alene mødte og fik Udsættelse, og hvor der under Sagens senere Drift for Indstævnte mødte en fra først af engageret Sagfører, der procederede Sagen, blev Underretsdommen og Sagens Behandling efter d. 31 Maj annulleret, idet Sagen antoges hævet d. 14 Juni paa Grund af begge Parters Udeblivelse, saa at den ikke kunde genoptages efter den ene Parts ensidige Begæring, og idet nævnte Sagfører ikke saas af Indstævnte at have været bemyndiget til at samtykke i dens Genoptagelse. (Dissens).

Vib. Ov. D. 6 Febr. 1899, U. f. R. 1899 p. 471.

En Sag, der var blevet reassumeret ex officio paa Grund af, at Sagens til Sagsøgeren udlaante Dokumenter manglede, afvist ex officio, da Sagsøgeren havde haft Udsættelse for at tilvejebringe Dokumenterne, men kun en Del af disse var bragt tilstede, og da der ikke fandtes at kunne bevilges ham yderligere Udsættelse i den Anledning mod Sagsørgtes Protest.

Hof. St. D. 4 Decbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 160.

I et Tilfælde, hvor en Sag, der ex officio var blevet afvist fra Underretten, var blevet hjemvist til Paakendelse i Realiteten, og hvor Underdommeren derefter, uden at nogen af Parterne gav Møde, havde foretaget Sagen og straks havde afsagt Realitetsdom, blev denne sidste Dom, som Citanten havde paaanket til Forandring, ex officio annulleret, fordi Indstævnte ikke var blevet indkaldt til at møde ved Sagens fornyede Foretagelse efter Hjemvisningen. Af Sagen fremgik, at Ind-

stævnte, der ikke var mødt under nogen af de to Appeller, var udebleven under den oprindelige Underretssags Gang.

Vib. Ov. D. 24 Marts 1902, U. f. R. 1902 A p. 386.

I et Tilfælde, hvor Indstævnte udeblev ved Sagens Inkamination, men samme Dag fik Sagen reassumeret, og hvor han atter udeblev, da Sagen paany kom for, udtaltes det, at han ifølge Fr. 16 Jan. 1828 § 12 maatte behandles som aldeles udeblevet paa Sagens 1ste Tægtedag.

Kbh. Gældsk. D. 7 Aug. 1903, U. f. R. 1904 A p. 243.

I et Tilfælde, hvor en Indstævnt havde faaet en optaget Sag reassumeret og samtidig havde fremlagt et Indlæg, men hvor han udeblev paa den Dag, hvortil Sagen var udsat, for at han kunde foretage det i Anledning af Reassumtionen fornødne, hvorpaa Sagen paany optoges, toges der intet Hensyn til det nævnte Indlæg.

Hof. St. D. 20 Juni 1904, U. f. R. 1904 A p. 566.

En Sagfører — som var udeblevet paa en Tægtedag, hvortil han under Reservation af Protest havde faaet Udsættelse for at fuldføre Tilsvær, og som efterat have faaet Sagen reassumeret havde faaet Udsættelse i 8 Dage for at foretage det fornødne — havde den Dag, til hvilken Sagen saaledes var udsat, fremlagt et samme Dag dateret Indlæg. Dette lodes efter Citantens Paastand ude af Betragtning som for sent fremkommet.

Hof. St. D. 13 Febr. 1905, U. f. R. 1905 A p. 379.

I et Tilfælde, hvor Indstævnte, men ikke Citanten, mødte, da Sagen skulde falde i Rette, og hvor Citanten efter at have faaet Sagen reassumeret foretog Inkaminationen og nedlagde Paastand og derpaa, da Indstævnte ikke mødte, tog Anstand i 8 Dage for at foretage det fornødne, fandtes Indstævnte, der ikke mødte næste Retsdag, da Sagen optoges, at maatte betragtes som udeblevet.

Hof. St. D. 18 Septbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 96.

Da Stævningen og Udskriften af Retsprotokollen, jfr. Fr. 16 Jan. 1828 § 12, var forkyndt for Indstævnte i vestre Fængsel, hvor han sad arresteret, og da Citanten ikke havde assereret, at Indstævnte ikke havde fast Bopæl eller Forretningslokale, fandtes Forkyndelsen ikke lovlig. Sagen afvistes derfor.

ibid.

Rederi, se Søfart.

Regnskabsvæsen og Regnskabsbetjente.

Statueret, at Aktionærerne i en Kreditforening ikke kunde bygge noget Erstatningskrav overfor Foreningen eller dens Direktører derpaa, at de var vildledte ved, at Foreningens Aarsregnskaber optog en Forretningsførers fra Besvigelser hidrørende Skyld under Kassakreditivkontoen uden nærmere Bemærkning, da denne Postering stemmede

med Bøgerne og med den af den samlede Bestyrelse truffene Ordning, da Svig end ikke var paastaaet at foreligge, og da Foreningen ikke havde haft rimelig Grund til at anse Fordringen for uerholdelig.

H. R. D. 1 April 1897, jfr. Hof. St. D. 17 Juni 1895, H. R. T. 1897 p. 98, U. f. R. 1897 p. 538, jfr. 1895 p. 847.

En Paastand om, at en Brugspanteret i en fast Ejendom ikke var stiftet, da det Fogeddekret, hvorved Brugspanthaveren indsattes i Besiddelsen, afsagdes, men først til et senere Tidspunkt, da Brugspanthaveren formelt tiltraadte Ejendommen, forkastet som ubevist, og idet nogle Mangler ved Regnskabet for den mellemliggende Tid ikke var af Betydning i saa Henseende.

H. R. D. 31 Maj 1899, jfr. Kbh. Ov. D. 12 April 1897, H. R. T. 1899 p. 198, U. f. R. 1899 p. 621, jfr. 1897 p. 611.

Brugspanthaveren fundet i D. L. 5—7—9 at have Hjemmel til forlods Dækning af Ejendommens Auktionsprovenu for sine Udgifter til forfaldne Renter af foranstaaende Prioriteter og til Renten af hans egen Kapital, hvilke Renter alle havde bevaret deres Fortrinsret ifølge Fr. 12 Marts 1790.

ibid.

Udtalt (af Overretten), at Brugspanthaveren var forpligtet til at afholde Skatter og Tiendeafgifter for Ejendommen af dennes Indtægter, og at disse Udgifter maatte fradrages ved Bestemmelsen af Pantets Overskud i Brugsperioden.

ibid.

I et Tilfælde, hvor en Maler og en Tømrer i Forening havde givet en Veksel i Betaling for Snedkerarbejdet ved en af dem opført Bygning, og hvor Vekslen skulde indfries ved et Banklaan, men hvor Tømreren, da Banklaanet ikke strakte til, alene havde betalt Resten af Vekslen, fandtes Tømreren ikke pligtig til at vente med at kræve den for Maleren udlagte Halvdel af Beløbet refunderet, indtil Maleren havde aflagt Regnskab for det omtalte Byggeforetagende.

Hof. St. D. 3 Jan. 1898, U. f. R. 1898 p. 281.

Udtalt, at Klasselotteriets Fordring i en Kollektørs Dødsbo i Anledning af Kasseangel som faldende ind under D. L. 5—14—37 er privilegeret efter Konkursl. § 33 Nr. 1, og at samme Fortrinsret ifølge Skiftel. § 44, jfr. Konkursl. § 19, tilkommer Kollektørens Kautionsister, naar de have indfriet deres Kautionsforpligtelse efter Dødsfaldet.

Hof. St. Skiftekt. Decis. 15 Decbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 221.

Under en Sag om Aflæggelse af Regnskab, hvilken en Mand havde anlagt imod en Sagfører, som i en Aarrække havde udført Forretninger for ham, og som — efter Overretsdømmens Afsigelse — havde aflagt specificeret Regnskab over Mellemværendet, udtaltes det, at Mandanten ikke kunde være afskaaret fra at fremsætte Indsigelser imod

det fremkomne Regnskab, fordi han havde modtaget Regnskaber for senere Tidsrum end det i Sagen omhandlede, men at han, saalænge saadanne Indsigelser ikke var fremkomne, ikke kunde have Ret til, imod hvad der hidtil havde været brugeligt mellem Parterne, at forlange en vidtløftig og tildels bekostelig Dokumentation, der mulig vilde vise sig helt eller delvis overflødig.

H. R. D. 29 Jan. 1901, jfr. Kbh. Ov. D. 17 Juli 1899, H. R. T. 1900 p. 619, U. f. R. 1901 p. 173, jfr. 1899 p. 839.

En Mand anset uberettiget til at forlange Overformynderiet dømt til at give ham forskellige Oplysninger om nogle for ham og hans Moder under Overformynderiet bestyrede Midler og til at aflægge Regnskab til ham personlig over de Rentepenge, som det maatte sidde inde med for hans Regning, da han ved Henvendelse i Kassererkontoret kunde faa alle de Oplysninger, han havde Krav paa, og saadanne ikke var nægtede ham.

H. R. D. 1 Novbr. 1899, jfr. Hof. St. D. 7 Novbr. 1898, H. R. T. 1899 p. 407, U. f. R. 1900 p. 31.

Da nogle en Person til fri Raadighed tilfaldne Arvemidler bestod i Andele i Obligationer, der skulde bestyres under Overformynderiet, kunde Personen ikke forlange sine Arvemidler udleverede af Overformynderiet.

ibid.

A., der havde overtaget en af ham og B. drevet Forretning og havde forpligtet sig til at betale B. Halvdelen af, hvad B. ifølge aflagt Regnskab havde tilgode hos Forretningen, saaledes at Indsigelser mod Regnskabet skulde fremsættes inden 11 Juni 1898 og ellers være fortabte, fandtes at have tabt Retten til at fremsætte Indsigelser mod det ham tilstillede Regnskab, skønt dette kun var summarisk, idet han nemlig ikke inden 11 Juni 1898 havde tilkendegivet B., at han ikke ansaa Regnskabet for behørigt.

Kbh. Ov. D. 7 Jan. 1901, U. f. R. 1901 p. 274.

En Pantekreditor, der havde taget den pantsatte Ejendom til brugeligt Pant, ikke fundet fritaget for Regnskabspligt for Bestyrelsen af Pantet derved, at Panteobligationen indeholdt, at det, som Kreditors Bøger udviste, skulde være bestemmende for Gældens Størrelse.

H. R. D. 18 Novbr. 1902, jfr. Hof. St. D. 21 April 1902, H. R. T. 1902 p. 483, U. f. R. 1903 B p. 27, jfr. 1902 A p. 551.

Da Kreditor imidlertid hvert Aar havde tilstillet Debitor Regnskab for Ejendommens Drift, maatte det paahvile Debitor, naar han ikke vilde erkende, at Kreditors Bøgers Udvisende m. H. t. Driftens Resultat var rigtigt, at fremsætte bestemte Indsigelser, og da saadanne Indsigelser ikke var fremsatte, kunde Debitor ikke støtte sin Frifindelsespaastand paa, at der ikke var aflagt behørigt Regnskab.

ibid.

De i Henhold til L. 26 Maj 1868 valgte Revisorer, som havde vægret sig ved at revidere Kommunens Gasværksregnskab, fordi dette var indrettet efter Reglerne for dobbelt Bogholderi, hvilket de ikke havde Indsigt i, blev, efterat Byraadet derpaa med Ministeriets Approbation havde ladet en lønnet Revisor paa eget Ansvar gennemgaa Gasværkets Bøger og sammenholde dem med Regnskabet, dømt til at udføre den »kritiske Revision« af Regnskabet.

Vib. Ov. D. 8 Decbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 190.

Udtalt, at L. 26 Maj 1868 § 33 ikke indeholder noget Forbud mod, at en Købstadkommune benytter dobbelt Bogholderi.

ibid.

I et Tilfælde, hvor en Pantekreditor, der havde taget Pantet til brugeligt Pant, af Hof- og Stadsretten var blevet dømt til at aflægge Pantedebitor specificeret og dokumenteret Regnskab over sin Administration af Pantet, frifandttes han af Højesteret, allerede fordi Debitor i en fremlagt skriftlig Erklæring havde udtalt, at det i Dommen foreskrevne Regnskab nu var aflagt, og at han ingen Indvending havde imod dets fuldkomne Rigtighed.

H. R. D. 5 Decbr. 1902, jfr. Hof. St. D. 22 Oktbr. 1900, H. R. T. 1902 p. 523, U. f. R. 1903 B p. 43.

En Kautionsist A., der havde underskrevet en i 5 Aar uopsigelig Kontrakt om Salg af Varer fra et Konsignationslager i St. Petersborg som Selvskyldner for de Forpligtelser, Forhandleren B. paatog sig overfor Konsignanten C., anset pligtig til, da B. efter 3 Aars Forløb tildels paa Grund af Misligholdelse udtraadte, at tilsvare C. baade det ved Misligholdelsen opstaaede Tab, som B. forlods skulde refundere, og den B. kontraktmæssig paahvilende Andel af det øvrige Underskud. Spørgsmaal om den rette Opgørelse af Mellemværendet.

H. R. D. 28 Oktbr. 1904, jfr. Sø-Hand. D. 30 April 1903, H. R. T. 1904 p. 471, U. f. R. 1904 B p. 381, Sø-Hand. T. 1904 p. 372.

Et af A. overfor en Sagførers Dødsbo rejst, mod Sagføreren Regnskaber stridende Krav paa et større Pengebeløb, hidrørende fra et gennem ca. 20 Aar fortsat Mellemværende mellem ham og Sagføreren i Anledning af forskellige Byggespekulationer, forkastedes under Hensyn til A.s overfor Sagføreren ofte gentagne, ubetingede og utvetydige Godkendelser af Regnskaberne.

H. R. D. 18 Oktbr. 1905, jfr. Hof. St. SkifteK. Decis. 21 Jan. 1901, H. R. T. 1905 p. 392, U. f. R. 1906 A p. 12.

Spørgsmaal om Forstaaelsen af en Kontrakt om Overdragelse af et Dagblad, derunder særlig om Køberens Forpligtelse til i Henhold til Kontrakten at aflægge Regnskab til Sælgeren over Bladets Drift i

Tiden efter Overdragelsen og til at betale Sælgeren en Del af Bladets fremtidige Nettoudbytte.

H. R. D. 3 Oktbr. 1906, jfr. Vib. Ov. D. 25 Septbr. 1905, H. R. T. 1906 p. 423, U. f. R. 1907 A p. 20.

Sælgerens Passivitet overfor forskellige til ham rettede Opgørelser og Henvendelser fra Køberens Side e. O. tillagt Betydning som Godkendelse dels af de aflagte Regnskaber, dels af en dertil knyttet Tilkendegivelse fra Køberen om, at han, da Bladet i to Aar havde givet Underskud, i Henhold til Kontrakten ansaa sig fritaget for fremtidig at aflægge Regnskab til Sælgeren og at betale denne Andel i Nettoudbyttet for de følgende Aar.

ibid.

Opgørelse af et Mellemværende mellem A. og B., hidrørende fra, at A., hvis Stalde var brændte, i nogle Maaneder havde haft en Del Køer og Kalve opstaldede hos B.

H. R. D. 4 Oktbr. 1906, jfr. Vib. Ov. D. 27 Febr. 1906, H. R. T. 1906 p. 436, U. f. R. 1907 A p. 31.

Renter.

Om Vekselrenter, se under Veksler.

I. I Gældsforhold m. m.

Fordring om Rentes Renter er hjemlet ved en Vedtagelse om skadesløs Betaling.

Sø-Hand. D. 25 Marts 1897, U. f. R. 1897 p. 885.

Spørgsmaal, om det ved Udstedelsen af et rentefrit Gældsbrief, hvorved en Fallents Fader havde overtaget Sønnens Gæld til en Kreditor, saaledes at den skulde betales ved Faderens Død, havde været en bindende Forudsætning, at Kreditoren, der havde ladet Sønnen forpligte sig til at forrente Gælden, overhovedet renuncerede paa Renter af Gælden. Dette ikke antaget, idet der af Gældsbriefet og det iøvrigt foreliggende ikke kunde udledes andet og mere, end at Faderen, samtidig med at frigøre Sønnen for Kapitalforpligtelsen, ikke selv vilde paatage sig en videregaaende Forpligtelse end til at betale Kapitalen.

H. R. D. 9 Decbr. 1897, jfr. Kbh. Ov. D. 17 Febr. 1896, H. R. T. 1897 p. 673, U. f. R. 1898 p. 67.

En Ejer af en Ejendom, der var dømt til at betale en Haandværker et af ham bestilt Undermurationsarbejde, hvis Betaling ifølge Loven paahvilede Naboejeren, antoges ikke hos denne at have Krav paa de ham ved nævnte Dom paalagte Renter og Sagsomkostninger.

Hof. St. D. 1 Novbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 112.

En Panthaver, der havde taget den pantsatte Ejendom til brugeligt Pant, fundet i D. L. 5—7—9 at have Hjemmel til fremfor den sekundære Prioritetshaver af Ejendommens Auktionsprovenu at erholde for-

lods Fyldestgørelse for de af ham i nævnte Egenskab afholdte Udgifter til Dækning af forfaldne Renter af forudstaaende Prioriteter og af Renten af hans egen Kapital, hvilke Renter alle havde bevaret deres Fortrinsret efter Fr. 12 Marts 1790.

H. R. D. 31 Maj 1899, jfr. Kbh. Ov. D. 12 April 1897, H. R. T. 1899 p. 198, U. f. R. 1899 p. 621, jfr. 1897 p. 611.

I et Tilfælde, hvor Debitor efter et 4 pCt. rentebærende Gældsbevis, der angaves at være bortkommet, dømtes til at betale Gælden imod Udlevering af Gældsbeviset i kvitteret Stand eller Bevis for, at det var mortificeret, tilpligtedes Debitor af Gælden, der aldrig havde været forrentet, kun at svare Renter 4 pCt. fra den af Kreditor fordrede Tid, da Debitor ikke var i Mora.

H. R. D. 5 Decbr. 1899, jfr. Kbh. Ov. D. 13 Juni 1898, H. R. T. 1899 p. 484, U. f. R. 1900 p. 78, jfr. 1898 p. 565.

En Selvskyldnerkautionist, hvis Forpligtelse til at svare til de enkelte halvaarlige Renter og Afdrag af Gælden var betinget af, at Kreditor krævede ham inden Udgangen af Terminsmaaneden, anset uberettiget til at kræve et Beløb tilbage, som han havde betalt, skønt det først var afkrævet ham efter Terminsmaanedens Udløb, — idet Kreditor, selv om Kautionisten fejlagtig havde betalt, fordi han troede sig pligtig, ikke havde kendt denne Vildfarelse, men havde haft Føje til i Kautionistens Betaling at se Afgørelse af en af denne erkendt Gæld til Kreditor.

Hof. St. D. 13 Marts 1899, U. f. R. 1899 p. 425.

En Pantekreditor, der uden Forbehold havde kvitteret sin Obligation til Udslettelse af Panteprotokollen, anset bundet herved og derfor at være uberettiget til at forlange betalt Renterne for det sidste Halvaar, skønt det var uomtvistet, at han ikke havde modtaget disse, hvad der efter hans Paastand skyldtes en Fejltagelse, medens Debitor paastod, at Forholdet var det, at Kreditor havde eftergivet ham et til Renterne svarende Beløb, fordi Obligationen blev betalt før Forfaldstid. (Dissens).

Vib. Ov. D. 26 Marts 1900, U. f. R. 1900 p. 334.

I et Tilfælde, hvor A. havde erhvervet 10 Stykker Renteforskrivninger i Bikubens Alderdomsforsørgelsesforening, hver lydende paa, at B. havde erhvervet Medlemsret overensstemmende med Foreningens Love, og hvor A., uden at underrette B. om det skete, havde beholdt Forskrivningerne, dog uden at hæve Renterne deraf, fandtes B., der efter Bikubens Love havde erhvervet en uigenkaldelig Ret til Renterne, efter A.s Død berettiget til at faa Forskrivningerne med vedhængende Rentekupons udleverede af A.s Enke, hvorhos Enken dømtes til at refundere B. de Renter af Forskrivningerne, som hun havde hævet efter A.s Død.

Kbh. Ov. D. 7 Maj 1900, U. f. R. 1900 p. 599.

En Testamentseksekutor, som havde kvitteret for sit Honorar straks

efter Fremlæggelsen af Repartitionsudkast i Boet, men som, foranlediget ved en af en Arving fremsat Indsigelse mod Udkastet, havde anlagt Retssag mod en Tredjemand og efter denne Sags Paakendelse havde fremlagt den endelige Repartition og sluttet Boet, tilpligtedes i Boet at indbetale Renten af Honoraret for Tiden mellem Repartitionsudkastets og den endelige Repartitions Fremlæggelse.

Kbh. Ov. D. 1 Oktbr. 1900, U. f. R. 1900 p. 953.

Erklæret for en Selvfølge, at et Udlæg, der gøres for et rentebærende Krav, ogsaa omfatter senere forfaldne Renter.

H. R. D. 1 Oktbr. 1902, jfr. Hof. St. D. 22 April 1901, H. R. T. 1902 p. 302, U. f. R. 1902 B p. 235, jfr. 1901 p. 538.

Se ogsaa Kbh. Ov. D. 11 Juni 1900, U. f. R. 1900 p. 706.

En Boghandler havde solgt Retten til at udgive en Almanak til 2 Brødre A. og B. mod et Vederlag, at betale paa en nærmere fastsat Maade, men havde senere indgaaet en Tillægskontrakt med A., ifølge hvilken A. skulde betale hele Gælden paa en noget ændret Maade, og som kun var bindende for Boghandleren, hvis Afdragene betaltes prompte. Statueret, da et Afdrag udeblev, at Boghandleren var berettiget til at holde sig til B. i Overensstemmelse med den oprindelige Kontrakt, dog ikke forsaavidt angik dennes Bestemmelser om Rentesvarelse, idet de ved Tillægskontrakten til 6000 Kr. kapitaliserede Renter maatte anses først afgjorte ved de betalte Afdrag.

Sø-Hand. D. 20 Juni 1901, U. f. R. 1901 p. 786, Sø-Hand. T. 1901 p. 236.

I et Tilfælde, hvor et Overstykke-Magasin havde tilskrevet A., der skyldte Magasinet en Del Penge for leverede Varer, at der vilde blive beregnet 6 pCt. af Gælden, udtaltes det, at der e. O. ikke deraf, at A. ikke havde fremsat nogen Indvending mod denne Skrivelse, kunde udledes noget Samtykke fra hans Side til at forrente den hidtil rentefri Gæld.

Hof. St. D. 8 Juli 1901, U. f. R. 1901 p. 996.

En Prioritetsobligation, ifølge hvilken Kapitalen forfaldt til Beta-ling, naar Debitor paadrog Pantet Restancer af Renter af de forud prioriterede Kapitaler, fandtes ikke at være forfalden, fordi Terminsrenten af 1ste Prioritets Obligation først var blevet betalt d. 24de i Terminsmaaneden, da det Institut, der ejede sidstnævnte Obligation, plejede at modtage Prioritetsrenter, der erlagdes inden Terminsmaanedens Udløb, uden Reservation og ogsaa uden Indsigelse havde modtaget ovennævnte Rente.

Kbh. Ov. D. 7 Oktbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 7.

En Handlende anset uberettiget til uden særlig Hjemmel at beregne sig Renter hos en Kunde af almindelig Varegæld for Tiden før

Forligsklagens Dato eller mere end 5 pCt. p. a. for Tiden efter nævnte Dato.

Hof. St. D. 10 Febr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 403.

En Gaardejer, som i en Aarrække havde haft Kontrabog med en Købmand og bestandig havde faaet denne udleveret, naar Købmanden havde gjort Indførsler i den, fandtes at have godkendt, at der beregnedes Renter af hans Skyld efter Kontrabogen, idet han først havde rejst Indsigelse herimod, efterat en Række Renteposter allerede var indførte.

Kbh. Ov. D. 1 Septbr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 833.

I et Tilfælde, hvor det i en Panteobligation var bestemt, at Kapitalen forfaldt, naar der paadroges Pantet Restancer af Afdrag, Renter eller andre Ydelser, der var forud prioriterede, og hvor Renten af en forud prioriteret Gæld ikke var betalt til Forfaldstid, forkastedes Debtors Paastand om, at der ikke skulde kunne være Tale om Renterestance, saa længe vedkommende Kreditor gav Henstand.

H. R. D. 10 Febr. 1902, jfr. Hof. St. D. 11 Novbr. 1901, H. R. T. 1901 p. 702, U. f. R. 1902 B p. 112.

I et Tilfælde, hvor en Domhaver havde faaet Udlæg i en Domfældte tilfaldet Arv, der beroede hos Testamenteseksekutor, men paa Grund af Eksekutors Vægning ved at udbetale Beløbet havde maattet tage Dom over denne, statueredes det under en af Domhaveren mod Domfældte anlagt ny Sag, at Domfældte maatte være pligtig at betale de med Forfølgningen mod Eksekutor forbundne Udgifter saavel som de under Forfølgningen paaløbne Renter.

H. R. D. 29 April 1902, jfr. Hof. St. D. 19 Febr. 1900, H. R. T. 1902 p. 100, U. f. R. 1902 B p. 162.

I et Tilfælde, hvor der i en Købekontrakt om en fast Ejendom var bestemt, at Køberen skulde udstede Panteobligation for en Del af Købesummen, antoges Forrentningen af Obligationen i Mangel af Bestemmelse i anden Retning at maatte begynde i det Øjeblik, da der ydedes Køberen Kredit m. H. t. den nævnte Del af Købesummen, altsaa fra Købekontraktens Dato, fra hvilket Tidspunkt Køberen overtog Ejendommen og oppebar dens Indtægter.

Hof. St. D. 20 Oktbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 19.

Udtalt, at den, hvem en livsvarig aarlig Rente er tilsagt, har Krav paa Renten beregnet til hans Dødsdag, forsaavidt saadant ikke ved udtrykkelig Bestemmelse er udelukket. Den Bestemmelse i et Testamente, at Renten skulde udbetales i de sædvanlige Terminer, kunde saaledes ikke udelukke den nævnte Beregning af Renten.

Hof. St. Skiftekt. Decis. 2 Juni 1902, U. f. R. 1903 A p. 163.

En Pantedeblitor, der først d. 24 Juni havde betalt Renten pr. 11 s. M., fandtes at have betalt i rette Tid, da Obligationen før Terminens Begyndelse var blevet borttransporteret, og da Debitor ikke kunde

antages at være vidende om Transporten, før denne d. 23 Juni blev forkyndt for ham.

Kbh. Ov. D. 22 Juni 1903, U. f. R. 1903 A p. 573.

Efter Aftale med Debitor efter et Gælds brev havde Kreditor givet Gælds brevet en Paategning om, at Debitor skulde have Ret til at faa afskrevet en Del af den Kreditor betalte Rente som Afdrag paa Kreditors Tilgodehavende. Statueret, at om end det nærmest maatte antages, at Afskrivningen først skulde træde i Kraft ved Kreditors Død, var der dermed truffet en kontraktmæssig Overenskomst, hvorved hans Ret efter Gælds brevet indskrænkedes, og at han derfor havde været uberettiget til at annullere Paategningen.

H. R. D. 3 Maj 1904, jfr. Hof. St. D. 20 April 1903, H. R. T. 1904 p. 149, U. f. R. 1904 B p. 222, jfr. 1903 A p. 492.

En Obligationsudsteders Undladelse af at betale Terminsrenter til A., der paastod at være Transporthaver af Obligationen, men som ikke havde legitimeret sig som saadan, kunde ikke berettige A. til ifølge Obligationens Indhold at anse Kapitalen for forfalden.

Kbh. Ov. D. 25 Jan. 1904, U. f. R. 1904 A p. 416.

En Kreditor efter en Panteobligation, der straks forfaldt til Beta-ling, naar Renten udeblev over Forfaldstid, ikke fundet afskaaret fra at gøre denne Ret gældende derved, at han, da han modtog den ham pr. Postanvisning d. 23 Juni sendte Rente pr. 11 s. M., havde undladt at tilstille Debitor nogen Reservation.

Vib. Ov. D. 19 Septbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 64.

At samme Kreditor først d. 8 Juli havde rekvireret Udlæg i Henhold til L. 29 Marts 1873 § 15, kunde ikke beføje Debitor til at anse Retten for frafaldet.

ibid.

Spørgsmaal, om visse Lempelser m. H. t. Rente- og Afgiftssvarelse, som ved Skødet paa en Fæstegaard var indrømmede, saalænge Køberen eller dennes Enke vedblev at være Ejer eller Besidder af Gaarden, var ophørte som Følge af nogle af Køberens Enke med en Tredjemand oprettede Dokumenter om Salg og Bestyrelse af Gaarden. Da Enken var forblevet boende paa Gaarden væsentlig som hidtil og havde taget virksom Del i Driften, fandtes det betænkeligt at antage, at hun alene som Følge af de nævnte, tildels uklare og modsigende Dokumenter var udtraadt af Ejendomsbesiddelsen, forinden hun kort før sin Død udstedte Skøde paa Gaarden.

H. R. D. 31 Jan. 1906, jfr. Hof. St. D. 10 Aug. 1903, H. R. T. 1905 p. 656, U. f. R. 1906 A p. 269, jfr. 1904 A p. 7.

I et Tilfælde, hvor den ene af to solidariske Selvskyldnerkautionister havde indfriet den af Hoveddebitor udstedte Obligation, udtaltes det under den af ham mod Medkautionisten anlagte Regressag, at han for Regressfordringens Vedkommende var indtraadt i Kreditors Retsstilling

efter Obligationen og i Henhold hertil overfor Medkautionisten havde Krav paa $5\frac{1}{2}$ pCt. aarlig i Rente.

Kbh. Ov. D. 11 Juni 1906, U. f. R. 1906 A p. 726.

Se ogsaa Hof. St. D. 9 Maj 1898, U. f. R. 1898 p. 525.

II. I Handelsforhold.

En Købmand, der skulde betale købte Varer kontant, men efter Leveringen havde vægret sig ved at betale paa anden Maade end med 3 Maaneders Akcept, fandtes bl. a. pligtig at erstatte Sælgeren det herved lidte Rentetab i 3 Maaneder, idet Renten e. O. beregnedes til 6 pCt. p. a.

Kbh. Ov. D. 21 Juni 1897, U. f. R. 1897 p. 824.

Et Firma, der var gaaet ind paa ved de maanedlige Opgørelser med en Detailhandler, hvem det havde leveret Varer, at modtage Veksler for de forfaldne Beløb, kendt berettiget til Godtgørelse for Stempelafgiften og til fornøden Diskonto.

Sø-Hand. D. 29 April 1897, U. f. R. 1897 p. 897, Sø-Hand. T. 1897 p. 245.

Da et Firma i Betalingen for nogle Partier Smør ganske uberettiget havde fradraget og indeholdt nogle Beløb, som Firmaet først betalte 2 Maaneder derefter, fandtes Firmaet ifølge Coutume i den Slags Forhold pligtig at forrente Fradragene i disse 2 Maaneder, dog i Mangel af yderligere Oplysninger kun med 5 pCt. p. a.

Sø-Hand. D. 25 Febr. 1898, U. f. R. 1898 p. 358, Sø-Hand. T. 1898 p. 121.

En Varesælger, som skulde betales med en 6 Maaneders Tratte pr. 1 Oktbr. 1899, men som, da Vekslen udeblev, under en af ham anlagt Retssag fandtes berettiget til kontant Betaling, fik kun tilkendt Renter fra Dommens Dato, d. 28 Septbr. 1899, da han, om han havde modtaget Vekslen, ved dennes Omsætning havde maattet betale Diskonto.

Sø-Hand. D. 28 Septbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 17, Sø-Hand. T. 1899 p. 346.

En Køber af et Parti Varer dømt til mod Levering af disse at erlægge Købesummen, dog kun med Renter fra Leveringsdagen, da Varerne ikke havde været stillede til Disposition.

Sø-Hand. D. 29 Decbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 230, Sø-Hand. T. 1900 p. 49.

I et Tilfælde, hvor et udenlandsk Firma havde solgt en Vare til en herværende Grossist at levere i Jan. og at betale med 3 Maaneders Akcept plus Diskonto, men hvor Firmaet slet ikke trak nogen Veksler paa Køberen, der havde modtaget Varen midt i Jan., antoges det, at Køberen, som maatte gaa ud fra, at Sælgeren selv ved Forfaldstid indkasserede sit Tilgodehavende, alene var pligtig at betale 3 Maaneders Rente (∅: for Tiden fra Jan. til April).

Gross. Soc. Resp. 31 Aug. 1901, U. f. R. 1902 A p. 327, Sø-Hand. T. 1901 p. 396.

Udtalt, at Grossisten derimod, hvis Varen havde været solgt paa 3 Maaneders løs Kredit, skulde have betalt Rente fra Midten af April til Paakrævningsdagen.

ibid.

I et Tilfælde, hvor en Handlende i 1901 søgtes af et Handelsfirma til Betaling af Varer, leverede i Tiden fra 1888—90, fandtes der e. O. ikke at kunne tilkendes Firmaet Renter af det skyldige Beløb. Bl. a. fremhævet, at det ikke saas, om den Handlende var blevet krævet af Firmaet efter 1890.

Sø-Hand. D. 30 Jan. 1902, Sø-Hand. T. 1902 p. 152.

Antaget, at en Handlende, hos hvem en Haandværker i en Aarrække havde købt Varer paa Kredit, uden at Renter var krævede, ikke var berettiget til fra et senere vilkaarlig valgt Tidspunkt at debitere Haandværkeren Renter af de halvaarlige Saldoer, idet det ikke var afgørende, at Haandværkeren ingensinde havde gjort Indsigelse imod de i den mellem Parterne førte Kontrabog debiterede Renter, før sidste Saldo skulde betales.

Kbh. Ov. D. 3 Aug. 1903, U. f. R. 1904 A p. 5.

I Isenkram- og Jærnhandelen er det vel ikke fast Coutume, men dog mest almindelig Brug, at der, naar der har været indrømmet en Detailhandler som Køber mindst 3 Maaneders rentefri Kredit og han derefter betaler med Veksler, beregnes Diskonto efter Kredittidens Udløb.

Gross. Soc. Resp. 12 Juni 1903, U. f. R. 1904 A p. 672, Sø-Hand. T. 1903 p. 274.

Der findes ingen Handelscoutume, hvorved det er hjemlet at forlange Renter af Saldobeløb, der til enhver Tid skyldes for Varer, leverede en gros fra et Handelsaktieselskab til et Entreprenørfirma.

Sø-Hand. D. 13 Jan. 1905, H. R. T. 1905 p. 677, U. f. R. 1905 A p. 322, Sø-Hand. T. 1905 p. 125.

Firmaet dog in casu antaget at have erkendt Rigtigheden af Rente-kravet, da det ikke straks havde gjort Indsigelse derimod, og da det havde tilbudt at betale hele det opgjorte Beløb ved en 3 Maaneders Veksler uden at antyde, at Tilbudet for Rentebeløbets Vedkommende kun skete for at opnaa Henstand.

ibid.

III. Erstatningsrenter.

Tilkendt en af en Forening fortrædiget Mursvend en af Retten fastsat Erstatning for Næringstab og Forstyrrelse af Stilling og Forhold med Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Datum.

H. R. D. 18 Juni 1897, jfr. Hof. St. D. 18 Novbr. 1895, H. R. T. 1897 p. 314, U. f. R. 1897 p. 796, jfr. 1896 p. 194.

Se ogsaa Hof. St. D. 2 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 529.

En Købmand, som havde afkøbt et Handelsfirma Varer imod kontant Betaling, men som efter Varernes Levering vægrede sig ved

at betale paa anden Maade end med 3 Maaneders Akcept, fandtes pligtig at erstatte Firmaet det herved lidte Tab, nemlig bl. a. 3 Maaneders Rente af Købesummen, hvilken Rente e. O. beregnedes til 6 pCt. aarlig.

Kbh. Ov. D. 21 Juni 1897, U. f. R. 1897 p. 824.

I et Tilfælde, hvor ifølge et Gældsbrevs Indhold Gælden skulde forrentes med 5 pCt., hvorhos der til Kreditor i Misligholdelsestilfælde skulde betales en daglig Bøde paa 4 Øre af hver 100 Kr. af Gældens oprindelige Størrelse, statueredes det under Indstævntes Udeblivelse, at der for Tiden efter Forligsklagens Datum kun kunde tilkomme Kreditor 5 pCt. i Rente — ikke som paastaaet 6 pCt. — da Bøden — som Kreditor ogsaa paastod sig tilkendt — maatte betragtes som en i Gældsrevet særlig vedtaget Morarente.

Kbh. Gældsk. D. 15 Febr. 1897, U. f. R. 1897 p. 829.

Se ogsaa Kbh. Gældsk. D. 15 April 1901, U. f. R. 1901 p. 752.

Under en Sag, som Sagsøgeren, efterat en Bank havde vægret sig ved at indfri en af Indstævnte udstedt Anvisning, med hvis Præsentation ingen Forsømmelse forelaa, havde anlagt imod Indstævnte til Beløbets Betaling, blev Indstævnte tilpligtet at betale sædvanlige Erstatningsrenter.

Sø-Hand. D. 8 April 1897, Sø-Hand. T. 1897 p. 229.

I et Tilfælde, hvor en Grosserer i Strid med en af ham ved en Remboursaabning og et Oplagsbevis paataget Forpligtelse havde disponeret over nogle i det af en Bank ved en Fejltagelse udleverede Oplagsbevis omtalte Varer og derved havde foranlediget, at Banken maatte godtgøre vedkommende berettigede det ved Varenes Salg lidte Tab, blev Grosserereren dømt til at betale Banken det saaledes udbetalte Beløb med Renter deraf 4 pCt. aarlig fra Stævningens Dato.

Sø-Hand. D. 1 Maj 1897, U. f. R. 1897 p. 899, Sø-Hand. T. 1897 p. 277.

Tilkendt en Lejer, der ulovlig var udsat af det lejede, en af Retten fastsat Erstatning for Tab, Tort og Kreditspilde med Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Datum.

H. R. D. 4 Oktbr. 1897, jfr. Hof. St. D. 13 April 1896, H. R. T. 1897 p. 408, U. f. R. 1897 p. 983.

Se derimod H. R. D. 8 Febr. 1906, jfr. Vib. Ov. D. 20 Febr. 1905, H. R. T. 1905 p. 694, U. f. R. 1906 A p. 291.

I et Tilfælde, hvor et Firma fandtes berettiget til af en Købmands Konkursbo at faa udbetalt, hvad en Tredjemand til Boet havde indbetalt af Købesummen for nogle af Købmanden med Firmaets Samtykke solgte, Firmaet forinden Salget tilhørende Varelagere, tillagdes der ikke Firmaet Ret til almindelige Morarenter, men kun til at faa udbetalt de af Boet af Købesummen indvundne Renter.

H. R. D. 8 Oktbr. 1897, jfr. Hof. St. Skiftekl. Decis. 17 Novbr. 1896, H. R. T. 1897 p. 440, U. f. R. 1897 p. 1000.

I et Tilfælde, hvor der ikke tilkendtes en Skibsfører de af ham forlangte Overliggedagspenge, men kun et af Ladningsmodtageren inden Sagens Anlæg tilbudt Beløb, tillagdes der Skibsføreren Erstatningsrenter fra Dommens Dato.

Sø-Hand. D. 7 Juli 1897, U. f. R. 1897 p. 1182, Sø-Hand. T. 1897 p. 338.

En Mand dømt til enten at ægte en Kvinde eller betale hende en Erstatning af 1000 Kr. med Renter.

Vib. Ov. D. 29 Novbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 86.

En Ejer af en Ejendom, der var dømt til at betale en Haandværker et Beløb for et af ham bestilt Undermuringsarbejde, hvilket det paahvilede Ejeren af Naboejendommen at bekoste, antoges ikke hos sidstnævnte at have Krav paa de ham ved Dommen paalagte Renter og Sagsomkostninger, som han havde paadraget sig ved ikke godvilligt at betale Haandværkeren.

Hof. St. D. 1 Novbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 112.

En Bestemmelse i et Selskabs Forsikringsvilkaar om, at Selskabet i intet Tilfælde forpligtedes til at svare Renter af Erstatningsbeløbet, ikke antaget at have Hensyn til Renter i Søgsmaltilfælde.

Hof. St. D. 8 Novbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 114.

I et Tilfælde, hvor Debitor efter et 4 pCt. rentebærende Gældsbevis, der angaves at være bortkommet, dømtes til at betale Beløbet imod Gældsbevisets Ekstradition i kvitteret Stand eller Bevis for, at det var mortificeret, tilpligtedes Debitor at Gælden, der aldrig havde været forrentet, kun at svare Renter 4 pCt. fra den af Kreditor fordrede Tid, idet Debitor ikke var i Mora.

H. R. D. 5 Decbr. 1899, jfr. Kbh. Ov. D. 13 Juni 1898, H. R. T. 1899 p. 484, U. f. R. 1900 p. 78, jfr. 1898 p. 565.

I et Tilfælde, hvor en Kreaturkommissionær antoges at have været uberettiget til at sælge nogle ham til Salg overgivne Kreaturer til en vis Pris og dømtes til at betale Kommittenten den af denne forlangte højere Pris, tilkendtes der kun Kommittenten Erstatningsrenter fra Dommens Dato, da han havde vægret sig ved at modtage et Brev, hvorved Kommissionæren sendte ham det Beløb, hvorfor han havde solgt Kreaturerne, og Afregning.

Sø-Hand. D. 30 Juni 1898, Sø-Hand. T. 1898 p. 267.

I en Sag til Indfrielse af en uakcepteret, for leverede Varer af en Købmand trukket, til Sagsøgeren endosseret og de non solutione protesteret Veksel blev der, da det ikke var oplyst, at Trassenten var berettiget til at inddrage Betalingen ved Veksel, og da der først under Sagen var tilvejebragt den paa Grund af Trassentens Konkurs fornødne

Legitimation for Sagsøgeren, kun tilkendt denne Renter 5 pCt. aarlig fra Dommens Dato.

Sø-Hand. D. 30 Juni 1898, U. f. R. 1898 p. 993, Sø-Hand. T. 1898 p. 278.

Erstatning for Næringstab, Tort og Kreditspilde ved en uberettiget Forbudsforretning fastsat under eet til 5000 Kr. uden Renter.

H. R. D. 27 Jan. 1899, jfr. Vib. Ov. D. 7 Jan. 1895, H. R. T. 1898 p. 713, U. f. R. 1899 p. 328.

I et Tilfælde, hvor en Kreditor sagsøgte sin Debitor til at betale den Del af en Fordring, der ikke var dækket under Behandlingen af Debtors Konkursbo, tilkendtes der kun Erstatningsrenter fra Forligsklagens Datum, idet der ikke kunde tillægges Anmeldelsen i Boet nogen Betydning udenfor dette.

Kbh. Ov. D. 31 Juli 1899, U. f. R. 1899 p. 847.

I et Tilfælde, hvor et Tyende, der uberettiget havde forladt Tjenesten, i Henhold til Tyendel. § 47 dømtes til at betale Husbonden Halvdelen af Lønnen for den vedtagne Tjenestetid m. m., udtalt, at nævnte Lovbestemmelse ikke indeholdt Hjemmel til at paalægge Tyendet at svare Renter fra Klagens Datum af det Klageren tilkendte Beløb.

Krim. D. 8 April 1899, U. f. R. 1899 p. 886.

Ikke tillagt en Citant Renter af et ham som Erstatning for ufor- skyldt Varetægtsfængsel tilkendt Beløb.

H. R. D. 9 Febr. 1900, jfr. Hof. St. D. 31 Oktbr. 1898, H. R. T. 1899 p. 588, U. f. R. 1900 p. 264.

H. R. D. 30 Maj 1900, jfr. Vib. Ov. D. 11 Oktbr. 1897, H. R. T. 1900 p. 162, U. f. R. 1900 p. 523.

H. R. D. 9 Oktbr. 1901, jfr. Kbh. Ov. D. 18 Decbr. 1899, H. R. T. 1901 p. 375, U. f. R. 1901 p. 866.

H. R. D. 15 Maj 1902, jfr. Hof. St. D. 29 Maj 1893, H. R. T. 1902 p. 143, U. f. R. 1902 B p. 173.

I et Tilfælde, hvor en Kreditor havde anmeldt sin Fordring i Debtors Konkursbo og begært Renter fra Anmeldelsesdagen, men hvor denne Fordring ikke blev prøvet, idet Boet blev sluttet som intet ejende, blev der under en Sag, som Kreditor senere anlagde mod Debitor til Betaling af Fordringen, kun tilkendt Kreditor Renter af Fordringen fra Forligsklagens Dato, ikke fra Anmeldelsesdagen, idet Anmeldelsen fandtes alene at have Betydning m. H. t. selve Konkursboet.

Kbh. Ov. D. 25 Marts 1901, U. f. R. 1901 p. 514.

I et Tilfælde, hvor A. uden skriftligt Bevis havde forstrakt sin Svigersøn med kontante Beløb paa ialt 30700 Kr. i Anledning af dennes Køb af en fast Ejendom, fandtes det efter det foreliggende at

maatte antages, at Pengene ikke var ydede som et Laan, men som Gave eller Arveforskuud. A.s Paastand om Tilkendelse af Forhalingsrenter, fordi Svigersønnen ikke paa Anfordring havde tilbagebetalt Pengene, kunde derfor ikke tages til Følge.

H. R. D. 20 Juni 1901, jfr. Kbh. Ov. D. 18 Juni 1900, H. R. T. 1901 p. 240, U. f. R. 1901 p. 612.

I en Vekselsag, hvorunder Indstævnte udeblev, tilkendtes der ikke Citanten de af ham paastaaede Renter af Provision og Protestomkostninger fra Stævningens Dato.

Hof. St. D. 18 Novbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 128.

I et Tilfælde, hvor en Handlende søgte en anden til Betaling af leverede Varer med Renter 7 pCt. fra Stævningens Dato, og hvor det var ubestridt, at der i Forhold som det foreliggende sædvanlig beregnes »almindelig Købmandsrente«, tilkendtes der kun Citanten 6 pCt. i Rente fra Stævningens Dato.

Sø-Hand. D. 5 Septbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 247, Sø-Hand. T. 1902 p. 23.

Ikke tilkendt en Citant Morarenter af Omkostningerne ved en forøgt Arrest.

Hof. St. D. 10 Febr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 406.

Hof. St. D. 18 Aug. 1902, U. f. R. 1902 A p. 816.

Indstævnte, der søgtes til Betaling af købte Varer, havde før Sagens Anlæg tilbudt hele Købesummen ÷ 3 pCt. Skønt han dømtes til at betale hele Købesummen uden Fradrag, dømtes han dog kun til fra Dømmens Dato at betale Renter af den Del af Købesummen, han havde tilbudt at betale.

Sø-Hand. D. 23 April 1903, U. f. R. 1903 A p. 670, Sø-Hand. T. 1903 p. 171.

I et Tilfælde, hvor Københavns Magistrat fandtes at have været uberettiget til at vægre sig ved for Tiden at efterkomme det af en Grundejer i Sundbyvester fremsatte Krav paa at faa berigtiget den ham i Henhold til L. 3 April 1900 § 18 tilkommende Erstatning ved konstant Betaling eller ved Udstedelsen af Obligation, tilkendtes der ikke Grundejeren Erstatningsrenter af det indtalte Beløb, idet Vægringen ved straks at berigtige Kravet for saa vidt havde været beføjet, som der krævedes Tid til den eventuelle Udstedelse af Obligation.

Hof. St. D. 31 Aug. 1903, U. f. R. 1904 A p. 20.

I en Sag om Betaling af et Beløb, som tidligere med Renter havde været anmeldt i Debtors forlængst sluttede Konkursbo, antoges det, at Anmeldelsen i Konkursboet ikke kunde bevirke, at der i den imod Debitor personlig anlagte Sag kunde tillægges Sagsøgeren Renter fra et tidligere Tidspunkt end fra Stævningens Dato.

Sø-Hand. D. 31 Decbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 356.

Nægtet Renter af et som Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel tilkendt Beløb.

Hof. St. D. 21 Novbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 139.

Under en Stempelsag paalagdes det kun Indstævnte at svare Renter af Stempeltaksten, ikke af det ham ikendte Bødebeløb.

Hof. St. D. 13 Febr. 1905, U. f. R. 1905 A p. 377.

Skønt en Udlejer forud for Lejerens Fallit havde gjort Arrest og Eksekution for sit Lejekrav — hvilken Eksekution dog bortfaldt som Følge af Falliten — fandtes der ikke at kunne tillægges Udlejeren Renter af Lejen fra et tidligere Tidspunkt end den Dag, Lejekravet var anmeldt i Boet.

Kbh. Ov. D. 6 Aug. 1906, U. f. R. 1906 A p. 901.

Res judicata, se Domme II.

Retsakter, se Dokumenter og Retsskrivere.

Retsgebyrer (derunder Skifteafgift og Auktionsgebyr).

Under en Sag om Lovligheden af en Opsigelse af en Panteobligation, stor 107000 Kr., udtalt, at Promillegebyret ikke kunde beregnes af mere end et Beløb af 5150 Kr., som Kreditor havde forlangt som Godtgørelse for at modtage den skete Opsigelse.

H. R. D. 21 Maj 1897, jfr. Hof. St. D. 2 Novbr. 1896, H. R. T. 1897 p. 228, U. f. R. 1897 p. 704, jfr. p. 161.

Udtalt, at om end skovede Skoveffekter i Henseende til Anvendelsen af Sportelregl. §§ 104 og 105, jfr. Fr. 27 Juli 1832, rettest maatte anses som Handelsvarer, maatte dette dog antages ikke at have været stemmende med den i lange Tider hos alle vedkommende herskende Retsopfattelse, der heller ikke havde savnet Støtte i de i Sportelreglementet brugte Udtryk, og at det ikke kunde anses grundet i Forholdets Natur, at de i Overensstemmelse med denne Retsopfattelse erlagte Betalinger kunde kræves tilbagebetalte, ialfald ikke i nærværende Tilfælde, hvor der ikke med Føje kunde lægges de Myndigheder, som havde oppebaaret Gebyrerne, noget til Last.

H. R. D. 17 Jan. 1899, jfr. Hof. St. D. 17 Maj 1897, H. R. T. 1898 p. 683, U. f. R. 1899 p. 311, jfr. 1897 p. 727.

Statueret, at Skifteafgift, dog nedsat efter L. 30 Novbr. 1874 § 3 Nr. 2, vilde ifølge Lovens §§ 1 og 2 være at svare af et Bo, hvori Skifteretten med Føje havde ladet foretage Registrering, men som i Henhold til et under Registreringen forefundet Testamente var ekstraderet til den indsatte Testamentseksekutor, hvorefter den myndige Universalarving i den første Skiftesamling havde vedgaaet Arv og Gæld.

H. R. D. 19 April 1899, jfr. Kbh. Gældsk. D. 10 Decbr. 1897, H. R. T. 1899 p. 98, U. f. R. 1899 p. 568, jfr. 1898 p. 151.

Efter Foranledning af Justitssekretæren truffet Afgørelse af, om der i en Sag skulde beregnes Promillegebyr.

Kbh. Ov. D. 2 Maj 1898, U. f. R. 1898 p. 523.

I et Tilfælde, hvor Appellen af en Retsskrivers Vægning ved at aflyse en tinglæst Panteobligation, stor 10000 Kr., hævedes paa Grund af begge Parters Udeblivelse, udtaltes det, at der ikke vilde være at beregne Promillegebyr efter Sportelregl. § 34, jfr. § 23.

Kbh. Ov. D. 17 Oktbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 978.

Udtalt, at Gebyret for Autorisationen af en Appelstævning i en Tyendesag rettelig var beregnet efter Sportelregl. §§ 1, 34 og 156, uden Nedsættelse efter L. 14 Juni 1850 § 5, da Sagens Værdi oversteg 50 Kr.

Kbh. Ov. D. 30 Jan. 1899, U. f. R. 1899 p. 396.

Efter Omstændighederne ikke antaget, at Udtrykkene i Domskonklusionen i en beneficeret Sag, at Domfældte skulde betale Sagens Omkostninger »efter Reglerne for beneficerede Sager«, omfattede Diæter og Rejseudgifter til en Sættedommer.

Kbh. Ov. D. 27 Febr. 1899, U. f. R. 1899 p. 419.

Antaget, at Auktionsgebyr for Salg af Græsslet og af Eftergræsning med Rette var beregnet efter Sportelregl. § 99, idet det solgte ikke kunde henføres under »Handelsvarer«. Ligeledes fundet rettelig at være beregnet Gebyr for Udstedelse af Auktionsplakat, da det efter Sportelregl. § 112, Stk. 1, maatte være ligegyldigt, om Plakaten var konciperet af Auktionsforvalteren eller af Rekvirenten. Af begge Gebyrer maatte svares Forhøjelse efter Sportelregl. § 156.

Kbh. Gældsk. D. 20 Juni 1899, U. f. R. 1899 p. 684.

Da en beregnet Afgift efter Regl. 5 Juli 1803 § 47 c var tilfaldet Amtsfattiggassen, kunde Sag til dens Tilbagebetaling ikke rejses mod Statskassen.

ibid.

Gebyret for Salg ved Auktion af Genstande, tilhørende en fremmed Stats consul missus for Danmark, fundet at maatte beregnes efter Sportelregl. § 99, idet en analogisk Anvendelse af Regl. § 111 ansaas uberettiget.

Hof. St. D. 31 Juli 1899, U. f. R. 1899 p. 845.

I en Sag om, hvorvidt en Skifteret, som i 1889 havde tilladt en Enke at hense i uskiftet Bo, i 1896 havde kunnet omgøre denne Beslutning, saaledes at Skiftebehandlingen genoptoges fra Mandens Dødsdag, antoges det, at Promillegebyr ikke skulde erlægges.

H. R. D. 16 Novbr, 1899, jfr. Kbh. Ov. D. 20 Marts 1899, H. R. T. 1899 p. 452, U. f. R. 1900 p. 51.

Antaget, at der rettelig var krævet Promillegebyr for Tinglæsning

af en Paategning, som to af en afdøds Børn havde givet en af afdøde udstedt Prioritetsobligation, om, at de overtog Gælden som personlige Debitorer, uanset at Arvingerne efter den afdøde, derunder de to Børn, havde vedgaaet Arv og Gæld, og Paategningen derfor mulig havde været overflødig.

Kbh. Gældsk. D. 12 Oktbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 230.

En Sagfører, efter hvis Begæring en Ejendom var blevet solgt ved Tvangsauktion, og som havde betalt det ham afkrævede Auktionsgebyr, blev, efterat Revisionsdepartementet havde paavist, at Gebyret var beregnet for lavt, under en af Auktionsforvalteren anlagt Sag dømt til at betale Forskellen, uanset at han havde modtaget en Kvittering, hvori intet Forbehold om eventuelt Efterkrav var taget, og uanset at Decisionen om denne Gebyrpost først var faldet efter Udløbet af den i Fr. 8 Juli 1840 § 38 fastsatte Tid.

Kbh. Gældsk. D. 28 April 1902, U. f. R. 1902 A p. 637.

I et solvent Interessentskabs Bo, der efter Begæring af Interessenterne var taget under Skiftebehandling ifølge Skiftel. § 82, fandtes Skiftegebyr, uanset om Interessenterne var ansvarlige for Gælden, og skønt Behandlingen efter Interessenternes Begæring sluttedes Dagen efter dens Paabegyndelse, at maatte beregnes med $\frac{2}{3}$ pCt. af Formuemassen og med $\frac{1}{2}$ pCt. af den beholdne Formue.

Kbh. Ov. D. 2 Marts 1903, U. f. R. 1903 A p. 325.

Antaget, at Bestemmelsen i Fr. 6 Aug. 1824 § 8 om lavere Gebyrer i mindre Gældssager ikke er anvendelig under saadanne Sagers Appel.

Kbh. Ov. D. 25 Maj 1903, U. f. R. 1903 A p. 549.

I et Tilfælde, hvor et af 2 barnløse Ægtefæller oprettet Testamente indeholdt, at hvis Manden døde først — hvilket indtraf — skulde Formuen indsættes i Overformynderiet til livsvarig Rentenydelse for Hustruen og efter hendes Død, hvis hun indgik nyt Ægteskab og efterlod sig Livsarvinger, tilfalde disse, men i modsat Fald en Stiftelse, antoges det, at Gældsansvaret, som paa Skiftet efter Manden var overtaget af Hustruen, der fik Livsarvinger i et senere Ægteskab, og af Stiftelsen, men ikke af nogen for de eventuelle Livsarvinger beskikket Tilsynsværge, ikke var overtaget af samtlige Arvinger i Boet. Skifteafgifterne maatte derfor efter L. 30 Novbr. 1874 § 3 a betales som i et Bo, hvor Arv og Gæld ikke rettidig var vedgaaet.

Hof. St. D. 21 Decbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 235.

En Sag om Tilbagebetaling af et i en Retssag erlagt, formentlig for stort Promillegebyr afvist ex officio, da Spørgsmaalet om Gebyrets Størrelse efter Parternes Indstilling var paakendt i hin Sag, hvorfor det ikke, uagtet det indstævnte Skattedepartement ikke modsatte sig dette, paany kunde indbringes for samme Ret.

Hof. St. D. 22 Febr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 439.

Udtalt, at der ikke vilde være at beregne Promillegebyr under en Sag, hvorunder nogle Forpagtere af en Købstadgrund søgtes til at fravige Grunden og fjerne en derpaa opført Bygning.

Vib. Ov. D. 20 April 1903, jfr. H. R. D. 6 Juni 1904, H. R. T. 1904 p. 238, U. f. R. 1904 B p. 263.

Statueret under en fra Sø- og Handelsretten indanket Sag, at de i Fr. 6 Aug. 1824 § 8 omhandlede mindre Gebyrer kun komme til Anvendelse i Sager, der ved Sagens Anlæg ikke udgøre 100 Rdl.

H. R. D. 6 Febr. 1906, jfr. Sø-Hand. D. 13 Jan. 1905, H. R. T. 1905 p. 677, U. f. R. 1906 A p. 277, jfr. 1905 A p. 322, Sø-Hand. T. 1906 p. 313, jfr. 1905 p. 125.

Optagelsesgebyret i en Sag, hvis Genstand udgjorde 1722 Kr. 98 Øre, bestemt i Medfør af L. 19 Febr. 1861 § 58 og Sportelregl. §§ 30 og 27 efter Sportelregl. § 37, smh. med §§ 7 og 156, til 8 Kr. 10 Ø. ibid.

Da et urigtig bestemt Optagelsesgebyr var fastsat i Dommen af Retten, kunde Justitssekretæren ikke blive ansvarlig derfor. ibid.

I et Tilfælde, hvor en 2den Prioritetshaver, der havde Pant for 40,000 Kr., paastod et af 1ste Prioritetshaver for hans Resttilgodehavende, 1,133,510 Kr. 39 Øre, med Renter og Omkostninger gjort Udlæg i Pantet ophævet eller 1ste Prioritetshaver dømt til mod Udlevering af hans (2den Prioritetshavers) Obligation at betale dennes Paa-lydende, fandtes Promillegebyret kun at kunne beregnes af 40,000 Kr., idet Sagens Værdi ikke kunde antages at have oversteget det nævnte Beløb.

H. R. D. 30 Oktbr. 1905, jfr. Hof. St. D. 24 Novbr. 1890, H. R. T. 1905 p. 452, U. f. R. 1906 A p. 42.

I et Tilfælde, hvor en Testator havde bestemt, at der af den væsentligste Del af hans Formue skulde oprettes et Familielegat, for hvilket en Fundats skulde udarbejdes, og for hvilket en navngiven Mand A. skulde være første Legatværg, statueredes det, at Legatet maatte betragtes som Testators Universalarving, at A., der paa Legatets Vegne havde vedgaaet Arv og Gæld i den første Skiftesamling, havde været kompetent hertil, og at A. herefter havde kunnet overtage Boet til privat Skifte, saafremt Testator ikke — som Tilfældet var — havde bestemt, at Boet skulde behandles af Eksekutorer. Det offentlige fandtes derfor ikke at have Krav paa Skifteafgifter af Boet.

H. R. D. 19 Novbr. 1907, jfr. Hof. St. D. 18 Juni 1906, H. R. T. 1907 p. 470, U. f. R. 1908 A p. 73, jfr. 1906 A p. 730.

Retsskrivere.

Jfr. Dokumenter, Dommere og Tinglæsning.

En Retsskriver anset pligtig at udslette et tinglæst Udlæg af Pante-

bogen i Henhold til en til Udslettelse kvitteret Udskrift af Udlæget, uanset at den i sin Tid tinglæste Fogedakt ikke var produceret, og uanset at den kvitterendes Kompetence ikke fremgik af den producerede Udskrift, idet Fr. 9 Febr. 1798 ikke er anvendelig paa Akter eller Udskrifter af Fogedudlæg, og idet den kvitterendes Kompetence fremgik af Pantebogen, som Retsskriveren var pligtig at efterse.

Kbh. Ov. D. 19 Juli 1897, U. f. R. 1897 p. 857.

Tvangsklausul og Eksekutionstermin samt Dagbøde ikke anvendt i en Dom, hvorved en Retsskriver tilpligtedes at annullere en Retsanmærkning og tilbagebetale et Retsgebyr.

Kbh. Ov. D. 19 Juli 1897, U. f. R. 1897 p. 857.

Kbh. Ov. D. 16 Maj 1898, U. f. R. 1898 p. 528.

Kbh. Ov. D. 9 Jan. 1899, U. f. R. 1899 p. 386.

I et Tilfælde, hvor der ved Salget af en Del Parceller var paalagt disse visse Servituter, hvor Ejeren af Hovedejendommen ved tinglæst Deklaration havde overdraget Retten til at paatale Overtrædelsen af Servituterne til A., og hvor A. ved Paategning paa et af Parcellskøderne havde indrømmet en Modifikation i den Parcellen paa lagte Servitut, fandtes det ubeføjet, at Retsskriveren ved Tinglæsningen af Paategningen havde givet Retsanmærkning om, at A.s Kompetence til at indrømme nævnte Modifikation ikke var godtgjort, eftersom der ikke var tinglæst noget, der indicerede, at en saadan Kompetence ikke tilkom A.

H. R. D. 4 April 1898, jfr. Kbh. Ov. D. 16 Decbr. 1895, H. R. T. 1898 p. 90, U. f. R. 1898 p. 468, jfr. 1896 p. 233.

Udtalt, at selve Spørgsmaalet om A.s Retsstilling m. H. t. Servituterne ikke kunde komme under Paakendelse under den foreliggende Sag, der alene var anlagt imod Retsskriveren til Udslettelse af Retsanmærkningen.

ibid.

Tvangsklausul og Eksekutionstermin ikke anvendt i en Dom, hvorved en Retsskriver tilpligtedes at udlette en Retsanmærkning.

ibid.

Se ogsaa f. Eks. Vib. Ov. D. 22 Febr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 389.

Udtalt, at det følger af Sportelregl. § 76 og Forholdets Natur, at det ved Ekspeditionen af et tinglæst Dokument paa hviler en Retsskriver at undersøge og gøre Bemærkning, om noget er tinglæst, som kan have Indflydelse paa Dokumentets Værd og Gyldighed, men at han er uberettiget til at meddele Anmærkning om Forhold, der i saa Henseende ere ligegyldige. En Retsskriver derfor tilpligtet at annullere en Retsanmærkning om et tinglæst irrelevant Dokument.

Kbh. Ov. D. 16 Maj 1898, U. f. R. 1898 p. 528.

En Appel af en Tvangsauktion i Aarhus Købstad afvist ex officio

fra Overretten, da Auktionsforvalteren — Borgmesteren — ikke havde deltaget i Udstedelsen af Akten.

Vib. Ov. D. 5 Septbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 935.

Under en Appelsag m. H. t. en Kendelse, hvorved en Retsskriver havde vægret sig ved at afløse en tinglæst Panteobligation, stor 10000 Kr. — hvilken Sag hævedes — udtaltes det, at der ikke vilde være at beregne Promillegebyr efter Sportelregl. § 34, jfr. § 23.

Kbh. Ov. D. 17 Oktbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 978.

I et Tilfælde, hvor en Gaardejer ved Salget af sin Ejendom ved en Fejltagelse havde givet Køberen A. Skøde paa hele den oprindelige Ejendom, skønt han iforvejen havde overdraget en Parcel deraf til en Tredjemand, antoges det, at Manglen ved det senere tinglæste Skøde paa denne Parcel kunde afhjælpes ved en Deklaration, hvori A. erkendte Fejltagelsen og erklærede, at Deklarationen kunde tinglæses for at afhjælpe Manglen ved Parcelskødet.

Kbh. Ov. D. 9 Jan. 1899, U. f. R. 1899 p. 386.

Retsskriveren, der ved Deklarationens Tinglæsning havde givet den Retsanmærkning om, at den ingen Forandring kunde medføre i Noteringen i Panteregistret under Rubrikken »Adkomster«, men kun kunde noteres under »Hæftelser« paa A.s Ejendom, tilpligtet at udslette Anmærkningen og tilbagebetale Gebyret for samme.

ibid.

En Retsskriver tilpligtet at udslette en Retsanmærkning, der ved Tinglæsningen var meddelt et Skøde paa en Jordlod til et Sogneraad om, at der ikke overensstemmende med L. 6 Juli 1867 § 26 Lit. h var produceret Samtykke fra Amtsrådet til Jordloddens Erhvervelse for Kommunen — idet den nævnte Lov ikke afgav Hjemmel for denne Anmærkning.

Kbh. Ov. D. 6 Febr. 1899, U. f. R. 1899 p. 400.

Under Henvisning til Fr. 24 April 1833 § 5 m. fl. Lovbud fandtes det uberettiget, at en Retsskriver havde givet en Panteobligation Paategning om nogle den pantsatte Ejendom paalagte Servituter, hvilke han erkendte ikke at være præjudicerende for Panteretten — uanset at han ikke havde villet give nogen Retsanmærkning, men kun gøre opmærksom paa Servituterne, hvilket ogsaa fremgik af Sportuleringen. Retsskriveren tilpligtedes derfor at udslette Paategningen.

Vib. Ov. D. 27 Marts 1899, U. f. R. 1899 p. 483.

Udtalt, at det uanset det af Parternes Sagførere dertil givne Samtykke ikke kunde billiges, at de for Underretten fremlagte Indlæg og øvrige originale Dokumenter i Stedet for at indlemmes i Akterne var indhæftede i denne.

Kbh. Ov. D. 18 Septbr. 1899, U. f. R. 1899 p. 988.

I en til en Sparekasse udstedt Obligation med Pant i en fast Ejendom var der givet Kautionisterne for Gælden Pant i Ejendommen til Sikkerhed for deres mulige Tab ved Kautionsforpligtelsen og bestemt, at Sparekassens Kasserer var berettiget til at kvittere Obligationen, naar Gælden var indfriet. Statueret, at Kautionisterne herefter maatte siges at have samtykket i Obligationens Udslettelse af Pante-protokollen i Henhold til en af Kassereren alene meddelt Kvittering. Retsskriverens Vægning ved at udslette Obligationen, fordi der ikke tillige forelaa Kvittering fra Kautionisterne, fandtes derfor ubeføjet.

Kbh. Ov. D. 26 Febr. 1900, U. f. R. 1900 p. 347.

Udtalt, at Overretten havde manglet Føje til at misbillige, at Underdommeren i en Drabssag ikke havde foranlediget, at Meddomsmændene tog Del i Udfærdigelsen af Akten.

H. R. D. 2 Marts 1900, jfr. Kbh. Ov. D. 16 Juni 1899, H. R. T. 1900 p. 3, U. f. R. 1900 p. 443.

Misbilliget, at der ikke til Brug under Appellen af en offentlig Politisag var udfærdiget en formelig Aktsbeskrivelse af det inden Politiretten i Sagen passerede.

H. R. D. 28 Maj 1900, jfr. Vib. Ov. D. 19 Febr. 1900, H. R. T. 1900 p. 153, U. f. R. 1900 p. 520.

Misbilliget, at de Dokumenter, der ved Frømlæggelsen for Underretten var blevet denne tilhørende, ikke var blevet indførte i Akten, men fremlagte for Overretten. Denne Fejl, der var sket med Parternes Indvilligelse, fandtes dog ikke at burde bevirke Sagens Afvisning ex officio fra Overretten.

Kbh. Ov. D. 9 April 1900, U. f. R. 1900 p. 580.

En Sag, som for Underretten var blevet hævet, fordi den ikke var deduceret betimelig, idet de vekslede Indlæg kun indeholdt Anstandsprocedure, og som Citanten havde indanket for Overretten til Annullation af Underretsdommen og Hjemvisning, blev afvist fra Overretten, fordi Akten ikke indeholdt de nævnte Indlæg, idet det maatte blive uden Betydning, at Akten indeholdt alle de Dokumenter, der var tilstede ved Sagens Optagelse i Underretten, og at en Del af de manglende Dokumenter befandt sig hos Citantens tidligere Sagfører, der nægtede at udlevere dem.

Kbh. Ov. D. 21 Jan. 1901, U. f. R. 1901 p. 280.

Udtalt, at en i en til Tinglæsning indleveret Panteobligation indeholdt Udtalelse om, at Obligationsudstedernes Kompetence til Pantsætningen var dokumenteret for Retsskriveren, ikke kunde paalægge denne en større Pligt m. H. t. Undersøgelse af Udstedernes Kompetence end den, der efter Lovgivningen paahviler ham, og at Retsskriveren derfor burde have ladet denne Udtalelse upaaagtet, naar han, som Tilfældet var, holdt for, at den ikke nødvendiggjorde en Retsanmærkning efter Sportelregl. § 76.

Hof. St. D. 18 Febr. 1901, U. f. R. 1901 p. 298.

Det statueredes herefter, at Retsskriveren ikke havde været beføjet til at give Obligationen en Paategning om, at Udstedernes Kompetence ikke var dokumenteret for ham paa anden Maade end ved de Obligationen vedhæftede Dokumenter.

ibid.

En Appel af en af Auktionsretten i Esbjerg afsagt Kendelse afvist fra Overretten, fordi Auktionsakten kun var udstedt af Borgmesteren i Esbjerg og ikke tillige af Byskriveren sammesteds.

Vib. Ov. D. 11 Marts 1901, U. f. R. 1901 p. 382.

Misbilliget under Appellen af en privat Politisag, at ikkun en Del af Protokoltilførslerne var optaget i den egentlige Akt, medens andre Dele deraf saavel som de fremlagte Dokumenter og Dommen indeholdtes som Afskrifter i et Akten vedføjet Hæfte.

Vib. Ov. D. 24 Juni 1901, U. f. R. 1901 p. 676.

I et Tilfælde, hvor et til Tinglæsning indsendt Skøde paa en et Aktieselskab tilhørende Ejendom, hvilket Skøde var underskrevet af 4 Personer, som efter en vedhæftet Udskrift af Handelsregistret var Medlemmer af Selskabets Bestyrelsesraad, havde faaet Retsanmærkning om manglende Legitimation for Underskriverne til at sælge Ejendommen, blev det — efterat nogle Udskrifter, der udviste, at Generalforsamlingen havde bemyndiget Bestyrelsen til at sælge og havde ratihaberet Salget, samt et Eksempplar af Selskabets Vedtægter var tinglæste — paalagt Retsskriveren at udslette Retsanmærkningen paa Forlangende af Skødehaveren. Eksekutionstermin og Tvangsklausul ej anvendte.

Kbh. Ov. D. 13 Maj 1901, U. f. R. 1901 p. 691.

I et Tilfælde, hvor det oprindelige Skøde for en Parcel havde paalagt Parcellen en Byggeservitut, og hvor Skødeudstederen senere var død og en Dødsattest for ham tinglæst, billigedes det, at Retsskriveren havde nægtet at opfylde Parcelejerens Forlangende om at udslette Servituten, hvilket Forlangende støttedes paa, at Servituten kun skulde være paalagt Parcellen overfor Skødeudstederen personlig.

H. R. D. 11 Decbr. 1902, jfr. Kbh. Ov. D. 14 Juli 1902, H. R. T. 1902 p. 534, U. f. R. 1903 B p. 53, jfr. 1902 A p. 725.

Det statueredes nemlig, at den Klarhed om Servitutens Ophør, som Retsskriveren havde Ret til at forlange tilvejebragt, forinden han udslettede Servituten af Pantebogen, ikke var tilvejebragt ved den producerede Dødsattest.

ibid.

En Retsskriver tilpligtet uden Gebyr at udslette den paa en af en Debitor ved Navn Peder Jensen udstedt Obligation givne Retsanmærkning: »M. H. t. Løsørepantsætningen tages alt Forbehold«, der heller ikke antoges at ville blive fyldestgørende ved Tilføjelsen: »da der

tidligere findes pantsat Løsøre af Debitorer ved Navn Peder Jensen«.

Vib. Ov. D. 22 Febr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 389.

Udtalt, at Retsskriveren maatte være berettiget til i Forbindelse med Udslettelsen uden yderligere Gebyr at forsyne Obligationen med Paategning om, hvad der efter det for ham som Retsskriver foreliggende med Grund kunde antages præjudicerende for Løsørepant-sætningen.

ibid.

Misbilliget, at en Underretssdomsakt var udfærdiget uden Iagttagelse af L. 19 Decbr. 1903 § 4, og at den ikke var forsynet med Paategning om, naar den var bestilt, jfr. Fr. 16 Jan. 1828 § 8 in fine.

F. Eks. H. R. D. 26 Oktbr. 1905, jfr. Vib. Ov. D. 5 Septbr. 1904, H. R. T. 1905 p. 444, U. f. R. 1906 A p. 37.

Da et urigtigt beregnet Optagelsesgebyr i en Sø- og Handelsrets-sag mellem 2 private Parter var fastsat i Dommen af Retten, kunde Justitssekretæren ikke gøres ansvarlig derfor.

H. R. D. 6 Febr. 1906, jfr. Sø-Hand. D. 13 Jan. 1905, H. R. T. 1905 p. 677, U. f. R. 1906 A p. 277, jfr. 1905 A p. 322, Sø-Hand. T. 1906 p. 313, jfr. 1905 p. 125.

En Appelsag afvist, da Underretsakten ikke var forsynet med Underskrift af den paagældende Underdommer og Skriver.

Vib. Ov. D. 23 April 1906, U. f. R. 1906 A p. 744.

I et Skadesløsbrev var betinget Panteret efter »nuhæftende Forpligtelser«. Statueret, at en Retsskriver herefter havde været uberettiget til ved Tinglysningen af Skadesløsbrevet at give det Retsanmærkning om Størrelsen af den forudprioriterede Gæld m. m.

Vib. Ov. D. 21 Maj 1906, U. f. R. 1906 A p. 756.

En Retsskriver tilpligtet at udslette en Retsanmærkning uden Anvendelse af Tvangsmulkt og Eksekutionstermin. Derimod blev han under sædvanlig Tvangsklausul og Eksekutionstermin tilpligtet at tilbagebetale det for Anmærkningen betalte Gebyr.

ibid.

Antaget, at en Person, der forment sig indsat som Legatar i et af hans afdøde Broder og dennes efterlevende Enke oprettet Testamente, uanset den af Enken fremsatte Protest maatte være berettiget til at forlange, at Skifteretten meddelte ham en Afskrift af Testamentet, da dette havde været fremlagt i Skifteretten som Hjemmel for Enkens Overtagelse af Boet.

Hof. St. D. 27 Aug. 1906, U. f. R. 1906 A p. 915.

Rigsdagen. Rigsdagsmænd.

En Folketingsmands Protest imod at besvare nogle Vidnespørgs-

maal taget til Følge, forsaavidt Besvarelsen maatte vedrøre Vidnets fortrolige Forhandlinger med andre Rigsdagsmænd angaaende de Rigsdagen foreliggende Sager.

Hof. St. Vidnek. Kend. 8 Febr. 1897, U. f. R. 1898 p. 161.

S.

Sagførere.

Jfr. beneficerede Sager, Fuldmagt, Mandatarer i processuelle Forhold, processuelle Bøder, Procesomkostninger.

Statueret, at der ikke paahvilede en Underdommer nogen Vejledningspligt efter Fr. 6 Aug. 1824 § 2 overfor en Sagfører, der gav Møde som egentlig Mandatarius for Fordringshaveren.

Vib. Ov. D. 8 Marts 1897, U. f. R. 1897 p. 412.

Antaget, at en Sagfører, der havde paataget sig at affatte og besørge tinglæst Dokumenterne i Anledning af en Mands Køb og senere Salg af en Ejendom, i Udførelsen af disse Hverv havde paadraget sig Erstatningsansvar ved ikke at have skaffet sig paalidelig Kundskab om de Ejendommen paahvilende Behæftelser og saaledes ved Dokumenternes Affattelse ikke at have taget Hensyn til nogle Prioriteter i Ejendommen, og at han herefter ikke havde Krav paa Salær eller Godtgørelse for sine Udlæg. — Opgørelse af Erstatningens Størrelse.

H. R. D. 13 Maj 1897, jfr. Hof. St. D. 29 Novbr. 1894, H. R. T. 1897 p. 216, U. f. R. 1897 p. 697, jfr. 1895 p. 169.

Udtalt, at et af en Debitor Kreditors Sagfører i Anledning af en Inkassation tilbudt Salær af 50 Kr. var et mere end tilstrækkeligt Vederlag for den med Inkassationen af Fordringen, der var stor 2000 Kr., hidtil hafte Ulejlighed, idet denne væsentlig indskrænkede sig til Affattelsen af tvende Kravsbreve og nogle Breve til Debtors Kautionister.

Hof. St. D. 4 Oktbr. 1897, U. f. R. 1897 p. 1136.

Et Vidnes Protest imod at besvare Vidnespørgsmaal taget til Følge i Henhold til Grundsætningen i Fr. 19 Juli 1793, da Vidnet ved at afgive Forklaring nødvendig maatte komme ind paa, hvad Indstævnte i sin Tid havde betroet Vidnet som daværende Fuldmægtig hos Indstævntes Sagfører.

Hof. St. Vidnek. Kend. 9 Aug. 1897, U. f. R. 1898 p. 164.

Antaget, at en en Sagfører meddelt Bemyndigelse til at indkassere en Fordring og anlægge Sag i den Anledning efter Hvervets Beskaffenhed ikke bortfalder ved Mandantens Død.

Kbh. Gældsk. D. 31 Jan. 1898, U. f. R. 1898 p. 672.

I et Tilfælde, hvor en Sagfører, der var Medejer af og ifølge Fuldmagt Bestyrer af en Ejendom, havde paataget sig en Garanti for en Lejer i Ejendommen for at afværge Tab for Ejer-Interessentskabet, og hvor Sagføreren havde dækket det ved Garantien paaførte Tab af Interessentskabets Midler, antoges det, at hverken Fuldmagten eller de foreliggende Omstændigheder havde givet Sagføreren Beføjelse til at indgaa Garantien paa Interessentskabets Vegne, og at han heller ikke, da han indgik Garantien, var optraadt paa Interessentskabets Vegne. Han tilpligtedes derfor at betale en Medinteressent den til dennes Andel i Ejendommen svarende Part af det forbrugte Beløb.

H. R. D. 6 Febr. 1899, jfr. Vib. Ov. D. 29 Juni 1896, H. R. T. 1898 p. 743, U. f. R. 1899 p. 345.

I et Tilfælde, hvor en Retssag, der ved en Fejltagelse ikke var kommet for paa en Tægtedag, antoges hævet paa Grund af begge Parterers Udeblivelse, udtaltes det, at en af Indstævnte tidligere engageret Sagfører, der under Sagens Genoptagelse var mødt for Indstævnte, ikke kunde forudsættes at have været bemyndiget til at samtykke i Genoptagelsen. (Dissens.)

Vib. Ov. D. 6 Febr. 1899, U. f. R. 1899 p. 471.

En Overretssagfører, der var fraflyttet København og havde taget Bopæl i en Provinsby, antaget ikke at opfylde Betingelserne i L. 26 Maj 1868 § 8, da han, der havde lejet Kontor i København af en Underretssagfører, som var hans autoriserede Fuldmægtig, og som havde Ret til Medbenyttelse af Kontoret, ikke regelmæssig indfandt sig paa Kontoret og ikke kunde antages at have Indseende med de af Underretssagføreren i hans Navn udøvede Sagførerforretninger. En Citant, for hvem Underretssagføreren som Overretssagføreren Fuldmægtig gav Møde, betragtet som udeblevet.

Hof. St. D. 5 Juni 1899, U. f. R. 1899 p. 666.

En Mand havde sagsøgt en Sagfører, der i en Aarrække havde udført Forretninger for ham, til at aflægge Regnskab over Mellemværendet, og Sagføreren havde efter Overretsdømmens Afsigelse aflagt specificeret Regnskab. Udtalt, at Mandanten ikke kunde være afskaaret fra at fremsætte Indsigelser imod det fremkomne Regnskab, fordi han tidligere havde modtaget Regnskaber for senere Tidsrum, men at han, saalænge saadanne Indsigelser ikke var fremkomne, ikke kunde have Ret til, imod hvad der tidligere havde været brugeligt mellem Parterne, at forlange en vidtløftig og tildels bekostelig Dokumentation, der mulig vilde vise sig helt eller delvis overflødig.

H. R. D. 29 Jan. 1901, jfr. Kbh. Ov. D. 17 Juli 1899, H. R. T. 1900 p. 619, U. f. R. 1901 p. 173, jfr. 1899 p. 839.

Udtalt, at Fr. 8 Jan. 1802, som forbyder Dommeres Medhjælpere at procedere hos deres foresatte, ikke gælder paa Island.

H. R. D. 7 Febr. 1900, jfr. Isl. Ov. D. 30 Septbr. 1895, H. R. T. 1899 p. 573, U. f. R. 1900 p. 258.

En Sag afvist ex officio, da Stævningen ikke var forkyndt for Indstævnte, og uanset at en Overretssagfører havde givet Møde for Indstævnte og havde taget til Genmæle i Sagen, idet der manglede al Oplysning om, at Indstævnte havde frafaldet lovlig Indstævning eller bemyndiget Sagføreren til paa hans Vegne at frafalde saadan.

Vib. Ov. D. 28 Maj 1900, U. f. R. 1900 p. 651.

Spørgsmaal under en Eksekution om Størrelsen af det Salær, som Rekvirentens Sagfører kunde beregne sig for sin Virksomhed ved Forcingens Inddrivelse.

Vib. Ov. D. 15 Oktbr. 1900, U. f. R. 1900 p. 916.

En Sagførerfuldmægtig, hvis autoriserede Fuldmagt var tilbagekaldt af vedkommende Sagfører, tilpligtet at tilbagelevere Fuldmagten, idet der ikke toges Hensyn til hans Anbringende om, at han for en ved Fuldmagtsforholdet opstaaet Fordring paa Sagføreren havde Tilbageholdelsesret over Fuldmagten, og at denne var værdiløs for Sagføreren.

Hof. St. D. 24 Decbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 134.

I et Tilfælde, hvor en Debitor gennem sin Sagfører havde opnaaet Samtykke af Kreditor til at betale Gælden i maanedlige Afdrag, hvilke af Debitor skulde indbetales til hans Sagfører og af denne tilstilles Kreditors Sagfører, fandtes Debitor ikke frigjort derved, at han havde betalt det skyldige Beløb til sin Sagfører, da denne ikke havde udbetalt Beløbet og alene havde modtaget det som Debtors Fuldmægtig.

Kbh. Gældsk. D. 10 Decbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 234.

Da A. efter en Sagførers Optræden overfor ham fandtes at have haft Føje til at gaa ud fra, at Sagføreren uden yderligere Anmodning vilde anmelde hans i Forbindelse med nogle Veksler staaende Krav i et Konkursbo og søge dette Krav gennemført, og da Sagføreren havde undladt dette, fandtes Sagføreren pligtig at erstatte A. den derved mistede Dividende, uanset at A., efterat have indfriet Vekslerne, ikke havde sendt ham disse.

Vib. Ov. D. 28 Jan. 1901, U. f. R. 1901 p. 365.

Statueret, at en Restauratør, der under en Proces var mødt ved sin Opvarter, ikke havde givet lovligt Møde, da Opvarteren ingen Løn oppebar og Forholdet kunde opløses naarsomhelst uden Varsel.

Hof. St. D. 22 Juli 1901, U. f. R. 1901 p. 1000.

I et Tilfælde, hvor en Købmand i Randers havde givet en Sagfører A. sammesteds Fuldmagt til at indkassere 2 Fordringer paa Mænd i Hammerum Herred, og hvor en Sagfører i Herning B. efter Anmodning fra A. selvstændig havde procederet de derefter ved Hammerum Herreds Ret anlagte Sager, fandtes B. ikke at kunne holde sig til Købmanden for sit Salær, da en Bemyndigelse for A. til at

at antage en anden Sagfører til at udføre Sagerne ej kunde udledes deraf, at Sagerne skulde anlægges ved Hammerum Herreds Ret.

Vib. Ov. D. 2 Decbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 100.

En Lønfordring paa 200 Kr., som en Sagfører ved en Misforstaaelse havde afkrævet Debitor med 100 Kr., ikke fundet afgjort ved Debitors Betaling af de 100 Kr., skønt Sagføreren havde givet Saldo-kvittering. Udtalt, at Sagføreren ikke havde været bemyndiget til med bindende Virkning for Kreditor at give saadan Kvittering.

Sø-Hand. D. 5 Decbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 300, Sø-Hand. T. 1902 p. 122.

Antaget, at en Sagfører, hvem en Veksel var givet til Inkassation, havde gjort sig skyldig i en saadan Forsømmelighed i Udførelsen af det ham overdragne Hverv, at han maatte være pligtig at betale sine Mandanter Vekslens Paalydende med Renter.

Kbh. Ov. D. 17 Marts 1902, U. f. R. 1902 A p. 453.

I et Tilfælde, hvor Debitor ifølge et Gældsbrev, der efter Kreditors Umyndiggørelse var indleveret til Overformynderiet, i god Tro havde betalt et ifølge Gældsbrevet forfaldent Afdrag til en Sagfører, som før Umyndiggørelsen havde haft den umyndiggjortes Fordringer til Inkassation, fandtes Sagføreren uberettiget til at anvende Afdraget til Dækning af en Fordring, han havde paa den umyndiggjorte, da hans Inkasso-Bemyndigelse var bortfaldet ved den ham bekendte Umyndiggørelse, og da han saaledes havde været ganske uberettiget til at modtage og beholde Afdraget.

Kbh. Gældsk. D. 2 Maj 1902, U. f. R. 1902 A p. 638.

En Sagfører havde lovet A. at skaffe ham et Laan paa 3000 Kr. hos B. og havde derefter modtaget et af A. udstedt Gældsbrev for de 3000 Kr. mod Løfte om endnu samme Dag at betale Pengene til C., som havde en forfalden Fordring paa A. Sagføreren, der fik de 3000 Kr. udbetalt af B. og nogle Dage efter overgav B. Gældsbrevet, rømte nogen Tid efter med Pengene. Antaget, at A. ikke havde bemyndiget Sagføreren til at modtage Laanet paa hans Vegne, men kun til at betale til C. i Stedet for til A. selv. A. fandtes derfor ikke pligtig at betale B. Gældsbrevets Paalydende.

H. R. D. 11 Novbr. 1903, jfr. Kbh. Ov. D. 4 Maj 1903, H. R. T. 1903 p. 398, U. f. R. 1904 B p. 31, jfr. 1903 A p. 514.

En Overretssagfører anset efter Strfl. § 144, jfr. § 141.

Krim. D. 1 Novbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 715.

Et Udvalg af en Fabrikants Kreditorer havde med Samtykke af Flertallet af Kreditorerne — deriblandt dog ikke A. — »likvideret« Fabrikantens Bo og bl. a. solgt nogle Effekter, i hvilke A. havde gjort Arrest. En Sagfører, der havde indtaget en ledende Stilling i Udvalget og havde

været bekendt med Arresten, fandtes e. O. at maatte holde A. skadesløs for hele hans Fordring.

Vib. Ov. D. 3 Aug. 1903, U. f. R. 1903 A p. 737.

A. havde under Medvirkning af en Sagfører købt en Ejendom for 238000 Kr. Under Hensyn til, at Sagføreren uden A.s Vidende havde modtaget 800 Kr. i Salær af Sælgeren ifølge et af denne forinden Handelens Afslutning gjort Tilbud, fastsatte Overretten hans Salær hos A. kun til 1200 Kr. Denne Dom stadfæstedes af Højesteret med Bemærkning, at den, som ikke kontrapaaanket af A., ikke kunde forandres til dennes Fordel.

H. R. D. 18 Novbr. 1902, jfr. Hof. St. D. 4 Marts 1901, H. R. T. 1902 p. 481, U. f. R. 1903 B p. 25.

Skønt en Panteobligation, efter hvilken en Fallent hæftede som Selvskyldnerkautionist for Hoveddebitors Forpligtelser, hjemlede Sikkerhed for skadesløs Betaling af Søgsmals- og Inddrivelsesomkostninger af enhver Art, derunder Sagførersalær for Møde ved Skifte, fandtes Kreditor uberettiget til i Konkursboet at kræve Godtgørelse for Udgifter til Sagfører for Anmeldelse af Fordringen og Varetagelse af hans Tare under Boets Behandling, da dette Krav først var opstaaet efter Konkursens Begyndelse, jfr. Konkursl. § 1 i Slutn.

Sø-Hand. Skiftedecis. 6 Juli 1903, U. f. R. 1904 A p. 95, Sø-Hand. T. 1903 p. 281.

Se ogsaa Sø-Hand. Skiftedecis. 18 Juli 1904, U. f. R. 1904 A p. 664, Sø-Hand. T. 1904 p. 295.

Antaget, at en Sagfører, der i Brev af 6 Maj for et Firma havde anmodet dennes Debitor om at indbetale et forfaldent Beløb til ham omgaaende, ikke burde have paastævnet Sagen allerede d. 7 Maj. Da Debitor d. 7 Maj havde tilstillet Kreditor Beløbet og meddelt Sagføreren dette, fandtes han ikke pligtig at betale Omkostningerne ved den paastævnte Sag.

Sø-Hand. D. 6 Aug. 1903, U. f. R. 1904 A p. 105, Sø-Hand. T. 1903 p. 295.

I et Tilfælde, hvor en Sagfører havde foretaget Arrest for nogle en Domhaver tilkendte, men alt betalte Sagsomkostninger, nægtedes der Rekviritus Erstatning for Tort m. m. hos Domhaveren, idet der ikke i en Sagføreren af denne givet Bemyndigelse til at lade Dommen forkynde og foretage Eksekution, hvilke Skridt kunde være foretagne længe, inden Arresten skete, laa nogen Bemyndigelse til at foretage Arrest, og idet saadant Ansvar heller ikke kunde udledes af D. L. 3—19—2.

Hof. St. D. 8 Febr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 422.

En Appelsag, hvorunder en Sagfører i Henhold til fremlagt Fuldmagt fra Indstævnte havde frafaldet Kald og Varsel med Bemærkning, at Indstævnte iøvrigt ønskede sig betragtet som udeblevet, afvist ex officio, da Ægtheden af Fuldmagten ikke var godtgjort, og da en Sag-

førers Stilling som saadan ikke afgiver Hjemmel for ham til uden Legitimation paa en andens Vegne at renunciere paa Forskriften i D. L. 1—4—1.

Vib. Ov. D. 30 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 488.

En Mand, som havde anmodet en Sagfører om at skaffe et Laan til en Tredjemand mod en Provision af 1 pCt. af Laanet, blev, efterat Sagføreren havde skaffet Tilbud om Laanet, men dette dog ikke kom i Stand, frifundet for at betale Provisionen, da den opstaaede Hindring i Relation til begge Parter maatte betragtes som hændelig. Udtalt, at der efter Forholdets Natur ikke i et Tilfælde som det foreliggende kunde tilkomme Sagføreren Vederlag hos Indstævnte for den Ulejlighed, han havde haft.

Hof. St. D. 18 April 1904, U. f. R. 1904 A p. 507.

I et Tilfælde, hvor en Sagfører havde forstrakt en Gaardejer med et Laan, og hvor det havde været Forudsætningen for Laanets Ydelse, at Gaardejeren, naar han solgte sin Ejendom, skulde lade Sagføreren faa Fortjenesten ved at skrive Salgsdokumenterne, fandtes Gaardejeren, der, efterat have tilbagebetalt Laanet, havde solgt Ejendommen og ladet en anden skrive Dokumenterne, pligtig at betale Sagføreren det forlangte, for Dokumenternes Affattelse sædvanlige Salær.

Kbh. Ov. D. 30 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 543.

Udtalt, at det ikke kunde forudsættes, at en særlig Bemyndigelse til at foretage Eksekution for nogle Fordringer, der var overgivne en Sagfører til Inkassation, efter Indholdet af den Sagføreren oprindelig meddelte Fuldmagt var overflødig.

Kbh. Gældsk. D. 25 Marts 1904, U. f. R. 1904 A p. 582.

Misbilliget, at en Justitssag, væsentlig paa Grund af Forsinkelse fra Defensors Side, først var forelagt Højesteret ca. 2¹/₄ Aar, efterat Ordrene til Sagførerne var udfærdigede.

H. R. D. 1 Decbr. 1903, H. R. T. 1903 p. 445.

Misbilliget, at en Defensor for Højesteret i en Skrivelse til Forhørsdommeren havde iklædt sin Begæring om Indhentelse af nye Oplysninger m. m. en utilbørlig, for Dommeren krænkende Form.

H. R. D. 3 Decbr. 1903, H. R. T. 1903 p. 453.

En Bestemmelse i en Købekontrakt om en fast Ejendom, hvor-efter Omkostningerne ved Handelen skulde bæres af Køberen, kunde alene betragtes som ordnende Kontrahenternes indbyrdes Mellemværende, men ikke være til Hinder for, at en Sagfører, som efter Anmodning af begge Parterne og i beføjet Tro til, at det var overdraget ham at varetage begges Interesser, havde udfærdiget Salgsdokumenterne og besørget dem stemplede og tinglæste, holdt sig til Sælgeren for Dækning af Salær og Udlæg.

H. R. D. 18 Decbr. 1903, jfr. Kbh. Ov. D. 14 Juli 1902, H. R. T. 1903 p. 490, U. f. R. 1904 B p. 73.

Misbilliget, at en Højesteretssagfører under Proceduren for Højesteret var fremkommet med et usømmeligt Udtryk om Modparten.

H. R. D. 14 April 1904, H. R. T. 1904 p. 106.

I et Tilfælde, hvor en Bødker A., der skyldte et Beløb til en Fabrikant B., havde til en Sagfører C., der havde bragt en Akkord i Stand for ham, indbetalt det til Dækning af hele hans Gæld skyldige Beløb, stateredes det, efterat C. havde forbrugt Pengene, at B.s Fordring ikke var blevet afgjort. C. antoges nemlig ikke at have gjort Brug af en ham af B. mulig meddelt Inkassationsbemyndigelse, da han havde oppebaaret Pengene alene paa A.s Vegne og ikke senere havde foretaget noget Skridt, hvorved en Del af det indbetalte Beløb kunde være gaaet over til B.

H. R. D. 19 April 1904, jfr. Vib. Ov. D. 25 Maj 1903, H. R. T. 1904 p. 111, U. f. R. 1904 B p. 203.

Udtalt, at en Sagfører A., hvem det var overdraget til en anden Sagfører B. at indbetale Restkøbesummen for en af A.s Kommittent C. købt Ejendom, idet det meddeltes ham, at der paahvilede Ejendommen en Obligation til B., hvilken Obligation C. ikke skulde overtage, ikke kunde være i Tvivl om, at han selv uden udtrykkelig Ordre ved Indbetalingen havde at paase, at denne Obligation forelaa i kvitteret Stand.

H. R. D. 6 Oktbr. 1904, jfr. Hof. St. D. 23 Marts 1903, H. R. T. 1904 p. 393, U. f. R. 1904 B p. 336.

Da A. havde udbetalt Beløbet alene imod, at B. i Kvitteringen forpligtede sig til at lade Obligationen udslette inden en vis Frist, uden dertil at have erhvervet C.s Godkendelse og uden at meddele C., at Obligationen var pantsat i en Bank, fandtes A., der ganske havde undladt at paase, at Obligationen udslettedes, pligtig til, efterat B. havde forladt Landet uden at indløse eller afløse Obligationen, enten at overlevere C. Obligationen i kvitteret Stand eller at betale C. det Beløb, hvorfor C.s Slægtninge havde indløst Obligationen i Banken.

ibid.

Udtalt, at en Sagfører, som var mødt ved Sø- og Handelsretten for en udenfor København boende Indstævnt, for hvem Stævningen ikke var forkyndt, men som under Sagens Drift udeblev, ikke uden videre havde haft Hjemmel til paa Indstævntes Vegne stiltiende at vedtage Sø- og Handelsretten som Værneting.

Sø-Hand. D. 2 Febr. 1905, U. f. R. 1905 A p. 326, Sø-Hand. T. 1905 p. 132.

Nægtet en Sagfører Salær for Udførelsen af en Retssag, der under hans Udeblivelse var hævet med Tilkendelse af Kost og Tæring til Modparten, da han ikke trods Provokation havde fremlagt denne Sags Dokumenter, og da det derfor ikke kunde afgøres, om hans Frem-

gangsmaade havde været beføjet, eller hvilket Salær han eventuelt havde Krav paa.

Hof. St. D. 2 Jan. 1905, U. f. R. 1905 A p. 339.

Da Sagføreren havde beregnet sit Salær for Førelsen af nævnte Sag og for hans Virksomhed under en Voldgiftssag under eet, og da han ikke havde nedlagt subsidiaer Paastand om særligt Salær for den sidstnævnte Virksomhed, tilkendtes der ham heller intet Salær herfor.
ibid.

Anset uden Betydning, selv om en Kontorist, der havde givet Møde for tvende Sagførere under en af dem anlagt Sag til Indfrielse af en af dem i Forening trukket Veksel, kun havde været ansat hos den ene Sagfører, idet enhver af Citanterne var beføjet til under Sagen at opræde ogsaa paa den anden Citants Vegne.

Hof. St. D. 1 Maj 1905, U. f. R. 1905 A p. 550.

En Transport, hvorved en Sagfører, der for en Enke havde paa- taget sig at indkassere en omstridt Livrente, havde ladet sig tiltransportere 400 Kr. af Beløbet for alt ydet og fremtidig Assistance, saaledes at der ikke tilkom Enken noget af Livrentebeløbet, forinden Sagføreren var dækket for de 400 Kr., anset ugyldig som stridende mod Fr. 4 Marts 1690 § 3.

H. R. D. 30 Aug. 1905, jfr. Kbh. Ov. D. 22 Febr. 1904, H. R. T. 1905 p. 352, U. f. R. 1905 B p. 355, jfr. 1904 A p. 443.

I et Tilfælde, hvor en Sagfører B., der af A. var engageret til at anlægge en Retssag til Erhvervelse af en Ejendomsdom, paa egen Haand havde antaget en stedlig Sagfører C. til at møde under Sagen, og hvor C., efterat B. var rømt fra Landet og gaaet fallit, krævede sine Udlæg under Sagen betalt af A., antoges det, at denne, selv om han ikke, som af ham paastaaet, havde betalt disse Udlæg til B., maatte være berettiget til overfor C., der kun kunde sukke- dere i B.s eller dennes Konkursbos Ret, at gøre sit større Modkrav paa B. gældende.

H. R. D. 26 Oktbr. 1906, jfr. Kbh. Ov. D. 29 Maj 1905, H. R. T. 1906 p. 525, U. f. R. 1907 A p. 54, jfr. 1905 A p. 569.

Forsaavidt C. derimod hos A. krævede betalt et Beløb, som han under Pres af to Mænd, der havde kunnet hindre Ejendomsdommens Meddelelse og derved paadrage A. et Vanhjemmelsansvar, efter Samraad med B. havde udbetalt disse Mænd for at faa dem til at frafalde deres Indsigelse, statueredes det, at C. havde været beføjet til at udlægge Beløbet med Ret til at faa det refunderet af A., der ikke herimod kunde bringe sit Krav paa B. til Modregning.

ibid.

Antaget, at Sagfører A., som efter Anmodning af Sagfører B. havde ordnet et Prioritetslaan for B.s Kommittent og i den Anledning fra

vedkommende Pengeinstitut havde modtaget et kontant Beløb tilligemed Saldoopgørelse, stilet til Kommittenten, var uberettiget til at anvende dette Beløb til Dækning af en Fordring, han havde paa Sagfører B.

Kbh. Ov. D. 7 Aug. 1905, U. f. R. 1906 A p. 70.

At en Sagfører, der paa en enkelt Retsdag havde givet Møde for Indstævnte under en mod ham tidligere anlagt, men afvist Sag om samme Genstand, da havde frafaldet en af Indstævnte fremsat Indsigelse, fandtes ikke at afskære Indstævnte fra nu igen at fremsætte denne Indsigelse, da det overfor hans Benægtelse ikke var godtgjort, at Sagføreren havde haft Mandat til at møde for ham i hin Sag.

Hof. St. D. 6 Novbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 334.

En Prokurator dømt for Overtrædelse af Strfl. § 141.

H. R. D. 15 Juni 1906, jfr. Vib. Ov. D. 12 Febr. 1906, H. R. T. 1906 p. 297, U. f. R. 1906 A p. 828.

A., der var dømt til at betale et Sagsomkostningsbeløb (Hovedstolen var blevet betalt inden Sagens Optagelse) til et tysk Firma, for hvilket Overretssagfører N. N. var mødt under Sagen, havde sendt Firmaet Beløbet uden at underrette N. N. herom og uden at meddele Firmaet, hvorfor Beløbet fremsendtes, hvad der bevirkede, at Firmaet ikke underrettede N. N. om Beløbets Modtagelse. N. N. havde derpaa ladet gøre Eksekution hos A. for Beløbet. Statueret, at A. e. O. ikke kunde gøre Ansvar gældende overfor N. N. for Eksekutionens Foretagelse.

Kbh. Gældsk. D. 25 Maj 1906, U. f. R. 1906 A p. 870.

Skønt det i et Skøde var bestemt, at Køberen skulde betale alle med Handelen forbundne Udgifter, fandtes den Sagfører, der havde udfærdiget de Handelen vedrørende Dokumenter, at kunne holde sig til Sælgeren for de af ham udlagte Stempelgebyrer, da det var paa Sælgerens Foranledning, at han var kommet til at udfærdige de nævnte Dokumenter.

Hof. St. D. 9 Juli 1906, U. f. R. 1906 A p. 883.

En uden forudgaaende Varsel stedfundet Afskedigelse af en Kontorist hos en Sagfører, der gjorde gældende, at Kontoristen var ude af Stand til at bestride de ham overdragne Forretninger, fundet uberettiget, og Kontoristen derfor tillagt Løn for 3 Maaneder og Kostpenge.

Vib. Ov. D. 24 Septbr. 1906, U. f. R. 1906 A p. 930.

En tiltalt Overretssagfører, der var finansiel Leder af et Byggeforetagende, og som efter Byggherrens Død var blevet valgt til Kurator i dennes Bo, havde ved usandfærdig Fremstilling af den pekuniære Tilstand, hvori Byggeforetagendet befandt sig, formaaet Boets Kreditorer til at vedtage, at Boet skulde føre Byggeforetagendet igennem, hvad der skaffede Tiltalte betydelige Fordele paa Bekostning af en Del af

Kreditorerne, der var interesserede i Byggeforetagendet. Tiltalte anset efter Strfl. § 141, jfr. § 144.

H. R. D. 30 Novbr. 1906, jfr. Krim. D. 5 Aug. 1905, H. R. T. 1906 p. 612, U. f. R. 1907 A p. 94.

Sameje.

Udtalt, at den Omstændighed, at en Sag til Afkræftelse af et Gavebrev, hvorved en Islænding havde skænket 5 Ejendomme til sine 7 Børn med en Syvendedel til hver, kun var anlagt imod to af dem, hvem Ejendommene saaledes i Forening skulde tilhøre, ikke var til Hinder for Sagens Paakendelse i dens Helhed.

H. R. D. 26 April 1897, jfr. Isl. Ov. D. 13 Aug. 1894, H. R. T. 1897 p. 143, U. f. R. 1897 p. 574.

En Indstævnt, der sammen med en anden havde købt et Trykkeri, dømt til at betale en Typograf for Arbejde i Trykkeriet, da han ikke havde bevist, at Samejet var hævet, da Arbejdet udførtes, og da det, naar Samejet antoges at bestaa, var uden Betydning, at Indstævnte ikke havde haft noget med Trykkeriets Drift at gøre.

Krim. D. 10 Maj 1898, U. f. R. 1898 p. 871.

I et Tilfælde, hvor et Sogneraad havde paalignet 6 Søskende, der i Forening ejede og drev en Gaard, Formue- og Lejlighedsskat under eet, ophævedes en af Sogneraadet hos en af Medejerne for hele Beløbet foretaget Udpantning, idet Grundlaget ikke var behørigt.

Vib. Ov. D. 5 Septbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 936.

I et Tilfælde, hvor en Sagfører, der var Medejer af og ifølge Fuldmagt Bestyrer af en Ejendom, havde paataget sig en Garanti for en Lejer i Ejendommen for at afværge Tab for Ejer-Interessentskabet, og hvor Sagføreren havde dækket det ved Garantien paaførte Tab ved Hjælp af Interessentskabets Midler, antoges det, at hverken Fuldmagten eller de foreliggende Omstændigheder havde givet Sagføreren Beføjelse til at indgaa Garantien paa Interessentskabets Vegne, og at han heller ikke, da han indgik Garantien, var optraadt paa Interessentskabets Vegne. Han tilpligtedes derfor at betale en Medinteressent den til dennes Andel i Ejendommen svarende Part af det forbrugte Beløb. ¹

H. R. D. 6 Febr. 1899, jfr. Vib. Ov. D. 29 Juni 1896, H. R. T. 1898 p. 743, U. f. R. 1899 p. 345.

Syv Mænd, der i Fællig, men i forskelligt Forhold var gaaet i Kautionsforpligtelse for et af en Tredjemand optaget Laan, for hvilket der tillige var givet Pant i hans Ejendom, havde senere i Forening overtaget Ejendommen for at undgaa eller formindske det Tab, der kunde flyde af Kautionsforpligtelsen. Statueret, at de i Mangel af anden Aftale maatte anses for lodtagne i Ejendommen i det Forhold, hvori de var forpligtede i det oprindelige Fællesskab.

Vib. Ov. D. 28 Septbr. 1903, U. f. R. 1903 A p. 765.

En af dem, hvis Forpligtelsesforhold var bestemt til $\frac{3}{8}$, maatte herefter tilsvare $\frac{3}{8}$ af Ejendommens Driftsunderskud.

ibid.

Spørgsmaal, om der imellem en Person, der havde faaet Skøde paa en fast Ejendom, og hans to Brødre var inden Købet truffet en endelig og bindende Aftale, hvorefter Brødrene var berettigede til at indtræde som Medejere af Ejendommen. Dette e. O. ikke antaget.

H. R. D. 29 Juni 1904, jfr. Vib. Ov. D. 28 April 1902, H. R. T. 1904 p. 318, U. f. R. 1904 B p. 303 og 305.

I et Tilfælde, hvor alle Samejerne af en Ejendom havde afsluttet et Salg af Ejendommen bl. a. paa Vilkaar, at det første Afdrag paa Købesummen skulde betales ved Købekontraktens Underskrivelse, antoges det, at den Omstændighed, at Afdraget ikke betaltes paa den til Underskriften fastsatte Dag, men først nogle Dage derefter med behørig Renter, ikke i Forhold til de øvrige Medejere, der efter Pengenes Modtagelse alle havde underskrevet Kontrakten, kunde berettigede en enkelt af disse til, uden Paavisning af en virkelig Interesse, at vægre sig ved at underskrive Kontrakten.

Hof. St. D. 3 Oktbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 110.

Ikke antaget oplyst, at en særskilt matrikuleret Købstadlod, der ved 3 Skøder af 1811 var tildelt 3 tilstødende, ligeledes særskilt matrikulerede Ejendomme, saaledes at der tillagdes hver Ejendom en bestemt betegnet Del af Lodden — hvilke Dele til Tider havde været indhegnede — var overgaaet i Sameje for de 3 Ejendommens Ejere.

H. R. D. 25 Maj 1905, jfr. Vib. Ov. D. 27 Juli 1903, H. R. T. 1905 p. 231, U. f. R. 1905 B p. 274.

Da der efter Indholdet af en Deklaration, ifølge hvilken en Ejendoms Gavnl skulde være fælles Brandgavl for den og Naboejendommen, maatte gaas ud fra, at Gavlen i hele dens Udstrækning var i Sameje mellem de tvende Ejendommens Ejere, fandtes den ene Ejer uberettiget til uden den andens Samtykke at benytte den ledige Del af Gavlen til Paamaling af et Reklameskilt for sin Forretning, idet Skiltet bl. a. maatte anses at vandsire Naboejendommen.

Vib. Ov. D. 16 Oktbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 159.

Efterat en Mand havde overdraget en ham tilhørende Obligation til sine 2 Svigersønner A. og B. hver for en Halvdel og iøvrigt paa nærmere angivne Betingelser, havde A. givet sin Andel i Haandpant til en Mand C., der senere som højstbydende paa Auktion erholdt denne Andel tiltransporteret. Statueret, at C. efter den Maade, hvorpaa det paagældende Fællesskab var opstaaet, var uberettiget til gennem Søgemaal at tvinge sin Medejer B., der havde vægret sig ved at deltage i nogen Retsforfølgning mod Debitor efter Obligationen, til at finde sig i Fællesskabets Opløsning ved offentlig Forauktionering af Obligationen.

Kbh. Ov. D. 19 Febr. 1906, U. f. R. 1906 A p. 642.

Tre Brødre, A., B. og C., skulde ifølge deres Forældres Testamente, som de havde godkendt, i 10 Aar beholde en til Arven efter Forældrene hørende fast Ejendom i Sameje. Da B. imidlertid døde inden de 10 Aars Udløb, kendtes A. — under en af ham mod B.s Dødsbo og C. anlagt Sag — berettiget til straks at fordre Samejet opløst paa den Maade, at han for Samejernes fælles Regning lod Ejendommen sælge ved offentlig Auktion efter Konditioner, affattede efter Reglerne for Tvangsauktion.

Hof. St. D. 2 April 1906, U. f. R. 1906 A p. 680.

Selskaber, se Aktieselskaber, Foreninger og Interessentskabsforhold.

Selvtægt.

En Skovrider, hvem det paahvilede at værne om en Godsejers Fiskerettighed, ikke fundet at have gjort sig skyldig i ulovlig Selvtægt ved at optage Fiskegarn, hvis Ejer var ham ubekendt, og som var udsatte i Stranden indenfor den i L. 5 April 1888 § 11 tilladte Afstand fra Udløbet af en Aa, hvori Godsejeren havde Fiskeriret.

Kbh. Ov. D. 3 Maj 1897, U. f. R. 1897 p. 721.

Ikke anset for ulovlig Selvtægt, at en Mand, der kontraktmæssig var berettiget til at færdes ad en en Nabo tilhørende Vej, havde opbrudt en af Naboen uberettiget for Vejen anbragt aflaset Laage.

H. R. D. 22 Oktbr. 1897, jfr. Hof. St. D. 9 Septbr. 1895, H. R. T. 1897 p. 491, U. f. R. 1897 p. 1115, jfr. 1895 p. 1202.

En Lodsejer anset med Bøde efter Strfl. § 116 for ubeføjet at have hindret en anden Lodsejers berettigede Færdsel ad en langs Lodderne løbende Vej.

H. R. D. 18 Oktbr. 1898, jfr. Vib. Ov. D. 18 Oktbr. 1897, H. R. T. 1898 p. 425, U. f. R. 1898 p. 907.

I et Tilfælde, hvor et Aktieselskab, som havde udlejet en Bygning med Have til en Restauratør, mod dennes Protest egenmægtigt havde ladet en til Skænkestue benyttet Kiosk i Haven nedrive, blev de Medlemmer af Selskabets Bestyrelse, der havde deltaget i det Møde, hvor Nedrivningen besluttedes, hver især ansete med en Bøde efter Strfl. § 116.

Hof. St. D. 17 April 1899, H. R. T. 1900 p. 78, U. f. R. 1900 p. 463.

En Husejer, der mod en Lejers Protest havde nedrevet et til dennes Lejlighed hørende Kvistkammer og flyttet Lejerens der beroende Ejendele hen i et andet og mindre Rum paa Kvisten, som han tilbød Lejeren i Stedet for, straffet for ulovlig Selvtægt og tilpligtet at betale Lejeren Erstatning for Afsavn af Kammeret.

Hof. St. D. 30 April 1900, U. f. R. 1900 p. 589.

En Ejer af et Areal, der ved Afspærringer og Grøfter havde hindret et Fideikommis fra som hidtil at befare en over Arealet førende Vej, ikke straffet for ulovlig Selvtægt, da Fideikommiset ikke havde Ret til at befare Vejen, og da dets Formening, at Ejeren desuagtet havde gjort sig skyldig i saadan Selvtægt ved at hindre Fideikommisets Benyttelse af Vejen paa samme Maade som hidtil, savnede enhver Føje.

H. R. D. 12 Decbr. 1900, jfr. Hof. St. D. 20 Febr. 1899, H. R. T. 1900 p. 542, U. f. R. 1901 p. 42.

Formanden for et Sogneraad og et Bylaug, der med Magt havde aabnet et Led, som en Gaardejer havde anbragt paa en i hans Besiddelse værende Grund som Lukke for en Vej, der gik over Grunden og ikke var optaget som offentlig Vej, straffet efter Strfl. § 116.

Kbh. Ov. D. 24 Juni 1901, U. f. R. 1901 p. 732.

Det statueredes navnlig, at den Omstændighed, at Sognets Beboere i Alderstid havde benyttet Vejen til Kørsel efter Sten og Grus fra Strandbredden, ikke under de foreliggende Forhold — derunder ogsaa, at der fandtes anden, uhindret Adgang til Strandbredden — havde kunnet berettige Formanden til at handle som sket.

ibid.

I et Tilfælde, hvor en Husejer, da en Lejer trods Opsigelse ikke var flyttet, havde anmodet Forretningsføreren A. for en Grundejerforening om at skaffe ham af med Lejeren, og hvor A., til hvis Hverv det hørte at foranledige Udsættelsesforretninger afholdte for Foreningsmedlemmerne, havde udsat Lejeren ved egen Magt, fandtes Husejeren, som efter sit ikke modbeviste Anbringende var gaaet ud fra, at A. kun vilde anvende lovlige Midler, ikke at kunne straffes for ulovlig Selvtægt.

Hof. St. D. 8 Septbr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 841.

Da det var oplyst, at en over A.s Mark førende Vej i Alderstid var blevet benyttet af Ejerne af en tilstødende Jordlod til Færdsel, bl. a. med Vogn, ud til en Landevej, og at der ikke var anden farbar Vej fra Landevejen til Jordloden, fandtes den nuværende Ejer af denne ikke at have gjort sig skyldig i strafbar Selvtægt derved, at han havde fjernet en Bom, som A. havde anbragt tværs over Vejen.

Kbh. Ov. D. 10 Novbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 110.

En Glarmester, som for en Lejer havde indsat en Rude i hans Entrédør, og som, da Ruden ikke blev betalt, efter Lejerens Bortflytning havde udtaget Ruden, fandtes at have handlet retstridigt og at være pligtig at erstatte Husejeren Ruden. Da han fandtes at have handlet i en undskydelig Vildfarelse, idømtes der ham derimod ikke Straf for ulovlig Selvtægt.

Hof. St. D. 9 Febr. 1903, U. f. R. 1903 A p. 307.

Straf for ulovlig Selvtægt idømt en Mand, der under Paaskud af, at et hans Moder i hans Ejendom for Livstid tilsikret Værelse trængte til Reparation, uden hendes Vidende havde sat sig i Besiddelse af Værelset samt bortflyttet og tilbageholdt de deri værende Møbler.

Hof. St. D. 17 Aug. 1903, U. f. R. 1904 A p. 17.

En Ejer af et Grundstykke, der for at skaffe Luft og Lys til dette havde afsavet Grene paa et Træ, som stod paa den udenfor Grunden gaaende Vej, medens Kronen hang ind over Grunden, dømt for uberettiget Selvtægt, da han ikke havde nogen Ret over Træet, medens Raadigheden over dette tilkom den sagsøgende Vejkomiteé.

Hof. St. D. 23 Novbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 211.

Straf for ulovlig Selvtægt idømt en Parcelejer, som egenmægtig havde fjernet nogle Stolper med Navneskilte, der paa en forbi Parcelen førende Vej var anbragt af Vejarealets Ejer, uanset at denne, som havde anlagt Sagen, ikke ejede nogen til Vejen stødende Grund eller var pligtig at deltage i Vejens Vedligeholdelse.

Kbh. Ov. D. 23 Novbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 217.

En Mand, der i Henhold til Tilladelse fra en tidligere Lejer af en senere solgt Ejendoms Have havde borttaget nogle der staaende Buske, blev under en af den nuværende Ejer anlagt Sag straffet for ulovlig Selvtægt, da han ved Borttagelsen af Buskene vidste, at Citanten havde købt og beboede Ejendommen, og at den tidligere Ejer og Lejer var fraflyttede samme.

Hof. St. D. 11 April 1904, U. f. R. 1904 A p. 494.

Da en Kystejjer, som havde udlejet Aalefiskerrettighederne udfor sin Grund til en anden, var forpligtet til at sikre denne Eneudøvelsen af Aalefiskeretten paa det nævnte Sted, ansaas han ikke skyldig i ulovlig Selvtægt, fordi han — efter forudgaaet forgæves Opfordring til en Tredjemand om at borttage nogle af denne paa Stedet anbragte og til Fiskeri benyttede Ruser — selv havde borttaget disse.

H. R. D. 25 Jan. 1904, jfr. Vib. Ov. D. 25 Aug. 1902, H. R. T. 1903 p. 564, U. f. R. 1904 B p. 107.

En Husejer, der for at fjerne en Person, hvem han havde tilladt at bebo en Lejlighed i Huset, saaledes at han skulde flytte, naar det forlangtes, havde aftaget Lejlighedens Vinduer og Døre, anset efter Strfl. § 116, da der ikke havde været en saadan overhængende Fare ved at lade Personen blive i Lejligheden, at den omtalte Adfærd kunde blive berettiget.

Vib. Ov. D. 28 Novbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 271.

En Mand, der i urigtig Formening om særlig Adkomst dertil havde befærdet en Sti, hvorpaa Grundens Ejer havde afløst Færdselen uden at afspærre eller aflægge Stien, ikke straffet for ulovlig Selvtægt.

Kbh. Ov. D. 26 Juni 1905, U. f. R. 1905 A p. 602.

Skønt det fandtes uberettiget, at en Gaardejer paa egen Haand ved Indkastning havde fikseret Grænserne for Bredden af en privat Markvej, ad hvilken han havde Færdselsret, idet han i Mangel af Samtykke fra de tilstødende Lodsejere maatte være henvist til at forholde sig overensstemmende med L. 14 April 1865, fandtes der ikke Anledning til at idømme ham Straf for ulovlig Selvtægt.

Vib. Ov. D. 25 Jan. 1904, jfr. H. R. D. 18 Oktbr. 1905, H. R. T. 1905 p. 396, U. f. R. 1906 A p. 15.

En 86 Alen lang Tjørnehæk mellem A.s og B.s Ejendomme var blevet meget stærkt beklippet af A. i en Strækning af 68 $\frac{1}{2}$ Alen. Statueret, at selv om A. havde Ret i, at Hækken var Ejendommens Fælleshegn, og at det paahvilede ham at vedligeholde den Del af Hækken, han havde klippet, kunde Klippingen, som han foretog for at skaffe Sol i sin Have, ikke betragtes som en Vedligeholdelse af Hækken, men maatte betragtes som ulovlig Selvtægt, idet han efter L. 6 Marts 1869 burde have henvendt sig til Hegnsynsmændene med Besværing over Hækkens for store Højde.

Kbh. Ov. D. 30 Oktbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 329.

A., der uberettiget havde begravet sin Søn i B.s Gravsted, fandtes ikke at være kommet i et saadant Besiddelsesforhold til den Del af Gravstedet, der laa udenfor den af hans Søns Lig optagne Plads, at B., der havde fjernet nogle af A. der anbragte Planter, kunde siges herved at have gjort sig skyldig i ulovlig Selvtægt.

Kbh. Ov. D. 28 Maj 1906, U. f. R. 1906 A p. 712.

Statueret, at A. ikke havde gjort sig skyldig i strafbar Selvtægt ved at lade optage et Bundgarn, som B. uberettiget havde anbragt paa et Territorium, hvor A. havde Eneret til Bundgarnsfiskeri, og som B. trods Opfordring ikke havde fjernet inden den ham dertil givne Frist.

Kbh. Ov. D. 2 Juli 1906, U. f. R. 1906 A p. 873.

Separation, se Ægteskab V.

Servituter.

I. Servituters Stiftelse ved Viljeserklæring. Tinglæsnings Nødvendighed.

I et Tilfælde, hvor der ved Salget af en Del Parceller var paalagt disse visse Servituter, hvor Ejeren af Hovedejendommen ved tinglæst Deklaration havde overdraget Retten til at paatale Overtrædelser af Servituterne til A., og hvor A. ved Paategning paa et af Parcel-skøderne havde indrømmet en Modifikation i den Parcellen paaagte Servitut, fandtes det ubeføjet, at der ved Tinglæsningen af denne Paategning var givet Retsanmærkning om, at A.s Kompetence til at indrømme Modifikationen ikke var godtgjort, eftersom der ikke var tinglæst noget, der indicerede, at en saadan Competence ikke tilkom A.

H. R. D. 4 April 1898, jfr. Kbh. Ov. D. 16 Decbr. 1895, H. R. T. 1898 p. 90, U. f. R. 1898 p. 468, jfr. 1896 p. 233.

I et Tilfælde, hvor en Dom havde statueret, at Fiskeriet og Rørskærsretten i en Sø udfør en Landejendom ikke tilkom Ejeren af denne, men et Fideikommis, antoges det, at efter Beskaffenheden af Rettighederne, der ikke var Servitutrettigheder, men tilkom Fideikommiset i Kraft af en fra Kronen i sin Tid sket Overdragelse, kunde det ikke til Rettighedernes Beskyttelse overfor godtroende Erhververe af Ejendommen kræves, at Dommen tinglæstes paa Ejendommens Folium.

Kbh. Ov. D. 4 April 1898, U. f. R. 1898 p. 492.

Da der ved det af en Grundejer foretagne Salg af en Parcel af hans Ejendom — i Modsætning til, hvad der var Tilfældet ved Salg af andre Parceller — savnedes enhver Antydning af, at de Parcellen paalagte Indskrænkninger i Byggeretten var stiftede som reelle, Parcellen i Forhold til andre bestemte Ejendomme paahvilende Servituter, antoges det, at Sælgeren ikke havde haft til Hensigt at forpligte Køberen og senere Ejere af Parcellen overfor andre end Sælgeren selv.

H. R. D. 4 Oktbr. 1899, jfr. Hof. St. D. 4 April 1898, H. R. T. 1899 p. 315, U. f. R. 1899 p. 906, jfr. 1898 p. 488.

Dette ogsaa fundet bestyrket ved, at Sælgeren senere havde indrømmet 3 Mænd Retten til at paatale Servitutovertrædelser, idet den ved denne Overdragelse kendelige Forudsætning, at han var berettiget til at eftergive Servituterne, vilde være uforenelig med, at han tidligere skulde have indrømmet andre Ret til at fordre dem opretholdt.

ibid.

Ret til at benytte en »privat Niveau-Overkørsel«, som ifølge Ekspropriationskommissionens Beslutning var anlagt for Ejeren af en Lod, der ved Anlægget af en Jærnbane vilde blive afskaaret fra enhver Adgangsvej, antaget, efterat Lodden var udstykket, at maatte tilkomme alle dem, der til enhver Tid var Ejere af Dele af Lodden.

Hof. St. D. 6 Novbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 117.

Ejeren af en Ejendom i Rosenvænget fandtes ikke berettiget til at erholde udsløttet af Pantebogen de paa hans Ejendom ved dens Udstykning fra vedkommende Hovedejendom lagte Villaservituter — skønt Skødeudstederen og hans Enke var døde — da det efter det oplyste maatte antages at have været Hensigten at stifte Servituterne til Fordel for hver især af samtlige Parcelejere i Rosenvænget, og da Forholdene i og ved Rosenvænget ikke var forandrede i en saadan Grad, at Servituternes Opretholdelse manglede fornuftig Grund.

Hof. St. D. 14 Juli 1902, U. f. R. 1902 A p. 715.

I et Tilfælde, hvor det oprindelige Skøde paa en Parcel havde paalagt Parcellen en Byggeservitut, og hvor Skødeudstederen senere var død og en Dødsattest for ham tinglæst, billigedes det, at Retsskriveren havde nægtet at opfylde Parcelejerens Forlangende om at ud-

slette Servituten, hvilket Forlangende støttedes paa, at Servituten kun skulde være paalagt Parcellen overfor Skødeudstederen personlig.

H. R. D. 11 Decbr. 1902, jfr. Kbh. Ov. D. 14 Juli 1902, H. R. T. 1902 p. 534, U. f. R. 1903 B p. 53, jfr. 1902 A p. 725.

Det statueredes nemlig, at den Klarhed om Servitutens Ophør, som Retskriveren havde Ret til at forlange tilvejebragt, forinden han udslettede Servituten af Pantebogen, ikke var tilvejebragt ved den producerede Dødsattest.

ibid.

Antaget, at en Servitut, der i sin Tid var lagt paa en bortsolgt Del af en Ejendom, og som gik ud paa, at Sælgeren forbeholdt sig fri Indkørsel indtil Kl. 10 Aften gennem Køberens Port og Gaard ind i sin egen Gaard, maatte forstaas som kun gældende for den oprindelige Sælgers Levetid.

Kbh. Ov. D. 3 April 1905, U. f. R. 1905 A p. 531.

En Mand havde solgt forskellige Parceller fra sin Ejendom og paalagt dem Villaservituter. Servitutbestemmelserne indeholdt imidlertid intet om, hvem Paataleret tilkom, og der forelaa intet om, at Sælgeren ved Salget af de enkelte Parceller havde tilsagt Køberne, at lignende Servituter vilde blive paalagt de Parceller, han senere maatte sælge. Udtalt, at det ikke kunde statueres, at Paataleret m. H. t. Servituterne skulde være tillagt samtlige Ejere af Parcellerne.

H. R. D. 19 Novbr. 1907, jfr. Kbh. Ov. D. 28 Aug. 1905, H. R. T. 1907 p. 466, U. f. R. 1908 A p. 73, jfr. 1906 A p. 77

Det kunde saaledes ikke antages, at Byggeindskrænkningerne var paalagte en af Parcellerne som en reel Servitut til Fordel bl. a. for Naboparcellen.

ibid.

II. Servituters Stiftelse ved Hævd (ordinær eller Alderstids).

En Købstadgrundejer, som i over 20 Aar havde ladet Gødning køre ud fra sin Ejendom gennem en i Plankeværket ind til Naboejendommen værende Port og videre gennem Naboejendommens Gadeport, saa ofte saadan Udførsel havde været nødvendig, fundet ved ordinær Hævd at have erhvervet Ret til denne Udførsel, da den nævnte Port i Plankeværket alene var anbragt til Fordel for hans Ejendom, og uanset at Porten ikke manifesterede Servituten netop for den omtalte begrænsede Færdsel.

Kbh. Ov. D. 15 Marts 1897, U. f. R. 1897 p. 507.

Et Skolelærerembede ikke antaget ved Alderstidshævd at have erhvervet Ret til at befare en over Naboejendommen førende Vej, da en tidligere Forpagter af Skoleloden havde forklaret at have befaret Vejen kun efter Tilladelse fra Ejeren af Naboejendommen.

Kbh. Ov. D. 7 Febr. 1898, U. f. R. 1898 p. 314.

Udtalt, at D. L. 5—5—2, sammenholdt med Slutningsordene i D. L. 5—10—56, indeholder Hjemmel for, at der ved 20 Aars Hævd kan erhverves Ret til ud imod en Naboejendom at have Vinduer eller andre Aabninger, som tjene til at skaffe Lys og Luft ind i en Bygning, og hvis Anbringelse ifølge Lovgivningens almindelige Regler om Nabo-forholdet mellem faste Ejendomme vilde være i Strid med Nabovens Ret.

Hof. St. D. 28 Febr. 1898, U. f. R. 1898 p. 325.

Antaget godtgjort, at der for Ejeren af en Ejendom ved 20 Aars Hævd var vundet Ret til at færdes gennem en alene i dette Øjemed i Hegnet mod Naboejendommen anbragt Port og videre over Naboejendommen ud til en offentlig Vej. Den Omstændighed, at en tidligere Ejer af den herskende Ejendom havde været Deltager i og Bestyrer for et Interessentskab, der ejede den tjenende Ejendom, antoges ikke i og for sig at have afskaaret ham fra at hævde Færdselsretten, der ikke skyldtes nogen ham af Interessentskabet som Bestyrer givet Tilladelse.

Kbh. Ov. D. 11 Juli 1898, U. f. R. 1898 p. 753.

En Jordbruger fandtes ikke ved Alderstidshævd — hvorom der alene kunde være Spørgsmaal — at have erhvervet Færdselsret ad en over en Naboejendom førende Vej, skønt nogle Vidner havde forklaret, at Jordbrugeren og hans Formand i 40—50 Aar havde haft stadig Færdsel og Kørsel over den andens Jord, da dog Omfanget og Stadigheden af den stedfundne Kørsel under Hensyn til, at Vedkommende ogsaa havde haft en anden Vej — der til Tider var ufarbar — ikke var saaledes oplyst, at en Færdselsret kunde støttes derpaa.

H. R. D. 31 Maj 1899, jfr. Kbh. Ov. D. 4 Jan. 1897, H. R. T. 1899 p. 204, U. f. R. 1899 p. 622, jfr. 1897 p. 318.

Et Fideikommis, som havde afhændet et Areal, over hvilket der førte en uindgrøftet, ikke offentlig Vej fra en Fideikommiset tilhørende Gaard, og som derefter i 27 Aar havde befaret Vejen, antoges efter Vejens Beskaffenhed, og da den var benyttet af alle som Vej til et til Sognekirke anvendt Kapel paa Gaarden — til hvilken der førte en anden, offentlig Vej — ikke at have hævdet Ret til Vejen ved dens 20-aarige Benyttelse.

H. R. D. 12 Decbr. 1900, jfr. Hof. St. D. 20 Febr. 1899 og 24 Juli 1899, H. R. T. 1900 p. 542, U. f. R. 1901 p. 42, jfr. 1899 p. 840.

Statueret, at Fiskerne fra Tjørnebjerg m. m. ikke ved Alderstidshævd havde vundet Ret til at befare en paa Langø værende privat Vej, allerede fordi Benyttelsen af Vejen maatte antages at være sket ifølge en Fiskerne af Vejens Ejere vist Villighed, og ikke som Udøvelse af en dem tilkommende Ret.

H. R. D. 9 Jan. 1900, jfr. Kbh. Ov. D. 22 Novbr. 1897, H. R. T. 1899 p. 521, U. f. R. 1900 p. 236.

Da et Fag Vinduer havde siddet i en Købstadsbygning i hele den nuværende Ejers Besiddelsestid (3: i over 20 Aar), umiddelbart op mod Skellet til Naboejendommen, fandtes den nuværende Ejer at have vundet Hævd paa Vinduerne, selv om disse i sin Tid kun var anbragte af hans Forgængere efter erhvervet Tilladelse og paa Vilkaar, at de paa Forlangende skulde fjernes, da intet var tinglæst om denne Overenskomst, og da han ved sin Erhvervelse af Ejendommen ej var blevet bekendt med Overenskomsten og ej var gaaet ind paa at respektere denne.

Kbh. Ov. D. 15 Jan. 1900, U. f. R. 1900 p. 293.

Ikke fundet godtgjort, at en Godsejer ifølge Alderstidshævd havde Krav paa Opretholdelsen af en Dæmning, som bevislig uforandret havde staaet paa en Nabogrund i Alderstid, da det ikke, som af ham hævdedet, kunde antages, at Dæmningen nogensinde havde haft nogen Betydning for Vandforsyningen af hans Ejendom.

H. R. D. 17 Oktbr. 1901, jfr. Vib. Ov. D. 28 Novbr. 1898, H. R. T. 1901 p. 394, U. f. R. 1901 p. 872.

Da det var oplyst, at en over A.s Mark førende Vej i Alderstid var blevet benyttet af Ejerne af en tilstødende Jordlod til Færdsel, bl. a. med Vogn, ud til en Landevej, og at der ikke var anden farbar Vej fra Landevejen til Jordlodden, fandtes den nuværende Ejer af denne ikke at have gjort sig skyldig i strafbar Selvtægt derved, at han havde fjernet en Bom, som A. havde anbragt tværs over Vejen.

Kbh. Ov. D. 10 Novbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 110.

Spørgsmaalet, om nogle Parcellerister havde Ret til Færdsel ad en over en Nabolod førende Vej, besvaret bekræftende, da Færdsel over Nabolodden havde fundet Sted fra Begyndelsen af forrige Aarhundrede og var bevaret til Aaret 1889, idet Færdselen, efter at den oprindelige Vej var nedlagt, var fortsat ad en Gangsti væsentlig i den tidligere Retning, og da Retten ikke var bortfaldet ved, at Gangstien nedlagdes i 1889, idet der da var anlagt en ny Kørevej over Lodden i samme Retning som Stien, ad hvilken Vej Færdselen skete, og idet Parcelisterne ikke kunde antages at have samtykket i Gangstiens Nedlæggelse uden under Forudsætning af, at de fik Adgang til at benytte den nye Vej.

H. R. D. 25 Oktbr. 1904, jfr. Kbh. Ov. D. 15 Juni 1903, H. R. T. 1904 p. 465, U. f. R. 1904 B p. 375.

Da en Færdsel, som Ejerne af en Gaard i en lang Aarrække havde udøvet over et ved Udskiftningen som Gadejord udlagt Areal, ikke havde lagt sig saaledes for Dagen, at den kunde betragtes som Udtryk for en videre Beføjelse end den, der tilkom Gaardejerne som Medlemmer af Bylauget, fandtes Gaardens nuværende Ejer uberettiget til at kræve en paa Arealet af Sogneraadet opført Tilbygning til Skolen fjernet, skønt den spærrede for Færdselen.

Vib. Ov. D. 1 Aug. 1904, U. f. R. 1905 A p. 32.

I et Tilfælde, hvor der ved Skødet paa en bortsolgt Parcel var forbeholdt Sælgeren en vis Færdselsret over Parcelen — hvilken Servitut antoges kun at være gældende for Sælgerens Levetid — udtaltes det, at selv om den af Sælgeren udøvede Færdsel havde fundet Sted i større eller andet Omfang, end Skødet hjemlede, kunde denne Færdsel dog ikke komme i Betragtning til at begrunde en Hævdserhvervelse af en Færdselsret for senere Ejere af Ejendommen.

Kbh. Ov. D. 3 April 1905, U. f. R. 1905 A p. 531.

Ejeren af en Grund, hvorover gik en Sti, som i Alderstid havde været benyttet af alle og enhver, derunder Beboerne af en angiven Ejendom, ansaas berettiget til at nedlægge Stien, da den ikke havde været regulativmæssig optaget som offentlig Gangsti, og da det ikke var godtgjort, at den nævnte Ejendoms Beboere havde udøvet nogen speciel selvstændig Raadighed over Stien, eller at denne havde særlig Betydning for Ejendommen.

Kbh. Ov. D. 26 Juni 1905, U. f. R. 1905 A p. 602.

Nuværende og efterfølgende Ejere af en Ejendom kendtes paa Grundlag af Alderstidshævd berettigede dels til at færdes gaende og kørende ad en vis Vej, dels til at hente Vand fra og vande deres Kreaturer ved et vist Vandhul og om fornødent hente Vand fra et andet Vandhul, dels endelig til i nysnævnte Øjemed at have fri Færdsel ad endnu en Vej.

H. R. D. 18 Decbr. 1905, jfr. Vib. Ov. D. 13 Juli 1903, H. R. T. 1905 p. 565. U. f. R. 1906 A p. 240.

Statueret, at en Gangsti over Støvringgaard Klosters Marker efter det oplyste i Alderstid uhindret havde været benyttet af alle og enhver, men at der manglede Føje til at antage, at der ved Siden af denne almindelige Færdsel, som ikke kunde hjemle nogle Ejendomsbesiddere en særlig Ret, var af de enkelte Besiddere af de paagældende Ejendomme som en dem i denne Egenskab tilkommende Ret udøvet nogen saadan Raadighed over Stien som Adgangsvej til nogle til Ejendommene hørende Englodder, at der herpaa kunde grundes en tilstrækkelig Adkomst for dem til at modsætte sig Stiens Aflægning.

H. R. D. 29 Jan. 1907, jfr. Vib. Ov. D. 10 Aug. 1903, H. R. T. 1906 p. 770, U. f. R. 1907 A p. 271.

III. Servituters Afbenyttelse, Udstrækning og Ophør.

I et Tilfælde, hvor en Grundejer havde tillagt Ejeren af en Naboejendom Ret til at færdes ad en over hans Grund førende Vej, dog at han samtidig forbeholdt sig Ret til uden Vederlag at nedlægge Vejen, statueredes det, at de af en senere Ejer af Vejen truffne Foranstaltninger, sigtende til at indskrænke Vejen til kun at være en Gangsti, ikke kunde medføre, at Vejen maatte betragtes som nedlagt, og heller ikke kunde bevirke nogen Indskrænkning i den Naboens tilkommende

Færdselsret, der efter Kontrakten antoges at omfatte enhver sædvanlig Benyttelse af en Vej.

H. R. D. 22 Oktbr. 1897, jfr. Hof. St. D. 9 Septbr. 1895, H. R. T. 1897 p. 491, U. f. R. 1897 p. 1115, jfr. 1895 p. 1202.

I et Tilfælde, hvor der ved Salget af en Del Parceller var paa- lagt disse visse Servituter, hvor Ejeren af Hovedejendommen ved tinglæst Deklaration havde overdraget Retten til at paatale Overtrædelser af Servituterne til A., og hvor A. ved en Paategning paa et af Par- celskøderne havde indrømmet en Modifikation i den Parcellen paa- lagte Servitut, fandtes det ubeføjet, at der ved Tinglæsningen af denne Paategning var givet Retsanmærkning om, at A.s Kompetence til at indrømme nævnte Modifikation ikke var godtgjort, eftersom der ikke var tinglæst noget, der indicerede, at en saadan Kompetence ikke tilkom A.

H. R. D. 4 April 1898, jfr. Kbh. Ov. D. 16 Decbr. 1895, H. R. T. 1898 p. 90, U. f. R. 1898 p. 468, jfr. 1896 p. 233.

Ret til at benytte en »privat Niveau-Overkørsel«, som ifølge Eks- propriationskommissionens Beslutning var anlagt for Ejeren af en Lod, der ved Anlægget af en Jærnbane vilde blive afskaaret fra enhver Ad- gangsvej, antaget, efterat Lodden var udstykket, at maatte tilkomme alle dem, der til enhver Tid var Ejere af Dele af Lodden.

Hof. St. D. 6 Novbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 117.

En Mand, som paa sin Grund havde opført en Bygning, der blændede nogle Vinduer i Nabobygningen, hvorpaa Naboen havde vundet Hævd, alene tilpligtet at nedrive den af ham opført Bygning fra oven indtil Vinduernes Underkant i et saadant Omfang, at den til- bageværende øverste Del af Bygningen i sin Helhed fjernedes saa langt fra Vinduerne, at disse kunde aabnes udefter.

Kbh. Ov. D. 15 Jan. 1900, U. f. R. 1900 p. 293.

Ikke anset for godtgjort, at Ejeren af den Ejendom, til hvilken en Servitutret var blevet knyttet, havde givet Afkald paa Servituten.

H. R. D. 9 Maj 1900, jfr. Vib. Ov. D. 8 Aug. 1898, H. R. T. 1900 p. 110, U. f. R. 1900 p. 478.

En Deklaration, hvorved en Husejer tillod et Telefonselskab at anbringe Telefonledninger paa hans Hus, saaledes at Ledningerne skulde borttages, naar dette »efter 3 Aar med et Aars Varsel« for- langtes af ham, forstaaet saaledes, at Opsigelse først kunde ske efter de 3 Aars Forløb og da med et Aars Varsel.

Hof. St. D. 3 Decbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 119.

I et Tilfælde, hvor der paa en Strandparcel var lagt en Servitut om, at der ikke paa Parcellen maatte opføres Bygninger eller findes Trær, Buske eller andet, som ved sin Højde kunde hindre den frie Udsigt fra Strandvejen udover Vandet, fandtes et paa Parcellen opført Lysthus

at stride mod Servituten, men derimod ikke et sammesteds anbragt, af Stænger bestaaende Gymnastikapparat.

Hof. St. D. 13 Jan. 1902, U. f. R. 1902 A p. 202.

Ejeren af en Ejendom i Rosenvænget fandtes ikke berettiget til at erholde udslettet af Pantebogen de paa hans Ejendom ved dens Ud-stykning fra vedkommende Hovedejendom lagte Villaservituter — skønt Skødeudstederen og hans Enke var døde — da det efter det oplyste maatte antages at have været Hensigten at stifte Servituterne til Fordel for hver især af samtlige Parcelejere i Rosenvænget, og da Forholdene i og ved Rosenvænget ikke var forandrede i en saadan Grad, at Servi-tuternes Opretholdelse manglede fornuftig Grund.

Hof. St. D. 14 Juli 1902, U. f. R. 1902 A p. 715.

I et Tilfælde, hvor det oprindelige Skøde paa en Parcel havde paalagt Parcellen en Byggeservitut, og hvor Skødeudstederen senere var død og en Dødsattest for ham tinglæst, billigedes det, at Rets-skriveren havde nægtet at opfylde Parcelejerens Forlangende om at udslette Servituten, hvilket Forlangende støttedes paa, at Servituten kun skulde være paalagt Parcellen overfor Skødeudstederen personlig.

H. R. D. 11 Decbr. 1902, jfr. Kbh. Ov. D. 14 Juli 1902, H. R. T. 1902 p. 534, U. f. R. 1903 B p. 53, jfr. 1902 A p. 725.

Det statueredes nemlig, at den Klarhed om Servitutens Ophør, som Retsskriveren havde Ret til at forlange tilvejebragt, forinden han udslettede Servituten af Pantebogen, ikke var tilvejebragt ved den producerede Dødsattest.

ibid.

Antaget, at en Servitut, som gik ud paa, at der ingensinde i eller fra en Ejendom maatte drives Købmandshandel med Kolonialvarer, ikke var til Hinder for, at en Brugsforening fra et Lokale paa Ejen-dommen uddelte bl. a. Kolonialvarer til sine Medlemmer.

H. R. D. 22 Juni 1903, jfr. Kbh. Ov. D. 8 Decbr. 1902, H. R. T. 1903 p. 184, U. f. R. 1903 B p. 257, jfr. A p. 125.

Udtalt, at der ikke kunde tillægges et Anbringende om, at det ved Servitutens Stiftelse havde været tilsigtet at udelukke enhver Kon-kurrence, nogen Betydning, og at der alene blev at se hen til de Ord, med hvilke Servituten var paalagt Ejendommen.

ibid.

En Grundejer, der havde solgt nogle Parceller med den Ind-skrænkning, at der i 20 Aar ikke derpaa maatte opføres Beboelse til mere end 2 Familier, havde indrømmet Køberne Ret til at afløse Byggeindskrænkningen ved Betaling af et vist Beløb. Statueret, at denne Afløsningssum var forfalden til Betaling, saasomt en paa en Parcel opført Bygning var saa langt fremskreden, at den rummede Beboelse til mere end 2 Familier, skønt Bygningen ikke var færdig.

H. R. D. 11 Jan. 1905, jfr. Hof. St. D. 23 Marts 1903, H. R. T. 1904 p. 671, U. f. R. 1905 B p. 104, jfr. 1903 A p. 377.

En Mand havde solgt forskellige Parceller fra sin Ejendom og paalagt dem Villaservituter. Servitutbestemmelserne indeholdt imidlertid intet om, hvem Paataleret tilkom, og der forelaa intet om, at Sælgeren ved Salget af de enkelte Parceller havde tilsagt Køberne, at lignende Servituter vilde blive paalagt de Parceller, han senere maatte sælge. Udtalt, at det ikke kunde statueres, at Paataleret m. H. t. Servituterne skulde være tillagt samtlige Ejere af Parcellerne.

H. R. D. 19 Novbr. 1907, jfr. Kbh. Ov. D. 28 Aug. 1905, H. R. T. 1907 p. 466, U. f. R. 1908 A p. 73, jfr. 1906 A p. 77.

Det kunde saaledes ikke antages, at Byggeindskrænkningerne var paalagte en af Parcellerne som en reel Servitut til Fordel bl. a. for Naboparcellen.

ibid.

Sjette- og Tiendepenge, se Skatter II.

Sindssyge.

Jfr. Testamente I.

Et af en Enke i Forbindelse med hendes beskikkede faste Lavværge underskrevet, tinglæst Skøde kendt ugyldigt, da Enken antoges ved Oprettelsen at have været sindssyg og derfor ude af Stand til at forstaa Retshandelen, og uanset om Erhververen havde været vidende om Sindssydommen.

Kbh. Ov. D. 12 April 1897, U. f. R. 1897 p. 606.

Spørgsmaal, om en Overlæge ved et Hospitals Sindssygeafdeling var pligtig at betale Erstatning til en Patient, der havde konsuleret ham, og som paastod imod sin Vilje at være blevet indlagt paa Afdelingen og holdt tilbage der i 8 Dage. Dette besvaret benægtende, da det ikke var godtgjort, at Beslutningen om Indlæggelse ikke var taget ifølge Patientens egen Begæring, og da der ikke var paavist noget til Erstatning forpligtende Forhold fra Lægens Side.

H. R. D. 17 Decbr. 1897, jfr. Hof. St. D. 9 Marts 1896, H. R. T. 1897 p. 688, U. f. R. 1898 p. 76.

I en Sag, hvor Citanten oprindelig havde paastaet Indstævnte tilpligtet at betale Erstatning, fordi Indstævnte skulde have udspreidt et løgnagtigt Rygte om ham, samt paalagt Sagens Omkostninger, men hvor han havde frafaldet Erstatningspaastanden, da det oplystes, at Indstævnte var utilregnelig, gik Dommen ud paa, at Sagen bortfaldt. Efter Omstændighederne ophævedes Omkostningerne.

Hof. St. D. 7 Febr. 1898, U. f. R. 1898 p. 314.

En sindssyg Enke, hvis Broder havde maattet tage sig af hendes Anliggender og navnlig af Bestyrelsen af hendes Gaard, indtil hun blev umyndiggjort, antaget efter Forholdets Natur at maatte hæfte for de Forpligtelser, som Broderen i den Anledning havde paataget sig paa hendes Vegne overfor en Købmand, idet ingen af Broderens Dispositioner

fandtes at være saa uforvarlig, at Købmanden havde burdet nægte at give Kredit eller tilbageholde lovede Forstrækninger.

Kbh. Ov. D. 28 Marts 1898, U. f. R. 1898 p. 413.

Nogle for Notarius publicus i 1891 og 1893 oprettede testamentariske Dispositioner opretholdte som gyldige, skønt det var godtgjort, at Testator i 1890 og 1894 havde lidt af Sindssygdom (dementia paralytica), da dog de Forklaringer, som var afgivet af forskellige Personer, der havde medvirket ved Dispositionernes Oprettelse, bestyrkede Rigtigheden af Notarialattestationerne om, at Testator ved Oprettelsen havde været sin Fornuft fuldkommen mægtig.

H. R. D. 19 April 1900, jfr. Hof. St. Skiftekl. Decis. 11 Febr. 1899, H. R. T. 1900 p. 82, U. f. R. 1900 p. 467.

I et Tilfælde, hvor en Kone, der var gift med en her i Landet boende Mand, under et Ophold hos Slægtinge paa Als havde faaet et Anfald af Sindssyge, der gjorde Lægehjælp nødvendig, og hvor den Familje, hos hvilken hun opholdt sig, derfor havde tilkaldt en Læge, dømtes Manden til at betale denne Læge, idet der henvistes til, at det havde været nødvendig for den Sindssyges Omgivelser paa egen Haand at handle for Manden som den, hvem Forsorgen for hans Hustru retlig paahvilede.

Vib. Ov. D. 22 Decbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 209.

En Henstilling fra Indstævntes Sagfører om Afvisning eller Frifindelse for Tiden, fordi Indstævnte ifølge Lægeerklæring paa Grund af Sindssygdom var ude af Stand til at gøre Rede for sine Forretningsanliggender, ikke taget til Følge, da Københavns Magistrat efter derom sket Henvendelse fra Sagsøgeren havde nægtet at beskikke en Væрге for Indstævnte, der ifølge en senere Lægeerklæring var i Stand til at udstede en gyldig Fuldmagt, og da der ikke derefter af Indstævnte eller hans Sagfører var foretaget noget til Afhjælpning af den mulige Mangel.

Sø-Hand. D. 31 Decbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 355, Sø-Hand. T. 1904 p. 84.

Da en Appellant ifølge Erklæring fra Overlægen ved en Sindsygeanstalt og det iøvrigt foreliggende maatte antages at lide af en Sindssygdom, der maatte udelukke ham fra paa egen Haand at optræde som Part i Retssager, afvistes en Højesteretsstævning, hvorved han havde paaanket en paa samme Betragtning støttet Afvisningsdom.

H. R. D. 29 Juni 1904, jfr. Hof. St. D. 5 Jan. 1903, H. R. T. 1904 p. 317, U. f. R. 1904 B p. 302, jfr. 1903 A p. 258.

En Transport fra en Enke til en Sagfører paa en Del af en omstridt Fordring som Honorar til Sagføreren for Assistance ved Fordringens Inkassation erklæret ugyldig, bl. a. fordi Enken ved Transportens Udstedelse led af en Sindssygdom, der satte hende ud af Stand til at afgive en forbindende Overdragelseserklæring.

H. R. D. 30 Aug. 1905, jfr. Kbh. Ov. D. 22 Febr. 1904, H. R. T. 1905 p. 352, U. f. R. 1905 B p. 355, jfr. 1904 A p. 443.

Situationskort.

En Sag om Straf og Erstatning for Indgreb i en Ejeren af et Aalestade tilkommende Fiskeriret ikke fundet i Henhold til Fr. 10 Juli 1795 § 21 og Fr. 31 Marts 1719 § 4 at burde afvises fra Politiretten, fordi der ikke inden Forligsmæglingen var afholdt en Aastedsforretning eller optaget Situationskort, idet der navnlig ikke herskede nogen Tvivl om Beliggenheden af det Aalestade, hvorved det ulovlige Indgreb var sket.

Vib. Ov. D. 4 April 1898, U. f. R. 1898 p. 582.

I et Tilfælde, hvor en Grundejer paastod sig kendt eneberettiget til at drive Aalefiskeri udfor sin Grund, fandtes det ikke at kunne antages, at Paastanden, saaledes som af Indstævnte gjort gældende, ikke skulde kunne paakendes uden Situationskort.

Vib. Ov. D. 22 Juli 1901, U. f. R. 1901 p. 941.

En Sag afvist fra Underretten, fordi Granskning paa Aastedet — der ansaas for nødvendig — ikke i Henhold til Fr. 10 Juli 1795 § 21 havde fundet Sted før Forligsprøven.

Kbh. Ov. D. 19 Septbr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 749.

Skadeserstatning i Kontraktsforhold, se Handelsomsætninger V og Kontrakt VII samt de enkelte Kontraktsforhold.

Skadeserstatning udenfor Kontraktsforhold, se Erstatning.

Skatter og andre offentlige Afgifter.

Se Kirker, Næringsvæsen, Retsgebyrer, Stempelvæsen, Tiendevæsen og Toldvæsen.

I. I Almindelighed.

Medens »Kongens Bryghus« ansaas pligtig fremtidig at svare Arealskat af nogle Bygninger til Københavns Kommune, nægtedes der Kommunen Ret til at kræve Efterbetaling af, hvad der i tidligere Kvarterer var erlagt for lidt i Arealskat, idet Bryghuset i 1862 havde hævdet at være fritaget for Skatten og Kommunen, uden at tage til Genmæle derimod, Aar efter Aar havde opkrævet den reducerede Skat og uden Forbehold havde meddelt Kvittering for Modtagelsen af det erlagte.

H. R. D. 29 Jan. 1901, jfr. Hof. St. D. 18 April 1898, H. R. T. 1900 p. 616, U. f. R. 1901 p. 172, jfr. 1898 p. 496.

Antaget, at der mangler Føje til at overføre Reglen i L. 31 Marts 1891 § 8, Stk. 2, Pkt. 3 — ifølge hvilken den Havneafgift, som ved Udlosning af mindre end den hele Ladning i visse Tilfælde skal beregnes af det opløseede Kvantum Varer, i intet Tilfælde maa overstige det Beløb, som svarer til Skibets maalte Drægtighed — paa det i Pkt. 4 omhandlede Tilfælde, hvor der efter Ministeriets Bestemmelse i

Stedet for Havneafgiften skal opkræves en hertil svarende Afgift af Varen.

Hof. St. D. 25 April 1898, U. f. R. 1898 p. 506.

Udtalt, at det følger af Grundlovens § 77, at der ikke kan afkræves Medlemmer af det mosaiske Trossamfund Højtidsoffer til Folkekirkens Funktionærer, og at det derfor havde været uretferdigt med dette Lovbud under en Kommunes almindelige, alle Skatteydere omfattende Ligning at inddrage en Sum, hvorved Højtidsofferet i Kommunen med Ministeriets Samtykke var blevet afløst.

H. R. D. 2 Novbr. 1898, jfr. Kbh. Gældsk. D. 8 Jan. 1898, H. R. T. 1898 p. 467, U. f. R. 1899 p. 46, jfr. 1898 p. 668.

Uanset den i en Panteobligation indeholdte Bestemmelse, at Gælden var forfalden, naar Debitor paadrog Pantet Restancer af Skatter, fandtes den Omstændighed, at Debitor havde undladt at betale Amtstueskatter for et Halvaar udover den i Fr. 8 Juli 1840 § 11 for Restancelisternes Udfærdigelse fastsatte Frist, ikke at kunne medføre, at Gælden var forfalden, da saadant var almindeligt paa Egnen og i en Aarrække havde været Tilfældet m. H. t. den paagældende Ejendom, uden at Udpanning var begært, og da Debitor havde haft Grund til at forstaa Obligationens Bestemmelser i Overensstemmelse hermed.

Vib. Ov. D. 11 Juli 1898, U. f. R. 1898 p. 741.

Statueret, at den vedkommende kommunale Myndigheder ifølge Pl. 9 Juni 1847 paahvilende Forpligtelse til at fastsætte Størrelsen af resterende Højtidsoffer ikkun angaar Offer, hvis Forfaldstid ikke ligger længere tilbage i Tiden, end at der endnu kan foretages Udpanning derfor. Udtalt, at Offeret forfalder til Betaling paa selve den paagældende Højtid.

H. R. D. 13 Juni 1901, jfr. Vib. Ov. D. 14 Maj 1900, H. R. T. 1901 p. 216, U. f. R. 1901 p. 605, jfr. 1900 p. 645.

Ejeren af en Grund, paa hvilken der efter Overenskomst med Indenrigsministeriet afholdtes Markeder, fandtes ikke at have Krav paa de ved Markederne opkrævede Stadepenge, da det efter Markedsvæsenets hele offentligtliggende Karakter og langvarig administrativ Praksis tilkommer Administrationen at bestemme, hvad der skal lægges i Stadepenge, og hvem disse skulle tilfalde, og da Administrationen ikke havde tillagt Grundens Ejer nogen Ret til Stadepengene.

H. R. D. 12 Febr. 1903, jfr. Hof. St. D. 17 Septbr. 1900, H. R. T. 1902 p. 686, U. f. R. 1903 B p. 156.

Det Bidrag til det mosaiske Trossamfunds Udgifter, der ifølge Regl. 29 Marts 1814 §§ 13 og 14 for et Aar paalignes Samfundets Medlemmer, bortfalder ikke i større eller mindre Omfang, fordi vedkommende Medlem dør i Skatteaaret.

H. R. D. 29 Aug. 1905, jfr. Kbh. Gældsk. D. 1 Marts 1904, H. R. T. 1905 p. 335, U. f. R. 1905 B p. 345.

Antaget, at et Sogneraad havde været uberettiget til at afkræve en Kvinde, der var døbt med den kristelige Daab og erklærede stadig at henregne sig til Folkekirken, til hvilken hun ogsaa havde været villig til at erlægge de lovbefalede personlige Afgifter, Bidrag til Sognets Skolevæsen efter Grundlovens § 77 som staaende udenfor Folkekirken, idet den Omstændighed, at der var nægtet hende Optagelse paa Listen over Vælgere til Menighedsraad, fordi hun var Medlem af »det frie Kirkesamfund«, ikke kunde have afgørende Betydning udenfor selve dette Valgretsspørgsmaal.

Kbh. Ov. D. 21 Maj 1906, U. f. R. 1906 A p. 708.

Paa en Tvangsauktion over to Ejendomme havde A. begært Auktionen standset for at lade Ejendommene udlægge til sig som ufyldstgjort Panthaver. Nogle Skattebeløb, som han derefter havde betalt af Ejendommene samt af en tredje Ejendom, paa hvilken han havde tinglæst Købekontrakt, fandtes ikke at kunne regnes ham tilgode efter Grundlovens § 37 som Bidrag, betalte af ham til Stat og Amtskommune, da han ikke besad Ejendommene i Henhold til tinglæst Skøde eller dermed sideordnet Adkomst.

Kbh. Ov. D. 27 Aug. 1906, U. f. R. 1906 A p. 911.

Udtalt, at der ved »Bidrag« i Grundlovens § 37 maa forstaaes direkte Skat, og at et Stempelbeløb, som en Mand havde betalt, derfor ikke kunde regnes ham tilgode, da Stempelskat ikke er en direkte Skat.
ibid.

II. Arveafgift. Halvprocent og Kvartprocentafgift.

To Legatarer, der af Eksekutor i et Bo havde faaet de dem tillagte Legater udbetalte uden Afdrag af Arveafgift og Efterstemplingsgebyr, tilpligtede at tilbagebetale et til de nævnte Afgifter svarende Beløb, da de havde modtaget Legaterne mod at give skadesløs Kvittering, og da vedkommende Skifteret efter en i Boet derom opstaaet Disput havde decideret, at Afgifterne ikke kunde føres Boet til Udgift.

Kbh. Gældsk. D. 29 Septbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 178.

I et Tilfælde, hvor to Ægtefæller ved reciprokt Testamente havde indsat den længstlevende til Ejer af hele Boet med Ret til at raade over det ved Testamente og for det Tilfælde, at den længstlevende døde uden at efterlade sig Testamente, havde indsat en Broderdatter af Testatriks til Universalarving, og hvor Testatriks, der overlevede Testator, derefter døde uden at have oprettet andet Testamente, fandtes Broderdatteren at maatte anses som testamentarisk Arving efter begge Ægtefæller og dømtes derfor til at betale 7 pCt. i Arveafgift af Testators Andel i Boet.

Hof. St. D. 7 April 1902, U. f. R. 1902 A p. 521.

Udtalt, at da der efter nævnte Testamentes Indhold ikke ved Testators Død havde været Anvendelse for Bestemmelserne om Tvangs-

arv i Arvelovens § 15, manglede der Grund til at reducere den Del af Boet, der blev at anse som Arv efter Testator, til $\frac{2}{6}$.

ibid.

I et Tilfælde, hvor to Ægtefæller, der ikke havde fælles Børn, i et Testamente havde bestemt, at den længstlevende skulde have hele Boet som sin Ejendom, og at Mandens Søn af et tidligere Ægteskab skulde være Universalarving, naar den længstlevende, der var uberegtiget til at forandre disse Bestemmelser, døde, antoges det, efterat først Hustruen og derefter Manden var død, at Mandens ommeldte Søn maatte, forsaavidt angik Hustruens Andel af Boet, betragtes som hendes Arving, hvorfor han af denne Andel maatte betale 7 pCt. i Arveafgift.

Kbh. Gældsk. D. 4 Jan. 1904, U. f. R. 1904 A p. 571.

Deraf, at det af et af en afdød efterladt, for Notarius oprettet Gavebrev, der maatte anses som en dispositio mortis causa, indeholdt, at hans Husholderske skulde have 10000 Kr. udbetalt af hans Bo »skadesløst og forlods«, kunde det ikke med Sikkerhed udledes, at Arveafgift og anden Afgift til det offentlige af Legatet skulde udredes af Boets øvrige Masse.

Kbh. Ov. D. 5 Septbr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 736.

I et af et Ægtepar uden Fællesbørn oprettet Testamente var det bestemt, at den længstlevende skulde være den førstafdødes Universalarving, og at Konens Særkuldbørn efter den længstlevendes Død skulde arve alt, hvad den længstlevende efterlod sig. Antaget, at Børnene, da Moderen, der var blevet den længstlevende, døde, maatte anses som deres Stedfaders Arvinger, forsaavidt angik Halvdelen af Boet, og derfor maatte betale 7 pCt. i Arveafgift af denne Halvdel.

Kbh. Ov. D. 6 Novbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 335.

III. Bygningsafgift.

Statueret, at selv om den »Kongens Bryghus« ved Resol. 6 April 1803 tilstaaede Frihed for Bygningsafgift endnu staar ved Magt for de paagældende Bygningers Vedkommende, er en saadan Fritagelse ikke afgørende for Arealskatten, da der ikke bestaar en saadan Forbindelse mellem de to Skatter, at den Omstændighed, at Bygninger ere fritagne for Bygningsafgift, eo ipso medfører Fritagelse for Arealskat.

H. R. D. 29 Jan. 1901, jfr. Hof. St. D. 18 April 1898, H. R. T. 1900 p. 616, U. f. R. 1901 p. 172, jfr. 1898 p. 496.

Den Omstændighed, at forholdsvis ubetydelige Dele af nogle i en Købstad beliggende Bygninger, hvilke fremtraadte som og for den langt større Dels Vedkommende benyttedes som Pakhuse, var anvendte til Værksteder og Kontor, antoges ikke at kunne medføre, at Bygningsafgiften af disse Bygninger i deres Helhed til Trods for Bestemmelserne om lavere Takst af særskilte Pakhuse i Fr. 1 Oktbr. 1802 § 32, sidste

Pkt., jfr. L. 31 Marts 1900 § 4, skulde beregnes paa den Maade, som i nævnte § 32; jfr. § 30, er foreskrevet m. H. t. Forhuse, Sidehuse og Baghuse, forsaavidt de ere indrettede til og benyttes til Beboelse, Hus-holdning eller Værksteder.

H. R. D. 21 Juni 1904, jfr. Vib. Ov. D. 24 Aug. 1903, H. R. T. 1904 p. 286, U. f. R. 1904 B p. 291.

IV. Kommunale Afgifter, Ydelser og Byrder.

En Detailhandler paa Frederiksberg havde, alene i Henhold til en urigtig Besked fra Birkekontoret, løst Næringsbevis paa Brændevins-handel, skønt han kun agtede at sælge og virkelig kun solgte Brændevin en detail. Frederiksberg Kommunalbestyrelse, paa hvis Vegne Politimesteren i 1890 havde oppebaaret Gebyret for Næringsbeviset, tilpligtet at tilbagebetale det, uanset at den omtalte Besked var med-delt af Politimesteren i hans Egenskab af Statsebedsmand, og uan-set at Detailhandleren ved Beviset havde erhvervet Ret til at forhandle Brændevin en gros.

H. R. D. 27 April 1897, jfr. Kbh. Gældsk. D. 9 Oktbr. 1896, H. R. T. 1897 p. 148, U. f. R. 1897 p. 579.

En ugift Fører af et i København hjemmehørende Dampskib, der havde Livsfæste paa et Hus i en Landkommune, hvor hans Søster, der underholdtes af ham, boede, og hvor han havde et Værelse staa-ende, i hvilket han nogle Gange i Løbet af et Aar havde boet, ikke anset pligtig at svare Formue- og Lejlighedsskat til nævnte Kommune, idet det ikke var bevist, at Husførelsen var sket for hans Regning, og idet hans Ophold i Huset kun havde haft en midlertidig eller forbi-gaaende Karakter.

H. R. D. 30 April 1897, jfr. Kbh. Ov. D. 10 Decbr. 1894, H. R. T. 1897 p. 182, U. f. R. 1897 p. 597, jfr. 1895 p. 193.

Udtalt, at en Mands Undladelse af inden den i L. 6 Juli 1867 § 20 givne Frist at fremsætte Indsigelse imod den ham paalignede Skat ikke afskar ham fra at bringe Spørgsmaalet om hans Skattepligt til Kommunen for Domstolene. Vedkommende frifundet, da det ikke var bevist, at han i det paagældende Aar havde haft skattepligtigt Op-hold i Kommunen.

Kbh. Gældsk. D. 26 April 1897, U. f. R. 1897 p. 836.

I et Tilfælde, hvor en Mand i København, der var sat i Skat af Summen af hans og hans Hustrus Indtægt, forment kun at være skattepligtig af sin egen Indtægt, statueredes det, at da Afgørelsen af denne Tvist alene beroede paa, om Hustruen var skattepligtig af sin Særindtægt, eller om Manden med Rette var sat i Skat af den sam-lede Indtægt, medens Hustruen ikke var inddraget under Skattelig-ningen, maatte Manden være berettiget til at kræve Domstolenes Af-gørelse af Sagen.

H. R. D. 26 Novbr. 1897, jfr. Hof. St. D. 29 Juni 1896, H. R. T. 1897 p. 624, U. f. R. 1898 p. 52, jfr. 1896 p. 850.

Statueret, at da de nævnte Ægtefæller havde oprettet en Ægtepagt, ifølge hvilken der intet Formuefællesskab bestod mellem dem, og ifølge hvilken Hustruen var fuldt raadig over sit Særeje som en fuldmyndig Person, og da Manden saaledes heller ikke kunde siges at have nogen Indtægt af Hustruens Særvirksomhed, kunde han ikke sættes i Skat af denne Indtægt. L. 19 Febr. 1861, særlig §§ 6 i. f. og 8, kunde ikke medføre saadan Skattepligt, uanset at Ægtefællerne førte fælles Husstand.

ibid.

Formue- og Lejlighedsskat til en Landkommune for Aaret 1896 ikke fundet at kunne afkræves en Sømand, der ejede et Hus i Kommunen, idet saavel han som hans Hustru havde været fraværende fra Kommunen i hele Aaret indtil d. 30 Novbr. og ikke tiltrods herfor kunde siges at have haft fast Ophold i Huset, der havde staaet ubeboet.

Vib. Ov. D. 10 Jan. 1898, U. f. R. 1898 p. 366.

Udtalt, at Pligten til at svare Hundeafgift efter L. 12 April 1889 § 7 paahviler den, af hvem Hunden »holdes«, uanset om han er Ejer af den. Erklæret for uhjemlet og navnlig ikke at kunne udledes af Pl. 29 Oktbr. 1824 § 2, at Afgiftspligten for en Hund, der tidligere har været holdt bundet, først skulde indtræde 2 Maaneder efter Løsladelsen.

Vib. Ov. D. 14 Marts 1898, U. f. R. 1898 p. 389.

Anset hjemlet ved L. 28 Febr. 1872 § 23, at Ejeren af et Hvalfangeretablisement paa Færøerne, gennem hvilket Grænselinien mellem 2 Sogne gik, saaledes at Vaaningshuset laa i det ene Sogn og Fabriksbygningerne i det andet, var sat i Skat til begge Sogne forholdsvis, da Etablisementet maatte betragtes som en Enhed, hvorfor Ejeren maatte anses at have haft Ophold i begge Sogne.

Kbh. Ov. D. 7 Marts 1898, U. f. R. 1898 p. 393.

Da den af »Københavns Bypost« drevne Forretning maatte betragtes som en Vognmandsforretning og Indehaveren af samme som Vognmand i den i Adg. 7 Decbr. 1770 § 14 brugte Betydning, ansaas han ikke pligtig at svare Hesteskat til Kommunen.

Hof. St. D. 28 Marts 1898, U. f. R. 1898 p. 411.

Statueret, at selv om »Kongens Bryghus« ifølge Resol. 6 April 1803 vedblivende er fritaget for at svare Bygningsafgift af de paa-gældende Bygninger, bliver Bryghuset ikke af den Grund fri for at svare Arealskat, idet den hertil nødvendige Forbindelse mellem de to Skatter ikke bestaar. Da heller ingen anden Hjemmel til Fritagelse for Arealskatten var oplyst, ansaas Københavns Kommune berettiget til at kræve denne Skat betalt.

H. R. D. 29 Jan. 1901, jfr. Hof. St. D. 18 April 1898, H. R. T. 1900 p. 616, U. f. R. 1901 p. 172, jfr. 1898 p. 496.

Derimod nægtet Kommunen Ret til at kræve Efterbetaling af, hvad der var blevet betalt for lidt i Arealsskat for tidligere Kvartaler, da Bryggeriet i Aaret 1862 havde hævdet, at Bryghuset var fritaget for at betale Skatten, og da Kommunen uden at gøre Indvending derimod Aar efter Aar havde opkrævet Skatten med et reduceret Beløb samt uden Forbehold meddelt Kvittering for det erlagte.

ibid.

En Person, der havde udlejet en fast Ejendom i en Landkommune til Pensionat, og som fra dette d. 30 Novbr. 1894 var taget til København, hvor han — uden at sættes i Skat — boede ca. 4 Maaneder i Pensionat, indtil han paany tog Ophold paa sin Ejendom, antaget ved sin Bortrejse d. 30 Novbr. at have opgivet sin Bolig i Landkommunen, saa at han ikke kunde afkræves Formue- og Lejlighedsskat til Landkommunen for 1ste Halvaar 1895.

Kbh. Ov. D. 9 Maj 1898, U. f. R. 1898 p. 526.

Spørgsmaalet, om et Sogneraad, der havde paalignet 6 Søskende, som i Forening ejede og drev en Gaard, Formue- og Lejlighedsskat under eet, lovlig havde ladet foretage Udpantning hos den ene af Søskendene for hele Beløbet, fundet at henhøre under Domstolene. Udpantningen ophævet, da Grundlaget, den stedfundne Paaligning under eet, fandtes ulovmedholdeligt.

Vib. Ov. D. 5 Septbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 936.

Den Omstændighed, at en Person ikke inden den i L. 26 Maj 1868 § 27 fastsatte Frist har gjort Indsigelse imod en stedfundet Skatteansættelse, kan ikke afskære ham fra i Medfør af Lovens § 28 at søge Domstolenes Afgørelse af Spørgsmaalet, om han overhovedet er pligtig at betale Skat til Købstaden i det paagældende Halvaar.

H. R. D. 7 Febr. 1900, jfr. Vib. Ov. D. 28 Novbr. 1898, H. R. T. 1899 p. 576, U. f. R. 1900 p. 260, jfr. 1899 p. 158.

Da Lovens § 27 kun tillader paa Tillægsligningen at optage Personer, som efter Hovedligningens Affattelse ere tilflyttede Kommunen, og da Bestemmelsens positive Karakter udelukker en analogisk Anvendelse, antoges Formue- og Lejlighedsskat alene at kunne paalignes en Enke efter en i Skatteaarets første Halvdel afdød Mand ved hendes Optagelse paa Hovedligningen for det paafølgende Aar.

ibid.

Udtalt, at den i L. 6 Juli 1867 § 56 indeholdte Bestemmelse om, at Lovens § 21 gælder for alle Rigets Kommuner, alene sigter til at tilvejebringe Gensidighed m. H. t. den Fordeling af Skattepligten, hvorom der efter § 21 bliver Spørgsmaal, naar den skattepligtige i Skatteaaret tillige har haft Ophold i andre Kommuner. Nævnte § 21 kunde derfor ikke anvendes, hvor en Mand, som i flere Aar udelukkende havde haft fast Ophold i København, var afgaaet ved Døden i Skatte-

aarets 2den Maaned. Da L. 19 Febr. 1861 § 6, Pkt. 2, af samme Grund ikke heller kunde komme til Anvendelse, fandtes ifølge denne Lovs § 6, Pkt. 1, jfr. § 16, Indkomstskat for Skatteaarets 1ste Kvartal med Føje afkrævet den omtalte Mands Dødsbo.

H. R. D. 30 Jan. 1900, jfr. Hof. St. Skiftek. Decis. 26 Novbr. 1898, H. R. T. 1899 p. 561, U. f. R. 1900 p. 252, jfr. 1899 p. 218.

En Dampskibsfører, som ikke havde nogen Husstand, og som, efterat have opgivet sin Bopæl i Aalborg, havde lejet et Værelse i et Nabosogn og flyttet sine Møbler derhen, anset skattepligtig til Aalborg Købstad, da han i Virkeligheden ikke havde taget fast Ophold i nævnte Værelse, medens han havde Kost og Logis i Dampskibet, der var registreret som hjemmehørende i Aalborg, som var Skibets Hovedstation. Anset uden Betydning, at Sogneraadet i Nabosognet havde paalignet ham Skat til denne Kommune, og at han ikke var optaget paa Valglisten for Aalborg for de paagældende Aar.

Vib. Ov. D. 3 Juli 1899, U. f. R. 1899 p. 942.

Da en entlediget Præst antoges endelig at være fraflyttet vedkommende Kommune i Septbr. 1896, fandtes han, skønt han ikke straks havde taget fast Ophold andetsteds, efter L. 6 Juli 1867 § 25 ikke pligtig at svare Formue- og Lejlighedsskat til Kommunen for Oktbr. Kvartal 1896, ligesom han — der havde beboet en ham tilhørende Villa i Kommunen fra Juni til Septbr. 1897 — efter samme Lovs § 21 ikke lovlig var inddraget under Ligningen for 1897.

Kbh. Ov. D. 23 Oktbr. 1899, U. f. R. 1899 p. 995.

En Grosserer, som havde Kontor og Bopæl i en ham tilhørende Ejendom i København, og som d. 24 April 1897 var flyttet til sit Landsted i Søllerød og var forblevet dér til 1 Novbr. s. A., hvorpaa han indtil Foraaret 1898 opholdt sig i Udlandet, men som hele Tiden bevarede sin Lejlighed i København og under sit Landophold gentagne Gange tog ind til sit Kontor for at tilse sin Forretning, fandtes i hele Tiden indtil d. 1 Novbr. at have haft fast Ophold i København og følgelig at have været skattepligtig saavel til Søllerød som til Københavns Kommune.

Hof. St. D. 4 Decbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 157.

Da Søllerød Kommune kun havde afkrævet ham Skat for 4 Maaneder af Tiden fra 1 April til 1 Novbr. 1897, fandtes han skattepligtig til København for de resterende 3 Maaneder.

ibid.

De danske Statsbaner kendte pligtige at deltage i Udgifterne ved den første Istandsættelse af to til Jærnbanens Terræn stødende Gader i Aarhus, der af Byraadet var erklærede for offentlige.

H. R. D. 23 Decbr. 1901, jfr. Hof. St. D. 5 Febr. 1900, H. R. T. 1901 p. 579, U. f. R. 1902 B p. 54, jfr. 1900 p. 339.

Et Aktieselskab, som i København forhandlede islandske Produkter og havde Hovedkontor her, men som, da det løste Børgereskab her, erklærede, at det ikke forhandlede Brændevin her, men kun paa Island, fandtes ikke pligtigt til i København at betale Brændevinsafgift ifølge Næringsl. § 72, da den af Selskabet drevne Brændevinshandel maatte siges at være drevet ikke fra Hovedkontoret, men fra dets Faktorer paa Island, og det skønt al Brændevinen indkøbtes gennem Hovedkontoret.

H. R. D. 9 Decbr. 1901, jfr. Hof. St. D. 19 Marts 1900, H. R. T. 1901 p. 547, U. f. R. 1902 B p. 43, jfr. 1900 p. 369.

En ved 9 Regiment i Viborg ansat Premierløjtnant, som d. 14 Decbr. 1898 med Orlov havde forladt Viborg og derefter d. 10 Jan. 1899 havde bosat sig paa Frederiksberg, hvor han fra d. 31 Jan. til d. 1 Septbr. 1899 efter Ordre havde gennemgaaet Skydeskolen, og som efter paany at have haft Orlov d. 18 Septbr. 1899 vendte tilbage til Viborg, hvor han atter tiltraadte Tjeneste ved 9 Regiment og lejede Lejlighed fra Oktbr. Flyttedag s. A., fandtes ikke at have haft fast Op- hold i Viborg i Tiden fra d. 14 Decbr. 1898 til d. 18 Septbr. 1899, skønt han stadig havde været ansat ved 9 Regiment. Ifølge L. 26 Maj 1868 § 26, Stk. 1, kunde der derfor ikke afkræves ham Skat til Viborg Kommune for nogen Del af Aaret 1899.

Vib. Ov. D. 26 Novbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 94.

En Mand dømt til at betale Formue- og Lejlighedsskat til en Landkommune, skønt Skatteligningen kun havde henligget 8 Dage til Eftersyn i Stedet for 14 Dage.

Hof. St. D. 7 Jan. 1901, U. f. R. 1901 p. 260.

I et Tilfælde, hvor Sogneraadet for en af 2 Sogne bestaaende Kommune havde fordelt de kommunale Pligtkørsler for hvert af Sognene for sig, statueredes det, at L. 6 Juli 1867, særlig §§ 17 og 18, ikke indeholdt Hjemmel for Amtsraadet til at paalægge Sogneraadet at fordele Pligtkørslerne under eet mellem samtlige kørselspligtige i Kommunen.

H. R. D. 27 Jan. 1904, jfr. Vib. Ov. D. 24 Juni 1901, H. R. T. 1903 p. 578, U. f. R. 1904 B p. 116, jfr. 1901 p. 674.

En Kommunalærer i en Købstad, hvor Skat paa Formue og Lejlighed paalignedes med visse Procent af hver skattepligtigs aarlige Indtægt, fandtes ikke pligtig at svare Skat af den Løn, som hans Hustru, med hvem han levede i fuldstændigt Formuefællesskab og havde fælles Husstand, oppebar som Kommunalærerinde. (Dissens).

Vib. Ov. D. 30 Septbr. 1901, U. f. R. 1901 p. 970.

Antaget, at efter L. 6 Juli 1867 § 21 har Skatten paa Formue og Lejlighed en personlig Karakter, og at der derfor manglede Hjemmel til at ligne saadan Skat paa et Interessentskab af flere solidarisk

ansvarlige Personer, der drev Sparekassevirksomhed, og det selv om der ved Ligningen kun toges Hensyn til Interessentskabets Reservefond.

Vib. Ov. D. 7 Oktbr. 1901, U. f. R. 1901 p. 975.

At Interessentskabet tidligere uden Indsigelse havde fundet sig i, at Reservefonden inddroges under Ligningen, fandtes at være uden Betydning for Afgørelsen.

ibid.

I et Tilfælde, hvor Ejeren af en Købstadejendom, hvem der var paalignet et Bidrag til et Kloakarbejde, havde afhændet Ejendommen uden at betale Bidraget, med hvis Betaling der var indrømmet ham Henstand, fandtes den nye Ejer, der havde været uvidende om Restancen, ikke at være personlig ansvarlig for Bidraget.

Kbh. Ov. D. 23 Decbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 151.

Endvidere antaget, at Byraadet ikke kunde holde sig til Ejendommen for Bidraget, da den i Henhold til Pl. 12 Jan. 1820 fra Kæmnerkontoret før Skødets Tinglæsning tilvejebragte Attest ikke havde indeholdt nogen Oplysning om den Skødeudstederen indrømmede Henstand.

ibid.

Det statueredes nemlig, at dette efter Købstadens Vedtægt angaaende Gader, Veje og Vandløb, jfr. L. 26 Maj 1868 § 21 og L. 14 Decbr. 1857 § 6, maatte være en Betingelse for, at Panteretten i Ejendommen for Bidraget kunde anses bevaret efter Ejerskiftet, naar den nye Ejer, som in casu, ikke ad anden Vej var blevet bekendt med Restancen.

ibid.

Statueret, at en i en Købstad fast bosiddende Mand ikke ved i paagældende Skatteaar i en af ham lejet Lejlighed i København for sin Regning at have ladet føre Husholdning for sine sammesteds studerende Sønner var kommet i et saadant Forhold til Københavns Kommune, som efter L. 19 Febr. 1861 § 6 kræves, for at nogen kan være pligtig at svare Indkomstskat til nævnte Kommune.

Hof. St. D. 9 Juni 1902, U. f. R. 1902 A p. 600.

En Mand, som med sin Familie fra den ham tilhørende Ejendom i København, hvor han boede, var rejst til Udlandet for længere ubestemt Tid, og som efter 1 $\frac{1}{4}$ Aars Forløb var vendt tilbage, fandtes ikke pligtig at betale Indkomstskat til Københavns Kommune for det nævnte Tidsrum, da han ikke under sin Fraværelse kunde siges at have været »Indvaaner« i København, se L. 19 Febr. 1861 § 6, skønt han havde haft sin nævnte Lejlighed staaende til sin Disposition.

H. R. D. 26 Jan. 1904, jfr. Hof. St. D. 21 Juli 1902, H. R. T. 1903 p. 576, U. f. R. 1904 B p. 115, jfr. 1902 A p. 730.

Fundet at være uden Betydning, at han ikke under sin Fraværelse havde taget fast Ophold noget andet Sted.

ibid.

Antaget, at Forskriften i L. 6 Juli 1867 § 21, Stk. 1, Pkt. 3, hvorefter mindst 4 Maaneders Ophold i en Kommune udkræves til at begrunde Skattepligt til denne, ikke kan forstaas med den Begrænsning, at Opholdet i Kommunen skal have fundet Sted uden Afbrydelse.

Vib. Ov. D. 22 Septbr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 803.

Statueret, at L. 6 Juli 1867 § 21, Pkt. 3, hvorefter »fast Ophold af kortere Varighed end 4 Maaneder ikke kommer i Betragtning«, maa antages for det Tilfælde, at nogen i et Skatteaar har fast Ophold i flere Kommuner, at give den almindelige Regel om Varigheden af det faste Ophold, der kan begrunde Skattepligt i en Kommune, og at der ved »fast Ophold« maa være ment fast Ophold i Skatteaaret.

H. R. D. 20 Decbr. 1901, jfr. Kbh. Ov. D. 4 Febr. 1901, H. R. T. 1901 p. 574, U. f. R. 1902 B p. 51.

En Mand, som havde boet i Nyborg i hele Aaret 1899 og for dette Aar betalt Formue- og Lejlighedsskat dér, og som d. 5 Jan. 1900 var fraflyttet Nyborg og havde bosat sig i København, fandtes i Henhold til L. 26 Maj 1868 § 26, Pkt. 3, ikke pligtig at betale Skat til Nyborg Kommune for Jan. Kvartal 1900, da han ikke havde haft fast Ophold i Nyborg Kommune i 4 Maaneder af dens Skatteaar 1900. Samtidig fremhævet, at han ikke var pligtig at betale Indkomstskat i København for nævnte Kvartal.

H. R. D. 20 Decbr. 1901, jfr. Hof. St. D. 28 Jan. 1901, H. R. T. 1901 p. 575, U. f. R. 1902 B p. 53.

I et Tilfælde, hvor der var meddelt en Mand Borgerskab som Restauratør i en Klub i Aalborg, og hvor der var givet Borgerskabet Paategning om, at det ophørte, naar han forlod sin nævnte Stilling, samt om, at Forpligtelsen til at svare Brændevinsafgift vedblev, indtil han opsagde eller forbrød Borgerskabet eller skriftlig erklærede, at han ikke vilde sælge Brændevin, fandtes hans Pligt til at svare Brændevinsafgift at være bortfaldet derved, at han var fratraadt sin ovennævnte Stilling — skønt han ikke havde anmeldt dette — da hans Næringsret dermed var ophørt.

Kbh. Ov. D. 12 Jan. 1903, U. f. R. 1903 A p. 269.

Udtalt, at L. 19 Febr. 1861 ikke hjemlede Københavns Kommune Ret til at afkræve en Mand, der levede i Formuefællig med sin Hustru, Skat af hendes fra Selverhverv hidrørende Indtægt.

Hof. St. D. 6 Juli 1903, U. f. R. 1903 A p. 778.

En Mand, der indtil d. 25 April 1900 havde boet i København og derefter flyttede til Rungsted, hvor han blev boende — medens hans Lejlighed i København stod ubeboet — indtil han i Jan. 1901 flyttede til København, fandtes ikke pligtig at betale Skat til Københavns Kommune for April Kvartal 1900, idet han e. O. ikke kunde siges at have

haft fast Ophold i København i 4 Maaneder af Skatteaaret fra 1 April 1900 til 31 Marts 1901.

Hof. St. D. 27 Juli 1903, U. f. R. 1903 A p. 798.

Udtalt, at L. 17 Maj 1873 § 3 er at forstaa saaledes, at de i §en nævnte 2 pCt. skulle beregnes af det Beløb, hvortil vedkommende Militæres virkelige Tjenesteindtægt efter de paa ethvert Sted gældende Regler m. H. t. Skatteberegningen nedsættes, og ikke af den fulde unedsatte virkelige Tjenesteindtægt.

H. R. D. 7 Novbr. 1902, jfr. Kbh. Gældsk. D. 23 Juli 1901, H. R. T. 1902 p. 444, U. f. R. 1903 B p. 15.

Antaget, at der ikke kunde paalignes en i Odense boende Mands Hustru, som bestyrede en Manden tilhørende og paa hans Borgerskab drevet Detailhandel i Svendborg og sammen med deres Barn boede i denne By, Formue- og Lejlighedsskat til Svendborg Kommune, da hun, der levede i sædvanligt Formuefællesskab med Manden, ikke havde haft nogen Særindtægt og Indtægten fra den nævnte Detailhandel var indgaaet i Fællesboet.

Kbh. Ov. D. 14 Decbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 233.

Boet efter en d. 31 Decbr. død Urtekræmmer fandtes ikke pligtigt at svare Brændevinsafgift til Københavns Kommune for det paafølgende Jan. Kvartal, da afdødes Pligt til at svare Afgift var bortfaldet ved hans Død, og da Boets Salg af hans Efterladenskaber, selv om disse havde henhørt til hans Varelager og Salg var sket underhaanden, ikke kunde betegnes som en af Boet udøvet Næringsdrift.

Hof. St. SkifteK. Decis. 23 Novbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 267.

Antaget, at Københavns Ligningskommission ikke i L. 1 April 1887 havde haft Hjemmel til at forhøje Ligningsmændenes Ansættelse af en Persons skattepligtige Indtægt i et Aar, hvilken Ansættelse alene ved Skatteyderens Begæring om Nedsættelse var forelagt Kommissionen til Afgørelse. Spørgsmaalet fundet at henhøre under Dønstolene.

H. R. D. 4 Decbr. 1906, jfr. Hof. St. D. 25 Jan. 1904, H. R. T. 1906 p. 628, U. f. R. 1907 A p. 107, jfr. 1904 A p. 414.

Forsaavidt Skatteyderen havde paastaet Overligningskommissionens Afvisning af Sagen ophævet — hvilken Afvisning støttedes paa, at Sagen var forelagt nævnte Kommission for sent — blev Sagen ex officio afvist, da Overligningskommissionen ikke var stævnet og ikke kunde betragtes som repræsenteret ved Københavns Magistrat, der var stævnet.

Se den cit. Hof. St. D.

Antaget, at L. 31 Marts 1891 § 6 hjemler Københavns Frihavnsaktieselskab Fritagelse for at svare Arealskat ogsaa af den Del af et

Bygningskompleks i Frihavnen, som af Selskabet var udlejet til private til Lager og til Kontorer, hvorfra Lagrene administreredes.

Hof. St. D. 29 Febr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 446.

Da det efter Fr. 26 Juni 1844, særlig dens § 26, saavel som efter den ældre Lovgivning maa antages, at Forpligtelsen til at udrede de i nævnte Fr. omhandlede Pligtkørsler for Landets Vedkommende kun paahviler saadanne Jordbrug, der kunne betragtes som Gaarde, kunde Kørselspligt ikke vedblivende paahvile en under et Baroni hørende tidligere Fæstegaard, der i Henhold til L. 9 Marts 1872 § 3 lovlig var nedlagt som Gaard og indtaget til Beplantning.

H. R. D. 23 Novbr. 1905, jfr. Kbh. Ov. D. 28 Marts 1904, H. R. T. 1905 p. 517, U. f. R. 1906 A p. 213, jfr. 1904 A p. 467.

Antaget, at en Skatteyder, som samtidig havde Bopæl i en Købstad og en Landkommune og var skattepligtig til disse, maatte, efterat der mellem Kommunerne var truffet Overenskomst om Fordelingen mellem dem af hans Skattebidrag for Tiden fra 1 Juli til 14 Oktbr. 1902, taale Udpankning efter L. 29 Marts 1873 § 1 for den ham i Henhold til Overenskomsten paalignede Skat til Købstadkommunen for Juli og Oktbr. Kvarter 1902, skønt han, der allerede havde betalt Skat til Landkommunen for hele sidste Halvaar 1902, bestred Rigtigheden af Fordelingen, idet Overenskomsten mellem Kommunerne var bindende for ham.

Kbh. Ov. D. 16 Jan. 1905, U. f. R. 1905 A p. 352.

Under Hensyn til, at »Arvefæstebrevene« paa en til en Købstad- ejendom henlagt Jordlod — det første Brev udstedt i 1835 — bl. a. bestemte, at det stod Fæsteren frit for at afstaa Lodden, til hvem han vilde, samt til den Raadighed over Lodden, der ved Brevene i det hele var tillagt Fæsteren, fandtes der at foreligge en saadan Adskillelse af Jordlodden fra Ejendommen, at Bestemmelserne i Fr. 18 Oktbr. 1811 om en aarlig Afgift til Købstadens Kasse maatte være anvendelige.

H. R. D. 1 Novbr. 1906, jfr. Kbh. Ov. D. 13 Marts 1905, H. R. T. 1906 p. 542, U. f. R. 1907 A p. 63, jfr. 1905 A p. 421.

I Byraadets Undladelse af, tiltrods for en Henstilling fra Kæmnerens Side i 1865, at opkræve Afgiften forinden Sagens Anlæg fandtes ikke at kunne lægges en Erkendelse af, at Afgiften overhovedet ikke lovlig kunde opkræves, og Undladelsen kunde heller ikke iøvrigt anses for nogen tilstrækkelig Adkomst til Frihed for Afgiften.

ibid.

Da der imidlertid ikke var afkrævet de tidligere Erhververe af Lodden nogen saadan Afgift, savnedes der tilstrækkelig Hjemmel til at paalægge den nuværende Fæster den for senere Erhververe bestemte Afgift; kun den for første Køber bestemte kunde paalægges ham.

ibid.

Den i Lov Nr. 85 15 Maj 1903 § 16 opstillede Betingelse for gensidige Forsikringsforeningers kommunale Skattepligt, at de »opsamle Formue (Reserver) udover 200000 Kr.« blev bl. a. under Hensyn til L. 29 Marts 1904 §§ 15, 18 og 20 fortolket derhen, at Skattepligten er tilstede, naar Foreningen er i Besiddelse af en Forsikringsfond af over 200000 Kr.

H. R. D. 5 Novbr. 1906, jfr. Vib. Ov. D. 19 Juni 1905, H. R. T. 1906 p. 552, U. f. R. 1907 A p. 70, jfr. 1905 A p. 667.

Antaget, at Overskatteraadets Afgørelse af en Skatteklage efter § 11 i Lov Nr. 85 15 Maj 1903 ikke i den Forstand var endelig, at Spørgsmaalet om Skattepligten ikke kunde indbringes for Domstolene.

Vib. Ov. D. 2 April 1906, U. f. R. 1906 A p. 427.

Efter Omstændighederne ikke antaget, at en udenfor den Købstad, hvor Retsbetjentkontoret var beliggende, boende Fuldmægtig ved bemeldte Kontor m. H. t. sin Virksomhed som Auktionsinkassator var skattepligtig til Købstadkommunen som Erhvervskommune.

ibid.

Under en Sag om kommunal Formue- og Lejlighedsskat opstod Spørgsmaal om, hvorvidt en Person kunde siges at have beholdt »fast Ophold« (jfr. Lov 6 Juli 1867 § 21) paa en ham tilhørende Gaard i Kommunen, selv efter at han personlig var fraflyttet Gaarden og sammen med sin Datter og en Husbestyrerinde havde indrettet Husholdning andetsteds, medens hans Hustru vedblev at bo paa Gaarden og føre Husholdning dér, ligesom han selv gerne 1 à 2 Gange ugentlig tog ud til Gaarden for at tilse dens Drift. — Spørgsmaalet besvaret benægtende.

H. R. D. 23 Maj 1906, jfr. Vib. Ov. D. 11 Septbr. 1905, H. R. T. 1906 p. 241, U. f. R. 1906 A p. 593.

Statueret, at der hverken i Regl. 21 Novbr. 1810 § 15 eller iøvrigt i Lovgivningen findes Hjemmel til at fritage en Distriktsjordemoder paa Landet for at svare kommunal Hartkornskat og Tiende af den hende til Brug overladte Jord.

Kbh. Ov. D. 29 Jan. 1906, U. f. R. 1906 A p. 628.

Udtalt, at en af Overskatteraadet for København afsagt Kendelse maatte anses begrundet paa et Skøn over, i hvilket Omfang Henlægelsen til en Fornylsesfond for et Aktieselskabs faste Ejendomme kunde komme i Betragtning til Nedsættelse af den skattepligtige Indtægt, og at et saadant Skøn ifølge L. 19 Febr. 1861 § 20 hørte under de skattelignende Myndigheders endelige Afgørelse.

H. R. D. 29 Novbr. 1907, jfr. Hof. St. D. 30 April 1906, H. R. T. 1907 p. 518, U. f. R. 1908 A p. —*, jfr. 1906 A p. 693.

Udtalt, at A., der i Novbr. 1904 flyttede fra Tikøb Kommune til København, efter Lov Nr. 85 15 Maj 1903 § 4, Pkt. 3, først var plig-

*) Ved Trykningen var H. R. D. endnu ikke optaget i U. f. R.

tig at betale Skat til København fra 1 Decbr., og at en gensidig Overenskomst mellem de to Kommuner om en herfra afvigende Fordeling mellem dem af Skatten ikke kunde hjemle nogen Pligt for A. til at betale Skat til København allerede fra 1 Novbr.

Hof. St. D. 11 Juni 1906, U. f. R. 1906 A p. 717.

En til Herredsfoged i Bornholms vestre Herred udnævnt Mand havde d. 30 Juni 1902 overtaget sit Embede, efter at hans Bestalling efter Amtets Paalæg d. 24 Juni var tinglæst ved Rønne Byting, men først d. 1 Aug. overtog han personlig Bestyrelsen af Embedet og tog samtidig Bopæl i Rønne. Statueret, at der ikke i L. 26 Maj 1868 § 27 havde været Hjemmel til at optage ham paa den i Juni affattede Tillægsligning for Rønne Købstad.

Kbh. Gældsk. D. 12 Febr. 1906, U. f. R. 1906 A p. 859.

Spørgsmaal om Beregningen af det Fradrag i Kommuneskatten til Opholdskommunen, som en Skatteyder, der havde Ophold i Gentofte Kommune, men udøvede Erhvervsvirksomhed i København, hvor Skatteprocenten er højere end i Gentofte Kommune, i Henhold til Lov Nr. 85 15 Maj 1903 § 14 havde Krav paa.

H. R. D. 2 Maj 1907, jfr. Kbh. Ov. D. 13 Aug. 1906, H. R. T. 1907 p. 144, U. f. R. 1907 A p. 593, jfr. 1906 A p. 902.

V. Indkomst- og Formueskat til Staten.

Statueret, at det hørte under Domstolene at afgøre det Spørgsmaal, om den i L. 15 Maj 1903 § 6 f fastsatte bestemte Begrænsning af Aktieselskabers Skattepligt var tilsidesat ved en stedfunden Skatteansættelse.

H. R. D. 2 Decbr. 1907, jfr. Vib. Ov. D. 16 Oktbr. 1905, H. R. T. 1907 p. 520, U. f. R. 1908 A p. —*, jfr. 1906 A p. 157.

Statueret, at der maatte gives et Aktieselskab Medhold i, at der ved Beregningen af dets skattepligtige Indtægt burde have været fradraget 4 pCt. ikke blot af den oprindelig indbetalte Aktiekapital, men ogsaa af den Sum, hvormed Aktiekapitalen efter Forandring af Selskabets Love senere ved Overførelse fra Reservefonden var blevet forøget, da denne Sum, som var virkelig tilstede, maatte betragtes som indbetalt Aktiekapital, uanset at den ikke var indgaaet direkte fra Aktionærerne.

ibid.

Skifte.

Om Skifte af insolvente Dødsboer, se Konkurs.

I. Skifteautoriteterne, deres Kompetence og Ansvar. *Executores testamenti.*

En Sag, som en Fuldmægtig havde anlagt imod en Sagfører, der havde erhvervet Bevilling til som executor testamenti at behandle et Dødsbo, til Gennemførelse af sin formentlige Ret til at behandle Boet

* Ved Trykningen var H. R. D. endnu ikke optaget i U. f. R.

som executor testamenti, specielt som Medeksekutor, afvist, da Testamentsekretorer ifølge Skiftel. § 83 skulle forsynes med Udnævnelse, og da Spørgsmaal om en saadan Udnævnelse høre under Øvrighedens Afgørelse efter de i nævnte § nærmere givne Regler.

Vib. Ov. D. 5 April 1897, U. f. R. 1897 p. 739.

Udtalt, at der ikke i en Skiftedecision kunde træffes Bestemmelse om Skiftedisputens Omkostninger eller om Fastsættelse af Salær m. m. til den for den ene Part beskikkede Sagfører.

Kbh. Ov. D. 10 Jan. 1898, U. f. R. 1898 p. 300.

Antaget, at den Omstændighed, at en Skifteret havde afholdt sig fra at foretage offentligt Skifte efter en afdød Hustru og ladet hendes Mand overtage Boet som eneste Arving efter Testamente, ikke indeholdt en saadan endelig Afgørelse, at Skifteretten alene derved var afskaaret fra ved Mandens Død at afgøre det af Hustruens Intestat-arvinger rejste Spørgsmaal, om de var berettigede til at faa Arv efter hende, og om Ægtefællernes fælles Bo skulde tages under offentlig Skiftebehandling.

Kbh. Ov. D. 10 Jan. 1898, U. f. R. 1898 p. 303.

For at en Skifteret under Behandlingen af et Dødsbo skulde i Henhold til en Arvings Begæring anlægge Sag for at erholde Værdier inddragne under Boet, ansaas det ikke tilstrækkeligt, at denne Begæring ikke paa Forhaand kunde erklæres for grundløs, og at Boet vilde blive holdt frit for Sagsomkostningerne, men Forudsætningen for Søgsmaalets Anlæg maatte være, at Skifteretten havde bestemt, at det, som skulde indtales, burde søges inddraget under Boet.

Kbh. Ov. D. 2 Maj 1898, U. f. R. 1898 p. 523.

I et Tilfælde, hvor en Skifteret havde tilladt en Enke at sidde i uskiftet Bo med sine og sin Mands umyndige Børn i Henhold til skriftligt Samtykke fra de myndige og mindreaarige Børn, men hvor Gyldigheden af dette Samtykke 7 Aar efter bestredes, dels fordi en myndig Datter nægtede at have underskrevet Samtykket, dels fordi den, som havde underskrevet som Kurator for de mindreaarige, ikke var beskikket som saadan, fandtes der ikke at være Anledning for Skifteretten til at omgøre sin Beslutning derhen, at Boet toges under Skiftebehandling fra Mandens Død at regne, da Datteren senere havde biligt Moderens Hensidde i uskiftet Bo, og da den nævnte Mangel af Kuratorbeskikkelse i sin Tid havde foreligget Skifteretten til Afgørelse.

H. R. D. 16 Novbr. 1899, jfr. Kbh. Ov. D. 20 Marts 1899, H. R. T. 1899 p. 452, U. f. R. 1900 p. 51.

Udtalt, at selv om Bestemmelsen i Fr. 8 Juli 1840 § 10 om, at Skiftesalæret ikke maa godtgøres Skifteforvalterne før ved Børnes Slutning, ikke ifølge nævnte Fr.s § 14 maatte være direkte anvendelig paa Eksekutorhonorar, maatte det dog antages, at en Testamentsekretur ikke uden særlig Hjæmmel kunde tage sit Honorar

forudbetalt. En Eksekutor, der havde handlet i Strid hermed, tilpligtet at erstatte Boet Rentetabet.

Kbh. Ov. D. 1 Oktbr. 1900, U. f. R. 1900 p. 953.

Et Eksekutorsalær ansat til 2 pCt. af Boets Masse, der udgjorde c. 720000 Kr.

Hof. St. Skiftek. Decis. 12 Febr. 1900, U. f. R. 1901 p. 239.

En Sag, hvorunder det paastodes, at en af Eksekutorerne i et Bo foretaget Overdragelse en bloc af en Del af Boets Varelager skulde kendes ugyldig, og at Eksekutorerne skulde tilpligtes under Dagmulkt at omgøre Overdragelsen paa en nærmere angivet Maade, fandtes at høre under de almindelige Domstole og ikke under vedkommende Skifteret.

Hof. St. Kend. 28 Jan, 1901, U. f. R. 1901 p. 285.

Udtalt, at saalænge et Bo staar under offentlig Skiftebehandling, kan en Arving i Boet ikke gøre Boets formentlige Rettigheder gældende ved privat Søgemaal i 1ste Instans. En Sag, anlagt i Strid hermed af en Arving, afvistes derfor.

Kbh. Ov. D. 13 Maj 1901, U. f. R. 1901 p. 683.

En Tvist, der var opstaaet mellem executor testamenti og Arvingerne i et Dødsbo angaaende Behandlingen af dette, afvistes fra Skifteretten som hørende under de ordinære Domstole, jfr. Fr. 29 April 1785 § 3.

Vib. Ov. D. 18 Aug. 1902, U. f. R. 1902 A p. 788.

Under Appellen af en Skiftedisput tilkendt en for en Part under Disputen beskikket Sagfører Salær og Godtgørelse for Udlæg hos det offentlige med Bemærkning, at Skifteretten, der havde erklæret sig inkompetent til at tage Sagførerens Paastand derom under Paakendelse, havde haft den i saa Henseende fornødne Hjemmel i L. 24 Maj 1879 § 1.

Vib. Ov. D. 25 Jan. 1904, U. f. R. 1904 A p. 367.

En hos en Skifteforvalter ansat Fuldmægtig, der uden udtrykkelig Bemyndigelse fra sin Principal havde paa Skifterettens Kontor i Kontortiden modtaget et Bos Tilgodehavende efter en Panteobligation, dog uden at udlevere denne, der beroede hos Skifteforvalteren, ansaas ikke ifølge sin Stilling bemyndiget til at modtage Indbetalinger til Boet.

Vib. Ov. D. 4 Juli 1904, U. f. R. 1904 A p. 754.

Obligationens Udsteder, der af Boet sagsøgte til at indfri Obligationen, frifandtes dog, da Fuldmægtigen senere, medens han var konstitueret i Embedet paa Skifteforvalterens Ansvar og laa inde med Obligationen, havde i Retten aflæst denne, skønt den var ukvitteret, og havde ekspederet et tinglæst Skadesløsbrev uden Retsanmærkning om Obligationen, idet det herved paa en for Skifteforvalteren og Boet

bindende Maade fandtes anerkendt, at Obligationen var indfriet ved den til Fuldmægtigen skete Betaling.

ibid.

En Testamentseksekutor i et Arvs- og Gældsfragaalsbo ikke anset berettiget til paa egen Haand, uden at have forelagt Sagen for Kreditorerne paa en Skiftesamling, med forbindende Virkning for Boet at have paa Boets Vegne laant en større Kapital og derfor givet Haandpant i nogle i Boet beroende Værdipapirer.

H. R. D. 7 Febr. 1905, jfr. Kbh. Ov. D. 25 Juli 1904, H. R. T. 1904 p. 744, U. f. R. 1905 B p. 136, jfr. 1904 A p. 720.

Spørgsmaal, om Afgørelsen af en Tvist, der var opstaaet i et af Eksekutorer behandlet Bo, hørte under Skifteretten eller den ordinære Ret. Det første antaget, og det, hvad enten Tvisten maatte siges at falde ind under Bestemmelserne i Fr. 29 April 1785 § 2, hvad der laa nærmest, eller under dens § 3.

H. R. D. 7 Jan. 1907, jfr. Vib. Ov. D. 28 Maj 1906, H. R. T. 1906 p. 710, U. f. R. 1907 A p. 246, jfr. 1906 A p. 765.

II. Betingelserne for Skiftebehandling af Dødsboer m. m. og Genstanden herfor.

Se Gaver.

I en Sag, som en Skifteret, der behandlede en Enkes og hendes senere afdøde Datters Dødsboer, havde anlagt imod en anden Datter af Enken angaaende Ejendomsraadigheden over nogle i Indstævntes Besiddelse værende, paa Enkens Navn noterede og af hende til Ihænderhaveren transporterede Værdipapirer, fulgtes — idet Skifteretten ikke havde tilvejebragt nogensomhelst Oplysning — Indstævntes ved det oplyste bestyrkede Fremstilling, hvorefter Ejendomsraadigheden over Aktiverne tilkom Indstævnte.

Hof. St. D. 14 Juni 1897, U. f. R. 1897 p. 822.

Antaget, at den Omstændighed, at en Skifteret havde afholdt sig fra at foretage offentligt Skifte efter en afdød Hustru og ladet hendes Mand overtage Boet som eneste Arving efter Testamente, ikke indeholdt en saadan endelig Afgørelse, at Skifteretten alene derved var afskaaret fra ved Mandens Død at afgøre det af Hustruens Intestatarvinger rejste Spørgsmaal, om de var berettigede til at faa Arv efter hende, og om Ægtefællernes fælles Bo skulde tages under offentlig Skiftebehandling.

Kbh. Ov. D. 10 Jan. 1898, U. f. R. 1898 p. 303.

En Kapital, som en i uskiftet Bo hensiddende Mand havde skænket sin Forlovede en Maanedstid, før han begærede Skifte i Anledning af det forestaaende Ægteskab, og som kom ham selv til Gode, da Ægteskabet blev indgaaet, fundet paa Skiftet at maatte medregnes til

Boets Aktiver, da der fra hans Side forelaa en med Henblik paa Skiftet foretaget egenlytlig Forrykkelse af Boets Status.

Kbh. Ov. D. 15 Maj 1899, U. f. R. 1899 p. 660.

Da en Kapital, der ifølge tvende Ægtefællers reciprokke Testamente var indsat i Overformynderiet til livsvarig Rentenydelse for deres Plejedatter, ifølge Testamentet var faldet i Arv ved den længstlevende Testators Død, ikke først ved Plejedatterens Død, havde en Broderdatter af Testator, der havde overlevet Testatorerne, men var død før Plejedatteren, i Henhold til Testamentet arvet en Part af Kapitalen, og denne Part maatte derfor indbetales i Broderdatterens og hendes ligeledes afdøde Mands Fællesbo.

H. R. D. 4 Oktbr. 1899, jfr. Hof. St. Skiftekl. Repartition 25 Marts 1898, H. R. T. 1899 p. 317, U. f. R. 1899 p. 907.

I et Tilfælde, hvor en Enke havde skænket sine Værdipapirer til sine to Døtre med Halvdelen til hver, saaledes at hun for Livstid forbeholdt sig Renten af Aktiverne, hvilke skulde bestyres af og overleveres til en Tredjemand og først ved hendes Død skulde fordeles mellem Døtrene, stateredes det, at den ene af Døtrene, der hensat i uskiftet Bo, men et Par Aar efter vilde skifte med sine Børn, i Henhold til Fr. 21 Maj 1845 § 18 var berettiget til at begære sin Del af den skænkede Kapital holdt udenfor Skiftet, da Kapitalen ikke kunde siges at være indkommet i Boet.

Hof. St. Skiftekl. Decis. 26 Juni 1899, U. f. R. 1900 p. 190.

I et Tilfælde, hvor en Husmand uden Vederlag havde overdraget en navngiven Mand Jagtretten paa sin Jord for sin Besiddelsestid, fandtes den herved stiftede Ret ikke at være af den Natur, at den, efterat den, til hvem Jagtretten var overdraget, var død, kunde gaa over til den eller dem, der var sukcessionsberettigede efter ham.

Kbh. Ov. D. 7 Maj 1900, U. f. R. 1900 p. 594.

Anset bevist, at en i et Dødsbo forefundet og paa den afdødes Navn lydende Sparekassebog tilhørte en Komité, for hvilken afdøde havde været Kasserer.

Hof. St. Skiftekl. Decis. 16 Juli 1900, U. f. R. 1901 p. 242.

I et Tilfælde, hvor der i Strid med Fr. 11 Septbr. 1839 § 1 var tillagt en bortebleven Mand Arv, skønt det ikke vidstes, om han havde overlevet Arveladeren, stateredes det, at Arven ikke skulde indføres i den borteblevnes og hans Hustrus Fællesbo, og at Hustruen saaledes ikke havde Krav paa at faa nogen Del af Arven udlagt som sin Bodel, jfr. Fr. 11 Septbr. 1839 § 16 i. f.

Vib. Ov. D. 18 Marts 1901, U. f. R. 1901 p. 387.

Tvende Livsforsikringspolicer, som en Mand havde tegnet og senere havde faaet forsynet med Paategninger af Livsforsikringsselskabernes Bestyrelse, hvorefter Forsikringssummerne, naar de kom til

20*

Udbetaling ved hans Død, skulde udbetales til hans Hustru, blev efter hans Død ansete som det insolvente Fællesbo uvedkommende, idet den for Hustruen stiftede Ret fandtes at hvile paa en af Manden i hans levende Live endelig afsluttet Retshandel in favorem tertii.

Hof. St. Skiftek. Decis. 24 Septbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 176.

Dette statueret, uanset at der for den ene Polices Vedkommende var forbeholdt ham Adgang til at omgøre den til Fordel for Hustruen trufne Disposition.

ibid.

Statueret under Behandlingen af et i Henhold til Skiftel. Kap. V behandlet Bo, at en Aftægtsydelse, der var erhvervet af den efterlevende Ægtefælle før Skiftets Begyndelse, medens han hensad i uskiftet Bo, efter Forholdets Natur maatte anses saaledes knyttet til hans Person, at der ikke ved Skiftet kunde tages Hensyn til samme.

Vib. Ov. D. 12 Maj 1902, U. f. R. 1902 A p. 477.

Antaget, at der mangler Føje til ved en indskrænkende Fortolkning af Slutningsbestemmelsen i L. 7 Maj 1880 § 1 at udelukke dennes Anvendelse paa Skiftet efter Manden, naar Hustruen overlever denne.

H. R. D. 29 Jan. 1902, jfr. Hof. St. Skiftek. Decis. 23 Marts 1901, H. R. T. 1901 p. 662, U. f. R. 1902 B p. 88.

Antaget, at nogle Livsforsikringspolicer, som af en senere afdød Mand, der havde tegnet dem paa sit Liv, var transporterede til hans Hustru, forat Beløbene efter hans Død skulde udbetales til hende, i Forhold til Mandens Arvinger ogsaa efter den inden L. 7 April 1899 gældende Ret maatte betragtes som Hustruen tilhørende, uanset at de ikke, medens Manden levede, havde været Hustruens Særeje.

Hof. St. Skiftek. Decis. 23 Jan. 1904, U. f. R. 1905 A p. 180.

En Mand havde paa eget Liv tegnet en Forsikringspolice, forfalden ved hans 60de Aar eller ved hans Død forinden og forsynet med Paa-tegning om, at Forsikringen var tegnet til Fordel for hans Hustru, hvis hun overlevede ham, dog med reserveret fri Dispositionsret for ham. Han, der efter sin Hustrus Død havde hensiddet i uskiftet Bo, begærede senere Skifte med hendes Arvinger. Statueret, at Policens Op-løsningsværdi paa den Tid, Skiftet begæredes, hørte til Boets Indgæld.

Hof. St. Skiftek. Decis. 3 Marts 1905, U. f. R. 1906 A p. 387.

I et Tilfælde, hvor nogle Møbler vare solgte med Forbehold af Ejendomsretten, indtil Købesummen, der skulde betales i Afdrag, var fuldt betalt, kendtes Sælgeren berettiget til at erholde Møblerne udleverede af Køberens insolvente Arvs- og Gældsfragaalsesbo, da kun en Del af Købesummen var betalt. Boets Paastand om, at Sælgeren skulde tilbagebetale de erlagte Afdrag, blev derimod ikke taget til Følge, da Konkursl. § 16, Stk. 2, ikke fandtes at kunne komme til Anvendelse i det foreliggende Tilfælde.

Hof. St. Skiftek. Decis. 9 Novbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 394.

I et Tilfælde, hvor en Testator havde bestemt, at der af den væsentligste Del af hans Formue skulde oprettes et Familielegat, for hvilket en Fundats skulde udarbejdes, og for hvilket en navngiven Mand A. skulde være første Legatværg, statueredes det, at Legatet maatte betragtes som Testators Universalarving, at A., der paa Legatets Vegne havde vedgaaet Arv og Gæld i den første Skiftesamling, havde været kompetent hertil, og at A. herefter havde kunnet overtage Boet til privat Skifte, saafremt Testator ikke — som Tilfældet var — havde bestemt, at Boet skulde behandles af Eksekutorer. Det offentlige fandtes herefter ikke at have Krav paa Skifteafgifter af Boet.

H. R. D. 19 Novbr. 1907, jfr. Hof. St. D. 18 Juni 1906, H. R. T. 1907 p. 470, U. f. R. 1908 A p. 73, jfr. 1906 A p. 730.

To Ægtefæller var antagne til livsvarig Livsforsikring paa kortest Liv, og i deres Forsikringsandragende havde de udtalt som deres Vilje, at Forsikringssummen skulde udbetales til den længstlevende. Ifølge senere Arrangement kom Policen til at lyde paa, at Policens retmæssige Ihændehaber var rette Modtager af Forsikringssummen, men dette skyldtes alene den Omstændighed, at Policen skulde deponeres i Finansministeriet til Fyldestgørelse for den Manden paahvilende Enkeforsørgelsespligt. Det statueredes derfor, at Forsikringssummen efter Mandens Død tilkom hans Enke og ikke deres Bo, i hvilket Arv og Gæld ikke var vedgaaet.

H. R. D. 10 April 1907, jfr. Vib. Ov. D. 7 Maj 1906, H. R. T. 1907 p. 86, U. f. R. 1907 A p. 574, jfr. 1906 A p. 748.

III. Den Boet paahvilende prioriterede, privilegerede og simple Gæld. Gældens Anmeldelse og Anerkendelse.

I et Tilfælde, hvor en Indstævnt inden Appelsagens Inkamination var død og Paastanden derfor rettedes imod hans under offentlig Skiftebehandling staaende Bo, hvori Arv og Gæld ikke var vedgaaet, og som ikke gav Møde, tillagdes der Appellanten Ret til for Procesomkostningerne for Overretten at erholde Udlæg i Boet efter dettes Tilstand og Fordringens Beskaffenhed.

Vib. Ov. D. 29 Marts 1897, U. f. R. 1897 p. 424.

I et Tilfælde, hvor en til Indfrielse af et Gælds-brev sagsøgt havde ladet møde under Sagen, men var afgaaet ved Døden, inden der d. 4 Juni afgaves Tilsvaret af hans Sagfører, hvor afdødes Datter d. 6 Juni havde faaet hans Dødsbo udlagt for Begravelsesomkostninger, hvor Citanten derpaa havde rettet Paastanden imod hans Dødsbo, som han erklærede efter Dommens Afsigelse at ville foranledige reasumeret, og hvor afdødes Arvinger erklærede, at det var med deres Samtykke, at der var mødt for dem, og at de paatog sig Gældsansvaret m. H. t. det indtalte Beløb, forkastedes Citantens Paastand om, at Sagen skulde paakendes, som om der ikke var taget til Genmæle.

Hof. St. D. 21 Juni 1897, U. f. R. 1897 p. 827.

En Grosserer, der i Henhold til en med en Gørtler truffet Aftale om, at de gensidig leverede Varer ikke skulde betales med Penge, men vederlægges med andre Varer, paa Gørtlerens Dødsdag havde rekvireret Varer og faaet dem tilsendt Dagen efter, anset berettiget til at likvidere Betalingen herfor i et Tilgodehavende for tidligere leverede Varer, da det ikke var godtgjort, at han havde haft Kundskab om Dødsfaldet, og da han havde haft Føje til at anse Varerne leverede i Henhold til den tidligere truffne Aftale.

Sø-Hand. D. 26 Aug. 1897, U. f. R. 1897 p. 1196, Sø-Hand. T. 1897 p. 386.

Da en Indstævnt var død under Sagens Drift, og det ikke var oplyst, om Arv og Gæld var vedgaaet i hans Bo, imod hvilket Paastanden rettedes, men som ikke mødte, kendtes Citanten alene berettiget til for det tilkendte Beløb og Procesomkostninger at erholde Udlæg i Boet efter dettes Beskaffenhed og Fordringernes Natur. Tvangsklausul ej anvendt.

Hof. St. D. 4 Juli 1898, U. f. R. 1898 p. 752.

En Fordring, der først var anmeldt i et Bo efter Udløbet af Proklamaet, ikke anset prækluderet, da Fordringshaveren ifølge en ham fra Medhjælperen i Boet tilstillet særlig Tilsigelse, hvori hans Egenkab af Kreditor ikke var bestridt, havde uden Indsigelse mødt paa en tidligere Skiftesamling og deltaget i Forhandlingen og Afstemningen, hvorfor han havde haft Føje til at anse sig anerkendt som Kreditor, saa at en særlig Anmeldelse af Fordringen, om hvilken Boets Bøger indeholdt tilstrækkelig Oplysning, var uforøden.

Hof. St. Skiftekl. Decis. 17 Maj 1898, U. f. R. 1899 p. 213.

Indkomstskat for et Skatteaars 1ste Kvartal antaget rettelig afkrævet Dødsboet efter en i Skatteaarets 2den Maaned afdød Mand, der i de foregaaende Skatteaar og indtil sin Død udelukkende havde haft fast Ophold i København.

H. R. D. 30 Jan. 1900, jfr. Hof. St. Skiftekl. Decis. 26 Novbr. 1898, H. R. T. 1899 p. 561, U. f. R. 1900 p. 252, jfr. 1899 p. 218.

I et Tilfælde, hvor det insolvente Bo efter en midt i et Ha vaar afdød Lejer havde benyttet Lejligheden til Flyttedagen bl. a. saaledes, at det med Ejerens Samtykke havde fortsat den afdødes Fremleje af en Del af Lejligheden og selv bortlejet en anden Del deraf, antoges det, at den Omstændighed, at Boet i Medfør af Skiftel. § 44, jfr. Konkursl. § 17, var indtraadt i Lejemaalet, ikke kunde medføre at hele Lejen for det ved Dødsfaldet løbende Halvaar maatte anerkendes som Massekrav, og at heller ikke Boets ovennævnte Benyttelse af Lejligheden kunde bevirke, at Lejen for Tiden fra Dødsdagen maatte betales som Massekrav. Hele Lejen anerkendt som privilegeret Krav efter Konkursl. § 33 Nr. 2 a. Husejerens Krav paa det ved det stedfundne Fremleje indvundne forkastet. (Dissens.)

Hof. St. Skiftekl. Decis. 15 Decbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 221.

Udtalt, at Klasselotteriets Fordring i en Kollektørs Dødsbo i Anledning af Kassemangel ifølge D. L. 5—14—37 er privilegeret efter Konkursl. § 33 Nr. 1, og at samme Fortrinsret ifølge Skiftel. § 44, jfr. Konkursl. § 19, tilkommer en Kollektørs Kautionsister, naar de have indfriet deres Kautionsforpligtelse efter Kollektørens Død.

ibid.

I et Tilfælde, hvor en Indstævnt var død under Sagens Drift og hans Dødsbo ikke havde villet indtræde i Sagen, tilkendtes der Citanten Ret til for det paastævnte Beløb og Procesomkostninger at nyde Udlæg i Boet.

Hof. St. D. 8 Maj 1899, U. f. R. 1899 p. 655.

Da Sagsøgte under Sagens Gang var død og hans under offentlig Skiftebehandling værende Bo, i hvilket Arv og Gæld ikke var vedgaaet, ikke havde erklæret at ville indtræde i den Retshandel, om hvis Opfyldelse Sagen drejede sig, gaves der ikke eksigibel Dom, men kun Dom, hvorved Sagsøgerens Paastand anerkendtes som berettiget.

Kbh. Ov. D. 8 Jan. 1900, U. f. R. 1900 p. 286.

I et Tilfælde, hvor Indstævnte var afgaaet ved Døden og hans Dødsbo var indtraadt i Sagen, men hvor det ikke var oplyst, hvorledes der var forholdt med Dødsboet, blev der givet eksigibel Dom over Boet, som ikke havde protesteret herimod.

Hof. St. D. 19 Novbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 110.

I et Tilfælde, hvor en Enke og hendes Stedsøn som eneste og fuldmyndige Arvinger efter Enkens Mand havde overtaget hans Bo til privat Skifte, hvor Sønnen allerede et Par Dage efter Faderens Død havde gjort Arveanmeldelse, og hvor Enken faa Dage derefter var død, antoges det for godtgjort, at der ikke havde fundet nogen Opgørelse Sted af Faderens Bo mellem Sønnen og Enken, og at det Bo, som Skifteretten efter Enkens Død havde overtaget, derfor i Virkeligheden var Ægtefællernes Fællesbo.

Kbh. Ov. D. 13 Maj 1901, U. f. R. 1901 p. 685.

Sønnen fandtes derfor berettiget til at erholde udbetalt af dette Bo saavel sin Fædrearv som sine Udgifter til Faderens Begravelse. Derimod nægtedes der ham Betaling for et til begge Gravene bestilt Monument, da det var bestilt uden de øvrige vedkommendes Samtykke.

ibid.

I et Tilfælde, hvor to Ægtefællers Skilsmissebo behandledes efter Skiftel. Kap. VI, dog uden at der var udstedt Indkaldelse til Kreditorerne, og uden at Raadigheden over Boet var frataget Manden, dømte Overformynderiet til at betale en Kreditor — der efter Forlig, indgaae med Manden, havde faaet Udlæg i Boets Fordring paa en i Overformynderiet indestaaende Kapital — det af ham i Henhold til Udlæges krævede Beløb, idet hans Forfølgning mod Overformynderiet fandtes

at have Hjemmel i Skiftel. § 69, og idet det ikke kunde frigøre Overformynderiet, at det under Sagens Drift havde indbetalt det omtvistede Beløb til Skifteretten.

Kbh. Gældsk. D. 13 Septbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 159.

I et Tilfælde, hvor Indstævnte var død under Sagen, og hvor hans Bo, i hvilket Arv og Gæld ikke var vedgaaet, var indtraadt i Sagen, blev der givet eksigibel Dom over Boet.

Sø-Hand. D. 30 Jan. 1902, Sø-Hand. T. 1902 p. 152.

I et Tilfælde, hvor det i en Kodiciel, oprettet af en i uskiftet Bo hensiddende Mand, bestemtes, at samtlige de Forstrækninger, han havde ydet sine da afdøde Sønner, som Arveforskud skulde afkortes i deres Mødrenearv, fandtes Kodiccillen at maatte forstaas saaledes, at alle de en af de afdøde Sønner ydede Forstrækninger skulde behandles som Arveforskud, skønt de langt oversteg hans Mødrenearv. Det fandtes herefter at følge af Fr. 21 Maj 1845 § 11, at Sønnens Dødsbo ikke kunde tilpligtes som Debitor at indbetale nogen Del af Forstrækningerne til Faderens Dødsbo, skønt Sønnen havde udstedt Gældsbeviser for Forstrækningerne.

Hof. St. Skifteek. Decis. 7 Maj 1901, U. f. R. 1902 A p. 170.

I et Tilfælde, hvor i et Arvs- og Gældsfragaalsesbo en den afdøde som Medlem af et Begravelsesselskab tilhørende Police antoges for bortkommet og derfor ved Boets Foranstaltning blev mortificeret i Henhold til Begravelsesselskabets Love, hvorefter Policebeløbet, ca. 400 Kr., indbetaltes af Selskabet til Boet, og hvor det derefter oplystes, at Policen af den afdøde var givet en Kreditor til Haandpant for 200 Kr., statueredes det, at Panthaveren havde Krav paa, at Boet dækkede den Fordring, for hvilken han havde haft Haandpant i Policen, og at dette Krav var fortrinsberettiget efter Konkursl. § 31 b.

Hof. St. Skifteek. Decis. 2 Aug. 1902, U. f. R. 1903 A p. 165.

Derimod statueredes det, at Panthaverens Krav mod Selskabet paa lovlig Maade var bragt til Ophør.

ibid.

En Enke, der af en Begravelseskasse, af hvilken hendes Mand havde været Medlem, i Anledning af Mandens Død havde faaet udbetalt 400 Kr. som »Begravelseshjælp«, fandtes uberettiget til af sit og Mandens Fællesbo, der behandlede efter Skiftel. Kap. 3, at fordrø Godtgørelse for de af hende afholdte Begravelsesudgifter, undtagen forsaavidt disse oversteg de 400 Kr.

Vib. Ov. D. 22 Decbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 211.

Udtalt, at Udgifter til Sørgetøj for Enken ikke kunde henregnes til Omkostningerne ved Mandens Begravelse.

ibid.

Boet efter en d. 31 Decbr. død Urtekræmmer fandtes ikke pligtigt at svare Brændevinsafgift til Københavns Kommune for det paafølgende Jan. Kvartal, da afdødes Pligt til at svare Afgift var bortfaldet ved hans Død, og da Boets Salg af hans Efterladenskaber, selv om disse henhørte til hans Varelager og Salg var sket underhaanden, ikke kunde betegnes som en af Boet udøvet Næringsdrift.

Hof. St. Skiftekl. Decis. 23 Novbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 267.

Antaget, at Skiftel. § 38 ikke var til Hinder for, at en Fordring i et Dødsbo, der ved Fordringernes Prøvelse, hvor Anmelderen udeblev, kun var anerkendt for et mindre Beløb end anmeldt, senere under Boets Behandling anerkendtes med et større Beløb, skønt Anmelderen havde forholdt sig passiv i meget længere Tid end 4 Uger efter Prøvelsen.

Hof. St. Skiftekl. Decis. 4 Juli 1904, U. f. R. 1905 A p. 184.

I et Tilfælde, hvor en Person, der som Kommanditist havde indskudt 5000 Kr. i en paatænkt Forretning, i Forretningens ansvarlige Indehavers insolvente Dødsbo anmeldte et Krav paa Dækning af yderligere Forstrækninger, ydede afdøde, nægtedes der Kravet Anerkendelse, da Forstrækningerne e. O. betragtedes som fortsatte Indskud i Forretningen.

Hof. St. Skiftekl. Decis. 10 Aug. 1904, U. f. R. 1905 A p. 185.

Udtalt, at en selvstændig Ret for afdødes Forretningskreditorer til at kræve forlods Dækning af Forretningens Aktiver ikke havde Hjemmel i dansk Ret.

ibid.

I et Tilfælde, hvor en Testamentseksekutor i et Arvs- og Gældsfragaalesbo havde paa Boets Vegne laant en Kapital og derfor givet Haandpant i nogle i Boet beroende Værdipapirer, blev der, efterat Boet efter Eksekutors Død var taget under Behandling af Skifteretten, nægtet Anerkendelse af Fordringen paa Betaling af Laanet, som bestredes at være kommet Boet til Gode, idet Spørgsmaalet om Foretagelse af de nævnte Transaktioner efter disses Beskaffenhed, for at de kunde være bindende for Boet, maatte have været forelagt Kreditorerne paa en i dette Øjemed indkaldt Skiftesamling, hvilket ikke var sket.

H. R. D. 7 Febr. 1905, jfr. Kbh. Ov. D. 25 Juli 1904, H. R. T. 1904 p. 744, U. f. R. 1905 B p. 136, jfr. 1904 A p. 720.

I et Dødsbo opstod Tvist om Fordelingen af en Købesum, indvundet ved en af Boet afholdt Tvangsauktion over en fast Ejendom. En Mand, der havde Pant i Ejendommen efter et Skadesløsbrev, men hvis Krav endnu ikke havde været prøvet af Boet, kendtes berettiget til for det Beløb af den af ham anmeldte Fordring, som maatte blive anerkendt af Boet, at nyde Dækning af Købesummen næstefter nogle nærmere betegnede Prioriteter.

Kbh. Ov. D. 20 Novbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 341.

I et Tilfælde, hvor nogle Møbler var solgte med Forbehold af Ejendomsretten, indtil Købesummen, der skulde betales i Afdrag, var fuldt betalt, kendtes Sælgeren berettiget til at erholde Møblerne udleverede af Køberens insolvente Arvs- og Gældsfragaalsesbo, da kun en Del af Købesummen var betalt. Boets Paastand om, at Sælgeren skulde tilbagebetale de erlagte Afdrag, blev derimod ikke taget til Følge, da Konkursl. § 16, Stk. 2, ikke fandtes at kunne komme til Anvendelse i det foreliggende Tilfælde.

Hof. St. Skiftekl. Decis. 9 Novbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 394.

Antaget, at en forsikret i en Hesteforsikringsanstalt, som havde Krav paa Erstatning for en forinden Oktbr. 1902 tilskadekommet Hest, og som skyldte Selskabets efter Skiftel. § 82 behandlede Bo to ham efter Lovene paalignede Ekstrabidrag for 1902 og 1903, maatte være berettiget til Modregning af førstnævnte Beløb med de ham saaledes affordrede Ekstrabidrag, uanset at han ikke havde anmeldt sit Krav efter et af Boet udstedt præklusivt Proklama, idet der fandtes at være Konneksitet mellem de gensidige Krav.

Hof. St. D. 19 Febr. 1906, U. f. R. 1906 A p. 643.

I et Tilfælde, hvor Indstævnte under Sagen var afgaaet ved Døden og Boet derefter var indtraadt i Sagen, blev der for Hovedstol og Sagsomkostninger givet eksigibel Dom over Boet, der saas at være under offentlig Skiftebehandling, men m. H. t. hvilket det ikke var oplyst, om Arv og Gæld var vedgaaet eller ej. (Dissens.)

Hof. St. D. 9 Juli 1906, U. f. R. 1906 A p. 883.

IV. Boernes Behandling m. m. Procedure og Erklæringer for Skifteretten.

Udtalt, at den Omstændighed, at en Fordringshaver ikke ved Fordringernes Prøvelse i et Dødsbo havde gjort Indsigelse imod den Bemærkning ved hans Fordring, at han var pligtig at indbetale et Beløb til Boet, men at Fordringen derimod vilde være at anerkende med et saa meget større Beløb, ikke under en imod ham af Boet til Indbetaling af det nævnte Beløb anlagt Sag kunde afskære ham fra at paa staa Frifindelse.

Sø-Hand. D. 26 Aug. 1897, U. f. R. 1897 p. 1196, Sø-Hand. T. 1897 p. 386.

Udtalt, at der ikke i en Skiftedecision kunde træffes Bestemmelse om Disputens Omkostninger eller om Salær m. m. til den for den ene Part beskikkede Sagfører.

Kbh. Ov. D. 10 Jan. 1898, U. f. R. 1898 p. 300.

Se derimod Vib. Ov. D. 25 Jan. 1904, U. f. R. 1904 A p. 367.

At et Testamente ikke havde kunnet fremlægges in originali under et Skifte, ansaas uden Betydning, da det tidligere havde været forelagt

Skifteretten, og da det ikke var bestridt, at en fremlagt Afskrift var stemmende med Originalen.

Vib. Ov. D. 21 Febr. 1898, U. f. R. 1898 p. 383.

For at en Skifteret under Behandlingen af et Dødsbo skulde i Henhold til en Arvings Begæring anlægge Sag for at erholde Værdier inddragne under Boet, ansaas det ikke tilstrækkeligt, at Begæringen ikke paa Forhaand kunde erklæres for grundløs, og at Boet vilde blive holdt frit for Sagsomkostningerne; men Forudsætningen for et saadant Søgsmåls Anlæg maatte være, at Skifteretten havde bestemt, at det, som skulde indtales, burde søges inddraget under Boet.

Kbh. Ov. D. 2 Maj 1898, U. f. R. 1898 p. 523.

Statueret, at en Bestemmelse i en Brugsforenings Vedtægter om, at Foreningens Kapital dannedes af Andele paa 10 Kr., af hvilke ethvert Medlem var forpligtet til at tage mindst een, overensstemmende med de brugte Udtryks sædvanlige Betydning maatte forstaas saaledes, at Medlemmerne skulde hæfte for Foreningens Forpligtelser med de af dem i Henhold til denne Bestemmelse tegnede Andele og derfor maatte indbetale disse til Foreningens Bo, der savnede Midler til Dækning af Foreningens Gæld.

Kbh. Ov. D. 13 Novbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 121.

Udtalt, at saalænge et Bo staar under offentlig Skiftebehandling, kan en Arving i Boet ikke gøre Boets formentlige Rettigheder gældende ved privat Søgmaal i 1ste Instans. En Sag, anlagt i Strid hermed af en Arving, afvistes derfor.

Kbh. Ov. D. 13 Maj 1901, U. f. R. 1901 p. 683.

I et Tilfælde, hvor en Skifteret under et Gældsfragaalssbo havde inddraget en Ejendom, som afdøde som ufyldstgjort sidste Prioritetshaver havde Ret til at faa Udlægsskøde paa, antoges det, at en foranstaaende Prioritetshaver, som gik frem efter Auktionsl. § 47, kunde modsætte sig, at der i Konditionerne for den af ham begærte Tvangsauktion optoges en Bestemmelse om, at Køberen udenfor Købesummen skulde betale Skifterettens Udgifter til Ejendommens Bestyrelse samt Salær til Skifterettens Sagfører.

Kbh. Ov. D. 28 Oktbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 23.

I et Tilfælde, hvor to Ægtefællers Skilsmissebo behandledes efter Skiftel. Kap. VI, dog uden at der var udstedt Indkaldelse til Kreditorerne, og uden at Raadigheden over Boet var frataget Manden, dømtes Overformynderiet til at betale en Kreditor — der efter Forlig, indgaaet med Manden, havde faaet Udlæg i Boets Fordring paa en i Overformynderiet indestaaende Kapital — det af ham i Henhold til Udlæget krævede Beløb, idet hans Forfølgning mod Overformynderiet fandtes at have Hjemmel i Skiftel. § 69, og idet det ikke kunde frigøre Overformynderiet, at det under Sagens Drift havde indbetalt det omtvistede Beløb til Skifteretten.

Kbh. Gældsk. D. 13 Septbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 159.

Udtalt, at en Hustru ved et Separationsbos Deling kun under Forudsætning af, at Boets Aktiva ifølge Vurderingen ikke ere mindre end Passiva, saa at der bliver en beholden Formue til Deling mellem Ægtefællerne, kan gøre noget Krav gældende paa Skiftet m. H. t., hvorledes der skal forholdes med Boets Ejendele.

Kbh. Ov. D. 19 Oktbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 174.

Statueret under Henviisning til Skiftel. § 88, Stk. 2, at en af Hustruen begært Omvurdering, hvis Berettigelse var anerkendt ved Skifteretskendelse, og hvorpaa Hustruen ikke kunde siges at have renunceret, efter det foreliggende burde være iværksat ved Skifterettens Foranstaltning.

ibid.

I et Tilfælde, hvor et af to barnløse Ægtefæller oprettet Testamente indeholdt, at hvis Manden døde først — hvilket indtraf — skulde Formuen indsættes i Overformynderiet til livsvarig Rentenydelse for Hustruen og efter hendes Død, hvis hun indgik nyt Ægteskab og efterlod sig Livsarvinger, tilfalde disse, men hvis saadanne ikke fandtes, en Stiftelse, antoges det, at Gældsansvaret, som paa Skiftet efter Manden var overtaget af Hustruen, der fødte Livsarvinger i et senere Ægteskab, og af Stiftelsen, men ikke af nogen for de eventuelle Livsarvinger beskikket Tilsynsværge, ikke var overtaget af samtlige Arvinger i Boet.

Hof. St. D. 21 Decbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 235.

Statueret, at den Beføjelse, som Auktionsl. § 47 hjemler en Pant-haver, der i et Arvs- og Gældsfragaalesbo har afgivet Erklæring om, at han alene vil holde sig til den pantsatte Ejendom, omfatter Ret til at begære sig Pantet udlagt som brugeligt i Henhold til D. L. 5—7—8, men at Boet som Repræsentant for de foranstaaende Prioritetshavere, der ikke have afgivet en lignende Erklæring, har en Ret til at besidde og bruge Pantet, som gaar forud for førstnævnte Panthavers.

Hof. St. D. 11 Jan. 1904, U. f. R. 1904 A p. 408.

Et Forlig, som Kurator i en Brugsforenings efter Skiftel. § 82 behandlede Bo uden Skifterettens Approbation havde indgaaet med nogle af Foreningens Medlemmer om, at disse til fuld Afgørelse af deres Mellemværende med Foreningen skulde indbetale et vist Beløb, fandtes ikke at kunne frigøre Medlemmerne for det dem paahvilende solidariske Ansvar for Foreningens Gæld, da Kurator, jfr. Konkursl. § 75, Stk. 2, ikke uden Skifterettens Bemyndigelse kunde frafalde dette Ansvar.

Kbh. Ov. D. 22 Febr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 442.

Den under en af Boet til Gældens Betaling anlagt Sag af de nævnte Medlemmer fremsatte Indsigelse, at de ikke hæftede for Gælden, da den var opstaaet ved, at der i Strid med Foreningens Love var købt Varer paa Kredit, forkastedes, da det paa en Skiftesamling var

vedtaget, at der ikke i Anledning af den konstaterede Gæld skulde rejses Ansvar mod Bestyrelsens nuværende eller tidligere Medlemmer.
ibid.

Udtalt, at da den i Skiftel. § 82 ommeldte Skiftebehandling af Interessentskabsboer kun har til Formaal at fordele Interessentskabets Formue mellem dets Medlemmer og ikke tilsigter en Konkursbehandling mellem Interessentskabets Kreditorer, kunne disse ikke være pligtige af Hensyn til Skiftebehandlingen at taale nogen Foringelse eller Forandring i deres kontraktmæssige Rettigheder overfor Interessentskabet eller dets Bo. Enhver Panthaver i et saadant Bos faste Ejendom maa derfor være berettiget at modsætte sig, at Ejendommen stilles til Tvangsauktion med Virkning efter L. 9 April 1891, og at de med Auktionen forbundne Omkostninger falde ham til Last.

H. R. D. 4 Oktbr. 1904, jfr. Hof. St. Skiftekl. Decis. 29 Oktbr. 1903,
H. R. T. 1904 p. 372, U. f. R. 1904 B p. 324.

Dette maa ogsaa gælde, naar Interessentskabet er et Aktieselskab, hvis Aktionærer ikke hæfte udover Interessentskabsformuen, og hvor det er tvivlsomt, om Boets Aktiver efter Realisationen ville dække Boets Gæld.

ibid.

Under Behandlingen af det insolvente Dødsbo efter den ansvarlige Indehaver af en Forretning, i hvilken en Person havde indskudt et Beløb som Kommanditist, udtaltes det, at den Omstændighed, at Forretningsmassen var insolvent, saaledes at der intet Overskud vilde blive, for hvilket Kommanditisten delvis vilde kunne komme til at konkurrere i afdødes private Bo, maatte afskære ham fra i nævnte Egenskab at kunne fordrø Forretningens Aktiver forlods anvendte til Betaling af Forretningsgælden.

Hof. St. Skiftekl. Decis. 10 Aug. 1904, U. f. R. 1905 A p. 185.

Hans Paastand om, at der ved Boets Opgørelse skulde godskrives Forretningens Masse et Erstatningskrav hos afdøde personlig, hidrørende fra uberettiget Forbrug af Forretningens Midler, forkastedes ligeledes, da Forretningsgælden end ikke derved vilde blive dækket.

ibid.

Udtalt, at en selvstændig Ret for afdødes Forretningskreditorer til at kræve forlods Dækning af Forretningens Midler ikke har Hjemmel i dansk Ret.

ibid.

En Paastand om, at en af Skifteretten i et Bo afsagt Decision, hvorved eragtedes, at en fast Ejendom henhørte til Boet, ikke var res judicata for en Person, der havde tinglyst Udlæg i en Arvings Arvepart i Ejendommen, og som i Boet havde anmeldt sit derpaa støttede Krav, men som ikke havde været varslet til den forud for Decisionen

gaaede Disput, blev forkastet, da det maatte være nævnte Persons egen Sag at varetage sit Tarv under Boets Behandling.

H. R. D. 4 Jan. 1905, jfr. Hof. St. Skiftek. Decis. 3 Aug. 1903, H. R. T. 1904 p. 649, U. f. R. 1905 B p. 97.

Statueret, at Spørgsmaalet om Foretagelsen af nogle Transaktioner, hvorved en Testamentseksekutor i et Arvs- og Gældsfragaelsesbo havde paa Boets Vegne optaget et Laan med Haandpant i nogle i Boet forefundne Værdipapirer, efter deres Beskaffenhed, maatte, for at de kunde være bindende for Boet, være forelagt for Kreditorerne paa en i dette Øjemed indkaldt Skiftesamling.

H. R. D. 7 Febr. 1905, jfr. Kbh. Ov. D. 25 Juli 1904, H. R. T. 1904 p. 744, U. f. R. 1905 B p. 136, jfr. 1904 A p. 720.

V. Udlodning i Boet og Udlæg under samme. Opgørelse og Ekstradition.

En Kapital, som en i uskiftet Bo hensiddende Mand havde skænket sin Forlovede en Maanedstid, før han begærede Skifte i Anledning af det forestaaende Ægteskab, og som kom ham selv tilgode, da Ægteskabet blev indgaaet, fundet paa Grund af den af ham med Henblik paa Skiftet foretagne egennyttige Forrykkelse af Boets Status ved Skifteopgørelsen at maatte henregnes til Boets Aktiver.

Kbh. Ov. D. 15 Maj 1899, U. f. R. 1899 p. 660.

Da et Gældsbevis, som han Dagen før Skiftet havde som Gave udstedt til sin tidligere Plejedatters Ægtefælle, var rentefrit og uopsigeligt, saalænge han og hans tilkommende Hustru levede, kunde Bevisets Paalydende ikke henregnes til Boets Passiver.

ibid.

Da en Kapital, der ifølge tvende Ægtefællers reciprokke Testamente var indsat i Overformynderiet til livsvarig Rentenydelse for deres Plejedatter, ifølge Testamentet var faldet i Arv ved den længstlevende Testators Død, ikke først ved Plejedatterens Død, havde en Broderdatter af Testator, der havde overlevet Testatorerne, men var død før Plejedatteren, i Henhold til Testamentet arvet en Part af Kapitalen, og denne Part maatte derfor indbetales i Broderdatterens og hendes ligeledes afdøde Mands Fællesbo.

H. R. D. 4 Oktbr. 1899, jfr. Hof. St. Skiftek. Repartition 25 Marts 1898, H. R. T. 1899 p. 317, U. f. R. 1899 p. 907.

I et Tilfælde, hvor en Arving 12 Uger efter Repartitionens Fremlæggelse havde anlagt Sag mod Eksekutor i Boet til Udbetaling af Arven, frifandtes Eksekutor, idet Sagen fandtes for tidligt anlagt, da Arvingen ikke før Sagens Anlæg havde rettet nogen Begæring til Eksekutor om Arvens Udbetaling.

Kbh. Ov. D. 27 Aug. 1900, U. f. R. 1900 p. 824.

I et Tilfælde, hvor der i Strid med Fr. 11 Septbr. 1839 § 1 var tillagt en bortebleven Mand Arv, skønt det ikke vidstes, om han havde

overlevet Arveladeren, statueredes det, at Arven ikke skulde indføres i den bortblevne og hans Hustrus Fællesbo, og at Hustruen saaledes ikke havde Krav paa at faa nogen Del af Arven udlagt som sin Boslod, jfr. Fr. 11 Septbr. 1839 § 16 i. f.

Vib. Ov. D. 18 Marts 1901, U. f. R. 1901 p. 387.

Statueret under et i Henhold til Skiftel. Kap. V behandlet Bo, der havde været under Behandling i ca. 1½ Aar, at den efterlevende Ægtefælle e. O. ikke var bundet ved sin oprindelige Opgivelse af Boets Indgæld og Udgæld.

Vib. Ov. D. 12 Maj 1902, U. f. R. 1902 A p. 477.

Statueret, at en Aftægtsydelse, der var erhvervet af nævnte efterlevende Ægtefælle før Skiftets Begyndelse, medens han hensad i uskiftet Bo, efter Forholdets Beskaffenhed maatte anses saaledes knyttet til hans Person, at der ikke ved Skiftet kunde tages Hensyn til samme.
ibid.

Antaget, at der mangler Føje til ved en indskrænkende Fortolkning af Slutningsbestemmelsen i L. 7 Maj 1880 § 1 at udelukke dennes Anvendelse paa Skiftet efter Manden, naar Hustruen overlever denne.

H. R. D. 29 Jan. 1902, jfr. Hof. St. Skiftekl. Decis. 23 Marts 1901, H. R. T. 1901 p. 662, U. f. R. 1902 B p. 88.

En Skifteretskendelse, hvorved et Separationsbos Ejendele som efter Vurderingen utilstrækkelige til Dækning af Passiverne straks var udlagte til Manden, annulleret under Paaberaabelse af Skiftel. § 88, Stk. 2, da en af Hustruen tidligere begært Omvurdering, hvis Berettigelse var anerkendt ved Kendelse, efter det foreliggende burde være iværksat ved Skifterettens Foranstaltning.

Kbh. Ov. D. 19 Oktbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 174.

I et Tilfælde, hvor Ekstrakten af en Skifteopgørelse, ifølge hvilken der gaves 2 Børn »Sikkerhed i Boets faste Ejendom, Inventar og Indbo«, alene var begært tinglæst som Hæftelse paa den faste Ejendom og efter stedfundet Tinglæsning alene var noteret paa den faste Ejendoms Folium, antoges det, efterat den længstlevende Ægtefælle var gaaet fallit, at der ikke var stiftet nogen Panteret i Løsøret, idet Tinglæsning af Ekstrakten efter nugældende Ret er nødvendig til Stiftelse af Sikkerhedsret i den længstlevendes Bo, og idet Tinglæsning ikke kunde betragtes som sket m. H. t. Løsørepantsætningen.

H. R. D. 7 Febr. 1905, jfr. Kbh. Ov. D. 4 Jan. 1904, H. R. T. 1904 p. 741, U. f. R. 1905 B p. 135, jfr. 1904 A p. 403.

VI. Appel.

Appellen af en Skifteklendelse i en Tvist imellem 2 Arvinger, hvoraf den ene fordrer, at Skifteretten skulde anlægge Retssag til Inddragelse af visse Værdier under Boet, hvad den anden modsatte sig,

ikke antaget at maatte afvises ex officio, fordi Skifteretten kun var stævnet til at til- og forsvare Kendelsen.

Kbh. Ov. D. 2 Maj 1898, U. f. R. 1898 p. 523.

Statueret, at efter den Maade, hvorpaa en Mand for Skiftekommissionen havde begrundet sin Paastand om at erholde to Sparekassebøger udleverede af et Dødsbo, var Sagens Genstand kun, om Bøgerne var skænkede af afdøde ved Gave i levende Live. Derfor intet Hensyn taget til en for Højesteret nedlagt Paastand om, at Bøgerne ialfald ved en gyldig Døds gave var tillagte vedkommende.

H. R. D. 3 Oktbr. 1899, jfr. Hof. St. Skiftek. Decis. 7 Decbr. 1898, H. R. T. 1899 p. 310, U. f. R. 1899 p. 904, jfr. p. 220.

Ikke fundet nødvendigt at stævne den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Skiftekommission som Part under Appellen af en af samme afsagt Repartition, hvor Spørgsmaalet drejede sig om, hvorvidt Appellanterne eller en anden Persons Dødsbo var Arvinger til en i Repartitionen omtalt Kapital.

H. R. D. 4 Oktbr. 1899, jfr. Hof. St. Skiftek. Repartition 25 Marts 1898, H. R. T. 1899 p. 317, U. f. R. 1899 p. 907.

Appellen af nogle under et Separationsbo afsagte Kendelser afvist, da den i Skiftel. § 88 foreskrevne Ankefrist var udløbet ved Stævningens Udtagelse, uden at Oprejsningsbevilling var erhvervet.

Kbh. Ov. D. 19 Oktbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 174.

En Kendelse, hvorved et Separationsbos Ejendele som efter Vurderingen utilstrækkelige til Dækning af Boets Passiva straks var udlagte til Manden, annulleret under Paaberaabelse af Skiftel. § 88, Stk. 2, idet en af Hustruen tidligere begæret Omvurdering, hvis Berettigelse var anerkendt ved Kendelse, efter det foreliggende burde være iværksat ved Skifterettens Foranstaltning.

ibid.

En Appel af en i et Eksekutorbo afsagt Decision afvist, da der ikke var givet den paa Boets Vegne indstævnte, i Nakskov boende executor testamenti, der ikke gav Møde, det i Pl. 20 Jan. 1841 § 2 foreskrevne Varsel.

Kbh. Ov. D. 18 April 1904, U. f. R. 1904 A p. 509.

En Højesteretsstævning i en Skiftesag kendt uefterrettelig, fordi Sagen ikke fra Appellantens Side var behørig fremmet efter Pl. 2 Juni 1819 § 2, idet han navnlig ulovlig havde opholdt Sagen i flere Maaneder ved at lade Stævningen forkynde for Personer, hvis Indstævning ifølge Pl. 20 Jan. 1841 § 1, jfr. § 4, var overflødig.

H. R. D. 23 Novbr. 1903, H. R. T. 1903 p. 435, U. f. R. 1904 B p. 47.

Uanset at en Appel til Højesteret af en mellem forskellige Ar-

vinger i et Dødsbo verserende Sag var iværksat ved Skifterettens Foranstaltning i Henhold til en Bestemmelse, der paa en Skiftesamling var truffet paa Foranledning af 5 Arvinger, som havde tabt Sagen, blev efter Sagens processuelle Stilling i foregaaende Instanser ikke Boet, men alene de 5 Arvinger betragtede som Appellanter for Højesteret, hvorfor Kendelse til Justitskassen kun paalagdes dem.

H. R. D. 6 Novbr. 1905, H. R. T. 1905 p. 475, U. f. R. 1906 A p. 196, jfr. 1904 A p. 497.

Appellen af en Skifteretskendelse i en Disput om et Testaments Gyldighed ex officio afvist fra Overretten, fordi Appellanten ikke overensstemmende med Pl. 20 Jan. 1841 § 1 havde indstævnet forskellige i Stiftet hjemmehørende Testamentsarvinger, som ved at møde til Forligsprøve havde manifesteret sig som Parter under Disputen, under hvilken Skifterettens Medhjælper, til hvis Procedure de maatte antages at have sluttet sig, havde procederet til Testamentets Anerkendelse.

Kbh. Ov. D. 21 Maj 1906, U. f. R. 1906 A p. 704.

Skifterettens Medhjælper tilkendtes der Kost og Tæring, da det fandtes, at Appellanten havde stævnet ham uden Grund.

ibid.

Skiftegebyrer, se Retsgebyrer.

Skilsmisse, se Ægteskab V.

Skolevæsen. Skolelærere.

Rektoren for Sorø Akademi anset berettiget til at paatale nogle imod Akademiets Elever fremsatte Sigtelser for usædeligt Forhold saavel paa Akademiets Vegne som efter Sagens Natur tillige som Værge for Eleverne, saa meget mere som Sigtelserne var fremsatte imod disse i Almindelighed.

H. R. D. 4 Juni 1897, jfr. Hof. St. D. 8 Marts 1897, H. R. T. 1897 p. 268, U. f. R. 1897 p. 779, jfr. p. 504.

Udtalt, at Kirke- og Undervisningsministeriet i Følge Adg. 29 Juli 1814 § 55 a er beføjet til at træffe Bestemmelse om Størrelsen af Landskolelærerembeders Indtægter uden at være bundet ved de i Henhold til L. 8 Marts 1856 § 19 fastsatte Reguleringssummer. Et Sogneraad anset uberettiget til at nedsætte et af Ministeriet bestemt Lønningstillæg til en Skolelærer, efterat hans Embedes Reguleringssum var blevet forøget.

H. R. D. 29 Oktbr. 1897, jfr. Kbh. Ov. D. 12 Oktbr. 1896, H. R. T. 1897 p. 516, U. f. R. 1897 p. 1128, jfr. 1896 p. 1255.

Anset ufor nødent i Dommen efter Skolelærerens Paastand at optage en Udtalelse om, at han for kommende Aar var berettiget til Lønningstillægget, indtil anderledes bestemtes af Ministeriet.

ibid.

Undersøgelse om Omfanget af de Dronninglund Hovedgaard ifølge Fundats paahvilende Ydelser til Sognets Skoler.

H. R. D. 13 Jan. 1898, jfr. Vib. Ov. D. 18 Febr. 1895, H. R. T. 1897 p. 735, U. f. R. 1898 p. 226.

Udtalt, at en Skolelærer som Bruger af Skolelodden var kompetent til, uden at optræde paa Embedets Vegne, for sit eget personlige Vedkommende at paastaa sig kendt berettiget til at udøve en Embedet formentlig tilkommende Færdselsret over en Naboejendom. Færdselsretten ikke anset hjemlet ved Alderstidshævd, da en tidligere Forpagter af Skolelodden kun havde befaret Vejen ifølge Tilladelse fra Ejeren af den Jord, hvorover Vejen førte.

Kbh. Ov. D. 7 Febr. 1898, U. f. R. 1898 p. 314.

I et Tilfælde, hvor en hos en Skolelærer for Udgifter ved ham formentlig paahvilende Arbejder ved en Vandledning foretaget Udpantning ophævedes, antoges Læreren ved Udpantningen hverken at have lidt Tab, Tort eller Kreditspilde.

H. R. D. 13 Maj 1898, jfr. Vib. Ov. D. 29 Marts 1897, H. R. T. 1898 p. 189, U. f. R. 1898 p. 546.

Udtalt af Overretten, at den Omstændighed, at Sognekommunen ikke som Ejer af vedkommende Skolelod var varslet til den forud for Udpantningen gaaede Vandsynsforretning, ikke kunde vitiere denne Forretning, da Retskrav, der som det foreliggende vedrørte en Servitut eller lignende Byrde paa Embedsjord, maatte kunne gøres gældende mod Embedets Indehaver som Repræsentant for den Institution, der ejer Jorden.

ibid.

En Sag, anlagt imod en Skolelærer til Straf efter Strfl. § 200 for i Skoletiden at have slaet en Dreng med et Spanskrør, afvist fra Politiretten, da Paastanden maatte anses støttet paa, at Læreren havde misbrugt eller overskredet Grænserne for den ham som saadan tilkommende Revselsesret, og da en saadan Embedsforsøelse ikke kunde være Genstand for privat Paatale.

Kbh. Ov. D. 20 Juni 1898, U. f. R. 1898 p. 572.

Bestemmelsen i Adg. 29 Juli 1814 § 55 a, hvorefter den Del af Landsbyskolelærernes Bygløn, der skal erlægges i Penge, skal betales »efter hvert foregaaende Aars Kapitelstakst«, fortolket saaledes, at denne Del af Lærernes i Aarets Løb fortjente Løn skal udbetales dem efter den i Aarets Begyndelse for det nærmest foregaaende Aars Afgrøde fastsatte Kapitelstakst.

Vib. Ov. D. 23 Maj 1898, U. f. R. 1898 p. 602.

Statueret, at den de kommunale Myndigheder ifølge Pl. 9 Juni 1847 paahvilende Forpligtelse til at fastsætte Størrelsen af resterende Højtidsoffer ikkun angaar Offer, hvis Forfaldstid ikke ligger

længere tilbage i Tiden, end at der endnu kan foretages Udpantning derfor. Udtalt, at Offeret forfalder til Betaling paa selve den paagældende Højtid.

H. R. D. 13 Juni 1901, jfr. Vib. Ov. D. 14 Maj 1900, H. R. T. 1901 p. 216, U. f. R. 1901 p. 605, jfr. 1900 p. 645.

Den Værdiansættelse af de et Skoleembede tilkommende Smaaredekspræstationer, som havde foreligget Kancelliet ved en i 1841 stedfundet Approbation af en Forandring i den oprindelige Skoleplan, fandtes at maatte lægges til Grund for den i L. 8 Marts 1856 § 17 ommeldte Afkortning, allerede fordi dette var den Værdiansættelse, der gjaldt, da nævnte Lov udkom.

H. R. D. 13 Decbr. 1900, jfr. Kbh. Ov. D. 26 Juni 1899, H. R. T. 1900 p. 547, U. f. R. 1901 p. 45.

En Skolelærer, hvis Løn Sogneraadet havde afkortet efter en betydelig højere Værdiansættelse af de nævnte Præstationer, fandtes herefter berettiget til af Sogneraadet at erholde udbetalt, hvad han som Følge heraf i ca. en Snes Aar havde oppebaaret for lidt.

ibid.

Pensionsret tilkendt en afskediget Skolelærer, da det ikke fandtes godtgjort, at han havde gjort sig skyldig i Forseelser af saadan Betydning, at de ifølge L. 8 Marts 1856 § 20, sammenholdt med Adg. 29 Juli 1814, kunde afgive tilstrækkelig Grund til at betage ham Retten til Pension.

H. R. D. 21 Juni 1901, jfr. Hof. St. D. 23 Oktbr. 1899, H. R. T. 1901 p. 244, U. f. R. 1901 p. 615.

Statueret, at Diæter og Befordringsgodtgørelse til Mænd, som i Henhold til L. 24 Marts 1899 § 21, Stk. 3, ved een Udmeldelse var udmeldte til at vurdere Jordlodderne til 3 under samme Kommune hørende Skolelærerembeder, og som paa en og samme Rejse havde besigtiget alle Jordlodderne, maatte beregnes efter L. 19 Marts 1869 § 11, Stk. 3, og at der i alle Tilfælde, hvor sidstnævnte Bestemmelse kommer til Anvendelse, maa beregnes Diæter paa Grundlag af Hovedreglen i § 11, Stk. 1.

Vib. Ov. D. 17 Juni 1901, U. f. R. 1901 p. 667.

Den Omstændighed, at det i L. 8 Marts 1856 § 20 er foreskrevet, at Pensioner til Lærere ved Borger- og Almueskoler endelig bestemmes af Kultusministeriet, fandtes ikke at maatte medføre Afvisning ex officio af en af en Skolelærer mod Kultusministeriet anlagt Sag, hvorunder Læreren paastod sin Pension forhøjet i Henhold til L. 3 Jan. 1851 § 3, Pkt. 3.

Hof. St. D. 12 Aug. 1901, U. f. R. 1901 p. 1010.

Udtalt, at Reglen i Adg. 29 Juli 1814 § 64 ikke kunde finde Anvendelse i et Tilfælde, hvor der et Lærerembede tillagte Jordlod

var blevet afløst i Løbet af Kalenderaaret mod en aarlig Erstatning til Embedet.

Kbh. Ov. D. 26 Maj 1902, U. f. R. 1902 A p. 578.

Da en for de mindste Børn i en Landkommune oprettet Skole af Lærerinden var delt i 2 Hold eller Klasser til vekselvis Undervisning hveranden Dag og med Oprykning for Børnene efter Alder, og da denne Ordning med vedkommende Myndigheders stiltiende Billigelse havde bestaaet i 16 Aar, maatte Skolen antages at bestaa af to Klasser, ikke blot af een, skønt der ikke var meddelt udtrykkelig Approbation paa den nævnte Ordning. Det i L. 24 Marts 1899 § 7 nævnte højeste Gennemsnitstal kunde herefter ikke anses for overskredet.

H. R. D. 30 Novbr. 1903, jfr. Hof. St. D. 1 Septbr. 1902, H. R. T. 1903 p. 441, U. f. R. 1904 B p. 54, jfr. 1902 A p. 827.

Antaget, at en Timelærers Adgang til at faa de i L. 24 Marts 1899 § 23 omhandlede Lønningstillæg ikke var betinget af, at Timelærervirksomheden havde fundet Sted og umiddelbart var efterfulgt af fast Ansættelse eller dog af Konstitution i et fast Embede (og derefter af fast Ansættelse) ved den Kommunes Skolevæsen, hvor han havde virket som Timelærer.

H. R. D. 28 Marts 1904, jfr. Hof. St. D. 4 Maj 1903, H. R. T. 1904 p. 70, U. f. R. 1904 B p. 191, jfr. 1903 A p. 512.

Spørgsmaal, om det en Landsbyskolelærer ydede Offer for at have fungeret som Kirkesanger ved en Vielse stod i passende Forhold til, hvad der efter Egnens Skik og Brug og Brudgommens Stilling og Formue kunde tilkomme ham.

H. R. D. 30 Juni 1904, jfr. Vib. Ov. D. 16 Febr. 1903, H. R. T. 1904 p. 334, U. f. R. 1904 B p. 304.

En Skolelærer paa Landet, der ved sin Afskedigelse d. 1 Jan. 1901 havde forbrugt alt det ham af Sogneraadet i Begyndelsen af Aar 1900 leverede Brænde, anset pligtig at erstatte en Del deraf, idet Brændet i Henhold til Adg. 29 Juli 1814 antoges at være leveret forud til Brug i Aaret fra 1 Novbr. 1900 til 1 Novbr. 1901.

H. R. D. 1 Maj 1905, jfr. Kbh. Ov. D. 28 Septbr. 1903, H. R. T. 1905 p. 164, U. f. R. 1905 B p. 242.

Se ogsaa H. R. D. 1 Maj 1905, jfr. Kbh. Ov. D. 28 Septbr. 1903, H. R. T. 1905 p. 168, U. f. R. 1905 B p. 246, jfr. 1904 A p. 55.

Statueret, at Spørgsmaalet om, hvilken Lønning der tilkom en Skolelærer, maatte afgøres, ikke efter det i sin Tid skete Vakanceopslag, men i Henhold til Bestemmelserne i den af Undervisningsministeriet approberede Skoleplan, og det saameget mere som der i hans Kaldsbrev m. H. t. Embedets Lønning udtrykkeligt henvistes til Planen.

H. R. D. 7 Decbr. 1906, jfr. Kbh. Ov. D. 4 Decbr. 1905, H. R. T. 1906 p. 639, U. f. R. 1907 A p. 117, jfr. 1906 A p. 350.

Deraf, at Læreren i en Aarrække uden Forbehold havde kvitteret for den ham efter Vakanceopslaget tillagte Lønning, fandtes ikke at kunne udledes, at han havde givet Afkald paa sin Ret til den højere Løn efter Planen.

ibid.

En Timelærerinde i en privat Skole, der havde faaet sin Løn (50 Øre pr. Time for 10 ugentlige Timer) udbetalt maanedsvist med 20 Kr. uden Fradrag for Paaske- og Pinseferien, blev d. 21 Aug. afskediget uden Varsel. Hendes Paastand om, at hun havde Krav paa 14 Dages Opsigelse til d. 1ste i en Maaned og ligeledes Krav paa Løn for Sommerferien, taget til Følge.

Kbh. Gældsk. D. 21 Aug. 1905, U. f. R. 1906 A p. 369.

Skovvæsen.

Anset for godtgjort, at en Grøft, der løb langsmed det en Statskov omgivende Jorddige, var en integrerende Del af Skovhæget.

Kbh. Ov. D. 22 April 1901, U. f. R. 1901 p. 530.

En Gaardejerenke, der tiltaltes for Overtrædelse af Fr. 27 Septbr. 1805, frifundet, da det ikke kunde anses tilstrækkelig godtgjort, at det omspurgte Areal i Aaret 1805 havde været bevokset med Overskov og som Følge deraf var undergivet Fredskovspligt.

H. R. D. 10 Decbr. 1906, jfr. Vib. Ov. D. 19 Decbr. 1904, H. R. T. 1906 p. 644, U. f. R. 1907 A p. 117.

Skøns-, Syns- og Taksationsforretninger.

I. Nødvendigheden eller Tilstedeligheden af Skøn eller Syn m. m.

En trykt Bestemmelse i en Faktura om, at Reklamationer over Varerne for at tages i Betragtning skulde fremkomme inden 8 Dage efter Varernes Ankomst, antoges ikke at kunne medføre, at en senere Begæring om Optagelse af Skøn maatte afslaa, da Køberen ikke saas at have underkastet sig dette ensidige Krav.

Sø-Hand. Kend. 21 Jan. 1897, U. f. R. 1897 p. 643.

Efter det foreliggende fandtes det endvidere uden Betydning i saa Henseende, at Indsigelsen imod Varernes Kontraktmæssighed først var fremsat i et 4 Uger efter Sagens Inkamination fremlagt Indlæg.

ibid.

Under en Sag om en engelsk Reders Ret til Overliggedagspenge paa Grund af Befragterens Forsinkelse med Udloosningen udtaltes det, at i Følge Proceduren beroede Spørgsmaalets Besvarelse efter engelsk Ret — der blev afgørende — paa Skøn. Da der imidlertid ikke

forelaa noget for danske Domstole afgørende Skøn, maatte Skønnet foretages af Retten selv.

H. R. D. 7 Maj 1897, jfr. Sø-Hand. D. 9 Juli 1896, H. R. T. 1897 p. 193, U. f. R. 1897 p. 689, Sø-Hand. T. 1897 p. 269, jfr. 1896 p. 307.

En Varesælgers Protest imod, at en af Køberen begæret Skønsforretning over Varerne fremmedes — hvilken Protest støttedes paa, at Forretningen var irrelevant, eftersom gyldig Reklamation m. H. t. Varerne ikke havde fundet Sted — forkastet, da Forretningen skulde tjene til Oplysning under en paabegyndt Vidneførsel, der ogsaa angik Reklamationsspørgsmaalet, og da der ikke var protesteret imod Vidneførslen eller dens Tilendebbringelse.

Sø-Hand. Kend. 24 Febr. 1898, U. f. R. 1898 p. 354, Sø-Hand. T. 1898 p. 114.

I et Tilfælde, hvor en Part havde begært to Mænd udmeldte for til Oplysning i Sagen at afgive Skøn eller Erklæring om, hvorvidt en Dampmaskine, konstrueret og fabrikeret til at udfolde eller afgive 6 Hestes Kraft, vilde kunne udfolde og afgive 8 Hestes Kraft m. m. fandtes Underdommeren ikke deri, at de attraaede Erklæringer ikke havde Hensyn til nogen konkret legemlig Genstand, at have haft Hjemmel til at nægte Mændenes Udmeldelse.

Kbh. Ov. D. 18 Febr. 1901, U. f. R. 1901 p. 299.

I et Tilfælde, hvor en Robe, som en Forretning havde syet til en Dame, under Forfærdigelsen gentagne Gange var prøvet, uden at den da passede, fandtes det ikke godtgjort, at Roben, som efter at være færdigsyet paany blev prøvet af Damen, da var bragt til at passe, eller at Damen havde erkendt dette, skønt to i Forretningen ansatte Damer havde forklaret, at den efter deres Skøn ved sidste Prøve passede, og at Damen havde sagt, at det godt kunde være, at Roben passede, men at hun ikke vilde have den.

Kbh. Ov. D. 25 Novbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 132.

En Ostehandler dømt til at betale hele den betingede Købesum for et af ham købt Parti Vragost, da han ikke havde godtgjort, at Ostene i Strid med Aftalen var smudsige og fulde af Maddiker, og derhos havde hjemtaget Ostene fra Toldboden trods de paastaaede Mangler samt, uden at lade tage Syn over dem, havde disponeret over omtrent Halvdelen.

Sø-Hand. D. 5 Septbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 250, Sø-Hand. T. 1902 p. 27.

Et Andelsmejeris Love bestemte, at Mejeriet skulde vurderes af uvillige og sagkyndige Mænd henimod Udløbet af det Tidsrum, i hvilket Medlemmerne var forpligtede til at levere Mælk, og at et til Vurderingssummen svarende Beløb skulde fordeles mellem Interessenterne i Forhold til den af dem leverede Mælkemængde, hvis nogle af Med-

lemmerne ønskede at fortsætte Driften. Statueret, at det herefter stemmede med Lovene, at Vurderingen var foretaget af Mænd, udmeldte ikke af Retten, men af Bestyrelsen.

H. R. D. 25 Novbr. 1902, jfr. Vib. Ov. D. 15 Juli 1901, H. R. T. 1902 p. 502, U. f. R. 1903 B p. 33.

Udtalt, at en Undersøgelse af et solgt Parti Krakmandler, som paa Foranledning af den herværende Køber var foretaget af en Varemægler i Overværelse af den franske Sælgers herværende Agent, ikke var en behørig Skønsforretning.

Sø-Hand. D. 29 Oktbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 162, Sø-Hand. T. 1904 p. 12.

I et Tilfælde, hvor et Tyverforsikringsselskab paastod Erstatningen for stjaalne Ting fastsat i Henhold til Selskabets Love ved Vurdering af to af Parterne valgte Mænd, eventuelt ved en af Mændene valgt Opmand, blev Erstatningen, da Parterne ikke under Sagen havde tilvejebragt en saadan Vurdering, fastsat ved Rettens Skøn.

Kbh. Gældsk. D. 11 Septbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 243.

Et Aktieselskab dømt til at betale nogle af det købte, men som ukontraktmæssige returnerede Svineblærer, da Selskabet ikke, saaledes som det burde have gjort, havde ladet Varernes Beskaffenhed konstatere ved en Syns- og Skønsforretning, hvorhos Ukontraktmæssigheden ikke var bevist ved de af Citanten førte Vidner.

Hof. St. D. 8 Febr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 427.

En Sagsøger, der, efterat Indstævnte havde ladet afholde en Skønsforretning over noget Skotøj, fremlagde en tildels mod Skønnet gaaende Erklæring fra to Skomagere angaaende en senere Undersøgelsen af Skotøjet, antoges uberettiget til imod Indstævntes Protest at søge Erklæringens Rigtighed bekræftet ved Vidneførsel, da Erklæringen i Virkeligheden var et privat Syn og Skøn, medens Sagsøgeren burde have søgt Skønnet omstødt ved Overskøn.

Sø-Hand. Kend. 21 Jan. 1904, U. f. R. 1904 A p. 602, Sø-Hand. T. 1904 p. 118.

En Skønsforretning, der var optaget 4 Maaneder efter Varernes Ankomst fra Udlandet, fandtes at kunne afgive Bevis for Ukontraktmæssigheden, da Varerne var hermetisk henkogte.

Sø-Hand. D. 25 Marts 1904, Sø-Hand. T. 1904 p. 190.

I et Tilfælde, hvor en Slutseddel bestemte, at der i Tilfælde af forgæves forsøgt Voldgift skulde anlægges Sag ved Sø- og Handelsretten, efterat lovligt Skøn var optaget, forkastedes en Afvisningspaa-stand, der var støttet paa, at der intet Skøn var optaget, da der efter Tvistens Beskaffenhed ikke var Plads for noget Skøn.

Sø-Hand. Kend. 15 Decbr. 1904, Sø-Hand. T. 1905 p. 78.

Foreløbig Kendelse om, at det ikke var af Interesse at lade optage Skøn over et Vareparti, da Køberen ikke havde reklameret behørigt.

Sø-Hand. Kend. 20 Juli 1905, Sø-Hand. T. 1905 p. 350.

Naar en Køber paastaar, at en ham tilsendt Vare er ukontraktmæssig, maa han, overensstemmende med almindelig Coutume i Distancehandelen, søge den paastaaede Ukontraktmæssighed godtgjort ved at lade optage Skøn over Varen eller paa anden betryggende Maade.

Gross. Soc. Resp. 2 og 29 Septbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 489, Sø-Hand. T. 1906 p. 231.

En Køber af et Parti Uld fandtes e. O. og navnlig under Hensyn til, at Sælgeren havde erkendt, at Ulden var klatvis fugtig, at have været berettiget til at refusere Partiet, uden at have været forpligtet til ved Skøn eller paa anden Maade at sikre sig Beviset for Omfanget af Uldens Fugtighed.

Sø-Hand. D. 9 Febr. 1906, Sø-Hand. T. 1906 p. 163.

Et herværende Firma, der havde købt udenlandske Druer, nægtet Ret til det af samme forlangte Afslag i Købesummen, da dets Paa-stand om, at Størstedelen af de hertil ankomne, af Firmaet hjemtagne Fade indeholdt almindelige grønne Druer i Stedet for, som bestilt, guldgule og grøngule Druer, ikke var konstateret ved Skønsforretning, og Firmaet heller ikke iøvrigt havde ført tilstrækkeligt Bevis for Druernes Kontraktstridighed og navnlig ikke for Størrelsen af deres mulige Mindreværdi.

Sø-Hand. D. 10 Maj 1906, U. f. R. 1906 A p. 947, Sø-Hand. T. 1906 p. 301.

II. Mændenes Udmeldelse. Forretningernes Foretagelse og Afhjemling. Deres Betydning og Virkning samt Paaanke, Oversyn og Overskøn.

Om Hegnsyn og Vandsyn, se særlig under Hegn og Vand.

Overfor en ved et Dampskibs Ankomst i Novbr. 1895 afholdt Besigtigelsesforretning over Skib og Ladning intet Hensyn taget til en i Slutningen af Febr. 1896 afholdt Besigtigelsesforretning over Skibet.

Sø-Hand. D. 21 Juli 1897, Sø-Hand. T. 1897 p. 342.

Udtalt, at den Omstændighed, at nogle af Retten udmeldte Skøns-mænd havde afholdt Skønsforretning uden Indvarsling til Parterne, ikke kunde gøre dem inhabile til at foretage Forretningen paany efter Indvarsling til Parterne. En Protest imod Afhjemling af den sidste Forretning — under hvilken ingen af Parterne havde rettet Spørgsmaal til Mændene — derfor forkastet.

Sø-Hand. Kend. 9 Septbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 165.

En Skønsforretning fundet ikke at kunne afhjemles, da Skønsind-

stævnte først havde modtaget Indkaldelsen til Forretningen samme Dag, som den afholdtes (en Mandag) — og saa sent, at han ikke kunde møde — uanset at Indkaldelsen var afleveret paa hans Bopæl den foregaaende Lørdag Aften. Forretningen maatte derfor foretages paany efter behørig Indvarsling til Indstævntes Sagfører.

Sø-Hand. Kend. 24 Febr. 1898, U. f. R. 1898 p. 354, Sø-Hand. T. 1898 p. 114.

I Kendelsen bemærket, at nogle Oplysninger, der var foranledigede ved den forud for Kendelsen gaaede Procedure, saa vidt mulig burde tilvejebringes under den fornyede Forretning.

ibid.

I et Tilfælde, hvor Afsenderen af en Kasse, indeholdende Flasker med Frugtsaft, da en af Flaskerne under Transporten paa Jærnbanen var gaaet itu og nogle Kaaber var beskadigede ved den udflydte Saft, ansaas pligtig at erstatte Jærnbaneselskabet det Tab, samme havde lidt ved at maatte yde Kaabernes Ejer Erstatning, udtaltes det, at den overensstemmende med L. 24 April 1896 § 35 stedfundne Vurdering af Skaden maatte være bindende for Afsenderen, uanset at han ikke var varslet til at overvære den, idet saadan Indvarsling ikke er foreskrevet ved nævnte Lovbestemmelse.

Vib. Ov. D. 17 Oktbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 962.

I et Tilfælde, hvor Højesteret fastsatte Erstatningen for Tab m. m., som var paaført en Mand ved en uberettiget Forbudsforretning, toges der ved Fastsættelsen bl. a. Hensyn til en efter Overretsdømmen afholdt Skønsforretning, der dog paa Grund af Appellen ikke var afhjemlet.

H. R. D. 27 Jan. 1899, jfr. Vib. Ov. D. 7 Jan. 1895, H. R. T. 1898 p. 713, U. f. R. 1899 p. 328.

En Skønsforretning, der, efterat Retssag var anlagt i 1898, var optaget angaaende Kontraktmæssigheden af nogle fra Septbr. 1896 til Maj 1897 leverede Gummi-Cykledele, m. H. t. hvilke Køberen havde reklameret i Slutningen af Aug. 1897, ikke anset optaget for sent.

Sø-Hand. D. 9 Febr. 1899, U. f. R. 1899 p. 494, Sø-Hand. T. 1899 p. 106.

Et Overskøn, hvorved efter Aftale kun 10 af de 106 leverede Gummislanger var synede, saaledes at Undersøgelsen skulde være afgørende for alle Slangerne, fundet at bevise samtlige Slangers Ukontraktmæssighed, uagtet Skønnet udtrykte sig noget uklart m. H. t. 3 af de synede Slinger, idet det skyldtes Sælgeren, at der ikke var undersøgt flere Slinger.

ibid.

I et Tilfælde, hvor en Køber, som fandtes at have misligholdt en Handel om to Heste, tilpligtedes at betale Sælgeren en af uvillige Mænd

fastsat Erstatning for Hestenes Fodring og Pasning indtil deres senere stedfundne Salg til en anden, udtaltes det, at der ved Erstatningens Ansættelse vilde være at tage Hensyn til den Nytte, Sælgeren skønnedes at kunne have haft af Hestene i det paagældende Tidsrum.

H. R. D. 13 April 1899, jfr. Vib. Ov. D. 15 Aug. 1898, H. R. T. 1899 p. 87, U. f. R. 1899 p. 558.

Antaget, at Betydningen af tvende af en Ret udmeldte Skibsbesigtigelsesmænds Forretninger og Forklaringer væsentlig svækkedes derved, at der ved Besigtigelsen ingen var tilkaldt paa Skibets Vegne, og at Forretningen ikke straks blev afhjemlet og ikke blev meddelt Rederiet inden Skibets Afgang fra Besigtigelsesstedet.

Sø-Hand. D. 7 Juni 1899, U. f. R. 1899 p. 731, Sø-Hand. T. 1899 p. 222.

En Indstævnt protesterede imod, at der tillagdes et Skøn nogen Vægt, fordi Skønsmændene ikke skulde have været tilstrækkelig sagkyndige og ikke skulde have foretaget deres Forretning paa behørig Maade. Statueret, at der intet Hensyn kunde tages til denne Protest, da Indstævnte ikke havde gjort sine Indsigelser gældende under Skønsforretningen og ej heller havde begært Skønnet omgjort, saalidt som han havde forlangt Overskøn eller foretaget nogen Appel af Skønnet.

Sø-Hand. D. 12 Oktbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 198, Sø-Hand. T. 1899 p. 354.

Et Beløb af 35 Kr. — som ved Overskøn var tillagt en Proprietær i Erstatning i Anledning af, at en Granplantning paa et ham tilhørende Areal, som Kommunen havde taget i Brug til Grusgravning, havde maattet fjernes — tilkendt ham uden Afdrag, skønt han havde solgt nogle af Træerne for egen Regning, og skønt Overskønsmændene ved Erstatningens Fastsættelse var gaaede ud fra, at Træerne blev Kommunens Ejendom, da efter Fr. 13 Decbr. 1793 § 16 ikkun Vejmateriale kan fordres afgivet uden Vederlag, og da han derfor i Mangel af Overenskomst maatte antages at have bevaret sin Ejendomsret over Træerne.

Vib. Ov. D. 15 Jan. 1900, U. f. R. 1900 p. 306.

Skønt en Taksationsforretning havde tilkendt en Fæster, paa hvis Mark der var taget Grus til de offentlige Biveje, Erstatning ikke blot for »Afsavn af Jord« og for »Overskæring af Marken og Ulempe ved Driften«, men ogsaa for »anden Ulempe«, og skønt Sogneraadet ikke havde begært Overtaksation, var dermed ikke afgjort, at Fæsteren havde Ret til den fastsatte Erstatning for »anden Ulempe«, da den af Sogneraadet rejste Indsigelse ikke angik Beløbets Størrelse, men kun om Erstatning skulde gives for saadan Ulempe, hvilket ikke ved Forretningen var afgjort paa en for Domstolene bindende Maade.

Vib. Ov. D. 15 Oktbr. 1900, U. f. R. 1900 p. 914.

Under en Sag om Betaling for Maling af nogle Dele af en Lyst-

kutter udtaltes det, at de udmeldte Skønsmænd, som paa Grundlag af Tegningerne over Kuttereh ved Opmaaling havde udfundet, hvormange Kvadratalen der var malet, ikke havde været beføjede til at forøge det udfundne Maal med 10 pCt., fordi Malere ikke skulde kunne maale saa nøjagtigt som Skibskonstruktører. Skønnet tilsidesattes derfor for saa vidt.

Sø-Hand. D. 8 Maj 1901, U. f. R. 1901 p. 772, Sø-Hand. T. 1901 p. 212.

I et Tilfælde, hvor Hof- og Stadsretten havde dømt et Firma i Hamburg til at betale en i København hjemmehørende Mand Erstatning efter uvillige Mænds Skøn, og hvor Rettens Vidnekammer havde givet Firmaet Medhold i, at Skønsmændene burde udmeldes i Hamburg, blev Domhaverens Begæring om, at Hof- og Stadsretten skulde foranledige vedkommende Ret i Hamburg til at foretage det fornødne til Udmeldelse af Skønsmænd i Sagen, taget til Følge.

Hof. St. Kend. 7 Oktbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 5.

I et Tilfælde, hvor Parterne principalt havde begæret 4 Mænd udmeldte til at foretage et Skøn, udmeldte Retten kun 2 Skønsmænd, da Parterne ikke havde fraskrevet sig eventuelt at begære Overskøn ved det dobbelte Antal Mænd, og da Retten ansaa det for meget tvivlsomt, om 8 sagkyndige Overskønsmænd kunde tilvejebringes.

Sø-Hand. Kend. 5 Novbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 289, Sø-Hand. T. 1902 p. 106.

Naar en Mand vil optage en Skønsforretning til Konstatering af, at et af ham købt og modtaget Parti Bræder er ukontraktmæssigt, maa saadan Forretning optages hurtigst muligt.

Gross. Soc. Resp. 31 Aug. 1901, U. f. R. 1902 A p. 326.

En Skønsforretning annulleret i sin Helhed paa Grund af forskellige formelle Fejl ved Udmeldelsesforretningen, nemlig at Mændene var udmeldte af Byfogeden i Saksjøbing, skønt Skønnet skulde foregaa i Musse Herred, at Skønsrekvisitus ikke havde været varslet til at overvære Udmeldelsen, og at Rekvirenten ikke havde været tilstede ved samme.

Kbh. Ov. D. 23 Juni 1902, U. f. R. 1902 A p. 623.

Fremhævet, at Rekvirenten ikke havde godtgjort Tilstedeværelsen af saadanne paatrængende Omstændigheder, som kunde nødvendiggøre en ekseptionel Fremskyndelse af Skønsforretningen.

ibid.

Den Indsigelse mod en Overskønsforretning, at Overskønsmændene havde afholdt deres Forretning uden fildsigelse af Underskønsmændene, fandtes at høre under Afgørelse af den Ret, som havde udmeldt Mændene.

H. R. D. 7 Maj 1902, jfr. Krim. Kend. 19 Juni 1901, H. R. T. 1902 p. 118, U. f. R. 1902 B p. 165.

Antaget at følge af Lovgivningens Grundsætninger, at Overskøns-mænd ere forpligtede til at tilsige Underskønsmændene til Overskønsforretningens Foretagelse. Da saadan Tilsigelse ikke havde fundet Sted, kendtes Overskønsforretningen uefterrettelig i Henhold til den af Underskønsmændene og Skønsindstævnte derom nedlagte Paa-stand. Den ved Foretagelsen af Overskønnet saaledes begaaede Fejl fandtes dog ikke at have gjort Overskønsmændene inhabile til at del- tage i Foretagelsen af det nye Overskøn.

ibid.

En Appelsag til Annullation af en sket Udmeldelse af Mænd til at skønne over en Skibsladning, hvilken Udmeldelse var begært af et dansk Firma som Repræsentanter for Afladerne, et fransk Firma, af- vistes ex officio, da det franske Firma ikke var stævnet og ikke mødt, og da Appellanten ikke saas at have haft Hjemmel til at stævne det danske Firma paa det franske Firmas Vegne.

Vib. Ov. D. 18 Maj 1903, U. f. R. 1903 A p. 454.

En Smedemester, der paastod Betaling for leveret Arbejde, pro- testerede mod Gyldigheden af en af Indstævnte optaget Skønsforretning over Arbejdet, fordi Mændene ikke havde besigtiget dette. Protesten fundet uden Betydning, da Smedemesteren ikke inden Afhjemlingen havde stillet nogen Fordring om de paagældende Tings Tilstede- bringelse.

Kbh. Gældsk. D. 19 Juni 1903, U. f. R. 1903 A p. 606.

Et Andelsmejeris Love bestemte, at Mejeriet skulde vurderes af uvillige og sagkyndige Mænd henimod Udløbet af det Tidsrum, i hvil- ket Medlemmerne var forpligtede til at levere Mælk, og at et til Vur- deringssummen svarende Beløb skulde fordeles mellem Interessenterne i Forhold til den af dem leverede Mælkemængde, hvis nogle af Med- lemmerne ønskede at fortsætte Driften. Statueret, at det herefter stem- mede med Lovene, at Vurderingen var foretaget af Mænd, udmeldte ikke af Retten, men af Bestyrelsen.

H. R. D. 25 Novbr. 1902, jfr. Vib. Ov. D. 15 Juli 1901, H. R. T. 1902 p. 502, U. f. R. 1903 B p. 33.

Endvidere statueredes det, at Vurderingen ikke var ugyldig, fordi Mændene havde forudsat, at Driften skulde ophøre, og at der intet af Betydning kunde indvendes imod, at Vurderingen ikke var foretaget under eet, men af 2 Mænd m. H. t. Bygningen og Maskinerne og senere af 2 andre Mænd, bl. a. m. H. t. Grundarealet.

ibid.

En af en herværende Køber af et Parti Mandler efter Aftale med den udenlandske Sælgers herværende Agent ved en Varemægler foretaget Besigtigelse af Partiet ikke anset som en behørig Skønsforretning.

Sø-Hand. D. 29 Oktbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 162, Sø-Hand. T 1904 p. 12.

Udtalt, at en Domhaver, hvem der ved en Underretsdøm var tilkendt Erstatning efter uvillige Mænds Skøn, efter Forholdets Natur og Forudsætningen i Fr. 12 Febr. 1790 burde have begæret Mændene udmeldte ved den Ret, der havde paakendt Hovedsagen. Skønssagen, der var anlagt ved en anden Ret, derfor fundet rettelig afvist fra denne Ret efter Modpartens Paastand.

Vib. Ov. D. 4 Jan. 1904, U. f. R. 1904 A p. 367.

En Sagsøger, der, efterat Indstævnte havde ladet afholde en Skønsforretning over noget Skotøj, havde fremlagt en tildels mod Skønnet gaaende Erklæring fra to Skomagere angaaende en senere Undersøgelse af Skotøjet, antoges uberettiget til imod Indstævntes Protest at søge Erklæringens Rigtighed bekræftet ved Vidneførsel, da Erklæringen i Virkeligheden var et privat Syn og Skøn, medens Sagsøgeren burde have søgt Skønnet omstødt ved Overskøn.

Sø-Hand. Kend. 21 Jan. 1904, U. f. R. 1904 A p. 602, Sø-Hand. T. 1904 p. 118.

En Skønsforretning over nogle af et skotsk Firma solgte og leverede Rør fandtes ikke bevisende, navnlig fordi Sælgeren ikke havde været varslet saa betids, at han kunde møde under Skønnet ved en særlig Repræsentant, hvilket var saa meget mere nødvendigt, som Overskøn ikke kunde afholdes, da Rørene skulde benyttes straks. Den Omstændighed, at Køberen iøvrigt maatte være Agent for Sælgeren, kunde ikke beføje ham til at optræde som dennes Repræsentant ved Skønnet.

Sø-Hand. D. 10 Marts 1904, U. f. R. 1904 A p. 619, Sø-Hand. T. 1904 p. 166.

En Skønsforretning, der var optaget 4 Maaneder efter Varenes Ankomst fra Udlandet, fandtes at kunne afgive Bevis for Ukontraktmæssigheden, da Varerne var hermetisk henkogte.

Sø-Hand. D. 25 Marts 1904, Sø-Hand. T. 1904 p. 190.

Under en Sag imellem en Bygherre og en Entreprenør om Størrelsen af de denne som Følge af Arbejdets for sildige Aflevering paa-hvilende Dagbøder toges der ikke Hensyn til et Skøn, der havde godskrevet Entreprenøren 18 Dage paa Grund af Frost, idet Skønsmændenes Udtalelse væsentlig støttede sig paa et paa et andet Sted og under andre Temperaturforhold udført Arbejde.

H. R. D. 16 Febr. 1904, jfr. Kbh. Ov. D. 6 Jan. 1902, H. R. T. 1903 p. 635, U. f. R. 1904 B p. 148.

Ukontraktmæssigheden af et en Grosserer til Opfyldelse af en Handel tilbudt Vareparti ikke anset bevist ved et af Grossereren optaget Skøn over nogle Vareprøver, idet det ikke var godtgjort, at Prøverne hidrørte fra det tilbudte Parti.

Sø-Hand. D. 1 Decbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 299, Sø-Hand. T. 1905 p. 42.

Da en telegrafisk Opfordring til et engelsk Firma om at lade sig repræsentere ved en Skønsforretning her i Landet havde faaet en sproglig ukorrekt Form, da Firmaet straks havde telegraferet tilbage, at det ikke forstod Opfordringen — i hvilken Henseende et af en Translatør afgivet Skøn om, at Firmaet trods Manglen maatte kunne have forstaaet Telegrammet, var uden Betydning — og da Firmaet kunde have haft Interesse af at overvære det uden dets Tilstedeværelse afholdte Skøn, toges der intet Hensyn til dette.

Sø-Hand. D. 15 Jan. 1905, U. f. R. 1905 A p. 324, Sø-Hand. T. 1905 p. 109.

I et Tilfælde, hvor en københavnsk Grosserer havde solgt en Jærnbanevognladning (134 Sække) Havre til en Købmand i X, at levere franko X, havde Køberen, efterat have hjemtaget Varerne, ladet optage Skøn over dem til Konstatering af deres formentlige Ukontraktmæssighed. Udtalt, at der ikke har uddannet sig nogen Coutume m. H. t. det Varsel, der skal gives Sælgeren til Møde under en Skønsforretning som den nævnte.

Gross. Soc. Resp. 9 Decbr. 1904, U. f. R. 1906 A p. 190, Sø-Hand. T. 1905 p. 174.

En Skønsforretning til Fastsættelse af en ved Dom ikendt Erstatning kendt uefterrettelig af den udmeldende Ret, da Domfældte ikke havde været tilsagt til Forretningen. Skønsmændene tilpligtede efter foregaaende Tilsigelse til alle vedkommende at foretage en ny Skønsforretning, idet der ikke fandtes Anledning til at tage Domfældtes Paa-stand om Udmeldelse af nye Skønsmænd til Følge.

Hof. St. Vidnek. Kend. 19 Juni 1905, U. f. R. 1906 A p. 396.

Statueret, at en Part ikke kunde støtte sin Protest mod Afhjemlingen af en overfor ham optaget Syns- og Skønsforretning derpaa, at han ikke havde været varslet til at paahøre Mændenes Udmeldelse, idet denne Indsigelse maatte gøres gældende under en Appel af Syns- og Skønssagen.

Vib. Ov. D. 11 Decbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 401.

Statueret, at Mændenes Besvarelse af nogle Kontinuationsspørgsmaal, der af Citanten udenretlig var forelagte dem efter Forretningens Afholdelse og udenretlig besvarede af dem, mod Skønssindstævntes Protest ikke kunde gøres til Genstand for Afhjemling.

ibid.

I et Tilfælde, hvor to Skønsmænd havde udtalt, at nogle af B. fabrikerede og forhandlede Apparater til Aabning og Lukning af højt-siddende Vinduer havde megen Lighed med de Apparater, hvorpaa A. havde Patent, men samtidig havde fremhævet, at de to Slags Apparater frembød nogle efter deres Mening ikke uvæsentlige Forskelligheder, statueredes det, at B.s Fabrikation og Forhandling af hine Ap-

parater — hvilke han solgte i Æsker, hvis Etiketter lignede A.s — var i Strid med A.s Patentret.

H. R. D. 24 Decbr. 1906, jfr. Hof. St. D. 9 Oktbr. 1905, H. R. T. 1906 p. 687, U. f. R. 1907 A p. 146.

III. Omkostningerne.

Statueret, at Diæter og Befordringsgodtgørelse til Mænd, som i Henhold til L. 24 Marts 1899 § 21, Stk. 3, ved een Udmeldelse var udmeldte til at vurdere Jordlodderne til 3 under samme Kommune hørende Skolelærerebøder, og som paa en og samme Rejse havde besøgt alle Jordlodderne, maatte beregnes efter L. 19 Marts 1869 § 11, Stk. 3, og at der i alle de Tilfælde, hvor sidstnævnte Bestemmelse kommer til Anvendelse, maa beregnes Diæter paa Grundlag af Hovedreglen i § 11, Stk. 1.

Vib. Ov. D. 17 Juni 1901, U. f. R. 1901 p. 667.

Ved Beregningen af Diæterne i nævnte Tilfælde blev ogsaa den Tid, som det efter Mændenes Fremstilling — som der ikke fandtes Føje til at forkaste — havde taget at føre Forretningerne i Pennen, taget i Betragtning.

ibid.

I et Tilfælde, hvor Betalingen til to Skønsmænd skulde bestemmes efter Sportelregl. 22 Marts 1814 § 148, udtaltes det, at der ikke var Føje til at forkaste Mændenes Anbringende om, at de til Forretningens Afholdelse, hvortil ogsaa maatte medregnes den Tid, som var medgaaet til at føre Forretningen i Pennen, havde anvendt mellem 4 og 8 Timer.

H. R. D. 8 Oktbr. 1902, jfr. Vib. Ov. D. 4 Marts 1901, H. R. T. 1902 p. 337, U. f. R. 1902 B p. 252, jfr. 1901 p. 377.

Udtalt, at der maatte tilkomme Mændene Betaling efter den samme Lovbestemmelse for den forøgede Virksomhed, som deres skriftlige Besvarelse af nogle Spørgsmaal, der var stillede til dem i det til Afhjemlingen berammede Retsmøde, gjorde nødvendig.

ibid.

Spørgsmaal, om Betalingen til Mændene skulde bestemmes efter Sportelregl. § 148, Stk. 3, eller efter samme §'s Stk. 4.

ibid.

I et Tilfælde, hvor nogle Skønsmænd havde kørt et Par Mil paa Jærnbane for at komme til Tingstedet, hvor Afhjemling skulde finde Sted, fandtes Mændene ifølge Sportelregl. 22 Marts 1814 § 150 kun at have Krav paa Erstatning for de Udgifter, der faktisk var medgaaede til Jærnbanerejsen.

ibid.

Derimod antoges det, at Mændene tillige havde Krav paa Befordringsgodtgørelse for Strækningen mellem deres Hjem og nærmeste

Jærnbanestation, skønt Afstanden for den ene kun var ca. $\frac{1}{4}$ Mil og for den anden ca. $\frac{1}{2}$ Mil, og skønt de havde tilbagelagt denne Vej til Fods.

ibid.

Udtalt, at Udgifterne ved Skønsforretninger, der optages efter Dom, ikke kunne henregnes til Procesomkostningerne i Hovedsagen, samt at der savnes Hjemmel til at statuere, at slige Udgifter i alle Tilfælde skulle falde Domfældte til Last.

Kbh. Ov. D. 21 Oktbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 21.

I et Tilfælde, hvor en Sælger af Æg havde forlangt afholdt et Skøn for at konstatere, at Æggene var danske, hvor Køberen næste Dag havde forlangt Skøn for at oplyse, om Æggene var vel præserverede, vel sorterede og vel pakkede prima danske Æg, og hvor Retten derpaa havde udmeldt Mænd til at foretage Skønnene under eet, udtaltes det, at det sidste Skøn havde været overflødigt, hvorfor Køberen, uagtet Skønsforretningen tildels gav ham Medhold, maatte betale Halvdelen af alle ved Skønnet foranledigede Udgifter.

Sø-Hand. D. 21 Maj 1904, Sø-Hand. T. 1904 p. 226.

En Parts Protest mod at godtgøre Modparten det Salær, denne havde betalt to udmeldte Skøns mænd, fordi dette var større end hjemlet ved Sportelregl. 22 Marts 1814 § 148, jfr. Pl. 18 Marts 1829 § 1, e. O. ej taget til Følge.

Sø-Hand. D. 13 Juli 1906, U. f. R. 1906 A p. 962, Sø-Hand. T. 1906 p. 342.

Slutsedler, se Mæglere.

Snekastning.

En Kirketiende ejer anset pligtig at besøge Snekastningen paa Vejen over Kirkegaarden fra Porten til Kirkedøren, idet en saadan Forpligtelse, uanset at L. 19 Febr. 1861 ikke indeholder nogen udtrykkelig Forskrift derom, følger af Tiende ejerens almindelige Pligt m. H. t. Kirkegaardens Vedligeholdelse, og idet Snekastningslovgivningen ikke giver nogen særlig Regel om Snekastning paa Kirkegaarde.

Vib. Ov. D. 7 Febr. 1898, U. f. R. 1898 p. 405.

Sogneraad, se Kommunalvæsen.

Solidariske Forhold.

Jfr. Kaution og Konkurs IV (Konkursl. §§ 18 og 19).

At en Gaardejer som Medstifter af en Sparekasse havde paataget sig solidarisk med de andre Stiftere at indestaa for Kassens mulige Underskud, antoges efter hans Død ikke at forpligte hans i uskiftet Bo hensiddende Enke til at hæfte for et forefundet Underskud, da dette ikke havde været tilstede ved hans Død.

Vib. Ov. D. 22 Febr. 1897, U. f. R. 1897 p. 408.

I et Tilfælde, hvor A. havde indestaaet en Bank for, at en B. tilhørende Panteobligation vilde blive tinglæst uden præjudicerende Retsanmærkning og derefter indleveret til Banken som Haandpant for B. ydet Laan, og hvor Sikkerheden ikke havde kunnet skaffes Banken, dømtes A., der ikke kunde betragtes som simpel Kautionist, til at erstatte den Banken tilføjede Skade ved in solidum med B. at betale Laanets Beløb.

Hof. St. D. 5 April 1897, U. f. R. 1897 p. 600.

Udtalt, at en Mand, der solidarisk med en anden havde paataget sig en Selvskyldnerkautionsforpligtelse, vel ikke, efterat Hoveddebitor uden hans Samtykke efter Medkautionistens Død havde faaet en anden Kautionist antaget i afdødes Sted, kunde tilpligtes at betale Kreditor hele Gælden, men at han maatte svare til Halvdelen af Gælden, idet hans Stilling m. H. t. denne Del, for hvilken han ikke havde Regresret, ikke var blevet ringere end tidligere.

Vib. Ov. D. 4 April 1898, U. f. R. 1898 p. 585.

En Sag, hvorunder en Husejer paastod en Lejer og dennes Selvskyldnerkautionist dømte til at betale et Lejebeløb, afvist ex officio, da Citanten ikke havde angivet, om han attraaede de Indstævnte dømte in solidum eller i et vist Forhold.

Hof. St. D. 8 Maj 1899, U. f. R. 1899 p. 652.

Nogle Medlemmer af et Konsortium, der ved Underrettsdom overensstemmende med Paastanden var dømte til at betale et Stempelbeløb, dømtes — da hver især overfor det offentlige var fuldt ansvarlig for den behørigte Stempling af vedkommende Dokument — under en af dem institueret Appel til at betale Beløbet in solidum.

Vib. Ov. D. 10 April 1899, U. f. R. 1899 p. 686.

Da 3 Medlemmer af et Aktieselskabs Bestyrelse med forbindende Virkning for Selskabet havde forpligtet dette til for et Laan at udstede og lade tinglæse Obligation med en vis Pantesikkerhed i en Ejendom, naar Selskabet fik Skøde paa den, og da Bestyrelsen ikke blot havde undladt at udstede Obligationen, men endogsaa gjort det umuligt for Laangiveren at opnaa den tilsagte Sikkerhed, blev alle Bestyrelsens 5 Medlemmer, efterat Selskabet var gaaet fallit og Ejendommen var solgt ved Tvangsauktion uden Dækning af Kreditor, in solidum tilpligtede at erstatte Laangiveren det lidte Tab.

Hof. St. D. 11 Septbr. 1899, U. f. R. 1899 p. 982.

Udtalt, at skønt Stempelgebyr ifølge Stempell. § 80 ordentligvis bliver at affordre Dokumentets Ihænde-haver eller Modtager, maa Forpligtelsen til at udrede Stempelgebyr for et Dokument anses umiddelbart og ikke blot subsidiært at paahvile enhver af Udstederne.

Hof. St. D. 5 Febr. 1900, U. f. R. 1900 p. 341.

Antaget, at den Bestemmelse i en Forbrugsforenings Love, at Foreningens Medlemmer var solidarisk forpligtede for alle af Forenin-

gen indgaaede Forpligtelser, ikke alene angik Medlemmernes gensidige Forhold, men særlig sigtede til Forholdet overfor dem, der kontraherede med Foreningen.

Kbh. Ov. D. 3 Juni 1901, U. f. R. 1901 p. 719.

I et Tilfælde, hvor A., B. og C. i Forening havde udstedt en fra Kreditors Side uopsigelig Panteobligation, hvor A. og B. i rette Tid havde tilbudt Kreditor de to Tredjedele af de i Decbr. Termin 1900 forfaldne Renter og Afdrag, men havde vægret sig ved at betale den resterende Tredjedel, hvorfor Tilbudet refuseredes, og hvor Kreditor derefter havde ladet hele sin Fordring efter Obligationen inddrive hos C., frifandtes A. og B. for Tiden under en Sag, som C. havde anlagt mod dem til Betaling af de to Tredjedele af det Beløb, han havde maattet betale Kreditor, da C. intet havde foretaget sigtende til i rette Tid at berigtige den ham i Forhold til A. og B. paahvilende Tredjedel af Renter og Afdrag pr. Decbr. Termin 1900.

Vib. Ov. D. 24 Febr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 373.

Skønt et forhenværende Medlem af en Hesteavlforening — hvis Love indeholdt, at Medlemmerne hæftede solidarisk som Selvskyldnere for Foreningens Gæld, og at Medlemmer, der udmeldte sig, vedblev at hæfte for den inden deres Udtrædelse stiftede Gæld — fandtes at være solidarisk ansvarlig for et af Foreningen stiftet Laan, ansaas det for uhjemlet, at der afkrævedes ham Bidrag til dette Laans Forrentning og Afbetaling, samtidig med at Foreningens Virksomhed holdtes gaående til Fordel for de deri værende Medlemmer.

Kbh. Ov. D. 9 Juni 1902, U. f. R. 1902 A p. 601.

I et Tilfælde, hvor Bestyrelsen for en Fagforening uberettiget havde frataget et Medlem N. N. hans Medlemsbog, og hvor derefter et Medlem af Bestyrelsen i denne Egenskab havde indfundet sig paa N. N.s Arbejdsplads og ved sin Optræden her havde bevirket, at N. N. blev arbejdsløs, dømtes Bestyrelsesmedlemmet og hele Bestyrelsen som saadan til in solidum at betale N. N. en af ham fordret Erstatning.

Hof. St. D. 23 Juni 1902, U. f. R. 1902 A p. 619.

I et Tilfælde, hvor 4 Mænd som Bestyrelse af et Aktieselskab havde underskrevet en til en Enke overgivet Erklæring, hvori Selskabet erkendte at skyldte N. N. 10000 Kr., og hvori »Bestyrelsen garanterede«, at disse 10000 Kr. skulde, naar 1ste Prioritet i Selskabets faste Ejendom optoges, blive udbetalt til Enken, saafremt hun til den Tid havde Beløbet tilgode, fandtes Mændene at have paataget sig en personlig Forpligtelse overfor Enken, hvem N. N. havde givet Transport paa hans Fordring paa Selskabet.

H. R. D. 4 Novbr. 1901, jfr. Kbh. Ov. D. 22 Oktbr. 1900, H. R. T. 1901 p. 446, U. f. R. 1902 B p. 1.

Da Mændene uden at have meddelt Enken, naar Berigtigelsen af Prioritetslaanet skulde finde Sted, havde disponeret paa anden Maade over Laanet, fandtes de derfor solidarisk ansvarlige overfor hende.

ibid.

Da A. og B. i Forening havde solgt en dem tilhørende Ejendom til C., fandtes de at være solidarisk forpligtede til at overdrage C. Ejendommen fri for andre Forhæftelser end dem, som C. efter Købekontrakten skulde finde sig i, og B. tilpligtedes derfor — da der ifølge Forlig, indgaaet af A., var gjort Udlæg i dennes Andel i Ejendommen og en Udskrift af Udlægsforretningen var tinglæst og noteret paa Ejendommens Folium — til under en Dagbøde at skaffe den nævnte Forhæftelse udslettet af Pantebogen.

H. R. D. 11 Juni 1902, jfr. Hof. St. D. 28 Oktbr. 1901, H. R. T. 1902 p. 191, U. f. R. 1902 B p. 196.

Statueret i et Tilfælde, hvor en Brugsforenings Love bestemte, at Medlemmerne hæftede solidarisk for Foreningens Gæld, at en Foreningskreditor ialfald ikke kunde holde sig til de enkelte Medlemmer, før det havde vist sig, at han ikke kunde opnaa fuld Dækning ved Retsforfølgning mod Foreningen som saadan.

Kbh. Ov. D. 18 Maj 1903, U. f. R. 1903 A p. 538.

Den Bestemmelse i en Forbrugsforenings Love, at Foreningens Medlemmer var solidarisk ansvarlige for Opfyldelsen af enhver Foreningen paahvilende Forpligtelse, antaget kun at give Foreningens Kreditorer Beføjelse til at holde sig til dens Medlemmer, naar og forsaavidt det maatte have vist sig umuligt at opnaa Gældens Betaling hos Foreningen.

Hof. St. D. 28 Septbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 54.

I et Tilfælde, hvor der ved et tinglæst Dokument var paalagt en Gaard en ved Pant i Gaarden sikret Forpligtelse til at vedligeholde et Gravsted og betale Provsten en aarlig Godtgørelse for at føre Tilsyn hermed, og hvor Gaarden senere var udstykket i 2 Parceller, der var solgte til 2 Personer med Forpligtelse for hver af disse til at udrede Halvdelen af Udgifterne ved Vedligeholdelsen og Tilsynet, antoges det, at Provsten kunde indtale hele Vederlaget hos hver af Parcelejerne.

Vib. Ov. D. 14 Decbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 274.

En Deltager i et uansvarligt Interessentskab, som havde forpligtet sig til sammen med 5 andre Deltagere at garantere en af Interessentskabet ansat Person den ham tillagte Gage i 2 Aar, fandtes efter Lovgivningens almindelige Regler om Samkautionister at hæfte principalt for $\frac{1}{6}$ af Beløbet, subsidiært solidarisk.

Hof. St. D. 8 Febr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 424.

Et Forlig, som Kurator i en Brugsforenings efter Skiftel. § 82 behandlede Bo uden Skifterettens Approbation havde indgaaet med nogle Medlemmer af Foreningen om, at disse til fuld Afgørelse af alt Mellemværende med Foreningen skulde betale et vist Beløb, fandtes ikke at kunne frigøre Medlemmerne for deres solidariske Ansvar for Foreningens Gæld, da Kurator ikke uden Skifterettens Bemyndigelse kunde frafalde dette Ansvar.

Kbh. Ov. D. 22 Febr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 442.

En Lejer, hvis smaa Sønner sammen med nogle andre Drengene havde ituslaaet nogle Ruder i Husejerens Drivhus, dømt til at erstatte alle de ituslaaede Ruder, da hans Sønner havde deltaget i Ituslægningen, og da det efter Sagens Natur var umuligt for Ejeren at oplyse, hvilke Ruder enhver Deltager havde ituslaaet.

Kbh. Ov. D. 28 Marts 1904, U. f. R. 1904 A p. 469.

Ejerne af to Hunde dømte in solidum til at erstatte et Glasskilt, som var blevet slaaet itu under et Slagsmaal mellem Hundene.

Kbh. Gældsk. D. 21 Marts 1904, U. f. R. 1904 A p. 582.

En Bestemmelse i en Købekontrakt om en Ejendom om, at Omkostningerne ved Handelen skulde bæres af Køberne, kunde alene betragtes som ordnede Kontrahenternes indbyrdes Mellemværende, men kunde ikke være til Hinder for, at en Sagfører, som efter Anmodning af begge Kontrahenterne havde affattet Salgsdokumenterne samt besørget dem stemplede og tinglæste, holdt sig til Sælgeren for Dækning af Salær og Udlæg.

H. R. D. 18 Decbr. 1903, jfr. Kbh. Ov. Dl. 14 Juli 1902, H. R. T. 1903 p. 490, U. f. R. 1904 B p. 73.

I et Tilfælde, hvor den ene af 5 selvskiftende Arvinger var dømt til at betale et en Legatar ved Arveladerens Testamente tillagt Beløb, som Arvingernes Befuldmægtigede havde forbrugt, med Renter og Omkostninger, fandtes nævnte Arving at have Regres til sine 4 Medarvinger for $\frac{4}{5}$ af Beløbet med Renter, saaledes at de dog ikke hæftede in solidum, men hver for en Kvotapart. Derimod fandtes Medarvingerne ikke ansvarlige for de Arvingen paalagte Procesomkostninger eller for hans egne Omkostninger i Sagen mod Legataren.

Vib. Ov. D. 10 Oktbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 69.

Antaget, at en Hestehandler ved hele sin Opræden havde givet et Firma Føje til at gaa ud fra, at han hæftede solidarisk med en anden Hestehandler for Betalingen af Foder, som af Firmaet var leveret til nogle i en af sidstnævnte Hestehandler lejet Stald opstaldede Heste.

Kbh. Ov. D. 17 April 1905, U. f. R. 1905 A p. 543.

Antaget, at et gensidigt Forsørgelses- og Livrenteforsikringsselskabs Generalforsamling efter Forholdets Natur og Selskabets Love maatte være berettiget til at vedtage, at en Ekstrapræmie paalagdes Medlemmerne til Dækning af Tab, opstaaet ved en lovbefalet Forhøjelse af Præmiereserven.

Hof. St. D. 30 Oktbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 327.

A. havde i det af ham og hans Broder B. i Forening benyttede Værksted med Samtykke af B., der var tilstede, bestilt et Parti Varer til dem begge i Forening, og A. og B. havde hver faaet sin Halvdel af Varerne. Antaget, at de herefter var solidarisk forpligtede til at betale hele Partiet.

Sø-Hand. D. 19 Oktbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 435.

Antaget, at en Brugsforenings Kreditor ikke paa den Lovbestemmelse, at alle Foreningens Medlemmer var solidarisk ansvarlige i alle Foreningens Anliggender, kunde støtte en Ret til at søge et Medlem til Betaling af Foreningens Gæld, da nævnte Bestemmelse ikke kunde antages at gaa videre end til at paalægge Medlemmerne solidarisk Ansvar indbyrdes og overfor Foreningen.

Hof. St. D. 27 Aug. 1906, U. f. R. 1906 A p. 915.

Udtalt, at det enkelte Medlem herefter i hvert Fald ikke kunde gøres ansvarligt af Foreningens Kreditorer, førend Gælden var konstateret overfor Foreningen og det havde vist sig ugørligt at opnaa dens Betaling af Foreningen.

ibid.

Sparekasser, se Pengeinstituter.

Spedition, se Befordringsvæsen.

Spil.

Derunder Differencehandel, Terminshandel og Lotteri.

En Tiltalt, der som Agent for en anden til forskellige Personer havde faldt og solgt Ure mod Afdrag, saaledes at Køberen fik Ret til at erholde Andele af de paa visse opgivne udenlandske Lotterisedler faldende Gevinster, ikke fundet skyldig i Overtrædelse af L. 6 Marts 1869 § 3, da han alene var optraadt som simpel Fuldmægtig for en her i Landet bosiddende Mand.

H. R. D. 14 April 1897, jfr. Kbh. Ov. D. 26 Jan. 1897, H. R. T. 1897 p. 139, U. f. R. 1897 p. 557.

En københavnsk Forretningsmand, der ved en Agent til en Mand i Odense havde afhændet et »Medlemsbevis«, hvorved Køberen som Medlem af et »Selskab« efter i 25 Maaneder at have betalt et Kontingent fik Ret til at deltage i den Fordel, som Selskabet maatte indvinde ved Udtækning eller Salg af visse af Selskabet indkøbte, nærmere opgivne udenlandske Præmieobligationer, anset efter L. 10 April 1895 § 1, Stk. 2, ikke efter L. 6 Marts 1869 § 4. — Agenten frifundet, da han kun var optraadt som simpel Fuldmægtig for Medtaltale.

H. R. D. 28 April 1897, jfr. Kbh. Ov. D. 18 Decbr. 1896, H. R. T. 1897 p. 157, U. f. R. 1897 p. 586, jfr. p. 215.

En Tiltalt, der ved Agenter havde faldt Ure paa Afbetaling, idet der udstedtes Købebeviser, som ved første Afdrags Erlæggelse overleveredes Køberne, og som gav dem Ret til, naar Afdragene prompte betaltes, foruden et Ur at faa $\frac{1}{25}$ af Gevinsterne efter nogle dem opgivne Lodsedler i et udenlandsk Lotteri, uden at særligt Vederlag herfor beregnedes, herved fundet at have overtraadt L. 6 Marts 1869 § 3, Stk. 2.

H. R. D. 15 Juni 1897, jfr. Krim. D. 9 Marts 1897, H. R. T. 1897 p. 304.

Et Firma i New York, der ved Overenskomst af Juni 1896 med en herværende Grosserer havde afsluttet en »Terminforretning« om Majs pr. Oktbr., under Hensyn til dets Agents Optræden under Forhandlingen med Grossererens anset uberettiget til d. 29 Juli at afvikle Engagementet ved at kræve betalt en ved Prisfluktuationer til Grossererens Ugunst opstaaet Difference.

H. R. D. 20 Oktbr. 1897, jfr. Sø-Hand. D. 1 Oktbr. 1896, H. R. T. 1897 p. 487, U. f. R. 1897 p. 1114, jfr. p. 355, Sø-Hand. T. 1897 p. 396, jfr. p. 22.

En Tiltalt, der, efter ved Dom, se ovenciterede H. R. D. af 15 Juni 1897, at være straffet for Overtrædelse af L. 6 Marts 1869 § 3, Stk. 2, havde opfyldt de tidligere indgaaede Handeler, hvorfor han var blevet straffet, ved at modtage de sidste Afdrag paa Købesummerne, ikke fundet herved at have paadraget sig yderligere Ansvar.

H. R. D. 26 Oktbr. 1897, jfr. Kbh. Ov. D. 15 Juni 1897, H. R. T. 1897 p. 501, U. f. R. 1897 p. 1119.

I et Tilfælde, hvor en Handelsagent i Odense havde indgaaet den Overenskomst med et københavnsk Firma, der var Agent for et amerikansk Handelshus, at han overfor Firmaet skulde staa del credere med 25 pCt. for Afviklingen af de Firmaet gennem ham tilførte amerikanske Forretninger, fandtes Agenten alene pligtig at betale 25 pCt. af det Tab, der var lidt ved selve de ved hans Mellemskomst afsluttede Forretninger mellem det amerikanske Hus og en Mand i Odense.

Sø-Hand. D. 17 Juni 1897, U. f. R. 1897 p. 1172, Sø-Hand. T. 1897 p. 299.

Da det Beløb, der ved Højesteretsdom var tilkendt det amerikanske Hus hos den sidstnævnte Mand, var fuldt betalt med Renter, kunde intet Tab statueres at være lidt, selv om det københavnske Firma havde været pligtigt at godtgøre og havde godtgjort det amerikanske Firma et langt større Erstatningsbeløb. Navnlig maatte Omkostningerne ved Højesteretsagen, der var ophævede, være Handelsagenten uvedkommende.

ibid.

En Agent for et udenlandsk Firma, der angaves at bestyre et Serieobligationsselskab, anset efter L. 10 April 1895 § 1 for at have gaaet omkring og falbudt udenlandske Præmieobligationer paa Afbetaling, idet han til enhver, der afgav en Tiltrædelseserklæring og betalte det første Afdrag — som tilfaldt ham som Provision — overgav et medført Dokument, hvori Firmaet paa visse Betingelser tilsikrede vedkommende sammen med 99 andre Ejendomsretten over 12 nærmere angivne Obligationer.

H. R. D. 25 April 1898, jfr. Krim. D. 21 Decbr. 1897, H. R. T. 1898 p. 136, U. f. R. 1898 p. 474.

En Tiltalt, som uden Autorisation fra Justitsministeriet, jfr. Bev.

19 April 1886, havde drevet Handel med Lodsedler fra »Almindeligt dansk Vare- og Industrilotteri« i Henhold til »Købebeviser«, anset efter L. 6 Marts 1869 § 2.

H. R. D. 5 Maj 1898, jfr. Krim. D. 8 Marts 1898, H. R. T. 1898 p. 171, U. f. R. 1898 p. 535.

En Kunsthandler, som i flere Aar havde forhandlet Lodsedler til Foreningen Fremtidens Bortlodninger, dømt til at betale for alle de ham tilstillede Lodsedler til en Bortlodning, af hvilke kun en Del var afsat, men Resten ikke var tilbagesendt Foreningen før Trækningen, da saadan Tilbagesendelse havde været en i flere Aar ogsaa af Kunsthandleren fulgt Regel for Forhandlingen af Lodsedler, da et udtrykkeligt Paalæg derom var fulgt med de i Sagen omhandlede Sedler, og da Kunsthandleren ved at forsømme Tilbagesendelsen havde haft den Fordel, som Besiddelsen af Sedler yder en Spiller, indtil Trækning er sket.

H. R. D. 30 Juni 1898, jfr. Kbh. Gældsk. D. 2 Novbr. 1896, H. R. T. 1898 p. 299, U. f. R. 1898 p. 728.

I et Tilfælde, hvor A. og B. i et Par Aar havde spillet sammen paa en Klasselotteriseddel, hvor A. havde undladt at betale sin Andel af Fornyelsesprisen for 3 Trækninger, og hvor der faldt en Gevinst paa Seddelen ved den sidste af disse Trækninger, antaget, at A., der ogsaa tidligere havde undladt at betale Fornyelsesprisen, uden at Forholdet derfor var afbrudt, var berettiget til Andel af Gevinsten, da B., som havde betalt hele Fornyelsesprisen, ikke havde bevist, at han i Tide havde tilkendegivet A., at Forholdet maatte ophøre, og at A. var gaaet ind derpaa, samt da A.s Undladelse af at betale Fornyelsesprisen ikke alene kunde bringe Forholdet til Ophør.

Kbh. Ov. D. 25 Juli 1898, U. f. R. 1898 p. 768.

Udtalt, at selv om en Klasselotterikollektør ikke kan betragtes som en af de i Fr. 8 Juli 1840 § 50 omhandlede Kassebetjente, er Klasselotteriets Fordring i en Kollektørs Dødsbo i Anledning af Kasse-mangel som faldende ind under D. L. 5—14—37 privilegeret efter Konkursl. § 33 Nr. 1, og at samme Fortrinsret ifølge Skiftel. § 44, jfr. Konkursl. § 19, tilkommer Kollektørens Kautionsister, naar de have indfriet deres Kautionsforpligtelse efter Dødsfaldet.

Hof. St. Skifteek. Decis. 15 Decbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 221.

I et Tilfælde, hvor en Arbejdsmand ved sin Bortrejse fra en By havde leveret 2 Klasselotterisedler samt Penge til deres Fornyelse til 2den Trækning til en Kusk med Anmodning om at forny dem og beholde dem, idet han vilde sende Penge til fremtidig Fornyelse, fandtes Kusken, der senere havde betalt Sedlernes Fornyelse af egne Penge uden at have meddelt Arbejdsmanden, at han, naar denne ikke sendte Penge til Fornyelsen, vilde betragte Sedlerne som opgivne, uberettiget til at tilegne sig en ved 4de Trækning paa Sedlerne falden Gevinst.

Vib. Ov. D. 16 Jan. 1899, U. f. R. 1899 p. 451.

Forskellige Spørgsmaal vedrørende Afviklingen af nogle Terminsforretninger.

Sø-Hand. D. 1 April 1899, Sø-Hand. T. 1899 p. 142.

Udtalt, at Handeler, der alene dreje sig om en Prisdifference, ikke efter dansk Ret ere uforbindende. Statueret, at Retssag om en saadan Handel, der i Sverrig var afsluttet mellem en der bosat Svensker og et amerikansk Firma, saaledes at en dansk Domstol var vedtaget som Værneting, i Henhold til denne Vedtagelse maatte antages at skulle afgøres efter dansk Rets Regler.

Hof. St. D. 9 Oktbr. 1899, U. f. R. 1899 p. 995.

I et Tilfælde, hvor en Provinskøbmand, der i Aug. 1897 havde solgt et Parti Hvede til et københavnsk Firma paa Termin i New York pr. Dechr. s. A., d. 11 Aug. uberettiget havde meddelt Firmaet, at han betragtede Handelen som annulleret, udtaltes det, at Firmaet maatte være berettiget til at lægge sidstnævnte Dags Pris for Hvede i New York til Grund ved Beregningen af Erstatningen.

H. R. D. 27 Aug. 1901, jfr. Kbh. Ov. D. 28 Maj 1900, H. R. T. 1901 p. 308, U. f. R. 1901 p. 835, jfr. 1900 p. 611.

Endvidere udtalt, at det efter Retshandelens Karakter som en Handel, der skulde afvikles ved Betaling af en Difference, var uden Betydning, om Firmaet virkelig havde foretaget et Dækningskøb nævnte Dag.

ibid.

En Købmand, som gennem et Firma i New York havde købt et Parti Kaffe, Rio Nr. 7, under de for New York Kaffeboers for Terminsforretninger gældende Betingelser og Usancer, kunde ikke forlange sig løst fra Handelen, fordi Firmaet fastholdt at kunne opfylde Handelen ved at levere samme Kvantum Kaffe af Rio Nr. 9 til Nr. 1 (med en Modifikation i Prisen), da Retten hertil fulgte af Kaffeboersens Statuter, der ifølge Kontrakten ogsaa maatte gælde for Købmanden.

Sø-Hand. D. 11 Oktbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 78, Sø-Hand. T. 1900 p. 345.

Derved at nævnte Firma havde betinget sig Kommission af Købmanden, var det ikke afskaaret fra selv at optræde overfor ham som Sælger.

ibid.

L. 6 Marts 1869 § 3 anset overtraadt af en Tiltalt, som ved Agenten havde samlet en Del heri Landet boende Personer som Deltagere i et Lotteriselskab, efter hvis Vedtægter Medlemmerne, der betalte et bestemt maanedligt Bidrag, dannede Afdelinger paa 40, for hver af hvilke Afdelinger der indkøbtes 5 hele Klasselotterisedler, medens Tiltalte beholdt den ikke ubetydelige Difference mellem Bidragene og Loddernes Indkøbspris efter Fradrag af Provisionen til Agenterne.

H. R. D. 9 Oktbr. 1901, jfr. Krim. D. 15 Jan. 1901, H. R. T. 1901 p. 371, U. f. R. 1901 p. 862.

En mellem en Veksellerer og et Firma indgaaet Forretning om Levering af Værdipapirer, som, efter hvad der var Meningen, aldrig skulde leveres, idet kun en Differenceforretning i Papirernes Børskurs tilsigtedes, fandtes at maatte kaldes en Forretning paa Tid.

Gross. Soc. Resp. 11 Jan. 1901, U. f. R. 1902 A p. 311, Sø-Hand. T. 1901 p. 251.

Indehaveren af en Klasselotteriseddel havde tilbudt A. at spille med paa Sedlen, men havde forlangt Betalingen herfor erlagt straks. Antaget, at han herved havde tilkendegivet A., at denne først ved Indbetaling af sin Andel i Udgiften vilde blive Medspiller.

Hof. St. D. 23 Febr. 1903, U. f. R. 1903 A p. 317.

En Detaillist havde udbudt til Salg i sin Butik 200 Pd. Kaffe, afvejet i Halvpundspakker, af hvilke de 12 tillige indeholdt Pengebeløb, og saaledes at hver Køber selv kunde vælge, hvilken af Pakkerne — der solgtes til sædvanlig Pris — han vilde have. Detaillisten herfor anset efter L. 6 Marts 1869 § 2.

H. R. D. 7 Oktbr. 1903, jfr. Vib. Ov. D. 30 Marts 1903, H. R. T. 1903 p. 272, U. f. R. 1903 B p. 290, jfr. A p. 409.

Efter Omstændighederne antaget, at A.s Ordre til en herværende Bankier tilsigtede for ham at lade foretage »Terminshandeler« paa Berlins Børs. A., der var bekendt med, at saadanne Transaktioner var ugyldige efter tysk Ret, kunde ikke paa det tyske Forbud støtte en Vægring ved at erstatte det Tab, Bankieren havde lidt ved de af ham efter den givne Ordre foretagne Transaktioner. Bankieren fundet med Føje at have solgt de for A. indkøbte Aktier, da A. ikke havde efterkommet Bankierens Forlangende om at stille Depositum for sine Forpligtelser.

Hof. St. D. 11 April 1904, U. f. R. 1904 A p. 503.

En Fedevarehandler, der for at skaffe sig Kunder, men uden at tage højere Pris end sædvanligt, efter offentlige Bekendtgørelser havde givet dem, der købte et Pund Margarine i hans Butik, Adgang til at gætte, hvor mange Hagl der fandtes i en fremstillet klar Glasflaske, saaledes at den, der kom det rette nærmest, fik en udstillet Genstand af Værdi 45 Kr., ikke fundet skyldig i Overtrædelse af L. 6 Marts 1869 § 2.

Kbh. Ov. D. 15 April 1904, U. f. R. 1904 A p. 506.

I en Sag om Terminsspekulationer paa amerikanske Børser, der var foretagne af en svensk Købmand ved et Hamburgerfirma, antaget, at Firmaet havde været uberettiget til at undlade at efterkomme Købmandens Ordre om straks at realisere et tidligere Salg, uanset at der ved Ordrens Afgivelse bestod en Tvist mellem Parterne angaaende en anden Forretning. At Købmanden tav stille, da Ordren ikke udførtes, kunde ikke gøre nogen Forandring, idet han maatte være be-

rettiget til for dette Tilfælde at gaa ud fra, at Engagementet løb videre for Firmaets Regning.

Sø-Hand. D. 17 Marts 1904, Sø-Hand. T. 1904 p. 181.

Efter det foreliggende antaget, at en herværende Sagfører, der i en Aarrække havde givet et herværende Firma Ordre til Terminshandeler med Bjergværksaktier paa Berlins Børs, skønt saadanne Handeler var forbudte ved den tyske Børslov af 1886, maatte tilsvare Firmaet den Underbalance, som var fremkommet, efterat Firmaet havde effektueret Ordrene paa en Maade, som i Tyskland almindelig antoges ikke at stride mod Børsloven.

H. R. D. 2 Novbr. 1903, jfr. Hof. St. D. 12 Maj 1902, H. R. T. 1903 p. 348, U. f. R. 1904 B p. 1.

Spørgsmaal, om der forelaa en efter L. 6 Marts 1869 § 3 strafbar Handel med Klasselodder.

H. R. D. 20 Novbr. 1903, jfr. Krim. D. 4 Juli 1903, H. R. T. 1903 p. 430, U. f. R. 1904 B p. 45.

H. R. D. 17 Maj 1904, jfr. Krim. D. 5 Decbr. 1903, H. R. T. 1904 p. 193, U. f. R. 1904 B p. 247.

H. R. D. 16 Novbr. 1904, jfr. Krim. D. 22 Marts 1904, H. R. T. 1904 p. 535, U. f. R. 1905 B p. 35.

Spørgsmaal om Størrelsen af den Andel i en udtrukket Præmieobligation, der tilkom en Person, som mod maanedlig Betaling var Deltager i et af et Bankbureau ledet Lotteriforetagende.

Hof. St. D. 12 Decbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 156.

Efter det oplyste ikke antaget, at en Person, der havde indrettet en Lotteriklub til Sømmespil paa af ham indkøbte udenlandske Lotterisedler, ved sin Virksomhed havde kolligeret i Strid med L. 6 Marts 1869.

Kbh. Ov. D. 27 Jan. 1905, U. f. R. 1905 A p. 364.

M. H. t. en Ordre til et Spekulationskøb af et Parti Bomuld paa New York Børs udtalt, at forsaavidt endelig Ordre er givet, maa det siges at være Sædvane, at Ordren effektueres, inden skriftlig Kontrakt oprettes, og det, selv om der ikke er aftalt andet end Partiets Pris, Størrelse og Maaneden for Leveringen, men f. Eks. hverken Varens Art eller Kvalitet eller Tidspunktet, naar Købet skal ske.

Gross. Soc. Resp. 4 Aug. 1905, U. f. R. 1906 A p. 486.

A., der havde spillet sammen med B. paa en Klasselotteriseddel, fandtes at have Krav paa den paa Sedlen faldne Gevinst, skønt han var i Restance med Betalingen af sin Halvdel af Fornylsesprisen for flere Trækninger, idet B., særlig henset til, at A. tidligere havde været i lignende Restance, ikke skønnedes at have været berettiget til alene paa Grund af den nye Restance at betragte A. som udtraadt af Fællesskabet.

Kbh. Ov. D. 19 Marts 1906, U. f. R. 1906 A p. 667.

En udebleven Indstævnt, der søgtes til at betale et Beløb, han havde tabt i L'hombre, frifandtes i Medfør af D. L. 5—14—55.

Kbh. Gældsk. D. 22 Juni 1906, U. f. R. 1906 A p. 872.

Sportelvæsen, se Retsgebyrer.

Sporveje, se Erstatning og Jærnbanevæsen.

Stamhuse, se Arv II.

Stempelvæsen.

Stempelafgiften af en Salgskontrakt om en Ejendom, hvis Købesum i Kontrakten var bestemt til 260000 Kr., fandtes alene at kunne beregnes af 250000 Kr., da Kontrakten indeholdt, at der i Købesummen skulde fradrages dels en vis Del af Køberens Kurstab ved et eventuelt Prioritetslaan, dels Omkostningerne ved Handelen, dels Udgifterne ved visse Forandringer og Istandsættelser af Ejendommen, dog ialt ikke udover 10000 Kr., samt da det oplystes, at de nævnte Udgifter, der var afholdte af Køberen — de sidstnævnte efter Ejendommens Overlevering — tilsammen havde oversteget 10000 Kr.

H. R. D. 3 Novbr. 1898, jfr. Kbh. Gældsk. D. 5 Marts 1897, H. R. T. 1898 p. 471, U. f. R. 1899 p. 47, jfr. 1897 p. 830.

I et Tilfælde, hvor en Godsejer havde solgt et Fæstehus til Fæsteren ved en Købekontrakt, der var stemplet til Takst 1 Kr. ifølge L. 4 Juli 1850, jfr. Stempel. § 31 i. f., og hvor Køberen havde overdraget sin Ret til at faa Skøde til en Tredjemand ved en efter Lovgivningens almindelige Regler stemplet Købekontrakts-Transport, udtaltes det, at da det er Hovedreglen i Stempel. § 31, at der for hver Ejendomsoverdragelse kun skal erlægges Stempelafgift een Gang, og da begge de nævnte Salgsdokumenter var oprettede paa behørigt stemplet Papir, kunde der ikke fordres Stempelafgift for det Skøde, som Godsejeren udstedte til den sidste Køber.

H. R. D. 10 Decbr. 1897, jfr. Kbh. Gældsk. D. 27 Juli 1897, H. R. T. 1897 p. 678, U. f. R. 1898 p. 71.

Stempelafgiften af en Opsigelse af en hos et Brandassuranceselskab tegnet vedvarende Forsikring af Løsøre antaget at maatte beregnes, ikke efter Forsikringssummen, men efter den aarlige Præmie, der maa betragtes som et Udtryk for Genstandens Værdi, jfr. Stempel. § 64.

H. R. D. 24 Jan. 1899, jfr. Kbh. Gældsk. D. 7 Aug. 1897, H. R. T. 1898 p. 709, U. f. R. 1899 p. 328, jfr. 1898 p. 143.

I et Tilfælde, hvor Erhververne af en Ejendom havde faaet overleveret en Ejendommen vedrørende Lejekontrakt, der af den tidligere Ejer var forsynet med en ikke behørig stemplet Paategning, og hvor de, efterat Kontrakten af dem var forsynet med en stemplet Paategning om yderligere Forandring i Lejemaalet, havde fremlagt Kontrakten

under en Retssag, ansaas Ejerne ikke ansvarlige for den ved den førstnævnte Paategning begaaede Stempelovertrædelse.

H. R. D. 1 Aug. 1899, jfr. Kbh. Gældsk. D. 21 Jan. 1898, H. R. T. 1899 p. 283, U. f. R. 1899 p. 794, jfr. 1898 p. 671.

Dette støttet paa, at Ejerne ikke kunde betragtes som »Modtagere« af Kontrakten i den i Stempell. § 79 brugte Betydning, at de ikke ved at meddele Kontrakten den stemplede Paategning kunde være ifaldne et Ansvar, som ikke vilde være paadraget, hvis de i Stedet derfor havde oprettet et særskilt, paa samme Maade stemplet Dokument, og at saadant Ansvar heller ikke var paadraget ved Fremlæggelsen under Retssagen.

ibid.

Nogle her i Landet udstedte Dokumenter, hvorved Udstederen erkendte dels at have afkøbt, dels at have solgt en anden forskellige udenlandske Pengeeffekter, ifølge Stempell. § 13 ansete stempelpligtige efter Lovens § 34, jfr. § 52, som Købekontrakter, da det ikke var bevist, at Hensigten med Beviserne ikke var at konstatere et virkeligt Køb og Salg, og da det var uden Betydning, at Dokumenterne kun var underskrevne af en af Kontrahenterne, og at de paagældende Effekter mulig ikke var indførte her i Landet.

Hof. St. D. 26 Septbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 837.

En Kontrakt, hvorefter Byraadet i en Købstad skulde være berettiget til at overtage et af et Konsortium drevet elektrisk Anlæg for en Købesum, der skulde bestemmes efter Værdien af Bygninger, Maskiner, Ledninger, Inventar og det øvrige Tilbehør, fundet at maatte stemples som Købekontrakt om fast Ejendom, ikke alene forsaavidt angik Værdien af Bygningerne, men ogsaa forsaavidt angik Værdien af murfaste Maskiner.

Vib. Ov. D. 10 April 1899, U. f. R. 1899 p. 686.

Derimod fandtes Stempell. § 33, sidste Stk., ikke anvendelig, da den betimelig indsendte Kontrakt ikke indeholdt nogen Angivelse af Anlæggets Værdi, og da Konsortiet efter Opfordring af Amtet havde afgivet en særlig Angivelse af Værdien af de forskellige Genstande.

ibid.

Stempell. § 21 g. fandtes ikke at kunne medføre, at Stempeltaksten for et Skøde paa en Ejendom, som var solgt imod Betaling af en opgivet kontant Købesum og Overtagelse af en paa Ejendommen hvilende Aftægt, og som — bortset fra Aftægten — vilde være mere værd i Handel og Vandel end den kontante Købesum sammenlagt med den efter Stempell. § 21 f. kapitaliserede Aftægt, burde beregnes efter en højere Værdi end den ved nævnte Beregning fremkomne, idet Købesummen i Forbindelse med Aftægtens virkelige Værdi maatte antages at ækvivalere Ejendommens Værdi i Handel og Vandel.

Vib. Ov. D. 4 Septbr. 1899, U. f. R. 1899 p. 956.

Generalagenterne for et Forsikringsselskab, der efter erhvervet Tilladelse i en Aarrække havde berigtiget Stemplingen af de hos dem tegnede Brandforsikringer ved Indbetaling ved Aarets Udløb af et Beløb, udregnet efter Stempell. § 56, Pkt. 1 i. f., jfr. L. 21 Marts 1874 § 4, fundet ved den i Begyndelsen af Aaret 1896 gjorte Indbetaling at have berigtiget Stemplingen af alle i 1895 tegnede og fornyede, men i 1896 ophørte Forsikringer, uanset at den nævnte Tilladelse i Juni 1896 var afløst af en Tilladelse til at berigtige Stempelafgiften ved Indbetaling ved hvert Regnskabsaars Slutning af et Beløb, svarende til Værdien af de Stempelmærker, der i Aarets Løb skulde have været forbrugte, hvis Afgiften var blevet berigtiget ved Stempling af de enkelte Policer i Overensstemmelse med Stempell. § 55.

Hof. St. D. 11 Septbr. 1899, U. f. R. 1899 p. 984.

Særlig udtalt, at Generalskattedirektoratet ikke kunde antages at have været kompetent til at betinge den i Juni 1896 givne Tilladelse af, at der betaltes Stempelafgift af de nævnte ældre Policer, medmindre der efter Stempellovgivningen paahvilede Selskabet en Forpligtelse i saa Henseende.

ibid.

En Part, som under en Sags Drift havde faaet fri Proces, tilpligtet at berigtige Stemplingen af et før Bevillingens Meddelelse fremlagt Indlæg.

Kbh. Ov. D. 30 Novbr. 1896, jfr. H. R. D. 5 Decbr. 1899, H. R. T. 1899 p. 477, U. f. R. 1900 p. 74.

I et Tilfælde, hvor en Enke havde tilskødet sin Søn en Ejendom, der i Skødet var ansat til en Værdi af 12000 Kr., for hvilket Beløb Sønnen angaves at have givet Afkald paa Arv, hvor Stempelafgiften af Skødet var beregnet i Forhold til 12000 Kr., og hvor Værdien af Ejendommen efter en i Henhold til Stempell. § 21 g. i. f. afholdt Taksation var ansat til 13000 Kr., statueredes det, at Skødet ikke vilde være yderligere at stemple, da den i § 21 g. angivne Grund til at fravige den i Skødet ansatte Værdi ikke kunde antages at være tilstede.

Hof. St. D. 18 Decbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 165.

En Mand, som havde faaet en Obligation tiltransporteret, hvilken Cedenten ejede ifølge en til ham udstedt, paa Obligationen tegnet ustempelt Transport, fandtes i Henhold til Stempell. § 79 at maatte anses som »Modtager« af sidstnævnte Transport, hvorfor Stempelbøde med Rette var paalagt ham.

Kbh. Gældsk. D. 26 Septbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 177.

To Legatarer, der af Eksekutor i et Bo havde faaet de dem tillagte Legatar udbetalte uden Afdrag af Arveafgift og Efterstemplingsgebyr, tilpligtede at tilbagebetale et til de nævnte Afgifter svarende Beløb, da de havde modtaget Legaterne mod at give skadesløs Kvit-

tering, og da vedkommende Skifteret efter en i Boet derom opstaaet Disput havde decideret, at Afgifterne ikke kunde føres Boet til Udgift.

Kbh. Gældsk. D. 29 Septbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 178.

Udtalt, at skønt Stempelgebyr ifølge Stempell. § 80 ordentligvis bliver at affordre Dokumentets Ihænde-haver eller Modtager, maa Forpligtelsen til at udrede Stempelgebyr for et Dokument anses umiddelbart og ikke blot subsidiært at paahvile enhver af Udstederne.

Hof. St. D. 5 Febr. 1900, U. f. R. 1900 p. 341.

Statueret, at en i en Kontrakt om Udleje af nogle faste Ejendomme indeholdt Bestemmelse om, at Ejeren, naar Lejeren inden 5 Aar begærede det, var forpligtet til at oprette skriftlig Købekontrakt med Lejeren om Ejendommene og noget Løsøre for en Købesum af 38000 Kr., indeholdt et saadant kontraktmæssigt Tilsagn om at overdrage Ejendomsretten over Ejendommene m. m., at Kontrakten efter Stempell. § 13, Pkt. 4, jfr. § 14, maatte stemples ogsaa som Købekontrakt.

Hof. St. D. 24 Septbr. 1900, U. f. R. 1900 p. 946.

Da de nævnte Kontrahenter efter deres Opfattelse af Kontraktens Stempelpligt ikke fandtes at have haft Anledning til alt i Kontrakten specielt at opgive, hvor meget af de 38000 Kr. der var Vederlag for de faste Ejendomme, og hvor meget for Løsøret, kunde Stempell. § 13 i. f. ikke bringes til Anvendelse, og da det ikke var bestridt, at 2500 Kr. af Købesummen angik Løsøret, blev der af disse 2500 Kr. kun beregnet Stempel efter 2den Klasses Takst.

ibid.

Et af to barnløse Ægtefæller oprettet gensidigt Testamente, hvor-efter den længstlevende skulde eje og beholde hele Formuen, men denne, naar den længstlevende døde uden at have indgaaet nyt Ægteskab, skulde deles mellem begges Arvinger efter Loven, fandtes at indeholde et Afkald fra den længstlevende paa, at der ved Arveudlæget til dennes Arvinger toges Hensyn til Bestemmelsen i Fr. 21 Maj 1845 § 15. Testamentet fandtes derfor — efterat den længstlevende var død — ikke at kunne fordres efterstemplet for nogen Del af den Halvdel af Formuen, der tilfaldt den førstafdødes Arvinger.

H. R. D. 11 Juni 1903, jfr. Hof. St. D. 1 April 1901, H. R. T. 1903 p. 155, U. f. R. 1903 B p. 246, jfr. 1901 p. 521.

I et Tilfælde, hvor et Andragende fra en Enke om Tilladelse til at hensidde i uskiftet Bo af 4 myndige Børn var blevet forsynet med en Paategning om, at de samtykkede i, at hun erholdt den søgte Tilladelse, fandtes Paategningen i Medfør af Stempell. § 65 stempelpligtig som Deklaration.

Vib. Ov. D. 1 Juli 1901, U. f. R. 1901 p. 930.

Derimod fandtes den ikke stempelpligtig som 4 Deklorationer, da

hvert enkelt Barns Samtykke var betinget af, at de øvrige Børn ogsaa samtykkede, og uden dette ogsaa vilde være betydningsløst for Enken, saa at det enkelte Barns Erklæring manglede den i Stempel. § 14 fordrede Selvstændighed.

ibid.

Antaget, at en Paategning, som en Mand havde givet en af 8 Personer som solidariske Skyldnere udstedt Obligation med Panteret i et dem tilhørende Jordstykke, og som gik ud paa, at han, efterat være blevet Ejer af den en af de oprindelige Debitorer tilhørende Ottendedel af Jordstykket, var indtraadt i dennes Sted som personlig Debitor solidarisk med de øvrige 7 Debitorer for Obligationens Hovedstol, ikke burde stemples til 2den Klasses Takst, beregnet af Obligationens hele Paalydende, men kun af $\frac{1}{8}$ af dette.

Vib. Ov. D. 21 Oktbr. 1901, U. f. R. 1901 p. 979.

Antaget, at den Københavns Grundejerbank i Henhold til L. 11 Febr. 1863 § 3 tillagte Ret til at benytte ustemplet Papir til dens Debitorers Forskrivninger for Laan imod haandfaaet Pant ikke kunde hjemle, at et Dokument, hvorved Banken tilsagde et Interessentskab en Kassekredit for et vist Beløb, alene vilde være at forsyne med Deklarationsstempel.

Hof. St. D. 21 Septbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 46.

Den i en Lejekontrakt indeholdte Bestemmelse om, at Lejeren i Løbet af et Aar havde Ret til at fordrø sig Ejendommen overdraget for en opgivet Købesum, fandtes at medføre, at Kontrakten yderligere maatte stemples som Købekontrakt, da Husejeren ubetinget var pligtig at sælge for den nævnte Købesum, da Stipulationen ikke var et uvæsentligt Bipunkt i Kontrakten, og da Tilsagnet var tilstrækkelig detaljeret til at begrunde en Ret for Medkontrahenten.

Hof. St. D. 6 Juni 1904, U. f. R. 1904 A p. 560.

Et Dokument, hvorved en Panteobligation var borttransporteret, antaget at maatte stemples som Købekontrakt om fast Ejendom, da Transporthaveren ved Dokumentet i Forbindelse med Transporter paa Udlægsforretninger og Substitutioner i uindskrænkede Generalfuldmagter havde opnaaet samme Rettsstilling, som om han havde afsluttet Købekontrakt om Ejendommen.

Hof. St. D. 11 Juli 1904, U. f. R. 1904 A p. 708.

I et Tilfælde, hvor en Lejekontrakt om et Beværtningslokale for Tiden fra 1 Maj til 1 Oktbr. 1903 endvidere indeholdt, at Lejeren havde Ret til for de 4 paafølgende Sæsoner at forny Lejemaalet væsentlig paa samme Vilkaar som i den første Sæson, samt at Lejeren, hvis saadan Fornyelse fandt Sted, skulde overtage Servicet for en bestemt Sum, fandtes Kontrakten stempelpligtig som Lejekontrakt, indgaaet paa 5 Aar, og som Købekontrakt om Servicet. Renter paalagdes kun Indstævnte af Stempeltaksten, ikke af den ikendte Stempelbøde.

Hof. St. D. 13 Febr. 1905, U. f. R. 1905 A p. 377.

I et Tilfælde, hvor Skattedepartementet, efterat der under en Rets-sag var fremlagt en ubekræftet Genpart af en Kontrakt, der angaves at være bortkommet, under en derefter til Kontraktens Stempling anlagt Sag anbragte, at den originale Kontrakt havde været skrevet paa ustempelt Papir, fandtes Indstævnte berettiget til at vægre sig ved at afgive Procesoerklæring om, hvorvidt dette Anbringende var rigtigt. Da Rigtigheden af Anbringendet ikke paa anden Maade var godtgjort, blev Indstævnte allerede derfor frifundet.

H. R. D. 9 Maj 1905, jfr. Kbh. Gældsk. D. 26 Marts 1904, H. R. T. 1905 p. 194, U. f. R. 1905 B p. 257, jfr. 1904 A p. 583.

Tegningen af en Livsforsikring i et dansk Selskab for en i Paris bosat Mand var foregaaet paa den Maade, at Forsikringsbegæringen gennem Selskabets Direktion for Frankrig, der ikke havde Bemyndigelse til at forbinde Selskabet, var indsendt til dettes Hovedkontor her i Landet, hvorefter Policen var udfærdiget her. Forsikringen fandtes herefter tegnet her i Landet og Policen derfor stempelpligtig i Henhold til L. 19 Febr. 1861.

H. R. D. 23 Novbr. 1905, jfr. Kbh. Gældsk. D. 19 Marts 1904, H. R. T. 1905 p. 520, U. f. R. 1906 A p. 214.

I Henhold til Frk. N. N.s Testamente var en Kapital indsat i Overformynderiet til Rentenydelse for to Personer. Efter disses Død tilfaldt Kapitalen efter Testamentet »N. N.s Søskendes Livsarvinger efter de almindelige Arveregler«. Da ingen af de Personer, hvem Kapitalen herefter udlagdes, vilde have været N. N.s Arvinger efter Loven efter Arveforholdene ved hendes Død, fandtes der at maatte betaales Efterstemplingsafgift af hele Kapitalen uden Fradrag, se Stempell. § 25, Pkt. 1.

Kbh. Gældsk. D. 24 Novbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 378.

Statueret, at Spørgsmaalet, om nogle Genforsikringskontrakter, indgaaede mellem et dansk Forsikringsselskab og nogle udenlandske Selskaber, var stempelpligtige, maatte afgøres efter Stempell. § 55, som efter sin Ordlyd omfatter saadanne Dokumenter.

H. R. D. 29 Oktbr. 1907, jfr. Hof. St. D. 21 Maj 1906, H. R. T. 1907 p. 394, U. f. R. 1908 A p. 37, jfr. 1906 A p. 710.

De nævnte Kontrakter fandtes ikke stempelpligtige, da Stempell. § 55 udtrykkelig betinger Stempelpligten af, at Forsikringen er tegnet her i Landet, da de paagældende Forsikringer maatte anses tegnede i Udlandet, og da Stempelpligten efter det oplyste ej heller kunde støttes paa Bestemmelserne i Stempell. § 90 a.

ibid.

Stier, se Servituter og Vejvæsen.

Stiftelser og Hospitaler.

Se iøvrigt Legater og Testamenter.

Slagelse Hospital, der efter D. L. 2—19—13 og Hospitalets Fun-

dats er Lemmernes rette Arving efter Loven, anset berettiget til at fordre sig tilkendt det Beløb, der havde indestaet paa en af et Lem ved en Døds gave bortskænket Sparekassebog, da det ikke var bevist, at Beløbet var erhvervet paa en Maade, der kunde udelukke det fra at falde ind under Hospitalets Arveret.

H. R. D. 27 Novbr. 1900, jfr. Kbh. Ov. D. 16 Oktbr. 1899, H. R. T. 1900 p. 497, U. f. R. 1901 p. 28.

Antaget, at en kgl. Bevilling, hvorved det tillodes en navngiven Mand som Overdirektør for Gisselfeld Kloster at lade holde Værtshus paa Rønnede Bys Mark, maatte forstaas som tillæggende Klostret en vedvarende, ikke til den daværende Overdirektørs Funktionstid begrænset Ret.

H. R. D. 6 Maj 1901, jfr. Hof. St. D. 30 Jan. 1899, H. R. T. 1901 p. 132, U. f. R. 1901 p. 484.

Antaget, at en i Vemmetofte adelige Jomfrukloster indskrevet Dame ikke havde mistet sin Ret til Hæving derved, at hun var gaaet over til den katolske Religion.

H. R. D. 12 Febr. 1904, jfr. Hof. St. D. 9 Juni 1902, H. R. T. 1903 p. 624, U. f. R. 1904 B p. 139, jfr. 1902 A p. 596.

I et Tilfælde, hvor en Stiftelse, da dens Forpagter misligholdt sine Forpligtelser, havde gjort Arrest i Forpagterens Stiftelsen i Underpant givne Besætning og Inventarium og derefter havde tilladt Forpagteren at sælge det pantsatte ved frivillig Auktion paa Vilkaar, at Provenuet deponeredes hos en Sagfører som Stiftelsens befuldmægtigede til Sikkerhed for Stiftelsens Pantefordring, antoges det, efterat Forpagteren var gaaet fallit, at Stiftelsen ikke havde over Provenuet erhvervet Ejendomsret eller nogen saadan Ret, at det kunde holdes udenfor Konkursboet.

Hof. St. D. 16 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 534.

Stævning.

I. Stævningens Indhold og Nødvendighed.

En Appelsag mod Tjenestekarl C. C. N. under Indstævntes Udeblivelse paakendt i Realiteten, usanset at Indstævntes Bopæl i Stævningen var angivet at være Nakskov, medens Stævningen bar Paategning om at være forkyndt for Tjenestekarl C. C. N. personlig paa hans Bopæl paa en Gaard paa Landet.

Kbh. Ov. D. 18 Jan. 1897, U. f. R. 1897 p. 323.

En Sag, hvorunder en Redaktør af et i København udkommende Dagblad sagsøgte i Anledning af Injurier i Bladet, afvist under Indstævntes Udeblivelse, idet Forligsklagen — ligesom Stævningen — var forkyndt paa hans Forretningslokale i København, men det ikke kunde ses, at han havde eller havde haft Bopæl i København, og der derfor

manglede Bevis for, at han, der ogsaa var udebleven fra Forligsmæglingen, havde været lovlig indkaldt til denne.

H. R. D. 12 Juni 1899, jfr. Hof. St. D. 20 Juni 1898, H. R. T. 1899 p. 233, U. f. R. 1899 p. 775, jfr. 1898 p. 575.

Selv afset fra, at en Person, der i en Handelssag var stævnet til at møde i Sø- og Handelsretten paa en Retsdag (Torsdag) Kl. 10 — skønt sædvanlig Retstid er Kl. 9 — havde ladet møde i Sagen, forkastedes hans paa Stævningens Tidsangivelse støttede Afvisningspaastand, da det siden Udstedelsen af L. 13 April 1894, jfr. sammes § 2, havde været fast Regel, at Rettens handelskyndige Medlemmer om Torsdagen først tiltræde Retten Kl. 10, og at de til samme Dag paastævnede Sager først derefter foretages.

Sø-Hand. D. 22 Septbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 258, Sø-Hand. T. 1899 p. 15.

En Sag afvist ex officio, da Stævningen ikke var forkyndt for Indstævnte — uanset at en Overretssagfører havde givet Møde for Indstævnte og havde taget til Genmæle i Sagen, da der nemlig manglede al Oplysning om, at Indstævnte havde frafaldet lovlig Indstævning eller bemyndiget Sagføreren til paa hans Vegne at frafalde saadan.

Vib. Ov. D. 28 Maj 1900, U. f. R. 1900 p. 651.

Statueret, at et Aktieselskab gyldig kan stævnes, uden at Bestyrelsens Medlemmer eller endog blot dennes Formand nævnes i Stævningen.

Hof. St. D. 13 Jan. 1902, U. f. R. 1902 A p. 210.

Da en Indstævnt, som udeblev, i Stævningen var benævnt A. Michalsen, skønt havns Navn, som af Sagsøgeren ved Inkaminationen opgivet, var A. Michelsen, hvilket Navn ogsaa fandtes i en af Sagsøgeren fremlagt Kontrakt, blev Sagen afvist som ikke behørig deduceret.

Sø-Hand. D. 8 Aug. 1901, U. f. R. 1902 A p. 220.

En Appelsag, hvorunder en Underrettsdom paastodes annulleret og hjemvist, blev under Indstævntes Udeblivelse afvist fra Overretten ex officio, fordi Appelstævningen ikke angav, mellem hvilke Parter Dommen var afsagt, og heller ikke, i hvilken Egenskab Indstævnte, der ikke havde været Part i Underretssagen, var gjort til Modpart.

Kbh. Ov. D. 21 April 1902, U. f. R. 1902 A p. 554.

En Person, som i Stævningen var benævnt Aug. Jensen og var indstævnet til at indfri en paa Aug. Jensen trukket og med Navnet Aug. F. Jensen akcepteret Veksel, om hvem det i Stævningen var udtalt, at det var ham, der havde akcepteret Vekslen under Navnet Aug. F. Jensen, og hvis i Stævningen opgivne Bolig var en anden

end den i Vekslen opgivne, dømtes — under sin Udeblivelse — efter Citantens Paastand.

Sø-Hand. D. 6 Novbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 217, Sø-Hand. T. 1902 p. 378.

En Højesteretsstævning i en i 1ste Instans gæsteretsvis behandlet og derfor anteciperet Sag afvist, da Stævningen, der var udtaget d. 25 Febr. 1901 til Højesteretsaaret 1902, efter Fr. 15 Jan. 1817 § 5 burde være gaaet ud paa, at Sagen efter det lovbestemte Varsels Udløb uopholdelig vilde blive foretaget til Paakendelse i Højesteret. Indstævnte havde ikke givet Møde.

H. R. D. 17 Febr. 1903, H. R. T. 1902 p. 703, U. f. R. 1903 B p. 163.

En Sag, hvorunder Kuskenes Fællesforbund bl. a. var paastaet ikendt Straf efter Strfl. § 220, for saa vidt afvist, da Straf kun kan idømmes bestemte i et strafbart Forhold skyldige Personer, og da der efter Indholdet af Stævning og Forligsklage ikke kunde gives Dom over Forbundets Formand personlig.

Hof. St. D. 22 Febr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 435.

En Appelsag, hvorunder en Sagfører i Henhold til fremlagt Fuldmagt fra Indstævnte havde renunceret paa Kald og Varsel med Bemærkning, at Indstævnte iøvrigt ønskede sig betragtet som udeblevet, afvist ex officio, da Ægtheden af Fuldmagten ikke var bevist, og da en Sagførers Stilling som saadan ikke afgiver Hjemmel til, at han uden Legitimation kan paa en andens Vegne renunciere paa lagttagelsen af Forskriften i D. L. 1—4—1.

Vib. Ov. D. 30 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 488.

Udtalt, at om det end havde været overflødigt i en Stævning til den ordinære Ret at angive noget Klokkeslet for Rettens Holdelse, burde en Sag, der var paastævnet til en Retsdag Kl. 10, medens Retten først holdtes Kl. 11, under Indstævntes Udeblivelse være afvist.

Kbh. Ov. D. 13 Juni 1904, U. f. R. 1904 A p. 565.

En Arrestforretning, der var foretaget »til Sikkerhed for det nedenævnte Krav hos N. N. i N. som Indstævntes Repræsentant«, ophævet under Indstævntes Udeblivelse som ikke behørig forfulgt, da det i Stævningen ikke var anført, hvor eller hos hvem Forretningen var foretaget, og da Citanten end ikke havde assereret, at Indstævnte var gjort bekendt med Forretningen.

Hof. St. D. 11 Juli 1904, U. f. R. 1904 A p. 708.

En udebleven Indstævnt fundet lovlig stævnet, da Stævningen bar Paategning om at være forkyndt for Indstævnte personlig paa hans virkelige Bopæl N.gade Nr. 102, medens det i Stævningen som Bopæl opgivne Gade-Nr. 204 ikke eksisterede.

Sø-Hand. D. 15 Septbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 86.

At Stævningsmændene gentagne Gange havde indfundet sig paa Indstævntes Bopæl uden at træffe nogen, og at det var ubekendt, om Indstævnte havde Forretningslokale eller Kontor andetsteds, kunde ikke hjemle offentlig Indkaldelse. Sagen afvist under Indstævntes Udeblivelse.

Hof. St. D. 31 Oktbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 131.

En Afvisningspaastand, der støttedes paa, at Indstævnte, der var Bestyrer af en Beværtning, i Stævningen var benævnt Restauratør, ikke taget til Følge.

Hof. St. D. 3 April 1905, U. f. R. 1905 A p. 535.

Indstævnte, der udeblev, dømt til at betale en af ham udstedt egen Veksel, skønt denne var forsynet med Citantens uoverstregede Endossement til en Tredjemand — da det i Stævningen var gjort gældende, at Vekseln var indfriet af Citanten.

Hof. St. D. 11 Decbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 356.

A. søgte B. til Betaling af et Beløb, som B. — som det hed i Stævningen — skulde skyldes »for Lægehjælp til hans til hans Husstand hørende Datter, der ikke har Særformue«. Sagen, under hvilken B. udeblev, afvistes, da det ikke af det i Stævningen anførte saas, paa hvilket Grundlag B. søgtes til Betaling af den hans Datter ydede Lægehjælp.

Kbh. Gældsk. D. 20 Oktbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 375.

En Sag, anlagt mod »Dansk Tonekunstnerforening ved Redaktør N. N.«, afvist under de Indstævntes Udeblivelse, da Stævningen, der var forkyndt for N. N. paa hans Bolig, intet indeholdt om, i hvilken Egenskab han var indstævnet paa Foreningens Vegne.

Kbh. Gældsk. D. 12 Marts 1906, U. f. R. 1906 A p. 862.

En Vekselsag afvist, da Vekseln var akcepteret af »Elvin Ottosson«, medens Indstævnte, der udeblev, i Stævningen benævnedes »Elvin Ottosson«.

Kbh. Gældsk. D. 9 April 1906, U. f. R. 1906 A p. 867.

II. Parterne.

Se Appel III.

En Appelsag mod Bestyrelsen for et Interessentskab afvist under Indstævntes Udeblivelse, da der manglede Bevis for, at den i Stævningen nævnte Formand for Bestyrelsen — der var en anden end den for Underretten optraadte Formand — virkelig var Formand, da Stævningen forkyndtes for ham, og da Stævningen end ikke var forkyndt for ham i nævnte Egenskab eller paa Bestyrelsens Vegne.

Kbh. Ov. D. 8 Febr. 1897, U. f. R. 1897 p. 378.

En Alimentationssag afvist ex officio fra Politiretten, da der ikke havde været medindstævnet en Kurator for den mindrearige Indstævnte,

uanset at en Kurator var blevet beskikket efter Politiretsdommens Afgivelse og var medindstævnet for Overretten.

Kbh. Ov. D. 26 April 1897, U. f. R. 1897 p. 620.

En imod et Andelsselskab som Ejer af et Blad ved Bladets Redaktør anlagt Injuriesag afvist efter Paastand, da det ikke var godtgjort, at Redaktøren var bemyndiget til at modtage Søgemaal paa Selskabets Vegne.

Hof. St. D. 14 Febr. 1898, U. f. R. 1898 p. 319.

En Alimentionssag afvist fra Politiretten, da Indstævnte var mindreaarig og en Kurator ikke havde været medindstævnet.

Vib. Ov. D. 19 Decbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 166.

En Appelsag afvist under Indstævntes Udeblivelse, da Stævningen var rettet mod »Bestyrelsen for N. N. Andelsmejeri ved dens Formand P. P.«, og da det ikke af Underretsakten fremgik, hvem der var Formand, da Sagen verserede for Underretten, ligesom der heller ikke var forelagt Overretten nogen Bevislighed for, at P. P. var Formand ved Appelstævningens Forkyndelse.

Vib. Ov. D. 7 Aug. 1899, U. f. R. 1899 p. 946.

En Erstatningssag, der var anlagt efter Stævning til en udenlandsk Handlende A. ved B., som angaves at være A.s herværende Repræsentant, og hvorunder Paastanden rettedes mod A. ved B., afvist ex officio, da der, selv om B. var A.s Repræsentant, ikke var oplyst Hjemmel til her i Landet at sagsøge A. ved B.; Kost og Tæring tillagt B., der havde haft Grund til at møde under Sagen, skønt ingen Paastand var nedlagt mod ham personlig.

Sø-Hand. D. 13 Juli 1899, U. f. R. 1899 p. 1007, Sø-Hand. T. 1899 p. 265.

Et Tingsvidne, som en Person havde ladet optage til Oplysning i en Retssag mellem ham og et Bo, blev efter Boets Paastand kendt uefterrettelig, da Boet ikke havde været stævnet til det Retsmøde, i hvilket Tingsvidnet optoges.

Kbh. Ov. D. 20 Novbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 126.

Da et svensk Aktieselskab var anmeldt til Handelsregistret i København med Opgivelse af en her bosat administrerende Direktør og af et herværende Forretningskontor, maatte en Handlende, som havde afsluttet en Handel med nævnte Direktør paa Selskabets Vegne, ifølge L. 1 Marts 1889 § 34 være berettiget til angaaende en Misligholdelse af Handelen at sagsøge Selskabet i København gennem Stævning til Direktøren fra hans Kontor.

Sø-Hand. Kend. 15 Marts 1900, U. f. R. 1900 p. 421, Sø-Hand. T. 1900 p. 105.

Dette statueret, uanset at Direktøren et Aar før Sagens Anlæg

var fratraadt som saadan og derefter ikke havde staaet i noget Forhold til Selskabet, og uanset at dette ikke længere havde noget Kontor eller nogen Virksomhed her, idet Anmeldelsen ikke var blevet udsløttet eller forandret, og idet det maatte være uden Betydning, om den Handlende underhaanden var blevet vidende om Forandringen.

ibid.

En Sag, som var anlagt mod et Fabrikantfirma ved dets i Stævningen navngivne to eneste, ansvarlige Indehavere til Betaling af et Beløb en for begge og begge for en, saavel som til Stadfæstelse af en for Beløbet hos Firmaet foretaget Arrest, afvistes — under de Indstævntes Udeblivelse — forsaavidt angik Stadfæstelsen af Arresten, da Stævningen ikke var blevet forkyndt for den ene Firmaindehaver, og tillige iøvrigt for dennes Vedkommende, hvorimod den anden Indehaver dømtes til at betale Beløbet.

Hof. St. D. 13 Aug. 1900, U. f. R. 1900 p. 820.

I et Tilfælde, hvor et Vidne, der ved en under en Injuriesag afsagt Kendelse var blevet tilpligtet at besvare nogle det forelagte Spørgsmaal, havde appelleret denne Kendelse og under Appellen havde paa-staaet den appelindstævnte Part, der var mindreaarig, dømt til at betale Sagens Omkostninger i begge Instanser, fandtes det ikke at have været nødvendigt at medindstævne Appelindstævntes Kurator.

Kbh. Ov. Kend. 14 April 1902, U. f. R. 1902 A p. 531.

En Sag mod et Aktieselskab blev under dets Udeblivelse afvist ex officio, skønt Stævningen efter Stævningmændenes Paategning var forkyndt for Selskabets Formand paa hans i Stævningen opgivne Bopæl, da der manglede Oplysning om, hvorvidt denne Mand virkelig var Selskabets Formand.

Hof. St. D. 9 Juni 1902, U. f. R. 1902 A p. 601.

I et Tilfælde, hvor en mod et Andelsmejeri ved dets Formand A. anlagt Sag af Citanten var blevet indanket for Overretten efter Stævning til Mejeriet, hvor Stævningen var blevet forkyndt for »Mejeriets Formand B. paa hans Bolig«, og hvor der for Overretten fremlagdes en med B.s Navn underskrevet Udskrift af Mejeriets Forhandlingsbog, hvorefter B. paa et Bestyrelsesmøde var valgt til Formand, afvistes Sagen fra Overretten, hvor Mejeriet ikke gav Møde, idet der ikke fandtes at være tilstrækkelig Legitimation for, at B. havde kunnet modtage Stævning paa Mejeriets Vegne.

Vib. Ov. D. 13 Oktbr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 808.

Antaget, at de tilbageværende Medlemmer af Bestyrelsen for et Aktieselskab — uanset at det paa en forlængst afholdt Generalforsamling var vedtaget at opløse Selskabet, og at den Tid, for hvilken de nævnte Bestyrelsesmedlemmer var indvalgte i Bestyrelsen, forlængst

var udløbet — fremdeles repræsenterede Selskabet udadtil og kunde stævnes paa Selskabets Vegne.

H. R. D. 18 Novbr. 1902, jfr. Hof. St. D. 21 April 1902, H. R. T. 1902 p. 483, U. f. R. 1903 B p. 27, jfr. 1902 A p. 551.

I et Tilfælde, hvor det i en Højesteretsstævning opgaves, at den i de forrige Instanser Indstævnte var død efter Overretsdømmens Af-sigelse, og hvor Stævningen var udtaget mod Enken og to Mænd, der angaves at være Eksekutorer i hendes og hendes Mands Bo, blev Højesteretsstævningen under de Indstævntes Udeblivelse afvist, da der manglede Legitimation for, at de nævnte Mænd var Eksekutorer i Boet.

H. R. D. 1 Septbr. 1903, H. R. T. 1903 p. 219, U. f. R. 1903 B p. 272.

I et Tilfælde, hvor en Skatteyder i København bl. a. havde paa-staaet Overligningskommissionens Afvisning af en samme forelagt Skatteklage ophævet — hvilken Afvisning var støttet paa, at Sagen var forelagt Kommissionen for sent — blev Sagen for saa vidt ex officio afvist, da Kommissionen ikke var stævnet og ikke kunde betragtes som repræsenteret af Københavns Magistrat, der var stævnet.

Hof. St. D. 25 Jan. 1904, jfr. H. R. D. 4 Decbr. 1906, H. R. T. 1906 p. 628, U. f. R. 1907 A p. 107, jfr. 1904 A p. 414.

Tobaksarbejderforbundet i Danmark anset som rette Sagvolder under en Sag, hvorunder en Cigararbejder, der af en lokal Afdeling af Forbundet efter dettes Ordre var ekskluderet af Forbundet, paastod Eksklusionen ophævet.

Hof. St. D. 15 Febr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 430.

En Sag, hvorunder Kuskenes Fællesforbund bl. a. var paa-staaet ikendt Straf efter Strfl. § 220, for saa vidt afvist, da Straf kun kan idømmes bestemte i et strafbart Forhold skyldige Personer, og da der efter Indholdet af Stævning og Forligsklage ikke kunde gives Dom over Forbundets Formand personlig.

Hof. St. D. 22 Febr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 435.

En Sag imod et ikke til Handelsregistret anmeldt Firma og dets ene i Jurisdiktionen boende Indehaver afvist under de Indstævntes Udeblivelse, forsaavidt angik Firmaet, da den skete Indstævning af Firmaet ved den nævnte Indehaver, paa hvis Bopæl Stævningen var forkyndt, ikke fandtes tilstrækkelig.

Hof. St. D. 2 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 532.

En Sag, anlagt mod et Aktiebyggeselskab ved dets navngivne Formand og Næstformand, paa hvis Bopæle Stævningen alene var forkyndt, afvist under Indstævntes Udeblivelse, da det ikke var dokumenteret, at de nævnte Personer kunde repræsentere Selskabet, hvor-

ved bemærkedes, at i Aaret 1900 fungerede andre Mænd i de nævnte Stillinger.

Hof. St. D. 16 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 534.

Appellen af en af en Underdommer afsagt Fængslingskendelse afvist ex officio, da alene Underdommeren og ikke tillige Amtmanden paa det offentliges Vegne var stævnet.

Kbh. Ov. D. 17 Oktbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 125.

En Alimentationssag mod en mindreaarig Mandsperson afvist fra Overretten, da en Kurator ikke var medindstævnet eller var mødt.

Kbh. Ov. D. 1 Maj 1905, U. f. R. 1905 A p. 548.

Højesteretsstævningen i en offentlig Sag, der af Tiltalte var appelleret i civile Procesformer, afvist, da vedkommende Amtmand, der efter den Stilling, Amtmændene indtage til Retsplejen i offentlige Sager, maatte anses som Appellantens egentlige Modpart, ikke var stævnet.

H. R. D. 19 Decbr. 1904, H. R. T. 1904 p. 629, U. f. R. 1905 B p. 86.

A., der havde Underpant i en Vogn, som Pantsætteren trods Pantsætningen havde solgt til B., paastod B. dømt til at udlevere Vognen, subsidiært sig kendt berettiget til at foretage Udlæg i Vognen for sit Resttilgodehavende hos Pantsætteren. Statueret, at den Omstændighed, at Pantsætteren ikke var indstævnet, ikke kunde være til Hinder for Paakendelse af Sagen i Realiteten.

Vib. Ov. D. 2 April 1906, U. f. R. 1906 A p. 423.

En Sag, anlagt mod »Dansk Tonekunstnerforening ved Redaktør N. N.«, afvist under de Indstævntes Udeblivelse, da Stævningen, der var forkyndt for N. N. paa hans Bolig, intet indeholdt om, i hvilken Egenskab han var indstævnet paa Foreningens Vegne.

Kbh. Gældsk. D. 12 Marts 1906, U. f. R. 1906 A p. 862.

En Sag, som en Sproglærer, der havde fungeret som Tolk under en Justitssag, havde anlagt mod vedkommende Politimester angaaende Honoraret for denne Virksomhed, afvist ex officio, fordi Amtmanden, der maatte betragtes som det offentliges Repræsentant og altsaa som Citantens egentlige Vederpart, ikke var varslet i første Instans.

Vib. Ov. D. 30 Juli 1906, U. f. R. 1906 A p. 925.

III. Stævnevarslet.

En Sag afvist under Indstævntes Udeblivelse, da Indstævningen var sket ved en i Berlingske Tidende indrykket Bekendtgørelse, indeholdende, at Varslet af Justitiarius var bestemt til 3 Maaneder, men dette ikke var dokumenteret.

Hof. St. D. 3 Jan. 1898, U. f. R. 1898 p. 294.

En Appel af en Skifteretskendelse i et Konkursbo afvist efter Paastand fra de paa Boets Vegne i Henhold til Konkursl. § 142 stævnedes Kuratorer, da der ikke var givet demødet i Pl. 20 Jan. 1841 § 2 foreskrevne Varsel.

Vib. Ov. D. 7 Marts 1898, U. f. R. 1898 p. 387.

En Kreditors Appel af en Decision i et Konkursbo afvist ex officio, da Boets Kurator, der ikke gav Møde, ikke ved Appelstævnings Forkyndelse havde faaet det ham ifølge Pl. 20 Jan. 1841 § 2, jfr. Konkursl. § 142, tilkommende Varsel.

Kbh. Ov. D. 24 Oktbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 980.

En Stævning, forkyndt d. 11 Aug. til at falde i Rette d. 24 s. M., ikke fundet forkyndt med 14 Dages Varsel.

Sø-Hand. Kend. 5 Oktbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 196, Sø-Hand. T. 1899 p. 351.

Da Udstederen af en egen Veksel under sit Navn havde tilføjet: »Nansensgade Nr. 4« (hans daværende Forretningslokale i København), maatte han ifølge Veksell. § 4 antages at bo paa det nævnte Sted og kunde derfor søges ved Sø- og Handelsretten til Betaling af Vekslen og stævnes paa det nævnte Sted med 8 Dages Varsel, skønt han boede i Hellerup.

H. R. D. 5 Novbr. 1900, jfr. Sø-Hand. Kend. 8 Juni 1900, H. R. T. 1900 p. 450, U. f. R. 1901 p. 4, jfr. 1900 p. 770, Sø-Hand. T. 1901 p. 28, jfr. 1900 p. 211.

En Sag, anlagt ved Sø-Handelsretten mod en paa Frederiksberg boende Handlende, som drev Forretning i København (L. 19 Febr. 1861 § 20 Nr. 2), afvistes efter Indstævntes Paastand, da der ved Stævningen, der var forkyndt i hans Forretningslokale i København, kun var givet ham en Uges Varsel.

Sø-Hand. D. 24 Oktbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 97, Sø-Hand. T. 1902 p. 369.

En Sag, under hvilken Indstævnte udeblev, afvist, da det ikke fremgik af Sagen, at Indstævnte havde Bopæl i Jurisdiktionen, og da det saaledes ikke kunde ses, om han, der kun havde faaet 9 Dages Varsel, var lovlig stævnet.

Hof. St. D. 6 April 1903, U. f. R. 1903 A p. 490.

En i en Ordenssag, under hvilken Indstævnte udeblev, udtaget Højesteretsstævning afvist, da den trods D. L. 1—4—28 ikke var blevet forkyndt for Indstævnte saa tidligt, at det ham ifølge L. 11 April 1890 § 1 tilkommende Varsel var udløbet inden Højesteretsaarets Begyndelse.

H. R. D. 7 Novbr. 1902, H. R. T. 1902 p. 444, U. f. R. 1903 B p. 14.

En Sag imod en finsk Handlende anset lovlig paastævnet, uanset at Stævningen kun var udtaget med 8 Dages Varsel, idet Indstævnte var stævnet ved sin i København værende Agent, der ifølge den til Grund for Sagen liggende Kontrakt lovlig kunde stævnes paa Indstævntes Vegne.

Sø-Hand. D. 28 Maj 1903, Sø-Hand. T. 1903 p. 220.

En Vekselsag afvist under Indstævntes Udeblivelse, da Oplysning om Indstævntes Bopæl ikke forelaa, og da det herefter ikke kunde ses, om Sagen var anlagt ved rette Værneting, og om der ved Stævningens Forkyndelse, der var sket paa Indstævntes Forretningslokale en Uge, før Sagen faldt i Rette, var givet Indstævnte behørigt Varsel.

Hof. St. D. 22 Aug. 1904, U. f. R. 1904 A p. 730.

En Sag afvist fra Hof- og Stadsretten efter Paastand af Indstævnte, da denne ved Stævningens Udtagelse og Forkyndelse havde Bopæl paa Frederiksberg og derfor efter L. 11 April 1890 § 1 havde Krav paa at stævnes med 14 Dages Varsel, hvilket ikke var givet ham.

Hof. St. D. 8 Maj 1905, U. f. R. 1905 A p. 552.

En Højesteretsstævning i en efter Lovgivningen anteciperet Sag under Indstævntes Udeblivelse kendt uefterrettelig, da der ikke i Overensstemmelse med Pl. 2 Juni 1819 § 1 var sket Anmeldelse paa Justitskontoret om Varslets Udløb.

H. R. D. 2 Febr. 1905, H. R. T. 1904 p. 731, U. f. R. 1905 B p. 133.

En Højesteretsstævning afvist under Indstævntes Udeblivelse, da Varslet, skønt Indstævnte boede i Paris, ikke i Overensstemmelse med L. 11 April 1890 § 1 var bestemt af Rettens Justitiarius.

H. R. D. 27 Juni 1905, H. R. T. 1905 p. 295, U. f. R. 1905 B p. 318.

Udtalt, at saadan Afvisning ogsaa maatte blive en Følge dels af, at Stævningen, der var udtaget til Højesteretsaaret 1905, i Medfør af D. L. 1—4—28 skulde være forkyndt for Indstævnte saa betids, at det Indstævnte tilkommende Varsel udløb forinden Højesteretsaarets Begyndelse, medens den først var forkyndt d. 11 Marts 1905, dels deraf, at Appellanten ikke havde oplyst, at selve Forkyndelsen var sket paa lovlig Maade.

ibid.

I et Tilfælde, hvor en i et Konkursbo afsagt Decision var indanket for Overretten, afvistes Appelsagen, da Stævningen ikke var forkyndt for Kurator med det i Pl. 20 Jan. 1841 § 2 fastsatte Varsel.

Kbh. Ov. D. 23 April 1906, U. f. R. 1906 A p. 688.

IV. Stævningens Forkyndelse.

En Appelsag imod Tjenestekarl C. C. N. under Indstævntes Ude-

blivelse paakendt i Realiteten, uanset at Indstævntes Bopæl i Stævningen var angivet at være Nakskov, medens Stævningen bar Paategning om at være forkyndt for Tjenestekarl C. C. N. personlig paa hans Bopæl paa en Gaard paa Landet.

Kbh. Ov. D. 18 Jan. 1897, U. f. R. 1897 p. 323.

En Appelsag imod Bestyrelsen for et Interessentskab afvist under Indstævntes Udeblivelse, da der manglede Bevis for, at den i Stævningen nævnte Formand for Bestyrelsen — der var en anden end den for Underretten optraadte Formand — virkelig var Formand, da Stævningen forkyndtes for ham, og da Stævningen end ikke var forkyndt for ham i nævnte Egenskab eller paa Bestyrelsens Vegne.

Kbh. Ov. D. 8 Febr. 1897, U. f. R. 1897 p. 378.

En Sag, hvorunder Indstævnte med et af Rettens Justitiarius fastsat Varsel var stævnet ved offentlig Stævning, hvori det angaves, at hans nuværende Bopæl og Opholdssted var ubekendt, men at hans sidste bekendte Bopæl var København, under Indstævntes Udeblivelse afvist fra Hof- og Stadsretten, idet Hjemmel til at anlægge Sagen i København ikke var oplyst.

Hof. St. D. 26 April 1897, U. f. R. 1897 p. 617.

En Appelsag afvist fra Overretten under Indstævntes Udeblivelse, da Stævningen var forkyndt paa Indstævntes Bopæl, ikke paa hans Forretningslokale, for hans Kompagnon, der ikke saas at henhøre til Indstævntes Husstand.

Vib. Ov. D. 10 Maj 1897, U. f. R. 1897 p. 755.

En Appelsag afvist under Indstævntes Udeblivelse, da Appelstævningen var forkyndt for Indstævnte paa et Birkekantor, og Stævningsmændenes Paategning om, at han havde vedtaget Forkyndelsen for lige saa lovlig, som om den var sket paa hans Bopæl, var uden Betydning.

Kbh. Ov. D. 19 Juli 1897, U. f. R. 1897 p. 856.

En ved offentlig, ikke for Indstævnte forkyndt Stævning appelleret Sag afvist fra Overretten under Indstævntes Udeblivelse, idet der ikke forelaa Oplysning om, at Appellanten ved Appelstævningens Udtagelse havde bestræbt sig for at komme til Kundskab om Indstævntes Opholdssted, og Betingelsen for offentlig Stævning efter L. 11 April 1890 § 3 saaledes ikke var tilstede.

Kbh. Ov. D. 2 Aug. 1897, U. f. R. 1897 p. 926.

En Paastand om Afvisning, fordi den ved Stævningens Forkyndelse til Indstævnte overleverede Genpart af Stævningen ikke udviste, hvilken Dag Stævningen var udtaget, ikke taget til Følge.

Hof. St. Kend. 1 Novbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 107.

En Sag unde Indstævntes Udeblivelse afvist fra Underretten, da

Stævningen var forkyndt i hans Fraværelse for hans Datter paa deres fast Bopæl, uden at Datterens Navn var opgivet i Forkyndelsespaategningen.

Kbh. Ov. D. 15 Novbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 118.

En Sag imod et Byraad ved dets Formand, Borgmesteren, afvist under Indstævntes Udeblivelse, da Stævningen var forkyndt paa Borgmesterens Bopæl i hans Fraværelse for hans Fuldmægtig N. N.

Kbh. Ov. D. 29 Novbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 125.

I et Tilfælde, hvor en Stævning under Indstævntes midlertidige Ophold i Udlandet var forkyndt paa hans Bopæl for hans Hustru, udtalt, at det ikke paahvilede Stævningmændene at give Stævningen Paategning om, at Indstævnte opholdt sig i Udlandet, selv om dette maatte have været dem bekendt.

Kbh. Ov. D. 13 Decbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 128.

En Sag afvist under Indstævntes Udeblivelse, da Stævningen, hvori det anførtes, at Indstævnte ikke for Tiden havde nogen fast Bopæl, var forkyndt for Indstævnte paa et Hospital, men det ikke var oplyst, at han ikke havde nogen fast Bopæl.

Sø-Hand. D. 4 Septbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 165.

En Sag afvist under Indstævntes Udeblivelse, fordi Indstævnte ikke ansaas behørig varslet, idet Stævningen var forkyndt paa hans Bopæl for hans Hustru, der havde erklæret til Stævningmændene, at hendes Mand var fængslet, og at hun ikke kunde faa ham i Tale.

Sø-Hand. D. 16 Septbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 168, Sø-Hand. T. 1898 p. 1.

En Paastand om en Sags Afvisning paa Grund af Stævningens utilstrækkelige Forkyndelse ikke taget til Følge, da Stævningen bar Paategning om, at den, da ingen var tilstede paa Bopælen, var forkyndt for en i samme Etage boende Frue, hvem Stævningmændene havde leveret Genpart af Stævningen, og som havde lovet at levere den til Indstævnte med Underretning om Forkyndelsen, samt da dette var sket og Indstævnte derefter var mødt.

Hof. St. Kend. 31 Jan. 1898, U. f. R. 1898 p. 312.

En Højesteretsstævning afvist, fordi den ikke var forkyndt for de tilforordnede i vedkommende Overret.

H. R. D. 21 Novbr. 1898, H. R. T. 1898 p. 513, U. f. R. 1899 p. 72.

En privat Politisag afvist fra Overretten, da der ikke ved Forkyndelsen af Overretsstævningen var leveret Indstævnte nogen Genpart, og da der ikke fandtes Hjemmel til at undtage private Politisager fra Forskriften i L. 11 April 1890 § 3, Stk. 3.

Vib. Ov. D. 5 Decbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 163.

En Bladredaktør anset lovlig stævnet ved Stævningens Forkyn-

delse paa Bladets Redaktionskontor for den der antrufne Redaktionssekretær, skønt Kontoret var lejet af Bladets Ejere, der ogsaa betalte Lejen, da den indstævnte Redaktør maatte forudsættes at forestaa Kontoret, saa at Lokalet efter L. 11 April 1890 § 3, Stk. 1, maatte betragtes som hans Kontor.

Hof. St. Kend. 20 Febr. 1899, U. f. R. 1899 p. 416.

Ved Forkyndelse af et Udpantningsdekret kan Genpart af Dekretet ikke forlanges leveret.

Kbh. Ov. D. 27 Febr. 1899, U. f. R. 1899 p. 419.

En Appelsag afvist under Indstævntes Udeblivelse, da Stævningsmændene — hvis Kompetence var behørig attesteret — ikke i Overensstemmelse med Fr. 3 Juni 1796 § 20 havde attesteret, at deres Bevidnelse om Forkyndelsen af Stævningen var afgivet i Kraft af deres Ed som beskikkede Stævningsmænd.

Vib. Ov. D. 8 Maj 1899, U. f. R. 1899 p. 702.

En Sag afvist under Indstævntes Udeblivelse paa Grund af Mangler ved Stævningens Forkyndelse.

Sø-Hand. D. 13 Juli 1899, Sø-Hand. T. 1899 p. 263.

En Appelsag afvist under Indstævntes Udeblivelse, da Stævningen var rettet mod »Bestyrelsen for N. N. Andelsmejeri ved dens Formand P. P.«, og det ikke af Underrettsakten fremgik, hvem der var Formand, da Sagen verserede for Underretten, lige saa lidt som det var legitimeret, at P. P. var Formand, da Stævningen forkyndtes.

Vib. Ov. D. 7 Aug. 1899, U. f. R. 1899 p. 946.

I et Tilfælde, hvor en Gældskommissionsklage efter Stævningsmændenes Paategning var forkyndt for den indstævnte Dame paa hendes i Klagen opgivne Bopæl ved hendes Tjenestepige, og hvor Indstævntes Søn mødte for hende og paastod Sagen afvist under Anbringende af, at hun ikke boede paa det opgivne Sted, men i Slagelse, afvistes Sagen, fordi Citanten ikke havde oplyst, at Sagen var anlagt ved rette Værneting.

Kbh. Gældsk. D. 11 Decbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 183.

En Stævning, der var forkyndt for Indstævnte paa hans Forretningslokale ved hans Logisvært, fandtes ikke lovlig forkyndt, da det ikke var oplyst, at Logisværten stod i noget Forhold til Indstævntes Forretning.

Sø-Hand. D. 8 Marts 1900, U. f. R. 1900 p. 421.

Da et svensk Aktieselskab var anmeldt til Handelsregistret i København med Opgivelse af en her bosat administrerende Direktør og af et herværende Forretningskontor, maatte en Handlende, som havde afsluttet en Handel med nævnte Direktør paa Selskabets Vegne, ifølge L. 1 Marts 1889 § 34 være berettiget til angaaende en Misligholdelse

af Handelen at sagsøge Selskabet i København gennem Stævning til Direktøren for hans Kontor.

Sø-Hand. Kend. 15 Marts 1900, U. f. R. 1900 p. 421, Sø-Hand. T. 1900 p. 105.

Dette statureret, uanset at Direktøren et Aar før Sagens Anlæg var fratraadt som saadan og derefter ikke havde staaet i noget Forhold til Selskabet, og uanset at dette ikke længere havde noget Kontor eller nogen Virksomhed her, idet Anmeldelsen ikke var blevet udslettet eller forandret, og idet det maatte være uden Betydning, om den Handlende underhaanden var blevet vidende om Forandringen.

ibid.

I et Tilfælde, hvor en i Sverrig bosat Mand i Henhold til Konkursl. § 164 var blevet belagt med personlig Arrest og i Medfør af D. L. 1—2—19, Stk. 2, med Føje fandtes sagsøgt ved en københavnsk Ret, blev Stævningen, der var forkyndt for ham i Arresten, anset lovlig forkyndt.

Sø-Hand. D. 15 Marts 1900, U. f. R. 1900 p. 423, Sø-Hand. T. 1900 p. 108.

En Sag afvist ex officio, da Stævningen ikke var forkyndt for Indstævnte — uanset at en Overretssagfører havde givet Møde for Indstævnte og havde taget til Genmæle i Sagen, da der nemlig manglede al Oplysning om, at Indstævnte havde frafaldet lovlig Indstævning eller bemyndiget Sagføreren til paa hans Vegne at frafalde saadan.

Vib. Ov. D. 28 Maj 1900, U. f. R. 1900 p. 651.

En Sag, under hvilken Indstævnte udeblev, afvist ex officio, da Forkyndelsespaategningen paa Stævningen ikke indeholdt Oplysning om, i hvilken Jurisdiktion Forkyndelsen var foregaaet, eller om, hvorvidt den var foretaget af de for den paagældende Jurisdiktion beskikkede Stævningmænd, samt da Kompetenceattest manglede.

Vib. Ov. D. 18 Juni 1900, U. f. R. 1900 p. 656.

En Sag, som var anlagt mod et Fabrikantfirma ved dets i Stævningen navngivne to eneste, ansvarlige Indehavere til Betaling af et Beløb in solidum, saavel som til Stadfæstelse af en for Beløbet hos Firmaet foretaget Arrest, afvistes under de Indstævntes Udeblivelse, forsaavidt angik Stadfæstelsen af Arresten, da Stævningen ikke var blevet forkyndt for den ene Firmaindehaver, og tillige iøvrigt for dennes Vedkommende, hvorimod den anden Indehaver dømtes til at betale Beløbet.

Hof. St. D. 13 Aug. 1900, U. f. R. 1900 p. 820.

En Sag, hvorunder Indstævnte udeblev, afvist ex officio, da Indstævntes Hustru, for hvem Stævningen var forkyndt, ifølge Stævnings-

mændenes Paategning havde erklæret, at hendes Mand havde forladt hende, og at hun ikke kendte hans Bopæl.

Kbh. Gældsk. D. 3 Juli 1900, U. f. R. 1901 p. 224.

En Sag, hvorunder Indstævnte udeblev, afvist, da Stævningen, der var forkyndt for Værten i den Ejendom, i hvilken Indstævnte boede, ikke fandtes behørigt forkyndt.

Kbh. Gældsk. D. 17 Septbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 230.

En Appelsag afvist ex officio, da der ikke var overleveret Underdommeren — der ikke gav Møde — en Genpart af Stævningen.

Kbh. Ov. D. 21 Jan. 1901, U. f. R. 1901 p. 279.

En Sag fandtes ikke at kunne fordres afvist, fordi der ikke var leveret Indstævnte en Genpart af Stævningen, da dette skyldtes Indstævntes egen Optræden ved Forkyndelsen.

Hof. St. D. 1 April 1901, U. f. R. 1901 p. 518.

En i Henhold til Fr. 11 Septbr. 1839 § 16, jfr. § 9, anlagt Skilsmisseg afvist ex officio, da det ikke var dokumenteret, at Stævningen havde været indrykket tre Gange i Berlingske Tidende.

Hof. St. D. 3 Juni 1901, U. f. R. 1901 p. 718.

I et Tilfælde, hvor Justitiarius i Hof- og Stadsretten ved Paategning paa en Stævning, i hvilken Indstævnte angaves at bo i England, havde bestemt Varslet til 2 Maaneder, og hvor Stævningen derefter var blevet bekendtgjort i Berlingske Tidende, afvistes Sagen, under hvilken Indstævnte udeblev, ex officio, eftersom Citanten intet havde oplyst om, at han ikke havde kunnet komme til Kundskab om Indstævntes Bopæl i England, hvorfor Betingelserne for offentlig Indstævning ifølge L. 11 April 1890 § 3 ikke havde været tilstede.

Hof. St. D. 3 Juni 1901, U. f. R. 1901 p. 721.

En Sag, under hvilken Indstævnte udeblev, afvist, da det af Stævningensmændenes Paategning, der lød paa, at Stævningen var forkyndt paa Indstævntes Bopæl »for den i hans Tjeneste værende Hr. Petersen«, ikke kunde ses, om Forkyndelsen var sket for en til Indstævntes Husstand hørende Person.

Kbh. Gældsk. D. 11 Jan. 1901, U. f. R. 1901 p. 744.

En mod en Premierløjtnant anlagt Gældssag, under hvilken Indstævnte efter haft Udsættelse udeblev, afvistes ex officio, fordi Stævningen ikke var behørigt anmeldt for Indstævntes Chef, idet Anmeldelsen kun var sket paa den Maade, at Stævningensmændene i Chefens Fraværelse havde lagt en Genpart af Stævningen i Brevkassen ved Chefens Embedskontor.

Hof. St. D. 29 Juli 1901, U. f. R. 1901 p. 1003.

En Gældssag, under hvilken Indstævnte, Assistent paa Orlogs-

værftet, Ølhandler N. N., efter haft Udsættelse udeblev, afvistes ex officio, da Stævningen ikke saas at være anmeldt for Indstævntes militære Chef.

Kbh. Gældsk. D. 2 Aug. 1901, U. f. R. 1902 A p. 156.

I et Tilfælde, hvor en Stævning til en Tjenestekarl, der i Stævningen angaves at bo og tjene paa »Solvang« i Lyngby, var blevet forkyndt for ham personlig »paa hans Arbejdssted paa Lyngbygaard«, fandtes Stævningen ikke at være lovlig forkyndt, da det ikke saas, at det nævnte Sted i anden Forstand var hans Arbejdssted, end at han i Forkyndelsens Øjeblik var beskæftiget paa Gaarden eller dennes Tilliggende. Sagen, under hvilken han udeblev, afvistes derfor ex officio.

Kbh. Ov. D. 24 Marts 1902, U. f. R. 1902 A p. 466.

En Sag mod et Aktieselskab blev under dettes Udeblivelse afvist ex officio, skønt Stævningen efter Stævningmændenes Paategning var forkyndt for Selskabets Formand paa hans i Stævningen opgivne Bopæl, da der manglede Oplysning om, hvorvidt denne Mand virkelig var Selskabets Formand.

Hof. St. D. 9 Juni 1902, U. f. R. 1902 A p. 601.

En ved Sø- og Handelsretten anlagt Sag afvist ex officio under Indstævntes Udeblivelse, da Stævningen alene var forkyndt ved Bekendtgørelse i Berlingske Tidende med det af Rettens Formand bestemte Varsel og ikke havde været søgt forkyndt i Malmø, hvor Indstævnte havde haft Bopæl, idet der ikke forelaa noget til Bestyrkelse af Citantens Anbringende om, at Indstævnte var forsvundet fra Malmø, og at det ikke vidstes, hvorhen han havde begivet sig.

Sø-Hand. D. 9 Jan. 1902, U. f. R. 1902 A p. 646, Sø-Hand. T. 1902 p. 133.

En indstævnt Mand, der udeblev, dømt efter Paastanden, skønt hans Hustru, for hvem Stævningen var forkyndt paa den i Stævningen opgivne Bolig, efter Stævningmændenes Paategning havde bemærket, at Indstævnte 2 Dage forud var rejst til Udlandet for ikke mere at vende tilbage til Landet — idet dette ikke behøvede at opfattes som enstydigt med, at han ikke mere havde nogen Bopæl her.

Sø-Hand. D. 27 Febr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 660, Sø-Hand. T. 1902 p. 174.

Deraf, at en Stævning bar Stævningmændenes Paategning om at være forkyndt for Indstævnte paa hans i Stævningen opgivne Bopæl ved hans navngivne Forvalter, fandtes det ikke at fremgaa, at Indstævnte — hvad denne bestred — havde Bopæl paa det nævnte Sted.

Sø-Hand. D. 10 April 1902, U. f. R. 1902 A p. 668, Sø-Hand. T. 1902 p. 203.

I et Tilfælde, hvor en mod et Andelsmejeri ved dets Formand A. anlagt Sag var blevet appelleret af Citanten efter Stævning til Mejeriet, hvor Stævningen var blevet forkyndt for »Mejeriets Formand B.

paa hans Bolig«, og hvor der for Overretten fremlagdes en med B.s Navn underskrevet Udskrift af Mejeriets Forhandlingsbog, hvorefter B. paa et Bestyrelsesmøde var valgt til Formand, afvistes Sagen fra Overretten, hvor Mejeriet ikke gav Møde, idet der ikke fandtes at være tilstrækkelig Legitimation for, at B. havde kunnet modtage Stævning paa Mejeriets Vegne.

Vib. Ov. D. 13 Oktbr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 808.

Antaget, at de tilbageværende Medlemmer af Bestyrelsen for et Aktieselskab — uanset at det paa en forlængst afholdt Generalforsamling var vedtaget at opløse Selskabet, og at den Tid, for hvilken de nævnte Bestyrelsesmedlemmer var indvalgte i Bestyrelsen, forlængst var udløbet — fremdeles repræsenterede Selskabet udadtil og kunde stævnes paa Selskabets Vegne.

H. R. D. 18 Novbr. 1902, jfr. Hof. St. D. 21 April 1902, H. R. T. 1902 p. 483, U. f. R. 1903 B p. 27, jfr. 1902 A p. 551.

Under Indstævntes Udeblivelse afvistes en Sag ex officio fra Sø- og Handelsretten, fordi det ikke af det foreliggende fremgik, at Indstævnte var lovlig varslet eller bosat i København, skønt Stævningen angav, at Indstævnte boede i København hos sine Forældre, og skønt Stævningen var forkyndt dér for hans Moder. Ved Inkaminationen havde nemlig en Sagfører fremlagt en Erklæring fra Indstævntes Fader om, at Indstævnte ikke havde boet hos ham.

Sø-Hand. D. 14 Aug. 1902, U. f. R. 1903 A p. 46.

Et Aktieselskab anset behørigt stævnet, skønt dets Bestyrelse ikke var stævnet, idet det havde modtaget Stævningen, der blev forkyndt for det paa dets Kontor ved dets Forretningsfører.

Kbh. Gældsk. D. 20 Oktbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 154.

En Sag afvist efter Paastand af Indstævnte, der havde Ansættelse som Værkfører paa en Fabrik, da Stævningen var forkyndt paa Fabrikken for en anden der ansat Person, og da denne Forkyndelse ifølge L. 11 April 1890 § 3 ikke var gyldig.

Kbh. Gældsk. D. 31 Oktbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 158.

Attest om Stævningmændenes Kompetence ikke fundet nødvendig, skønt Indstævnte udeblev. (Dissens).

Vib. Ov. D. 15 Decbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 196.

En Stævning, forkyndt for Indstævnte paa den opgivne Bolig ved hans Logisværtinde, fandtes lovlig forkyndt.

Hof. St. Kend. 9 Marts 1903, U. f. R. 1903 A p. 348.

Da en indstævnt Forening havde givet Møde efter en Stævning, forkyndt paa dens Kontor for den Mand, af hvem den havde lejet Kontoret, og da Foreningen end ikke havde gjort gældende, at den ikke rettidig havde faaet Kundskab om Stævningen gennem den

stedfundne Forkyndelse, forkastedes dens Indsigelse mod Stævnings Lovlighed.

Hof. St. Kend. 9 Marts 1903, U. f. R. 1903 A p. 349.

En Appelsag, hvorunder Indstævnte, der udeblev, var offentlig indstævnet, afvist ex officio, da den Omstændighed, at et til ham afsendt, til et Sted i Slesvig, hvor han havde tjent, adresseret Brev, var returneret med Paategning om, at han var »bortrejst, uvist hvorhen«, ikke afgav Hjemmel for offentlig Indstævning.

Vib. Ov. D. 26 Jan. 1903, U. f. R. 1903 A p. 400.

En Appelsag, hvorunder Indstævnte, en Korpslæge, udeblev, afvist ex officio, da Appelstævningen ikke saas at være anmeldt for Korpslægens Foresatte.

Vib. Ov. D. 27 April 1903, U. f. R. 1903 A p. 414.

En Sag, under hvilken Indstævnte udeblev, afvist ex officio, da Stævningen var forkyndt paa Indstævntes Kontor for hans Datter, uden at der forelaa Oplysning om, at hun hørte til Kontorpersonalet.

Vib. Ov. D. 18 Maj 1903, U. f. R. 1903 A p. 456.

En Indstævnt anset lovlig varslet, skønt hans Hustru ved Stævnings Forkyndelse paa den opgivne Bopæl havde udtalt, at han var rejst til Amerika, og skønt han i Retten havde ladet erklære, at han ikke agtede at vende tilbage — da han ikke havde oplyst Omstændigheder, der gav Føje til at antage, at han havde opgivet sin hidtidige Bopæl i København.

Hof. St. D. 15 Juni 1903, U. f. R. 1903 A p. 569.

En Sag, under hvilken Indstævnte udeblev, afvist, da Stævningen var forkyndt for Indstævntes 12aarige Datter.

Kbh. Gældsk. D. 19 Juni 1903, U. f. R. 1903 A p. 606.

I et Tilfælde, hvor en Stævning ifølge Stævningsmændenes Paategning var forkyndt paa Indstævntes i Stævningen opgivne Bopæl for hans Logisværtindes derboende Datter, toges der intet Hensyn til hans ganske ubestyrkede Paastand om, at han ikke boede dér.

Sø-Hand. D. 7 Maj 1903, U. f. R. 1903 A p. 675, Sø-Hand. T. 1903 p. 178.

En Sag under Indstævntes Udeblivelse afvist, da der manglede Kompetenceattest m. H. t. den ene af de Stævningsmænd, der havde forkyndt Overretsstævningen.

Kbh. Ov. D. 20 Juli 1903, U. f. R. 1903 A p. 792.

En Højesteretsstævning i en civil Sag afvist, da den ikke var forkyndt for Dommerne i Overretten, og da den, forsaavidt den var forkyndt for Indstævnte, der ikke gav Møde, ikke var forsynet med Attest om Stævningsmændenes Kompetence.

H. R. D. 11 Juni 1903, H. R. T. 1903 p. 154, U. f. R. 1903 B p. 245.

I et Tilfælde, hvor det i en Højesteretsstævning opgaves, at den i de forrige Instanser Indstævnte var død efter Overretsdømmens Afviselse, og hvor Stævningen var udtaget mod Enken og to Mænd, der angaves at være Eksekutorer i hendes og hendes Mands Bo, blev Højesteretsstævningen under de Indstævntes Udeblivelse afvist, da der manglede Legitimation for, at de nævnte Mænd var Eksekutorer i Boet.

H. R. D. 1 Septbr. 1903, H. R. T. 1903 p. 219, U. f. R. 1903 B p. 272.

I et Tilfælde, hvor Forkyndelse af Forligsklage og Stævning var sket paa det deri som Bopæl opgivne Sted i København, blev en Afvisningspaastand, støttet paa, at dette Sted kun var Indstævntes Forretningslokale, forkastet, da Indstævnte boede i København, da Forkyndelse af Stævning lovlig kan ske paa Forretningslokalet, og da Indstævnte havde modtaget Forkyndelserne med lovligt Varsel og var mødt saavel i Forligskommissionen som i Retten.

Hof. St. D. 21 Septbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 49.

En Afvisningspaastand — der støttedes paa, at Indstævnte 8 Dage før Stævningens Forkyndelse var rejst til Amerika, hvor han ifølge Erklæringer bl. a. fra hans Hustru, for hvem Stævningen var forkyndt paa Ægtefællernes tidligere fælles Bopæl, agtede at tage fast Ophold — forkastedes, idet Indstævnte ikke antoges endelig at have opgivet sit Domicil i København, navnlig fordi intet var oplyst om, at han da eller senere havde opnaaet nogen Stilling eller Beskæftigelse i Amerika.

Hof. St. Kend. 12 Oktbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 171.

En Sag imod et Firma under Indstævntes Udeblivelse afvist fra Gældskommissionen, da det ikke saas, at Firmaets i Stævningen angivne Forretningskontor i København, hvor Stævningen var forkyndt, til Handelsregistret var anmeldt som Forretningskontoret, jfr. L. 1 Marts 1889 § 34, og da der derfor manglede Sikkerhed for, at Sagen rettelig var indbragt for nævnte Kommission.

Kbh. Gældsk. D. 10 Juli 1903, U. f. R. 1904 A p. 241.

En Appelsag afvist fra Overretten under Indstævntes Udeblivelse, da der manglede Kompetenceattest for de Mænd, som havde forkyndt Stævningen.

Kbh. Ov. D. 29 Febr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 450.

Se ogsaa Kbh. Ov. D. 18 Juli 1904, U. f. R. 1904 A p. 719.

En Appelsag, hvorunder en Sagfører i Henhold til fremlagt Fuldmagt fra Indstævnte havde renunceret paa Kald og Varsel med Bemærkning, at Indstævnte iøvrigt ønskede sig betragtet som udeblevet, afvist ex officio, da Ægtheden af Fuldmagten ikke var bevist, og da en Sagførers Stilling som saadan ikke afgiver Hjemmel til, at han uden Legitimation kan paa en andens Vegne renuncere paa lagttagelsen af Forskriften i D. L. 1—4—1.

Vib. Ov. D. 30 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 488.

Da Hoved- og Kontinuationsstævningen i en Sag om Ejendomsdom til tvende borteblevne Personers Formue, som for hver udgjorde 148 Kr., kun havde været bekendtgjort hver en enkelt Gang i Berlingske Tidende, afvistes Sagen, jfr. L. 11 April 1890 § 3.

Hof. St. D. 11 April 1904, U. f. R. 1904 A p. 494.

En Stævning til tvende Fagforeninger anset lovlig forkyndt, da Forkyndelsen var sket paa den ene Forenings Hjemsted ved dens Formand og paa den anden Forenings Forretningssted ved dens Forretningsfører.

Hof. St. D. 2 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 529.

En Sag imod et ikke til Handelsregistret anmeldt Firma og dets ene i Jurisdiktionen boende Indehaver afvist under de Indstævntes Udeblivelse, forsaavidt angik Firmaet, da den skete Indstævning af Firmaet ved den nævnte Indehaver, paa hvis Bolig Stævningen var forkyndt, ikke fandtes tilstrækkelig.

Hof. St. D. 2 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 532.

En Sag, anlagt mod et Aktieselskab ved dets navngivne Formand og Næstformand, paa hvis Bopæle Stævningen alene var forkyndt, afvist under Indstævntes Udeblivelse, da det ikke var dokumenteret, at de nævnte Personer kunde repræsentere Selskabet, hvorved bemærkedes, at i Aaret 1900 fungerede andre Mænd i de nævnte Stillinger.

Hof. St. D. 16 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 534.

En Appel af en Auktionsrets Kendelse afvist ex officio under de Indstævntes Udeblivelse, da Stævningen ikke var forkyndt for den ene af disse, men kun forsynet med en med dennes Navn underskrevet Paategning om, at Stævningen var forkyndt for Underskriveren.

Kbh. Ov. D. 18 Juli 1904, U. f. R. 1904 A p. 717.

Se ogsaa Kbh. Ov. D. 18 Juli 1904, U. f. R. 1904 A p. 719.

En Sag afvist under Indstævntes Udeblivelse, da det i Stævningen som Bopæl angivne Sted ifølge Stævningmændenes Forkyndelsespaategning kun var Indstævntes Værksted, og da det derfor ikke vidstes, om Indstævnte boede i Jurisdiktionen.

Hof. St. D. 12 Septbr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 741.

En Højesteretsstævning afvist under Indstævntes Udeblivelse, da den ikke var forkyndt for Indstævnte.

H. R. D. 30 Aug. 1904, H. R. T. 1904 p. 358.

En udebleven Indstævnt fundet lovlig stævnet, da Stævningen bar Paategning om at være forkyndt for Indstævnte personlig paa hans virkelige Bopæl, N.gade Nr. 102, medens det i Stævningen som Bopæl angivne Gadenummer 204 ikke eksisterede.

Sø-Hand. D. 15 Septbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 86.

En Sag afvist under Indstævntes Udeblivelse, da det ikke af

Stævningens Paategning paa Stævningen fremgik, hvor Stævningens Forkyndelse havde fundet Sted.

Hof. St. D. 3 Oktbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 114.

At Stævningensmændene gentagne Gange havde indfundet sig paa Indstævntes Bopæl uden at træffe nogen, og at det var ubekendt, om Indstævnte havde Forretningslokale eller Kontor andetsteds, kunde ikke hjemle den stedfundne offentlige Indkaldelse. Sagen afvist under Indstævntes Udeblivelse.

Hof. St. D. 31 Oktbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 131.

En af et indstævnt tysk Firma nedlagt Afvisningspaastand, som støttedes paa, at Stævningen ikke var forkyndt efter tysk Rets Regler, blev forkastet, da en af Firmaets Indehavere med det af Rettens Formand fastsatte Varsel paa det stedlige danske Konsulat var blevet gjort bekendt med Stævningens Indhold og havde bekræftet dette med sin Underskrift, og da Firmaet derefter havde givet Møde under Sagen.

Hof. St. Kend. 7 Novbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 137.

En af Indstævnte fremsat Afvisningspaastand, som støttedes paa, at den Retsdag i Juni 1904, paa hvilken Sagen faldt i Rette, ikke var opgivet i den Indstævnte ved Forkyndelsen leverede Genpart af Stævningen, anset uden Betydning, da Indstævnte havde givet Møde under Sagen.

Hof. St. D. 12 Decbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 162.

En Sag afvist efter Paastand, da den Indstævnte ved Forkyndelsen af den udtagne Retsstævning overleverede Genpart af samme ikke udviste, paa hvilken Dag Sagen skulde falde i Rette, og uanset at Indstævnte i Henhold til en underhaanden modtaget Meddelelse gav Møde, da Sagen faldt i Rette.

Kbh. Ov. D. 30 Jan. 1905, U. f. R. 1905 A p. 366.

En appelleret privat Politisag afvist under Indstævntes Udeblivelse, da der ikke saas ved Appelstævningens Forkyndelse at være leveret Indstævnte Genpart af Stævningen.

Kbh. Ov. D. 27 Febr. 1905, U. f. R. 1905 A p. 395.

En Stævning mod tvende i samme Ejendom boende Entreprenører N. og P. afvist for den under Sagen udeblevne N.s Vedkommende, da den var forkyndt for ham paa den opgivne Bopæl ved P., men det ikke saas af Sagen, om P. hørte til de Personer, for hvem en Stævning gyldig kunde forkyndes paa N.s Vegne paa hans Bopæl.

Hof. St. D. 20 Marts 1905, U. f. R. 1905 A p. 451.

Forkyndelse af en Stævning i et Lokale, hvori en af Indstævnte bestyret Beværtning dreves, for en i Indstævntes Tjeneste værende Person antaget at være behørig efter L. 11 April 1890 § 3.

Hof. St. D. 3 April 1905, U. f. R. 1905 A p. 535.

En Højesteretsstævning afvist under den i Paris boende Ind-

stævntes Udeblivelse, dels fordi Stævningen, der var udtaget til Højesteretsaaret 1905, først var forkyndt d. 11 Marts 1905, medens den i Medfør af D. L. 1—4—28 skulde være forkyndt saa tidlig, at det Indstævnte tilkommende Varsel var udløbet inden Højesteretsaarets Begyndelse, dels fordi Appellanten ikke havde oplyst, at selve Forkyndelsen var sket paa lovlig Maade.

H. R. D. 27 Juni 1905, H. R. T. 1905 p. 295, U. f. R. 1905 B p. 318.

Statueret, at en Mand, der fra Sorø, hvor han det sidste Aar havde boet, var rejst til Amerika, efter det foreliggende maatte antages at have opgivet sin Bolig her i Landet, og at der ikke var Føje til at anse den Lejlighed i København, hvor hans Hustru og Børn boede, men hvor han selv aldrig havde boet, for tillige at være hans Bolig. Han fandtes derfor ikke lovlig stævnet ved den for hans Hustru paa sidstnævnte Sted forkyndte Stævning.

Kbh. Gældsk. D. 27 Febr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 46.

En Stævning, forkyndt for Indstævntes 13aarige Søn, fandtes ikke behørig forkyndt. Sagen, under hvilken Indstævnte udeblev, afvistes derfor.

Hof. St. D. 31 Juli 1905, U. f. R. 1906 A p. 67.

I et Tilfælde, hvor Indstævnte angaves at have forladt Landet og at være rejst til Berlin, uden at hans nærmere Adresse kendtes, fandtes det ikke hjemlet ved L. 11 April 1890 § 3, at offentlig Stævning havde fundet Sted, da det ej var oplyst, om der var gjort forgæves Forsøg paa at finde Indstævntes Opholdssted gennem Politiet i Berlin. Sagen afvistes derfor.

Kbh. Ov. D. 4 Septbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 84.

En Stævning var forkyndt for Indstævnte i Vestre Fængsel, hvor han sad arresteret. Da Citanten ikke havde assereret, at Indstævnte ikke havde fast Bopæl eller Forretningslokale, fandtes Forkyndelsen ikke lovlig.

Hof. St. D. 18 Septbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 96.

En Sag afvist efter Indstævntes Paastand, idet han ikke fandtes lovlig stævnet. Indstævnte var, efter at være blevet separeret, rejst til Amerika, og Stævningen var forkyndt for hans fraseparerede Hustru paa hendes nye Bopæl.

Hof. St. D. 18 Septbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 97.

Antaget, at ved Indstævning af Straffefanger i civile Sager kan Stævningen forkyndes saavel personligt for dem i Straffeanstalten som paa deres Bopæl.

H. R. D. 12 Febr. 1906, H. R. T. 1905 p. 709, U. f. R. 1906 A p. 303.

Indstævnte Løjtnant N. N., der udeblev, dømt efter Citantens

Paastand, uanset at Stævningen ikke var anmeldt for nogen militær Foresat, idet Indstævnte antoges ikke at være tjenstgørende Officer.

Kbh. Gældsk. D. 17 Juli 1905, U. f. R. 1906 A p. 367.

En Stævning, der var forkyndt for Indstævntes 14aarige Datter, fandtes lovlig forkyndt.

Kbh. Gældsk. D. 18 Decbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 383.

En Appelsag afvist efter den mødende Indstævntes Paastand, idet Appellanten ikke overfor Indstævntes af det iøvrigt foreliggende bestyrkede Anbringende om, at der ikke ved Forkyndelsen af Appellstævningen var overleveret ham rigtig og behørig Genpart af Stævningen, havde godtgjort, at Indstævningen var behørig.

Vib. Ov. D. 2 April 1906, U. f. R. 1906 A p. 424.

En Mand, der var rejst til Amerika, og hvis Kone havde udtalt, at han formentlig ikke vilde vende tilbage, var blevet offentlig indkaldt efter L. 11 April 1890 § 3. Da det ikke fandtes oplyst, at han havde opgivet sin Bolig i København, hvor hans Kone og Børn stadig boede, kunde Indstævningen ikke anses behørig.

Hof. St. D. 15 Jan. 1906, U. f. R. 1906 A p. 617.

En Sag afvist, da Stævningsemændene vel havde attesteret, at de havde overleveret Indstævnte en Genpart af Stævningen, men ikke, at de havde forkyndt Stævningen for ham.

Vib. Ov. D. 30 April 1906, U. f. R. 1906 A p. 744.

Ved Forkyndelsen af en Faldsmaalskendelse, ved hvilken et Vidne tilpligtes at møde paany under Faldsmaalsstraf, maa der i Henhold til L. 11 April 1890 § 5, jfr. § 3, leveres Vidnet en Genpart af Kendelsen, da Vidnet ellers ikke kan anses for lovlig stævnet.

Kbh. Gældsk. Kend. 15 Jan. 1906, U. f. R. 1906 A p. 857.

En Stævning var forkyndt for Indstævntes Logisværtindes voksne Søn N. N. Sagen, under hvilken Indstævnte udeblev, afvistes, da det ikke saas, om N. N. boede hos sin Moder.

Kbh. Gældsk. D. 19 Febr. 1906, U. f. R. 1906 A p. 861.

Sundhedsvæsen.

Et af Sundhedskommissionen i St. Jørgensbjerg Sogn Ejerne af en Gødningsfabrik givet Forbud imod, at Forbrænding eller Tørring foretoges om Dagen m. m. — hvilket angaves at medføre, at Driften af Fabriken maatte ophøre — fundet at ligge indenfor Sundhedskommissionens ved Sundhedsvedtægten hjemlede Competence, navnlig ogsaa fordi Kommissionen ved under Betingelser at tillade Fabrikens Anlæg havde taget Forbehold om eventuelt at kunne paabyde Fabrikationens Ophør. Ejernes Forretningsfører mulkteret for Overtrædelse af Forbudet.

H. R. D. 21 Juni 1898, jfr. Kbh. Ov. D. 22 Febr. 1898, H. R. T. 1898 p. 276, U. f. R. 1898 p. 720, jfr. p. 323.

En Tiltalt, der sigtedes for at have overtraadt Københavns Sundhedsvedtægt af 15 Juni 1886 ved at have tilsidesat Sundhedskommissionens Tilhold om at sørge for, at hans Dampskorstene ikke udsendte Røgmasser, der var til Besvær for de omboende, og om at drive sin Fabriksvirksomhed paa en Maade, der saa lidt som muligt forulempede de omboende, frifundet, idet han havde gjort alt, hvad der med Billighed kunde forlanges til Afhjælpning af Ulemperne ved Røgen, og idet den sidste Del af Tilholdet paa Grund af dets Ubestemthed ikke fandtes hjemlet ved Vedtægtens § 23.

H. R. D. 9 Juni 1898, jfr. Krim. D. 24 April 1897, H. R. T. 1898 p. 238, U. f. R. 1898 p. 680.

En anden Tiltalt, der havde overtraadt Sundhedskommissionens Tilhold om at holde Vinduerne i hans Dampvæverilokale lukkede under Arbejdet og om inden en vis Frist at indrette mekanisk Ventilation af Lokalet, anset efter Sundhedsvedtægtens § 8, jfr. L. 12 Jan. 1858 § 2 og L. 26 Marts 1868.

ibid.

En Købstadslagter, som havde forhandlet Fars, tilberedt af Oksekød, der var forsynet med »2den Klasses Stempel«, fundet herved at have overtraadt Købstadens Sundhedsvedtægt, hvorefter saadant Kød ikke maatte benyttes til Fabrikation af Pølser eller Tilberedning af lignende sønderdelte Fødemidler, bestemte til Handel, idet Tiltaltes Fremstilling, at Køberne enten altid havde vidst, at Farsen var lavet af 2den Klasses Kød, eller at han kun havde benyttet saadant Kød til Fars, hvor Køberen af Kødets havde forlangt det, ikke kunde disskulpere ham.

Vib. Ov. D. 18 Septbr. 1899, U. f. R. 1899 p. 964.

At en Slagter, der havde fremstillet en Oksekrop for en Kommunes Kødkontrol uden at gøre opmærksom paa, at Kroppen hidrørte fra et i syg Tilstand slagtet Dyr, havde været ubekendt med, at det efter Kommunens Sundhedsvedtægt var forbudt at forholde sig saaledes, kunde ikke disskulpere ham. Da han tillige overfor Kontrollen havde givet en vildledende Angivelse om Grunden til Kødets daarlige Udseende, blev han mulkteret for Overtrædelse af det nævnte Forbud.

Vib. Ov. D. 12 Febr. 1900, U. f. R. 1900 p. 320.

En Grundejer i en Landkommune anset pligtig at efterkomme et ham af Sundhedskommissionen i Henhold til den gældende Sundhedsvedtægt givet Paalæg om at lade en Dam paa hans Ejendom oprense, uanset at han ikke havde Bopæl i Kommunen, men i København.

Kbh. Ov. D. 13 Febr. 1900, U. f. R. 1900 p. 345.

Udtalt, at Københavns Sundhedsvedtægt af 15 Juni 1886 § 18, Stk. 1, indeholder et ubetinget Forbud imod, at Udførsel af Natrenovation fra københavnske Ejendomme foretages af Personer eller Selskaber, der ikke have Magistratens Tilladelse dertil.

H. R. D. 14 Novbr. 1900, jfr. Krim. D. 19 Aug. 1899, H. R. T. 1900 p. 473, U. f. R. 1901 p. 14.

Udtalt, at Sundhedsvedtægten for Lyngby Sogn af 14 Septbr. 1891 ikke paalægger Grundejerne nogen Forpligtelse m. H. t. Afløbet fra Ejendomme, som tilhøre andre. En Grundejer, der havde tilstoppet en Kloak, som over hans Grund førte Spildevand fra en anden Ejendom ud i Øresund, fandtes derfor ikke skyldig i Overtrædelse af Sundhedsvedtægten, skønt han havde undladt at efterkomme Sundhedskommissionens Paalæg om at fjerne Hindringen for Afløbet.

Kbh. Ov. D. 4 Decbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 120.

Antaget, at et Sogns Sundhedskommission havde haft tilstrækkelig Hjemmel til at forbyde Ejere af Ejendomme langs med en Landevej at lede Spildevand til Landevejsgrøften, jfr. Fr. 13 Decbr. 1793 § 82.

Kbh. Ov. D. 8 Novbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 121.

En Dampmøller, som var tiltalt for ikke at have efterkommet et ham i Henhold til Københavns Sundhedsvedtægts § 26 givet Tilhold om inden 6 Uger at forebygge, at hans Dampskorsten udsendte Røgmasser, der var til Besvær for de omboende, frifandtes, da han havde afhjulpet Røgulemperne, omend først længe efter Fristens Udløb, og da det e. O. ikke skønnedes at burde tilregnes ham til Straf, at forskellige af ham tidligere foretagne Skridt til Efterkommelse af Tilholdet havde vist sig utilstrækkelige, idet han havde maattet anse sig beføjet til at prøve sig frem.

H. R. D. 6 Oktbr. 1902, jfr. Krim. D. 26 April 1902, H. R. T. 1902 p. 322, U. f. R. 1902 B p. 243.

I et Tilfælde, hvor en Epidemi var taget under offentlig Behandling, og hvor et Medlem af vedkommende overordentlige Sundhedskommission paa Kommissionens Vegne havde truffet Aftale med en Restauratør om, at denne skulde tage en Fabriksbestyrer — som havde overladt Kommissionen sin Villa til Afbenyttelse som Epidemilokale — og hans Familie i Kost og Logis for det offentliges Regning, toges der e. O. ikke Hensyn til et af det nævnte Medlem fremsat Anbringende om, at der efter Aftalen ikke skulde ydes Fabriksbestyrerens Familie Kost og Logis for hele den Tid, Epidemien var under offentlig Behandling, men kun for 5 Dage.

H. R. D. 16 Oktbr. 1902, jfr. Kbh. Ov. D. 20 Marts 1899 og Hof. St. D. 21 Jan. 1901, H. R. T. 1902 p. 362, U. f. R. 1902 B p. 262.

En Direktør for et Aktieselskab dømt for Overtrædelse af Københavns Sundhedsvedtægts § 27 i Anledning af, at et Selskabet tilhørende Dampskib, i hvilket der fyredes med Newcastle Kul, havde udsendt en meget stærk Røg, medens det laa ved Nyhavns Hoved.

Krim. D. 27 Jan. 1903, U. f. R. 1903 A p. 723.

Udtalt, at Forbudet i Københavns Sundhedsvedtægts § 37, Stk. 2, mod fra de der nævnte Udsalgssteder at sælge andet end fersk Kød og deraf tilberedte Levnedsmidler, ikke er at forstaa saaledes, at der

ved fersk Kød alene sigtes til Kød af de i §ens Stk. 1 nævnte Dyr. Det fandtes derfor tilladeligt fra et saadant Udsalgssted at forhandle slagtet Fjerkræ.

H. R. D. 23 Decbr. 1902, jfr. Krim. D. 26 Aug. 1902, H. R. T. 1902 p. 580, U. f. R. 1903 B p. 77.

Statueret, at der i Københavns Sundhedsvedtægts § 23 fandtes Hjemmel til at give Ejeren af en Kedel- og Maskinfabrik Tilhold om at ophøre med paa Fabrikens Grund at lade udføre Arbejde, som ved vedvarende Larm forstyrrede de omboendes Ro.

H. R. D. 31 Marts 1903, jfr. Krim. D. 21 Oktbr. 1902, H. R. T. 1903 p. 59, U. f. R. 1903 B p. 182.

I et Tilfælde, hvor Københavns Sundhedskommission d. 23 Juni 1896 havde givet Direktøren for en Fabrik Tilhold om under Straf-ansvar inden 3 Maaneder at forhindre, at Fabrikens Skorsten udsendte Røgmasser, der var til Besvær for de omboende, statueredes det, at Røgulemperne var afhjulpne navnlig ved Opførelsen af en ny Skorsten, der blev taget i Brug d. 28 Decbr. 1900.

H. R. D. 18 Juni 1903, jfr. Krim. D. 8 Septbr. 1900, H. R. T. 1903 p. 171, U. f. R. 1903 B p. 254.

Under Hensyn til de forskellige tidligere til Efterkommelse af Tilholdet foretagne Skridt fandtes der ikke aldeles tilstrækkelig Grund til at mulktare Direktøren uanset den lange Tid, der var forløbet, inden Forholdet var bragt i Orden.

ibid.

En Bager anset for Overtrædelse af Odense Købstads Sundhedsvedtægt, bl. a. fordi han trods Vedtægtens almindelige Paabud om Renlighed i Bagerier havde benyttet en i hans Bageri værende Kedel, hvis Vand undertiden benyttedes til Brødet, til deri at koge Vasketøj.

Kbh. Ov. D. 27 Oktbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 181.

Under en Sag om Overtrædelse af § 37 i Københavns Sundhedsvedtægt af 15 Juni 1886 udtalt, at Afgørelsen af, om Vægbeklædningen i et til Udsalg af fersk Hestekød benyttet Butiklokale var lige saa god og formaalstjenlig som de i nævnte § omtalte Vægbeklædninger, maatte bero paa Sundhedskommissionens Skøn.

H. R. D. 1 Decbr. 1903, jfr. Krim. D. 1 Juni 1901, H. R. T. 1903 p. 445.

Et Aktieselskabs Direktører hver især ansete med Bøder for Overtrædelse af et dem af Frederiksberg Sundhedskommission givet Tilhold om ikke at lade støjende, de omboende generende Arbejder udføre i fri Luft.

Kbh. Ov. D. 12 Maj 1905, U. f. R. 1905 A p. 561.

Den administrerende Direktør for et Aktieselskab havde af Lyngby

Sogns Sundhedskommission faaet Tilhold dels om Etablering af et lukket Kloakafløb og Anbringelse af nogle aabne Rendestene, dels om Anbringelse af nogle Pissoirer, dels om Anbringelse af nogle Dagrenovationsbeholdere. Disse Tilhold fandtes hjemlede i Sundhedsvedtægten for Lyngby Sogn.

H. R. D. 10 Jan. 1906, jfr. Kbh. Ov. D. 14 Juli 1903, H. R. T. 1905 p. 598.

Svende, se Haandværkssvende.

Sygeforsikring, se Forsikring III.

Sygekasser, se Foreninger og Forsikring III.

Sædvane.

(Handelscoutume, Sœcoutume, Coutume i andre Forhold).

I Henhold til et Gross. Soc. Resp. og det iøvrigt oplyste antaget at være Coutume i Svinehandelen, at naar Svin ere solgte levende og betalte før Slagtningen, paahviler al videre Risiko Køberen.

Kbh. Ov. D. 22 Febr. 1897, U. f. R. 1897 p. 383.

Gross. Soc. Resp. 19 Septbr. 1896, U. f. R. 1897 p. 533, Sœ-Hand. T. 1897 p. 45.

Det er Skik og Brug, at Arbejderne til Losning af Kuldampere kun antages ved mundtlig Kontrakt.

Gross. Soc. Resp. 12 Marts 1896, U. f. R. 1897 p. 528, Sœ-Hand. T. 1896 p. 206.

Naar intet andet er betinget, er det ved Handelen med Korn og Foderstoffer paa Københavns Børs Coutume, at Betalingen erlægges kontant.

Gross. Soc. Resp. 21 Marts 1896, U. f. R. 1897 p. 529, Sœ-Hand. T. 1896 p. 207.

Jfr. ogsaa Gross. Soc. Resp. 27 Septbr. 1901, U. f. R. 1902 p. 329.

I Mangel af lokal Coutume i modsat Retning kunde det ikke paahvile en Skipper, der havde bragt et Parti Salt til en Købstad mod Fragt, beregnet efter pr. udleveret dansk Tønde, at betale noget til de af Ladningsmodtagerne antagne Maalere, som ved Losningen blev benyttede til Fyldning af Tønden i Skibets Last.

Gross. Soc. Resp. 21 Marts 1896, U. f. R. 1897 p. 529, Sœ-Hand. T. 1896 p. 207.

Det er sædvanligt i Smørhandelen, at »fragtfrit København« eller »frit i København« forstaas som: frit paa Kaj eller frit paa Vogn ved Skibssiden.

Gross. Soc. Resp. 8 Juni 1896, U. f. R. 1897 p. 529, Sœ-Hand. T. 1896 p. 300.

Angaaende et Salg af et Kvantum Hvedeklid til Afladning i Sække paa 100 Pund, at modtage ugevis i Skib her, udtalt, at ingen fast Coutume haves, om Sælger eller Køber skal betale Vareafgiften, men at Praksis i Korn- og Foderstofhandelen synes at gaa i Retning af, at Sælgeren betaler Afgiften. Angaaende Afholdelsen af Udgifterne til Vejning henvist til »loco« Sluttedlen § 1 c.

Gross. Soc. Resp. 5 Septbr. 1896, U. f. R. 1897 p. 532, Sø-Hand. T. 1897 p. 44.

Udtalt, at det maa anses sædvanligt, at den, paa hvis Foranledning ekstraordinært Toldopsyn ved et Skibs Losning foregaar, betaler de dermed forbundne Omkostninger.

Gross. Soc. Resp. 14 Decbr. 1896, U. f. R. 1897 p. 534, Sø-Hand. T. 1897 p. 142.

Spørgsmaal om Korngrossererens Adkomst til at beregne sig Sækkeleje ved Salg af Korn og Foderstoffer, naar Sækkene ikke uden Op- hold remitteres.

Gross. Soc. Resp. 14 Decbr. 1896, U. f. R. 1897 p. 535, Sø-Hand. T. 1897 p. 142.

Et Firma, der i Betalingen for Smør uberettiget havde indeholdt nogle Beløb, som Firmaet først betalte 2 Maaneder derefter, anset, ifølge hvad der er Coutume i den Slags Forhold, pligtigt at forrente Fradragene i disse 2 Maaneder, dog i Mangel af yderligere Oplysninger kun med 5 pCt. p. a.

Sø-Hand. D. 25 Febr. 1898, U. f. R. 1898 p. 358, Sø-Hand. T. 1898 p. 121.

Det er almindelig Coutume ved cif-Salg, at Fragten dekurteres i Fakturabeløbet og betales af Modtageren, uden at denne kan forlange Diskonto deraf.

Gross. Soc. Resp. 22 Jan. 1897, U. f. R. 1898 p. 418, Sø-Hand. T. 1897 p. 143.

M. H. t. kulørte Silkebaand fra et Firma i Schweiz, at betale med en vis Pris pr. Stk., udtalt, at ifølge Coutume bør hvert Stykke indeholde 12 Meter Baand.

Gross. Soc. Resp. 24 April 1897, U. f. R. 1898 p. 419, Sø-Hand. T. 1897 p. 398.

Naar et Parti Varer er solgt fob, at levere med et vist Kvantum pr. Maaned og første Gang i en opgivet Maaned paa Køberens Anfordring, bør efter herværende Handelscoutume det angivne Maanedskvantum være disponibelt til Levering den 1ste i hver Maaned.

Gross. Soc. Resp. 17 Maj 1897, U. f. R. 1898 p. 420, Sø-Hand. T. 1898 p. 13.

Udtalt, at et Firma i Randers, som havde afkøbt et Hus i Hamburg

1000 Sække Roe-Raasukker fob Hamburg pr. December, var underkastet de i Hamburg gældende sædvansmæssige Bestemmelser for fob-Handeler om Roe-Raasukker, men at man ikke kunde udtale sig om Indholdet af udenlandske Sædvaner.

Gross. Soc. Resp. 23 Juli 1897, U. f. R. 1898 p. 421, Sø-Hand. T. 1898 p. 15.

Angaaende en Handel mellem to i samme By boende om et Parti Rug »at modtage først i næste Uge frit paa Vogn ved Pakhus i Køberens Sække«, paa hvilket Vareparti Udleveringsseddell straks var leveret Køberen, udtalt, at efter den Coutume, der havde dannet sig i de senere Aar, var Sælgeren berettiget til at annullere Handelen, naar Køberen ikke havde hentet Partiet i rette Tid, uden at Sælgeren behøvede først at varsle Køberen, ialfald naar Erstatningskrav ikke rejstes.

Gross. Soc. Resp. 20 Aug. 1897, U. f. R. 1898 p. 421, Sø-Hand. T. 1898 p. 46.

Jfr. ogsaa Gross. Soc. Resp. 23 Maj 1901, U. f. R. 1902 p. 317.

Ikke anset bevist, at der eksisterer en Coutume, hvorefter Forfatteren af et Værk er pligtig at betale Korrekturgodtgørelse til Bogtrykkeren i Anledning af Forandringer i Værket, som han foretager under Korrekturlæsningen.

Kbh. Gældsk. D. 28 Oktbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 209.

Angaaende et Salg af Klædevarer, hvorom det i Sluttedlen hed: »Levering Slut i Jan. 1898. Ekspedition N. N. i Hull«, udtaltes det, at Sælgeren ifølge almindelig Handelscoutume ikke havde opfyldt sine Forpligtelser ved at afsende Varerne fra Hull med den første efter Udgangen af Januar hertil afgaaende Damper, og at Køberen derfor ikke var pligtig at modtage Varerne.

Gross. Soc. Resp. 4 Marts 1898, U. f. R. 1899 p. 513.

Efter Handelscoutume er den sædvanlige Kredittid, der af Vinhandlere, som berejse Provinserne og sælge Vine og Spirituosa til Købmænd og Gæstgivere, 6 Maaneder. Efter Handelscoutume tilkommer denne Kredittid Køberen, naar Købet er sket uden Omtale eller Fastsættelse af Kredit eller kontant Betaling. Det er sædvanligt, at der gives Kredit.

Gross. Soc. Resp. 7 Maj 1898, U. f. R. 1899 p. 515, Sø-Hand. T. 1898 p. 223.

Udtalt, at det utvivlsomt maa siges at være det almindelige, at eksporthandlere Æg til udenlandsk Marked i Overensstemmelse med Forholdets Natur afsendes uden foregaaende Undersøgelse, uden at der just derfor tør siges heraf at have udviklet sig nogen egentlig Handelscoutume.

Gross. Soc. Resp. 1 Juli 1898, U. f. R. 1899 p. 516, Sø-Hand. T. 1898 p. 350.

Der eksisterer ingen Handelscoutume om, hvor længe en Køber af Olie, for hvem Emballagen beregnes med Forpligtelse for Sælgeren til at tage den tilbage for beregnet Pris, kan opsætte at tilbagesende Emballagen.

Gross. Soc. Resp. 7 Oktbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 517, Sø-Hand. T. 1899 p. 32.

Der findes ingen Coutume paa Københavns Børs m. H. t. Spørgsmaalet, om Køberen i Tidsforretninger om Aktier kan, naar der inden Handelens kontraktmæssige Effektivering aabnes Fortrinsret for Ejerne af saadanne Aktier til at tegne nye Aktier i samme Selskab, forlange leveret Aktier, m. H. t. hvilke Fortrinsretten ikke er benyttet.

Gross. Soc. Resp. 9 Decbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 517, Sø-Hand. T. 1899 p. 74.

I et Tilfælde, hvor et hamburgsk Firma i Aug. 1897 havde tilskrevet et herværende Handelshus, at det gennem sin herboende Agent havde modtaget Ordre paa et Vareparti, at levere ultimo 1898, udtaltes det, at der ikke fandtes nogen Coutume til Afgørelse af, om Handelshuset ved ikke at reklamere mod Brevet var blevet forpligtet til at modtage Varerne.

Gross. Soc. Resp. 9 Decbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 518, Sø-Hand. T. 1899 p. 75.

Saavidt Komiteen bekendt, findes der ikke nogen for Københavns Frihavn og Toldhavn almindelig gældende Coutume m. H. t., hvorledes Arbejdet og Bekostningen ved Losning af Korn fordeles mellem Skib og Modtager. Henvist til Sælov § 136 og Sø-Hand. D. 23 Novbr. 1898 (H. R. D. 17 Oktbr. 1899).

Gross. Soc. Resp. 30 Decbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 520, Sø-Hand. T. 1899 p. 78.

M. H. t. en Slutseddel, hvori det hed: »1 Sæk Kaffe . . at sende omgaaende. Nærmere Ordre inden $\frac{1}{5}$ 4 Sække D . . .«, udtaltes det, at de sidstanførte Ord ifølge Coutume i Kolonialhandelen maatte forstaas saaledes, at de 4 Sække Kaffe var købte til Afsendelse senest d. 30 April.

Gross. Soc. Resp. 30 Decbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 521, Sø-Hand. T. 1899 p. 79.

Ikke antaget godtgjort, at der i Handelen om Fuglevildt bestod en Coutume, hvorefter Køberen ved den endelige Afregning skulde være berettiget til uden videre at foretage Dekurt efter sit Skøn paa Grund af formentlige Mangler ved det sendte Fuglevildt.

Sø-Hand. D. 8 Juni 1899, Sø-Hand. T. 1899 p. 231.

Ikke antaget godtgjort, at der i Skiferhandelen bestaar en særlig Sædvane, hvorefter Købere af sekunda Port Madoc Skifersten ikke

skulde kunne gøre Ansvar gældende overfor Sælgerne i Anledning af Stenenes Beskaffenhed.

Sø-Hand. D. 17 Aug. 1899, Sø-Hand. T. 1899 p. 286.

Imellem Købmænd er det almindelig Coutume, at de Vilkaar, paa hvilke tvende Parter i indbyrdes Samhandel pleje at handle, stiltiende lægges til Grund ved Reguleringen af fremtidige Handeler, naar intet udtrykkeligt Forbehold tages.

Gross. Soc. Resp. 27 Jan. 1899, U. f. R. 1900 p. 430, Sø-Hand. T. 1899 p. 110.

Udtalt, at det ikke er Coutume, at amerikanske Firmaer sælge Sirup hertil paa 3/m. Akcept.

ibid.

I et Tilfælde, hvor der med en Damper var ankommet til 2 Firmaer et samladet Parti Majs, og hvor det havde vist sig, at det ene Firma havde faaet udleveret for meget Majs og det andet for lidt, udtaltes det, at det første Firma ikke kunde frigøre sig overfor det andet ved at levere lignende Majs af andre Ladninger.

Gross. Soc. Resp. 10 Febr. 1899, U. f. R. 1900 p. 431, Sø-Hand. T. 1899 p. 135.

Udtalt, at sædvanlige Salgsbetingelser for Trælast i større Partier er efter Køberens Valg 3/m. Veksel-Akcept eller kontant Betaling mod sædvanlig Rabat.

Gross. Soc. Resp. 17 Marts 1899, U. f. R. 1900 p. 432, Sø-Hand. T. 1899 p. 149.

Naar en mellem to Handlende oprettet Slutseddell om en Leverage af »almindelige Fyrkul« indeholder, at der vil være at levere »cirka 50 à 60 Keel cif Salg«, har Sælgeren (ikke Køberen) Ret til at bestemme Leverancens Størrelse indenfor de nævnte to Yderpunkter, og naar der bliver Spørgsmaal om Erstatning for Ikke-Levering, skal denne ifølge Handelscoutume beregnes efter Middeltal.

Gross. Soc. Resp. 7 April 1899, U. f. R. 1900 p. 433, Sø-Hand. T. 1899 p. 150.

Den, der paatager sig at udføre »Skibets sædvanlige Part af Losningen« eller »Skibsarbejdet« paa en Korndamper, maa efter den her herskende Coutume levere »Afholdere«, medens Skibet udenfor Akkorden leverer Spil med Damp og 1 Spilmand til hvert Spil.

Gross. Soc. Resp. 10 Juni 1899, U. f. R. 1900 p. 435, Sø-Hand. T. 1899 p. 200.

Udtalt, at det er Handelscoutume, at Indsigelser paa Grund af Varers ukontraktmæssige Beskaffenhed skulle gøres gældende straks

ved Varernes Modtagelse, hvor ikke ganske særlige Omstændigheder berettiger Undladelsen heraf.

Gross. Soc. Resp. 13 Oktbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 437, Sø-Hand. T. 1899 p. 358.

En Mand, som — efterat der var solgt 1100 Tdr. af det i et Skib indladede Parti islandsk Lammekød — havde købt Restpartiet »antagelig ca. 100 Tdr.«, fandtes i Mangel af en Maksimalbegrænsning ifølge Sædvane i den paagældende Forretningsbranche pligtig at modtage hele Restpartiet, uanset at dette ved Skibets Ankomst viste sig at udgøre 236 Tdr.

Gross. Soc. Resp. 24 Novbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 441, Sø-Hand. T. 1900 p. 32.

Den danske Konsularret i Shanghai blev »ifølge Sædvane« anset kompetent til i 1894 at paadømme en Gældssag, anlagt af en Udlænding mod en i Shanghai boende Dansk.

Kbh. Ov. D. 12 Novbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 108.

Naar der som Betaling for Varer i en loco-Forretning udstedes en Solaveksel, er det Coutume, at Køberen selv betaler Vekselstemperne.

Gross. Soc. Resp. 2 Marts 1900, U. f. R. 1901 p. 327, Sø-Hand. T. 1900 p. 95.

Udtalt, at der ikke findes nogen Coutume, hvorefter en Afskiber, der leverer fob, er pligtig at varetage Forfragterens Interesse overfor Skipperen, særlig m. H. t. Nedlæggelsen af Protest, fordi Skibet for sent er blevet ladeklart.

Gross. Soc. Resp. 7 April 1900, U. f. R. 1901 p. 328, Sø-Hand. T. 1900 p. 182.

I et Tilfælde, hvor to Partier Blodgødning — som efter Kontrakten skulde indeholde 9 pCt. i Vand opløselig Fosforsyre og 3 pCt. Kvælstof, idet blot sædvanlig Latitude var forbeholdt — viste sig kun at indeholde henholdsvis 8,10 pCt. Fosforsyre og 2,45 pCt. Kvælstof og 7,90 pCt. Fosforsyre og 2,66 pCt. Kvælstof, udtaltes det, at Køberen efter almindelig Handelscoutume i Gødningsforretning var pligtig at modtage disse Partier og betale dem mod Godtgørelse for deres Mindreindhold af Fosforsyre og Kvælstof.

Gross. Soc. Resp. 17 Aug. 1900, U. f. R. 1901 p. 331, Sø-Hand. T. 1900 p. 313.

Udtalt, at det er almindeligt, at Købmænd, der handle med Java Kaffe, forsyne Sækkene med Numre eller Mærker, der ikke skulle tjene til Vejledning for eventuelle Købere, men kun for Sælgerne selv og deres Personale.

Gross. Soc. Resp. 28 Septbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 335, Sø-Hand. T. 1900 p. 318.

Det er ikke Coutume, naar man antager en Købers Bud i et Telegram, at gentage den budte Pris i Akcepttelegrammet.

Gross. Soc. Resp. 16 Novbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 338, Sø-Hand. T. 1901 p. 30.

Ved Effektuering af Ordre fra Danmark til tyske Værker paa Jærn- og Staalplader er det Coutume, saafremt der ikke er tilføjet »fikse Maal«, at Maalene leveres nøjagtige, dog med en nærmere angivet Tolerance m. H. t. de i Ordreerne opgivne Maal.

Gross. Soc. Resp. 21 Decbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 339, Sø-Hand. T. 1901 p. 31.

Der findes ikke Coutume om, hvorvidt Reklamation m. H. t. Dimensionerne af en Jærnbanevognladning Lægter skal ske, medens Lægterne endnu ere paa Banevognen.

Gross. Soc. Resp. 1 Febr. og 23 Maj 1901, U. f. R. 1902 A p. 312, Sø-Hand. T. 1901 p. 253.

I Kaffebranchen eksisterer ingen Coutume om Bevisbyrden for det Tilfælde, at en leveret Vare, købt efter Prøve, paastaas at være ukontraktmæssig, men Kontrahenterne henvise hver til sin Prøve.

Gross. Soc. Resp. 1 Febr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 313.

Ved Køb og Salg af Værdipapirer, der noteres paa Børsen, begrebe Veksellere sig i Almindelighed en Provision efter Kursværdien i Salgsøjeblikket, men lægge dog ofte, naar Kursen er meget lav, den paalydende Værdi til Grund.

Gross. Soc. Resp. 18 Febr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 314.

Ved Handeler om Kaffe mellem københavnske Firmaer og Provinskøbmænd er Coutumen m. H. t. Betalingsvilkaarene enten 3 Maaneders Kredit i løs Regning eller 4 Maaneders Kredit mod Akcept eller kontant Betaling med Fradrag af Rabat.

Gross. Soc. Resp. 23 Maj 1901, U. f. R. 1902 A p. 317, Sø-Hand. T. 1901 p. 269.

Det er Handelscoutume, at Sælgeren sender Køberen Faktura eller anden Meddelelse om Varens Afsendelse.

Gross. Soc. Resp. 7 Juni 1901, U. f. R. 1902 A p. 320, Sø-Hand. T. 1901 p. 270.

Naar Raajærn sælges af bestemte Mærker (uden anden Kvalitetsbetingelse), kan der efter almindelig Handelscoutume ikke gøres andre Kvalitetsindsigelser gældende end saadanne, der gaa ud paa, at Raajærnet ikke er af det kontraherede Mærke.

Gross. Soc. Resp. 9 Aug. 1901, U. f. R. 1902 A p. 325, Sø-Hand. T. 1901 p. 383.

Her i Landet maa det anses for almindelig Handelscoutume, at Købere af Papir ere pligtige at modtage indtil 10 pCt. Overvægt.

Gross. Soc. Resp. 11 Oktbr. 1901, U. f. R. 1902 p. 331, Sø-Hand.
T. 1901 p. 398.

Udtalt, at denne Coutume dog ikke gælder for Papir, der henligger paa Lager og kun skal overskæres i $\frac{1}{4}$ Ark, idet en Køber af Lagervarer (Papir) ikke er pligtig at modtage mere end det bestilte Kvantum.

Gross. Soc. Resp. 7 Juni 1902, U. f. R. 1903 A p. 699.

Der kendes ingen Coutume, hvorefter Fakturaen ved smaa Vareforsendelser mellem Handlende kan indlægges i Varepakken, og det maa anses for stemmende med god Forretningsorden, at Fakturaen sendes enten i den til Adressebrev beregnede Konvolut eller i særskilt Brev.

Gross. Soc. Resp. 8 Novbr, 1901, U. f. R. 1902 A p. 332, Sø-Hand.
T. 1902 p. 93.

Der findes ingen Coutume, hvorefter den, der har købt et Træskib uden Betingelse, kan forlange Bundbesigtigelse og efter dennes Udfald refusere Skibet.

Gross. Soc. Resp. 3 Jan. 1902, U. f. R. 1903 A p. 694, Sø-Hand.
T. 1902 p. 143.

I et Tilfælde, hvor en Modtager paa udenlandsk Plads, der havde købt 10 Sække Kaffe fob her, havde sat sig i Besiddelse af Varerne, fortoldt dem og taget dem til Lager, udtaltes det, at efter dansk Handelscoutume vilde Køberen som Regel være uberettiget til derefter at gøre Indsigelse mod Kvaliteten.

Gross. Soc. Resp. 30 Jan. 1902, U. f. R. 1903 A p. 694.

Der findes ikke i Københavns Toldhavn nogen Coutume, hvorefter Modtageren af løse Kornvarer ved Losningen skal betale »Maalerne« i Lasten. Den, der forlanger autoriseret Maaling, maa selv betale herfor.

Gross. Soc. Resp. 28 Febr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 695, Sø-Hand.
T. 1902 p. 236.

Indenfor Kolonialvarehandelen er det det almindeligste, at der ikke af Køberen underskrives nogen egentlig Slutseddell, men nogen bestemt Coutume m. H. t., hvorledes Handelen afsluttes, kan ikke siges at eksistere.

Gross. Soc. Resp. 11 April 1902, U. f. R. 1903 A p. 696, Sø-Hand.
T. 1902 p. 237.

Ved Beregning af Udsalgsprisen for indført Klæde er det alminde-

ligt, at den procentvise Avance beregnes af Summen af Indkøbsprisen, Told og Fragt.

Gross. Soc. Resp. 13 Juni 1902, U. f. R. 1903 A p. 701, Sø-Hand. T. 1902 p. 255.

Det er almindeligt, at en af en københavnsk Handlende som Pladsagent for en Provinsby med Omegn ansat Repræsentant faar Provision af saavel indirekte som direkte Ordre fra Distriktet, naar andet ikke er vedtaget og han kun lønnes med Provision.

Gross. Soc. Resp. 13 Juni 1902, U. f. R. 1903 A p. 702, Sø-Hand. T. 1902 p. 285.

Udtalt, at det ikke er en Forudsætning for, at en saadan Agent faar Provision af direkte Ordre, at han ved Besøg eller paa anden Maade har indledet Forretningsforbindelsen.

Gross. Soc. Resp. 5 Decbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 711, Sø-Hand. T. 1903 p. 63.

Det er sædvanemæssigt, at Sække, der mangle i en Ladning, beregnes efter Gennemsnitsvægten af det til vedkommende leverede Parti.

Gross. Soc. Resp. 27 Juni 1902, U. f. R. 1903 A p. 703, Sø-Hand. T. 1902 p. 287.

Der eksisterer ingen Handelscoutume i Manufakturhandelen, hvorefter en Købmand, som har købt Tøjer efter en Prøve, kan ved Værners Ankomst refusere dem, blot fordi de »ikke tilfredsstillende ham.«

Gross. Soc. Resp. 18 Juli 1902, U. f. R. 1903 A p. 704, Sø-Hand. T. 1902 p. 332.

I Sprithandelen er det Coutume, at der fastsættes en bestemt Aftagelsesfrist. Da imidlertid 10 Okshofter var solgte at aftage efter Forbrug fra 16 Marts 1900, maatte Køberen være forpligtet til at tage hele sit Forbrug af dette Parti, indtil det var fuldt leveret.

Gross. Soc. Resp. 18 Juli 1902, U. f. R. 1903 A p. 705, Sø-Hand. T. 1902 p. 333.

Det er ikke Coutume, at Eksportører, som sælge Smør fob dansk Havn, skulle bære Svind paa Smørret.

Gross. Soc. Resp. 12 Septbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 706, Sø-Hand. T. 1902 p. 335.

I Vinhandelen eksisterer ikke nogen Coutume om, at Købere af Spirituosa i Tønder og Ankre skulle være berettigede til at afbenytte Emballagen i nogen bestemt Tid. Tiden for Retten til at returnere Emballagen fastsættes som Regel af hver enkelt Sælger.

Gross. Soc. Resp. 19 Septbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 708, Sø-Hand. T. 1903 p. 29.

Det er Coutume i Kornhandelen, at hvor der er købt et større

Parti »at levere successive«, maa hver enkelt Levering betragtes som særskilt Kontrakt.

Gross. Soc. Resp. 26 Septbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 708, Sø-Hand. T. 1903 p. 29.

Det er Coutume, at der ved »prompte Afskibning pr. Damper« fra en Middelhavshavn forstaaes 3 Uger, men m. H. t. Marokko er nogen bestemt tilsvarende Coutume ikke konstateret.

Gross. Soc. Resp. 10 Oktbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 709, Sø-Hand. T. 1903 p. 30.

Det er vel ikke egentlig Coutume, men dog ganske almindeligt i Manufakturbranchen, at Kredittiden beregnes paa den Maade, at Betalingen for Varer, solgte f. Eks. pr. 3 Maaneders Kredit, først forfalder d. 1ste i Maaneden efter de tre Maaneders Udløb.

Gross. Soc. Resp. 17 Oktbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 709, Sø-Hand. T. 1903 p. 31.

Naar der paa Københavns Børs sælges en Ladning kvadratiske Saratower Solsikkekager, Afskibning fra Østersøen, er det i Mangel af anden Aftale efter Coutume korrekt i Kontrakten at skrive »prima tynde kvadratiske Saratower Solsikkekager«, og Sælgeren har ikke Ret til at fordre Ordet »tynde« strøget i Kontrakten.

Gross. Soc. Resp. 14 Novbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 710, Sø-Hand. T. 1903 p. 32.

Ved cif Salg af Jærn og Metalvarer skal Sælgeren for Faktura-beløbet give Police, udstedt af anerkendte solide Assurandører paa sædvanlige Betingelser, o: saaledes at Beskadigelse i Tilfælde af Stranding, Ild, Is eller Kollision dækkes, men hvis Policen skal dække partikulær Beskadigelse eller imaginær Avance, maa Køberen forlange dette skriftlig af Sælgeren, og saadan Assurance sker for Køberens Regning.

Gross. Soc. Resp. 14 Novbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 710, Sø-Hand. T. 1903 p. 46.

Det er almindelig Coutume i Vinhandelen, at Køberne (Vinhandlere eller andre Handlende) kunne returnere Emballagen, selv naar denne er opført med Pris i Fakturaerne.

Gross. Soc. Resp. 21 Novbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 711, Sø-Hand. T. 1903 p. 47.

Der eksisterer ingen Coutume, hvorefter det kan afgøres, naar en Varekøbers Ret til at returnere Emballagen til en Vinhandler ophører.

Gross. Soc. Resp. 30 Jan. 1903, U. f. R. 1904 A p. 666, Sø-Hand. T. 1903 p. 181.

Paa et Spørgsmaal om, hvem det, naar Køb er sket ifølge et Tilbud fra et udenlandsk Firma om at levere Majs »cif god dansk

Havn« til en Købmand i en By uden Havn, ifølge Handelscoutume paahviler at betale Omkostningerne ved Omladning fra Skib til Banevogn, svaret, at, som Spørgsmaalet er stillet, maa disse Omkostninger paahvile Køberen.

Gross. Soc. Resp. 11 April 1903, U. f. R. 1904 A p. 670.

I Isenkram- og Jærnhandelen er det vel ikke fast Coutume, men dog mest almindelig Brug, at der, naar der har været indrømmet en Detailhandler som Køber mindst 3 Maaneders Kredit og han derefter betaler med Veksler, beregnes Diskonto efter Kredittidens Udløb.

Gross. Soc. Resp. 12 Juni 1903, U. f. R. 1904 A p. 672, Sø-Hand. T. 1903 p. 274.

Ved en Bestilling af et Parti $1\frac{1}{4}$ " Gasrør, engelsk Maal, er det almindelig Handelscoutume, at der leveres Rør, som udvendig maale 42 Mm. med en Vægtykkelse af ca. 3,50 Mm.

Gross. Soc. Resp. 12 Juni 1903, U. f. R. 1904 A p. 672, Sø-Hand. T. 1903 p. 274.

Til Brug under en Sag, som en Isenkrammer havde anlagt imod en Tømmermester til Betaling af Varer, leverede paa Tømmermesterens Arbejdspladser, udtalt, at det i København er Coutume at medgive Følgesedler og i Tilfælde som det foreliggende ogsaa almindeligt at forlange Kvittring.

Gross. Soc. Resp. 31 Juli 1903, U. f. R. 1904 A p. 673, Sø-Hand. T. 1903 p. 276.

Der findes ingen almindelig Coutume for, hvor solgte Raavarer (Huder og Skind) modtages, idet de lige saa ofte modtages hos Sælgeren, som de af denæ sendes til Køberens Domicil og modtages der.

Gross. Soc. Resp. 28 Aug. 1903, U. f. R. 1904 A p. 675, Sø-Hand. T. 1903 p. 279.

Udtalt, at det for Superfosfat er Reglen, at Sækkene skulle veje 200 Pd. Brutto.

Gross. Soc. Resp. 25 Septbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 676, Sø-Hand. T. 1903 p. 344.

Ifølge gældende Coutume har en med en maanedlig Gage af 125 Kr. lønnet Kontorist paa et større Skibsværft Krav paa et Opsigelsesvarsel af 3 Maaneder.

Gross. Soc. Resp. 25 Septbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 677.

Naar der ved fob Salg til England er stipuleret »Cash against documents«, kan denne Ordlyd forstaas saaledes, at Betaling kan forlanges paa Afskibningspladsen mod Afladepapirene, men dette vilde stride imod almindelig Handelscoutume. Afladeren er ved Afskibning

paa fob Betingelser ikke berettiget til at dække Søassurance for Modtagerens Regning, naar denne ikke har betalt Varen her.

Gross. Soc. Resp. 9 Oktbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 677, Sø-Hand. T. 1903 p. 358.

Det maa indenfor Manufakturbranchen anses for Coutume, at en med fast Gage engageret Rejsende ikke maa medtage Prøver for andre Firmaer uden dertil indhentet Samtykke fra sin Chef.

Gross. Soc. Resp. 9 Oktbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 677, Sø-Hand. T. 1903 p. 359.

Under en imod Krigsministeriet anlagt Sag, hvorunder en Ejendomsbesidder paastod Hæren kendt uberettiget til i Fredstid under militære Øvelser eller Manøvrer at betræde de til hans Ejendom hørende Jorder, blev Ministeriet frifundet, da en saadan Brug af Enkeltmands Jorder som den omhandlede, efter hvad der i Aarhundreder ubestridt havde fundet Sted, maatte anses berettiget, hvilket ogsaa kunde udledes af Pl. 31 Juli 1801 og var forudsat andre Steder i Lovgivningen.

H. R. D. 17 Juni 1904, jfr. Hof. St. D. 7 Septbr. 1903, H. R. T. 1904 p. 279, U. f. R. 1904 B p. 287, jfr. A p. 28.

Der findes ingen Handelscoutume, hvorved det er hjemlet at forlange Renter af Saldobeløb, som til enhver Tid skyldes for Varer, leverede en gros fra et Handelsaktieselskab til et Entreprenørfirma.

Sø-Hand. D. 13 Jan. 1905, H. R. T. 1905 p. 677, U. f. R. 1905 A p. 322, Sø-Hand. T. 1905 p. 125.

Ikke fundet godtgjort, at der i Æghandelen gælder nogen Coutume, hvorefter Køberen, naar han vil gøre Sælgeren ansvarlig for Mangler ved solgte Æg, kan, i Stedet for at stille Æggene til Disposition, selv bruge dem og dog kræve Erstatning.

Sø-Hand. D. 15 Jan. 1905, U. f. R. 1905 A p. 324, Sø-Hand. T. 1905 p. 109.

I et Tilfælde, hvor der var solgt »fra 5000 til 15000 Stkr.« tomme Petroleumstønder, saaledes at Valget af Antallet tilkom Sælgeren, og hvor denne havde standset Leveringen, efterat 3000 Tdr. var leverede, udtaltes det, at selv om der for visse Varer findes en Coutume, hvorefter Erstatningen beregnes efter Middeltal, var der ikke oplyst at eksistere en saadan Sædvane for de her omhandlede Varers Vedkommende.

Sø-Hand. D. 10 Maj 1905, U. f. R. 1905 A p. 520, Sø-Hand. T. 1905 p. 257.

Udtalt, at selv om der tidligere havde bestaaet en uden Aftale forbindende Coutume, hvorefter Losningen af løst Korn i Københavns

Havn foregik paa anden Maade, end i Sølov § 136 bestemt, var denne Coutume ialfald forandret i Aarene efter Sølovens Ikrafttræden.

H. R. D. 14 Marts 1905, jfr. Sø-Hand. D. 30 Decbr. 1903, H. R. T. 1905 p. 43, U. f. R. 1905 B p. 191, jfr. 1904 A p. 315, Sø-Hand. T. 1904 p. 57.

Da det i en lang Aarrække havde været almindelig Brug for Glarmestrene at føre Lager af uindrammede Billeder og at sælge disse saavel indrammede som uindrammede, fandtes en Glarmester efter Næringsl. § 19, der maa komme analogisk til Anvendelse ved Spørgsmaalet om Grænserne for Haandværkeres Handelsberettigelse, i denne Sædvane at have haft Hjemmel til at drive Handel med uindrammede Billeder.

H. R. D. 19 Juni 1905, jfr. Kbh. Ov. D. 15 Juli 1904, H. R. T. 1905 p. 276, U. f. R. 1905 B p. 304, jfr. 1904 A p. 716.

Det er Skik og Brug her i Landet, at Mindreindhold af garanterede Stoffer i Gødning kun godtgøres med Fradrag af det fastsatte Spillerum, naar det modsatte ikke forud er særlig aftalt.

Gross. Soc. Resp. 16 Jan. 1904, U. f. R. 1906 A p. 181.

I en gros-Handelen med Frø er det Coutume, at Sælgerens Erstatningspligt m. H. t. mulige Forvekslinger ved Leveringer af Frø ikke rækker ud over en Godtgørelse af Prisforskellen imellem det bestilte og det leverede Frø.

Gross. Soc. Resp. 28 Marts 1904, U. f. R. 1906 A p. 184, Sø-Hand. T. 1904 p. 143.

Udtalelse om, hvad der i København coutumemæssigt kræves til behørigt Tvangssalg for fremmed Regning af et Parti Hvede.

Gross. Soc. Resp. 15 April 1904, U. f. R. 1906 A p. 185, Sø-Hand. T. 1904 p. 236.

Den almindelige Regel i en gros-Handelen er, at Erstatning for Ikke-Levering beregnes efter Middeltal.

Gross. Soc. Resp. 30 April 1904, U. f. R. 1906 A p. 185, Sø-Hand. T. 1904 p. 237.

Det er Sædvane i Distancehandelen, at Sælgeren trasserer paa Køberen og altsaa fra denne modtager Akcept.

Gross. Soc. Resp. 10 Marts 1905, U. f. R. 1906 A p. 480, Sø-Hand. T. 1905 p. 267.

M. H. t. en Ordre til et Spekulationskøb af et Parti Bomuld paa New Yorks Børs udtalt, at forsaavidt endelig Ordre er givet, maa det siges at være Sædvane, at Ordren effektueres, inden skriftlig Kontrakt oprettes, og det, selv om der ikke er aftalt andet end Partiets Pris, Størrelse og Maaneden for Leveringen, men f. Eks. hverken Varens Art eller Kvalitet eller Tidspunktet, naar Købet skal ske.

Gross. Soc. Resp. 4 Aug. 1905, U. f. R. 1906 A p. 486.

Det er Sædvane i Handeler om Skotøjsfilt, at en Levering antages som kontraktmæssig, selv om Vægten viser sig at afvige 2, 3 endog indtil 5 pCt. fra den kontraherede.

Gross. Soc. Resp. 11 Aug. 1905, U. f. R. 1906 A p. 487, Sø-Hand. T. 1906 p. 230.

I Barnevognsindustrien er det Coutume, at der ikke under nogen Form ydes Garanti for »Gummiringe«.

Gross. Soc. Resp. 14 Oktbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 490.

Naar en Køber sender Varer retur, er det Sædvane, at saavel Køber som Sælger sender Kreditnota.

Gross. Soc. Resp. 25 Novbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 494.

Det er almindelig Handelssædvane i Manufakturvarebranchen, at naar Rejsende i Novbr. Maaned optage Ordres i uldne Stoffer hos Detailhandlere her i Landet, og de paagældende Varer overhovedet ere saadanne, som passe for Salget i Foraars- og Sommersæsonen, skal Levering ske i Tidsrummet Febr.—April inklusive.

Gross. Soc. Resp. 15 Decbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 496, Sø-Hand. T. 1906 p. 238.

Søfart.

Søforsikring, se Forsikring. Lodsvæsen, se under denne Rubrik.

I. Personerne. Redernes Retsforhold indbyrdes og overfor andre. Besætningens Antagelse, Stilling, Forhold og Løn.

Antaget, at der savnedes Hjemmel til at gøre den bestyrende Reder for et Skib, der ejedes af et Aktieselskab, personlig ansvarlig for den ved L. 14 April 1893 § 2 indførte Afgift.

Kbh. Ov. D. 25 Jan. 1897, U. f. R. 1897 p. 336.

Føreren og Styrmanden paa et i regelmæssig Fart i Storebelt gaaende Dampskib, der var grundstødt, som det antoges, ved deres Forsømmelighed, ansete henholdsvis efter Sølov § 293 og efter dens § 306. — Udtalt, at Lovens § 296 ikke hjemler Adgang til for en begrænset Tid at fradømme en Skipper Retten til at føre Skib eller en Styrmand Retten til at gøre Tjeneste som saadan.

H. R. D. 30 Juni 1897, jfr. Sø-Hand. D. 30 Septbr. 1896, H. R. T. 1897 p. 347, U. f. R. 1897 p. 805, jfr. p. 348, Sø-Hand. T. 1897 p. 8.

En Styrmand paa en Skonnert, der antoges ved Uforsigtighed og Forsømmelse at have bevirket, at Skonnerten grundstødte ved Refsnæs, anset efter Sølov § 306, jfr. § 293.

Sø-Hand. D. 12 Maj 1897, U. f. R. 1897 p. 913, Sø-Hand. T. 1897 p. 254.

En med et dansk Skib forhyret Styrmand, som havde været indlagt paa et Hospital i Amerika paa Grund af Sygdom, ikke antaget at have mistet den ham efter Sølov § 98, jfr. § 90, tilkommende Godtgørelse hos Rederiet for Udgifterne ved Hjemrejsen, fordi han ikke, den Gang han som helbredet modtog den til ham ved Afmønstringen efterladte Hyre, eller ved nogen anden Lejlighed havde taget udtrykkelig Forbehold i saa Henseende.

Sø-Hand. D. 7 Juli 1897, U. f. R. 1897 p. 1180, Sø-Hand. T. 1897 p. 305.

Nogle Fyrbødere og Kullempere, der faa Dage, efterat de havde ladet sig forhyre og modtaget Forskud paa den maanedlige Hyre, havde nægtet at arbejde, ansete efter Sølov § 303, Stk. 1.

Sø-Hand. D. 20 Aug. 1897, U. f. R. 1897 p. 1194.

To Fyrbødere, der under deres Skibs Ophold i en Havn var gaaede i Land uden Tilladelse og ikke var vendte tilbage før Skibets Afgang, dog uden at de havde haft Hensigt til at forlade Skibet, straffede efter Sølov § 300, jfr. §§ 102 og 308.

Sø-Hand. D. 25 Aug. 1897, U. f. R. 1897 p. 1195.

En Skibsfører, ved hvis Forsømmelse af at bruge Loddet Skibet antoges at være strandet, anset efter Sølov § 293.

Vib. Ov. D. 9 Maj 1898, U. f. R. 1898 p. 595.

En Forretningsfører og Overmaskinist hos et Færge-Aktieselskab ikke antaget for sin Gage at have Søpanteret i Selskabets Baade, da han ikke havde gjort Tjeneste i nogen af disse paa en saadan Maade, at han kunde høre til de i Sølov § 268 Nr. 2 ommeldte Personer.

Kbh. Auktionsrets Kend. 18 Maj 1897, jfr. H. R. D. 14 Oktbr. 1898, H. R. T. 1898 p. 423, U. f. R. 1898 p. 903.

Nogle Fyrbødere, der, efterat have ladet sig forhyre paa et Dampskib og modtaget Forskud paa Hyren, var rømte af Frygt for af Søfyrbødernes Forbund at blive behandlet som Skruebrækkere, kun ansete skyldige i simpel Rømning, da de straks efter Rømningen havde tilbudt Rederiet at tilbagebetale Forskudene.

Sø-Hand. D. 17 Aug. 1898, U. f. R. 1899 p. 42, Sø-Hand. T. 1898 p. 369.

En Fyrbøder, der efter Landlov var udeblevet fra Skibet, da dette afsejlede, ikke anset efter Sølov § 299 eller § 300, men efter § 308, da hans Udeblivelse skyldtes, at han havde afsonet en ham under Landloven for Optøjer i beruset Tilstand ikendt Bøde.

Sø-Hand. D. 9 Novbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 263.

En paa et dansk Skib ansat Fyrbøder, der havde forsøgt med Skibet at indsmugle Brændevin i Kristiania, blev, da Skibet eller dets

Ladning ikke havde været udsat for egentlig Fare eller Risiko ved Smugleriet, anset efter Sølov § 308, ikke efter § 307.

Sø-Hand. D. 1 Febr. 1899, U. f. R. 1899 p. 491, Sø-Hand. T. 1899 p. 99.

Formanden for Søfyrbødernes Forbund, der havde formaaet en Dampskibsfører til at afskedige to ikke til Forbundet hørende Fyrbødere og i Stedet antage 2 til Forbundet hørende Fyrbødere, der derpaa sammen med Formanden rejste til Malmø, hvor Skibet laa og hvor de blev antagne til Tjeneste ombord, anset efter L. 12 April 1892 § 1, jfr. § 5.

H. R. D. 12 Juni 1899, jfr. Sø-Hand. D. 18 Jan. 1899, H. R. T. 1899 p. 224, U. f. R. 1899 p. 775, Sø-Hand. T. 1899 p. 199, jfr. p. 92.

En Sag, hvorunder en Person tiltaltes for Anstiftelse til Hyresvig, idet han sigtedes for at have forledet nogle til Tjeneste i et norsk Skib forhyrede Personer, der havde modtaget Forskud paa Hyren, til ikke at gaa ombord, ikke afvist fra Kriminal- og Politiretten som hørende under Sø- og Handelsretten.

Krim. D. 17 Oktbr. 1899, U. f. R. 1899 p. 899.

I et Tilfælde, hvor et Dampskibsselskab havde forhyret en Baadsmand mod maanedlig Hyre, men, da den forhyrede indfandt sig ombord paa Skibet, havde meddelt ham, at Forhyringen var sket ved en Fejltagelse, og at han ikke kom med i Skibet, tilkendtes der ikke Baadsmanden Hyre i Overensstemmelse med Sølov § 92, da han ikke straks havde forlangt enten at komme med Skibet eller at faa udbetalt det ham efter Loven tilkommende, hvorimod der, da Selskabet først 14 Dage senere havde sørget for, at han, der havde afleveret sin Søfartsbog, blev afmønstreret, tilkendtes ham et Erstatningsbeløb = 1 Maanedes Hyre.

Sø-Hand. D. 16 Aug. 1899, Sø-Hand. T. 1899 p. 284.

En med et dansk Dampskib forhyret Fyrbøder anset efter Sølov § 300.

Sø-Hand. D. 4 Oktbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 195.

En Skipper, der havde undladt at anmelde en i Skibet stedfundet Ildebrand for vedkommende Dommer, anset efter Sølov § 288, jfr. § 40.

H. R. D. 15 Febr. 1900, jfr. Vib. Ov. D. 30 Oktbr. 1899, H. R. T. 1899 p. 601, U. f. R. 1900 p. 270.

En Letmatros, som efter en Ordstrid med 2den Styrmand havde forladt Skibet og var blevet afmønstreret, og som derefter havde sagsøgt Rederiet til Betaling af Hyre og Kostpenge, idet han paastod at være bortvist eller ulovlig opsagt, fandtes pligtig at bevise dette.

Sø-Hand. D. 23 Maj 1900, U. f. R. 1900 p. 747, Sø-Hand. T. 1900 p. 158.

Statueret, at 1ste Styrmand paa et Skib, der havde sagt til en Matros: »Deres Maaned er opsagt, og Jens (en anden Matros) maa ogsaa gaa«, herved havde opsagt Matrosen til at fratræde straks, og at han ikke var berettiget til Dagen efter at tilbagekalde Opsigelsen.

Sø-Hand. D. 28 Septbr. 1900, Sø-Hand. T. 1900 p. 334.

I et Tilfælde, hvor 2 Fyrbødere var blevet enige med en Forhyringsagent om at tage Hyre paa et bestemt Skib og derefter var fulgte med Agentens Bud hen til Mønstringskontoret, hvor deres Søfartsbøger afleveredes og deres Navne indførtes i Bemandingslisten, statueredes det, at en forbindende Forhyringskontrakt var kommet i Stand, uanset at Søfartsbøgerne endnu ikke var blevet afleverede til Kaptajnen, at Fyrbøderne ikke endnu havde faaet Afregningsbøger leverede, og at de ikke havde skrevet deres Navne i Bemandingslisten.

Sø-Hand. D. 28 Septbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 73, Sø-Hand. T. 1900 p. 338.

De nævnte Fyrbødere, der havde vægret sig ved at gaa med Skibet, blev derfor ansete efter Sølov § 297. §§ 298 og 300 fandtes derimod ikke anvendelige.

ibid.

Kaptajnen og 1ste Styrmand paa en dansk Damper ansete henholdsvis efter Sølov § 293 og § 306 for ved Uforsigtighed og Forsømmelighed at have forvoldt Skibets Stranding.

Sø-Hand. D. 17 Oktbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 83, Sø-Hand. T. 1901 p. 1.

Jfr. Sø-Hand. D. 26 Oktbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 87, Sø-Hand. T. 1901 p. 11.

En Dampskibskaptajn, hvis Skib var grundstødt og forlist, anset efter Sølov § 293, da han havde forvoldt Ulykken ved urigtig og forsømmelig Navigering.

Sø-Hand. D. 13 Febr. 1901, U. f. R. 1901 p. 557, Sø-Hand. T. 1901 p. 143.

En Bedstemand paa et færøisk Skib, der ved at unklade at holde behørigt Udkig havde forarsaget, at hans Skib paasejlede et andet, anset efter Sølov § 306, jfr. § 293.

H. R. D. 25 Oktbr. 1901, jfr. Færøernes Sorenskriveris Sørets Dom 15 Maj 1901, H. R. T. 1901 p. 431, U. f. R. 1901 p. 894.

En Person, der i Frederikshavn var blevet forhyret som Ungmand med en Dæksbaad »paa en Rejse til Aalborg osv.« og for en maa-nedlig bestemt Hyre, fandtes ifølge Sølov § 82, Pkt. 1, at have været berettiget til at forlade Baaden, da den, efterat have gjort Rejser bl. a. til Aalborg og Nyborg, var kommet tilbage til Frederikshavn.

Vib. Ov. D. 21 Jan. 1901, U. f. R. 1901 p. 929.

Nogle Fyrbødere, som efter at være paamønstrede et Dampskib var gaaet ombord, og som derpaa alle havde nægtet at arbejde, fordi 2 af dem ikke var i Besiddelse af Medlemskort fra Søfyrbødernes Forbund, idet de mente, at en af Forbundet fattet Beslutning foreskrev dem denne Handlemaade, straffedes for Overtrædelse af Sølov § 303, Stk. 1. De dømtes derhos til at erstatte Rederiet det ved Forsinkelsen af Skibet lidte Tab, hvilket beregnedes under Hensyn til Sølov § 120.

H. R. D. 4 April 1902, jfr. Sø-Hand. D. 12 Febr. 1902, H. R. T. 1902 p. 47, U. f. R. 1902 B p. 138, Sø-Hand. T. 1902 p. 235, jfr. p. 163.

Statueret, at der ikke i Medfør af Sølov § 268 Nr. 4 var erhvervet Sønpanteret i en Galease for en Fordring paa Betaling for Reparation af Galeasen, da Gælden var stiftet af Galeasens Ejer alene for at sætte Galeasen, som han havde erhvervet paa et Tidspunkt, da den var ude af Fart og usødygtig, i en saadan Stand, at den atter kunde sættes i Fart.

Vib. Ov. D. 10 Marts 1902, U. f. R. 1902 A p. 377.

Uanset Sølov §§ 48 og 51 fandtes Rederiet for en Fiskekutter ikke pligtigt at betale den af en Handlende i Esbjerg til Kutteren levere Kost, bl. a. under Hensyn til at Besætningen ifølge Aftale med Rederiet selv skulde holde sig med Kost, hvad ogsaa er det almindelige paa Fiskekuttere, og særlig til at den Handlende i et Brev til Kutterskipperens Hustru selv havde nævnt Skipperen som sin Debitor.

Sø-Hand. D. 16 April 1902, U. f. R. 1902 A p. 669, Sø-Hand. T. 1902 p. 205.

I et Tilfælde, hvor der i en Bugserdampers Bemandingsliste, som var underskrevet af Damperens Maskinmester, og i dennes Afregningsbog var gjort følgende Bemærkning: »At opsigse Maaneden 14 Dage forud, før Afmønstringen kan forlanges«, antoges det, at Opsigelse fra begge Sider skulde ske med 14 Dages Varsel. Mulige Forsømmelser i Tjenesten kunde ikke betage Maskinmesteren Retten til dette Varsel, da de var passerede over $\frac{1}{2}$ Maaned forud for den stedfundne Afskedigelse.

Sø-Hand. D. 28 Maj 1902, U. f. R. 1902 A p. 687, Sø-Hand. T. 1902 p. 232.

Spørgsmaal, om en Styrmand paa en Damper, der var grundstødt, havde vist Forsømmelse eller Uforsigtighed.

H. R. D. 21 Jan. 1903, jfr. Sø-Hand. D. 12 Marts 1902, H. R. T. 1902 p. 617, U. f. R. 1903 B p. 97, Sø-Hand. T. 1903 p. 28, jfr. 1902 p. 180.

I et Tilfælde, hvor en Matros, der var forhyret paa ubestemt Tid med et dansk Skib, var blevet afmønstret i Rotterdam i Anledning af, at Rederiet da afleverede Skibet til et hollandsk Firma, som havde

købt det, fandtes Matrosen, der var blevet hjemsendt hertil af Rederiet og havde faaet Hyre .betalt indtil Hjemkomsten, endvidere at have Krav paa en Maanedes Hyre ifølge Sølov § 92 og § 88.

Sø-Hand. D. 23 Juli 1902, U. f. R. 1903 A p. 35, Sø-Hand. T. 1902 p. 279.

Fundet at være uden Betydning, selv om nævnte Skib betragtedes som endelig solgt inden dets sidste Afrejse herfra, da det ikke bestemt var tilkendegivet Matrosen, endsige var aftalt med ham, at de nævnte §§ ikke skulde komme til Anvendelse.

ibid.

Et Dampskibs Mandskab, der var forhyret paa ubestemt Tid, og som i Henhold til en 4 Dage forud givet Meddelelse var blevet afskediget, da Skibet, der skulde til Stettin, under Forbisejlingen gik ind i Københavns Yderhavn, fandtes ifølge Sølov §§ 89—92, jfr. §§ 82 og 86, at have Krav paa en Maanedes Tillægshyre fra Afmønstringsdagen.

Sø-Hand. D. 8 Oktbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 79, Sø-Hand. T. 1902 p. 350.

Udtalt, at det vel tidligere havde været almindeligt, at Søfolk i danske Skibe, der under Forbisejling gik ind i dansk Havn, modtog Opsigelse til Fratrædelse uden Varsel uden at kræve Tillægshyre, men at dette var uforeneligt med Søloven, og at det ikke var godtgjort, at der efter dennes Ikrafttræden havde bestaaet eller uddannet sig en dermed ikke stemmende, Skibsmandskabet forpligtende Coutume.

ibid.

Udtalt, at det ikke havde været nødvendigt, at nogle Matroser fremsatte Indsigelse mod den dem givne Opsigelse eller fremførte deres Krav paa Tillægshyre før efter Afmønstringen — ved hvilken de end ikke saas at have været tilstede, og om hvis Tid de ikke saas at have været underrettede.

Sø-Hand. D. 29 Oktbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 98, Sø-Hand. T. 1902 p. 370.

En af Matroserne, som, efterat være opfordret til at erkende Opførelsens Rigtighed, havde kvitteret i Afregningsbogen pure, fandtes derimod derved at have mistet Retten til senere at kræve yderligere Hyre, medens to andre Matroser, der havde kvitteret »med Forbehold«, fandtes herved behørigt at have reserveret deres Ret.

ibid.

Spørgsmaal, om en Kaptajn, som i Jan. 1901 paa Grund af Sygdom havde maattet forlade det af ham førte Skib og derpaa efter Ansøgning var blevet afskediget d. 1 Maj s. A., og hvem Rederiet til denne Dag havde betalt fuld Gage (foruden Læge og Medicin), i Hen-

hold til Sølov § 64 kunde kræve Kostpenge for Tiden fra Jan. til d. 28 Maj 1901. Dette e. O. ikke antaget.

Sø-Hand. D. 13 Novbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 219, Sø-Hand. T. 1902 p. 385.

I et Tilfælde, hvor et Dampskibsselskabs korresponderende Reder havde engageret A. som Fører af Selskabets Skib paa Vilkaar, at han købte 15 af Selskabets Aktier, og med Løfte om, at disses Paalydende skulde blive ham tilbagebetalt, hvis han blev afskediget, fandtes A., der var blevet afskediget paa Grund af, at Selskabet likviderede, ikke berettiget til at fordre Aktiernes Paalydende betalt af Selskabet, da der efter Selskabets Vedtægter til »vigtige Retshandler, saasom Udstedelse af Gældsbeviser«, udkrævedes, at det andet Medlem af Selskabets Bestyrelse underskrev sammen med den korresponderende Reder.

Hof. St. D. 26 Jan. 1903, U. f. R. 1903 A p. 289.

En 17aarig Ungmand, der var rømt fra sit Skib, alene dømt for simpel Rømning, da hans i Skibet efterladte Skibskiste havde en større Værdi end den ikke fortjente Del af det af ham modtagne Hyreforskud. Straffen fastsat under Hensyn til Grundsætningen i Strfl. § 37.

Kbh. Ov. D. 20 Marts 1903, U. f. R. 1903 A p. 372.

En Sømand, der havde modtaget et Hyreforskud paa 5 Kr. og kun havde aftjent en ringe Del heraf, dømt som Rømningsmand efter Sølov § 299, jfr. Strfl. § 251, uanset at hans ombordværende Tøj havde en Værdi af ca. 10 Kr., jfr. Sølov § 106.

Sø-Hand. D. 28 Jan. 1903, U. f. R. 1903 A p. 613.

I et Tilfælde, hvor et Dampskib var grundstødt, blev Kaptajnen og de to Styrmand ansete henholdsvis efter Sølov § 293 og efter dens § 306.

Sø-Hand. D. 4 Febr. 1903, Sø-Hand. T. 1903 p. 57.

Nogle udenlandske Matroser, som i Rotterdam mod maanedlig Hyre var blevet paamønstrede et dansk Dampskib, idet dansk Sølov var vedtaget at skulle gælde i Forholdet, var, efterat Skibet for Resten af Vinteren var blevet oplagt i Reval, afsendte derfra til København, hvor de blev afmønstrede og fik deres Hyre opgjort. Statueret, at der efter Sølov § 92, jfr. § 86, endvidere tilkom dem, hvad Rejsen fra København til Rotterdam vilde koste, samt Hyre til Ankomsten der.

Sø-Hand. D. 13 Febr. 1903, U. f. R. 1903 A p. 635, Sø-Hand. T. 1903 p. 78.

Efterat Kaptajnen paa et dansk Skib som syg var blevet indlagt paa et Hospital i Hongkong, havde 1ste Styrmand efter Aftale med Kaptajnen overtaget Kommandoen og ført Skibet til New York. Udtalt, at da Kaptajnens Tjenesteforhold til Skibet var ophørt, dengang han blev tilbage i Hongkong, maatte hans Krav paa Kaplak ifølge

Sølov § 68 ophøre fra samme Tidspunkt, og at Kaplaken for Rejsen fra Hongkong til New York maatte tilkomme Styrmanden.

Sø-Hand. D. 11 Marts 1903, U. f. R. 1903 A p. 646, Sø-Hand. T. 1903 p. 102.

Udtalt, at der ikke tilkom Styrmanden Kaptajnshyre for nævnte Rejse, jfr. Sølov § 79, og at Rederiet, der uden Protest havde ladet ham beregne sig saadan Hyre i den Tro, at der ikke tilkom ham Kaplak, nu da det dømtes til at udrede ham Kaplak, havde Krav paa heri at se fradraget den af ham for meget oppebaarne Hyre.

ibid.

En med et dansk Skib forhyret Messeopvarter, som ved Skibets Ankomst til Rusland havde indsmuglet nogle fra København i dette Øjemed medbragte Varer, straffet efter Sølov § 307, jfr. § 311, samt tilpligtet at betale Rederiet den Bøde, som det russiske Toldvæsen havde idømt ham, og som Rederiet havde maattet betale, før Skibet kunde faa Lov at sejle videre.

Sø-Hand. D. 18 Marts 1903, U. f. R. 1903 A p. 649, Sø-Hand. T. 1903 p. 116.

To med et dansk Skib forhyrede Fyrbødere, der havde medført nogle Varer i den Hensigt at smugle dem i Land i Newcastle, hvad imidlertid forpurredes af Toldvæsenet, blev herfor ansete efter Sølov § 307, jfr. § 311.

Sø-Hand. D. 18 Marts 1903, Sø-Hand. T. 1903 p. 117.

En Dampskibsfører, som, skønt Skibet havde tøret Grunden, ikke havde ladet noget derom indføre i Journalen, og som kort efter havde taget sin Afsked uden at anmelde noget til Rederiet om Grundstødningen eller foranledige en Undersøgelse af Skibets Bund, herfor anset efter Sølov § 287, jfr. § 37, og Analogien af § 292.

Sø-Hand. D. 25 Marts 1903, U. f. R. 1903 A p. 655, Sø-Hand. T. 1903 p. 129.

I et Tilfælde, hvor et Skib var grundstødt og sunket, blev Styrmanden, der under Kaptajnens Sygdom faktisk havde overtaget hele Kommandoen over Skibet, anset efter Sølov § 306 som den, der havde vist Mangel paa rigtigt Sømandskab og Forsigtighed. Kaptajnen selv anset efter § 293 for ikke under de givne Forhold at have taget sig sammen og selv taget Kommandoen eller givet Styrmanden fornøden Vejledning.

Sø-Hand. D. 14 Maj 1903, Sø-Hand. T. 1903 p. 188.

En for Rømning med Hyre tiltalt Matros frifundet, da der efter det oplyste manglede Sikkerhed for, at han ved at forlade Skibet havde handlet mod de Vilkaar, paa hvilke han var forhyret.

H. R. D. 9 Marts 1903, jfr. Sø-Hand. D. 8 Oktbr. 1902, H. R. T. 1903 p. 12, U. f. R. 1903 B p. 168, Sø-Hand. T. 1903 p. 106.

To Søsmænd, som havde underskrevet trykte Forhyringsregler, der maatte betragtes som Forhyringskontrakter, ansete uberettigede til at vægre sig ved at gaa med Skibet, uanset at de endnu ikke var paa-mønstrede dette. Det kunde ikke diskulpere dem, at de først i Mellemtiden havde erfaret, at Skibet skulde til New Orleans, hvor de tidligere havde lidt af gul Feber.

Sø-Hand. D. 24 Juni 1903, U. f. R. 1904 A p. 89, Sø-Hand. T. 1903 p. 281.

En Overhovmester paa et dansk Skib, der hemmelig havde ladet bringe Varer ombord for at tage dem med paa Rejsen, anset efter Sølov § 307, hvad enten det havde været hans Hensigt at bruge Varerne paa Rejsen eller at bringe ialfald en Del af dem i Land i Amerika.

Sø-Hand. D. 9 Septbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 138.

To Maskinmestre paa et Dampskib straffedes efter Sølov § 289, Stk. 2, for deres Behandling af en ombordværende Fyrbøder, uanset at Lovbudet alene omtaler Skipperen.

Sø-Hand. D. 4 Novbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 284, Sø-Hand. T. 1904 p. 15.

Bøde efter Sølov § 308 idømt en Fyrbøder, der havde beruset sig ombord, derpaa havde forladt Skibet uden Tilladelse og først om Aftenen var vendt beruset tilbage. Billiget, at Skibsføreren i Fyrbøderens Hyre havde indeholdt et Beløb, som var betalt til en anden for at udføre hans Arbejde, da han i Udlandet under Landlov var blevet anholdt, selv om Anholdelsen var sket med Urette.

Sø-Hand. D. 21 Marts 1904, U. f. R. 1904 A p. 634, Sø-Hand. T. 1904 p. 188.

Ifølge Sølov § 93 fandtes en Skibsfører pligtig at besørge Begravelsen af en ved Badning i en Flod forulykket Matros uden at kunne søge Dækning i Matrosens tilgodehavende Hyre. Anset uden Betydning, at Skibsføreren havde forbudt Matrosen at bade i Floden.

Sø-Hand. D. 13 April 1904, U. f. R. 1904 A p. 639, Sø-Hand. T. 1904 p. 204.

Udtalt, at den Omstændighed, at en paa et Skib antaget Fyrbøder paa Grund af sin Anholdelse for Betleri var forhindret i at møde ombord til rette Tid, ikke vilde kunne udelukke, at han straffedes efter Sølov § 297.

Sø-Hand. D. 18 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 641.

Antaget, at der savnedes Hjemmel til ved en indskrænkende Fortolkning af Sølov § 102 at begrænse den Skipperen derved tillagte Disciplinærmyndighed saaledes, at den ikke kunde komme til Anvendelse overfor en Forseelse, som var begaaet, medens Skibet henlaa i en dansk Havn, der var Sæde for en Ret, og paa et Tidspunkt, hvor

der havde været Tid til at faa Sagen afgjort ved Retten. Anset be-
føjet, at Skipperen efter Skibets Afgang fra Havnen havde idømt en
Hovmester, der efter Lovens § 108 faldt ind under § 102, en Bøde
for den begaaede Disciplinarforseelse.

H. R. D. 22 Juni 1904, jfr. Sø-Hand. D. 23 Septbr. 1903, H. R. T.
1904 p. 290, U. f. R. 1904 B p. 295, jfr. A p. 143, Sø-Hand.
T. 1904 p. 234, jfr. 1903 p. 340.

En Skibstømrer, som kun kunde opsiges til Afmønstring »indtil
12 Timer forinden Skibets Afgang fra sidste udenlandske Havn til
Fratrædelse, naar Skibet paa Rejsen anløber dansk Havn«, antoges at
have Krav paa samme Varsel, ogsaa naar Skibet gik ind i dansk Havn
for at losse og Rejsen for saa vidt var endt.

Sø-Hand. D. 5 Oktbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 89, Sø-Hand. T.
1904 p. 351.

Føreren af et Dampskib og dettes 2den Styrmand for deres For-
hold ved Dampskibets Stranding ansete henholdsvis efter Søløv § 293
og efter dens § 306.

Sø-Hand. D. 7 Decbr. 1904, Sø-Hand. T. 1905 p. 67.

Ikke antaget, at Føreren af Dampskibet Norge havde gjort sig
skyldig i noget efter Søløv § 293 strafbart Forhold ved Skibets Forlis
ved Rockall Klippen.

Sø-Hand. D. 24 Decbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 312, Sø-Hand. T.
1905 p. 81.

Antaget, at en paa et Udvandrerskib i Henhold til de af Køben-
havns Politidirektør under 16 Febr. 1904 fastsatte Betingelser med 6
Ugers Opsigelsesfrist ansat Sygeplejerske ikke, uagtet hun henhørte til
de i Søløv § 108 nævnte Personer, lovlig var afskediget under en paa
Grund af Havari opgivet Rejse, idet de nævnte Betingelsers Punkt 5
udelukkede Anvendelsen af Søløv §§ 91 og 98. Tilkendt Sygeplejer-
sken Løn og Kostpenge for 6 Uger efter Afskedigelsen, men ikke Godt-
gørelse for Logi.

Sø-Hand. D. 11 Jan. 1905, U. f. R. 1905 A p. 320, Sø-Hand. T.
1905 p. 116.

Ansvar efter Søløv § 293 og § 306 paalagt henholdsvis en Skibs-
fører og 2 Styr mænd i et Tilfælde af Grundstødning, hvortil en ufor-
udset Strømsætning af Skibet mulig havde medvirket. Da de paagæl-
dende efter Grundstødningen var suspenderede, toges der Hensyn her-
til ved Fastsættelsen af Straffen, der endog for den ene Styrmands
Vedkommende helt bortfaldt.

Sø-Hand. D. 29 Marts 1905, Sø-Hand. T. 1905 p. 191.

Udgifter til Proviant m. v., der ifølge Skipperens Rekvision var
leveret Besætningen paa en Fiskekutter, antaget efter Søløv § 48, jfr.
§ 51, i Mangel af Bevis for udtrykkelig Aftale med Leverandøren i

modsat Retning at maatte betales af den korresponderende Reder, uanset at Besætningen, der var antaget paa egen Kost, tidligere havde betalt disse Udgifter. (Dissens.)

Sø-Hand. D. 12 April 1905, U. f. R. 1905 A p. 508, Sø-Hand. T. 1905 p. 218.

En Styrmand paa et Dampskib anset berettiget efter Sølov § 96 til Godtgørelse for Overarbejde paa Søn- og Helligdage, da Lovens Kap. 4 under sin Overskrift »Om Skibsmandskab« indbefatter baade Matroser og Skibsofficerer med Undtagelse af Skipperen, og da derfor Reglerne i de enkelte Paragrafer i Kapitlet ogsaa maa antages at gælde disse Personer, naar der ikke foreligger særlige Grunde for at indskrænke dem, hvilket ikke er Tilfældet m. H. t. § 96.

H. R. D. 7 Novbr. 1904, jfr. Sø-Hand. D. 10 Febr. 1904, H. R. T. 1904 p. 500, U. f. R. 1905 B p. 16, Sø-Hand. T. 1904 p. 367, jfr. p. 135.

En bestyrende Reder, som havde bortfragtet Skibet, fandtes at have misligholdt Certepartiet ved ikke at drage Omsorg for, at Skibet ankom til Ladepladsen i rette Tid, og allerede af den Grund at maatte skadesløsholde Medrederne for den disse ved Misligholdelsen paadragne Erstatningspligt overfor Befragteren. Han maatte derfor godtgøre Medrederne, hvad de efter mindelig Overenskomst havde betalt Befragteren, idet han ikke under Forhandlingerne havde fremsat nogen begrundet Indvending mod Beløbets Størrelse eller mod forligsmæssig Afgørelse overhovedet.

H. R. D. 18 April 1905, jfr. Kbh. Ov. D. 6 Juli 1903, H. R. T. 1905 p. 134, U. f. R. 1905 B p. 235.

Medredernes videregaaende Erstatningspaastande forkastedes under Paaberaabelse af, at den bestyrende Reder ikke saas at have overskredet sin Competence.

ibid.

En Restauratørforening, der havde oprettet et Engageringsbureau, hvorfra anvistes Pladser vedrørende Restaurationsfaget paa Skibe, ikke fundet herved at have overtraadt L. 12 April 1892, da Forbudet i denne Lovs § 1 kun angaar Antagelsen af »Søfolk«, og da der mangler Hjemmel til at forstaa dette Ord i denne særlige Lov som sigtende til andre Personer end dem, der kunne henregnes til det egentlige Skibsmandskab, jfr. Sølov § 108.

H. R. D. 27 April 1905, jfr. Sø-Hand. D. 10 Juni 1904, H. R. T. 1905 p. 158, U. f. R. 1905 B p. 242, jfr. 1904 A p. 653, Sø-Hand. T. 1905 p. 153, jfr. 1904 p. 267.

Udtalt, at selv om Rederens Ansvar ifølge Sølov § 8 ogsaa antages at omfatte Skade paa Personer eller Tab af Menneskeliv, maa

det dog navnlig ifølge Strfl. § 302 være en bestemt Forudsætning, at saadan Skade skyldes strafbar Uagtsomhed.

H. R. D. 9 April 1906, jfr. Sø-Hand. D. 7 April 1905, H. R. T. 1906 p. 121, U. f. R. 1906 A p. 543, jfr. 1905 A p. 502, Sø-Hand. T. 1906 p. 248, jfr. 1905 p. 210.

Antaget, at de Straffebestemmelser i Søloven, der som Lovens § 293 ere givne for Forvoldelse af Skade ved uforsigtig Sejlads, ere anvendelige paa alle saadanne Handlinger, der ifølge Lovgivningens almindelige Principer falde ind under dansk Straffemyndigheds Omraade, altsaa ogsaa paa Handlinger af fremmede paa dansk Søterritorium, jfr. almindelig borgerlig Straffelovs § 2.

Sø-Hand. D. 1 Decbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 455, Sø-Hand. T. 1906 p. 70.

Føreren af et engelsk Skib, der paasejlede Skoleskibet »Georg Stage«, frifundet for Tiltale efter Sølov § 293 og Strfl. § 198, særlig fordi han — der efter hans Defensors Udsagn ikke havde regnet med, at den Sejler, hvis Lanterne han saa, var et letsejlende Øvelsesskib med en Fart omtrent som hans eget Skibs — maatte antages i Mørket at have skønnet fejl med Hensyn til Afstanden og troet, at der, da han begyndte at svinge til Side, endnu var Tid til at gaa af Vejen.

ibid.

En Dampskibsfører, hvis Skib var sejlet paa Grund ved Ellekildehage, idømt Bødestraf efter Sølov § 293.

Sø-Hand. D. 11 April 1906, U. f. R. 1906 A p. 940, Sø-Hand. T. 1906 p. 222.

En Matros dømt for simpel Rømning efter Sølov § 298 i Henhold til dens § 300.

H. R. D. 7 Novbr. 1906, jfr. Sø-Hand. D. 6 Juni 1906, H. R. T. 1906 p. 562, Sø-Hand. T. 1907 p. 145.

En Dampskibskaptajn fundet strafskyldig efter Sølov § 294.

H. R. D. 17 Decbr. 1906, jfr. Sø-Hand. D. 19 Septbr. 1906, H. R. T. 1906 p. 670, U. f. R. 1907 A p. 133, Sø-Hand. T. 1907 p. 148.

II. Bortfragterens (Rederiets og Skibsførerens) Forpligtelser og Ansvar.

I Mangel af modsat lokal Coutume kunde det ikke paahvile en Skipper, der havde bragt en Ladning Salt til en Købstad, at betale noget til de af Ladningsmodtageren antagne Maalere, som ved Losningen blev benyttede til Fyldning af Tønden i Skibets Last.

Gross. Soc. Resp. 21 Marts 1896, U. f. R. 1897 p. 529, Sø-Hand. T. 1896 p. 207.

En tysk Skibsfører, der skulde føre en Ladning Klid fra Gent til

»en god og sikker Havn« i Danmark »efter Ordre ved Undertegnning af Konnossement«, men som, efter at have erfaret, at Skibet agtedes dirigeret til Randers, havde protesteret imod denne Havn og derefter havde underskrevet Konnossementet »under Protest«, fandtes efter at være sejlet til Udbyhøj Barre under Hensyn til Forholdene berettiget til at nægte at føre Skibet til Randers og at udlosse Skibet paa den aabne Ankerplads ved Udbyhøj ved Hjælp af Ladningsmodtagerens Lægtene, hvorhos han ikke ansaas pligtig at godtgøre Modtageren de Omkostninger, der var paaløbne ved, at Skibet var ført til Aarhus og losset der.

Vib. Ov. D. 8 Febr. 1897, U. f. R. 1897 p. 395.

Jfr. Gross. Soc. Resp. 20 Juli 1896, U. f. R. 1897 p. 531, Sø-Hand. T. 1896 p. 302.

Udtalt, at det maa anses sædvanligt, at den, paa hvis Foranledning ekstraordinært Toldopsyn ved et Skibs Losning foregaar, betaler de dermed forbundne Omkostninger.

Gross. Soc. Resp. 14 Decbr. 1896, U. f. R. 1897 p. 534, Sø-Hand. T. 1897 p. 142.

Den i et Certeparti indeholdte Klausul, at Skibet skulde indlade Ladningen (Klid) »med al behørig Hurtighed efter at have udlosset sin indehavende Ladning«, forstaaet saaledes, at den kun skulde sikre Skibet imod at være til Disposition, inden Udlosningen var tilendebragt, medens den ikke gav Befragteren nogen særlig Ret til at fordre, at Indladningen ikke maatte begynde, før hele den tidligere Ladning var udlosset.

Sø-Hand. D. 6 Jan. 1897, U. f. R. 1897 p. 630, Sø-Hand. T. 1897 p. 132.

At en Ladning Kul ved Udlosningen havde været ufuldstændig, fandtes ikke bevist ved en af en Handelsforenings private, ikke autoriserede Vejer foretaget Vejning, hvilken Skipperen ikke bevislig havde underkastet sig.

Kbh. Ov. D. 14 Juni 1897, U. f. R. 1897 p. 817.

Under en Sag om Overliggedagspenge, fordi en Ladning Briketter var udlosset i flere Dage end i Certepartiet indrømmet, statureret, at Ladningsmodtageren var berettiget til at modsætte sig, at Losningen skete paa den af Skipperen forlangte Maade, da Briketterne derved udsattes for betydelig Forringelse, og at Skipperen, da han ikke havde gjort det muligt for Ladningsmodtageren at losse fra flere Luger ad Gangen, samt da Ladningsmodtageren ikke uberettiget havde forsinket Losningen, selv maatte bære Følgerne af, at der var fastsat for kort Lossetid i Certepartiet.

Sø-Hand. D. 7 Juli 1897, U. f. R. 1897 p. 1182, Sø-Hand. T. 1897 p. 338.

Under en Sag om Erstatning, fordi en Ladning Klid var beskadiget

ved Vand, der var trængt ind fra Ballasttanken, antaget, at Skaden ikke alene skyldtes haardt Vejr under Rejsen, men navnlig Mangler, for hvilke Skibet havde Ansvaret. Intet Hensyn taget til en d. 26 Febr. 1896 foretaget Besigtigelsesforretning, da det ikke var givet, at Forholdene da var de samme som ved Skibets Ankomst sidst i Novbr. 1895.

Sø-Hand. D. 21 Juli 1897, Sø-Hand. T. 1897 p. 342.

I et Tilfælde, hvor et Dampskibsselskab i Overensstemmelse med den første Plan havde sendt nogle Kreaturer til Hamburg i Stedet for, som senere forlangt, med et samme Dag afgaaende Skib til Altona, tilpligtedes Selskabet at erstatte Ejeren det Tab, der var lidt ved, at Kreaturerne dels var omkomne paa Rejsen, dels var nedslagne i Hamburg — hvilket Tab ikke vilde være lidt, hvis Dyrene var blevet sendte til Altona — idet det ikke var bevist, at Selskabet ikke havde kunnet effektuere den forandrede Ordre, og idet Selskabet ialfald burde have telegraferet til Afsenderen, hvis Afsendelse til Altona ikke kunde ske.

H. R. D. 9 Juni 1898, jfr. Sø-Hand. D. 12 Novbr. 1897, H. R. T. 1898 p. 241, U. f. R. 1898 p. 683, jfr. p. 203, Sø-Hand. T. 1898 p. 349, jfr. p. 50.

En Skibsfører ikke fundet at have paadraget sig Ansvar overfor Modtageren af en Ladning Klid for den ved Udlosningen forefundne Beskadigelse af Ladningen derved, at han, der ved Indladningen havde bemærket, at en Del af Kliddene var varme, havde undladt at give Konnossementet Paategning derom, idet Sølov § 147 kun foreskriver en saadan Paategning, naar det er tydeligt, at Ladningen ved Indladningen er beskadiget, og idet Skibsføreren, der var ukyndig paa dette Omraade, kun havde haft nogen Tvivl om, hvorvidt den omtalte Varme kunde medføre Fare for Beskadigelse af Ladningen.

H. R. D. 1 Febr. 1898, jfr. Vib. Ov. D. 26 Oktbr. 1896, H. R. T. 1897 p. 786, U. f. R. 1898 p. 244.

I et Tilfælde, hvor det i Konnossementet paa 2 i New-York afskibede Partier Majs hed, at Partierne var stuvede sammen med andet Korn fra samme Afskiber uden Adskillelse, og at hvert Parti skulde i Forhold bære sin Del af mulig Beskadigelse, statueredes det, at Modtageren af de to nævnte Partier ikke var pligtig at bære nogen Del af det Tab, der maatte skyldes Mangler ved den til andre udlossede Majs, som var stuvet sammen med hans Majs og hidrørte fra andre Afladere.

Sø-Hand. D. 17 Febr. 1898, U. f. R. 1898 p. 346, Sø-Hand. T. 1898 p. 88.

I et Tilfælde, hvor et Skib var fragtet til at føre en Ladning Kul hertil, Spørgsmaal, om nogle Kul, der forefandtes i et særligt Rum i Skibet, hørte til Ladningen eller tilhørte Skibet. (Dissens).

Sø-Hand. D. 23 Febr. 1898, Sø-Hand. T. 1898 p. 102.

En Skipper, der skulde overføre en Ladning Mel fra en tysk til en dansk Havn, ifølge Sølov § 146 ikke antaget m. H. t. en ved Udløsningen forefundet Beskadigelse at kunne paaheraabe sig, at han havde forsynet Konnossementet med Paategning »fri for Beskadigelse, Bræk og Fordærv«, idet det var givet, at Beskadigelsen var foraarsaget under Rejsen ved indtrængt Vand. Hans Ansvar bedømt efter Sølov § 142, idet en Bemærkning i Certepartiet, hvortil Konnossementet henviste, om, at intet Erstatningsansvar overtoges for Skade, som Ladningen tog uden Skipperens og hans Folks Skyld, ikke kunde hjemle en fra de almindelige Regler forskellig Bedømmelse af Ansvaret.

H. R. D. 1 Aug. 1899, jfr. Vib. Ov. D. 24 Jan. 1898, H. R. T. 1899 p. 276, U. f. R. 1899 p. 793, jfr. 1898 p. 371.

Udtalt, at selv om der kunde bortses fra, at Skipperen havde undladt efter Sølov § 42 ved Lugernes Aabning at tilkalde Besigtelsesmænd, og fra, at der ved Optagelsen af Søforklaringen var begaaet forskellige Fejl, særlig at Ladningsmodtageren ikke var tilsagt til at overvære den, var der dog ikke tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Skaden skyldtes en Søulykke eller anden saadan Hændelse, hvis Følger Skipperen ikke havde kunnet afvende. En af Ladningsmodtageren i Skibet foretaget Arrest blev derfor stadfæstet og Skipperen dømt til at betale Erstatning.

ibid.

Angaaende et Salg af et Parti Majs med Afladning fra en amerikansk Havn for direkte eller indirekte Dampere udtalt, at Damperen ifølge Betegnelsen »indirekte« havde Ret til at omlade Partiet, at Udeladelsen af denne Betegnelse ikke vilde have forbudt Skibet at anløbe nogensomhelst Havn, og at Skibet i alle Tilfælde havde Ret til at anløbe Havn for at indtage Kul.

Gross. Soc. Resp. 24 April 1897, U. f. R. 1898 p. 419, Sø-Hand. T. 1897 p. 398.

En »Arbejdsdag«, nævnt i et Certeparti, maa forstaaes i Modsætning til Søn- og Helligdage. Arbejdsdagens Længde afhænger af den paa Stedet gældende Coutume og behøver ikke at falde sammen med »Toldbodtiden«. Saalænge Arbejdsdagen varer, er Skipperen pligtig at bringe Ladningen til Skibets Ræling, uden at der heraf følger en Forpligtelse for Skipperen til at betale for ekstraordinært Toldopsyn.

Gross. Soc. Skr. 9 Oktbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 422, Sø-Hand. T. 1898 p. 31.

I et Tilfælde, hvor et Dampskib var fragtet til at føre en Ladning Korn fra Odessa til et Territorium i det nordvestlige Europa, blev det efter en Fortolkning af Certepartiet og under de foreliggende Omstændigheder ikke antaget, at Skibets Fører — som efter at være beordret til Aarhus og efter at være kommet til Skagerak, efter sin Forklaring paa Grund af Is, var gaaet til Christianssand, hvorfra han telegraferede om ny Ordre og modtog Svar, at Ladningsmodtageren af-

ventede Skibets Ankomst til Aarhus — kunde betragte de akkorderede 8 Liggedage som løbende under Opholdet i Christianssand og derefter fordre Godtgørelse for Overliggedage for Tiden, indtil Damperen havde bragt Ladningen til Aarhus.

H. R. D. 20 Oktbr. 1899, jfr. Vib. Ov. D. 23 Maj 1898, H. R. T. 1899 p. 362, U. f. R. 1899 p. 932, jfr. 1898 p. 604.

Spørgsmaal, om et Dampskib, som i New York ifølge Konnossement i et opgivet Lasterum havde indtaget 8000 bushels Hvede, var pligtigt at erstatte Modtagerne af Partiet den ved Udlosningen manglende Del deraf (ca. $1\frac{1}{5}$ pCt.). Dette ikke antaget, da Vægtmankoen formentes efter det foreliggende at hidrøre fra Svind, og uanset at Rederiet havde nægtet at lade optage Søforklaring, idet Rederiet ikke havde støttet sin Paastand om Fritagelse for Erstatning paa noget, der kunde oplyses ved Søforklaring.

Sø-Hand. D. 1 April 1898, U. f. R. 1898 p. 647, Sø-Hand. T. 1898 p. 153.

Da et Konnossement indeholdt, at Skibet ikke var ansvarligt for Skade, der hidrørte fra Forsømmelse eller Fejl af Skipper, Stuvete, Matroser etc., eller for noget Tab eller Skade af nogen Aarsag under Rejsen, da ifølge Konnossementet Overenskomsten skulde beherskes af engelske Love, og da der efter engelsk Lovgivning ikke er noget til Hinder for ved Vedtagelse i et Konnossement at udstrække Rederens Ansvarsfrihed udover det efter Lovgivningen almindelige, fandtes en Reder ikke ansvarlig for en ved Udlosningen af det indladede Gods forefundet Beskadigelse af dette, der gik ind under en af de ovennævnte Bestemmelser.

H. R. D. 3 Decbr. 1900, jfr. Sø-Hand. D. 17 Maj 1899, H. R. T. 1900 p. 513, U. f. R. 1901 p. 31, jfr. 1899 p. 716, Sø-Hand. T. 1901 p. 29, jfr. 1899 p. 175.

Rederne for et Dampskib ikke ansete pligtige at erstatte den Skade, som Ladningen havde lidt ved, at Vand paa Rejsen var trængt ind gennem Mastekraven, da de paa fyldestgørende Maade havde gjort det antageligt, jfr. Sølov § 142, at Mastekravens Beskadigelse skyldtes Storm paa Rejsen.

Sø-Hand. D. 7 Juni 1899, U. f. R. 1899 p. 731, Sø-Hand. T. 1899 p. 222.

Ikke tillagt de af to af Retten udmeldte Besigtigelsesmænd foretagne Forretninger og afgivne Forklaringer — hvorefter Mastekraven ved Begyndelsen af Rejsen havde været meget tyndslidt — videre Bedeutung, da der ikke ved Besigtigelsen havde været tilkaldt nogen paa Skibets Vegne, og da Forretningen ikke straks var afhjemlet og ikke var meddelt Rederiet inden Skibets Afrejse.

ibid.

Ikke anset godtgjort, at et Dampskibsselskab, som havde sluttet

Overenskomst med tre herværende Handlende om at medtage for dem ialt 400 Tons Kaal med hvert af Selskabets i Kaalsæsonen til New York afgaaende Skibe, havde forpligtet sig overfor de nævnte Handlende til ikke at medtage mere end det angivne Kvantum Kaal.

H. R. D. 5 April 1900, jfr. Sø-Hand. D. 13 Novbr. 1896, H. R. T. 1900 p. 60, U. f. R. 1900 p. 452, jfr. 1897 p. 367, Sø-Hand. T. 1900 p. 166, jfr. 1897 p. 70.

I et Tilfælde, hvor der ved Udleveringen til et dansk Firma af et til samme fra New York pr. Skib sendt Parti Fedt manglede et Fad Fedt, og hvor Rederiet forklarede, at dette Fad ved Udlosningen havde været itu, og at dets resterende Indhold var blevet fyldt over i et andet tomt Fad, fandtes Rederiet ikke overensstemmende med Sø-lov § 142 at have gjort det antageligt, at Skaden skyldtes Mangler ved Fadet eller besværlig Rejse, hvorimod det oplyste nærmest talte for, at Skaden ialfald delvis skyldtes mangelfuld Stuvning.

Sø-Hand. D. 18 April 1900, U. f. R. 1900 p. 737, Sø-Hand. T. 1900 p. 145.

Firmaet fandtes derfor ikke pligtigt at modtage det uden fornøden Kontrol i et andet Fad ompakkede Fedt, men kendtes berettiget til at faa det manglende Fad erstattet af Rederiet.

ibid.

I et Tilfælde, hvor en Mægler paa en Grosserers Vegne skriftlig havde tilbudt en Skipper at fragte dennes Skib til en Transport af Jærnbjælker af 6—36 Fods Længde fra Lübeck til Horsens, hvilket Tilbud Skipperen akcepterede, saafremt kun nogle enkelte Bjælker var 36 Fod lange, og hvor Skipperen, efterat have faaet tilstillet et af Mæglerens Prokurist paa hans Vegne underskrevet Certeparti, hvori Bjælkernes Længde var opgivet til 6—37/38 Fod, var sejlet til Lübeck, idet han ikke havde bemærket Uoverensstemmelsen i Længdemaalene, fandtes Skipperen berettiget til at annullere Certepartiet, da det ved Ankomsten til Lübeck viste sig, at en Del af Bjælkerne var over 36 Fod lange.

Kbh. Ov. D. 9 Juli 1900, U. f. R. 1900 p. 805.

I et Tilfælde, hvor nogle i New Orleans af en Skipper underskrevne Konnossementer, der angik en Del af forskellige Firmaer i Skibet indladede Partier Bomuldsfrøkager i Sække, var blevet forsynede med et ved Underskriften paatrykt Stempel: »Ikke ansvarlig for Mærker«, antoges denne Klausul at gaa ud paa at tilkendegive, at Skipperen ikke skulde være ansvarlig for det Tilfælde, at det ved Losningen viste sig, at Varerne var saaledes indladede, at der ikke straks fra Skibet kunde foretages Sortering af de hver enkelt Modtager tilkommende Partier.

H. R. D. 31 Oktbr. 1901, jfr. Sø-Hand. D. 22 Aug. 1900, H. R. T. 1901 p. 440, U. f. R. 1901 p. 900, Sø-Hand. T. 1902 p. 63, jfr. 1900 p. 251.

Da der derhos efter det foreliggende maatte gaas ud fra, at den af Modtagerne, mod hvem Skipperen havde anlagt Sag, havde haft et saadant Kendskab til Forholdene paa Afskibningsstedet, at han burde have forstaaet denne Klausulens Betydning, dømtes han til at deltage i Omkostningerne ved den i Land foretagne Sortering af Varepartierne.

ibid.

I et Tilfælde, hvor en med et Dampskib fra Antwerpen hertil afsendt Kasse med Gasapparater under Losningen styrtede ned i Lasterummet, hvorved en stor Del af Indholdet beskadigedes, fandtes Rederiet at have Bevisbyrden m. H. t., hvad der havde foraarsaget Nedstyrtningen — tilmed da Varemottageren ikke forud havde faaet nogen Meddelelse om Losningen — og, da intet Bevis i saa Henseende forelaa, at maatte erstatte Skaden.

Sø-Hand. D. 23 Aug. 1900, U. f. R. 1900 p. 932, Sø-Hand. T. 1900 p. 285.

Da Varemottageren havde rekvireret de nævnte Varer til en bestemt øjeblikkelig Levering i deres fulde Omfang, fandtes han ikke pligtig at modtage den ikke beskadigede Del af Gasapparaterne, men maatte have Krav paa Erstatning for hele Sendingsen Værdi.

ibid.

Den Bestemmelse i et Konnossement, at Erstatningskrav or Skade paa det lossede skulde anmeldes inden 24 Timer efter endt Losning, fandtes ikke at afskære en Anmeldelse, der var sket 3 Dage efter Losningen, men inden 24 Timer, efterat Varemottageren havde faaet Underretning om Skibets Ankomst og Losning.

ibid.

I et Tilfælde, hvor de ved et Parti Varers Afskibning udstedte Konnossementer indeholdt, at Omladning i andet Skib var tilladt og skete for Skibets Regning, men for Ejerens Risiko, antoges det, at den Skade, som Varerne havde lidt ved den i København under voldsomt Regnvejr skete Omladning i andet Skib, ikke kunde fordres erstattet hos Rederiet, som ikke havde vist Mangel paa Omhu ved Omladningen, og hvem det ikke kunde lægges til Last, at det ikke paa egen Haand havde opsat Afsendelsen eller ad telegrafisk Vej søgt nærmere Ordre hos Modtageren.

Sø-Hand. D. 19 Septbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 64, Sø-Hand. T. 1900 p. 321.

For en Ladning af ca. 1200 Centner Korn er Holbæk at regne for »en god dansk Havn«.

Gross. Soc. Resp. 20 April 1900, U. f. R. 1901 p. 329, Sø-Hand. T. 1900 p. 183.

Udtalt i et Tilfælde, hvor en Ladning var solgt »at afskibe med 1ste Klasses Sejlskib«, at et Skib klassificeret 5/6 11 Bureau Veritas var »1ste Klasses Sejlskib«.

Gross. Soc. Resp. 21 April 1900, U. f. R. 1901 p. 329, Sø-Hand. T. 1900 p. 184.

Bornholmske Havne som Rønne, Hasle, Svaneke og Nexø maa regnes til gode danske Havne nordligst Aarhus, naar der er Tale om Afskibning af danske eller tyske Havne for Ladninger i Størrelse 60 à 100 Tons.

Gross. Soc. Resp. 24 Aug. 1900, U. f. R. 1901 p. 332, Sø-Hand. T. 1900 p. 315.

I et Tilfælde, hvor det i Konnossementet for et Parti Klid paa 1950 Sække hed, at deraf »2 Sække færre var i Disput og skulde leveres, hvis ombord«, og hvor dette Parti ved Indladningen var blevet sammenblandet med andre Partier Klid i Sække og Sækkene til dels var beskadigede og Indholdet traadt ud, udtaltes det, at det maatte have paahvilet Skibet ved Udlosningen at oplyse, at det førstnævnte Parti kun omfattede 1948 Sække, samt at i Mangel heraf Modtageren af dette Parti, der havde faaet udleveret 1950 Sække, ikke kunde være pligtig at erstatte Skibet Værdien af de to Sække.

Sø-Hand. D. 31 Juli 1901, U. f. R. 1902 A p. 87, Sø-Hand. T. 1901 p. 375.

Et Rederi fandtes ikke ansvarligt overfor en Konnossementsindehaver for en med dets Damper hertil sendt Kasse Varer, der paastodes at mangle, da der fra et Firma, som repræsenterede ham ved Losningen, forelaa en Erkendelse af, at Kassen var kommet i Land fra Skibet, og da han ydermere først havde reklameret 9 Dage efter Losningen. (Dissens.)

Sø-Hand. D. 6 Novbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 290, Sø-Hand. T. 1902 p. 108.

Ved »god dansk Havn, nordligst Frederikshavn«, forstaaes i Almindelighed »Limfjorden Vest for Aalborg« og »Roskildefjord« eksklusive.

Gross. Soc. Resp. 21 Juni 1901, U. f. R. 1902 A p. 322, Sø-Hand. T. 1901 p. 351.

Der har ikke dannet sig nogen egentlig Coutume for, at en Skipper skulde være forpligtet til at lade og losse Korn ved Skibselevator og til at anerkende Attester, udstedte af en autoriseret Vejer paa Grundlag af Vejning af Kornet paa en med Elevatoren i Forbindelse staaende Vægt.

Gross. Soc. Resp. 4 Oktbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 330.

I et Tilfælde, hvor en Kübel Ost var ankommet hertil med Dampskib meget beskadiget, og hvor Rederiet havde ladet Kübelen reparere, saaledes at den Skade, Ostene havde lidt, ikke kunde ses, udtaltes

det, at Rederiet, da Modtagerens Navn var det bekendt, burde have underrettet ham om Beskadigelsen og den foretagne Reparation.

Gross. Soc. Resp. 13 Decbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 333.

Køberen af et Parti Hvede, der var betinget afsendt hertil fra Amerika med Dampskib i Decbr. 1898, men som først blev afskibet i Jan. 1899, fandtes ikke berettiget til at holde sig til Dampskibsrederiet for det ham herved tilføjede Tab, skønt det af Rederiets Agent udstedte saakaldte Konnossement var dateret d. 31 Decbr. 1898, allerede fordi det nævnte Dokument dog ikke var og ikke udgav sig for et virkeligt Konnossement, idet dets Hovedbestemmelse udtrykkelig anførte, at Skibet endnu ikke var ankommet til Afskibningsstedet, saa at Datoen ikke kunde betyde Afskibnings-Datoen, og at Rederiet kunde befordre Varerne med et følgende Ruteskib.

Sø-Hand. D. 12 Febr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 653, Sø-Hand. T. 1902 p. 157.

Antaget, at et Dampskib, der var fragtet til at bringe en fuld Ladning til Nakskov, men som kom paa Grund ved Indløbet til Nakskov Fjord og først kom af Grunden, efterat en Del af Ladningen var udlosset i en Lægter, var pligtigt at betale Befragteren de med Lægtingen forbundne Udgifter.

Sø-Hand. D. 10 Septbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 50, Sø-Hand. T. 1902 p. 317.

Udtalt, at Certepartiet — der ikke omtalte Lægtning og bl. a. indeholdt, at Skibet skulde gaa til Nakskov eller saa nær dertil, som det med Sikkerhed kunde gaa og overalt ligge flot, og der aflevere Ladningen, og at Skibet skulde bringes saa nær til Lossepladsen, som det overalt kunde flyde sikkert med Ladningen — naturligst maatte forstaas saaledes, at Skibet var pligtigt for egen Regning at gaa ind i selve Nakskov Havn, og at der ikke kunde lægges Befragterne noget til Last m. H. t. Befragtningen, da Skibets Dybgaaende var opgivet til mindre end 13 Fod, medens der med ordinær daglig Vandstand er 14 Fod Vand i Nakskov Havn og i hele Fjorden.

ibid.

En Taske, indeholdende en Del Prøver af Tøjer, som var blevet forsendt med et Dampskib, var forkommet undervejs. Udtalt, at Rederiet ikke kunde være pligtigt at erstatte Taskens Ejer, et Handelsfirma, hans indirekte Tab, og at der e. O. heller ikke blev Tale om Markedsprisen for det tabte, men at Erstatningen maatte fastsættes skønsmæssig.

Sø Hand. D. 14 Jan. 1903, U. f. R. 1903 A p. 607, Sø-Hand. T. 1903 p. 38.

Efterat Føreren af et russisk Skib, der var ankommet hertil med St. Ybes Salt og var befragtet efter udlosset dansk Tønne, først var blevet enig med Ladningsmodtageren om Benyttelse af private Maalere,

forlangte han, efterat en Del var losset, kongelige Maalere. Udtalt, at han var pligtig at betale de kongelige Maalere.

Gross. Soc. Resp. 7 Juni 1902, U. f. R. 1903 A p. 700, Sø-Hand. T. 1902 p. 254.

Det er sædvanemæssigt, at Sække, der mangle i en Ladning, beregnes efter Gennemsnitsvægten af det til vedkommende leverede Parti.

Gross. Soc. Resp. 27 Juni 1902, U. f. R. 1903 A p. 703, Sø-Hand. T. 1902 p. 287.

Udtalt, at en Damper, som var befragtet til at bringe en Ladning fra en finsk Ladeplads hertil, ikke var berettiget til uden Befragterens Tilladelse for Betaling samtidig at bugsere en fuldt lastet Pram til et andet Firma fra nævnte Ladeplads hertil.

Gross. Soc. Resp. 22 Aug. 1902, U. f. R. 1903 A p. 706, Sø-Hand. T. 1902 p. 334.

I et Tilfælde, hvor der var Tvist om Forstaaelsen af en Bestemmelse i et Certeparti, der i England var oprettet paa Engelsk mellem engelske Agenter for to danske Parter om Befragtning af et dansk Skib, udtaltes det, at Sagen vilde være at afgøre efter dansk Ret.

H. R. D. 7 Juni 1904, jfr. Sø-Hand. D. 24 Juni 1903, H. R. T. 1904 p. 246, U. f. R. 1904 B p. 267, jfr. A p. 86, Sø-Hand. T. 1904 p. 191, jfr. 1903 p. 257.

Den omtalte Bestemmelse i Certepartiet, at et fastsat Beløb (dispatchmoney) skulde godtgøres Befragteren for hver Time sparet ved Losningen, fandtes at maatte forstaaes saaledes, at Tidsrummet fra Losningens faktiske Afslutning til det Tidspunkt, da Losningen efter Certepartiet senest skulde være sluttet, beregnedes »løbende«, saaledes at mellemkommende Søn- og Helligdage medregnedes som sparede.

ibid.

Et Dampskibsselskab fandtes ikke erstatningspligtigt for en Tønde Frugt, der under Forsendelsen med et Selskabet tilhørende Skib var blevet beskadiget ved Skibets Grundstødning, da det var gjort antageligt, at Skaden ikke havde kunnet afværges af Skipper og Mandskab, jfr. Søløv § 142.

Sø-Hand. D. 8 Juli 1903, U. f. R. 1904 A p. 98, Sø-Hand. T. 1903 p. 271.

Et Rederi, paa hvis Dampskib 50 Fade Fedt var overførte fra Amerika hertil, fandtes efter Søløv § 142 ikke erstatningspligtigt for den Skade, som to af Fadene under Overfarten havde lidt, idet disse Fade, der ved Indladningen tilsyneladende havde været uskadede, havde været behørigt stuvede nederst i de to Rækker, hvori alle Fadene var

lagte, hvorfor det maatte anses at være gjort antageligt, at Skaden skyldtes Fadenes Beskaffenhed.

Sø-Hand. D. 1 Oktbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 146, Sø-Hand. T. 1903 p. 350.

Paa Grund af manglende Bevis nægtet den herværende Modtager af en Ladning Brædder Erstatning hos vedkommende Rederi for formentlig Manko i Rumlasten.

Sø-Hand. D. 21 Oktbr. 1903, Sø-Hand. T. 1903 p. 363.

Et Rederi fandtes ikke ved forskellige nærmere angivne Klausuler i Konnossementet fritaget for Ansvar for Beskadigelse af et med dets Skib forsendt Parti Egetræ, forsaavidt det maatte skyldes Mangler ved Stuvningen, at Træet havde taget Skade paa Grund af Fugtighed af et Parti Majs, ovenpaa hvilket det havde været stuvet.

Sø-Hand. D. 13 Jan. 1904, U. f. R. 1904 A p. 593, Sø-Hand. T. 1904 p. 91.

Rederiet frifandtes dog, da Modtageren, der maatte have Bevisbyrden, fordi han først havde begært Skøn optaget efter Udløbet af Fristen i Sølov § 148, Stk. 2, ikke havde tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Skaden hidrørte fra Mangler ved Stuvningen.

ibid.

I Kulhandelen er Kaptajnen, naar Fragten skal betales efter udlosset Vægt, berettiget til at forlange Ladningen udvejet ved autoriseret Vejer.

Gross. Soc. Resp. 9 Jan. 1903, U. f. R. 1904 A p. 665, Sø-Hand. T. 1903 p. 111.

I Henhold til den Aar 1900 vedtagne Slutseddell for Handeler i Korn fob § 3 b maa Klintebjerg anses for »god Havn« for et Skib, der ikke er større, end at det sikkert kan flyde ind dertil.

Gross. Soc. Resp. 10 Jan. 1903, U. f. R. 1904 A p. 666, Sø-Hand. T. 1903 p. 180.

I Anledning af, at en Kontrakt om Losning af et Dampskibsselskabs Skibe bl. a. indeholdt: »for Favnebrænde 50 Ø. pr. Favn«, udtalt, at Splitved ikke er Favnebrænde.

Gross. Soc. Resp. 31 Juli 1903, U. f. R. 1904 A p. 674, Sø-Hand. T. 1903 p. 277.

Da Grunden til, at et Parti Hampefrøkager ved Ankomsten hertil fandtes meget forringede af Fugtighed, antoges at være, at de var indladede i ikke tilstrækkelig tør Tilstand, fandtes Skipperen hverken ifølge Forholdets Natur eller ifølge Konnossementet — hvorefter Skibet ikke skulde bære Ansvar for Fordærvelse, Sved og Skade, hidrørende fra Godsets Natur eller Forandring af Karakter — at være ansvarlig for Forringelsen.

Sø-Hand. D. 10 Aug. 1904, Sø-Hand. T. 1904 p. 305.

En Skibsfører frifundet for at yde Erstatning for en paa Rejsen beskadiget Ladning Hampefrøkager, da Skaden antoges at hidrøre fra slet Vejr, hvorved der uden Skyld fra Skibsførerens Side var trængt Vand ind i Skibet. Anset uden Betydning, at Lugerne ikke var forsynede med Værk, og at Ladningen ikke havde været behørig stuvet og garneret.

Sø-Hand. D. 28 Septbr. 1904, Sø-Hand. T. 1904 p. 330.

Skønt nogle Fustager Svinebørster, der ved Indladningen var modtagne i tilsyneladende god Stand, ved Losningen var i Stykker i Bunden, fandtes Rederiet ikke ansvarligt for det manglende Indhold, allerede fordi det var antageligt, at Fustagerne ikke havde været tilstrækkelig stærke, og fordi det ikke var udelukket, at Svindet var sket i Tiden mellem Losningen og Fustagernes Vejning.

Sø-Hand. D. 26 Oktbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 100, Sø-Hand. T. 1905 p. 1.

Overliggedagsgodtgørelse nægtet en Skipper for den Tid, hvori Skibet havde ligget ladeklart, forinden Indladningen begyndte, da det ikke var godtgjort, at Skibet var meldt ladeklart, eller at der havde været rejst Klage over, at Indladningen ikke begyndte. Derimod tilkendt Skipperen Godtgørelse, fordi Lastningen var foregaaet langsommere end i Certepartiet forudsat, uden at der var paavist Skyld fra Skibets Side.

Sø-Hand. D. 1 Marts 1905, U. f. R. 1905 A p. 476, Sø-Hand. T. 1905 p. 147.

Selv forudsat, at en Ladningsmodtager havde været berettiget til at formene vedkommende Dampskib at udlosse før Liggedagenes Udløb, ogsaa naar Losningen, som in casu, foregik efter Rederiets Foranstaltning og paa dettes Regning, fandtes Skibets Agenter, der ifølge Rederens Ordre, men mod Ladningsmodtagerens Forbud havde ladet Skibet udlosse, ikke herved at have paadraget sig noget Ansvar overfor Ladningsmodtageren.

Sø-Hand. D. 26 April 1905, U. f. R. 1905 A p. 514, Sø-Hand. T. 1905 p. 230.

Udtalt, at Ladningsmodtageren ikke havde lidt noget Tab, der kunde være Genstand for Erstatning, alene derved, at han paa Grund af Udlosningen havde mistet Udsigten til en Godtgørelse for at samtykke i, at Udlosningen fandt Sted inden Liggedagenes Udløb.

ibid.

Statueret, at Bestemmelsen i Søløv § 136 om, at Skipperen ved Losning har at aflevere Godset ved Skibets Side, maa i Forbindelse med den tilsvarende Bestemmelse i Søløv § 116 forstaas saaledes, at Skipperen, naar Skibet ligger ved Kaj, er forpligtet til at hæve Godset

saa højt, at det kan modtages fra Kajen, naar denne rager op over Skibets Lønning.

H. R. D. 2 Febr. 1905, jfr. Vib. Ov. D. 11 Juli 1904, H. R. T. 1904 p. 726, U. f. R. 1905 B p. 131, jfr. 1904 A p. 761.

En Ladningsmodtager antaget berettiget til i Københavns Havn og Frihavn at fordre løst Korn udlosset efter Reglerne i Sølov § 136. En mulig tidligere bestaaende Coutume om Losning af løst Korn paa anden Maade end i nævnte § bestemt var ialfald forandret i Aarene efter Sølovens Ikrafttræden.

H. R. D. 14 Marts 1905, jfr. Sø-Hand. D. 30 Decbr. 1903, H. R. T. 1905 p. 43, U. f. R. 1905 B p. 191, jfr. 1904 A p. 315, Sø-Hand. T. 1904 p. 57.

Statueret, at en Befragter af et Skib, der skulde være ladefærdigt d. 31 Juli, men først var ladefærdigt d. 21 Aug., ikke havde taget et saadant Forbehold om Erstatning, som omhandles i Sølov § 111, Stk. 3, inden Indladningen begyndte.

Sø-Hand. D. 31 Maj 1905, U. f. R. 1906 A p. 111, Sø-Hand. T. 1905 p. 294.

Antaget, at det selv ved Trævarer, der fra Skibet kastes i Land, ikke kan være Skipperens Pligt at losse hurtigere, end der kan modtages af Ladningsmodtageren. Overliggedagspenge derfor e. O. tilkendte Skipperen.

Sø-Hand. D. 15 Juni 1905, U. f. R. 1906 A p. 114, Sø-Hand. T. 1905 p. 322.

Udtalt i et Tilfælde, hvor en Del af et Skibs Dækslast var gaet overbord paa Grund af Skibets Usødygtighed, at den Bestemmelse i Certepartiet, at Rederiet ikke skulde bære Ansvar for Sejladsuheld, selv om de var forårsagede ved Forsømmelse eller fejlagtig Bedømmelse af Skibets Fører, ikke kunde antages at have et Tilfælde som det nævnte for Øje.

Sø-Hand. D. 31 Maj 1905, Sø-Hand. T. 1905 p. 299.

Naar der er udstedt Konnossement for, at et Skib har modtaget et vist Antal Sække med Varer, maa det enten udlevere dette Antal ved Losningen eller ogsaa ialfald tilvejebringe antagelige Oplysninger om, hvorfor dette ikke har ladet sig gøre.

Sø-Hand. D. 7 Juni 1905, U. f. R. 1906 A p. 113.

En Skipper, hvem der var tilsagt en Gratifikation »bei richtiger Auslieferung«, antaget at have præsteret saadan, uanset at Ladningen, der ved Indladningen ifølge Vejerseddel bestod af 129920 Kilo Rug, ved Udlosningen udvejedes til 1050 Kilo mindre. Konnossementet indeholdt Klausulen »Inhalt, Gewicht und Qualität unbekannt«.

Gross. Soc. Resp. 8 Jan. 1904, U. f. R. 1906 A p. 180.

En Skipper, der var befragtet til at overføre en Ladning Melasse-

foder i Sække fra Stettin til dansk Havn, og hvis Skib var tæt og forsynet med sædvanlig Garnering af Brædder, ikke anset pligtig til yderligere at garnere med Maatter.

Gross. Soc. Resp. 5 Febr. 1904, U. f. R. 1906 A p. 182, Sø-Hand. T. 1904 p. 128.

Med et Dampskibsselskab i Esbjerg var sluttet Overenskomst om Fragt af et Parti Gods fra Hamburg til Esbjerg. Selskabets Bud lød: »6 Kr. pr. Ton frit leveret i Banevogn her«. Udtalt, at Selskabet havde at betale Bropengene.

Gross. Soc. Resp. 15 Juli 1904, Sø-Hand. T. 1904 p. 240.

Udtalt, at de københavnske Pakhusforretninger, der besørge Losning af Korn og Stykgods, alt i nogen Tid have debiteret Skibene Præmien for Ulykkesforsikring efter L. 7 Jan. 1898 af de med Losningen beskæftigede Arbejdere.

Gross. Soc. Resp. 14 Oktbr. 1904, U. f. R. 1906 A p. 189, Sø-Hand. T. 1905 p. 158.

En Del af et Parti Bomuldsfrøkager var stuvet sammen med et Parti Fyrrebrædder. Ved »Sved« undervejs paa Rejsen fra New Orleans til Aarhus var Indholdet af nogle faa Procent af Sækkene blevet beskadiget. Antaget, at Beskadigelsen i hvert Fald væsentlig skyldtes Bomuldsfrøkagernes egen Beskaffenhed, hvorfor Rederiet for saa vidt ej kunde være erstatningspligtigt.

H. R. D. 2 Febr. 1906, jfr. Vib. Ov. D. 18 April 1904, H. R. T. 1905 p. 665, U. f. R. 1906 A p. 270.

Derimod maatte Rederiet ifølge Sølov §§ 144 og 145 svare til 42 Sække Kager, der ved Udlosningen manglede i det Antal, som ifølge Konnossementerne var indladet i Skibet, uanset at den samlede Vægt af det hele udlossede Parti oversteg den i Konnossementerne angivne samlede Vægt.

ibid.

Spørgsmaal om, hvad der er gangbar Pris (»current rate«) for Kullosning i Københavns Havn.

Sø-Hand. D. 1 Novbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 440, Sø-Hand. T. 1906 p. 45.

Odense maa regnes at falde under »god dansk Havn nordligst Aarhus«.

Gross. Soc. Resp. 18 Aug. 1905, U. f. R. 1906 A p. 488, Sø-Hand. T. 1906 p. 231.

Udtalt, at Skippere ikke ere berettigede til ved Indladningen af Oliekager i Sække at skære for en Del af Sækkene og styrte disses Indhold løst imellem de øvrige Sække (nemlig for at kunne indlade det mest mulige).

Gross. Soc. Resp. 15 Decbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 495, Sø-Hand. T. 1906 p. 238.

Skønt en Reder i et Konnossement bl. a. havde forbeholdt sig Ansvarsfrihed for Tab og Beskadigelse, forvoldt ved »skulte Fejl i Skrog og Maskineri«, dømtes han til at erstatte den Skade, en Ladning Rug havde lidt derved, at der gennem et af en Kasse dækket Hul i et Pumperør til en af Skibets Tanke var sprøjtet Vand ud, som dels ved Slagside, dels ved Skibets Rulning var trængt mellem Garneringsplankerne op i Rugen.

H. R. D. 13 Novbr. 1906, jfr. Sø-Hand. D. 30 Decbr. 1905, H. R. T. 1906 p. 584, U. f. R. 1907 A p. 77, jfr. 1906 A p. 470, Sø-Hand. T. 1907 p. 147, jfr. 1906 p. 97.

Det udtaltes nemlig, at et optaget Skøn gik ud paa, at en Del af Vandet, som havde beskadiget Rugen, allerede stammede fra Indladningsstedet, hvor den Tank, hvortil det utætte Rør førte, sandsynligvis havde været fuld af Vand, da der begyndtes paa Indladningen af Rugen, og det stateredes herefter, at da Rederen heroverfor ej havde gjort det antageligt, at saadant ikke havde været Tilfældet, eller at denne Fejl ikke havde kunnet opdages ved almindelig Paapassenhed, kunde den ikke betegnes som en saadan skjult Fejl, for hvilken Rederen ved den nævnte Bestemmelse havde betinget sig Ansvarsfrihed.

ibid.

En Ladning Oliekager, som et Dampskib havde ført fra New Orleans til Aarhus, havde undervejs lidt en Del Skade ved indtrængt Vand. Antaget, at Skaden tildels skyldtes Forhold, for hvilke Skibets Rederi maatte bære Ansvaret, idet Vandet tildels var trængt ind gennem nogle Nagle- og Boltehuller i to Lugekarme, og idet disse Mangler ikke kunde henregnes til de skjulte Mangler, for hvilke Rederiet efter Konnossementet var ansvarsfrit.

H. R. D. 24 Jan. 1907, jfr. Sø-Hand. D. 21 Juni 1905, H. R. T. 1906 p. 761, U. f. R. 1907 A p. 262, Sø-Hand. T. 1906 p. 170.

En Overenskomst mellem et dansk og et hollandsk Firma om sidstnævntes Transport af et Kvantum Blik annulleredes af det danske Firma. Dette blev derfor idømt en Erstatning, der — idet Parterne var enige om, at dansk Rets Regler i det hele var anvendelige under Sagen — for Strækningen Duisburg—Rotterdam, som skulde besørges ved Skibe, som det hollandske Firma selv havde rede, fastsattes efter Søløv § 126.

H. R. D. 4 Febr. 1907, jfr. Sø-Hand. D. 21 Juni 1905, H. R. T. 1906 p. 781, U. f. R. 1907 A p. 278, Sø-Hand. T. 1907 p. 278.

For Strækningen Rotterdam—Helsingør, som det hollandske Firma ikke selv kunde besørge og om hvilken det ikke havde godtgjort at have foranstaltet endelig Befragtningskontrakt afsluttet, fastsattes Erstatningen efter almindelige Regler, nemlig til den Erstatning, som det hollandske Firma havde maattet betale et tredje Firma, der havde overtaget Transporten for det, idet denne Erstatning ikke kunde anses overdreven.

ibid.

En Del af en Ladning Hvede var blevet beskadiget, idet der gennem et af Rotter gnavet Hul i et Blyrør var trængt Vand ind, medens man, samtidig med at Skibet lossede i Frihavnen, pumpede Vand i Skibets Forpeak for at bringe det i en for Reparation af Roret egnet Stilling. I Konnossementet var betinget Ansvarsfrihed for skjulte Fejl ved Skroget etc. samt under Henviisning til »Harterakten« bl. a. for Fejl eller Fejltagelser i Ledelsen (»the management«) af Skibet. Udtalt, at da den omtalte Pumpning ikke kunde siges at have haft noget at gøre med den Rejse, der afsluttedes med Udlosningen, kunde Konnossementsklausulerne ikke finde Anvendelse.

H. R. D. 7 Febr. 1907, jfr. Sø-Hand. D. 31 Maj 1905, H. R. T. 1906 p. 786, U. f. R. 1907 A p. 281, Sø-Hand. T. 1907 p. 183.

Endvidere statueret, at naar Skibet ikke desto mindre mente at burde paabegynde Rorreparationen og de dermed forbundne Arbejder endnu under Losningen, maatte det ogsaa paatage sig det almindelige Ansvar i saa Henseende, jfr. Sølov § 142, hvorved bemærkedes, at der ikke her forelaa en ren, endsige en uafvendelig Hændelse. Der tilkendtes derfor Ladningsejeren Erstatning, hvilken dog under Hensyn til Forskrifterne i Konnossementet kun beregnedes efter Fakturaværdien.

ibid.

III. Befragterens og Ladningsejerens Forpligtelse m. H. t. Ladningens Levering og Modtagelse m. m.

Udtalt, at det maa anses sædvanligt, at den, paa hvis Foranledning ekstraordinært Toldopsyn ved et Skibs Losning foregaar, betaler Omkostningerne derved.

Gross. Soc. Resp. 14 Decbr. 1896, U. f. R. 1897 p. 534, Sø-Hand. T. 1897 p. 142.

Angaaende et Certeparti, der i en engelsk By var oprettet imellem et derværende Rederi og en derboende Skibsmægler som Repræsentant for en dansk Grosserer, og hvorefter et Rederiet tilhørende, i England hjemmehørende Dampskib skulde for Grosserereren i den nævnte engelske By indtage en Ladning Skinner og bringe dem til Aalborg, hvor de skulde losses saa hurtigt, som Skibet kunde levere dem i sædvanlig Lossetid, udtaltes det under en Sag om Overliggedagspenge paa Grund af for langsom Losning, at efter Indholdet af Certepartiet maatte engelsk Ret være afgørende, og at efter denne Ret beroede Spørgsmaalet, om der var losset for langsomt, ifølge Proceduren paa Skøn, men at dette, da intet for danske Domstole afgørende Skøn forelaa, maatte foretages af Retten selv.

H. R. D. 7 Maj 1897, jfr. Sø-Hand. D. 9 Juli 1896, H. R. T. 1897 p. 193, U. f. R. 1897 p. 689, Sø-Hand. T. 1897 p. 269, jfr. 1896 p. 307.

Antaget, at der forelaa Forsinkelse, da der ikke som sædvanligt

var losset flere Skinner ad Gangen. Forsinkelsen beregnet til 2 Dage, da Sølov § 119, jfr. § 137, ikke uden videre kunde lægges til Grund. *ibid.*

Et Firma, der havde befragtet et Rum i et Skib til at føre Appelsiner fra Messina hertil, ikke fundet at kunne kræve Erstatning hos Skibets Rederi, fordi Skibet var afsejlet fra Messina uden at medtage Appelsinerne, idet dette navnlig skyldtes den Omstændighed, at Firmaet havde ventet 3 Dage, inden det underrettede Afladerne i Messina om Befragtingen.

Sø-Hand. D. 31 Marts 1897, Sø-Hand. T. 1897 p. 217.

En dansk Købmand, der som Modtager af en Ladning Kul havde ifølge Dom maattet betale Overliggedagspenge, fordi vedkommende Dampskib var blevet opholdt ved Kullenes Indladning i en fremmed Havn, anset berettiget til at faa det udlagte Beløb refunderet af det Kuleksportfirma, som skulde levere Kullene, da Grunden til Forsinkelsen var, at der ikke var Kul tilstede af den omkontraherede Art.

Sø-Hand. D. 22 April 1897, U. f. R. 1897 p. 891, Sø-Hand. T. 1897 p. 235.

Under en Sag om Overliggedagspenge, fordi en Ladning Briketter ikke var udlosset i den dertil i Certepartiet indrømmede Tid, udtalt, at Ladningsmodtageren var berettiget til at modsætte sig, at Ladningen skete paa den af Skipperen forlangte Maade, da Briketterne derved udsattes for betydelig Forringelse, og at Skipperen, da han ikke havde gjort det muligt for Ladningsmodtageren at losse fra flere Luger, samt da Ladningsmodtageren ikke uberettiget havde forsinket Losningen, selv maatte bære Følgerne af, at der var fastsat for kort Lossetid i Certepartiet. Der tilkendtes derfor Skipperen kun de af Ladningsmodtageren tilbudte Overliggedagspenge med Renter fra Dommens Dag.

Sø-Hand. D. 7 Juli 1897, U. f. R. 1897 p. 1182, Sø-Hand. T. 1897 p. 338.

I et Tilfælde, hvor et Dampskib var fragtet til at føre en Ladning Korn fra Odessa til et Territorium i det nordvestlige Europa, blev det efter en Fortolkning af Certepartiet og under de foreliggende Omstændigheder ikke antaget, at Skibets Fører — som efterat være beordret til Aarhus og efterat være kommet til Skagerak, efter sin Forklaring paa Grund af Is, var gaaet til Christianssand, hvorfra han telegraferede om ny Ordre og modtog Svar, at Ladningsmodtageren afventede Skibets Ankomst til Aarhus — kunde betragte de akkorderede 8 Liggedage som løbende under Opholdet i Christianssand og derefter fordrø Godtgørelse for Overliggedage for Tiden, indtil Damperen havde bragt Ladningen til Aarhus.

H. R. D. 20 Oktbr. 1899, jfr. Vib. Ov. D. 23 Maj 1898, H. R. T. 1899 p. 362, U. f. R. 1899 p. 932, jfr. 1898 p. 604.

Under en Sag om Overliggedagspenge, som en Skipper havde an-

lagt imod sin Befragter, der havde underskrevet Certeparti, hvorefter Ladningens Indtagelse skulde ske uopholdelig, naar Vejret tillod det, medens Skipperen i Konnossementet havde indført, at der tilkom ham Overliggedagspenge for 2 Dage, udtaltes det, at Befragteren efter Sølov § 158 ikke ubetinget var frigjort, fordi Skipperen havde udleveret Varerne uden at faa Overliggedagspørgsmaalet afgjort, og heller ikke, fordi han mulig kun havde været Speditør for Ladningsmodtagerne, hvad Skipperen ikke vidste. Derimod frifandtes Befragteren, fordi det ikke var oplyst, at nogen Forsinkelse fra hans Side havde fundet Sted.

Sø-Hand. D. 16 Marts 1898, U. f. R. 1898 p. 620, Sø-Hand. T. 1898 p. 139.

I et Tilfælde, hvor en norsk Dampskibsfører sagsøgte en henværende Ladningsmodtager til Betaling af Godtgørelse for $\frac{1}{2}$ Overliggedag, idet Udlosningen, der ifølge det i Königsberg mellem de tyske Befragtere og de norske Rhedere oprettede Certeparti skulde ske i 3 Arbejdsdage, havde været 3 Dage og 3 Timer, nægtedes Erstatningen, da Vejrliget efter Ladningens Art havde hindret Losningen i nogle Timer, da Sølov § 119, jfr. § 137, ikke kunde komme til Anvendelse, og da Certepartiet ikke brugte Udtrykket »løbende Dage«, men »Arbejdsdage«.

Sø-Hand. D. 20 Juli 1898, U. f. R. 1899 p. 14, Sø-Hand. T. 1898 p. 332.

I et Tilfælde, hvor de i Udlandet udstedte Konnossementer ikke henviste til det ligeledes i Udlandet oprettede Certeparti, udtaltes det, jfr. Sølov § 144, at Certepartiets Bestemmelser ikke kunde gøres gældende overfor den fra Befragteren forskellige Ladningsmodtager.

H. R. D. 17 Oktbr. 1899, jfr. Sø-Hand. D. 23 Novbr. 1898, H. R. T. 1899 p. 348, U. f. R. 1899 p. 931, jfr. p. 265, Sø-Hand. T. 1899 p. 357, jfr. p. 53.

Den Bestemmelse i Konnossementet, at Kaptajnen, naar Losningen forhaledes, kunde landsætte Godset for Købmandens Regning og Risiko, kunde ikke afskære Kaptajnen fra den almindelige Adgang til Overliggedagsgodtgørelse.

ibid.

Idet Konnossementet, der hjemlede Anvendelsen af »berth-conditions«, fortolkedes saaledes, at Ladningen skulde modtages fra Skibet saa hurtigt, som dette efter de faktiske Forhold kunde levere den, fandtes Sølovens Bestemmelser om Liggedage ikke anvendelige, hvorimod Lossetiden beregnedes i Henhold til en Skønsforretning. Da Frihavnen var anvist som Lossested, og da alt Lossearbejde der skal udføres ved Frihavsaktieselskabets Folk, udtaltes det, at Losningen i Mangel af udtrykkelig Aftale maatte ske ombord for Skibets og i Land for Modtagerens Regning og Risiko, og da Forhalingen skønnedes at skyldes Ladningsmodtageren, tilkendtes der Kaptajnen Overliggedagspenge trods Konnossementets Tavshed derom.

ibid.

Udtalt, at der ikke findes nogen for Københavns Frihavn og Toldhavn almindelig gældende Coutume m. H. t., hvorledes Arbejdet og Bekostningen ved Losning af Korn fordeles mellem Skib og Modtager, jfr. iøvrigt foranstaaende Sø- og Hand. Dom og Sølov § 136.

Gross. Soc. Resp. 30 Decbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 520, Sø-Hand. T. 1899 p. 78.

Da et Certeparti, hvorefter en Damper skulde afhente en Ladning Kul fra en skotsk Havn, indeholdt, at Skibet ventedes at være ladeklart d. 22 Febr., fandtes Afskiberne, skønt Skipperen med flere Dages Varsel havde meddelt dem, at Skibet vilde komme til Afskibningspladsen d. 19 Febr., og derefter havde meldt sig ladeklar d. 20 s. M., ikke at have været pligtige at begynde Indladningen tidligere end d. 22 Febr.

Sø-Hand. D. 22 Novbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 220, Sø-Hand. T. 1900 p. 35.

Reglen i Sølov § 166 fundet uanvendelig i et Tilfælde, hvor Varer, som var solgte paa Kredit, længe før Køberens Betalingsstandsning og Konkurs af vedkommende Skipper, der var fyldestgjort for Fragten, var udleverede til Toldvæsenet, hos hvilket de kun var forblevne, fordi Tolden ikke var blevet berigtiget.

Sø-Hand. Skiftedecis. 12 Febr. 1900, U. f. R. 1900 p. 389, Sø-Hand. T. 1900 p. 84.

Den, der paatager sig at udføre »Skibets sædvanlige Part af Losningen« eller »Skibsarbejdet« paa en Korndamper, maa efter den her herskende Coutume levere »Afholdere«, medens Skibet udenfor Akkorden leverer Spil med Damp og 1 Spilmand til hvert Spil.

Gross. Soc. Resp. 10 Juni 1899, U. f. R. 1900 p. 435, Sø-Hand. T. 1899 p. 200.

Et Firma, der havde fragtet et Skib til at føre en Ladning Sten i Blokke til København, tilpligtet at betale en i Certepartiet fastsat Godtgørelse for $2\frac{1}{2}$ Overliggedage, da Grunden til Forsinkelsen var, at der paa det Lossested, hvor Befragteren havde beordret Skibet hen efter dets Ankomst, ikke straks var nogen tilstrækkelig stor Kran ledig. Efter Omstændighederne fandtes det uden Betydning for Afgørelsen, at Skibet bagefter var gaaet i Vinterleje i København.

Sø-Hand. D. 23 Maj 1900, U. f. R. 1900 p. 745, Sø-Hand. T. 1900 p. 156.

Antaget, at Københavns Frihavns-Aktieselskab ikke var pligtigt at betale Overliggedagspenge til et i Frihavnen losset Dampskib i et Tilfælde, hvor Forsinkelsen var bevirket ved en af Selskabets Arbejdere erklæret Strike. Særlig fremhævet, at Selskabet i et Cirkulære havde bekendtgjort, at dets Forpligtelse til at losse og lade bortfaldt i Tilfælde af Strike blandt Frihavns Arbejdere, og var beføjet til at gaa ud fra, at Skibets Fører var bekendt med Cirkulæret, dengang han gik

ind i Frihavnen, og at intet kunde lægges Selskabet til Last bl. a. m. H. t. Strikens Udbrud og Varighed.

H. R. D. 22 Novbr. 1901, jfr. Sø-Hand. D. 22 Aug. 1900, H. R. T. 1901 p. 498, U. f. R. 1902 B p. 25, jfr. 1900 p. 923, Sø-Hand. T. 1902 p. 77, jfr. 1900 p. 238.

I et Tilfælde, hvor Certepartiet for et Dampskib bestemte, at Ladningen skulde losses i 3 Arbejdsdage (working days), saaledes at Lossedagene regnedes fra den Tid, da Damperen var klar til at losse og skriftlig Meddelelse derom var givet, dog at de ikke begyndte mellem Kl. 5 Efterm. og Kl. 6 Morgen, fandtes Losningen at burde være begyndt Kl. 6 Morgen d. 3 Oktbr., skønt Skibet først var meldt losseklart Kl. 6³/₄ Efterm. d. 2 Oktbr., idet Sølov § 118 ikke kunde komme til Anvendelse overfor den nævnte Bestemmelse i Certepartiet, og at burde være fuldført Kl. 6 Efterm. d. 5 Oktbr.

Sø-Hand. D. 14 Septbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 61, Sø-Hand. T. 1900 p. 309.

Et Certeparti, hvorved et Dampskib var fragtet til at sejle til det fastsatte Ladningssted i Methil Dock i England og der paa sædvanlig Maade fra Spout, Kaj o. s. v. at indtage en Ladning Kul, saaledes at Indladningen skulde ske i 72 løbende Timer, regnede fra den Tid, da Skibet var ladeklart og Underretning herom var givet, blev fortolket saaledes, at Liggedagene begyndte at løbe fra det Tidspunkt, da der fra Skibets Side ikke var noget til Hinder for Indtagelse af Last og behørig Underretning herom var givet.

Vib. Ov. D. 17 Decbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 99.

Dette statueret, uanset at flere andre Dampere paa det paagældende Tidspunkt var paa Tørn før det ovennævnte Skib, hvorfor dette først nogle Dage senere kunde komme til Spout, og uden Hensyn til, om Skibe paa Ladningsstedet ifølge Sædvane først maatte betragtes som ladeklare, naar de ligge ved Spout.

ibid.

En Klausul i nævnte Certeparti, hvorefter Befragteren ikke skulde være ansvarlig for noget Ophold i Ladningen, der var forårsaget ved Is, Oversvømmelse, Striker eller andre Aarsager, over hvilke han ikke var Herre, antoges ikke at omfatte et saadant paaregnetligt Ophold som det, at Skibet, efterat være stillet til Disposition for Afladeren, ifølge Havneforholdene paa Ladningsstedet ikke straks kunde komme paa Tørn.

ibid.

I et Tilfælde, hvor et Skib var fragtet til at føre en Ladning fra England hertil, og hvor Ladningen efter Certepartiet skulde losses af Modtagerens Folk i 3 Arbejdsdage, saaledes at der skulde betales 12 sh. 6 d for hver Time derudover, dømtes Ladningsmodtageren til at betale for 22 Overliggetimer, da han, som gjorde gældende, at Losningen ikke havde kunnet fuldføres i den betingede Tid, ikke

havde godtgjort Rigtigheden heraf, og da Ansvaret for at have befragtet Skibet paa de nævnte Vilkaar iøvrigt ogsaa maatte falde paa Befragterne — eftersom intet Forbehold var taget — og gennem dem paa Ladningsmodtageren.

Sø-Hand. D. 13 Febr. 1901, U. f. R. 1901 p. 562, Sø-Hand. T. 1901 p. 151.

Et udenlandsk Firma, som havde solgt et Vareparti til en herværende Grosserer, der havde modtaget Konnossement herfor, men derefter uden at have betalt var gaaet fallit, fandtes ikke berettiget til at udøve Standsningsret i Henhold til Sølov § 166, da Varerne, der af Skipperen var udleverede til Toldvæsenet af Hensyn til Tolden paa Foranledning af Skibsmæglerne, ikke længere var i Skipperens Besiddelse, og da Udleveringen ikke kunde siges at være sket til Toldvæsenet paa Sælgerens Vegne.

Sø-Hand. Skiftedecis. 25 Febr. 1901, U. f. R. 1901 p. 571, Sø-Hand. T. 1901 p. 165.

Ikke fundet nødvendigt at afgøre det Spørgsmaal, om Standsningsretten kan udøves, naar Varer ere oplagte i Henhold til Sølov § 156, da Afleveringen til Toldvæsenet in casu ikke kunde antages at have fundet Sted i Henhold til nysnævnte §.

ibid.

I et Tilfælde, hvor en Ladningsmodtager havde faaet en Del flere Sække Bomuldsfrøkager, end der efter Konnossementerne tilkom ham, medens nogle andre Ladningsmodtagere havde faaet for faa Sække, og hvor Rederiet derfor havde maattet erstatte de sidstnævnte Ladningsmodtagere det manglende, fandtes Rederiet ikke at kunne fordre det betalte helt eller delvis refunderet af den første Ladningsmodtager, da det ikke var godtgjort, at han havde faaet Sække, som ikke efter Mærker m. m. tilkom ham, idet der var en Mulighed for, at der var indladet flere Sække af vedkommende Afskibere, end de havde angivet i Konnossementerne.

Sø-Hand. D. 9 Aug. 1901, Sø-Hand. T. 1901 p. 392.

I et Tilfælde, hvor nogle i New Orleans af en Skipper underskrevne Konnossementer, der angik en Del af forskellige Firmaer i Skibet indladede Partier Bomuldsfrøkager i Sække, var blevne forsynede med et ved Underskriften paatrykt Stempel: »Ikke ansvarlig for Mærker«, antoges denne Klausul at gaa ud paa at tilkendegive, at Skipperen ikke skulde være ansvarlig for det Tilfælde, at det ved Losningen viste sig, at Varerne var saaledes indladede, at der ikke straks fra Skibet kunde foretages Sortering af de hver enkelt Modtager tilkommende Partier.

H. R. D. 31 Oktbr. 1901, jfr. Sø-Hand. D. 22 Aug. 1900, H. R. T. 1901 p. 440, U. f. R. 1901 p. 900, Sø-Hand. T. 1902 p. 63, jfr. 1900 p. 251.

Da der derhos efter det foreliggende maatte gaas ud fra, at een

af Modtagerne, mod hvem Skipperen havde anlagt Sag, havde haft et saadant Kendskab til Forholdene paa Afskibningsstedet, at han burde have forstaaet Klausulens Betydning, dømtes han til at deltage i Omkostningerne ved den i Land foretagne Sortering af Varepartierne.

ibid.

I Københavns Havn findes der ingen Coutume, hvorefter en Damperskulde kunne fordre, at en Varemottager skal betale den autoriserede Vejning, der foretages udelukkende af Hensyn til Fragten, i Anledning af at denne skal betales pr. udlosset Kvantum.

Gross. Soc. Resp. 4 Maj 1901, U. f. R. 1902 A p. 316, Sø-Hand. T. 1901 p. 256.

Tilkendt en Skipper Godtgørelse for Overliggedage, da det ikke var godtgjort, at det skyldtes Skipperen, at Losningen ikke var fremmet med behørig Hurtighed, idet dette nærmest maatte antages at skyldes den Omstændighed, at Ladningsmottageren ikke havde stillet Folk nok til at modtage Ladningen.

Sø-Hand. D. 16 Juli 1902, Sø-Hand. T. 1902 p. 277.

Mottageren af en Ladning Brænde fandtes pligtig at betale nogle Mænd, som efter Anmodning af den Stevedore, der havde Skibets Losning i Entreprise for Rederiet, havde udført en Del Arbejde, da dette væsentlig kun omfattede Brændets Anbringelse, efterat det var kastet i Land, og da Mændene maatte siges at være satte til Arbejdet paa Mottagerens Vegne og med hans Billigelse.

Sø-Hand. D. 13 Novbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 222.

Der findes ikke i Københavns Toldhavn nogen Coutume, hvorefter Mottageren af løse Kornvarer ved Losningen skal betale »Maalerne« i Lasten. Den, der forlanger autoriseret Maaling, maa selv betale herfor.

Gross. Soc. Resp. 28 Febr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 695, Sø-Hand. T. 1902 p. 236.

Mottageren af en Ladning Majs tilpligtet at betale Overliggedagsgodtgørelse, da Ladningen ifølge Konnossementet skulde modtages saa hurtigt, som Skibet efter de faktiske Forhold kunde levere den, og da Losningens Forsinkelse ialfald tildels skyldtes Mangelen paa Jærnbanevogne og, forsaavidt den skyldtes Varernes Vejning ombord, efter det foreliggende maatte gaa ud over Mottageren. Anset uden Betydning, at Skipperen først paa den sidste Lossedag havde protesteret imod den langsomme Losning.

Vib. Ov. D. 9 Febr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 361.

I Kulhandelen er Kaptajnen, naar Fragten skal betales efter udlosset Vægt, berettiget til at fordre Ladningen udvejet ved autoriseret Vejer.

Gross. Soc. Resp. 9 Jan. 1903, U. f. R. 1904 A p. 665, Sø-Hand. T. 1903 p. 111.

M. H. t. at Modtageren af en Ladning Oliekager havde ladet Udvejningen foretage af en af hans egne Arbejdere, hvorved en betydelig Undervægt fremkom, udtalt, at da Modtageren ikke havde benyttet kgl. autoriseret Vejer, var han forpligtet til at betale Fragt efter indladet Vægt ifølge Konnossementet.

Gross. Soc. Resp. 4 Septbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 676, Sø-Hand. T. 1903 p. 344.

Overliggedagsgodtgørelse nægtet en Skipper for den Tid, hvori Skibet havde ligget ladeklart, forinden Indladningen begyndte, da det ikke var godtgjort, at Skibet var meldt ladeklart, eller at der havde været rejst Klage over, at Indladningen ikke begyndte. Derimod tilkendt Skipperen Godtgørelse, fordi Lastningen var foregaaet langsommere end i Certepartiet forudsat, uden at der var paavist Skyld fra Skibets Side.

Sø-Hand. D. 1 Marts 1905, U. f. R. 1905 A p. 476, Sø-Hand. T. 1905 p. 147.

Da en Ladningsmodtager maatte antages kun at være Befragterens Kommissionær m. H. t. Ladningen og Modtager af denne for Befragterens Regning, antoges Krav paa Overliggedagspenge og andre ved forsinket Losning forårsagede Udgifter, der skyldtes Modtageren, efter Ladningens Udlosning med Rette at være indtalt hos Befragteren i Henhold til Sølov § 158.

Sø-Hand. D. 26 April 1905, U. f. R. 1905 A p. 516, Sø-Hand. T. 1905 p. 233.

Spørgsmaal om, i hvilket Omfang Rederiet kunde kræve Erstatning for Udgifterne ved, at Skibet maatte bugseres ud paa Havet for at kaste en bedærvet Del af Ladningen overbord.

ibid.

Statueret, at Bestemmelsen i Sølov § 136 om, at Skipperen ved Losning har at aflevere Godset ved Skibets Side, maa i Forbindelse med den tilsvarende Bestemmelse i Sølov § 116 forstaas saaledes, af Skipperen, naar Skibet ligger ved Kaj, er forpligtet til at hæve Godset saa højt, at det kan modtages fra Kajen.

H. R. D. 2 Febr. 1905, jfr. Vib. Ov. D. 11 Juli 1904, H. R. T. 1904 p. 726, U. f. R. 1905 B p. 131, jfr. 1904 A p. 761.

En Ladningsmodtager antaget berettiget til i Mangel af anden Aftale ved Losningen af løst Korn i Københavns Havn og Frihavn at fordre Sølov § 136 bragt til Anvendelse. Selv om der tidligere havde bestaaet en uden Aftale forbindende Coutume, hvorefter Losningen af løst Korn foregik paa anden Maade end i nævnte § bestemt, var denne Coutume ialfald forandret i Aarene efter Sølovens Ikrafttræden.

H. R. D. 14 Marts 1905, jfr. Sø-Hand. D. 30 Decbr. 1903, H. R. T. 1905 p. 43, U. f. R. 1905 B p. 191, jfr. 1904 A p. 315, Sø-Hand. T. 1904 p. 57.

Antaget, at et Skib kunde have været losset i $3\frac{1}{2}$ Arbejdsdage à 9 Timer, hvis Varerne var blevet modtagne med fornøden Hurtighed. Da Losningen havde taget 7 Dage, og da Forsinkelsen maatte antages at hidrøre fra, at den største Del af Varerne — der efter Konnossementet skulde leveres over Pakhus, medmindre Skibet tillod andet — uden Kaptajns Samtykke var blevet leverede direkte til Vogne og Sejlere, tilkendtes der Skibets Rederi Godtgørelse for $3\frac{1}{2}$ Overliggedage.

Sø-Hand. D. 24 Maj 1905, U. f. R. 1906 A p. 108, Sø-Hand. T. 1905 p. 275.

Da en Ladning efter Konnossementet var modtaget »til Ordre Firma N. N.«, fandtes Skipperen herefter at have været berettiget til at gaa ud fra, at det var dette Firma, der var Ladningsmodtager.

Sø-Hand. D. 31 Maj 1905, Sø-Hand. T. 1905 p. 289.

Et Firma, der havde foretaget Reguleringen af den i København og Aalborg udlossede Del af en Ladning Oliekager og derved faaet 55 Sække Oliekager for meget, og som forklarede at have solgt disse underhaanden og fordelt det indkomne mellem de forskellige Modtagere i København og Aalborg, tilpligtet at erstatte Rederiet dem, e. O. med det Beløb pr. Sæk, som dette havde maattet tilsvare for manglende Sække i Esbjerg, hvor Resten af Ladningen udlossedes.

Sø-Hand. D. 12 Juli 1905, U. f. R. 1906 A p. 121, Sø-Hand. T. 1905 p. 339.

Naar der i et Certeparti for en Sejler med Solsikkekager stipuleres »5 løbende Arbejdsdage« til Losning, betragtes ogsaa Regnvejrsdage som Arbejdsdage.

Gross. Soc. Resp. 19 Febr. 1904, U. f. R. 1906 A p. 182, Sø-Hand. T. 1904 p. 140.

Ordene »idle days (time)« refererer sig i et Kulcerteparti til de Dage, paa hvilke Minearbejderne, som Følge af de i Kulminedistrikterne gældende Sædvaner, systematisk undlade at arbejde.

Gross. Soc. Resp. 9 Septbr. 1904, U. f. R. 1906 A p. 188, Sø-Hand. T. 1905 p. 154.

I et Tilfælde, hvor en Skipper, der mente at have Krav paa Erstatning for Dødragt og Overliggedage, paa Grund af Afladernes Forlangende om rent Konnossement havde underskrevet Konnossementet uden Paategning om Forbehold af saadan Erstatning og havde indskrænket sig til at optage Protest og til telegrafisk at underrette Befragterne om, at Skibet var afsejlet under saadan Protest, statueredes det, at Skipperens Undladelse af at tage Forbehold i Konnossementet under de foreliggende Omstændigheder ikke havde frigjort Befragterne for deres Forpligtelse som Befragtere ifølge Certepartiet, og at saadan Frigørelse heller ikke fulgte deraf, at Ladningen var blevet udleveret, jfr. Søløv § 158, da Udleveringen var sket til Befragterne selv.

Kbh. Ov. D. 13 Novbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 337.

Et herværende Firma, der ved Losningen af en Ladning optraadte dels som Kontrollører for Afladeren, dels som Modtager af en til Sverrig bestemt Del af Ladningen, fik efter sin Begæring udleveret en Del Varer, der i Virkeligheden var bestemt for et andet Firma. Førstnævnte Firma blev e. O. tilpligtet at godtgøre Rederiet den Erstatning, som dette havde maattet udrede til det Firma, der skulde have haft Varerne.

Sø-Hand. D. 11 Oktbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 429, Sø-Hand. T. 1906 p. 14.

Et Dampskibsselskab anset afskaaret fra at forlange Godtgørelse af Ladningsmodtageren for en Overliggedag ved Indladningen, da det ved at samtykke i, at Konnossementet i Strid med Sølov § 133 blev udstedt inden Indladningen, havde medvirket til, at Sælgeren af den paagældende Ladning ved en Voldgiftsrets Kendelse var blevet fritaget for den ham paahvilende Forpligtelse til at betale for den nævnte Forsinkelse.

Sø-Hand. D. 29 Novbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 448, Sø-Hand. T. 1906 p. 58.

Selskabet fandtes ogsaa afskaaret fra at forlange Godtgørelse for en Overliggedag ved Losningen, da det ikke i Tide havde fremsat Krav herpaa.

ibid.

En Skipper søgte Ladningsmodtageren til Betaling for to Overliggedage. Da imidlertid Forsinkelsen efter det foreliggende ikke udelukkende skyldtes den ene af Parterne, idet der fra begge Sider kunde være gjort mere for at fuldføre Losningen i rette Tid, fandtes Ladningsmodtageren kun ansvarlig for den ene Overliggedag.

Sø-Hand. D. 31 Jan. 1906, U. f. R. 1906 A p. 78.

Udtalt, at selv om det efter Konnossementerne maatte antages, at samtlige Ladningsmodtagere var indbyrdes solidarisk ansvarlige for Overliggedagspengene, kunde Skibets Rederi ikke fordre Overliggedagspenge af en Ladningsmodtager — der maatte siges i og for sig at være uskyldig i den stedfundne Forsinkelse — allerede fordi den anvendte Losningsmaade, som havde foraarsaget Forsinkelsen, og som Skibets Agenter havde akcepteret, stod i bestemt Strid særlig med den Bestemmelse i Konnossementerne, hvorefter Levering direkte til Skib og Lægtene kun kunde tilstedes af Agenterne, hvis det lod sig gøre uden Ophold for Skibet.

H. R. D. 8 Juni 1906, jfr. Sø-Hand. D. 24 Maj 1905, H. R. T. 1906 p. 272, U. f. R. 1906 A p. 820, Sø-Hand. T. 1906 p. 258.

Spørgsmaal om Forstaelsen af den Bestemmelse i et Certeparti, at, hvis Ordre (m. H. t. Udlosningen af en fra Dieppe overført Ladning Oliekager) gaves til to danske Havne, skulde Ordre til 2den Lossehavn gives ved Ankomsten til 1ste Lossehavn, og at Skibet ikke maatte beordres tilbage.

Sø-Hand. D. 18 Juli 1906, U. f. R. 1906 A p. 963, Sø-Hand. T. 1906 p. 346.

IV. Fragten, dens Beregning og Betaling.

Uagtet et Konnossement fandtes at hjemle sin Indehaver Ret til i Fragten at afdrage et Beløb af 20 £, hvis hans Mægler ikke benyttes i Ankomsthavnen, nægtedes denne Ret dog Ladningsmodtageren, da Skipperen straks efter Ankomsten med Føje — idet Modtageren, der ikke mødte, var ham ubekendt — havde antaget en anden Mægler, og da Ladningsmodtageren ikke bestemt havde fordret denne afskediget.

Kbh. Ov. D. 14 Juni 1897, U. f. R. 1897 p. 817.

Ret til Afdrag i Fragten, fordi Ladningen ved Udlosningen skulde være ufuldstændig, ligeledes nægtet, da Vejning ikke havde fundet Sted ved autoriseret Vejer, men ved Handelsforeningens private Vejer, hvis Vejning ikke bevislig var bindende for Skipperen.

ibid.

Det er almindelig Coutume ved cif-Salg, at Fragten dekurteres i Fakturabeløbet og betales af Modtageren, uden at han kan forlange Diskonto deraf, selv om der er tilstaaet ham rentefri Kredit m. H. t. Købesummen.

Gross. Soc. Resp. 22 Jan. 1897, U. f. R. 1898 p. 418, Sø-Hand. T. 1897 p. 143.

Uagtet et Certeparti indeholdt, at Skibet skulde klareres af Befragterens Agent eller dennes befuldmægtigede, og i Mangel deraf skulde bøde 10 £, der kunde indeholdes i Fragten, og uagtet Skibsføreren havde ladet sig klarere ved en af Rederne opgivet Mægler, tilpligtedes Ladningsmodtagerne dog at betale den fulde Fragt, da den som befuldmægtiget for Befragterens Agent ved Skibets Ankomst mødende Skibsmægler ikke straks havde kunnet legitimere sig som befuldmægtiget. Den Omstændighed, at Ladningsmodtagerne var i Besiddelse af Ordre-Konnossementet og ifølge samme skulde betale Fragten, kunde ikke medføre, at de maatte anses som Befragterens Agenter her i det hele.

Sø-Hand. D. 20 Juli 1898, U. f. R. 1899 p. 16, Sø-Hand. T. 1898 p. 335.

Antaget, at en Befragter, som maatte betale fuld Fragt for ikke indladet Gods, ifølge Søløv § 130 alene kunde fordre Halvdelen af Fragten for andet i dets Sted medtaget Gods godtgjort, skønt han selv var Aflader af dette Gods.

H. R. D. 5 April 1900, jfr. Sø-Hand. D. 13 Novbr. 1896, H. R. T. 1900 p. 60, U. f. R. 1900 p. 452, Sø-Hand. T. 1900 p. 166, jfr. 1897 p. 70.

I et Tilfælde, hvor en Person, der havde ført Tilsyn med Indladningen af en fuld Ladning Kul, i Konnossementet havde tilføjet, at Vægten var 1402 Tons, men hvor Fragt forlangtes betalt for 1479 Tons, der paastodes i Virkeligheden at være indladet i Skibet, forkastedes Ladningsmodtagerens Paastand om, at Konnossementets Vægt-

angivelse maatte være afgørende i Forholdet mellem Bortfragteren og ham, nemlig allerede fordi han selv tillige var Befragter af Skibet.

H. R. D. 21 Maj 1901, jfr. Kbh. Ov. D. 20 Aug. 1900, H. R. T. 1901 p. 159, U. f. R. 1901 p. 496.

Da det ved Vidneførsel i Skotland var konstateret, at der i nævnte Skib var indladet 1479 Tons Kul, dømtes Befragteren til at betale Fragt for dette Kvantum, idet Bortfragteren ikke fandtes afskaaret fra at fordre Fragt for mere end 1402 Tons derved, at Skipperen ikke havde søgt Vægten af Kullene konstateret ved Udladningen i Korsør.
ibid.

I et Tilfælde, hvor det i en mellem et islandsk Firma og en københavnsk Grosserer oprettet Slutseddell om et Parti Klipfisk, der skulde sendes pr. Skib til Barcelona, var bestemt, at Modtageren i Barcelona skulde betale Skipperen i Fragt et vist Beløb pr. indladet 320 Pund, men hvor Modtageren kun havde betalt Skipperen Fragt i Forhold til det mindre Kvantum, der var udladet, fandtes Firmaet, der havde betalt Skipperen Forskellen, ikke berettiget til at fordre det betalte refunderet af Grossereren, da Slutsedlen udtrykkelig bestemte, at Fragten skulde betales af Modtageren.

Sø-Hand. D. 1 Aug. 1901, U. f. R. 1902 A p. 218, Sø-Hand. T. 1901 p. 385.

I et Tilfælde, hvor et Konnossement gav en Skipper Ret til at fordre Fragt enten af den virkelig indladede eller udlossede Vægt, fandtes det at ligge udenfor Grosserersocietetets Kompetence at afgøre det Spørgsmaal, om Skipperen kunde træffe sit Valg efter Udlosningen.

Gross. Soc. Resp. 13 Juni 1902, U. f. R. 1903 A p. 700, Sø-Hand. T. 1902 p. 254.

I Kulhandelen er Kaptajnen, naar Fragten skal betales efter udlosset Vægt, berettiget til at forlange Ladningen udvejet ved autoriseret Vejer.

Gross. Soc. Resp. 9 Jan. 1903, U. f. R. 1904 A p. 665, Sø-Hand. T. 1903 p. 111.

M. H. t. at Modtageren af en Ladning Oliekager havde ladet Udvejningen foretage af en af hans egne Arbejdere, hvorved en betydelig Undervægt fremkom, udtalt, at da Modtageren ikke havde benyttet kgl. autoriseret Vejer, var han forpligtet til at betale Fragt efter indladet Vægt ifølge Konnossementet.

Gross. Soc. Resp. 4 Septbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 676, Sø-Hand. T. 1903 p. 344.

En Ladningsmodtager, der søgtes til Betaling af et Fragteløb, som han havde afkortet under Henviisning til en Manko i den modtagne Ladning Brædder, dømt til Betaling, da der hverken havde fundet nogen fælles Optælling af Ladningen Sted fra Skibets og Indstævntes

Side eller i Henhold til Sølov § 148 været afholdt nogen formelig Besigtigelsesforretning, og der saaledes ikke mod Citantens Benægtelse var tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at den paastaaede eller overhovedet nogen Manko havde været tilstede ved Losningen.

Sø-Hand. D. 9 Maj 1906, U. f. R. 1906 A p. 946, Sø-Hand. T. 1906 p. 299.

V. Havari.

I Henhold til Sølov § 191 paalagdes det Rederiet for et Skib, hvormed en Del Kreaturer var forsendte, at tilbagebetale disses Ejer det Beløb, som han havde erlagt ifølge en i Anledning af Skibets Grundstødning efter Reglerne for Groshavari foretaget Dispatche, idet det ved Dom var afgjort, at Skibsføreren og Styrmanden ved Skødesløshed havde bidraget til Grundstødningen, og idet Havarifordelingen saa godt som udelukkende havde omfattet Skade, hidrørende fra Grundstødningen.

Sø-Hand. D. 24 Jan. 1898, U. f. R. 1898 p. 334, Sø-Hand. T. 1898 p. 67.

Erklæret at være uden Betydning, at ifølge Konnossementet »Skibet var fri for Beskadigelse«, idet der herved sigtes til Beskadigelse af Ladningen, hvorom der ikke her var Spørgsmaal.

ibid.

Da nogle i Henhold til Konv. 2 April 1850 forsikrede Brædder, der under Skibets Grundstødning nær ved Bestemmelsesstedet var kastede overbord og efterat være indbjærgede var bragte til Bestemmelseshavnen, ikke kunde siges at være »ankomne til Bestemmelseshavnen«, jfr. Konv. § 187, fandtes den forsikrede berettiget til at abandonnere dem og kræve hele Assurancen udbetalt. Heri kunde det ikke gøre nogen Forandring, at den forsikrede med Samtykke af en for Assuranceselskabet befuldmægtiget havde betalt Fragten af det udlossede, og at Skibet var afsejlet, uden at der var tilvejebragt Sikkerhed for Dispatches Opgørelse og Havaribidragenes Fordeling.

Sø-Hand. D. 12 Decbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 270, Sø-Hand. T. 1899 p. 61.

I et Tilfælde, hvor Dækslast, der under haardt Vejr var kastet overbord for at rette Skibet, der havde faaet Slagside, i en i London foretaget Dispatche var blevet behandlet efter Groshavarireglerne, og hvor Dispatchen havde paalagt Skibets Rederi at betale en Del af Lastens Værdi, fandtes Rederiet at kunne fordrø det betalte Beløb godtgjort af Skibets Assurandører — uanset Sølov § 190 Nr. 2 og Konv. 2 April 1850 § 139 — da Dispatchen lovlig var opgjort paa rette Sted paa Grundlag af engelsk Ret, og da den herefter ifølge Policens Indhold, jfr. ogsaa Sølov § 250, maatte binde Assurandørerne.

Sø-Hand. D. 16 Juli 1902, U. f. R. 1903 A p. 30, Sø-Hand. T. 1902 p. 270.

En Udtalelse i en i New York opgjort Dispatche om, at de inter-

esserede havde været repræsenterede ved og samtykket i et under Dispatchen indgaaet Forlig, maatte holdes for rigtig, da intet var oplyst til Støtte for Paastanden om dens Urigtighed.

Sø-Hand. D. 16 Maj 1906, U. f. R. 1906 A p. 950, Sø-Hand. T. 1906 p. 309.

Vagervæsenet, der havde lejet en Skonnert til at udlægges som Mærkefartøj ved et Vrag, og som havde leveret Fortøjningen, fandtes at have garanteret Fortøjningens Holdbarhed. Vagervæsenet tilpligtedes derfor at erstatte Skonnertens Ejer det Tab, denne havde lidt derved, at Fortøjningen under en Storm sprængtes, saaledes at Skonnerten led Havari.

Sø-Hand. D. 30 Juni 1906, U. f. R. 1906 A p. 960, Sø-Hand. T. 1906 p. 337.

VI. Paasejling.

Under en Sag om Sammenstød imellem 2 Dampskibe antaget, at begge Skibe havde haft Skyld i Sammenstødet, saa at Sølov § 220, Stk. 2, blev anvendelig. Da der ikke fandtes aldeles fyldestgørende Oplysninger og Grunde til at antage, at den største Skyld laa hos det ene Skib, paalagdes det hvert af Skibene at bære Halvdelen af den samlede Skade. Undersøgelse af, om de internationale Søvejsregler ifølge Adg. 18 Febr. 1887 var fulgte.

H. R. D. 19 Marts 1897, jfr. Sø-Hand. D. 14 Aug. 1895, H. R. T. 1897 p. 40, U. f. R. 1897 p. 464, Sø-Hand. T. 1897 p. 190, jfr. 1895 p. 372.

Forskriften i Adg. 18 Febr. 1887 § 21 om Sejlads i snævre Løb ikke bragt til Anvendelse paa et nærmere betegnet Farvand ved Lappegrundens Fyrskib. I et Sammenstødstilfælde, hvor Sølov § 220, Stk. 2, bragtes til Anvendelse, paalagdes der det Skib, der fandtes at have den største Skyld, at bære de $\frac{3}{5}$ af Skaden.

Sø-Hand. D. 7 Juli 1897, Sø-Hand. T. 1897 p. 307.

I et Tilfælde af Sammenstød mellem to Dampskibe, der begge antoges at have begaaet Fejl, statueredes det efter Sølov § 220, Stk. 2, at af det samlede Tab skulde det ene Skib bære $\frac{2}{5}$, det andet $\frac{3}{5}$.

Sø-Hand. D. 6 April 1898, Sø-Hand. T. 1898 p. 157.

Under en Sag om Sammenstød mellem 2 Dampskibe antoges Skylden for Sammenstødet udelukkende at paahvile det ene Skib, hvorfor Sølov § 220, Stk. 1, anvendtes.

H. R. D. 5 Jan. 1899, jfr. Sø-Hand. D. 12 Maj 1898, H. R. T. 1898 p. 630, U. f. R. 1899 p. 284, Sø-Hand. T. 1899 p. 108, jfr. 1898 p. 198.

Skylden for et Sammenstød imellem et engelsk Dampskib, der laa til Ankers paa Korsør Red, og den fra Nyborg kommende Dampfærge e. O. antaget udelukkende at paahvile Dampfærgeren. Opgørelse af den Dampskibet hos Statskassen tilkommende Erstatning.

Sø-Hand. D. 2 Juli 1898, Sø-Hand. T. 1898 p. 283.

I et Tilfælde, hvor en for Anker liggende Fiskekutter paasejledes af et Dampskib og sank, antaget, at Dampskibet ikke havde nogen Skyld i Sammenstødet, særlig fordi det maatte antages, at Kutterens Ankerlanterne ikke brændte, da Sammenstødet fandt Sted.

Sø-Hand. D. 6 Juli 1898, Sø-Hand. T. 1898 p. 305.

Under en Sag om Kollision mellem to Dampskibe antaget at være begaaet Fejl fra begges Side. Skaden fordelt efter Sølov § 220, Stk. 2, med $\frac{3}{5}$ paa det ene og $\frac{2}{5}$ paa det andet Skib.

H. R. D. 7 Marts 1899, jfr. Sø-Hand. D. 29 Septbr. 1898, H. R. T. 1899 p. 9, U. f. R. 1899 p. 528.

Under en Paasejlingssag imellem 2 Dampere Sølov § 220, Stk. 2, anvendt saaledes, at det ene Skib, foruden at bære sin egen Skade, til det andet skulde udrede $\frac{1}{10}$ af begge Skibes samlede Tab. (Dis-sens.)

Sø-Hand. D. 27 April 1899, Sø-Hand. T. 1899 p. 162.

Et Dampskib, der var stødt sammen med en Bark, dømt til at erstatte denne den herved paaførte Skade, da Dampskibet havde tilsidesat forskellige Forskrifter i Adg. 22 Jan. 1897, medens der ingen Skyld fandtes hos Barken.

Sø-Hand. D. 24 Maj 1899, Sø-Hand. T. 1899 p. 189.

Under en Sag om Sammenstød mellem to Dampere antoges Hovedskylden at falde paa det ene Skib, der ikke havde holdt tilbørligt Udkig, medens der var nogen Skyld hos det andet Skib, der ikke havde givet Dampfløjtesignal ved nogle Drejninger og ved nogle senere Drejninger havde handlet i Strid med Adg. 22 Jan. 1897 Art. 21. Skaden fordelt med ca. $\frac{7}{10}$ og $\frac{3}{10}$.

Sø-Hand. D. 28 Juni 1899, U. f. R. 1899 p. 752, Sø-Hand. T. 1899 p. 253.

I et Sammenstødstilfælde mellem to Dampskibe antoges Skylden omtrent udelukkende at have paahvilet det ene Skib, fordi dette uden tilstrækkelig Grund forandrede sin Kurs. Erstatningen noget nedsat, da det paasejlede Skib trods Taage ikke havde mindsket sin Fart tilstrækkelig.

Sø-Hand. D. 25 Aug. 1899, Sø-Hand. T. 1899 p. 313.

I et Tilfælde, hvor et Dampskib, efter nordfra at være passeret gennem Knippelsbro, var tørnet mod en Pram, der ved Christianshavns-Siden laa fortøjet udenfor en ved Bolværket liggende Jærnlægter, udtaltes det, at denne Fortøjningsmaade efter de stedlige Forhold var saa uforsigtig, at Prammen maatte bære den deraf følgende Skade, hvis denne ikke bevislig skyldtes Fejl fra Dampskibets Side. Da Skaden var blevet forøget derved, at Dampskibet havde ladet det bagbords Anker falde i Stedet for det styrbords, dømtes Dampskibet i Henhold til Sølov § 220, Stk. 2, til at betale ca. en Tredjedel af Skaden.

Sø-Hand. D. 30 Maj 1900, U. f. R. 1900 p. 753, Sø-Hand. T. 1900 p. 178.

Sølov § 220, Stk. 2, bragt til Anvendelse i et Tilfælde, hvor to Dampskibe var stødt sammen, saaledes at det Dampskib, der fandtes at have den overvejende Del af Skylden for Sammenstødet, dømtes til at bære ca. $\frac{4}{5}$ af Skaden.

Sø-Hand. D. 6 Juni 1900, Sø-Hand. T. 1900 p. 197.

Udtalt, at selv om en Kollision mellem et dansk og et fransk Skib maatte tilskrives Fejl fra den danske Kaptajns Side, kunde det dog ikke antages, at han havde paadraget sig Strafskyld efter Strfl. § 198, og at der kun under denne Forudsætning kunde blive Spørgsmaal om at dømme ham til at erstatte Enken og Børnene efter en Mand, der var druknet under Sammenstødet, det Tab, de havde lidt ved at miste deres Forsørger. Et saadant Erstatningsansvar kunde nemlig alene støttes paa Strfl. § 302.

H. R. D. 19 Novbr. 1903, jfr. Sø-Hand. D. 23 Jan. 1901, H. R. T. 1903 p. 410, U. f. R. 1904 B p. 40, jfr. 1901 p. 349, Sø-Hand. T. 1903 p. 342, jfr. 1901 p. 107.

Den danske Statskasse dømt til at erstatte den Skade, som var tilføjet et engelsk Dampskib ved Sammenstød med et dansk Panserskib, da Skylden for Sammenstødet var helt hos Panserskibet, som havde overtraadt Adg. 22 Jan. 1897 Art. 19 og 22. Skønt Dampskibet var over 30 Aar gammelt, fandtes der — efter hvad der var oplyst om dets Tilstand før Sammenstødet — ikke Grund til at gøre noget Fradrag for Forskel mellem gammelt og nyt.

Sø-Hand. D. 17 Juli 1901, U. f. R. 1902 A p. 64, Sø-Hand. T. 1901 p. 322.

I et Tilfælde, hvor en dansk Damper var stødt sammen med en svensk Damper, der som Følge af Sammenstødet sank, statueredes det, at det ikke var godtgjort eller endog blot gjort sandsynligt, at den danske Damper, der efter Søvejsreglerne ikke havde Pligt til at gaa af Vejen for den svenske Damper, mere eller mindre maatte siges at have Skyld i Sammenstødet.

Sø-Hand. D. 24 Juli 1901, Sø-Hand. T. 1901 p. 353.

I et Tilfælde, hvor en Skonnert var blevet paasejlet af en Damper, som straks efter Sammenstødet sejlede sin Vej, fandtes det godtgjort, at det var en det indstævnte Selskab tilhørende Damper, som havde paasejlet Skonnerten.

H. R. D. 22 Maj 1902, jfr. Sø-Hand. D. 14 Aug. 1901, H. R. T. 1902 p. 147, U. f. R. 1902 B p. 176, jfr. A p. 222, Sø-Hand. T. 1902 p. 236, jfr. p. 5.

I et Tilfælde, hvor to Skibe, der havde kollideret, begge havde overtraadt de internationale Søvejsregler, men hvor den overvejende

Skyld dog laa hos det ene af Skibene, fandtes hvert Skib at maatte bære sin Skade, da det Skib, hos hvilket den overvejende Skyld laa, havde lidt næsten dobbelt saa stort et Tab som det andet.

Sø-Hand. D. 13 Septbr. 1901, Sø-Hand. T. 1902 p. 35.

I et Tilfælde, hvor et Skib, der laa for Anker, var blevet paa-sejlet af et andet, paalagdes det sidstnævnte Skibs Rederi at betale to Tredjedele af det Tab, som Ejeren af det paa-sejlede Skib havde lidt.

Sø-Hand. D. 12 Novbr. 1902, Sø-Hand. T. 1902 p. 379.

Skønt Forskrifterne om Lanterneføring ikke var iagttagne paa en til Ankers liggende Kvase, der en Nat blev paa-sejlet af en Kutter og sank, blev Ejerne af Kutteren dog tilpligtede at betale en Tredjedel af den skete Skade, da der efter det oplyste ikke kunde gaas ud fra, at Kutteren var helt uden Skyld i Paasejlingen.

Vib. Ov. D. 18 Maj 1903, U. f. R. 1903 A p. 451.

Antaget, at Hovedskylden for et natligt Sammenstød mellem 2 nordgaaende Dampskibe ifølge Søvejsreglerne 22 Jan. 1897 Art. 19 laa hos det ene Skib, som havde haft det andet til Styrbord og flere Minutter inden Sammenstødet maatte have indset, at Skibenes Kurser skar hinanden, hvorfor det burde være gaaet af Vejen for det andet Skib. Dette dog ikke fundet ganske uden Skyld, da det efter Søvejsreglernes Art. 27 uanset deres Art. 21 burde være vejet af mod Styrbord noget hurtigere end sket.

Sø-Hand. D. 11 Decbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 299, Sø-Hand. T. 1904 p. 49.

I et Tilfælde, hvor et finsk Skib, medens det blev bugseret gennem en engelsk Dok, var drevet paa et engelsk Skib og havde beskadiget dette, ligesom det ogsaa selv tog Skade, antoges Hovedskylden at være hos et i Dokken liggende dansk Skib, fordi dette, skønt det var anmodet om at holde sin Skrue rolig, havde rørt sin Maskine og derved foranlediget Skruevand. Medens derfor det danske Skib tilpligtedes at erstatte den det engelske Skib paaførte Skade, fandtes det finske Skib at maatte bære sin egen Skade, da det af samme benyttede Bugseretov havde været for svagt og var sprunget under Bugseringen.

Sø-Hand. D. 15 Juni 1904, U. f. R. 1904 A p. 655, Sø-Hand. T. 1904 p. 275.

I et Tilfælde, hvor en Dampfærge paa Grund af en tilfældig opstaaet Skade i Hjulskovlene havde maattet standse Maskinen og derved var drevet hen paa et i en Afstand af 300 Fod for Anker liggende Skib, tilkendtes der dette Erstatning, idet Sammenstødet ikke kunde

siges at være en Følge af ulykkelig Hændelse, da det ikke var godtgjort, at Færgen ikke ved anden Manøvre havde kunnet undgaa Skaden.

Sø-Hand. D. 7 Decbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 304, Sø-Hand. T. 1905 p. 62.

Under en Sag angaaende et Sammenstød mellem et Dampskib og en Skonnert, der sank som Følge af Sammenstødet ca. 7 Kvarter efter dette, antoges det, at Sammenstødet maatte lægges Dampskibet til Last. Da imidlertid Skonnertens Fører og Besætning fandtes at have handlet pligtstridigt derved, at de, da de efter Sammenstødet var komne ombord paa Dampskibet, havde nægtet at yde Dampskibets Fører enhver Hjælp under hans Forsøg paa at bjærge Skonnerten, blev Dampskibsføreren i Medfør af Sølov § 220, jfr. § 43, kun tilpligtet at erstatte Skonnertens Ejer og Fører det Beløb, som maatte antages at have villet medgaa til en Reparation af den Skonnerten ved Kollisionen paaførte Lækage.

H. R. D. 22 Decbr. 1905, jfr. Vib. Ov. D. 10 April 1905, H. R. T. 1905 p. 579, U. f. R. 1906 A p. 247, jfr. 1905 A p. 647.

Selv om Rederiet for et Dampskib, der havde oversejlet en Kutter, som sank, efter Sølov § 220 vilde være blevet dømt til at yde Erstatning for Kutteren m. m., og selv om Rederiets Ansvar efter Sølov § 8 antoges ogsaa at omfatte Skade paa Personer eller Tab af Menneskeliv, kunde Rederiet dog ikke tilpligtes at yde tvende ved Oversejlingen omkomne Personers Efterladte Erstatning for Tab af Forsørgere, da Skaden ikke skyldtes strafbar Uagtsomhed fra Dampskibets Side, hvad der ifølge Strfl. § 302 maatte være Betingelsen for at tilkende saadan Erstatning.

H. R. D. 9 April 1906, jfr. Sø-Hand. D. 7 April 1905, H. R. T. 1906 p. 121, U. f. R. 1906 A p. 543, jfr. 1905 A p. 502, Sø-Hand. T. 1906 p. 248, jfr. 1905 p. 210.

Mellem en svensk og en dansk Damper fandt et Sammenstød Sted i Kejser Wilhelms Kanalen. Udtalt, at Spørgsmaalet om Erstatningsansvaret maatte afgøres efter tysk Ret, og at den svenske Damper heretter ikke kunde være erstatningspligtig, da Damperen havde været under Førelse af Tvangslods, og da denne bar Skylden for Sammenstødet.

Sø-Hand. D. 31 Maj 1905, U. f. R. 1906 A p. 111.

En Duc d'Albe ved Knippelsbro blev beskadiget af et Skib, der manøvrerede for at undgaa et andet under Bugsering værende Skib. Bugserdamperens Skyld ikke anset tilstrækkelig bevist.

Sø-Hand. D. 8 Novbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 446, Sø-Hand. T. 1906 p. 56.

Antaget, at de Straffebestemmelser i Søloven, der som Lovens § 293 ere givne for Forvoldelse af Skade ved uforsigtig Sejlads, ere

anvendelige paa alle saadanne Handlinger, der ifølge Lovgivningens almindelige Principer falde ind under dansk Straffemyndigheds Omraade, altsaa ogsaa paa Handlinger af fremmede Søterritorium, jfr. Strfl. § 2.

Sø-Hand. D. 1 Decbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 455, Sø-Hand. T. 1906 p. 70.

Føreren af et engelsk Skib, der paasejlede Skoleskibet »Georg Stage«, frifundet for Tiltale efter Sølov § 293 og Strfl. § 198, særlig fordi han — der efter hans Defensors Udsagn ikke havde regnet med, at den Sejler, hvis Lanterne han saa, var et letsejlende Øvelsesskib med en Fart omtrent som hans eget Skibs — maatte antages i Mørket at have skønnet fejl m. H. t. Afstanden og troet, at der, da han begyndte at svinge til Side, endnu var Tid til at gaa af Vejen.

ibid.

En Skipper, hvis Jagt var stødt sammen med en Dampfærge, søgte Erstatning. Erstatning nægtet, da der intet paalideligt var oplyst om Fejl fra Færgens Side.

Sø-Hand. D. 8 Decbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 462, Sø-Hand. T. 1906 p. 81.

Repræsentanter for Dampskibet »Ancona«, hvilket Skib havde paasejlet Skoleskibet »Georg Stage« i Hollænderdybet, dømte til at erstatte den derved forvoldte Skade, da Paasejlingen maatte lægges »Ancona«s Fører til Last, uanset at han ikke var fundet skyldig til Straf. Spørgsmaal om Beregningen af Erstatningen.

Sø-Hand. D. 11 April 1906, U. f. R. 1906 A p. 938, Sø-Hand. T. 1906 p. 219.

VII. Strandings- og Bjærgningsvæsen.

Bjærgelønnen for Genstande, der af et færøisk Fiskerfartøj var indbjærgede fra et ved en Ø i Ishavet strandet og forladt Skib, e. O. og under Hensyn til det Næringstab, Fiskerfartøjet havde lidt ved at blive standset i sit Fiskeri, ansat lig Auktionsprovenuet af det bjærgede, uanset at Indbjærgningen var sket til Thorshavn og ikke til en nærmere Havn paa Island.

Kbh. Øv. D. 5 Juli 1897, U. f. R. 1897 p. 842.

Spørgsmaal om Størrelsen af den Bjærgeløn, der tilkom et Bjærgningsselskab for at have taget et grundstødt Skib af Grunden. Uanset at den forinden Bjærgningen indgaaede Kontrakt indeholdt, at Bjærgelønnen skulde fastsættes af den af de københavnske Søassurandører nedsatte permanente Voldgiftskommission, blev Sagen i Medfør af Sølov § 227 indbragt for og i Realiteten paakendt af Retten.

H. R. D. 10 Febr. 1902, jfr. Sø-Hand. D. 8 Maj 1901, H. R. T. 1901 p. 699, U. f. R. 1902 B p. 108.

Spørgsmaal om, hvor stor Andel af den fortjente Bjærgeløn der tilkom en Lods, som havde givet Føreren af et Dampskib Underretning om, at der i Nærheden laa et grundstødt Skib, der trængte til Assistance, og som derefter havde lodset Dampskibet ud til det grundstødte Skib, hvilket derpaa toges af Grunden. Reglerne i Sølov § 228, Stk. 2, fundne uanvendelige, allerede fordi Lodsen ikke hørte til Skibets Mandskab. Afgørelsen truffet i Medfør af § 228, Stk. 1, under Hensyn til de i § 225 angivne Omstændigheder.

Kbh. Ov. D. 12 Maj 1902, U. f. R. 1902 A p. 569.

Statueret, at et Dampskib, der i aaben Sø under en Storm havde mistet sit Styreapparat, havde været i en meget farlig Situation, og at den Assistance, som en Transportdamper havde ydet det, havde været af væsentlig Betydning. Under Hensyn hertil og til det Transportdamperen derved tilføjede Tidstab m. m. tilkendtes der Transportdamperens Rederi en Godtgørelse af 15000 Kr., uden at Retten fandt Anledning til at udtale sig nærmere om Karakteren af den ydede Assistance, hvilken det assisterede Skib nægtede havde Karakteren af en Bjærgning.

Sø Hand. D. 12 Febr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 656, Sø-Hand. T. 1902 p. 168.

I et Tilfælde, hvor en grundstødt Damper var blevet bragt af Grunden af to en Bjærgningsentreprise tilhørende Dampere, statueredes det, at der havde foreligget et egentligt Bjærgningstilfælde.

Sø-Hand. D. 15 Jan. 1902, Sø-Hand. T. 1902 p. 145.

Idet en paa Strandingsstedet oprettet Bjærgningskontrakt om Beta-
ling af 8000 Kr. kendtes ugyldig, fastsattes Bjærgelønnen til 5000 Kr., bl. a. under Hensyn til, at det grundstødte Skib, hvis Værdi var 14000 Kr., medens Fragten udgjorde 1100 Kr. og Ladningens Værdi ca. 11000 Kr., maatte antages at have været udsat for alvorlig Fare.

Sø-Hand. D. 10 Juni 1903, Sø Hand. T. 1903 p. 229.

En Bjærgningskontrakt kendt retsgyldig uanset Sølov §§ 226 og 227, da den, omend Skibet endnu var i Nød ved dens Oprettelse, dog efter de foreliggende Forhold ikke kunde siges at være oprettet, medens Nød stod paa.

Sø-Hand. D. 30 Decbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 319, Sø-Hand. T. 1904 p. 62.

Bjærgeløn for en ved Bornholm grundstødt Bark, hvis Bjærgning medtog ca. $\frac{1}{2}$ Time, e. O. fastsat til 2500 Kr.

Sø-Hand. D. 20 Jan. 1904, Sø-Hand. T. 1904 p. 116.

Den Switzers Bjærgningsentreprise tilkommende Bjærgeløn for et grundstødt Skib, der med sin Ladning var vurderet til c. 594700 Kr., blev navnlig under Hensyn til, at Skibet trods Vejrtilgængeligheden havde befundet sig i en farlig Stilling, og at det ialfald havde været usand-

synligt, at det kunde være kommet fri uden den ydede Hjælp, fastsat til 60000 Kr.

H. R. D. 2 Febr. 1904, jfr. Sø-Hand. D. 10 Juni 1903, H. R. T. 1903 p. 595, U. f. R. 1904 B p. 121, Sø-Hand. T. 1904 p. 46, jfr. 1903 p. 225.

Bjærgeløn ikke tilkendt en engelsk Damper, der i Nordsøen havde søgt at bjærge en af Mandskabet forladt Bark, men havde opgivet Forsøget, hvorefter Barken af en Bjærgningsentreprise ganske selvstændig var indbjærget til Frederikshavn, idet Damperens Virksomhed ikke antoges at have forbedret Stillingen for Barken.

H. R. D. 10 Maj 1904, jfr. Vib. Ov. D. 21 Decbr. 1903, H. R. T. 1904 p. 181, U. f. R. 1904 B p. 236.

At Damperens Virksomhed var udført af engelske Sømænd, kunde ikke medføre, at engelsk Ret blev at anvende under Sagen.

ibid.

En Skibsfører, som, da han afsluttede Kontrakt med et Selskab om at bjærge hans strandede Skib, ikke var traadt eller kunde være traadt i Forbindelse med Rederiet eller med nogen paa dettes Vegne, antoges at have været i »Nød«, jfr. Sølov § 227. Efter det foreliggende fandtes den vedtagne Bjærgeløn passende.

Sø-Hand. D. 1 Marts 1905, U. f. R. 1905 A p. 473, Sø-Hand. T. 1905 p. 141.

Udtalt, at den Omstændighed, at Bjærgningsselskabet kunde sætte sig i Forbindelse med Rederiet, ikke kunde bevirke, at den med Skibsføreren afsluttede Bjærgningskontrakt var uforbindende for Rederiet.

ibid.

En Kontrakt om Bjærgeløn antoges ikke at kunne omstødes som indgaaet i Nød, da Bjærgelønnen var betalt og Kontrakten derigennem stadfæstet paa en Tid, hvor Nød ikke forelaa, og da derhos Sølov § 227 kun indeholder udtrykkelig Hjemmel for Nedsættelse af Bjærgeløn, der skal betales, ikke for Nedsættelse af Bjærgeløn, der er betalt.

Sø-Hand. D. 10 Maj 1905, U. f. R. 1905 A p. 519, Sø-Hand. T. 1905 p. 237.

Et Bjærgelaug, der havde medvirket til at bringe et grundstødt Skib flot, ikke fundet afskaaret fra at kræve Bjærgeløn efter Lovens Regler ved en Overenskomst, som en af Laugets Formænd havde indgaaet med Skibet, idet denne Overenskomst ikke bevislig var gaaet ud paa andet og mere end, at nævnte Formand for en vis mindre Sum havde paataget sig ved Hjælp af sit Baadmandskab og et medbragt Varp-anker at forsøge at bringe Skibet flot, hvilket Forsøg mislykkedes. Bjærgelønnen fastsat ved Rettens Skøn.

H. R. D. 30 Novbr. 1905, jfr. Sø-Hand. D. 5 April 1905, H. R. T. 1905 p. 532, U. f. R. 1906 A p. 220, jfr. 1905 A p. 495, Sø-Hand. T. 1906 p. 26, jfr. 1905 p. 198.

Spørgsmaal om, hvor stor Betaling der tilkom en Bjærgnings-entreprise for Assistance, ydet et Skib i Københavns Yderhavn i Anledning af, at der var trængt en Mængde Vand ind i Skibets Maskinrum.

H. R. D. 28 Novbr. 1905, jfr. Sø-Hand. D. 22 Febr. 1904, H. R. T. 1905 p. 528, U. f. R. 1906 A p. 216.

En Kaptajn, der under en Forhandling om Bugsering overfor det stillede Vederlagskrav havde svaret: »Sløb bare væk. Hvis Assurandørerne ikke ville betale, bliver det en Retssag«, antoges derved at have sanktioneret den stillede Fordring om Betaling. Da Skibet ikke havde befundet sig i Nød, gav Sølov § 227 ikke Retten Hjemmel til at nedsætte Beløbet.

Sø-Hand. D. 11 Oktbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 431, Sø-Hand. T. 1906 p. 18.

Fastsættelse af den Bjærgeløn, der tilkom en Bjærgningsentreprise for Bjærgning af Dampskibet »Oscar II«, der var grundstødt ved Kristianssand.

Sø-Hand. D. 20 Decbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 464.

Spørgsmaal om Størrelsen af Bjærgelønnen for Optagelsen af Torpedobaaden »Havhesten«.

H. R. D. 26 Juni 1906, jfr. Sø-Hand. D. 25 Jan. 1905, H. R. T. 1906 p. 331, U. f. R. 1906 A p. 840, Sø-Hand. T. 1906 p. 270.

VIII. Søsagers processuelle Behandling udenfor København.

Misbilliget, at der ikke i en Sørrets Møde var sket Tilførsel til Protokollen om den stedfundne Forligsmægling, og at Sørrettens Afgørelse af Spørgsmaalet om en Bjærgeløn ikke var affattet i den for Domme brugelige Form.

Kbh. Ov. D. 5 Juli 1897, U. f. R. 1897 p. 842.

Udtalt, at der ved Optagelsen af en Søforklaring udenfor København var begaaet forskellige Fejl, bl. a. at Søforklaringen var afholdt for sent, jfr. Sølov § 40, og navnlig, at Ladningsmodtageren ikke var varslet til at overvære Søforklaringen.

H. R. D. 1 Aug. 1899, jfr. Vib. Ov. D. 24 Jan. 1898, H. R. T. 1899 p. 276, U. f. R. 1899 p. 793, jfr. 1898 p. 371.

En Sørretsdom ex officio kendt uefterrettelig, da det af Akten fremgik, at de tvende Mand, der tilligemed Stedets Dommer havde underskrevet Dommen, ikke, skønt tilkaldte, havde taget Sæde i Retten ved Dommens Afsigelse, og da de ikke saas nogensinde at have tiltraadt Sørretten eller, bortset fra det nævnte Tilfælde, at være blevet kaldede dertil. Ingen Bemærkning om Sagsomkostninger i Overrettsdommen.

Kbh. Ov. D. 3 Juli 1899, U. f. R. 1899 p. 831.

En Søretsdom og Sagens Behandling i 1ste Instans efter Inkaminationen kendt uefterretlig og Sagen hjemvist, da Retten ved Inkaminationen, hvor Forlig begæredes foretaget, kun havde været beklædt af den ordinære Underdommer, og da Retten ved Dommens Afsigelse kun var blevet tiltraadt af eet søkyndigt Medlem.

Kbh. Ov. D. 19 Marts 1900, U. f. R. 1900 p. 371.

En Søretsdom annulleret ex officio, da de tvende søkyndige Mænd, der havde underskrevet Dommen, ikke havde taget Sæde i Retten ved Sagens Paakendelse, og da den ene af dem ikke havde taget Sæde i Retten under Forligsprøven i en anlagt Kontrasag.

Vib. Ov. D. 24 Juli 1905, U. f. R. 1905 A p. 676.

Søforsikring, se Forsikring I.

Sø- og Handelsretten.

I. Rettens Competence.

Jfr. Gæsteret, mindre Gældssager og Politiret.

En Sag, anlagt ved Sø- og Handelsretten imod en svensk Gods-ejer i Henhold til Sluttedler, hvori nævnte Ret var vedtaget som Værneting, hvis Underskriveren var Handlende, afvist efter Paastand, da det ikke var godtgjort, at Indstævnte, uanset at han paa sit Gods drev Dampbrænderi, var Handlende eller dog Fabrikant eller Haandværker.

Sø-Hand. D. 4 Febr. 1897, U. f. R. 1897 p. 657, Sø-Hand. T. 1897 p. 157.

En Sag, hvorunder et udenlandsk Handelshus søgte en københavnsk Speditør til Betaling af nogle Fragt- og Omkostningsbeløb, han som Speditør havde oppebaaret for Firmaet, antaget at henhøre under Sø- og Handelsretten.

Sø-Hand. D. 25 Febr. 1897, U. f. R. 1897 p. 675, Sø-Hand. T. 1897 p. 183.

En Sag om Tilbagebetaling af et et Dampskibsselskab som Kon-sulatsafgift formentlig urettelig afkrævet Beløb antaget som Søsag at høre under Sø- og Handelsretten.

Sø-Hand. Kend. 24 Marts 1897, U. f. R. 1897 p. 883, Sø-Hand. T. 1897 p. 211.

En Sag, hvorunder Skiftekommissionen — der behandlede en forhenværende Vinhandlers Konkursbo — søgte en Grosserer til at betale Provenuet af Vinhandlerens Forretning, som Grosserereren i Henhold til en ved Konkursen bortfaldet Bemyndigelse havde solgt for at fordele Provenuet imellem Vinhandlerens Kreditorer, antaget rettelig anlagt ved Sø- og Handelsretten.

H. R. D. 31 Maj 1899, jfr. Sø-Hand. D. 13 Aug. 1897, H. R. T. 1899 p. 192, U. f. R. 1899 p. 620, jfr. 1897 p. 1187, Sø-Hand. T. 1899 p. 198, jfr. 1897 p. 369.

Spørgsmaal, om en af et Læderhandlerfirma til Betaling af Varer Sagsøgt, der i Stævningen benævntes Læderhandler, men som opgav at være Garversvend og hverken havde haft Butik eller Lager eller ført Bøger, havde drevet Handelsforretning med de omtalte Varer eller kun været Firmaets Kommissionær. Det første antaget.

Sø-Hand. D. 21 Aug. 1897, Sø-Hand. T. 1897 p. 877.

En Sag, der var anlagt imod et Bundtmagerfirma af dets Kommis angaaende tilgodehavende Løn, fundet efter Næringsl. § 84 at henhøre under Politiretten — ikke under Sø- og Handelsretten — skønt Kommisens Forretninger udelukkende havde vedrørt Firmaets Handel, idet Firmaet ikke havde udøvet anden Handelsvirksomhed end den, der ved Næringsloven er hjemlet Haandværkere.

Krim. D. 2 Marts 1897, U. f. R. 1897 p. 1042.

En Sag om Overtrædelse af Fimaloven, der var anlagt af en forhenværende Bagermester imod en Bager, som havde købt den af Sagsøgeren tidligere drevne Forretning, afvist ex officio fra Sø- og Handelsretten, forsaavidt det var paatalt, at Indstævnte havde anbragt Sagsøgerens Faders Navn paa Ejendommens Facade, Vogne, Annoncer m. m. med Tilføjende, at Faderen havde grundlagt Forretningen, idet der ikke herved forelaa nogen Overtrædelse af Fimaloven og Hjemmel til Sagens Indbringelse for Sø- og Handelsretten saaledes manglede.

Sø-Hand. D. 16 Septbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 170, Sø-Hand. T. 1898 p. 4.

En Sag, som en Skotøjsfabrik havde anlagt mod en Skomagermester til Indfrielse af en Veksel, der opgaves at være trukket til Betaling for Varer, solgte og leverede Indstævnte i en gros Partier til Forhandling, antaget at høre under Sø- og Handelsretten.

Sø-Hand. D. 4 Novbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 202.

En Sag, der af et Fabrikationsfirma var anlagt imod en i Stævningen som Handlende betegnet Person, afvist efter Indstævntes Paa-stand, da det ikke var bevist, at Indstævnte, der havde Borgerskab som Instrumentmager, var Handlende, eller at Sagen desuagtet kunde anlægges ved Sø- og Handelsretten.

Sø-Hand. D. 9 Decbr. 1897, Sø-Hand. T. 1898 p. 36.

L. 19 Febr. 1861 § 13 ikke fundet at afgive Hjemmel for Indbringelse for Sø- og Handelsretten af en Sag, hvorunder en Assurance-agent sagsøgte et Brandforsikringssselskab til Betaling af Provision for en ved hans Medvirkning tegnet Forsikring.

Sø-Hand. D. 3 Marts 1898, U. f. R. 1898 p. 616, Sø-Hand. T. 1898 p. 133.

En Sag, som et Andelsmejeri havde anlagt imod en Grosserer til Betaling af Smør, leveret i en gros Partier, fundet at høre under Sø-

og Handelsretten, da Mejeriet maatte betragtes som »Fabrikant« i den i L. 19 Febr. 1861 § 13 Nr. 2 brugte Betydning.

H. R. D. 21 Oktbr. 1898, jfr. Hof. St. Kend. 22 Juni 1896, H. R. T. 1898 p. 439, U. f. R. 1898 p. 918, jfr. 1896 p. 847.

En af et Handelsfirma til Betaling af et Fad Kognak anlagt Sag antaget at henhøre under Sø- og Handelsretten, da Indstævnte, uanset sin personlige Stilling, havde bestilt Kognaken for at afhænde den til andre, og Sagen saaledes havde sin Oprindelse fra og angik et Handelsanliggende.

Sø-Hand. Kend. 23 Juni 1898, U. f. R. 1898 p. 988, Sø-Hand. T. 1898 p. 264.

En af et svensk Firma imod en herværende Guldtrækker og Købmand, der havde haft Eneforhandling af Firmaets Arbejde i Kommission, til Ophævelse af Kommissionskontrakten og Betaling af Tilgodehavende anlagt Sag ikke, som af Indstævnte paastaet, afvist fra Sø- og Handelsretten, da den omtalte Forretning havde Karakteren af en Handelsforretning, og da Indstævnte selv havde taget Handelsborgerskab. Anset uden Betydning, at Indstævnte havde faaet sit Bo taget under Konkursbehandling ved Skiftekommissionen i København.

Sø-Hand. D. 9 Juli 1898, Sø-Hand. T. 1898 p. 318.

En Sag, hvorunder en Jærnhandler, der til en anden Jærnhandler havde solgt et denne frastjaalet Parti Kobber, søgtes til Tilbagebetaling af den af sidstnævnte erlagte Købesum, ifølge L. 19 Febr. 1861 § 13 Nr. 1 ikke fundet under Indstævntes Udeblivelse at burde afvises fra Sø- og Handelsretten.

Sø-Hand. D. 13 Oktbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 261, Sø-Hand. T. 1899 p. 22.

En Sag, anlagt af en Grosserer imod en anden Grosserer til Indfrielse af en Veksel, ikke, som paastaet, afvist som henhørende under Sø- og Handelsretten, da Indstævnte ikke havde godtgjort, at han drev Handelsforretning, i hvilken Henseende hans i 1884 udstedte Grossererborgerskab ikke var afgørende.

Hof. St. Kend. 24 April 1899, U. f. R. 1899 p. 646.

En Sag, som et Handelsfirma havde anlagt imod en Tømmermester til Betaling af Varer, leverede til Brug ved nogle af ham opførte Bygninger, afvist fra Sø- og Handelsretten, da Genstandene, der var Smedearbejde, af Firmaet ved Hjælp af dets egne Smedesvende var opsatte i Bygningerne, og da Betalingen for alt dette Arbejde var indbefattet i Prisen for selve Genstandene, hvorfor denne Virksomhed, uanset at Firmaet alene havde Handelsborgerskab, ikke kunde betragtes som en Handelsvirksomhed.

Sø-Hand. D. 22 Juni 1899, U. f. R. 1899 p. 747, Sø-Hand. T. 1899 p. 248.

En Sag, der af et udenlandsk Fabrikantfirma var anlagt imod et herværende Aktieselskab, som forhandlede Cykletilbehør, til Betaling af Cyklesadler, ikke afvist ex officio fra Sø- og Handelsretten.

Sø-Hand. D. 23 Juni 1899, Sø-Hand. T. 1899 p. 250.

En af en Detaillists Konkursbo imod en Grosserer anlagt Sag til Afkræftelse af nogle af Fallenten til Grossereren udfærdigede Transporter afvist som hørende under Sø- og Handelsretten, da saavel Fallenten som Grossereren var Handlende ved Transporternes Udstedelse, og da Sagen maatte formodes umiddelbart at have Hensyn til Handelsforhold, jfr. L. 19 Febr. 1861 § 13, næstsidste Pkt.

Hof. St. D. 31 Juli 1899, U. f. R. 1899 p. 843.

En Sag, hvorunder en Person tiltaltes for Anstiftelse til Hysesvig, idet han havde forledet nogle til Tjeneste i et norsk Skib forhyrede Personer, der havde modtaget Forskud paa Hyren, til ikke at gaa ombord, ikke afvist fra Kriminal- og Politiretten som hørende under Sø- og Handelsretten.

Krim. D. 17 Oktbr. 1899, U. f. R. 1899 p. 899.

En af en Detaillists Konkursbo ved Hof- og Stadsretten anlagt Sag til Afkræftelse af et Udlæg, der af en Handlende var erhvervet hos Detaillisten paa Grundlag af en i en Handelssag afsagt Dom, afvist i Henhold til L. 19 Febr. 1861 § 13 Nr. 1 som hørende under Sø- og Handelsretten.

Hof. St. D. 30 Oktbr. 1899, U. f. R. 1899 p. 1000.

En Sag, der var anlagt mod en Skomager til Betaling af en af ham udstedt Veksel, fandtes at høre under Sø- og Handelsretten, da Vekslen var udstedt for Varer, som i det væsentlige var leverede en gros, da den udenlandske Vekselmodtager, der var Indehaver af en Skotøjsfabrik, efter sit Hjemsteds Lovgivning maatte betragtes som Handlende, og da det maatte blive uden Betydning, at Vekslen indtaltes af et Bankierfirma, til hvem den var endosseret.

Sø-Hand. D. 28 Septbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 20, Sø-Hand. T. 1899 p. 349.

Statueret, at en Sag, anlagt af et Bogtrykkerfirma mod en forhenværende Boghandler til Betaling for leveret Bogtrykkerarbejde, i Henhold til L. 19 Febr. 1861 § 13 i. f. var en Handelssag, da Arbejdet var leveret Boghandleren som Forlægger af et Tidsskrift, altsaa som Forlagsboghandler.

Sø-Hand. Kend. 5 Oktbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 196, Sø-Hand. T. 1899 p. 351.

En Mand, som søgtes i Anledning af Misligholdelse af en af ham afsluttet Handel, og som forklarede kun at være Kontorist, fandtes, hvad enten han havde afsluttet Handelen i eget Navn for egen Regning

eller i en andens Navn uden Bemyndigelse fra denne, at være optraadt som Handlende og derfor at kunne sagsøges ved Sø- og Handelsretten.

Sø-Hand. D. 16 Novbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 218, Sø-Hand. T. 1900 p. 17.

En ifølge Pl. 30 Novbr. 1821 anlagt Arrestforfølgningssag — hvorunder en Grosserer paastod sig kendt berettiget til for sit Erstatningskrav hos et engelsk Firma i Anledning af en Handel om et Parti Kokes at gøre Eksekution i et det engelske Firma tilhørende Pengebeløb, i hvilket Arresten var gjort, og med hvilket en Overretssagfører sad inde — fandtes at høre under Sø- og Handelsretten ifølge L. 19 Febr. 1861 § 13 Nr. 1.

Hof. St. D. 5 Febr. 1900, U. f. R. 1900 p. 338.

En Sag, anlagt af en Fabrikant imod en Trævarehandler til Betaling for Tørring af en Del Træ, som af Trævarehandleren var bestemt til Forhandling, fandtes ifølge L. 19 Febr. 1861 § 13 i. f. med Føje anlagt ved Sø- og Handelsretten, da Tørringen af Træ maatte anses at udgøre en Del af Trævarehandlerens Handelsforretning.

Sø-Hand. Kend. 15 Febr. 1900, U. f. R. 1900 p. 392.

En Sag, anlagt af et Smørhandlerfirma mod en Restauratør — der udeblev — til Betaling af c. 248 Kr. for en detail leverede Varer, blev paakendt i Realiteten af Hof- og Stadsretten.

Hof. St. D. 14 Maj 1900, U. f. R. 1900 p. 603.

En Vidnesag afvist ex officio fra Sø- og Handelsretten, da Vidneførslen var begæret for at benyttes under en Retssag, da en saadan ikke saas at være anlagt, og da Betingelsen for, at Vidneforklaring i Henhold til L. 19 Febr. 1861 § 36, Stk. 1, ikke desto mindre kunde optages, ikke fandtes at have været til Stede.

H. R. D. 30 Oktbr. 1900, jfr. Sø-Hand. Kend. 6 Juni 1900, H. R. T. 1900 p. 429, U. f. R. 1900 p. 894, jfr. p. 764, Sø-Hand. T. 1901 p. 28, jfr. 1900 p. 202.

En af en Forlagsboghandler mod en Journalist anlagt Sag til Betaling af Gæld, som hidrørte fra, at Journalisten til Forhandling gennem Kolportører havde modtaget en Mængde Hæfter af en af Boghandleren udgivet Roman, saaledes at Journalisten med Fradrag af Rabat skulde tilsvare et vist Beløb pr. Hæfte, statueredes at være en Handelssag.

Sø-Hand. Kend. 21 Juni 1900, U. f. R. 1900 p. 773, Sø-Hand. T. 1900 p. 218.

En Gæstgiver, som var Indehaver af et Hotel i København, men havde privat Bolig i Hellerup, fandtes ikke at kunne betragtes som Handlende i den Betydning, hvori dette Udtryk maa anses brugt i L. 19 Febr. 1861 § 20 Nr. 2.

Sø-Hand. D. 13 Septbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 60, Sø-Hand. T. 1900 p. 308.

En Sag, anlagt af en Grosserers Konkursbo mod en Restauratør til Betaling af 54 Kr. for 15 Tdr. Kul, fandtes under Restauratørens Udeblivelse ikke at burde afvises ex officio fra Sø- og Handelsretten, da Kullerne maatte antages at være leverede af Grossereren en gros til Brug i Restauratørens Næringsdrift, og da Restauratøren i al Fald tillige maatte betragtes som Handlende.

Sø-Hand. D. 29 Novbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 316, Sø-Hand. T. 1901 p. 51.

En af et Handelsfirma til Betaling af leverede Varer anlagt Sag fundet at høre under Sø- og Handelsretten, enten Indstævnte, der i Stævningen var betegnet som Handlende, var dette, eller kun Haandværker, da Varerne var leverede ham en gros.

Sø-Hand. Kend. 3 Jan. 1901, Sø-Hand. T. 1901 p. 91.

En Sag, anlagt af et Handelsfirma mod en Malermester til Indfrielse af en af ham til Firmaet udstedt egen Veksel, fandtes at høre under Sø- og Handelsretten, da Vekslen var udstedt til Fornyelse af en tidligere af Malermesteren til Firmaet udstedt Veksel, og da denne sidste var udstedt til Betaling for Varer, som var leverede Malermesteren til hans Næringsvirksomhed og i al Fald i det væsentlige en gros.

Sø-Hand. D. 24 Jan. 1901, U. f. R. 1901 p. 356, Sø-Hand. T. 1901 p. 118.

En Sag til Forfølgning af et Forbud, hvorved det efter Rekvisition af en Urtekræmmer, som havde Ret til at drive Forretning under Firmaet »A.s Efterfølger«, forbødes en anden Urtekræmmer at benytte nævnte Firma, fandtes, som angaaende et Spørgsmaal om ulovlig Konkurrence mellem 2 Handlende, rettelig indbragt for Sø- og Handelsretten.

Sø-Hand. D. 24 Jan. 1901, U. f. R. 1901 p. 358, Sø-Hand. T. 1901 p. 120.

I et Tilfælde, hvor en som Restauratør betegnet Mand var indstævnet af en Vinhandler til Indfrielse af en af ham for modtagne Varer udstedt Veksel, blev Indstævntes Paastand om Sagens Afvisning fra Sø- og Handelsretten ikke taget til Følge, da Indstævnte ikke mod Sagsøgerens Benægtelse havde bevist, at den af ham drevne Forretning, til hvilken han havde rekvireret Varerne i eget Navn, ikke tilhørte ham, men hans Broder, og at han kun var Bestyrer af Forretningen.

Sø-Hand. D. 21 Febr. 1901, U. f. R. 1901 p. 567, Sø-Hand. T. 1901 p. 159.

Det udtaltes derhos, at det efter Sagens Karakter maatte blive uden Betydning, om Varerne ikke var leverede en gros.

ibid.

En Sag, som en Agent havde anlagt til Betaling af Provision for

sin Virksomhed ved Salget af nogle Apparater, fandtes at høre under Sø- og Handelsretten, da Indstævnte ikke blot var Fabrikant, men ogsaa Grosserer, hvorfor Formodningen maatte være for, at Sagen for hans Vedkommende var en Handelssag, uanset at det ej var bestridt, at han selv havde fabrikeret de paagældende Apparater.

Sø-Hand. D. 21 Marts 1901, U. f. R. 1901 p. 588, Sø-Hand. T. 1901 p. 181.

En Sag, anlagt mod et Dampskibsselskab til Betaling af en af dette udstedt Veksel, fandtes som Søsag at høre under Sø- og Handelsretten, da Gælden oprindelig skrev sig fra et af Sagsøgeren ydet større Laan til delvis Betaling af et af Selskabet indkøbt Skib, og uanset at Laanet efterhaanden var blevet nedbragt gennem Afdrag og Udstedelse af nye mindre Veksler.

Sø-Hand. D. 27 Marts 1901, U. f. R. 1901 p. 589, Sø-Hand. T. 1901 p. 183.

En Sag, som en Grosserer havde anlagt mod en Mand, der betegnedes som Forretningsfører, til Betaling af et større Parti Hvidkaal, som Indstævnte havde købt til videre Forhandling, blev, da Indstævnte paa den Tid, Varen leveredes, drev Handelsforretninger som Næringsvej, efter Paastand afvist fra Hof- og Stadsretten som hørende under Sø- og Handelsretten.

Hof. St. D. 3 Juni 1901, U. f. R. 1901 p. 715.

En af et Handelsfirma med en Malermester til Betaling af leverede Varer anlagt Sag fandtes at høre under Sø- og Handelsretten, da Varerne i al Fald for en ikke ringe Del var leverede i en gros Partier.

Sø-Hand. D. 20 Juni 1901, U. f. R. 1901 p. 791, Sø-Hand. T. 1901 p. 257.

En Sag, hvorunder et Ulykkesforsikringselskab søgte en Grosserer til Betaling af et Beløb som hans Andel i Tabet ved for meget forudbetalt Provision til en for Parterne fælles Rejseagent, fandtes rettelig indbragt for Hof- og Stadsretten.

Hof. St. Kend. 4 Novbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 121.

At en københavnsk Urmager efter sin Forklaring i det sidste Aar kun havde handlet med Ure, fandtes ikke at nødvendiggøre, at hans Konkursbo skulde behandles af Sø- og Handelsretten, da en saadan Handel maatte anses udøvet af ham i Kraft af hans Næringsvej som Haandværker.

Hof. St. Skiftekl. Decis. 26 Septbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 178.

En Injuriesag, som en Styrmand havde anlagt imod sin Kaptajn, fordi denne i Logbogen havde indført, at han under Skibstjenesten havde sagt til Styrmanden: »Nu lyver De igen«, kunde ikke paa Grund af Søløv § 104 anses som hørende under Sø- og Handelsretten.

Hof. St. Kend. 20 Jan. 1902, U. f. R. 1902 A p. 208.

I et Tilfælde, hvor Stenhuggerarbejdet ved to Bygninger, som en Murmester havde under Opførelse, var overtaget af to Mænd, der havde Borgerskab, den ene som Grosserer, den anden som Tømmermester, og som drev Forretning med at levere Sten, som de erhvervede andetstedsfra, til Byggeforetagender, fandtes en af disse to Mænd mod Murmesteren anlagt Sag til Betaling af Stenhuggerarbejdet rettelig indbragt for Sø- og Handelsretten.

Sø-Hand. Kend. 31 Oktbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 284, Sø-Hand. T. 1902 p. 97.

De to Mænd fandtes nemlig i det hele at være optraadt som Handlende, og det fandtes ikke at medføre nogen Forandring heri, at de, som ikke havde eget Stenhuggeri, ifølge Overenskomsten havde ladet Stenarbejdet tilpasse og tildanne paa Bygningerne. Skønt disse var opførte af Murmesteren for egen Regning, fandtes de to Mænd derhos at have været berettigede til at gaa ud fra, at hans Virksomhed ogsaa in casu var eller maatte ligestilles med en Haandværkers.

ibid.

En Sag, som en Ølhandler havde anlagt mod et Handelsfirma til Indfrielse af en Selvskyldnerkaution for et af Ølhandleren til en Gæstgiver laant kontant Beløb, fandtes ifølge L. 19 Febr. 1861 § 13, næstsidste Pkt., at høre under Sø- og Handelsretten, idet Citanten end ikke havde assereret, at det under Sagen omhandlede Forhold mellem Parterne angik andet end deres Handelsbedrift.

Hof. St. D. 21 April 1902, U. f. R. 1902 A p. 555.

En Sag, som et Handelsfirma havde anlagt mod en Mand, der havde Borgerskab som Detailhandler og erklærede vedblivende at drive Handel for egen Regning, til Indfrielse af et Gældsbevis, fandtes at høre under Sø- og Handelsretten, da Firmaet ikke mod Indstævntes Anbringende havde bevist, at Gældsbeviset havde anden Oprindelse end Handelsforhold.

Hof. St. D. 2 Juni 1902, U. f. R. 1902 A p. 594.

En Sag, hvorunder 5 Interessenter i et til Handelsregistret i København anmeldt Firma paastod sig kendte berettigede til at betragte den 6te Interessent, der havde haft Bopæl i Malmø, som udtraadt af Firmaet, fandtes ifølge L. 1 Marts 1889 §§ 6 og 34 at høre under Sø- og Handelsretten.

Sø-Hand. D. 9 Jan. 1902, U. f. R. 1902 A p. 646, Sø-Hand. T. 1902 p. 133.

En af en udenlandsk Fabrikant mod en herværende Instrumentmager anlagt Sag om Betaling af c. 30 Kr. for Termometre antoges ifølge L. 19 Febr. 1861 § 13, sidste Stk., at høre under Sø- og Handelsretten, da Indstævnte fra sin Butik i Henhold til Næringsl. § 23 ogsaa forhandlede andres til hans Fag hørende Frembringelser og for

saa vidt maatte betragtes som Handlende, og da Termometrene af af Indstævnte var købte til Videreforhandling.

Sø-Hand. Kend. 29 Maj 1902, U. f. R. 1902 A p. 689.

Jfr. Hof. St. D. 4 Aug. 1902, U. f. R. 1902 A p. 811.

En Sag, som 2 Slagtermestre havde anlagt mod en tredje Slagtermester til Betaling for leverede Varer, fandtes uanset Parternes Livsstilling iøvrigt at høre under Sø- og Handelsretten, da de Salgsforretninger, hvorom Sagen drejede sig, efter det foreliggende maatte betragtes som Handelsforretninger en gros.

Sø-Hand. Kend. 6 Juni 1902, U. f. R. 1902 A p. 699, Sø-Hand. T. 1902 p. 244.

En Sag, anlagt af et Handelsfirma mod et Aktieselskab, der drev artesisk Boring efter Vand, Kul m. m., til Betaling af Varer, leverede en gros til Brug i Selskabets Virksomhed, fandtes at høre under Sø- og Handelsretten, da Selskabets Virksomhed, skønt det ikke havde Borgerskab, efter dets hele Karakter maatte henføres under Haandværks- og Fabriksdrift.

Sø-Hand. Kend. 23 Oktbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 87, Sø-Hand. T. 1902 p. 367.

En Sag, anlagt af et Jærnstøberi mod en Sagfører til Betaling af et i en Lystkutter anbragt Ankerspil m. m., fandtes ifølge L. 19 Febr. 1861 § 12 Nr. 7 at høre under Sø- og Handelsretten.

Hof. St. D. 22 Decbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 133.

Et Firmas Bo taget under Konkursbehandling af Sø- og Handelsretten, skønt den ene af Firmaets Indehavere kun havde Borgerskab som Skomager, da Firmaet i sin Anmeldelse til Firmaregistret selv havde betegnet sin Virksomhed som Fabriksvirksomhed, hvad ogsaa stemmede med Indholdet af den mellem Firmaets Indehavere oprettede Interessentskabskontrakt og det iøvrigt foreliggende.

Sø-Hand. SkifteK. Decis. 8 Decbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 241, Sø-Hand. T. 1903 p. 9.

Antaget, at en Sag, hvorunder et Handelsfirma paastod en Haandværker idømt en Konventionalbøde, fordi han i Strid med indgaaet Kontrakt havde forhandlet Varer fra andre end Firmaet, ikke hørte under Sø- og Handelsretten.

Sø-Hand. D. 11 Decbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 243, Sø-Hand. T. 1903 p. 13.

En Sag, anlagt af en Grosserer mod en Brændevinsbrænder til Betaling af 38 Kr. for en Drivrem, afvist ex officio fra Sø- og Handelsretten, da intet var oplyst om, at Indstævnte, der efter at være mødt nogle Gange var udeblevet, var Handlende.

Sø-Hand. D. 5 Febr. 1903, U. f. R. 1903 A p. 631, Sø-Hand. T. 1903 p. 72.

En Sag, anlagt af et Handelsfirma mod en Restauratør, der udeblev, til Betaling af Varer, leverede en detail til hans Forretning, paa kendtes i Realiteten af Sø- og Handelsretten.

Sø-Hand. D. 26 Marts 1903, U. f. R. 1903 A p. 661.

En Sag om Betaling af 4 Stolestel, leverede af en Haandværker til en Møbelhandler, saaledes at tre af Stellene til en samlet Pris af 42 Kr. var leverede under eet, fandtes at høre under Sø- og Handelsretten.

Sø-Hand. Kend. 7 Maj 1903, U. f. R. 1903 A p. 674, Sø-Hand. T. 1903 p. 177.

En Sag mellem to Handlende om Betaling af c. 31 Kr. for Mel m. m., leverede i 4 Partier paa Indstævntes private Bopæl, fandtes herefter, og efter hvad der var oplyst om Indstævntes Virksomhed — uanset L. 19 Febr. 1861 § 13, næstsidste Stykke — ikke at høre under Sø- og Handelsretten.

Sø-Hand. D. 7 Maj 1903, U. f. R. 1903 A p. 675, Sø-Hand. T. 1903 p. 178.

En Sag mellem et tysk Handelshus og en svensk Købmand om Afvikling af et gennem en Terminsforretning om Majs opstaaet Mellemværende under Indstævntes Udeblivelse fundet rettelig indbragt for Sø- og Handelsretten i Henhold til en Vedtagelse i en af Indstævnte underskrevet Slutseddel.

Sø-Hand. D. 22 Oktbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 152, Sø-Hand. T. 1903 p. 370.

En af Bestyrelsen for et Aktieselskab ifølge Kontrakt som Direktør antaget Mand fandtes ifølge L. 19 Febr. 1861 § 13 Nr. 5 at kunne sagsøge Selskabet, der havde løst Borgerskab paa Handel og derfor maatte anses som Handlende, til Erstatning for Brud paa Kontrakten ved Sø- og Handelsretten.

Sø-Hand. Kend. 20 Novbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 291, Sø-Hand. T. 1904 p. 29.

En Sag om Betaling for Varer, leverede Indstævnte til Videreforhandling, tildels i en gros Partier, afvist fra Hof- og Stadsretten i Henhold til L. 19 Febr. 1861 § 13 Nr. 2, efterat ved Dommen en af Indstævnte fremsat Realitetsindsigelse, hvorefter Varerne ikke var solgte til ham, men var forhandlede fra hans Butik for Citantens Regning, var erklæret ubeføjet.

Hof. St. D. 18 April 1904, U. f. R. 1904 A p. 513.

En Sag imod en Ingeniør om Betaling af et en gros leveret Parti Brosten fundet at henhøre under Sø- og Handelsretten, idet Sælgeren, som drev Forretning med Indkøb, Tilhugning og Salg af Brosten, maatte betragtes som Haandværker eller Fabrikant, og Køberen, der havde købt Stenene for at sælge dem videre, maatte anses som Hand-

lende ialfald i det foreliggende Tilfælde, uanset om Parterne havde Borgerskab eller ikke.

Sø-Hand. Kend. 14 Jan. 1904, U. f. R. 1904 A p. 599, Sø-Hand. T. 1904 p. 110.

Ikke fundet Anledning til at afvise fra Sø- og Handelsretten en Sag mellem tvende Handlende om Indfrielsen af en Veksel, idet det, om end tvivlsomt, dog ikke var udelukket, at Vekslen skrev sig fra en Handelsforretning.

Sø-Hand. D. 25 Febr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 617, Sø-Hand. T. 1904 p. 164.

Antaget, at en Sag, som en Grosserer havde anlagt imod en Gæstgiver til Betaling af Varer, leverede til Brug i dennes Forretning, efter sin Beskaffenhed og Indstævntes Stilling hørte under Sø- og Handelsretten, ganske bortset fra, om Varerne, skønt de var af forskellig Beskaffenhed, maatte siges at være leverede en gros.

Sø-Hand. D. 23 Juni 1904, U. f. R. 1904 A p. 660, Sø-Hand. T. 1904 p. 290.

En Sag, som en hos en Grønthandler fæstet Ekspeditrice havde anlagt mod ham til Betaling af Løn og Kostpenge, afvist fra Kriminal- og Politiretten under Henvielse til L. 19 Febr. 1861 § 13 Nr. 5.

Krim. D. 15 Oktbr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 698.

En af en Fouragehandler mod en Vognmand til Betaling af leverede Varer anlagt Sag ikke afvist fra Hof- og Stadsretten i Henhold til L. 19 Febr. 1861 § 13 Nr. 2, da denne Bestemmelses Regler om Haandværkere ikke ere anvendelige paa Vognmænd.

Hof. St. D. 11 Juli 1904, U. f. R. 1904 A p. 707.

Bøde for Indgreb i en andens Eneret til et Firma kan ifølge L. 1 Marts 1889 § 24 ikke idømmes af Sø- og Handelsretten, saa lidt som Bøde for Overtrædelse af L. 11 April 1890 § 12, se Lovens § 17.

H. R. D. 30 Aug. 1904, jfr. Sø-Hand. D. 29 Oktbr. 1903, H. R. T. 1904 p. 359, U. f. R. 1904 B p. 319, jfr. A p. 155, Sø-Hand. T. 1904 p. 367, jfr. p. 2.

En Sag, hvorunder en Grosserer søgte en Skomager, der ikke var Handlende, til Betaling af 20 Kr. som Rest paa Gæld for Varer af forskellig Slags til Beløb af 58 Kr., antaget at høre under Sø- og Handelsretten.

Sø-Hand. D. 25 Aug. 1904, Sø-Hand. T. 1904 p. 313.

En af en Grosserer til Betaling af Mursten, leverede i en gros Partier, ved Sø- og Handelsretten anlagt Sag afvist efter Indstævntes Paastand, idet Indstævnte forklarede at være Mursvend, og Grossereren, der vidste, at de solgte Sten af Indstævnte var anvendte ved Opførelse

af Bygninger for hans egen Regning paa hans egne Grunde, ikke havde bevist, at Indstævnte havde Borgerskab som Muremester eller drev Næring som saadan.

Sø-Hand. D. 15 Decbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 309, Sø-Hand. T. 1905 p. 76.

En under en Handelssag mellem 2 Grosserere anlagt Kontrasag til Erstatning, fordi Hovedsagsøgeren ved Udsendelse af Meddelelser til Kontrasagsøgerens Kunder om Forholdet mellem Parterne havde søgt at skade sidstnævntes Forbindelse med Kunderne og at lokke disse til sig, antaget at angaa et egentlig Handelsforhold, nemlig Spørgsmaalet om illoyal Konkurrence, og derfor at høre under Sø- og Handelsretten.

Sø-Hand. Kend. 2 Febr. 1905, U. f. R. 1905 A p. 325, Sø-Hand. T. 1905 p. 131.

En Sag, som en Handlende havde anlagt imod en Ostehandler til Stadfæstelse af en Arrestforretning for en Fordring for leveret Ost og til Tilkendelse af Arrestens Omkostninger, efter Paastand afvist fra Hof- og Stadsretten, da Ostehandleren vel ikke havde Borgerskab, men dog havde købt Osten til Forhandling. Kost og Tæring dog ikke tilkendt.

Hof. St. D. 2 Jan. 1905, U. f. R. 1905 A p. 339.

Da en af et svensk Stenhuggeri mod en Stenhuggermester anlagt Sag angik Betaling af Varer, solgte i en gros Partier, og da Sagsøgeren ifølge svensk Ret var Handlende, fandtes Sagen med Føje anlagt ved Sø- og Handelsretten, selv om Indstævnte kun maatte kunne betragtes som Haandværker.

Sø-Hand. Kend. 13 April 1905, U. f. R. 1905 A p. 513, Sø-Hand. T. 1905 p. 229.

En Sag imellem en Veksellerer og et Handelsfirma angaaende Indfrielsen af en af Firmaet indgaaet Kautionsforpligtelse for en Grosserer efter det oplyste anset at angaa Veksel- og Bankierforretninger, jfr. L. 19 Febr. 1861 § 13 Nr. 3.

Sø-Hand. D. 11 Maj 1905, Sø-Hand. T. 1905 p. 243.

En Sag, der var anlagt af en hos en Skibsprovianteringshandler ansat Kvinde imod Principalen i Anledning af hendes ulovlige Bortvisning, antaget at høre under Sø- og Handelsretten, da Citantinden ikke, som af Principalen paastaaet, kunde betragtes som Tyende.

Sø-Hand. D. 18 Maj 1905, U. f. R. 1905 A p. 524, Sø-Hand. T. 1905 p. 262.

En Arrestfølgningssag efter Pl. 30 Novbr. 1821 mellem en Handelsagent og en udenlandsk Fabrikant antoges ikke i Medfør af Næringsl. § 84 at kunne indbringes for Kriminal- og Politiretten, da Fordringen hidrørte fra et kompliceret Handelsmellemværende mellem

Parterne, og da derhos Agenten antoges at drive en gros Agentur- og Kommissionsforretning.

Krim. D. 18 April 1905, U. f. R. 1905 A p. 709.

Skønt en Skrædermester, hvis Bo var begært taget under Konkursbehandling ved Hof- og Stadsrettens Skiftekommission, havde Detailhandlerborgerskab, fandtes der ikke Føje til ex officio at afvise Sagen som henhørende under Sø- og Handelsretten, da Skrædermesteren ialfald ca. 1 Maaned inden Konkursbegæringens Indgivelse var ophørt at drive Handel.

H. R. D. 10 Febr. 1905, jfr. Hof. St. Skiftekom. Decis. 14 Juni 1904, H. R. T. 1904 p. 760, U. f. R. 1905 B p. 149.

Under en ved Sø- og Handelsretten anlagt Sag tiltalte Føreren af et engelsk Skib efter Sølov § 293 og Strfl. § 198, og under særskilt Procedure af Sagens Formalitet paastodes Sagen afvist. Denne Paastand toges ikke til Følge, idet det bl. a. udtaltes, at det Spørgsmaal, om Tiltalte som Fører af et udenlandsk Skib faldt udenfor Sølov § 293, først kunde afgøres ved den endelige Dom.

Sø-Hand. Kend. 26 Juli 1905, U. f. R. 1906 A p. 129, Sø-Hand. T. 1905 p. 357.

En Sag, der drejede sig om Betaling af Varer, leverede af et Handelsfirma til en Restauratør (Hovmester) i en gros Partier til videre Forhandling, fandtes hverken efter L. 19 Febr. 1861 § 13 Nr. 1 eller Nr. 2 at høre under Sø- og Handelsretten.

Hof. St. Kend. 20 Novbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 343.

Antaget, at L. 19 Febr. 1861 § 17 og Sølov § 311 afgive fornøden Hjemmel for, at Sager, der rejse sig af Skibssammenstød, og hvis Undersøgelse har været henlagt til Sø- og Handelsretten, paadømmes i deres Helhed af denne, ogsaa forsaa vidt angaar Spørgsmaal om Straf efter Strfl. § 198.

Sø-Hand. D. 1 Decbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 455, Sø-Hand. T. 1906 p. 70.

En Sag, hvorunder en Fabrikant søgte en Cigarhandler til Betaling af 420 Kr., som han skulde skyldte til Rest for en ham solgt Cigarautomat, fandtes at høre under Sø- og Handelsretten, da Salget af Automaten efter det indtalte Beløbs Størrelse maatte betragtes som et Salg en gros.

Hof. St. D. 22 Jan. 1906, U. f. R. 1906 A p. 621.

En Sag, under hvilken et udenlandsk Handels- og Fabrikationsfirma søgte et herværende Handelsfirma til Erstatning for tidligere uberegtiget Brug af førstnævntes Varemærke, afvist ex officio, da der ikke var nedlagt nogen Paastand i Henhold til Varemærkeloven, og da Sagen ikke iøvrigt fandtes at være nogen Handelssag.

Sø-Hand. D. 1 Febr. 1906, U. f. R. 1906 A p. 787, Sø-Hand. T. 1906 p. 147.

Værnetingsreglen i L. 19 Febr. 1861 § 20 Nr. 1 anset anvendelig i en Sag, hvorunder en Mand, der havde opgivet sin Grossererforretning i København og var rejst bort, søgtes til Betaling af Varer, leverede med kort Betalingsfrist til denne hans Forretning.

Sø-Hand. D. 7 Juni 1906, U. f. R. 1906 A p. 957, Sø-Hand. T. 1906 p. 328.

II. Indstævning, Forligsmægling, Procedure og Kendelser samt Spørgsmaal om Udeblivelse.

Efter de for Tiden foreliggende mangelfulde Oplysninger forkastedes en Indsigelse imod Udmeldelse af Mænd til at skønne over Kontraktmæssigheden af leverede Varer, hvilken Indsigelse støttedes paa, at Indvendingen imod Kontraktmæssigheden først var fremsat i et 4 Uger efter Sagens Inkamination fremlagt Indlæg.

Sø-Hand. Kend. 21 Jan. 1897, U. f. R. 1897 p. 643.

Foreløbig Beviskendelse i Henhold til L. 19 Febr. 1861 § 32 dels angaaende, hvad der kunde have Interesse for Sagen, dels angaaende Bevisbyrdefordelingen.

Sø-Hand. Kend. 4 Febr. 1897, Sø-Hand. T. 1897 p. 156.

En Sag afvist fra Sø- og Handelsretten under Indstævntes Udeblivelse, da det hverken saas, at han havde sit personlige Værneting i København, eller at Sagen kunde anlægges ved nævnte Ret.

Sø-Hand. D. 19 Maj 1897, Sø-Hand. T. 1897 p. 268.

En Indstævnt anset for udeblevet, da hans Forsvarsskrift var forkyndt efter den i L. 19 Febr. 1861 § 25 foreskrevne Tid.

Sø-Hand. D. 17 Juni 1897, Sø-Hand. T. 1897 p. 297.

En Indstævnt anset som udeblevet, da han, der var mødt efter Sagens Optagelse og havde faaet Sagen reassumeret og Udsættelse til den følgende Retsdag for at forkynde en Udskrift af det passede for Citanten, udeblev ved Sagens Paaraab paa sidstnævnte Retsdag og ikke paany kunde faa Sagen for, da han mødte senere samme Dag.

Sø-Hand. D. 17 Juni 1897, Sø-Hand. T. 1897 p. 302.

En udebleven Indstævnt, der søgtes til at betale et Beløb ifølge en af ham til egen Ordre trukket og af ham akcepteret Veksel for leverede Varer, dømt, uagtet Vekslen i Stævningen angaves at være en 3 Maaneders Solaveksel, idet nemlig den Retten forelagte Veksel var forkyndt for Indstævnte og Genpart deraf leveret ham.

Sø-Hand. D. 4 Novbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 202.

En Indstævnt, der sagsøgtes til Betaling for modtagne Varer, og som — uden at benægte at være noget skyldigt eller at have modtaget flere Breve, hvori det paastævnte Beløb afkrævedes ham, og at have ladet disse Breve ubesvarede — ved Sagens Inkamination havde fremlagt en behørig forkyndt Provokation til at fremlægge fuldstændig

Kontokurant over Mellemværendet, idet han forbeholdt sig at fremlægge Forsvarsskrift og at fremkomme med sine Indsigelser, dømt som udeblevet, jfr. L. 19 Febr. 1861 § 25.

Sø-Hand. D. 10 Febr. 1898, U. f. R. 1898 p. 342, Sø-Hand. T. 1898 p. 86.

En af en Indstævnt ved Sagens Inkamination uden Fremlæggelse af Forsvarsskrift nedlagt Afvisningspaastand ikke taget til Følge, da der ikke i rette Tid var forkyndt Forsvarsskrift for Sagsøgeren, medens Sagen ialfald efter det for Tiden foreliggende ikke vilde være at afvise ex officio.

Sø-Hand. Kend. 28 April 1898, U. f. R. 1898 p. 650, Sø-Hand. T. 1898 p. 179.

Sagen dog ikke samtidig paakendt i Realiteten, idet det ikke imod Indstævntes Benægtelse var oplyst, at der, som i Stævningen udtalt, havde foreligget nogen Specifikation for Indstævnte, der ikke kunde være pligtig at erklære sig i Realiteten, før Specifikation efter hans Opfordring var fremlagt.

ibid.

Foreløbig Kendelse i Henhold til L. 19 Febr. 1861 § 32.

Sø-Hand. Kend. 26 Maj 1898, Sø-Hand. T. 1898 p. 230.

En Indstævnt, der ved Inkaminationen var mødt ved en Person, som angav at være hans Forvalter, men ikke var forsynet med skriftlig Fuldmagt, betragtet som udeblevet.

Sø-Hand. D. 3 Juni 1898, U. f. R. 1898 p. 982, Sø-Hand. T. 1898 p. 235.

Da en Citant, der — samtidig med at nægte at efterkomme en Provokation fra Indstævnte om Fremlæggelse af Specifikation — havde fremlagt et Brev fra Indstævnte til Citantens Sagfører, hvori Indstævnte i Anledning af et Kravsbrev fra Sagføreren alene bad om Henstand med Betalingen, dømtes Indstævnte, der ikke bestred Brevets Ægthed, efter Paastanden, idet hans Begæring om Anstand paa Grund af det fra Citanten fremkomne forkastedes.

Sø-Hand. D. 16 Juni 1898, Sø-Hand. T. 1898 p. 239.

En begært Udsættelse paa Grund af manglende Oplysninger bevilget, dog kun i 8 Dage, da det ikke var anført, om hvilke Oplysninger der var Tale.

Sø-Hand. Kend. 15 Septbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 254, Sø-Hand. T. 1899 p. 10.

Selv afset fra, at en Person, der i en Handelssag var stævnet til at møde paa en Retsdag (Torsdag) Kl. 10 — skønt sædvanlig Rets- tid er Kl. 9 — havde ladet møde i Sagen, forkastedes Indstævntes herpaa støttede Afvisningspaastand, da det siden Udstedelsen af L. 13

April 1894, jfr. sammes § 2, havde været fast Regel, at Rettens handelskyndige Medlemmer om Torsdagen først tiltræde Retten Kl. 10, og at de til samme Dag paastævnede Sager først derefter foretages.

Sø-Hand. D. 22 Septbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 258, Sø-Hand. T. 1899 p. 15.

Udsættelse til Vidneførsel nægtet en Indstævnt, der, efter under en Erstatningssag forgæves at have opfordret Sagsøgeren til at føre Bevis, vilde bevise, at Sagsøgerens Ret ikke var krænkert af ham, idet det alene maatte blive Sagsøgerens Sag at afgøre, i hvilket Omfang han vilde skaffe Beviser for sin Ret.

Sø-Hand. Kend. 8 Oktbr. 1898, Sø-Hand. T. 1899 p. 17.

En af en indstævnt Vekseludsteder begært Anstand for at besvare Sagsøgerens lovlig forkyndte Indlæg nægtet, da der ikke efter Forsvarsskriftet var fremkommet noget, som krævede Tilsvær, ligesom Anstanden vilde stride imod L. 28 Maj 1880 § 3 og ikke var hjemlet ved Lovens § 5.

Sø-Hand. D. 13 Oktbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 260, Sø-Hand. T. 1899 p. 20.

I et Tilfælde, hvor der for en i Debtors Konkursbo i 1881 anerkendt Fordring var gjort Arrest i en Debitor, der nu opholdt sig i Amerika, tilfalden Arv, tilstodes der i Medfør af L. 19 Febr. 1861 § 29 vedkommende Testamentseksekutor Udsættelse i 4 Uger for at fremlægge Forsvarsskrift under Arrestforfølgningssagen, idet Debitor, hvis Erklæring Eksekutor afventede, nu kunde have berettigede Indsigelser imod Fordringen.

Sø-Hand. Kend. 24 Decbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 278, Sø-Hand. T. 1899 p. 86.

En ved Sø- og Handelsretten mod en i København boende Mand anlagt Sag afvist ex officio ifølge L. 19 Febr. 1861 § 19, fordi der ikke var prøvet Forlig ved nævnte Rets Forligskommission, og uanset at Forlig var prøvet ved Københavns almindelige Forligskommission.

Sø-Hand. D. 14 Septbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 8, Sø-Hand. T. 1899 p. 325.

En Vidnesag afvist ex officio fra Sø- og Handelsretten, da Vidneførslen var begært for at benyttes under en Retssag, da en saadan ikke saas at være anlagt, og da Betingelsen for, at Vidneforklaring i Henhold til L. 19 Febr. 1861 § 36, Stk. 1, ikke desto mindre kunde optages, ikke fandtes at have været til Stede.

H. R. D. 30 Oktbr. 1900, jfr. Sø-Hand. Kend. 6 Juni 1900, H. R. T. 1900 p. 429, U. f. R. 1900 p. 894, jfr. p. 764, Sø-Hand. T. 1901 p. 28, jfr. 1900 p. 202.

I et Tilfælde, hvor en selvmødende Indstævnt, der søgtes til Betaling af Varer m. m., ved Inkaminationen paastod sig frifundet, idet

han bemærkede, at han for at faa Sagen forligt havde leveret en af ham akcepteret Veksel til Citantens Sagfører, men derefter intet havde hørt fra denne, fandtes Indstævnte ikke afskaaret fra at faa denne Bemærkning taget i Betragtning derved, at han ikke var fremkommet med noget overensstemmende med L. 19 Febr. 1861 § 25 forud forkyndt Forsvarsskrift, eftersom der nemlig ikke var Tale om Indsigelse mod selve Realiteten af den paastævnte Fordring.

Sø-Hand. D. 13 Decbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 317, Sø-Hand. T. 1901 p. 83.

Da den i nævnte Sag for Citantens Sagfører mødende Fuldmægtig ikke havde turdet udtale sig om, hvorvidt Indstævnte havde leveret Sagføreren bemeldte Veksel, og da han straks havde procederet Sagen mundtlig uden at benytte den i Lovens § 29 hjemlede Adgang til at faa Sagen foretaget i et nyt Retsmøde, frifandtes Indstævnte for Tiden, idet Dommens Eksekution ikke kunde gøres afhængig af Udlevering af en Veksel, hvorom intet nærmere forelaa.

ibid.

Anstand trods Citantens Protest bevilget en Indstævnt til Fremlæggelse af behørig forkyndt Forsvarsskrift, under Hensyn til at Dagen mellem Forligsprøven og Inkaminationen var Grundlovsdag.

Sø-Hand. Kend. 13 Juni 1901, U. f. R. 1901 p. 778, Sø-Hand. T. 1901 p. 221.

En Indstævnt, der maatte betragtes som i det hele udeblevet, dømtes efter Citantens Paastand, saaledes som denne var blevet, efter at Citanten ved en Retten tilstillet og fremlagt Skrivelse havde begrænset sin oprindelige Paastand, hvorefter Paastanden stemte med det fremlagte.‡

Sø-Hand. D. 19 Juni 1902, U. f. R. 1902 A p. 701, Sø-Hand. T. 1902 p. 267.

I et Tilfælde, hvor Indstævnte, under hvis Udeblivelse paa en Retsdag Sagen var berammet til mundtlig Procedure, havde givet Møde paa den dertil fastsatte Dag, og hvor den mundtlige Procedure derpaa efter Aftale var blevet udsat, uden at Citanten havde taget noget Forbehold, fandtes Indstævnte alt af den Grund ikke at være afskaaret fra at gøre gældende, hvad han allerede skriftligt havde anført i Sagen.

Sø-Hand. Kend. 20 Novbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 223, Sø-Hand. T. 1903 p. 17.

En Sagsøger fandtes berettiget til ved særlig Kendelse at faa afgjort, om Fremlæggelse af en notarialiter bekræftet Udskrift af hans Handelsbøger var af Interesse for Sagen.

Sø-Hand. Kend. 27 Decbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 250, Sø-Hand. T. 1903 p. 33.

Under Hensyn til den Maade, hvorpaa Indstævnte alt i sit første

Forsvarsskrift havde kritiseret den af Sagsøgeren fremlagte Opgørelse, fandtes han ikke at have fortabt Retten til at fordrø en Notarialudskrift af Sagsøgerens Bøger vedrørende deres Mellemværende fremlagt, skønt han ikke havde fremsat Fordringen derom i sit første Forsvarsskrift.

ibid.

Udtalt, at der ikke i L. 19 Febr. 1861 § 32 var Hjemmel til ved foreløbig Kendelse at afgøre det Spørgsmaal, om Kontracitantens Mellemværende med en Tredjemand var Hovedcitanten uvedkommende og uden Indflydelse paa hans Adgang til at faa nogle Prøver udleverede af Kontracitanten.

Sø-Hand. Kend. 16 April 1903, U. f. R. 1903 A p. 667, Sø-Hand. T. 1903 p. 163.

En Paastand om Afvisning, fordi Sagens Genstand, da den faldt i Rette, ikke skulde være angivet tilstrækkelig og korrekt, ikke taget til Følge, da det af Indstævntes samtidig fremlagte Forsvarsskrift fremgik, at han da i alt væsentligt havde Klarhed over, hvorom Sagen drejede sig.

Sø-Hand. D. 27 Aug. 1903, U. f. R. 1904 A p. 129, Sø-Hand. T. 1903 p. 317.

En Sag til Indfrielse af en Veksel og Forfølgning af en Arrest fandtes ikke at kunne afvises for Arrestfølgningens Vedkommende, fordi Arrestakt, efterat Arresten var foretaget d. 1 Juli, først forkyndtes for Indstævnte d. 8 s. M., medens Sagen faldt i Rette d. 9 s. M. — idet nemlig Indstævnte og hans Sagfører før Inkaminationen havde været bekendt med Forretningens Indhold og senere fik Lejlighed til at gøre sig yderligere bekendt dermed.

Sø-Hand. Kend. 27 Aug. 1903, U. f. R. 1904 A p. 130, Sø-Hand. T. 1903 p. 319.

Under en Sag om Betaling for ikke tilbageleverede Konsignationsvarer blev det i en efter Begæring af Sagsøgenes Sagfører afsagt Kendelse udtalt, at det vilde være af Betydning for Sagens Paadømmelse, at den nærmere oplystes fra begge Parters Side.

Sø-Hand. Kend. 22 Oktbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 154, Sø-Hand. T. 1904 p. 1.

En Indstævnts Henstilling om Afvisning af en Sag, fordi den ikke fra først af havde været behørig forelagt, ikke taget til Følge, da Spørgsmaalet om Afvisning af denne Grund burde være forelagt Retten straks efter Sagens Anlæg, og da dets Afgørelse nu var uden Betydning, efterat der var tilvejebragt fuld Klarhed om, hvad der var Sagens Genstand.

Sø-Hand. D. 29 Oktbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 159, Sø-Hand. T. 1904 p. 8.

Under en Sag om Betaling for et Parti Køkkenhaner statueret

ved Kendelse, at det var af Interesse, at Kontraktmæssigheden af nogle tilbudte, men ikke modtagne eller dog returnerede Leverancer af Partiet godtgjordes, og at Bevisbyrden i saa Henseende paahvilede Sagsøgeren, medens det var uden Interesse at oplyse Kontraktmæssigheden af nogle tidligere Leverancer af Partiet, som Køberen havde modtage, beholdt og tildels betalt.

Sø-Hand. Kend. 7 Jan. 1904, U. f. R. 1904 A p. 591, Sø-Hand. T. 1904 p. 85.

En Indstævnt, som af et Konkursbo var sagsøgt til Betaling af en forlængst afgjort Gæld til Fallenten, hvorom Indstævnte inden Sagens Paastævning havde givet Boet Oplysning, ansaas berettiget til at fordre Realitetsdom i Sagen, skønt Sagsøgeren, der havde taget Udsættelse i Anledning af Indstævntes Genmæle, ved Sagens næste Foretagelse var udeblevet.

Sø-Hand. D. 14 Jan. 1904, U. f. R. 1904 A p. 598, Sø-Hand. T. 1904 p. 108.

En under den mundtlige Forhandling udebleven Indstævnt dømt til at betale et for leverede Varer krævet Beløb, skønt han var i Besiddelse af Sagsøgerens kvitterede Regning, da denne efter det oplyste antoges at være afleveret til ham ved en Fejltagelse.

Sø-Hand. D. 19 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 641, Sø-Hand. T. 1904 p. 223.

Under et til Efterkommelse af en Voldgiftskendelse anlagt Søgmaal forkastedes ved foreløbig Kendelse e. O. Indstævntes Provokation til Sagsøgeren om at fremlægge Voldgiftssagens Dokumenter.

Sø-Hand. Kend. 22 Septbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 86, Sø-Hand. T. 1904 p. 326.

Spørgsmaal, om en Sag var tilstrækkelig deduceret.

Sø-Hand. D. 13 Oktbr. 1904, Sø-Hand. T. 1904 p. 360.

Under en Sag om Opfyldelse af en Voldgiftskendelse angaaende en Handel om Hvedeklid statueredes det — idet Voldgiftsretten antoges at have været inkompetent til uden Indstævntes Samtykke at paakende Sagen — at det var af Betydning, at det fastsloges, af hvilken Kvalitet Kliddene skulde være, og om de af Sagsøgeren tilbudte Klid havde været af denne Kvalitet. (Dissens).

Sø-Hand. Kend. 20 Oktbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 95, Sø-Hand. T. 1904 p. 362.

Uagtet en Sagsøgers Sagsfremstilling efter L. 19 Febr. 1861 § 27, jfr. § 24, var skødesløs, dunkel og tildels meningsløs, toges Indstævntes derpaa støttede Afvisningspaastand ikke til Følge, da Indstævnte efter sin Procedure maatte antages fuldt at have forstaaet Fremstillingen.

Sø-Hand. Kend. 3 Novbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 286, Sø-Hand. T. 1905 p. 10.

I et Tilfælde, hvor der til Opfyldelse af en Ordre var af et Firma sendt en Handlende først een Maskine og derefter, da der var gjort Indsigelse imod denne, en anden Maskine, og hvor den Handlende nu søgtes til at tilbagelevere den første Maskine, udtaltes det ved foreløbig Kendelse, at der ingen nærmere Forbindelse bestod mellem de to Maskiner, og at det var uden Betydning for Sagen at konstatere, at den sidste Maskine, som af den Handlende paastaaet, var ukontraktmæssig.

Sø-Hand. Kend. 3 Novbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 289, Sø-Hand. T. 1905 p. 14.

I et Tilfælde, hvor det i en ikke forkyndt Stævning var udtalt, at Sø- og Handelsretten var vedtaget som Værneting, hvor der ved Inkamationen var mødt en Sagfører for den udenfor København boende Indstævnte, hvilken Sagfører under Sagens Drift var udtraadt, og hvor Indstævnte derefter var udeblevet, blev Sagen ex officio afvist, da der ingen Oplysning forelaa om, at det nævnte Anbringende i Stævningen var rigtigt, og da den for Indstævnte mødte Sagfører ikke uden videre kunde antages at have haft Hjemmel til stiltiende paa Indstævntes Vegne at vedtage Sø- og Handelsretten som Værneting.

Sø-Hand. D. 2 Febr. 1905, U. f. R. 1905 A p. 326, Sø-Hand. T. 1905 p. 132.

Det kan ikke afgøres ved foreløbig Kendelse, om et ført Bevis er tilstrækkeligt.

Sø-Hand. Kend. 11 Maj 1905, Sø-Hand. T. 1905 p. 242.

Citantens Begæring om en Beviskendelse efter L. 19 Febr. 1861 § 32 afslaaet, da Begæringen antoges i Virkeligheden at gaa ud paa at faa konstateret, om Retten ansaa sig kompetent til at tilsidesætte en Voldgiftskendelse.

Sø-Hand. Kend. 6 Juli 1905, U. f. R. 1906 A p. 119, Sø-Hand. T. 1905 p. 337.

En Afvisningspaastand, grundet bl. a. paa, at Citanten ikke ved Stævningens Forkyndelse havde ladet Modparten overlevere Genpart af den paaberaabte Slutseddell, e. O. ikke taget til Følge.

Sø-Hand. D. 13 Juli 1905, Sø-Hand. T. 1905 p. 341.

Foreløbig Kendelse om, at det ikke var af Interesse at lade optage Skøn over et Vareparti, da Køberen ikke havde reklameret behørigt.

Sø-Hand. Kend. 20 Juli 1905, Sø-Hand. T. 1905 p. 350.

Søpanteret, se Pant IV og Søfart I.

Søterritoriet.

Se Fiskeri.

Nogle Personer, der havde drevet Handel med Kul fra et paa

Helsingørs Red opankret, aftaklet Skib, fundne at have haft Adkomst hertil i deres Borgerskab som Købmænd i Helsingør, da Skibets Ankerplads var beliggende paa Søterritoriet under Helsingør Købstads Jurisdiktion.

H. R. D. 2 Marts 1899, jfr. Kbh. Ov. D. 4 Novbr. 1898, H. R. T. 1899 p. 3, U. f. R. 1899 p. 522.

Antaget, at de Straffebestemmelser i Søloven, der som Lovens § 293 ere givne for Forvoldelse af Skade ved uforsigtig Sejlads, ere anvendelige paa alle saadanne Handlinger, der ifølge Lovgivningens almindelige Principer falde ind under dansk Straffemyndigheds Omraade, altsaa ogsaa paa Handlinger af fremmede paa dansk Søterritorium, jfr. Strfl. § 2.

Sø-Hand. D. 1 Decbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 455, Sø-Hand. T. 1906 p. 70.

T.

Tandlæger, se Lægevæsen.

Terminshandel, se Spil.

Territoriet, se Søterritoriet og Udland.

Testamente.

Se iøvrigt Arv, Gave, Legater, Skatter, Skifte og Stempelvæsen.

I. Habiliteten til at gøre Testamente. Testamentsformerne.

Et Testamente i Henhold til den af en Intestatarving fremsatte Protest kendt ugyldigt, da det ene Vitterlighedsvidne var død og saaledes ikke kunde edfæstes — uagtet forskellige Oplysninger talte til Fordel for Testamentsarvingen.

Vib. Ov. D. 22 Febr. 1897, U. f. R. 1897 p. 409.

Et af to Personer som Vidner underskrevet Dokument, der angav sig at indeholde et af en afdød under hans pludselige og betænkelige Sygdom oprettet Testamente, taget til Følge, idet Betingelserne efter Fr. 21 Maj 1845 § 25 for Oprettelsen af et mundtligt Testamente var til Stede, og idet der ikke fandtes Føje til at betvivle, at afdøde, der havde været sin Fornuft fuldkommen mægtig, havde villet træffe en testamentarisk Disposition.

H. R. D. 4 Maj 1898, jfr. Vib. Ov. D. 16 Aug. 1897, H. R. T. 1898 p. 157, U. f. R. 1898 p. 533, jfr. 1897 p. 964.

En Aftægtskontrakt, som bl. a. indeholdt, at alt, hvad Aftægtsmanden ved sin Død efterlod sig af Værdi, uden Undtagelse skulde tilfalde Aftægtsyderen som Vederlag for Begravelsesudgifterne, hvilke

denne skulde udrede, ansaa forsaa vidt som en gyldig testamentarisk Disposition, omfattende alt Aftægtsmandens Efterladenskab, hvis Værdi langt oversteg Begravelsesudgifterne, skønt Dokumentet, der var oprettet for særlig tilkaldte Vitterlighedsvidner, ikke i sin ydre Fremtræden tilkendegav sig som Testamente, og skønt Vidnerne ikke havde atteret, at Aftægtsmanden var sin Fornuft fuldkommen mægtig, idet dette var uomstridt.

Kbh. Ov. D. 6 Septbr. 1897, U. f. R. 1897 p. 1017.

Et Testamente, der var oprettet af en Mand, efterat han samme Dag havde haft et apoplektisk Anfald, og hvorpaa to tilkaldte Vidner havde atteret, at Underskriveren, da han tog Bestemmelsen, var ved sin Fornufts fulde Brug, tilsidesat, da det efter Indholdet af de afgivne Vidneforklaringer ikke kunde statueres, at der forelaa den i Fr. 21 Maj 1845 § 24 krævede Vished for, at Testator, da han underskrev Testamentet, var ved sin Fornufts fulde Brug.

Kbh. Ov. D. 10 Jan. 1898, U. f. R. 1898 p. 300.

Et Testamente, hvorved en Mand havde indsat sin Husholderske til sin Universalarving, ikke anset oprettet under de i Fr. 21 Maj 1845 § 24 foreskrevne Former, da tvende Mænd, der havde underskrevet Testamentet »til Vitterlighed«, ikke samtidig havde overværet Testators Vedkendelse af Testamentet.

Hof. St. Skifteek. Decis. 24 Juni 1898, U. f. R. 1899 p. 215.

Testamentet dog imod nogle Intestatarvingers Protest opretholdt som gyldigt, da det var uomtvistet, at det var ægte, og at Testator havde været sin Fornuft fuldkommen mægtig, samt da det ikke var tilstrækkelig benægtet, at Testator havde paatænkt ved Testamentet at indsætte Husholdersken til Universalarving, saa at det udtrykte en endelig Testationsvilje.

ibid.

Nogle for Notarius publicus i 1891 og 1893 oprettede testamentariske Dispositioner opretholdt som gyldige, skønt det var godtgjort, at Testator i 1890 og 1894 havde lidt af Sindssygdom (dementia paralytica), da dog de Forklaringer, som var afgivet af forskellige Personer, der havde medvirket ved Dispositionernes Oprettelse, bestyrkede Rigtigheden af Notarialattestationerne om, at Testator ved Oprettelsen havde været sin Fornuft fuldkommen mægtig.

H. R. D. 19 April 1900, jfr. Hof. St. Skifteek. Decis. 11 Febr. 1899, H. R. T. 1900 p. 82, U. f. R. 1900 p. 467.

Et Testamente, der var oplæst for og med ført Pen underskrevet af Testator i Overværelse af to særlig tilkaldte Vidner, hvilke tilligemed 2 andre under Testationsakten tilstedeværende Personer efter deres edelige Forklaringer ansaa Testator for da at have været ved sin Fornufts fulde Brug, erklæredes dog ugyldigt, da der, efter hvad der iøvrigt forelaa, bl. a. efter de af en Læge og en Præst, som kort før

Testamentets Oprettelse havde besøgt Testator, afgivne Vidneforklaringer, ikke havdes den Vished for, at Testator havde været sin Fornuft fuldkommen mægtig, som ifølge Fr. 21 Maj 1845 § 24, jfr. § 21, er en Betingelse for et Testaments Gyldighed.

Vib. Ov. D. 7 Maj 1900, U. f. R. 1900 p. 639.

I et Tilfælde, hvor en ugift Mands Intestatarvinger uden at tage noget Forbehold havde godkendt nogle af ham uden Iagttagelse af Testamentsformerne oprettede Kodociller, hvorved han havde indsat sin Husholderske til sin Universalarving, og hvor Dødsboet senere viste sig at eje større Værdier end oprindeligt antaget, fandtes Intestatarvingerne at være bundne ved den givne Godkendelse.

Hof. St. Skifteek. Decis. 11 Maj 1901, U. f. R. 1902 A p. 172.

I et Tilfælde, hvor der i et Dødsbo var fundet en af afdøde underskrevet, d. 6 Decbr. 1897 dateret Seddel, ved hvilken afdøde skænkede N. N. nogle Sølvting, antoges det, at denne Seddel, som var oprettet uden Iagttagelse af Testamentsformerne, var udfærdiget i Hensigt til et af ham d. 25 Novbr. 1897 oprettet Testamente, hvori N. N. ikke var indsat som Arving. Efterat dette var afløst af et d. 24 Febr. 1900 oprettet Testamente, hvori der tillagdes N. N. et større Pengebeløb, maatte det anses for tvivlsomt, om Testator havde fastholdt sit i Sedlen — der ikke fandtes ved Testamentet, men mellem andre Papirer — udtalte Ønske, og allerede som Følge heraf kunde N. N. ikke gøre Krav paa Sølvtingene.

H. R. D. 26 April 1904, jfr. Kbh. Ov. D. 13 Oktbr. 1902, H. R. T. 1904 p. 137, U. f. R. 1904 B p. 219, jfr. 1903 A p. 14.

En Notarialfuldmægtig, der paa et Testamente havde attesteret, at Testator ved Underskrivningen skønnedes at være sin Fornuft fuldkommen mægtig, ikke fundet pligtig som Vidne at besvare Spørgsmaal, gaaende ud paa at oplyse, at hans Bevidnelse og Skøn var urigtig.

Vib. Ov. D. 10 Oktbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 72.

II. Testamenters Indhold, Genstand og Forstaaelse. Gensidige Testamenter.

Fortolkning af et af en Sognepræst i Vester Velling i Aaret 1777 oprettet Testamente, hvorved var stiftet et Legat for Sognets trængende.

H. R. D. 3 Novbr. 1897, jfr. Vib. Ov. D. 3 Aug. 1896, H. R. T. 1897 p. 529, U. f. R. 1898 p. 1.

I et Tilfælde, hvor to barnløse Ægtefæller ved reciprokt Testamente havde bestemt, at den længstlevende skulde være uindskrænket Ejer af hele Fællesboet, og at efter deres Død nogle Personer A. skulde være deres eneste Arvinger, og hvor Manden efter Hustruens Død havde giftet sig og ved sin Død efterladt sig et Barn B., med hvem han efter den sidste Hustrus Død havde siddet i uskiftet Bo, antoges det, at A. som den første Hustrus testamentariske Arvinger

maatte arve dennes Boslod alene, hvilken Boslod, idet der ikke havde været Anvendelse for Fr. 21 Maj 1845 § 15, efter Analogien af D. L. 5—2—69 maatte bestemmes til $\frac{1}{3}$ af Boet, medens B. maatte arve Resten, idet den til Fordel for A. af Manden trufne testamentariske Disposition maatte være bortfaldet.

Vib. Ov. D. 21 Febr. 1898, U. f. R. 1898 p. 383.

Et Testamente, hvorved to Ægtefæller havde bestemt, at en Kapital skulde indsættes i Overformyndieret for hvert af deres Børn og henstaa der i disses Levetid, samt at, naar noget af Børnene døde i ugift Stand, skulde den afdødes Andel tilfalde de efterlevende Søsken, men i modsat Fald den afdødes Arvinger efter Loven, ikke fundet til Hinder for, at det længstlevende af Børnene, der var død ugift, ved Testamente disponerede over sin Andel til Skade for sine Søskenes Børn, da det førstnævnte Testamente ikke helt havde betaget Børnene deres Testationsret, o'g da ingen Talebrug kunde paaberaabes for, at Udtrykket »Søsken« ogsaa skulde omfatte disses Descendens.

H. R. D. 22 Juni 1898, jfr. Kbh. Ov. D. 21 Decbr. 1896, H. R. T. 1898 p. 279, U. f. R. 1898 p. 721.

Et Testamente, hvori en Mand havde erklæret, at han ikke var Fader til det af hans Hustru under Ægteskabet fødte Barn, og indsat en anden til sin Universalarving, tilsidesat, skønt Barnet var født kun faa Maaneder efter Bryllupet, da det efter det foreliggende og under Hensyn til Fr. 30 Maj 1827 maatte antages, at det var med Testators Samtykke, at Barnet i Kirkebogen var blevet indført som hans Barn og havde faaet hans Efternavn, og da Barnet under Separations- og Skilsmisseforhandlingerne mellem Ægtefællerne uden Indsigelse var betegnet som deres fælles Barn.

Hof. St. D. 13 Febr. 1899, U. f. R. 1899 p. 414.

Et af to barnløse Ægtefæller oprettet reciprokt Testamente, ifølge hvilket der efter Testatorernes Død i Overformyndieret skulde indsættes en Kapital til livsvarig Rentenydelse for deres Plejedatter, medens Resten skulde tilfalde Testators Slægt med $\frac{2}{3}$ og Testatrixes Slægt med $\frac{1}{3}$, hvilket ogsaa skulde gælde, naar den i Overformyndieret indsatte Kapital kom til Udbetaling ved Legatarens Død, forstaaet saaledes, at den nævnte Kapital faldt i Arv ved den længstlevende Testators Død, ikke ved Plejedatterens Død.

H. R. D. 4 Oktbr. 1899, jfr. Hof. St. Skiftekl. Repartition 25 Marts 1898, H. R. T. 1899 p. 317, U. f. R. 1899 p. 907.

En i et gensidigt Testamente mellem to barnløse Ægtefæller indeholdt Bestemmelse om, at dersom den længstlevende — hvem hele Fællesboet var tillagt som uindskrænket Ejendom — ikke indlod sig i nyt Ægteskab eller efterlod sig nogen testamentarisk Disposition, skulde alt, hvad den efterlod sig, deles i to lige Dele, hvoraf »hvers Arvinger skulde tage den Del, som efter Loven kan tilfalde dem«, fortolket

saaledes, at ingen Del af Boet var faldet i Arv før ved den længstlevendes Død, og at kun de af den førstafdødes Slægtninge, som vilde have været dennes Arvinger efter Loven, hvis hans Død var indtraadt samtidig med den længstlevendes, var arveberettigede i Boet.

H. R. D. 5 Febr. 1900, jfr. Vib. Ov. D. 9 Oktbr. 1899, H. R. T. 1899 p. 569, U. f. R. 1900 p. 257, jfr. 1899 p. 973.

I Medfør af Fr. 11 Septbr. 1839 § 1 ingen Arv afsat til en bortebleven Slægtning af den førstaføde, da der ingen Vished havde for, at han havde overlevet den længstlevende.

ibid.

I et Tilfælde, hvor to Ægtefæller i et fælles Testamente havde bestemt, at naar Hustruen blev den længstlevende, skulde hele Boets Formue indsættes i Overformynderiet til livsvarig Rentenydelse for hende og efter hendes Død forblive indestaaende der til livsvarig Rentenydelse for hendes Søn af et tidligere Ægteskab samt, naar han døde uden Livsarvinger, tilfalde et Legat, statueredes det, at den paa Testamentet erhvervede Konfirmation ikke angik Bestemmelsen om, hvorledes der efter Sønnens Død skulde forholdes med Formuen.

H. R. D. 23 Oktbr. 1900, jfr. Hof. St. Skiftekl. Decis. 9 Novbr. 1899, H. R. T. 1900 p. 397, U. f. R. 1900 p. 886, jfr. p. 191.

Udtalt, at en Konfirmation ikke kunde antages at stadfæste et Testamente i videre Omfang, end Konfirmationen med Nødvendighed hjemlede.

ibid.

Da det i et Testamente var bestemt, at en Del Testator tilhørende Præmieobligationer i alle Tilfælde skulde bevares for Testators Universalarving, indtil de efterhaanden blev udtrukne, antoges det, at Obligationerne, som ikke var udtrukne, og som opbevarede af Testamentseksekutor, ikke kunde forlanges udleverede for at tjene til Fyldestgørelse for Arvingens Kreditorer.

Hof. St. D. 11 Marts 1901, U. f. R. 1901 p. 510.

Et af to barnløse Ægtefæller oprettet gensidigt Testamente, hvor-efter den længstlevende skulde eje og beholde hele Formuen, men denne, naar den længstlevende døde uden at have indgaaet nyt Ægteskab, skulde deles mellem begges Arvinger efter Loven, fandtes at indeholde et Afkald fra den længstlevende paa, at der ved Arveudlægget til dens Arvinger toges Hensyn til Bestemmelsen i Fr. 21 Maj 1845 § 15. Testamentet fandtes derfor — efter at den længstlevende var død — ikke at kunne fordres efterstemplet for nogen Del af den Halvdel af Formuen, der tilfaldt den førstafdødes Arvinger efter Loven.

H. R. D. 11 Juni 1903, jfr. Hof. St. D. 1 April 1901, H. R. T. 1903 p. 155, U. f. R. 1903 B p. 246, jfr. 1901 p. 521.

I et Tilfælde, hvor det i en Kodiciel, oprettet af en i uskiftet Bo hensiddende Mand, bestemtes, at samtlige de Forstrækninger, han havde

ydet sine da afdøde Sønner, som Arveforskud skulde afkortes i deres Mødrenearv, fandtes Kodicillen at maatte forstaaes saaledes, at alle de en af de afdøde Sønner ydede Forstrækninger skulde behandles som Arveforskud, skønt de langt oversteg hans Mødrenearv. Det fandtes herefter at følge af Fr. 21 Maj 1845 § 11, at Sønnens Dødsbo ikke kunde tilpligtes som Debitor at indbetale nogen Del af Forstrækningerne til Faderens Dødsbo, skønt Sønnen havde udstedt Gældsbeviser for Forstrækningerne.

Hof. St. Skiftekt. Decis. 7 Maj 1901, U. f. R. 1902 A p. 170.

I et Tilfælde, hvor to Ægtefæller ved reciprokt Testamente havde indsat den længstlevende til Ejer af hele Boet med Ret til at raade over det ved Testamente og for det Tilfælde, at den længstlevende døde uden at efterlade sig Testamente, havde indsat en Broderdatter af Testatriks til Universalarving, og hvor Testatriks, der overlevede Testator, derefter døde uden at have oprettet andet Testamente, fandtes Broderdatteren at maatte anses som testamentarisk Arving efter begge Ægtefæller og dømtes derfor til at betale 7 pCt. i Arveafgift af Testators Andel i Boet.

Hof. St. D. 7 April 1902, U. f. R. 1902 A p. 521.

Udtalt, at da der efter nævnte Testamentes Indhold ikke ved Testators Død havde været Anvendelse for Bestemmelserne om Tvangsarv i Fr. 21 Maj 1845 § 15, manglede der Grund til at reducere den Del af Boet, der blev at anse som Arv efter Testator, til $\frac{2}{6}$.

ibid.

Udtalt, at den, hvem en livsvarig aarlig Rente er tilsagt, har Krav paa Renten beregnet til hans Dødsdag, forsaavidt saadant ikke ved udtrykkelig Bestemmelse er udelukket. Den Bestemmelse i et Testamente, at Renten skulde udbetales i de sædvanlige Terminer, kunde saaledes ikke udelukke den nævnte Beregning af Renten.

Hof. St. Skiftekt. Decis. 2 Juni 1902, U. f. R. 1903 A p. 163.

I et Tilfælde, hvor en Mand havde hensiddet i uskiftet Bo med sin Hustrus Særkuldbørn med disses Samtykke og i Henhold til et fælles Testamente, ifølge hvilket alt, hvad han efterlod sig, naar han døde uden at have giftet sig paany, skulde tilfalde Særkuldbørnene, statueredes det, at han havde haft Kompetence til i levende Live at bortskænke en Obligation, der udgjorde den væsentligste Del af Boets Formue.

Kbh. Ov. D. 9 Febr. 1903, U. f. R. 1903 A p. 307.

I et Tilfælde, hvor en Enke havde efterladt dels et Testamente af 1892, hvorefter der til A. skulde udlægges som Arv forlods 20000 Kr., dels en Kodicil af 1897, indeholdende bl. a., at hun forandrede Testamentet saaledes, at den A. tillagte Arvelod 2000 Kr. forhøjedes til 6000 Kr., statueredes det ifølge de nævnte Dokumenters eget Indhold og det om Testatricis Hensigt oplyste, at der maatte tilkomme

A. de 20000 Kr., hvorimod de af ham endvidere fordrere 4000 Kr. ikke tillagdes ham, da der ikke havdes Sikkerhed for, at Testatriks havde villet forhøje Lodden med dette Beløb.

H. R. D. 13 Novbr. 1902, jfr. Hof. St. Skiftekl. Decis. 19 Juni 1901, H. R. T. 1902 p. 468, U. f. R. 1903 B p. 21.

Spørgsmaal om Forstaaelsen af et Testamente med Kodiciel, der, næst at bestemme, hvem der skulde være Testators Universalvinger, og hvorledes der skulde forholdes med Indboet og den faste Ejendom, havde bestemt, at der af »Pengeformuen« skulde udbetales N. N. et Legat paa 1000 Kr. Efter det oplyste fandtes der ikke Grund til at antage, at Testator kun havde villet tillægge N. N. de 1000 Kr., saafremt disse kunde udredes af Boets Midler bortset fra Indboet og den faste Ejendom, efterat den løse Gæld og Skifteomkostninger var dækkede af hine Midler.

H. R. D. 29 Jan. 1903, jfr. Vib. Ov. D. 7 April 1902, H. R. T. 1902 p. 655, U. f. R. 1903 B p. 132.

At Testamentet bestemte, at Ejendommen skulde bestyres af en navngiven Mand, indtil den efter hans Bestemmelse paa bedste Maade kunde afhændes, fandtes ikke at udelukke, at Legatet eventuelt kunde blive at udrede af Ejendommens Indtægter eller gennem en Realisation af denne.

ibid.

Spørgsmaal, om et Testament, som en danskfødt Mand, der i en Aarrække havde været bosat i England, hvor han døde, havde oprettet under et midlertidigt Ophold i Danmark i Former, der tilfredsstillede baade dansk og engelsk Ret, var gyldigt, forsaavidt Testator, som efterlod sig en Søn, derved havde disponeret til Fordel for andre over mere end en Tredjedel af sin Formue. Dette besvaret bekræftende, da engelsk Ret maatte lægges til Grund, og da denne Ret ifølge usvækkede Udtalelser fra engelske Jurister tillader en Testator endog uden Angivelse af Grund at gøre en Søn arveløs.

Hof. St. Skiftekl. Decis. 6 Aug. 1903, U. f. R. 1904 A p. 259.

En frasepareret Hustru fandtes efter Mandens Død ikke at kunne støtte nogen Arveberettigelse paa en af Ægtefællerne under Ægteskabet oprettet »Ægtepagt og testamentarisk Disposition«, hvorved den længstlevende Ægtefælle var indsat til den førstafdødes Universalarving, idet Bestemmelserne herom var saaledes knyttede til Forudsætningen om, at der bestod et — omend begrænset — Formuefællesskab mellem Ægtefællerne, at de maatte anses for bortfaldne, efterat Formuefællesskabet var ophævet ved Separationsbevillingen.

Vib. Ov. D. 2 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 482.

I et Tilfælde, hvor to Ægtefæller, der ikke havde fælles Børn, i et fælles Testamente havde bestemt, at den længstlevende skulde have hele Boet som sin Ejendom, og at Mandens Søn af et tidligere Ægte-

skab skulde være Universalarving, naar den længstlevende, der ikke maatte forandre disse Bestemmelser, døde, antoges det, efterat først Hustruen og derefter Manden var død, at Mandens nævnte Søn maatte, forsaavidt angik Hustruens Andel af Fællesboet, betragtes som hendes Arving, hvorfor han af denne Andel maatte svare 7 pCt. i Arveafgift.

Kbh. Gældsk. D. 4 Jan. 1904, U. f. R. 1904 A p. 571.

Et af to barnløse Ægtefæller i Forening oprettet Testamente, hvorved Manden fastsatte Hustruens Arvelod og Andel i Fællesboet efter hans Død og iøvrigt traf Dispositioner til Fordel for sin Slægt, medens Hustruen tillagde Manden eller, forsaavidt hun blev den længstlevende, hans ved hendes Død levende Arvinger alle sine Efterladenskaber, antoges ikke efter Mandens Død at kunne ændres af Hustruen til Skade for hans Arvinger, idet hendes Disposition efter Sammenhængen maatte opfattes som et Tilsagn til Manden, hvilket var blevet uigenkaldeligt derved, at hun i Henhold til Testamentet havde deltaget i Overtagelsen af Boet efter ham.

H. R. D. 25 April 1904, jfr. Hof. St. Skiftekl. Decis. 10 Decbr. 1903, H. R. T. 1904 p. 132, U. f. R. 1904 B p. 216.

En Testamentskodiciel, hvorved en barnløs Enke først erklærede, at hun ikke vilde beholde sin Broder som Universalarving, hvortil hun havde indsat ham ved sit Testamente, men i Stedet for tillagde ham som Legat 100000 Kr, hvilke, hvis han døde først, skulde tilfalde hans Søn, og derpaa udtalte, at som Følge heraf skulde en navngiven Søstersøn være hendes eneste Universalarving, blev fortolket saaledes, at den nævnte Broder og hans Søn var udelukkede fra al Universalarv, ogsaa i det Tilfælde — der var indtruffet — at den omtalte Søstersøn var død uden at efterlade Livsarvinger.

H. R. D. 13 Oktbr. 1904, jfr. Kbh. Ov. D. 23 Novbr. 1903, H. R. T. 1904 p. 420, U. f. R. 1904 B p. 351, jfr. A p. 213.

En testamentarisk Bestemmelse af en i uskiftet Bo hensiddende Enke om, at de Arveforskud, som dels af hendes afdøde Mand, dels af hende var udredede til deres to eneste Børn med lige store Beløb, skulde betragtes som udredede af Mandens Andel af Fællesboet, erklæret ugyldig, da den ikke havde Hjemmel i Fr. 21 Maj 1845 §§ 10—12, som udelukkende foreskriver Kollation for Børnenes Skyld og ikke til Fordel for den længstlevende Ægtefælle.

H. R. D. 28 Juni 1905, jfr. Kbh. Ov. D. 19 Decbr. 1904, H. R. T. 1905 p. 296, U. f. R. 1905 B p. 319, jfr. A p. 164.

I et Tilfælde, hvor det i et af to Ægtefæller i Fællesskab oprettet Testamente var bestemt, at den længstlevende skulde overtage hele Boet til fri Raadighed i levende Live, og at efter den længstlevendes Død to af Mandens Slægtninge skulde arve det halve Bo og nogle af Hustruens Slægtninge den anden Halvdel, fandtes Hustruen, der som den længstlevende havde overtaget hele Boet, at have været berettiget

til at indsætte nogle andre af sine Slægtninge end de i Testamentet nævnte til at arve den ene Halvdel af Boet.

Kbh. Ov. D. 4 Septbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 88.

I et af et Ægtepar uden Fællesbørn oprettet Testamente var det bestemt, at den længstlevende skulde være den førstafdødes Universalarving, og at Konens Særkuldbørn efter den længstlevendes Død skulde arve alt, hvad den længstlevende efterlod sig. Antaget, at Børnene, da Moderen, der var blevet den længstlevende, døde, maatte anses som deres Stedfaders Arvinger, forsaavidt angik Halvdelen af Boet, og derfor maatte betale 7 pCt. i Arveafgift af denne Halvdel.

Kbh. Ov. D. 6 Novbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 335.

En Enke havde i Henhold til et af hende og hendes afdøde Mand oprettet reciprokt Testamente overtaget hele Boet som eneste Arving. I Testamentet var bestemt, at hele Boet efter den længstlevendes Død skulde anvendes til forskellige Legater, idet der dog var forbeholdt den længstlevende Ret til at disponere over et vist Beløb. Antaget, at Enken, som havde benyttet denne Dispositionsret fuldt ud, ikke havde været berettiget til at betage nogle af hendes Slægtninge, hvem Testamentet havde tillagt et Legat, nogen Del af dette.

Hof. St. Skiftekt. Decis. 21 Oktbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 390.

Tre Brødre A., B. og C. skulde ifølge deres Forældres Testamente, som de havde godkendt, i 10 Aar beholde en til Arven efter Forældrene hørende fast Ejendom i Sameje. Da B. imidlertid døde inden de 10 Aars Udløb, kendtes A. — under en af ham mod B.s Dødsbo og C. anlagt Sag — berettiget til straks at fordrø Samejet ophævet. A. kendtes derhos berettiget til at faa Samejet opløst paa den Maade, at han for Samejernens fælles Regning lod Ejendommen sælge ved offentlig Auktion efter Konditioner, affattede efter Reglerne for Tvangsauktion.

Hof. St. D. 2 April 1906, U. f. R. 1906 A p. 680.

En Hustru havde ved et af hende oprettet ensidigt Testamente bestemt, at hendes Mand skulde arve alt, hvad der ved hendes Død var i det fælles Eje, og at ingen af hendes Familie kunde gøre Fordring paa nogensomhelst Arv efter hende, hvorhos det var tilføjet, at saafremt Manden maatte dø uden at efterlade Livsarvinger, skulde hendes Familie gaa lige i Arv med hans Familie. Denne Bestemmelse fandtes efter Testamentets hele Affattelsesmaade ikke at være til Hinder for, at Mandens anden Hustru — efterat han, der havde overtaget Boet efter sin første Hustru, var død uden at efterlade Livsarvinger — arvede hele Fællesboet i Henhold til et mellem hende og ham oprettet gensidigt Testamente.

H. R. D. 20 Decbr. 1906, jfr. Vib. Ov. D. 15 Jan. 1906, H. R. T. 1906 p. 683, U. f. R. 1907 A p. 146, jfr. 1906 A p. 406.

I et Tilfælde, hvor en Testator havde bestemt, at der af den væsentligste Del af hans Formue skulde oprettes et Familielegat, for hvilket en Fundats skulde udarbejdes, og for hvilket en navngiven Mand A. skulde være første Legatværg, statueredes det, at Legatet maatte betragtes som Testators Universalarving, at A., der paa Legatets Vegne havde vedgaaet Arv og Gæld i den første Skiftesamling, havde været kompetent hertil, og at A. herefter havde kunnet overtage Boet til privat Skifte, saafremt Testator ikke — som Tilfældet var — havde bestemt, at Boet skulde behandles af Eksekutorer. Det offentlige fandtes derfor ikke at have Krav paa Skifteafgifter af Boet.

H. R. D. 19 Novbr. 1907, jfr. Hof. St. D. 18 Juni 1906, H. R. T. 1907 p. 470, U. f. R. 1908 A p. 73, jfr. 1906 A p. 730.

Udtalt, at det ikke med Sikkerhed kunde udledes af et Testamente, at det havde været Testators Vilje, at en fast Ejendom, der var tillagt Fru N. N. som Arv, skulde holdes udenfor Formuefællesskabet mellem hende og hendes Mand.

H. R. D. 12 Febr. 1907, jfr. Kbh. Ov. Domme 18 Juni og 2 Juli 1906, H. R. T. 1906 p. 795, U. f. R. 1907 A p. 291, jfr. 1906 A p. 732.

III. Tilbagekaldelse af Testamenter.

En Ordning, der var truffet m. H. t. en af en Indsider i en Sparekasse uden Meddelelse til hans Søstersøn tidligere paa dennes Navn indsat Kapital, og hvorefter Søstersønnen gav Sparekassens Paategning om, at han var pligtig at dele det indsatte Beløb med sin Søster, medens Indsideren samme Dag oprettede et Testamente, hvori han, der stadig beholdt Bogen, omtalte Dispositionen som et Legat og forbeholdt sig at hæve Renten samt eventuelt at udtage af Kapitalen, hverken betragtet som konstituerende en fuldbyrdet Livsgave eller som en uigenkaldelig dispositio mortis causa. Et senere oprettet Testamente, hvori Indsideren disponerede over Sparekassens bogen, opretholdt.

H. R. D. 22 Decbr. 1897, jfr. Kbh. Ov. D. 22 Febr. 1897, H. R. T. 1897 p. 698, U. f. R. 1898 p. 82, jfr. 1897 p. 385.

At et reciprokt Testamente ikke in originali havde kunnet fremlægges under et Skifte, kunde ikke berøre de indsatte Testamentsarvingers Ret, da det var produceret for Skifteretten, da den først-afdøde af Testatorerne var død, og da det ikke var bestridt, at en tilstedeværende Genpart stemmede med Originalen.

Vib. Ov. D. 21 Febr. 1898, U. f. R. 1898 p. 383.

I et Tilfælde, hvor der i et Dødsbo var fundet en af afdøde underskrevet, d. 6 Decbr. 1897 dateret Seddel, ved hvilken afdøde skænkede N. N. nogle Sølvting, antoges det, at denne Seddel, som var oprettet uden lagttagelse af Testamentsformerne, var udfærdiget i Henhold til et af ham d. 25 Novbr. 1897 oprettet Testamente, hvori N. N. ikke var indsat som Arving. Efterat dette Testamente var afløst af et

d. 24 Febr. 1900 oprettet Testamente, hvori der tillagdes N. N. et større Pengebeløb, maatte det anses for tvivlsomt, om Testator havde fastholdt det i Sedlen — der ikke fandtes ved Testamentet, men mellem andre Papirer — udtalte Ønske, og allerede som Følge heraf kunde N. N. ikke gøre Krav paa Søvtingene.

H. R. D. 26 April 1904, jfr. Kbh. Ov. D. 13 Oktbr. 1902, H. R. T. 1904 p. 137, U. f. R. 1904 B p. 219, jfr. 1903 A p. 14.

To Ægtefæller havde i Forening oprettet et gensidigt Testamente, hvorefter den længstlevende skulde være den førstafdødes Universalarving. Efterat de havde hævet Samlivet, oprettede Hustruen et nyt Testamente, hvorved hun for sit Vedkommende tilbagekaldte det gensidige Testamente, og underrettede Manden herom. Statueret, at denne Tilbagekaldelse var retsgyldig.

H. R. D. 22 Marts 1904, jfr. Kbh. Ov. D. 2 Marts 1903, H. R. T. 1904 p. 53, U. f. R. 1904 B p. 185, jfr. 1903 A p. 336.

Et af to barnløse Ægtefæller i Forening oprettet Testamente, hvorved Manden fastsatte Hustruens Arvelod og Andel i Fællesboet efter hans Død og i øvrigt traf Dispositioner til Fordel for sin Slægt, medens Hustruen tillagde Manden eller, forsaavidt hun blev den længstlevende, hans ved hendes Død levende Arvinger alle sine Efterladenskaber, antoges ikke efter Mandens Død at kunne ændres af Hustruen til Skade for hans Arvinger, idet hendes nævnte Disposition efter Sammenhængen maatte opfattes som et Tilsagn til Manden, hvilket var blevet uigenkaldeligt derved, at hun i Henhold til Testamentet havde deltaget i Overtagelsen af Boet efter ham.

H. R. D. 25 April 1904, jfr. Hof. St. Skiftekt. Decis. 10 Decbr. 1903, H. R. T. 1904 p. 132, U. f. R. 1904 B p. 216.

Et Testamente, hvorved en Enke lovlig havde bestemt, at nogle af hendes Børn skulde nyde en vis Afkorting i deres Arv overfor de andre Børn, opretholdt som gyldigt, uanset at Enken efter Oprettelsen havde indsat betydelige Beløb paa Sparekassebøger, som tilhørte de sidstnævnte Børn, idet de indsatte Beløb ikke antoges skænkede Børnene, men at udgøre opsparet Løn for disses Arbejde for Testatriks.

H. R. D. 6 Novbr. 1905, jfr. Kbh. Ov. D. 11 April 1904, H. R. T. 1905 p. 475, U. f. R. 1906 A p. 196, jfr. 1904 A p. 497.

I et Tilfælde, hvor det i et af to Ægtefæller i Fællesskab oprettet Testamente var bestemt, at den længstlevende skulde overtage hele Boet til fri Raadighed i levende Live, og at efter den længstlevendes Død to af Mandens Slægtninge skulde arve det halve Bo og nogle af Hustruens Slægtninge den anden Halvdel, fandtes Hustruen, der som den længstlevende havde overtaget hele Boet, at have været berettiget til at indsætte nogle andre af sine Slægtninge end de i Testamentet nævnte til at arve den ene Halvdel af Boet.

Kbh. Ov. D. 4 Septbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 88.

Tid og Tidsfrister.

Se særlig Alderstid, Appel IV, Arrest IV, Betaling II, Gæld III, Handelsomsætninger III, Konkurs I og III, Leje og Præskription.

Udtalt, at Præskriptionsbestemmelsen i Konkursl. § 30 ikke var anvendelig i et Tilfælde, hvor Stævningen var udtaget efter Fristens Udløb, da dog Forligsklagen var forkyndt forinden og Sagen derefter fremmet med behørig Hurtighed. Indsigelse, hentet fra nævnte §, antaget at vedrøre Formaliteten.

H. R. D. 20 Decbr. 1898, jfr. Hof. St. D. 25 Oktbr. 1897, H. R. T. 1898 p. 617, U. f. R. 1899 p. 137, jfr. 1897 p. 1163.

Den Bestemmelse i en Huslejekontrakt, at Lejemaalet ikke fra Ejerens Side kunde opsiges til Fraflytning tidligere end April Flyttedag 1898, forstaaet saaledes, at Lejligheden kunde fordres fraflyttet paa April Flyttedag 1898.

Hof. St. D. 2 Maj 1898, U. f. R. 1898 p. 512.

En af en Udlægshaver til Rekvisiti Konkursbo fremsat Begæring om Udlevering af det udlagte Løsøre, der som pantsat ikke havde kunnet bringes ud af Skyldnerens Besiddelse indenfor den i Konkursl. § 158 omtalte Tid, anset fremkommet for sent, da den først var fremsat 9 Dage, efterat den tidligere Hindring for Udleveringen var bortfaldet.

Kbh. Ov. D. 20 Juni 1898, U. f. R. 1898 p. 580.

Uanset at en Pantegæld efter Obligationen forfaldt, naar Debitor paadrog Pantet Restancer af Skatter, antoges Gælden ikke forfalden, fordi Debitor havde undladt at betale Amtsstueskatterne udover den i Fr. 8 Juli 1840 § 11 for Restancelisternes Udfærdigelse fastsatte Frist, da saadant var almindeligt paa Egnen og længe havde været Tilfældet m. H. t. den paagældende Ejendom, uden at Udpantning var begært.

Vib. Ov. D. 11 Juli 1898, U. f. R. 1898 p. 741.

Beregningen efter Reskr. 19 Decbr. 1749 § 1 fundet uanvendelig ved de ekstraordinære Appelfrister.

Vib. Ov. D. 29 Aug. 1898, U. f. R. 1898 p. 747.

Da en russisk Købmand i en alene ved Breve og Telegrammer indgaaet Overenskomst havde forpligtet sig til i visse Kalendermaaneder at levere et dansk Firma Gæs, uden at det var udtalt, om Maanederne skulde beregnes efter gammel eller ny Stil, fandtes den russiske Tidsregning at maatte lægges til Grund.

H. R. D. 16 Febr. 1899. jfr. Sø-Hand. D. 13 Aug. 1896, H. R. T. 1898 p. 780, U. f. R. 1899 p. 370, jfr. 1896 p. 1293, Sø-Hand. T. 1899 p. 134, jfr. 1896 p. 327.

Udtalt, at den i Grl. § 80 givne Frist af 3 Dage maa antages at omfatte 3 fulde Dage efter den Dag, paa hvilken Anholdelsen har fundet Sted.

Kbh. Ov. D. 20 Marts 1899, U. f. R. 1899 p. 437.

Paatalefristen efter L. 12 April 1889 § 2, jfr. L. 29 Decbr. 1857 § 22, for en uberettiget Opførelse af en Dramatisering af en Roman maa regnes fra hver enkelt Opførelse for sig, ikke fra den første Opførelse.

Hof. St. D. 26 Juni 1899, U. f. R. 1899 p. 678.

En Stævning, forkyndt d. 11 Aug. til at falde i Rette d. 24 s. M., ikke fundet forkyndt med 14 Dages Varsel.

Sø-Hand. Kend. 5 Oktbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 196, Sø-Hand. T. 1899 p. 351.

Statueret, at den i Konkursl. § 30 fastsatte Præskriptionsfrist maatte regnes fra den Skiftesamling, hvor Fordringerne i Boet i Alm. blev prøvede, og ikke fra den tidligere afholdte Skiftesamling, paa hvilken det var blevet besluttet at anlægge den paagældende Afkræftelsessag.

Hof. St. Kend. 3 Septbr. 1900, U. f. R. 1900 p. 944.

I et Tilfælde, hvor en Detaillist Kl. 10,8 Min havde indgivet Begæring om at faa sit Bo taget under Konkursbehandling og Kl. 10,27 Min. havde afleveret en Fortegnelse over sine Aktiver og Passiver, og hvor Skifteretten derefter havde taget Begæringen tilføje, statueredes det, at Konkursen maatte anses begyndt Kl. 10,8 Min.

Kbh. Ov. D. 5 Novbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 105.

I et Tilfælde, hvor en af en Detaillists Kreditorer under en en Formiddag fra Kl. 9³/₄ til Kl. 10,14 Min. afholdt Eksekutionsforretning havde faaet dekretet Udlæg i nogle Detaillisten tilhørende Ting, statueredes det, at Udlæget ikke kunde opretholdes, da det ikke var bevist, at Udlægsdekretet var afsagt før Kl. 10,8 Min., fra hvilket Tidspunkt Konkursbehandlingen af Detaillistens Bo maatte anses begyndt. *ibid.*

En Deklaration, hvorved en Husejer tillod et Telefonselskab at anbringe Telefonledninger paa hans Hus, saaledes at Ledningerne skulde borttages, naar dette »efter 3 Aar med et Aars Varsel« forlangtes af ham, forstaaet saaledes, at Opsigelse først kunde ske efter de 3 Aars Forløb og da med et Aars Varsel.

Hof. St. D. 3 Decbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 119.

I et Tilfælde, hvor et Lejemaal kunde opsiges med ¹/₂ Aars Varsel til en April eller Oktbr. Flyttedag, fandtes en paa selve Oktbr. Flyttedag forkyndt Opsigelse til den følgende April Flyttedag at være behørig.

Hof. St. D. 13 Maj 1901, U. f. R. 1901 p. 685.

I et Tilfælde, hvor Skiftesamlingen til Fordringernes Prøvelse var holdt d. 31 Maj, hvor Forligsklage var udtaget og forkyndt henholdsvis d. 11 og d. 15 Juni, og hvor Stævning var udtaget d. 18 Aug., fandtes Reglen i Konkursl. § 30 fyldestgjort.

Kbh. Ov. D. 21 Oktbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 17.

En i Medfør af Konkursl. § 28 anlagt Afkræftelsessag afvist, fordi Citanten først 21 Dage efter Forligsmæglingen havde udtaget Stævning, idet han herefter ikke havde fyldestgjort de i Konkursl. § 30 givne Forskrifter til Sagens behørige Fremme.

H. R. D. 8 Oktbr. 1902, jfr. Hof. St. D. 6 Jan. 1902, H. R. T. 1902 p. 342, U. f. R. 1902 B p. 253, jfr. 1902 A p. 185.

En Panteobligation, der skulde opsiges med $\frac{1}{2}$ Aars Varsel, fandtes gyldigt opsagt til Decbr. Termin 1900, da Opsigelsen var forkyndt d. 11 Juni s. A.

Kbh. Ov. D. 10 Marts 1902, U. f. R. 1902 A p. 451.

Trods en Tyveriforsikrings Bestemmelse om, at et Tyveri skulde meldes til Selskabet straks og senest inden 24 Timer, efterat den bestjaalne var kommet til Kundskab derom, fandtes et Tyveri, begaaet Natten mellem d. 3 og 4 April, rettidig anmeldt ved et d. 6 April om Aftenen med Posten afsendt Brev, bl. a. fordi d. 4 og d. 5 April var Helligdage.

Kbh. Gældsk. D. 14 Juli 1902, U. f. R. 1903 A p. 147.

Statueret, at en Udlægshaver ifølge Konkursl. § 158 havde tabt sin Ret overfor Debtors Konkursbo, skønt han under en inden de 12 Ugers Forløb foretaget Kontinuationsforretning havde forlangt det udlagte udleveret til sig og kun ved Debtors ved Fogedens Kendelse forkastede Protest var blevet forhindret i at faa Udleveringen effektueret inden Udløbet af de 12 Uger.

Hof. St. Skifteek. Decis. 16 Maj 1902, U. f. R. 1903 A p. 161.

Et Kreaturforsikringselskab, som paastod sig frifundet for at erstatte en død Hest, der var blevet syg d. 6 Febr. 1901 Kl. 5 Eftm., under Paaberaabelse af, at Policen for Hesten først var indløst d. 29 Jan. s. A. Kl. 6 Eftm., og at ifølge Vilkaarene Forpligtelsen til at betale Erstatning først begyndte 8 Dage efter Policens Indløsning, fik ikke Medhold heri, allerede fordi Selskabet ikke havde bevist, at Indløsningen var foregaaet paa et saa sildigt Klokkeslet som angivet.

Hof. St. D. 14 Septbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 41.

En Eksekutionsforretning, som ifølge en d. 25 Febr. forkyndt Dom var paabegyndt d. 11 Marts, erklæret at være paabegyndt, før Dommens Eksekutionstermin — 15 Dage — var udløbet.

Hof. St. D. 26 Oktbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 178.

I et Tilfælde, hvor Opsigelse af en Lejlighed ifølge Kontrakten

skulde ske 14 Dage »før Jul«, fandtes en d. 11 Decbr. stedfundet Opsigelse sket i rette Tid.

Hof. St. D. 7 Marts 1904, U. f. R. 1904 A p. 455.

En efter Udløbet af Fristen i L. 29 Marts 1873 § 2 afholdt Udpantning ex officio annulleret, da Udpantningsretten maatte anses bortfaldet, idet Udpantningen vel var begært i rette Tid, hvorefter Udpantningskendelse straks var afsagt, men der efter Fremsættelsen af en Indsigelse fra Rekvisitus havde fundet en langvarig Procedure Sted, under hvilken Rekvirenten ikke havde fremmet Sagen med behørig Hurtighed.

Vib. Ov. D 11 April 1904, U. f. R. 1904 A p. 475.

Udtalt, at om det end havde været overflødigt i en Stævning til den ordinære Ret at angive noget Klokkeslet for Rettens Holdelse, burde en Sag, der var paastævnet til en Retsdag Kl. 10, medens Retten først holdtes Kl. 11, under Indstævntes Udeblivelse være afvist.

Kbh. Ov. D. 13 Juni 1904, U. f. R. 1904 A p. 565.

En Handel om amerikansk Fodtøj, at betale »cif København pr. 3 Maaneders Akcept eller ÷ 2 pCt. ved Varernes Ankomst«, forstaaet saaledes, at de 3 Maaneder regnedes fra Varernes Afsendelse fra Amerika, ikke fra deres Ankomst hertil.

Sø-Hand. D. 15 Septbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 84, Sø-Hand. T. 1904 p. 324.

Efter almindelig Handelsopfattelse er d. 23de i en Maaned for sen Levering, naar der er solgt leveret medio.

Gross. Soc. Resp. 23 Septbr. 1904, U. f. R. 1906 A p. 189, Sø-Hand. T. 1905 p. 155.

Ved Salg af et Vareparti til Levering »Ende Oktober« forstaaes, ligesom ved »ultimo Maaned«, Maanedens sidste Tredjedel.

Gross. Soc. Resp. 4 Novbr. 1904, U. f. R. 1906 A p. 190, Sø-Hand. T. 1905 p. 159.

Udtalt, at et Medlem af en Sygekasse, der først d. 14 Aug. havde betalt Kontingentet for Juli, ikke kunde siges at have staaet »udover en Maaned til Restance« og derfor at have tabt sit Krav paa Kassen, eftersom han havde haft Adgang til at betale Kontingentet for Juli indtil den sidste Lørdag i Juli Maaned.

Kbh. Gældsk. D. 19 Febr. 1906, U. f. R. 1906 A p. 861.

Et Lejemaal kunde opsiges med 1½ Maanedes Varsel til den 1ste i en Maaned. Opsigelse til d. 1. Jan. 1906 fandtes herefter lovligt at have fundet Sted d. 16 Novbr. 1905.

Kbh. Gældsk. D. 4 Maj 1906, U. f. R. 1906 A p. 868.

En Kreditor erholdt i Aug. Maaned Udlæg for en Fordring i registrerede Løsøregenstande. I Novbr. Maaned frafaldt han dette Udlæg

og fik paa Begæring nyt Udlæg i de samme Genstande for samme Fordring. D. 19 Jan. næstefter toges Debtors Bo under Konkursbehandling. Det antoges, at 12 Ugers Fristen i Konkursl. § 158 maatte begynde at løbe fra sidstnævnte Udlæg.

H. R. D. 3 Oktbr. 1907, jfr. Hof. St. D. 20 Aug. 1906, H. R. T. 1907 p. 321, U. f. R. 1908 A p. 1, jfr. 1906 A p. 908.

Udtalt, at det ifølge Konkursl. § 158 ikke var nok til at bevare den af et Udlæg flydende Ret, at Udlægshaveren inden de 12 Uger havde indgivet Begæring om Afholdelse af Tvangsauktion over det udlagte.

Vib. Ov. D. 9 Juli 1906, U. f. R. 1906 A p. 921.

I en Sag om ulovlig Omløben med Varer var Tiltalte stævnet til at møde for Politiretten »den 15de ds. Formiddag Kl. 11«. Den i Sagen afsagte Politiretsdom annulleredes, da det af Akten fremgik, at Politiretten, i hvilken Sagen mod Tiltalte foretoges, var blevet sat den nævnte Dag »Formiddag Kl. 9³/₄«, uden at det kunde ses, hvorvidt Sagen, under hvilken Tiltalte udeblev, var blevet foretaget til Behandling til den i Stævningen angivne Tid.

Vib. Ov. D. 30 Juli 1906, U. f. R. 1906 A p. 926.

Tiendevæsen.

En Kirketiendeejer anset pligtig at besørge Snekastningen paa Vejen over Kirkegaarden fra Porten til Kirkedøren, idet en saadan Forpligtelse, uanset at L. 19 Febr. 1861 ikke indeholder nogen udtrykkelig Forskrift derom, følger af hans almindelige Pligt m. H. t. Kirkegaardens Vedligeholdelse, og idet Snekastningslovgivningen ikke giver nogen særlig Regel om Snekastning paa Kirkegaarde.

Vib. Ov. D. 7 Febr. 1898, U. f. R. 1898 p. 405.

En Udpantning for Tienderestancer ophævet, da Tidendetagerne i en lang Aarrække havde ladet Tienden opkræve ved Sognefogden, og da Tiendeyderen derfor havde haft Føje til at anse en nu afdød Sognefoged, til hvem det Beløb, hvorfor der var gjort Udpantning, var betalt, for bemyndiget til ogsaa før Udpantningen — jfr. L. 29 Marts 1873 § 7, 3 Led — at modtage Betaling.

Vib. Ov. D. 14 Novbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 146.

Antaget at følge af D. L. 2—13 og Reskr. 18 Oktbr. 1754, at en Præst, der i Juni 1897 var forflyttet fra Sognekaldet i en Købstad med Landsogn, alene havde Krav paa Halvdelen af den Tiende, der i Naadensaaret var forfalden til Betaling.

Kbh. Ov. D. 28 Juli 1902, U. f. R. 1902 A p. 738.

Køge Landdistrikt, der er henlagt til Køge Kirke, fandtes i Henhold til D. L. 2—22—64 pligtig at yde Kirken, der ejer sig selv, men ikke kunde hjælpe sig med sine egne Indkomster, Tilskud til Bestridelse af dens Udgifter, da ingen særlig Fritagelsesgrund var oplyst. At Distriktet svarede Tiende til Kirken, kunde saaledes ikke begrunde

nogen Fritagelse, og heller ikke den Omstændighed, at der ikke tidligere var afkrævet Landdistriktet Bidrag til Kirken.

H. R. D. 9 Oktbr. 1903, jfr. Hof. St. D. 23 Decbr. 1901, H. R. T. 1903 p. 278, U. f. R. 1903 B p. 293, jfr. 1902 A p. 148.

En Kirketiendeejer, hvem det af Kirke- og Undervisningsministeriet i Henhold til L. 19 Febr. 1861 § 4 var paalagt at foranstalte en af Provstesynet krævet Udvidelse af Kirken, frifundet, da Paalæget hverken kunde hjemles ved det Skøde, der laa til Grund for Tiendeejerens Adkomst, eller ved Lovgivningen.

H. R. D. 25 April 1907, jfr. Vib. Ov. D. 29 Maj 1905, H. R. T. 1907 p. 121, U. f. R. 1907 A p. 591, jfr. 1905 A p. 665.

Statueret, at der hverken i Regl. 21 Novbr. 1810 § 15 eller iøvrigt i Lovgivningen findes Hjemmel til at fritage en Distriktsjordemoder paa Landet for at svare kommunal Hartkornsskat og Tiende af den hende til Brug overladte Jord.

Kbh. Ov. D. 29 Jan. 1906, U. f. R. 1906 A p. 628.

Statueret, at Fiskerne paa Bangsbostrand ere pligtige at betale »Flyndertiende« til Flade Sognekalde, idet Kaldets Ret hertil maa anses grundet ved Alderstidshævd. Udtalt, at den Sognepræsten hos hver enkelt Fisker tilkommende Tiende-Præstation i Tidens Løb var formindsket i Kvantitet, men paa den anden Side maatte antages forlængst at have tabt Karakteren af en egentlig Tiendeydelse i den Forstand, at den kun skulde kunne kræves erlagt, forsaavidt den afgiftspligtige indbringer Fangst til Sognets Strand.

H. R. D. 3 Oktbr. 1906, jfr. Vib. Ov. D. 13 Marts 1905, H. R. T. 1906 p. 413, U. f. R. 1907 A p. 11.

Tilbageholdelsesret.

I et Tilfælde, hvor en Vinhandler alene antoges at have bemyndiget en Kreditor, hvem han havde overdraget sin Forretning, til at realisere denne paa Vinhandlerens Vegne og fordele Provenuet til dennes Kreditorer, nægtedes der, efterat Vinhandleren var gaaet fallit, Kreditoren Tilbageholdelsesret i Forretningens Salgsprovenu, dels for hans Fordring paa Vinhandleren, dels for et Beløb, som han opgav at have betalt i Anledning af Forretningens Overtagelse, men hvorom det hverken var oplyst, om det var betalt inden Konkursen, eller hvortil det var medgaaet.

H. R. D. 31 Maj 1899, jfr. Sø-Hand. D. 13 Aug. 1897, H. R. T. 1899 p. 192, U. f. R. 1899 p. 620, jfr. 1897 p. 1187, Sø-Hand. T. 1899 p. 198, jfr. 1897 p. 369.

I et Tilfælde, hvor en Udlægshaver ifølge et efter Konkursl. § 23 afkræfteligt Udlæg af Fogeden var sat i Besiddelse af Konnossementerne paa de udlagte Varer, statueredes det, at Udlægshaveren ikke herved havde erhvervet nogen Retentionsret i Konnossementerne overfor Boet for en Fordring paa Omkostningerne ved Eksekutionen, hvilken Fordring nægtedes Anerkendelse i Boet.

Sø-Hand. Skiftedecis. 9 Maj 1898, U. f. R. 1898 p. 656, Sø-Hand. T. 1898 p. 227.

I et Tilfælde, hvor en Farver — som havde farvet en Del Skind for en Udlænding, og som havde en Fordring paa denne paa ca. 300 Kr., hvoraf 75 Kr. for Farvningen — havde solgt en Del af Skindene for 126 Kr., statueredes det, at hans Fordring paa Betaling for Farvningen maatte anses forlods dækket ved Udbyttet af Salget, og at han ikke kunde gøre nogen Tilbageholdelsesret gældende over de tilbageværende Skind for Resten af sin Fordring.

Sø-Hand. D. 23 Marts 1900, U. f. R. 1900 p. 425, Sø-Hand. T. 1900 p. 121.

En Sagførerfuldmægtig, hvis autoriserede Fuldmagt var tilbagekaldt af vedkommende Sagfører, dømt til at tilbagelevere Fuldmagten, idet der ikke toges Hensyn til hans Anbringende om, at han for en ved Fuldmagtsforholdet opstaaet Fordring paa Sagføreren havde Tilbageholdelsesret over Fuldmagten.

Hof. St. D. 24 Decbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 134.

I et Tilfælde, hvor A. havde overdraget et Detektivbureau at anstille Undersøgelser om nogle af B. begaaede Misligheder, bl. a. m. H. t. en A. tilhørende Riffel, der fandtes pantsat paa Assistenshuset, og hvor A. efterat have indløst Riflen havde tilladt Bureauets medfølgende Udsending at tage Riflen med hjem, fandtes Bureauet ikke at have erhvervet Tilbageholdelsesret over Riflen til Sikkerhed for, hvad det ved den ovennævnte Virksomhed havde faaet tilgode hos A.

Kbh. Ov. D. 27 Jan. 1902, U. f. R. 1902 A p. 216.

I et Tilfælde, hvor Køberen af en Landejendom havde misligholdt Handelen, og hvor Sælgeren derfor havde taget Ejendommen med Besætning og Inventarium tilbage, fandtes Sælgeren ikke — til Sikkerhed for sin Fordring paa Køberen for Misligholdelse af Handelen — at have Tilbageholdelsesret over en paa Ejendommen værende Jagtvogn, som Køberen under sin Besiddelse af Ejendommen havde anskaffet til rent personligt Brug.

Kbh. Ov. D. 24 Marts 1902, U. f. R. 1902 A p. 464.

Statueret, at A., der efter Anmodning af B. havde sat Glas i nogle B. tilhørende Vindusrammer, havde erhvervet Tilbageholdelsesret i Rammerne for sit Krav paa Betaling for det udførte Arbejde og for Opbevaring af Rammerne i længere Tid.

Vib. Ov. D. 16 Marts 1903, U. f. R. 1903 A p. 406.

Endvidere statueret, at A. havde været berettiget til paa Grundlag af et med B. indgaaet Forlig om nævnte Skyld at gøre Udlæg i Rammerne og forauktionere disse, skønt Ejendomsretten over dem forinden Indgaaelsen af Forliget var gaaet over til en Tredjemand.

ibid.

En Grosserer havde overladt sin Agent en Gig og en Hest til Befordring paa hans Rejser, saaledes at Agenten skulde afholde de med Køretøjet forbundne Udgifter. Agenten havde ikke benyttet Køretøjet

efter Aftale, men havde uden Grossererens Vidende indsat det hos en Vognmand. Antaget, at Vognmanden ikke overfor Grossererens havde Tilbageholdelsesret over Giggen og Hesten til Sikkerhed for Stald- og Foderpenge.

Kbh. Gældsk. D. 16 Marts 1903, U. f. R. 1903 A p. 595.

Spørgsmaal, om en Jagtbøsse, der var overleveret Indstævnte samtidig med, at denne ydede Ejeren et Laan, var givet Indstævnte i Haandpant eller alene til Retention, indtil Laanet var tilbagebetalt. Det første antaget i Henhold til en Vidneforklaring fra Ejeren Kon-torist, og da Formodningen maatte være imod, at Indstævnte vilde nøjes med en Retentionsret, der var lidet følelig for Ejeren, til hvis Varelager Bøssen hørte.

Hof. St. D. 19 Oktbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 173.

I et Tilfælde, hvor der til Opfyldelse af en Ordre var af et Fa-brikationsfirma leveret en Handlende først een Maskine og senere, efterat der var rejst Indsigelse mod denne, en anden Maskine, og hvor den Handlende under en af Firmaet mod ham til den første Ma-skines Tilbagelevering anlagt Sag gjorde gældende, at han vilde tilbageholde den som Sikkerhed for et ham ved den anden Maskines Ukontrakt-mæssighed paaført Tab, forkastedes denne Paastand, idet det udtaltes, at der ikke bestod nogen nærmere Forbindelse mellem de to Maski-ner, og at det under Sagen var uden Betydning, at den anden Ma-skines Ukontraktmæssighed oplystes.

Sø-Hand. Kend. 3 Novbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 289, Sø-Hand. T. 1905 p. 14.

Antaget, at et Træskæreri, som for en Tømmermester i et læn-gere Tidsrum havde forarbejdet af ham i Partier leverede Tømmer-sendinger, og som, da Tømmermesteren gik fallit, havde Resten af flere Partisendinger i Behold, under Hensyn til Mellemværendets Be-skaffenhed havde Tilbageholdelsesret i disse Rester for den Betaling, som Skæreriet havde tilgode for Forarbejdelse, Pladsleje, Assurance og Transport af hele det paagældende Parti, uanset at en Del af dette tidligere var udleveret. Derimod kunde en Tilbageholdelsesret i videre Omfang ikke anerkendes.

Kbh. Ov. D. 8 Maj 1905, U. f. R. 1905 A p. 553.

Statueret, at A., der havde optaget et Bundgarn, som B. uberet-tiget havde anbragt paa et Territorium, hvor A. havde Eneret til Bund-garnsfiskeri, ikke havde Tilbageholdelsesret i Garnet for sit Krav paa Erstatning for den Skade, der var tilføjet ham ved B.s Fiskeri. For-udsat, at A. derimod havde Tilbageholdelsesret i Garnet for Optagelses-udgifterne.

Kbh. Ov. D. 2 Juli 1906, U. f. R. 1906 A p. 873.

Tilbagesøgning af ydet Betaling.

En Detailhandler paa Frederiksberg havde, alene i Henhold til en

urigtig Besked fra Birkekontoret, løst Næringsbevis paa Brænde-
vin-handel, skønt han kun agtede at sælge og virkelig kun solgte Brænde-
vin en detail. Frederiksberg Kommunalbestyrelse, paa hvis Vegne
Politimesteren i 1890 havde oppebaaret Gebyret for Næringsbeviset,
tilpligtet at tilbagebetale Gebyret, uanset at den omtalte Besked var med-
delt af Politimesteren i hans Egenskab af Statsembedsmand, og uan-
set at Detailhandleren ved Beviset havde erhvervet Ret til at for-
handle Brændevin en gros.

H. R. D. 27 April 1897, jfr. Kbh. Gældsk. D. 9 Oktbr. 1896, H. R.
T. 1897 p. 148, U. f. R. 1897 p. 579.

Udtalt, at om end skovede Skoveffekter i Henseende til Anven-
delsen af Sportelregl. §§ 104 og 105, jfr. Fr. 27 Juli 1832, rettest
maatte anses som Handelsvarer, maatte dette dog antages ikke at have
været stemmende med den hos alle vedkommende i lange Tider her-
skende Retsopfattelse, der heller ikke havde savnet Støtte i de i
Sportelreglementet brugte Udtryk, og at det ikke kunde anses grundet
i Forholdets Natur, at de i Overensstemmelse med denne Retsopfattelse
erlagte Betalinger kunde kræves tilbagebetalte, ialfald ikke i et Tilfælde
som nærværende, hvor der ikke med Føje kunde lægges de Myndig-
heder, som havde oppebaaret Sportlerne, noget til Last.

H. R. D. 17 Jan. 1899, jfr. Hof. St. D. 17 Maj 1897, H. R. T. 1898
p. 683, U. f. R. 1899 p. 311, jfr. 1897 p. 727.

Efter en Undersøgelse af Omfanget af de en Hovedgaard ifølge
Fundats paahvilende Ydelser til Sognets Skoler statueret, at Sogneraadet
ikke havde haft tilstrækkelig Grund til i 1885 at afkræve nogle Per-
soner, der nævnte Aar havde arvet Gaarden, de samme Ydelser med
et større Beløb, end den forrige Ejer havde udredet i sin Besiddelses-
tid. De nuværende Ejere ansete berettigede til at kræve tilbagebetalt
af Sogneraadet, hvad de i 1885 og derpaa følgende Aar havde erlagt
udover den tidligere aarlige Afgift.

H. R. D. 13 Jan. 1898, jfr. Vib. Ov. D. 18 Febr. 1895, H. R. T.
1897 p. 735, U. f. R. 1898 p. 226.

En Jærnhandler, som havde købt et Parti Kobber, der var fra-
stjaalet en anden Jærnhandler, og som derefter havde solgt dette
Kobber til bestjaalne selv og modtaget Købesummen, tilpligtet at til-
bagebetale denne til bestjaalne.

Sø-Hand. D. 13 Oktbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 261, Sø-Hand. T.
1899 p. 22.

En Selvskyldnerkautionist, hvis Forpligtelse til at betale de enkelte
halvaarlige Renter og Afdrag af Gælden var betinget af, at Kreditor
krævede ham inden Udløbet af Terminsmaanedens, anset uberettiget til
at kræve et Beløb tilbagebetalt, som han havde betalt, skønt det først
var afkrævet ham efter Terminsmaanedens Udløb — idet Kreditor,
selv om Kautionisten fejlagtig havde betalt, fordi han troede sig pligtig,

ikke havde kendt denne Vildfarelse, men havde haft Føje til i Betalingen at se Afgørelsen af en af Kautionisten erkendt Gæld til ham.

Hof. St. D. 13 Marts 1899, U. f. R. 1899 p. 425.

En Selvskyldnerkautionist, der, uvidende om, at Kreditor ved Forlig havde indrømmet Debitor kontraktmæssig Henstand, havde betalt Afdrag paa Gælden, kendt berettiget til at faa disse tilbagebetalte, da der ikke var tilvejebragt Oplysninger, hvorefter Kreditor havde Grund til at antage, at Kautionisten vilde have betalt Afdragene, selv om han ikke havde været retlig forpligtet dertil.

Hof. St. D. 10 April 1899, U. f. R. 1899 p. 638.

Da en beregnet Afgift efter Regl. 5 Juli 1803 § 47 c var tilfaldet Amtsfattikkassen, kunde Sag til dens Tilbagebetaling ikke rejses mod Statskassen.

Kbh. Gældsk. D. 20 Juni 1899, U. f. R. 1899 p. 684.

To Legatarer, der af Eksekutor i et Bo havde faaet de dem til-lagte Legater udbetalte uden Afdrag af Arveafgift og Efterstemplingsgebyr, tilpligtede at tilbagebetale et til de nævnte Afgifter svarende Beløb, da de havde modtaget Legaterne mod at give skadesløs Kvittering, og da vedkommende Skifteret efter en i Boet derom opstaaet Disput havde decideret, at Afgifterne ikke kunde føres Boet til Udgift.

Kbh. Gældsk. D. 29 Septbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 178.

I et Tilfælde, hvor et Aktieselskab, som havde udlejet en Bygning med Have til en Restauratør, d. 19 Maj 1898 i Strid med dennes Lejeret havde nedbrudt en som Skænkestue benyttet Kiosk i Haven, dømtes Selskabet til at tilbagebetale en forholdsmæssig Del af den af Restauratøren forudbetalte Leje for Tiden fra April 1898 til April 1899 — uanset at Restauratøren d. 7 Oktbr. 1898 ved en Fogedforretning var blevet udsat af det lejede.

H. R. D. 19 April 1900, jfr. Hof. St. D. 17 April 1899, H. R. T. 1900 p. 78, U. f. R. 1900 p. 463.

Antaget, at Bestemmelsen i L. 9 April 1891 § 34 om Fattigvæsenets Ret til under visse Betingelser at fordre ydet Fattigunderstøttelse erstattet i den understøttedes levende Live er uanvendelig paa Understøttelser, ydede før Lovens Ikrafttræden. Det statueredes derfor, at en Enke, som havde tilbagebetalt den Understøttelse, hun før Lovens Ikrafttræden havde nydt af en Købstads Fattigvæsen, havde Ret til at fordre det saaledes erlagte Beløb tilbage, da det var forlangt og erlagt under den Forudsætning, at Fattigvæsenet havde Krav paa Tilbagebetaling.

Hof. St. D. 26 Novbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 112.

I et Tilfælde, hvor et af A. til B. for 4000 Kr. udstedt Gældsbrev ikke fandtes forbindende for A., da det var udstedt under en urigtig, for B. kendelig Forudsætning, antoges A., der i Henhold til

Gældsbrevet havde betalt 600 Kr. til B., at være afskaaret fra at kræve disse Penge tilbagebetalte, idet han uden at tage noget Forbehold om mulig Tilbagebetaling havde udbetalt Beløbet i mange smaa Summer til B., der dengang havde levet i Trang.

H. R. D. 15 Jan. 1904, jfr. Hof. St. D. 6 Jan. 1902, H. R. T. 1903 p. 540, U. f. R. 1904 B p. 101, jfr. 1902 A p. 186.

Da Overformynderiet forud havde tilkendegivet en Person, for hvem det bestyrede en Panteobligation, at Renterne af denne ikke vilde blive udbetalte, før de var indgaaede fra Debitor, fandtes Rentenryderen ikke pligtig at refundere de ham af Overformynderiet i Decbr. Termin 1900 udbetalte Renter, skønt det senere viste sig, at de ikke var til at erholde hos PantedeDebitor.

Hof. St. D. 3 Marts 1902, jfr. H. R. D. 23 Decbr. 1903, H. R. T. 1903 p. 500, U. f. R. 1904 B p. 83, jfr. 1902 A p. 445.

I et Tilfælde, hvor A. uden Reservation havde betalt en Tømmermester, som havde opført et Skur for ham, den herfor fordrede Betaling, og hvor det efter en senere optaget Skønsforretning maatte antages, at et væsentligt mindre Beløb vilde være et passende Vederlag, tilpligtedes Tømmermesteren at tilbagebetale Differencen, da han ikke kunde forvente, at A., hvis han havde indset, at den fordrede Betaling i en saa væsentlig Grad, som Tilfældet var, oversteg et passende Vederlag, uden Forbehold vilde betale, eller at han, efterat være kommet til Erkendelse deraf, vilde lade ham beholde hele det modtagne Beløb.

Vib. Ov. D. 22 Decbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 199.

En Enke, der baade før og efter sin Mands Død havde taget Varer paa en paa hendes Navn lydende Kontrabog, havde efter Mandens Død flere Gange betalt af paa Gælden. Efter det foreliggende maatte navnlig det ved Mandens Død skyldige Beløb herefter anses betalt, og det statueredes derfor under en Sag, hvorunder vedkommende Kreditor søgte Enken til at betale Restfordringen, at hun, der gjorde gældende, at det ved Mandens Død skyldige Beløb var betalt under en fejl Forudsætning — Beløbet var nemlig ikke anmeldt i Mandens Dødsbo — ikke af den Grund kunde fordre det nævnte Beløb afdraget i den indtalte Fordring.

Hof. St. D. 22 Juni 1903, U. f. R. 1903 A p. 572.

I et Tilfælde, hvor en Styrmand, der paa Grund af Kaptajnens Sygdom havde ført Skibet fra Hongkong til New York, havde beregnet sig KaptajnsHyre for denne Rejse, hvad han efter Søloven ikke havde Krav paa, statueredes det, at Rederiet, der uden Protest havde ladet ham beregne sig saadan Hyre i den Tro, at der ikke tilkom ham Kaplak for hin Rejse, nu, da det dømtes til at betale ham Kaplak,

havde Krav paa heri at se fradraget den af ham for meget oppebaarne Hyre.

Sø-Hand. D. 11 Marts 1903, U. f. R. 1903 A p. 646, Sø-Hand. T. 1903 p. 102.

Københavns Magistrat, som i henvend 3 Aar havde udbetalt en Lygtekontrollør en større maanedlig Løn, end der tilkom ham, anset uberettiget til ved senere Udbetalinger af Lønnen at afkorte det for meget udbetalte, da den for store Udbetaling skyldtes en Fejl af Magistraten, og da Kontrolløren antoges at have været i en af Magistraten fremkaldt god Tro om, at det udbetalte tilkom ham.

Kbh. Gældsk. D. 23 Decbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 246.

En Maskinstrickerske, der som Medlem af et Arbejderforbund havde deltaget i en af Forbundet erklæret Strike paa en Trikotagefabrik, havde, inden Forbundet havde erklæret Striken for hævet, genoptaget Arbejdet paa Fabriken efter Dagen forud at have udmeldt sig af Forbundet. Statueret, at hun efter Forbundets Love maatte være pligtig at tilbagebetale den hende af Forbundet udbetalte Strike-Understøttelse.

Kbh. Gældsk. D. 18 Septbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 372.

En Mand, der som Repræsentant for et udenlandsk Firma havde medvirket til en Afvikling af Debtors Gæld til dette Firma og ved den Lejlighed under et urigtigt Foregivende havde faaet Debitor til at udstede en Veksel til Repræsentantens egen Ordre for en Del af Beløbet, og som senere gennem et Vekselsøgsmaal havde indtalt Vekselsens Beløb, dømtes til at tilbagebetale dette, allerede fordi der — bl. a. fra selve det udenlandske Firma — forelaa Udtalelser, der var egnede til at fremkalde den Tro hos Debitor, at det ikke var Meningen at gøre Vekslen gældende.

Sø-Hand. D. 28 Decbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 467, Sø-Hand. T. 1906 p. 92.

A. havde d. 12 Jan. 1905 som Lejer underskrevet en Lejekontrakt om en Butik, at tiltræde fra April Flyttedag s. A., og havde af det første Kvartals Leje, 875 Kr., der efter Kontrakten skulde betales forud ved Kontraktens Underskrift, betalt 500 Kr. samt lovet at betale Resten senest d. 1 Febr. Statueret, at det e. O. maatte antages, at Ejeren, der ikke havde underskrevet Kontrakten, havde gjort sin endelige Godkendelse af Lejemaalet afhængig af, at A. fuldtud betalte det første Kvartals Leje, og at noget definitivt Lejemaal, da A. ikke kunde opfylde denne Betingelse, ikke var kommet i Stand. Ejeren dømtes derfor til at tilbagebetale A. de 500 Kr.

Hof. St. D. 5 Febr. 1906, U. f. R. 1906 A p. 633.

Tilstaelse, egen, se Bevisbyrde og Procedure I og IV.

Tinglæsning.

Jfr. Retsgebyrer og Retsskrivere.

I et Tilfælde, hvor A., der besad en Ejendom ifølge utinglæst Transport paa Retten til at faa Udlægsskøde, ved Skadesløsbrev havde givet B. Pant i Ejendommen og derpaa havde transporteret Retten til at faa Udlægsskøde til C., hvorefter Skadesløsbrevet blev tinglæst, antoges det, at C. havde ved sin Erhvervelse kendt Behæftelsen og derfor maatte respektere den af B. ved Tinglæsningen erhvervede Ret. D., der efter Skadesløsbrevets Tinglæsning havde faaet Skøde paa Ejendommen, og som hidledede sin Ret fra C., kunde ikke have en bedre Retsstilling end denne og derfor ikke fordre Skadesløsbrevet udsløttet.

Hof. St. D. 18 Jan. 1897, U. f. R. 1897 p. 320.

I et Tilfælde, hvor en Skifteekstrakt, skønt tinglæst, ved en Forømmelse ikke var blevet noteret paa en fast Ejendoms Folium i Realregistret, og hvor derfor en senere udstedt 1ste Prioritetsobligation i Ejendommen ikke ved Tinglæsningen havde faaet Retsanmærkning om Skifteekstrakten, antoges det, at Arvingerne uagtet den begaaede Fejl havde bevaret den dem ved Skifteekstrakten tilsagte Sikkerhed i Ejendommen.

Kbh. Ov. D. 26 April 1897, U. f. R. 1897 p. 623.

Da den Omstændighed, at en Pantekreditor ved en Selvskyldnerkautionists Indfrielse af Obligationen havde »kvitteret den som indfriet i det hele til Udsløttelse af Pantebogen«, ikke efter det foreliggende udelukkede Kautonisten fra at indtræde i Pantefordringen, fandtes en Mand, til hvem Kautonisten havde transporteret Obligationen, berettiget til at gøre Udlæg i Pantet efter L. 29 Marts 1873 § 15, idet det for saa vidt ansaas uden Betydning, at der ved Tinglæsningen af hans Transport var givet Dokumentet Retsanmærkning om, at Transporten paa Grund af Kvitteringens Indhold var ugyldig, samt at denne Retsanmærkning ikke var blevet annulleret.

Kbh. Ov. D. 10 Maj 1897, U. f. R. 1897 p. 722.

En Retsskriver anset pligtig at udsløtte et tinglæst Udlæg af Pante-protokollen i Henhold til en kvitteret Udskrift af Udlæget, uanset at den i sin Tid tinglæste Fogedakt ikke var produceret, og uanset at den kvitterendes Kompetence ikke fremgik af den producerede Udskrift, idet Fr. 9 Febr. 1798 ikke er anvendelig paa Akter eller Udskrifter af Fogedulæg, og idet den kvitterendes Kompetence fremgik af Pantebogen, som Retsskriveren var pligtig at efterse.

Kbh. Ov. D. 19 Juli 1897, U. f. R. 1897 p. 857.

I et Tilfælde, hvor der ved Salget af en Del Parceller var paa-
lagt disse visse Servituter, hvor Ejeren af Hovedejendommen ved

tinglæst Deklaration havde overdraget Retten til at paataale Overtrædelser af Servituterne til N. N., og hvor N. N. ved Paategning paa et af Parcellskøderne havde indrømmet en Modifikation i den Parcellen paa-lagte Servitut, fandtes det ubeføjet, at der ved Tinglæsningen af denne Paategning var givet Retsanmærkning om, at N. N.s Kompetence til at indrømme nævnte Modifikation ikke var godtgjort, idet der ikke var tinglæst noget, der indicerede, at en saadan Kompetence ikke tilkom N. N.

H. R. D. 4 April 1898, jfr. Kbh. Ov. D. 16 Decbr. 1895, H. R. T. 1898 p. 90, U. f. R. 1898 p. 468, jfr. 1896 p. 233.

Udtalt, at Spørgsmaalet om, hvilken Retsstilling N. N. havde m. H. t. Servituterne, ikke kunde komme under Paakendelse under den foreliggende Sag, der var anlagt alene mod Retsskriveren til Udslettelse af Retsanmærkningen.

ibid.

I et Tilfælde, hvor en Dom havde statueret, at Fiskeriet og Rør-skærsretten i en Sø udfor en Landejendom ikke tilkom Ejeren af denne, men et Fideikommis, antoges det, at efter Beskaffenheden af Rettighederne, der ikke var Servitutrettigheder, men tilkom Fideikom-miset i Kraft af en fra Kronen i sin Tid sket Overdragelse, kunde det ikke til Rettighedernes Beskyttelse overfor godtroende Erhververe af Ejendommen kræves, at Dommen tinglæstes paa Ejendommens Folium.

Kbh. Ov. D. 4 April 1898, U. f. R. 1898 p. 492.

Statueret, at den Omstændighed, at et Skadesløsbrev, hvorved en gift Kvinde havde pantsat nogle hende som Særeje tilhørende Gen-stande til Sikkerhed for en hendes Mand paahvilende Gæld, efter Ægtefællernes Flytning til en anden Jurisdiktion først var blevet ting-læst der efter Udløbet af den i Fr. 28 Juli 1841 § 1 satte Frist, ikke kunde berettige Hustruen til i Strid med det ved Skadesløsbrevet givne Tilsagn at modsætte sig, at Kreditor søgte Fyldestgørelse i de nævnte Genstande.

H. R. D. 6 Oktbr. 1899, jfr. Kbh. Ov. D. 25 Juli 1898, H. R. T. 1899 p. 327, U. f. R. 1899 p. 916, jfr. 1898 p. 772.

Tinglæsning ikke anset nødvendig m. H. t. det i sin Tid ved Ud-skiftning af en By tagne Forbehold, at Ret til Kalkgravning m. m. paa de udskiftede Lodder skulde være samtlige Lodsejere forbeholdt.

Vib. Ov. D. 7 Jan. 1895, jfr. H. R. D. 27 Jan. 1899, H. R. T. 1898 p. 713, U. f. R. 1899 p. 328.

I et Tilfælde, hvor en Gaardejer, der havde overdraget sin Ejen-dom til A., ved en Fejltagelse havde givet A. Skøde paa hele den oprindelige Ejendom, skønt han iforvejen havde solgt og overleveret en Parcel deraf til B., antoges det, at Manglen ved det senere ting-læste Skøde paa Parcellen var afhjulpet ved en Deklaration fra A.,

hvori sidstnævnte erkendte den stedfundne Fejltagelse og erklærede, at Deklarationen kunde tinglæses for at afhjælpe Manglen ved Parcelskødet.

Kbh. Ov. D. 9 Jan. 1899, U. f. R. 1899 p. 386.

Retskriveren, der ved Deklarationens Tinglæsning havde givet Retsanmærkning om, at den ingen Forandring kunde medføre i Noteringen i Panterregistret under Rubriken »Adkomster«, men kun kunde noteres under Rubriken Hæftelser paa Udstederens Ejendom, tilpligtet at udlette denne Anmærkning.

ibid.

En Retsanmærkning, der ved Tinglæsningen af et Skøde paa en Jordlod til et Sogneraad var meddelt Skødet om, at der ikke overensstemmende med L. 6 Juli 1867 § 26 Lit. h var produceret Samtykke fra Amtsraadet til Kommunens Erhvervelse af Ejendommen, ikke anset hjemlet ved den nævnte Lov.

Kbh. Ov. D. 6 Febr. 1899, U. f. R. 1899 p. 400.

I et Tilfælde, hvor en Mand ved Transporter til to af sine Kreditorer paa en ham tilkommende falden Arv havde til enhver af Kreditorerne overført Raadigheden over en saa stor Del af Arven, som svarede til hvers Fordring — hvilken Begrænsning fulgte af de i Transporterne brugte Udtryk — fandtes disse Overdragelser ikke at kunne fordres tilsidesatte af en senere Udlægshaver i Arven, da den Omstændighed, at Overdragelserne var skete for at skaffe Kreditorerne Dækning for deres Fordringer, medens de dog, indtil dette var sket, beholdt deres personlige Krav paa Overdrageren, ikke kunde bevirke, at Overdragelsen paa Grund af manglende Tinglæsning var ugyldig i Forhold til Tredjemand.

H. R. D. 1 Maj 1899, jfr. Kbh. Ov. Domme 25 Oktbr. 1897, H. R. T. 1899 p. 121, U. f. R. 1899 p. 588, jfr. 1897 p. 1161.

A., som havde overladt B. et Konsignationslager i Henhold til en Kontrakt, ifølge hvilken de ved Salg fra Lageret erhvervede Fordringer tilhørte A., fandtes uberettiget til at fordre, at C., som havde købt Varer fra Lageret af B. og senere efter Overenskomst med B. havde leveret denne Tørv for Købesummen, paany skulde betale ham (A.) for Varerne, og det uanset at Kontrakten var tinglæst, da C. dog ikke havde kendt den.

Vib. Ov. D. 19 Febr. 1900, U. f. R. 1900 p. 321.

I en til en Sparekasse udstedt Obligation med Pant i en fast Ejendom var der givet Kautionsisterne for Gælden Pant i Ejendommen til Sikkerhed for deres mulige Tab ved Kautionsforpligtelsen og bestemt, at Sparekassens Kasserer var berettiget til at kvittere Obligationen, naar Gælden var indfriet. Statueret, at Kautionsisterne herefter

maatte siges at have samtykket i Obligationens Udslettelse af Pante-protokollen i Henhold til en af Kassereren alene meddelt Kvittering. Retsskriverens Vægning ved at udslette Obligationen, fordi der ikke tillige forelaa Kvittering fra Kautionsisterne, fandtes derfor ubeføjet.

Kbh. Ov. D. 26 Febr. 1900, U. f. R. 1900 p. 347.

Udtalt, at det var tilstrækkeligt, at en konfirmeret Interessentskabskontrakt var tinglæst ved Interessentskabets Værneting.

Sø-Hand. Skiftedecis. 1 Oktbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 75, Sø-Hand. T. 1900 p. 341.

Antaget, at der rettelig var krævet Promillegebyr for Tinglæsning af en Paategning, som to af en afdøds Børn havde givet en af afdøde udstedt Prioritetsobligation om, at de overtog Gælden som personlige Debitorer, uanset at Arvingerne efter den afdøde, derunder de to Børn, havde vedgaaet Arv og Gæld, og Paategningen derfor mulig havde været overflødig.

Kbh. Gældsk. D. 12 Oktbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 230.

Udtalt, at en i en til Tinglæsning indleveret Panteobligation indeholdt Udtalelse om, at Obligationsudstedernes Kompetence til Pantsætningen var dokumenteret for Retsskriveren, ikke kunde paalægge denne en større Pligt m. H. t. Undersøgelse af Udstedernes Kompetence end den, der efter Lovgivningen paahviler ham, og at Retsskriveren derfor burde have ladet denne Udtalelse upaaagtet, naar han, som Tilfældet var, holdt for, at den ikke nødvendiggjorde en Retsanmærkning efter Sportelregl. § 76.

Kbh. Ov. D. 18 Febr. 1901, U. f. R. 1901 p. 298.

Det statueredes herefter, at Retsskriveren ikke havde været beføjet til at give Obligationen en Paategning om, at Udstedernes Kompetence ikke var dokumenteret for ham paa anden Maade end ved de Obligationen vedhæftede Dokumenter.

ibid.

I et Tilfælde, hvor et til Tinglæsning indleveret Skøde paa en et Aktieselskab tilhørende Ejendom — hvilket Skøde var underskrevet af 4 Personer, som efter en vedhæftet Udskrift af Handelsregistret var Medlemmer af Selskabets Bestyrelsesraad — havde faaet Retsanmærkning om manglende Legitimation for Underskriverne til at sælge Ejendommen, blev det — efterat nogle Udskrifter, der udviste, at Generalforsamlingen havde bemyndiget Bestyrelsen til at sælge og havde rati- haberet Salget, samt et Eksemplar af Selskabets Vedtægter var tinglæste — paalagt Retsskriveren at udslette Retsanmærkningen paa Forlangende af Skødehaveren.

Kbh. Ov. D. 13 Maj 1901, U. f. R. 1901 p. 691.

A., som havde lejet en Restauration i en Købstad paa almindelig

Opsigelse, dog med 5 Aars Uopsigelighed fra 1 Maj 1896 at regne, fandtes ikke pligtig til d. 1 Maj 1901 at fravige det lejede — der ikke var blevet ham opsagt — efter Begæring af B., til hvem Restaurationen var blevet udlejet fra 1 Maj 1901 at regne ved en d. 24 Marts 1898 oprettet, tinglæst Lejekontrakt, eftersom B. havde kendt A.s Brugsret og derfor havde haft fornøden Opfordring til at skaffe sig Kundskab om dennes nærmere Beskaffenhed.

Vib. Ov. D. 18 Novbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 95.

I et Tilfælde, hvor Ejeren af en Købstadejendom, hvem der var paalignet et Bidrag til et Kloakarbejde, havde afhændet Ejendommen uden at betale Bidraget, fandtes Panteretten i Ejendommen for Bidraget ifølge Købstadens Vedtægt angaaende Gader, Veje og Vandløb, jfr. L. 26 Maj 1868 § 21 og L. 14 Decbr. 1857 § 6, ikke bevaret, da den i Henhold til Pl. 12 Jan. 1820 fra Kæmnerkontoret før Skødets Tinglæsning tilvejebragte Attest ikke havde indeholdt nogen Oplysning om, at Bidraget ikke var betalt, og da den nye Ejer ikke ad anden Vej havde været bekendt med Restancen.

Kbh. Ov. D. 23 Decbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 151.

I et Tilfælde, hvor A. havde overdraget sin Gaard til en af sine Sønner mod en Aftægt og mod, at Sønnen udstedte Panteobligationer til sine Søkende, og hvor den til en af disse, B., udstedte Obligation var forblevet hos A., statueredes det, at der forelaa en Fordeling mellem A.s Børn af Gaardens Værdi, og at der ved Obligationens Tinglæsning var sket en saadan Publikation af den derved stiftede Gældsforpligtelse og Panteret, at B. med Føje maatte betragte Panteordringen som endelig erhvervet, selv om A. ikke havde underrettet ham om Obligationens Udstedelse.

Vib. Ov. D. 22 Decbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 205.

I et Tilfælde, hvor en Enke, der havde laant en Husmand 3000 Kr., havde ladet denne udstede en Panteobligation, lydende paa hendes i Amerika boende Søn, dog saaledes at Renten skulde betales til hende, saalænge hun levede, statueredes det, at Sønnen ikke var blevet Ejer af Obligationen ved dens Udstedelse og Tinglæsning.

H. R. D. 1 Maj 1903, jfr. Kbh. Ov. D. 28 Jan. 1901, H. R. T. 1903 p. 90, U. f. R. 1903 B p. 199.

Den Omstændighed, at et Fæstebrev af 1856 paa en Gaardparcél imod Pl. 21 April 1847 var antaget til Tinglæsning, uden at Parcellen endelig var fraskilt Gaarden, kunde ikke gøre det efter nævnte Plakat ulovligt Forhold lovligt.

Kbh. Ov. D. 26 Oktbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 179.

En Retsanmærkning: »M. H. t. Løsørepantsætningen tages ethvert Forbehold«, som en Retsskriver ved Tinglæsningen af en Obligation

fra en Debitor ved Navn Peder Jensen med Pant i en Ejendom med Besætning og Inventarium samt Driftsmateriel havde meddelt Obligationen, anset ulovskikket, ogsaa naar der tilføjedes »da der tidligere findes pantsat Løsøre af Debitorer ved Navn Peder Jensen«.

Vib. Ov. D. 22 Febr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 389.

Udtalt, at Tinglæsning af Skifteekstrakter efter den nugældende Lovgivning, jfr. Pl. 13 April 1824 og Skiftel. § 63, er nødvendig til Erhvervelse af Sikkerhedsret i den længstlevende Ægtefælles Bo.

H. R. D. 7 Febr. 1905, jfr. Kbh. Ov. D. 4 Jan. 1904, H. R. T. 1904 p. 741, U. f. R. 1905 B p. 135, jfr. 1904 A p. 403.

Ekstrakten af en Skifteopgørelse, hvorved der gaves 2 Børn Sikkerhed i Boets faste Ejendom, Inventarium og Indbo, og som alene var begært tinglæst som Hæftelse paa den faste Ejendom samt efter stedfunden Tinglæsning alene var noteret paa dennes Folium, men ikke paa Løsøreregistret, antoges ikke at kunne betragtes som tinglæst m. H. t. Løsørepantsætningen.

ibid.

I et Skadesløsbrev var betinget Panteret efter »nuhæftende Forpligtelser«. Statueret, at en Retsskriver herefter havde været uberettiget til ved Tinglæsningen af Skadesløsbrevet at give det Retsanmærkning om Størrelsen af den forudprioriterede Gæld m. m.

Vib. Ov. D. 21 Maj 1906, U. f. R. 1906 A p. 756.

Reglen i Fr. 28 Juli 1841 § 1 om fornyet Tinglæsning af Pantebrevet i Tilfælde af Debtors Flytning til en anden Jurisdiktion fandtes ikke anvendelig i et Tilfælde, hvor Ejendomsretten over det pantsatte Løsøre forinden Flytningen var overdraget til en anden, og hvor saaledes en Tinglæsning vilde være ganske hensigtsløs.

H. R. D. 14 Decbr. 1906, jfr. Kbh. Ov. D. 23 Oktbr. 1905, H. R. T. 1906 p. 660, U. f. R. 1907 A p. 132, jfr. 1906 A p. 322.

Statueret af Overretten, at en Underpanteret i Løsøre var gyldigt stiftet, skønt der ikke var noteret noget om Pantsætningen i Navne- registret.

ibid.

Tjenesteforhold.

I. Egentligt Tyende. Forholdet mellem Husbond og Tyende.

Antaget, at en paa Frederiksberg boende Mand, som havde opsagt sin maanedsvise fæstede Enepige, ikke kunde være forpligtet ved, at hans Hustru — ifølge hans Fremstilling efter Opsigelsen — ved en udateret Paategning i Skudsmaalsbogen uden hans Samtykke havde fæstet Pigen for $\frac{1}{2}$ Aar, hvilken Kontrakt efter Forholdene ansaas for ret usædvanlig.

Kbh. Ov. D. 25 Jan. 1897, U. f. R. 1897 p. 332.

En Husbonds Bortvisning af en Tjenestekarl anset berettiget i Henhold til Tyendel. § 41, Nr. 8, da Karlen havde været med dels til at kaste Kartofler efter en Husbonden tilhørende Kalv, der derefter var befundet at være blind paa det ene Øje, dels til at kaste Sten efter et af Husbondens Vinduer, hvorved en Rude var blevet knust.

Kbh. Ov. D. 1 Marts 1897, U. f. R. 1897 p. 491.

En paa en Landejendom tjenende Karl i Medfør af Tyendel. § 30 anset berettiget til at nægte at udføre sit Arbejde, fordi hans Husbond havde solgt Ejendommen, uanset at Husbonden efter Salget vedblivende bestyrede Ejendommen. Den af Husbonden paa Grund af den nævnte Vægning foretagne Bortvisning fandtes derfor uberettiget, og Husbonden dømtes efter Tyendel. § 46.

Kbh. Ov. D. 3 Maj 1897, U. f. R. 1897 p. 717.

En Mand, der sagsøgte til Straf efter Strfl. § 200 m. m. for Vold imod et 15aarigt kvindeligt Tyende, frifundet, da Revselsesrettens Grænser ikke var overskredne, og skønt han ikke imod Modpartens Benægtelse havde bevist, at han havde haft tilstrækkelig Anledning til at benytte Revselsesretten.

Vib. Ov. D. 12 April 1897, U. f. R. 1897 p. 745.

En Mishandling, der under Husbondens Fraværelse paa en Rejse var udøvet af den Person, der var Tyendets Foresatte under Arbejdet, antaget i Henseende til Tyendets Ret til at forlade Tjenesten, jfr. Tyendel. § 43 Nr. 1, ganske at maatte stilles i Klasse med en af Husbonden selv udøvet Mishandling.

Krim. D. 6 Febr. 1897, U. f. R. 1897 p. 1034.

At en Gaardejers Hustru en Morgen Kl. 6 i Januar, umiddelbart efterat hun havde vækket en paa Gaarden tjenende Pige, havde overhældt denne med koldt Vand, og derefter trukket hende halvnøgen ud paa Gaardspladsen, idet hun befalede hende at gaa over i Stalden for at malke, fandtes ikke at kunne betegnes som en Mishandling. Pigen derfor anset uberettiget til af nævnte Grund at forlade sin Tjeneste.

H. R. D. 24 Novbr. 1898, jfr. Kbh. Ov. D. 1 Novbr. 1897, H. R. T. 1898 p. 583, U. f. R. 1899 p. 83, jfr. 1898 p. 106.

En Gartner, som var fæstet af Forpagteren paa en Gaard for 1 Aar fra 1 April 1895, og som, da Forpagteren døde i Maj s. A., hvorefter hans Bo toges under offentlig Skiftebehandling, havde — uden at modtage nogen Tilkendegivelse efter Tyendel. § 38 — fortsat Tjenesten, indtil han, efterat Boet var ekstraderet Forpagterens Enke, inded at hun skulde tilsvare Massegælden, var blevet afskediget d. 1 Oktbr. 1895, anset berettiget til hos Enken at kræve Løn til 1 April 1896 samt Kostpenge, idet der ikke gaves Enken Medhold i, at

Fordringen var prækluderet ved Ikke-Anmeldelse efter det af Skifteretten udstedte Proklama.

Kbh. Ov. D. 24 Jan. 1898, U. f. R. 1898 p. 306.

Tyendelovens Bestemmelser ansete anvendelige paa en Mand, der var fæstet til at forrette Tjeneste som fast Arbejdskarl paa en Hovedgaard med fri Bolig, et kontant Beløb af 12 Kr. om Aaret og en efter Aarstiderne vekslende Dagløn, saaledes at Forholdet var opsigeligt med $\frac{1}{4}$ Aars Varsel til en 1 Maj eller 1 Novbr., og saaledes at nævnte Mand skulde være underkastet Gaardens Skik og Brug og huslige Orden efter Tyendeloven.

Kbh. Ov. D. 24 Jan. 1898, U. f. R. 1898 p. 309.

Udtalt, at Tyendel. § 47 ikke gav Hjemmel til at paalægge den omtalte Karl, der d. 1 Aug. ulovlig havde forladt Tjenesten, at tilbagebetale den af ham alt oppebaarne Løn for Tiden fra sidste Fardag til d. 1 Aug.

ibid.

En Mand, som havde anmeldt sin Tjenestepige som mistænkt for Tyveri, og som, da Pigen ønskede at tage til sit Hjem, havde fulgt hende dertil og næste Dag havde udleveret hendes Tøj uden at tage Forbehold, blev, da Pigen senere nægtede at vende tilbage til Tjenesten, anset at have samtykket i, at hun forlod Tjenesten den Dag, hun tog hjem. Han dømtes derfor til at betale hende Løn til denne Dag.

Kbh. Ov. D. 14 Marts 1898, U. f. R. 1898 p. 396.

En Husbonds Nægtelse af at efterkomme et hans Staldkarl givet Tilsagn om at udbetale Karlen dennes Løn, eftersom Karlen trængte til den, ikke antaget at berettigede Karlen til at forlade Tjenesten, da Tyendel. § 43 Nr. 5 forudsætter en bestemt Forfaldstid for Lønnen, men Tilsagnet var ganske ubestemt.

Vib. Ov. D. 29 Aug. 1898, U. f. R. 1898 p. 747.

Ved Beregningen af den Løn, hvis Halvdel Karlen efter Tyendel. § 47 havde forbrudt, toges kun Hensyn til Pengelønnen samt Vederlag for det Karlen tillagte Brænde og Mælk, men ikke til Vederlaget for et Karlen indrømmet Hus med Have eller for den ham personlig tilsagte Kost, da disse sidste Poster ikke var egentlig Løn.

ibid.

Udtalt, at en Hustru ifølge sin Stilling maa anses at have Legitimation til i Utide at afskedige et af hendes Mand fæstet kvindeligt Tyende.

Kbh. Ov. D. 12 Septbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 823.

En Møller anset berettiget efter Tyendel. § 41 Nr. 5 til at bortvise en Tjenestekar, der paa en til ham under et Skænderi af Hus-

bonden rettet Bebrejdelse for, at han havde slaaet en Plov itu, havde svaret, at saa vilde han ikke arbejde mere i Møllen.

Kbh. Ov. D. 12 Septbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 824.

I et Tilfælde, hvor en Tjenestepige, der i Utide var kommet af Tjenesten, paastod sig tilkendt Løn og Kostpenge som ulovlig bortvist, medens Husbonden paastod, at Tjenesteforholdet var opløst ved frivillig Overenskomst, fandtes Bevisbyrden at paahvile Pigen.

Kbh. Ov. D. 12 Septbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 824.

En gift Mand, der som Tjenestehusmand havde ladet sig antage til at udføre personligt Arbejde paa en Landejendom sammen med Gaardens ugifte Tyende mod fri Bolig og en Pengebetaling, og saaledes at Kontrakten kunde opsiges med $\frac{1}{4}$ Aars Varsel til en 1 Maj eller 1 Novbr., blev, da han i Utide var bortgaaet af Tjenesten, anset efter Tyendel. § 47.

Kbh. Ov. D. 26 Septbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 839.

At en Tjenestekarl, som i beruset Tilstand havde udskældt sin Husbond, derefter af denne var bibragt nogle Slag paa Kinden med flad Haand, kunde ikke berettigede Karlen til at forlade Tjenesten, da der ikke forelaa nogen »Mishandling«.

Krim. D. 16 April 1898, U. f. R. 1898 p. 851.

Spørgsmaal om, hvilken Erstatning en Husbond, hvis Tjenestedreng var kommet til Skade under Omstændigheder, hvor Fattigl. 9 April 1891 § 14, Stk. 2, var anvendelig, og som havde betalt Regningen fra et Amtssygehus, hvorpaa Drengen var indlagt imod hans Kaution, kunde kræve hos Drengens Forsørgelseskommune.

Vib. Ov. D. 28 Novbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 160.

I et Tilfælde, hvor et Tyende, der ifølge Paategning i sin Skudsmaalsbog var fæstet »fra 1 Novbr. 1897 til 1 Maj 1898«, sidstnævnte Dag uden Opsigelse forlod Tjenesten, blev Tyendet anset som ulovlig bortgaaet, da den nævnte Paategning kun antoges at gaa ud paa at fastslaa den oprindelig vedtagne Tjenestetid, og da Forholdet, idet ingen Aftale var truffet om, at det uden Opsigelse skulde ophøre d. 1 Maj 1898, ifølge Tyendel. § 39 maatte antages stiltiende fornyet for det paafølgende Halvaar.

Kbh. Ov. D. 30 Jan. 1899, U. f. R. 1899 p. 396.

En Tjenestepige, der ved sin Hjemkomst fra Hospitalet havde forevist sin Husbond en Lægeerklæring om, at hun burde have Frihed i 3—4 Dage for at samle Kræfter, og derpaa var gaaet hjem trods Anmodning om at blive hos Husbonden, ikke fundet at være ulovlig bortgaaet af Tjenesten, hvorimod hun, der ikke havde Grund til at antage, at Husbonden ikke vilde tage Hensyn til Lægeerklæringen, og som først var vendt tilbage efter 5 Dages Forløb, fandtes at have ud-

vist et Forhold, der efter Tyendel. § 41 Nr. 5 berettigede Husbonden til at bortvise hende ved Tilbagekomsten.

Vib. Ov. D. 13 Febr. 1899, U. f. R. 1899 p. 473.

En Husbond anset berettiget efter Tyendel. § 41 Nr. 4 til at bortvise sin Karl paa Grund af dennes truende og fornærmelige Ytringer. Skønt Bortvisningen først fandt Sted nogle Dage efter det passerede Optrin, ansaas den ikke foretaget for sent, da Husbonden i Mellemtiden havde været syg og sengeliggende.

Kbh. Ov. D. 29 Maj 1899, U. f. R. 1899 p. 663.

I et Tilfælde, hvor Husbond og Tyende var enige om, at Tjenesteforholdet var indgaaet fra 1 Novbr. paa en bestemt Tid, men hvor Tyendet paastod, at det var indgaaet paa 1 Aar, Husbonden derimod, at det var indgaaet paa $\frac{1}{2}$ Aar, fandtes hverken Tyendel. § 9 eller dens Analogi anvendelig. I Mangel af Bevis fra Tyendets Side forkastedes dets Paastand om at være ulovlig bortvist efter det første Halvaars Udløb.

Kbh. Ov. D. 26 Juni 1899, U. f. R. 1899 p. 680.

En maanedsvis fæstet Tjenestepige, hvem det d. 20 Novbr. var meddelt, at hun maatte rejse d. 1 Decbr., hvortil hun bemærkede, at hun ikke kunde opsiges med saa kort Varsel, og som d. 1 Decbr. forlod Pladsen, skønt Madmoderen tilkendegav hende, at hun kunde blive, fandtes ikke at kunne betragtes som bortvist og ikke at have Krav paa Løn og Kostpenge for Decbr., hvorimod det d. 20 Novbr. passerede alene kunde bevirke, at Tyendet d. 1 Decbr. kunde forlade Pladsen uden at paadrage sig Ansvar. (Dissens).

Krim. D. 14 Marts 1899, U. f. R. 1899 p. 863.

En Husbond anset berettiget til ved at udbetale en Tjenestedreng hans Løn af fradrage et for Medicin til Drengen udlagt Beløb, da Drengens Sygdom ikke bevislig skyldtes noget utilbørligt Forhold fra Husbondens Side. Da Husbonden imidlertid tillige havde tilbageholdt et Beløb som Straf for en Drengen paasagt, men ubevist Forseelse, fandtes Drengen ifølge Tyendel. § 43 Nr. 5 at have været berettiget til at bortgaa af Tjenesten.

Krim. D. 18 Marts 1899, U. f. R. 1899 p. 886.

En umyndig Tjenestedreng, der havde bortfæstet sig til en Gaardmand for 1 Aar, men som i Utide havde forladt Tjenesten, blev, da hans Fader ialfald stiltiende havde godkendt Fæstemaalet, anset med Bøde efter Tyendel. § 47. Faderen tilpligtedes derhos som Værge for Drengen at betale Halvdelen af den akkorderede Aarsløn samt at tilbagebetale et Drengen ydet Lønforskud — dog med Fradrag af et til Lønnen til Fratrædelsesdagen svarende Beløb — medens der i nævnte Lovbestemmelse savnedes Hjemmel til at tilkende Gaardmanden Erstatningsrenter.

Krim. D. 8 April 1899, U. f. R. 1899 p. 886.

I en Sag, hvor et maanedsviis fæstet Tyende søgte Løn for Febr. og Marts samt Kostpenge under Anbringende af at være ulovlig bortvist d. 20 Febr., men hvor Husbonden paastod, at Tyendet nævnte Dag var ulovlig bortgaaet, blev der, da ingen af Parterne havde bevist sin Fremstilling, tilkendt Tyendet Løn fra d. 1 til d. 20 Febr.

Krim. D. 15 April 1899, U. f. R. 1899 p. 888.

Et kvindeligt Tyende, som var fæstet fra 1 Febr., men som inden Tiltrædelsen paa Foranledning af Husbonden havde faaet Besked om, at hun ikke skulde møde i Pladsen, til hvilken en anden var fæstet, ikke antaget at have Krav paa Løn og Kostpenge, da hun ikke paa den Dag, Tjenesten skulde tiltrædes, var mødt hos Husbonden og havde forlangt at tiltræde Tjenesten eller overfor ham havde protesteret mod Afvisningen.

Krim. D. 29 Juli 1899, U. f. R. 1899 p. 896.

Den Omstændighed, at en Stuepige, der var engageret til at passe Børnene, naar Barnepigens var ude, en Aften, da Herskabet og Barnepigens var ude, havde forladt Børnene, da de var bragte til Ro og sov, og var gaaet i Seng Kl. 10¹/₂, fandtes ikke at kunne berettigede Husbonden til at bortvise hende.

Krim. D. 19 Aug. 1899, U. f. R. 1899 p. 897.

En til Landbedriften paa en Gaard fæstet Tjenestedreng blev, efterat Husbonden var død og Gaarden solgt, under Henviisning til Tyendel. § 38 ikke anset pligtig til at fortsætte Tjenesten hos den nye Ejer eller til at følge med den afdødes eneste Arving til dennes kort derfra beliggende Hus og hjælpe ham ved Dyrkningen af et af ham lejet Stykke Jord.

Vib. Ov. D. 2 Oktbr. 1899, U. f. R. 1899 p. 971.

En 17aarig Pige, der i Utide var bortgaaet af sin Tjeneste, blev under en af Husbonden mod hende med hendes som Værge beskikkede Plejefader anlagt Tyendesag til Forbrydelse af Løn m. m. frifundet, da det ikke var godtgjort, at Plejefaderen havde samtykket i det af hende paa egen Haand indgaaede Tjenesteforhold.

Kbh. Ov. D. 25 Septbr. 1899, U. f. R. 1899 p. 988.

I et Tilfælde, hvor en gift Fodermester hos en Gaardejer var fæstet til at passe Kreaturerne og malke Køerne mod Vederlag bl. a. af fri Bolig i et Hus ved Gaarden, fri Frokost, en maanedlig Løn og Procenter af Mælkeudbyttet, og saaledes at Tjenesten var opsigelig med 3 Maaneders Varsel til 1 April og 1 Novbr., og hvor Gaardejeren derhos i Kontrakten havde forbeholdt sig »sin Ret efter Tyendeloven og Fr. 27 Maj 1848 § 4«, fandtes Forholdet at være et egentligt Tyendeforhold, uanset at Fodermesteren i en Del af Tiden havde haft Medhjælpere ved Arbejdet, hvilke han selv antog og tildels lønnede.

Kbh. Ov. D. 13 Novbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 124.

I et Tilfælde, hvor en Tjenestepige, som uden Tilladelse havde forladt sin Husbonds Hus og først var vendt hjem den næste Dags Morgen, var blevet advaret om, at hun i Gentagelsestilfælde vilde blive bortvist, men desuagtet, efter at have faaet Udgangstilladelse en Søndag en Uge efter, først var vendt hjem Natten mellem Mandag og Tirsdag, fandtes Husbonden i Medfør af Tyendel. § 41 Nr. 5 at have været berettiget til at bortvise hende.

Kbh. Ov. D. 12 Febr. 1900, U. f. R. 1900 p. 345.

En Tjenestepige paa en Gaard, som efter et Ordskifte med Husbondens Søn, der bestyrede Gaarden, havde forladt Tjenesten, fandtes berettiget til Løn til den Dag, hun var bortgaaet, da hun, inden hun bortgik, havde henvendt sig til Husbonden med Anmodning om Udbetaling af sin tilgodehavende Løn, og da Husbonden, som maatte antages at være bekendt med, at hun efter Ordskiftet med Sønnen bebragtede Tjenesteforholdet som hævet, desuagtet ingen Indsigelse gjorde eller tog noget Forbehold.

Kbh. Ov. D. 12 Marts 1900, U. f. R. 1900 p. 365.

At en Karl, der var fæstet som Røgter paa en Gaard, under en Sygdom i 4 Dage havde givet sig i Pleje hos sin i samme Landsby boende Moder, dog saaledes at han tilbragte Nætterne paa Gaarden, fandtes ikke at kunne betragtes som en vilkaarlig Ophævelse af Tjenesteforholdet, bl. a. fordi han under en tidligere Sygdom havde haft Husbondens Tilladelse til at opholde sig hos Moderen og nu havde haft nogen Grund til at tro, at han ikke kunde blive passet paa behørig Maade paa Gaarden.

Kbh. Ov. D. 2 April 1900, U. f. R. 1900 p. 576.

Husbonden fandtes dog ikke pligtig at modtage Karlen igen i Tjenesten, da denne, som efter Lægens Erklæring ikke kunde taale at gøre Røgtergerning, efter 4 Dages Forløb uden nogen Dokumentation af sit Helbred meldte sig, til fremtidig alene at udføre andet og lettere Arbejde paa Gaarden. Kun tilkendt Røgteren Løn til den Dag, paa hvilken han gav sig i Pleje hos Moderen.

ibid.

I et Tilfælde, hvor en Mand, der havde været antaget i Tjeneste paa en Gaard for 800 Kr. i aarlig Løn samt fri Bolig for sig og Familie, søgte Gaardens Ejer til Betaling af Løn, afvistes Sagen efter Indstævntes Paastand som hørende under Politiretten, skønt Citanten paastod at have været Bestyrer af Gaarden, da han dog ikke imod Indstævntes Benægtelse havde godtgjort, at den Tjeneste, hvortil han var antaget, var af væsentlig anden Beskaffenhed end en Avlskarls.

Hof. St. D. 23 April 1900, U. f. R. 1900 p. 583.

Da en Indsidder, efterat hans umyndige Søn havde bortfæstet sig for et Aar, hvilket straks blev indført i Sønnens Skudsmaalsbog, havde ladet Sønnen tiltræde Tjenesten og senere selv havde hævet en Del af

Sønnens Løn, fandtes Husbonden berettiget til at antage, at Indsidderen ialfald stiltiende havde anerkendt Fæstemaalet. Indsidderen, som havde taget Sønnen af Tjeneste i Utide, blev derfor som Sønnens Værge dømt i Medfør af Tyendel. § 47, dog at der ikke fandtes tilstrækkelig Grund til at anse ham med Bøde.

Kbh. Ov. D. 7 Maj 1900, U. f. R. 1900 p. 595.

I et Tilfælde, hvor en Mand, der var blevet engageret til at arbejde for en Møller mod som en Del af Vederlaget at faa et Hus overladt til Beboelse, var blevet bortvist af Mølleren, statueredes det, at selv om der var blevet stiftet et fast Tjenesteforhold for en vis Tid, havde Mølleren, efterat Forholdet var ophørt i Utide, og uanset om dette skyldtes en Bortvisning fra hans Side, i Henhold til L. 27 Maj 1848 § 4, Pkt. 4, været berettiget til at fordre Huset ryddeliggjort efter en den anden meddelt Frist af 4 Uger.

Vib. Ov. D. 2 April 1900, U. f. R. 1900 p. 624.

Tyendel. § 9 anset uanvendelig i et Tilfælde, hvor Husbonden paastod, at et Tyendeforhold var indgaaet aarevis fra d. 1 Maj, altsaa saaledes at Forholdet ikke kunde hæves til d. 1 Novbr., medens Tyendet paastod, at Forholdet var stiftet maanedsviis. Da Husbonden ikke havde bevist, at Forholdet var indgaaet aarevis, blev Tyendets Sagsfremstilling lagt til Grund.

Kbh. Ov. D. 2 Juli 1900, U. f. R. 1900 p. 801.

I et Tilfælde, hvor en 18aarig Gaardmandssøn var blevet antaget for et Aar som Landvæsenselev hos en Forpagter, saaledes at han skulde deltage i alt forefaldende Arbejde ved Gardens Drift, spise sammen med de andre Landvæsenselever og dele Værelse med nogle af disse, og saaledes at han foruden Kost og Logis og 150 Kr. om Aaret skulde have teoretisk Undervisning i Landbrug om Aftenen, fandtes Forholdet at maatte anses som et Tyendeforhold.

Kbh. Ov. D. 16 Juli 1900, U. f. R. 1900 p. 808.

At en Tjenestepige af Husbondens i høflige Former holdte Tilrettevisning for formentlige Fejl ved Madens Tillavning havde taget Anledning til at svare, at hun aldrig havde tjent i et saa simpelt Hus, fandtes ikke at have berettiget Husbonden til at bortvise hende.

Krim. D. 1 Septbr. 1900, U. f. R. 1900 p. 847.

I et Tilfælde, hvor en Husbond, hvis Tjenestekarl fik sin Løn udbetalt ugevis med 16 Kr., paastod, at Karlen var fæstet ugevis for nævnte ugentlige Løn, medens Karlen paastod, at han var fæstet maanedsviis for en maanedlig Løn af 65 Kr., blev Husbondens Forklaring om Fæstemaalet lagt til Grund, da Karlen ikke havde bevist, at han var fæstet paa andre Vilkaar end af Husbonden indrømmet. Husbonden fandtes herefter beføjet til at afskedige Karlen uden Varsel ved en Uges Udgang.

Krim. D. 13 Oktbr. 1900, U. f. R. 1900 p. 850.

Antaget, at en Husbond, som havde faaet at vide, at et Tyende før Tjenestens Tiltrædelse havde begaaet Tyveri, ikke havde været berettiget til derfor at afskedige Tyendet i Utide, eftersom Tyendet, da det begik Tyveriet, havde været under 15 Aar, hvorfor Tyendel. § 41 Nr. 1 fandtes uanvendelig.

Kbh. Ov. D. 29 Oktbr. 1900, U. f. R. 1900 p. 960.

I et Tilfælde, hvor en Gaardejer, der havde fæstet en Tjenestekarl fra 1 Maj 1899 til 1 Maj 1900, i Sommeren 1899 havde solgt Gaarden til sin Svigersøn, som forøvrigt forud havde deltaget i Gaardens Bestyrelse, fandtes Gaardejeren, der uden at underrette Karlen om Ejerskiftet havde ladet ham fortsætte Arbejdet paa Gaarden, herved at have overtraadt Tyendel. § 30, selv om hans Anbringende om, at han, der som Aftægtsmand blev boende paa Gaarden, fremdeles havde Brug for Karlens Tjeneste, stod til Troende. Karlen fandtes herefter berettiget til at betragte Tjenesteforholdet som hævet og til desuagtet at fordre Løn til 1 Maj 1900 foruden Kostpenge. (Dissens.)

Kbh. Ov. D. 24 Decbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 130.

En som Hestepasser paa en Gaard til d. 1 Novbr. fæstet Karl, som, da Husbonden om Morgenen d. 23 Oktbr. havde nægtet ham Tilladelse til den Dag at forlade Gaarden for at søge Tjeneste, havde svaret, at han alligevel vilde gaa, og som derpaa samme Morgen havde forladt Gaarden og først var vendt tilbage henad Aften, fandtes ikke at være bortgaaet af Tjenesten. Derimod fandtes Husbonden at have været berettiget til i Henhold til Tyendel. § 41 Nr. 5 at bortvise Karlen.

Kbh. Ov. D. 7 Jan. 1901, U. f. R. 1901 p. 253.

Statueret, at en Forpagter ifølge Tyendel. § 22 havde været berettiget til at forlange af en Karl, der var fæstet til at deltage i alt paa Gaarden forefaldende Arbejde, at han skulde deltage i Malkningen, da dette Forlangende først var fremsat, efterat en Malkekarl og en Malkekone pludselig havde forladt deres Plads, og da det var betydet ham, at der snarest mulig vilde blive fæstet andre Malkekarle, og at han, naar disse kom, vilde blive fritaget for at malke. Karlen, der havde nægtet at malke, fandtes derfor med Føje at være bortvist.

Kbh. Ov. D. 25 Marts 1901, U. f. R. 1901 p. 517.

En Møllersvend, der uden rimelig Anledning havde slaaet sin Husbonds otteaarige Søn tilblods, fandtes i Medfør af Tyendel. § 41 Nr. 4 med Rette bortvist af Tjenesten.

Vib. Ov. D. 15 April 1901, U. f. R. 1901 p. 631.

I et Tilfælde, hvor en i Holstebro boende Mælkehandler A. havde fæstet en Karl til at tjene paa en ham tilhørende Gaard paa Landet, men havde solgt Gaarden inden Tjenestetidens Begyndelse, fandtes Karlen, der ved Tjenestetidens Begyndelse meldte sig hos A. i Holstebro, berettiget til at vægre sig ved at modtage dennes Tilbud om at

træde i hans Tjeneste enten ved Forretningen i Holstebro eller paa en anden Ejendom paa Landet, hvor Karlens Stilling vilde blive væsentlig ringere, end den vilde være blevet paa den førstnævnte Gaard. Idet Tyendel. § 14 fandtes uanvendelig, blev A. dømt efter § 13.

Vib. Ov. D. 3 Juni 1901, U. f. R. 1901 p. 663.

En Tjenestepige, hvem hendes Madmoder havde paalagt at adlyde Husjomfruen, naar Madmoderen ikke var tilstede, fandtes rettelig bortvist i Henhold til Tyendel. § 41 Nr. 5, da hun under en Ordstrid med Husjomfruen havde nægtet at efterkomme dennes Paalæg om at forlade Køkkenet, hvor de begge opholdt sig.

Krim. D. 29 Decbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 911.

En Mand, der ifølge skriftlig Kontrakt med Forpagteren af en større Landejendom om Formiddagen skulde forrette Arbejde som Fyrbøder paa Gaarden og om Eftermiddagen tage Del i andet passende Arbejde imod fri Bolig og et dagligt Vederlag samt med Opsigelse fra begge Sider med $\frac{1}{4}$ Aars Varsel til 1 Maj eller 1 Novbr., fandtes at være traadt i et egentlig Tyendeforhold til Forpagteren.

Kbh. Ov. D. 9 Decbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 136.

I en Sag, der var anlagt mod et Tyende i Henhold til Tyendel. § 47, og under hvilken Husbonden paastod, at Tyendet var fæstet til at tjene ham fra Juni 1901 til Maj 1902, medens Tyendet paastod at være fæstet maanedvis, statueredes det, at Bestemmelsen i Tyendel. § 9 ikke var anvendelig, eftersom det var uomtvistet, at en vis Tjenestetid var vedtaget, og at Husbonden maatte bevise, at Tyendet var fæstet for længere Tid end af det selv erkendt.

Vib. Ov. D. 24 Marts 1902, U. f. R. 1902 A p. 384.

Da en Husbond overfor en Tjenestekarls Erklæring om straks at ville forlade Tjenesten og overfor Karlens derpaa stedfundne Bortgang ikke havde udtalt nogen Indsigelse eller noget Forbehold, antoges han derved stiltiende at have godkendt Tjenesteforholdets Ophævelse.

Kbh. Ov. D. 17 Febr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 429.

I et Tilfælde, hvor en Husbond fandtes at have haft Hjemmel i Tyendel. § 41 Nr. 5 til at bortvise en Tjenestekar, udtaltes det, at Husbonden, som en Maanedstid før Bortvisningen havde indgaaet et saakaldet »Forlig« med Karlen i Anledning af dennes i Drukkenskab begaaede Forseelser, derved kun havde frafaldet den Gang at bortvise Karlen, men ikke havde afskaaret sig fra, naar Karlen paany forsaa sig, at faa det af ham tidligere udviste Forhold taget med i Betragtning til at gøre hans nye Forseelser til lovlig Bortvisningsgrund.

Kbh. Ov. D. 24 Marts 1902, U. f. R. 1902 A p. 462.

En paa en større Gaard tjenende Karl, der var optraadt som Leder for flere misfornøjede og opsætsige Karle overfor Gaardens Forvalter, fandtes med Rette bortvist, idet det af ham udviste Forhold,

selv om Tyendel. § 41 Nr. 5 i og for sig ikke var anvendelig derpaa, efter Forholdets Natur og Grundsætningerne i nævnte § afgav tilstrækkelig Føje for Bortvisningen.

Vib. Ov. D. 26 Maj 1902, U. f. R. 1902 A p. 483.

En Karl paa Landet, som ikke var staaet op om Morgenen, da der blev kaldt paa ham, og derefter var mødt et Par Timer for sent til Arbejdet, og som gentagne Gange tidligere havde gjort sig skyldig i lignende Forseelse, fandtes med Føje bortvist af Tjenesten ifølge Tyendel. § 41 Nr. 5.

Kbh. Ov. D. 5 Maj 1902, U. f. R. 1902 A p. 566.

At en Tjenestepige paa Landet havde undladt at efterkomme et til hende en Aften Kl. 10 rettet Paabud om at komme ind og gaa i Seng, da Dørene skulde lukkes, ogsaa efterat Paabudet var blevet gentaget under Trusel om, at hvis hun ikke kom nu, var hun »færdig i Morgen«, fandtes e. O. ikke at kunne betragtes som en Nægtelse af Lydighed, der kunde hjemle en Bortvisning.

Kbh. Ov. D. 26 Maj 1902, U. f. R. 1902 A p. 582.

I et Tilfælde, hvor en Tjenestepige, der var fæstet til at tjene paa en Bondegaard, paa Tiltrædelsesdagen af Husbonden, som i Mellemtiden havde solgt denne Gaard, blev henvist til at tjene paa en anden ham tilhørende Gaard, der laa over 1 Mil derfra, statueredes det, at hun, som havde vægret sig ved at gaa i Tjeneste paa den anden Gaard, ifølge Grundsætningen i Tyendel. § 14 ikke havde noget Krav paa Husbonden, bortset fra hendes Ret til at beholde Fæstepengene.

Kbh. Ov. D. 14 Juli 1902, U. f. R. 1902 A p. 728.

I et Tilfælde, hvor en Proprietær paastod en Kvinde, der en Tid havde gaaet tilhaande i hans Hus, anset efter Tyendeloven, fordi hun uberettiget havde forladt hans Tjeneste, blev Indstævnte frifundet, da Proprietæren, hvem Bevisbyrden maatte paahvile, ikke havde bevist, at Forholdet havde haft Karakteren af et Tyendeforhold.

Kbh. Ov. D. 8 Septbr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 835.

En Husbond, som havde bortvist en Karl, fandtes ikke til Støtte for Bortvisningen at kunne henvise til, at Karlen havde været straffet efter Strfl. § 251 med Fængsel paa Vand og Brød, da han, dengang Bortvisningen fandt Sted, var ubekendt med, at Karlen havde været straffet.

Kbh. Ov. D. 22 Septbr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 847.

En Mand, der var antaget som »arbejdende Forvalter« paa en 135 Td. Land stor Gaard, hvis Drift lededes af Ejeren selv, og som havde deltaget i det legemlige Arbejde paa Gaarden og ikke havde ført noget Regnskab, fandtes at have været et egentligt Tyende.

Kbh. Ov. D. 20 Oktbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 18.

I et Tilfælde, hvor en Gaardmand, hvis Tjenestedreng ifølge Lægeerklæring som syg trængte til omhyggelig Pleje, havde afslaaet en af Drengens Fader d. 1 Septbr. stillet Anmodning om at maatte pleje Drengen hjemme uden samtidig at love, at Drengen skulde blive plejet paa Gaarden, og hvor Faderen derpaa trods Afslaget havde beholdt Drengen hjemme, indtil han var rask d. 22 Septbr., paa hvilken Dag Gaardmanden imidlertid nægtede at modtage ham i Tjenesten, udtaltes det, at Gaardmanden ikke i det nævnte Forhold fra Faderens Side kunde se en Ophævelse af Tjenesteforholdet, omend det gav ham selv Ret til at hæve Forholdet. Gaardmanden tilpligtedes derfor at betale Drengen Løn til d. 1 Septbr.

Kbh. Ov. D. 24 Novbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 117.

En Tjenestekarl, som en Lørdag Eftermiddag Kl. 3 à 4 var gaaet bort fra Husbondens Gaard, efter sit Anbringende for at søge Lægehjælp, og som ikke havde gjort det antageligt, at han havde faaet Tilladelse hertil, eller bevist, at han virkelig havde søgt Lægehjælp, ligesaa lidt som han havde oplyst noget, der kunde tale for Nødvendigheden af, at han var forblevet borte om Lørdagen og hele Søndagen, fandtes at være ulovlig bortgaaet af Tjenesten.

Vib. Ov. D. 3 Novbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 177.

Udtalt, at nævnte Karl havde handlet pligtstridigt ved tidligere uden Husbondens Tilladelse at gaa bort i egne Anliggender, hvad han ifølge Tyendel. § 24 havde været uberettiget til, ogsaa udenfor den egentlige Arbejdstid.

ibid.

Fundet berettiget efter Tyendel. § 41 Nr. 5, at en Husbond havde bortvist en Karl, da denne, der en Aften af Husbonden var sendt ud i Marken for at køre et Læs Korn hjem, var vendt tilbage med tom Vogn, efter at han til Læsserne havde sagt, at Klokken nu var syv, og at han skulde vise Husbonden, at han turde komme hjem uden Læs.

Kbh. Ov. D. 6 April 1903, U. f. R. 1903 A p. 488.

A., der fra April 1901 havde taget Tjeneste hos en Fisker som dennes Medhjælper ved Fiskeriet, saa længe Fiskeriet varede nævnte Aar, og som uberettiget havde forladt Tjenesten, fandtes efter Arbejdets Beskaffenhed ikke at have staaet i Tyendeforhold til Fiskeren. Tyendel. § 47 fandtes derfor uanvendelig. A. ikke idømt nogen Erstatning, da Fiskeren antoges ikke at have lidt noget Tab.

Kbh. Ov. D. 25 Maj 1903, U. f. R. 1903 A p. 548.

En Pige, der var fæstet maanedsviis som Understuepige paa et københavnsk Hotel, og hvem det ikke iforvejen var sagt, at hun skulde dele Seng med en anden Pige, fandtes — under Henviisning til Tyendel. § 43 Nr. 3 — berettiget til at forlade Tjenesten, da andet Natte-

leje blev nægtet hende, og til dog at kræve Løn og Kostpenge for Maaneden.

Krim. D. 1 Novbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 713.

En ikke 18aarig Person var d. 12 Novbr. antaget til at tjene maanedvis som Karl hos en Detailhandler, der dog forbeholdt sig en Prøvetid. Antaget at Prøvetiden var endt, da Detailhandleren havde ladet d. 1 Decbr. gaa over i Tavshed.

Krim. D. 14 Febr. 1903, U. f. R. 1903 A p. 723.

Antaget, at en Tjenestepige i København, som skulde fratræde d. 1 Oktbr., og som paa denne Dag mod Husbondens Vilje var bortgaaet af Tjenesten mellem Kl. 12 og 1 Eftm., ikke derved havde forbrudt sin for Septbr. fortjente Løn.

Krim. D. 17 Febr. 1903, U. f. R. 1903 A p. 724.

En Tjenestepige, som, medens hun rensede en Kakkelovn, havde glemmt at lægge et Tæppe over det foran Kakkelovnen liggende Gulvtæppe — hvad der var paalagt hende — fandtes ikke pligtig at erstatte den Skade, der var tilføjet Gulvtæppet derved, at Gløder fra Kakkelovnen var faldne ud paa det, da Skylden for Skaden for den væsentligste Del laa hos Husbonden, idet han havde ladet Gulvtæppet lægge lige op til Kakkelovnen uden at dække det med Kakkelovnsplade eller andet.

Krim. D. 20 Juni 1903, U. f. R. 1903 A p. 729.

A., paa hvis Borgerskab og i hvis Navn en Restauration i nogle Maaneder blev drevet, dømt til at betale Løn for dette Tidsrum til en i Restaurationen ansat Kogejomfru, der havde været i Tjenesten længere Tid forinden.

Krim. D. 1 Aug. 1903, U. f. R. 1903 A p. 731.

Et kvindeligt Tyende fundet med Rette bortvist i Henhold til Tyendel. § 41 Nr. 5, da hun en Hverdag var gaaet ud fra Kl. 9 til 11¹/₂ om Aftenen, skønt hendes Husbond udtrykkeligt havde sagt til hende, at hun den Dag ikke som sædvanligt kunde faa fri, men skulde faa fri en anden Dag.

Krim. D. 17 Oktbr. 1903, U. f. R. 1903 A p. 734.

En paa en Gaard tjenende Karl var en Mandag Morgen tidlig uden Tilladelse gaaet sin Vej sammen med to andre paa Gaarden tjenende Karle og mødte først Tirsdag Morgen paany til Arbejdet. Statueret, at Husbonden havde været berettiget til da at bortvise ham som bortgaaet af Tjenesten, uanset at han i Modsætning til de to andre Karle, der ikke vendte tilbage, havde ladet sit Tøj forblive paa Gaarden.

Vib. Ov. D. 5 Oktbr. 1903, U. f. R. 1903 A p. 770.

At en Husbond havde taget en Tjenestepige — der efter hans

Anbringende havde været uartig mod ham og hans Hustru og nægtet at arbejde — ved Armen, saaledes at der kom blodunderløbne Pletter paa denne, fandtes ikke afgørende at indicere, at han havde mishandlet hende. Hendes Bortgang af Tjenesten fandtes derfor ikke hjemlet ved Tyendel. § 43 Nr. 1.

Kbh. Ov. D. 13 Juli 1903, U. f. R. 1903 A p. 789.

En af en Husbond i Folkenes Overværelse til en Tjenestekarl fremsat Udtalelse, at han skulde »skrubbe af« eller »stikke af«, efter det foreliggende anset som en Bortvisning af Tjenesten. Virkningen af denne Erklæring ikke anset hævet ved en et Par Timer senere stedfundet Samtale, hvorunder Karlen paa Husbondens Anmodning erklærede sig villig til at blive, men kun paa en af Husbonden ikke akcepteret Betingelse.

Kbh. Ov. D. 2 Novbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 186.

Antaget, at en Pige, der af en Proprietær var fæstet til at udføre Arbejde i hans Husholdning paa en jysk Landejendom, ikke var pligtig til, efterat Proprietæren med Familie var flyttet til Frederiksberg, at forblive i Tjenesten paa Gaarden hos Proprietærens Svigersøn, som derefter indflyttede paa Gaarden og fortsatte dens Drift, selv om dette sidste skete for Proprietærens Regning. Proprietæren derfor anset ensidig at have hævet Tjenesteforholdet og dømt efter Tyendel. § 46.

Kbh. Ov. D. 16 Novbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 192.

Antaget, at den Stilling og Virksomhed, hvortil en »arbejdende Forvalter« havde været antaget paa en Proprietærgaard, efter det oplyste ikkun havde været et almindeligt Tyendes.

Vib. Ov. D. 7 Marts 1904, U. f. R. 1904 A p. 397.

Tyendel. § 43 Nr. 2 fandtes uanvendelig i et Tilfælde, hvor et kvindeligt Tyende havde indladt sig i utugtigt Forhold med Husbonden og fortsat dette i længere Tid, hvorefter Tyendet paa Grund af Svangerskab maatte forlade Tjenesten.

Vib. Ov. D. 25 April 1904, U. f. R. 1904 A p. 480.

En Gartner, der tjente en Proprietær mod som Vederlag at erholde Kost og Logis og 35 Kr. om Maaneden, og som spiste ved Folkenes Bord og til Tider deltog i Folkenes Arbejde efter Ordre fra Proprietæren, fandtes herefter at maatte anses som et egentligt Tyende.

Kbh. Ov. D. 16 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 537.

En Tjenestekarl, der, uagtet Husbonden havde nægtet ham Tillaelse dertil, var gaaet til Læge og havde været fraværende fra Tjenesten i nogle Timer, fandtes efter det om hans Lidelse oplyste ikke overfor Bestemmelsen i Tyendel. § 24 at have været berettiget hertil. Medens hans Bortgang ikke kunde betragtes som en Forladen af Tje-

nesten, antoges han at have gjort sig skyldig i en saadan Ulydighed, at Husbonden kunde afskedige ham af Tjenesten.

Kbh. Ov. D. 30 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 542.

Da en Tjenestepige, der d. 24 Septbr. med sin Husbonds Samtykke havde søgt Optagelse paa et Hospital, men der var blevet afvist paa Grund af Pladsmangel, dog med Opfordring til at komme igen, var gaaet fra Hospitalet til sit Hjem, hvorfra hun efter flere Henvendelser var blevet optaget paa Hospitalet d. 26 Septbr., fandtes Husbonden, idet Pigen ikke bevislig havde været uarbejdsdygtig d. 25 og 26 Septbr., med Rette at have anset sig løst fra Kontraktsforholdet. Da Pigens Udebliven fra Tjenesten ikke havde haft Karakteren af ulovlig Forladen af Tjenesten, tilpligtedes Husbonden at betale Pigen Løn til d. 25 Septbr.

Krim. D. 30 Jan. 1904, U. f. R. 1904 A p. 684.

En Mejeriejske ikke anset berettiget til at bortvise sin Mejerist, fordi denne havde bortsolgt af hendes Mælk under Transporten fra Banegaarden til hendes Mejeri, da Mejeristen havde gjort gældende, at det bortsolgte altid var noteret paa Leverandørens Fakturaer, og at han havde aflagt Regnskab derfor, og da hun havde erkendt at være i Besiddelse af nogle af Fakturaerne, men ikke havde fremlagt dem.

Krim. D. 26 April 1904, U. f. R. 1904 A p. 686.

En udebleven Indstævnt, der havde bortfæstet sin umyndige Søn som Landvæsen elev for 1 Aar, uden at Sønnen gav Møde, dømt i Henhold til Tyendel. § 18 til at betale Klageren Halvdelen af den vedtagne Minimumsløn, men ikke, som paastaat, anset med Bøde, da Klageren end ikke havde assereret, at Indstævnte havde nogen Skyld i Sønnens Udeblivelse.

Krim. D. 6 Aug. 1904, U. f. R. 1904 A p. 691.

I et Tilfælde, hvor en Tjenestepige paastod at være ulovlig bortvist, men Husbonden anbragte, at hun var ulovlig bortgaaet af Tjenesten, og hvor ingen af Parterne havde ført egentligt Bevis, lagdes Pigens Fremstilling til Grund, da hun straks havde anmodet et Vidne om Husly og Dagen efter havde henvendt sig paa Politistationen og faaet Husbonden tilsagt til Møde der, medens Husbonden havde nægtet at møde og saaledes havde afslaaet den tilbudte Forligsmægling, hvorhos han i et Brev til en Tredjemand havde udtalt, at han havde sat Pigen paa Døren.

Krim. D. 9 Aug. 1904, U. f. R. 1904 A p. 691.

En Bagerjomfru, der oprindelig havde haft Natteleje ved Brødsalget, anset berettiget til at nægte at efterkomme et Paabud fra Bestyrerinden, der havde Befalingsret over hende, om at tage Natteophold i Bestyrerindens Lejlighed, og derfor ikke antaget at have vist en saadan Ulydighed, at hun kunde bortvises uden Varsel.

Krim. D. 27 Septbr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 693.

En Fodermester hos en Forpagter fandtes, navnlig paa Grund af hans Arbejdes Beskaffenhed, at maatte betragtes som egentligt Tyende, uanset at han, foruden med fri Bolig for sig og Familie, havde været lønnet med 1400 Kr. aarlig og for egen Regning havde skullet engagere Medhjælp.

Kbh. Ov. D. 24 Oktbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 129.

En Husbond fundet berettiget til at bortvise en Tjenestekarl, da denne havde været straffet for Tyveri, uanset at denne Bortvisningsgrund ikke var paaberaabt ved Bortvisningen, paa hvilket Tidspunkt Husbonden ikke kendte den, men først under den imod ham af Karlén anlagte Sag.

Vib. Ov. D. 7 Novbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 253.

En Mejerist, som i Utide havde forladt sin Tjeneste hos en Mejeribestyrer, dømt efter Tyendel. § 47, jfr. § 18, da han imod Husbondens Benægtelse ikke havde bevist at være bortvist af denne.

Kbh. Ov. D. 9 Jan. 1905, U. f. R. 1905 A p. 342.

At en umyndig Tjenestepige, da hendes Husbond flyttede mere end 1 Mil bort fra sin Bolig, uden Indsigelse havde modtaget Lønnen for den forløbne Tid, kunde ikke berettige Husbonden til at betragte Tjenesteforholdet som ophævet efter Tyendel. § 43 Nr. 6, da Pigens Værgе ikke havde sanktioneret, at Tjenesteforholdet ophørte. Tilkendt Pigen Løn og Kostpenge i Henhold til Tyendel. § 46.

Kbh. Ov. D. 10 April 1905, U. f. R. 1905 A p. 537.

Under en alene af en Husbond appelleret Sag imod en Mand, der uberettiget havde taget sin umyndige Søn af Tjenesten, paalagdes Erstatningsansvaret Indstævnte personlig, ikke som Værgе for Sønnen. Statueret, at en Sønnen i Medfør af Tyendel. § 47 paalagt Bøde trods manglende Kontraappel maatte bortfalde, og at der ikke kunde paalægges Faderen Bøde, da Paastand herom først var fremsat for Overretten.

Vib. Ov. D. 15 Maj 1905, U. f. R. 1905 A p. 662.

Spørgsmaal, om en Mand havde gjort sig skyldig i Overtrædelse af Tyendel. § 36 ved at køre en syg Dreng fra sin Gaard til en Købstad og der aflevere ham paa Gaden, for at han kunde føres til et Skib, hvor han afgik ved Døden. Dette ikke antaget, da nævnte §, selv om Drengen paa det paagældende Tidspunkt maatte kunne betragtes som Tyende, ikke efter sin Ordlyd »syg og sengeliggende« var anvendelig, ligesom Drengens Sygdom ikke kunde antages at være fremtraadt paa en saadan Maade, at Gaardejeren maatte indse, at det var uforsvarligt at flytte ham som sket.

H. R. D. 2 Decbr. 1904, H. R. T. 1904 p. 584, U. f. R. 1905 B p. 63.

I et Tilfælde, hvor en fra 1 Novbr. 1902 fæstet Tjenestekarl antoges uberettiget at være bortvist af Tjenesten d. 29 Marts 1903, døm-

tes Husbonden til at betale Karlen Løn til 1 Novbr. 1903 og Kostpenge for 8 Uger, idet Husbondens Anbringende om, at Tyendeforholdet ifølge Aftalen uden Opsigelse skulde ophøre d. 1 Maj 1903, ikke blot var ubestyrket, men det endog efter det oplyste var lidet sandsynligt, at saadan Aftale var truffet.

H. R. D. 19 Juni 1905, jfr. Kbh. Ov. D. 18 April 1904, H. R. T. 1905 p. 274, U. f. R. 1905 B p. 301.

En Smørrebrødsjomfru, som, trods Paalæg om under Madmoderens Bortrejse i nogle Dage ikke at være borte fra Forretningen yderligere end 3 Formiddagstimer, havde været bortrejt en Dag fra Kl. 11¹/₂ Form. til Kl. 9 Aften, e. O. ikke anset derved at have gjort sig skyldig i et Forhold, som efter Tyendel. § 41 Nr. 5 kunde gøre en Bortvisning af Tjenesten berettiget.

Kbh. Ov. D. 4 Septbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 79.

En af en Godsejer som fast Arbejdsmand paa eet Aar mod Dagløn og paa egen Kost fæstet Person, hvem der derhos — forsaavidt han førte Tjenestetiden til Ende — var tilsagt Eftergivelse af den Afgift, han som Lejehusmand under Godset skulde svare, fandtes ikke at staa i et egentligt Tyendeforhold til Godsejeren. Ansvar efter Tyendel. § 47 fandtes derfor ikke at kunne paalægges ham for uberettiget Bortgang af Tjenesten.

Kbh. Ov. D. 11 Decbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 354.

En 14aarig Dreng, der ulovlig var bortgaaet af sin Tjeneste, dømt efter Tyendel. § 47, men ikke idømt nogen Bøde.

Kbh. Ov. D. 5 Febr. 1906, U. f. R. 1906 A p. 632.

I et Tilfælde, hvor en Hotelbestyrer havde gjort gældende, at han havde fæstet en Hotelkarl helaarsvis, medens Karlen havde anbragt, at der ikke var vedtaget, hvorlænge Tyendeforholdet skulde vare, og at han derfor maatte være berettiget til at opsiges med 14 Dages Varsel som fæstet maanedsvist, fandtes Tyendel. § 9 uanvendelig.

Kbh. Ov. D. 19 Marts 1906, U. f. R. 1906 A p. 663.

Antaget efter det foreliggende, at Hotelkarle sædvanlig engageres maanedsvist.

ibid.

En Husbond anset efter Strfl. § 200, idet han fandtes at have overskredet Grænserne for den tilladte Hustugt overfor en 17aarig Tjenedreng.

Kbh. Ov. D. 28 Maj 1906, U. f. R. 1906 A p. 711.

II. Højere Tjenende hos Handlende og Fabrikanter.
Om Agenter og Rejsende, se Kommissionærer I A.

I et Tilfælde, hvor en Mand paastod at være engageret af en De-tailhandler som Bestyrer af en paatænkt Forretning med Ost og Smør

med 3 Maaneders Opsigelsesvarsel, medens Detailhandleren paastod at have engageret ham som underordnet Medhjælper kun for een Maaned, statureredes det i Mangel af Bevis, at vedkommende kun havde været engageret som Medhjælper, men at han havde Krav paa Opsigelse med 14 Dages Varsel til d. 1ste i en Maaned.

Sø-Hand. D. 11 Febr. 1897, U. f. R. 1897 p. 658.

Da en af et Vinhandlerfirma afskediget Ekspedient tidligere havde været ansat i 9 Aar hos en anden Vinhandler, og da han af Firmaet var engageret som Ekspedient med en aarlig Løn, der dog udbetaltes ugevis, kunde Firmaets ubeviste Anbringende om kun at have engageret ham paa Prøve ikke lægges til Grund. Antaget, at der tilkom ham et Opsigelsesvarsel af 3 Maaneder.

Sø-Hand. D. 4 Marts 1897, U. f. R. 1897 p. 872, Sø-Hand. T. 1897 p. 197.

I et Tilfælde, hvor en imellem en Fabrikant og hans Prokurist indgaaet Kontrakt indeholdt, at Forretningens Nettooverskud skulde deles lige imellem dem, at hver af dem à conto Udbyttet kunde hæve et opgivet Beløb maanedlig, og at disse Beløb skulde reduceres, hvis Forretningen ikke kunde svare saa meget, blev der i Fabrikantens Konkursbo nægtet Anerkendelse af Prokuristens Krav paa Gage for nogen Tid før og efter Konkurserklæringen, da Forretningen intet Udbytte havde givet.

Sø-Hand. Skiftedecis. 12 April 1897, U. f. R. 1897 p. 888, Sø-Hand. T. 1897 p. 231.

Et Forhold fra en Kommis' Side, der i og for sig kunde hjemle hans Bortvisning, kunde ikke benyttes som Bortvisningsgrund, da Principalen havde beholdt Kommisen 2 Dage efter at være blevet vidende om Sammenhængen.

Sø-Hand. D. 22 April 1897, Sø-Hand. T. 1897 p. 233.

En Ekspedient hos en Grosserer, der faa Dage efter at være fra-traadt sin Plads paany kom i Arbejde hos Grossereren, efter det foreliggende ikke antaget at kunne gøre Krav paa det ham tidligere tilkommende Opsigelsesvarsel af 3 Maaneder, men efter Forholdets Natur heller ikke at kunne fjernes uden Opsigelse. Antaget, at han kunde opsiges med 14 Dages Varsel til d. 1ste i en Maaned.

Sø-Hand. D. 6 Maj 1897, U. f. R. 1897 p. 911.

En Dame, der var ansat hos en Grosserer som Bogholderske, og som faktisk førte Korrespondance for ham, hvorhos hun oppebar 50 Kr. i maanedlig Løn, antaget efter Skik og Brug i slige Stillinger at have haft Krav paa Opsigelse med 3 Maaneders Varsel.

Sø-Hand. D. 17 Juni 1897, U. f. R. 1897 p. 1175.

En Vinhandler, der ved Købet af en Forretning havde ladet en i denne ansat Vinkyper gaa over i sin Tjeneste, antaget pligtig at give

denne, der af den tidligere Indehaver af Forretningen var engageret med det i slige Forhold sædvanlige Varsel af 3 Maaneder, et saadant Varsel, idet det maatte gaa ud over ham, at han ikke i Tide havde skaffet sig Opsigelsesvilkaaene at vide.

Sø-Hand. D. 26 Aug. 1897, Sø-Hand. T. 1897 p. 383.

Antaget, at en hos en Vinhandler ansat Bogholder, som paastod, at der tilkom ham 3 Maaneders Opsigelsesvarsel, havde godkendt Lovligheden af en ham med kortere Varsel givet Opsigelse, da han uden at gøre Indvendinger først havde modtaget Opsigelsen og derefter en Erindring om at være opsagt, og da han i Henhold til den givne Opsigelse uden videre havde forladt Tjenesten til den opgivne Tid.

Kbh. Ov. D. 1 Novbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 109.

En Købmand anset berettiget til at bortvise en hos ham ansat Ekspedient, idet denne, uden at have bevist at have udtrykkeligt eller stiltiende Samtykke dertil, havde aabnet de til Forretningen ankomne Breve.

Sø-Hand. D. 16 Septbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 168, Sø-Hand. T. 1898 p. 2.

En Handelsrejsende, der var engageret mod Provision og 15 Kr. daglig til Rejseudgifter, anset at have brudt Forholdet til sin Principal ved trods gentagne Forlangender at have nægtet under en Rejse, der var beregnet at vare 2½ Maaned, at tage tilbage til København for at give nærmere Oplysninger om nogle Ordre og modtage Instrukser, idet den Omstændighed, at han havde Forpligtelser mod en anden Principal, ikke kunde gøre Vægningen berettiget.

Sø-Hand. D. 14 Febr. 1898, U. f. R. 1898 p. 344, Sø-Hand. T. 1898 p. 83.

En af et Firma til d. 1 April opsagt Kontorist, der udeblev fra sin Plads ved Nytaar, fordi han ikke fik noget Nytaarsgratiale, tilpligtet, da han ikke havde Krav herpaa, i Erstatning til Firmaet at betale Halvdelen af et Fjerdingsaars Løn. Ikke fundet Hjæmmel i Tyendelovens Analogi til at paalægge ham Bøde.

Sø-Hand. D. 17 Marts 1898, Sø-Hand. T. 1898 p. 142.

En Grosserer, der havde engageret en Kontorist paa en Maaned paa Prøve imod en maanedlig Gage, navnlig til at besørge dansk, tysk og engelsk Korrespondance, saaledes at Kontoristen i Mangel af ny Aftale ved Maanedens Udløb skulde fratræde Pladsen, herefter anset uberettiget til ved Tiltrædelsesdagens Slutning at afskedige Kontoristen, uanset at dennes Evne til at korrespondere paa engelsk var mangelfuld. Tilkendt Kontoristen 1 Maanedes Gage.

Sø-Hand. D. 25 Aug. 1898, U. f. R. 1899 p. 45.

Spørgsmaal, om en Kontrakt, hvorved en senere falleret Detailhandler havde engageret en Mand i 3 Aar som Kommis og Bestyrer

af hans Forretning, var ophævet, og om Kommisen, der havde udført noget Arbejde for Detailhandleren, kunde afskediges af Konkursboet uden Varsel.

Sø-Hand. Skiftedecis. 24 Oktbr. 1898, Sø-Hand. T. 1899 p. 24.

En ved en Fabrik ansat Vævermester, der var engageret med fast Løn og 3 Maaneders Opsigelsesvarsel til d. 1ste i en Maaned, anset uberettiget til at forlade sin Plads d. 10 Jan., fordi Fabriken d. 1 Jan. var overgaaet til et Aktieselskab — idet hans Tjenesteforhold indtil da ikke var undergaaet nogen Forandring, da den forrige Ejer vedblivende hæftede for Lønnen og som administrerende Direktør for Selskabet udelukkende tilsaa Væversalen.

Vib. Ov. D. 9 Jan. 1899, U. f. R. 1899 p. 450.

En Købmand fundet ulovligt at have bortvist sin Kommis, skønt denne, der skulde aabne Butiken hver Morgen Kl. 7, oftere trods gentaget Vækning var mødt en eller flere Timer for sent, — idet Købmanden, der end ikke havde anbragt, at denne Forsømmelighed var den umiddelbare Anledning til Bortvisningen, ikke havde bevist, at Forholdet var udvist i de nærmeste Dage før Bortvisningen. (Dissens).

Vib. Ov. D. 16 Jan. 1899, U. f. R. 1899 p. 454.

En Detailhandler, der d. 30 Septbr. havde opsagt sin Kommis til d. 1 Novbr., anset uberettiget til at bortvise ham d. 9 Oktbr., fordi han til Stadighed kom $\frac{1}{2}$ Time for sent om Morgenen, da Detailhandleren ikke, naar han havde bebrejdet Kommisen dette, havde advaret ham om, at han vilde blive bortvist i Gentagelsestilfælde, ligesom Detailhandleren heller ikke ved den nævnte Opsigelse havde givet nogen Advarsel eller taget noget Forbehold.

Sø-Hand. D. 23 Marts 1899, U. f. R. 1899 p. 508, Sø-Hand. T. 1899 p. 131.

Udtalt, at en Kommis, der var engageret af en Købmand »med sædvanlig $\frac{1}{4}$ Aars Opsigelse«, i Mangel af Bevis for en lokal Sædvane, hvorefter Skiftetiden for Kommiser skulde være d. 1 Maj og 1 Novbr., maatte efter den ellers gældende Forstaaelse af de nævnte Ord kunne afskediges med 3 Maaneders Varsel til d. 1ste i en Maaned.

Kbh. Ov. D. 17 April 1899, U. f. R. 1899 p. 643.

Et Aktieselskab, der drev Maskinfabrikation, ikke fundet at have oplyst Omstændigheder, der kunde berettigge Selskabet til uden Varsel at afskedige en hos det ansat Ingeniør. Denne kun antaget at have Krav paa 1 Maanedes Gage, idet han ikke havde forelagt Retten saadanne Oplysninger, hvorefter det kunde statueres, at han havde Krav paa et længere Opsigelsesvarsel end $\frac{1}{2}$ Maaned, i hvilken Henseende det var uden Betydning, at hans Gage var fastsat til et vist Beløb aarlig.

Krim. D. 10 Decbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 851.

Udtalt, at selv om det af en Bogholder for et Aktieselskab udførte Arbejde var af den Beskaffenhed, at der under almindelige Omstændigheder var Formodning for et Engagement med 3 Maaneders Varsel, kunde der dog efter de med Forholdet forbundne særlige Omstændigheder ikke indrømmes Bogholderen et saadant Varsel, hvorimod et Varsel af 14 Dage til d. 1ste i en Maaned antoges at tilkomme ham.

Krim. D. 18 Febr. 1899, U. f. R. 1899 p. 857.

En Person, som var ansat som Formand paa en Cyklefabriks Reparationsværksted, hvor hans Hovedbeskæftigelse var at føre Tilsyn med Reparationerne, idet han bar Ansvar for, at disse blev færdige i rette Tid og var behørig udførte, men som selv deltog i Arbejdet og lønnedes med Maanedsgage, antaget ikkun at have Krav paa et Opsigelsesvarsel af 14 Dage.

Krim. D. 31 Oktbr. 1899, U. f. R. 1899 p. 900.

Da det, skønt der havde været forhandlet mellem A. og B. om, at B. skulde være Prokurist hos A., ikke imod A.s Benægtelse var oplyst, at det var kommet til en endelig og bindende Aftale, kunde B., der, kort før han mente at skulle tiltræde Pladsen, fra A. have faaet Meddelelse om, at denne betragtede Sagen som opgivet, ikke have Krav paa Erstatning.

H. R. D. 5 Oktbr. 1899, jfr. Sø-Hand. D. 18 Maj 1899, H. R. T. 1899 p. 320, U. f. R. 1899 p. 909, Sø-Hand. T. 1899 p. 357, jfr. p. 184.

I et Tilfælde, hvor en Dame, der var engageret til hos en Handlende at besørge Kontorarbejde mod maanedlig Løn, d. 3 Febr. under Forevisning af Lægeattest havde meddelt Principalen, at hun paa Grund af Sygdom maatte blive hjemme en Maanedstid, og hvor Principalen d. 4 s. M. ved Brev havde meddelt hende — der var sengeliggende til d. 28 Febr. — at hendes Engagement var ophævet fra 1 Febr., fandtes der at foreligge en uberettiget Opsigelse uden noget som helst Varsel. Da hun imidlertid havde undladt at besvare Brevet og ikke havde meldt sig til Tjeneste d. 1 Marts, fandtes hun at have mistet sin Ret til Løn for Tiden efter 1 Marts.

Sø-Hand. D. 24 Aug. 1899, U. f. R. 1899 p. 1023, Sø-Hand. T. 1899 p. 305.

Statueret i en af en Detaillist paa Landet i Jylland mod hans tidligere Kommis anlagt Sag, at Kommisens Paastand om at være fæstet maanedsviis ikke kunde have Formodningen mod sig, og at det maatte være Detaillistens Sag at bevise, at det var Sædvane paa den paagældende Egn, at Kommiser fæstedes halvaarsviis. Kommisens Paastand om at være fæstet maanedsviis fundet noget bestyrket ved, at Lønnen var udbetalt maanedsviis.

Vib. Ov. D. 13 Novbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 93.

En københavnsk Urtekræmmer ikke anset berettiget til at bortvise en Kommiss, fordi denne, der var engageret til at arbejde indtil Kl. 9 Aften, en Aften paa egen Haand havde lukket Butiken Kl. 8, eftersom Butiken ifølge en efter Kommissens Tiltrædelse af Pladsen truffet Aftale mellem hans Principal og de andre Urtekræmmere i Kvarteret skulde lukkes Kl. 8.

Sø-Hand. D. 18 Jan. 1900, U. f. R. 1900 p. 379, Sø-Hand. T. 1900 p. 66.

Urtekræmmeren ej heller anset berettiget til at bortvise Kommissen, der havde Kost og Logis hos ham, fordi Kommissen havde vægret sig ved at efterkomme en Ordre om Kl. 8 $\frac{1}{2}$ Aften at gaa op paa sit Kammer og i Stedet var gaaet ud paa Gaden.

ibid.

En Grosserer, som under en mundtlig Forhandling med en Mand var gaaet ind paa, at denne kunde forsøge sig som hans Repræsentant i Randers og som Vederlag oppebære en Provision af indsendte Ordre, fandtes efter Beskaffenheden af dette Forhold berettiget til at hæve det uden Opsigelse.

Sø-Hand. D. 31 Maj 1900, U. f. R. 1900 p. 762, Sø-Hand. T. 1900 p. 195.

En Mand, som havde været Kommiss hos en Grosserer, der drev Cykleforretning en gros, og som under Grossererens hyppige Rejser havde staaet som foresat for de andre i en gros Forretningen ansatte, fandtes at have haft Krav paa at opsiges med 3 Maaneders Varsel til d. 1ste i en Maaned, selv om han havde været ansat ikke med Aarsgage, men med Maanedsgage.

Sø-Hand. D. 19 Juli 1900, U. f. R. 1900 p. 779, Sø-Hand. T. 1900 p. 236.

Antaget, at en hos en Smedemester ansat Mand kun havde Krav paa 14 Dages Opsigelsesvarsel, da han som Regel kun skulde være til Stede fire Timer om Eftermiddagen for at føre Ordrebog og udskrive Regninger og passe Udstillingslokalet, medens han ikke havde ført Hovedbogen.

Hof. St. Skiftekt. Decis. 22 Decbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 247.

Om en Person, som i ca. 1 $\frac{3}{4}$ Aar havde været ansat hos en Ekviperingshandler, saaledes at hans Virksomhed særlig bestod i ved Henvendelse til ankomne Søfolk at skaffe Ekviperingshandleren Købere, og som oppebar en fast maanedlig Løn samt visse Procent af de ved hans Virksomhed afsatte Varers Beløb, fandtes det ikke oplyst, at hans Stilling havde været en saadan, at han kunde gøre Krav paa den for egentlige Kommiser og faste Pladsagenter sædvanmæssige Opsigelsesfrist af 3 Maaneder.

Sø-Hand. D. 17 Jan. 1901, U. f. R. 1901 p. 348, Sø-Hand. T. 1901 p. 105.

Derimod tilkendtes der ham, der var blevet opsagt d. 1 April til Fratrædelse straks, den vedtagne faste Løn for Maaneden til d. 1 Maj med Renter.

ibid.

En Mand, der af Ejeren af et Svineslagteri ved skriftlig Kontrakt var antaget som Svineopkøber mod et maanedligt Honorar af 100 Kr. + Provision for hvert indkøbt Svin samt saaledes, at Forholdet af begge Parter kunde opsiges med 6 Maaneders Varsel, og som, efterat Slagteriet var gaaet over til et Aktieselskab, i ca. 3 Aar havde arbejdet for Selskabet for samme Vederlag som før, men uden at der var afsluttet nogen Kontrakt mellem ham og Selskabet, fandtes ikke at have Krav paa den nævnte usædvanlige Opsigelsesfrist.

Vib. Ov. D. 4 Marts 1901, U. f. R. 1901 p. 373.

Derimod fandtes han efter sin Stilling at have Krav paa at opsiges med 3 Maaneders Varsel, og der tilkendtes ham derfor det faste Honorar for 3 Maaneder, men ingen Provision, da Selskabet havde haft Ret til til enhver Tid at standse Opkøbet af Svin.

ibid.

En Bogholderske hos en Grosserer, som d. 10 Septbr. blev opsagt til d. 1 Oktbr., men efter at have gjort gældende, at der tilkom hende 3 Maaneders Varsel, forblev i Pladsen til 15 Decbr., da Grossereren udbetalte hende Halvdelen af Lønnen for Decbr. og forlangte, at hun straks skulde forlade Pladsen, hvad hun ogsaa gjorde, fandtes at have Krav paa Restlønnen for Decbr., m. H. t. hvilken hun paastod at have taget Forbehold, idet intet Hensyn kunde tages til Grossererens ubestyrkede og usandsynlige Anbringende, at hun ved sin Opræden havde frafaldet sine Indsigelser i saa Henseende.

Sø-Hand. D. 25 April 1901, Sø-Hand. T. 1901 p. 194.

Udtalt, at en Kommis, der af sin Principal, som var Detailhandler eller Urtekræmmer, uden berettiget Grund var blevet afskediget uden noget Varsel, efter Forholdene, som de nu ere i vedkommende Forretningsbranche, kun havde Krav paa 14 Dages Opsigelsesvarsel til den 1ste i en Maaned.

Sø-Hand. D. 27 Juni 1901, U. f. R. 1901 p. 806, Sø-Hand. T. 1901 p. 306.

En som Medhjælper paa et Aktieselskabs Lager med en maanedlig Løn af 75 Kr. ansat Mand fandtes ikke at have Krav paa 3 Maaneders Opsigelsesvarsel.

Krim. D. 4 Decbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 907.

En paa en Cementfabrik som anden Maskinmester ansat fagudlært Maskinmester, som lønnedes med en aarlig Løn af 1400 Kr., der be-

taltes maanedvis bagud, fandtes at have Krav paa 3 Maaneders Opsigelsesvarsel.

Krim. D. 5 Jan. 1901, U. f. R. 1901 p. 913.

En Mand, der i 18 Aar havde været ansat som Mestersvend og Regnskabsfører hos en Dampmøller, og hvis Løn, i de sidste Aar 30 Kr. ugentlig, altid var blevet betalt ugevis bagud, fandtes at have kunnet afskediges ved Slutningen af en Uge uden Varsel.

Krim. D. 15 Jan. 1901, U. f. R. 1901 p. 916.

En Mand, der mod en aarlig Gage af 1200 Kr., der udbetaltes maanedvis, var ansat som Ekspedient paa en mindre Rammefabrik, hvor han ledede Arbejdet, deltog i det skriftlige Arbejde saavel som i Arbejdet med Billeders Indramning og besørgede Ekspeditionen i Fabrikens Butik, fandtes kun at have Krav paa 14 Dages Opsigelsesvarsel.

Krim. D. 12 Oktbr. 1901, U. f. R. 1901 p. 927.

En Stilling som Mester ved et Teglværk henført under de Tjenesteforhold, som Konkursl. § 33 Nr. 2 f har for Øje.

Vib. Ov. D. 2 Septbr. 1901, U. f. R. 1901 p. 952.

I et Tilfælde, hvor en Teglværksejer var gaaet fallit i Juni 1900, blev Teglmesteren, hvem der bl. a. var tilsagt et i Forhold til Mængden af Teglværksprodukterne bestemt Vederlag, kendt berettiget til at erholde Udlæg i Konkursboet for et Tjenestevederlag — beregnet i Forhold til den Indtægt, som Stillingen havde kunnet paaregnes regelmæssigt at ville afkaste — for Tiden indtil d. 1 April 1901, til hvilken Tid Forholdet først kunde opsiges.

ibid.

Udtalt, at den Omstændighed, at Ejeren ikke havde drevet Teglværket i 1900, og at Boet ikke havde genoptaget Virksomheden, ikke kunde gøre Teglmesterens Stilling ringere.

ibid.

At en som Kontorist og Bogholder hos en Købmand i Randers ansat Person, der oppebar en maanedlig Løn, men ikke fik Kost og Logis, Paaskelørdag Kl. 6 à 7 Efterm. uden Tilladelse havde forladt Forretningen og var rejst til sit Hjem i Aalborg og først havde indfundet sig i Forretningen Kl. 10 à 11 Form. den følgende Tirsdag, fandtes ej at berettige Principalen til at afskedige ham uden Varsel, da han ofte tidligere uden Paatale havde forladt Forretningen Kl. 6 à 7, og da det alene skyldtes den Omstændighed, at han var kommet for sent til det første Tog fra Aalborg, at han først indfandt sig Kl. 10 à 11 om Tirsdagen.

Vib. Ov. D. 23 Septbr. 1901, U. f. R. 1901 p. 967.

Nævnte Kontorist og Bogholder, hvis maanedlige Løn var 100

Kr., fandtes at have Krav paa at opsiges med 3 Maaneders Varsel til d. 1ste i en Maaned.

ibid.

Antaget, at en hos et Haandværkerfirma ansat Dame, der var beskæftiget ved Bogholderiet og udførte alt forefaldende Kontorarbejde, havde Krav paa 3 Maaneders Opsigelsesvarsel, uanset at hendes Løn udbetaltes maanedsviis. Den Omstændighed, at hun mulig ikke ved Opsigelsen eller Fratrædelsen havde taget udtrykkelig Reservation, fandtes ikke at berøve hende Retten til at indtale sit yderligere Lønningskrav.

Hof. St. D. 22 Juli 1901, U. f. R. 1901 p. 1000.

Antaget, at en Entreprenør ikke havde været berettiget til at bortvise sin Bogholder, fordi denne nægtede at udføre et Byærinde, da Formodningen ikke kunde være for, at Bogholderen havde været pligtig at udføre Byærinder, og da der ikke saas at have været nogen Nødvendighed for, at det paagældende Ærinde udførtes af ham.

Kbh. Ov. D. 21 Oktbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 20.

En Person, der i 20 Maaneder havde arbejdet for et Handelsfirma, først som Lagerist og senere som Rejsende, imod maanedlig Løn, der udgjorde først 100 Kr. og senere 150 Kr., fandtes under disse Omstændigheder, selv om han først kun var antaget paa Prøve, at være traadt i fast Tjeneste hos Firmaet, saaledes at han havde Krav paa Opsigelse med 3 Maaneders Varsel.

Sø-Hand. D. 4 Juli 1901, U. f. R. 1902 A p. 33, Sø-Hand. T. 1901 p. 316.

En Udtalelse af ham til en af Firmaets Chefer om, at han ønskede at fratræde, forstaaet som sigtende til, at han vilde fratræde om 3 Maaneder paa d. 1ste i Maaneden.

ibid.

At et Handelsfirmas Forvalter, der ikke selv havde Nøgle til Firmaets Lokale i Københavns Frihavn, af en anden Funktionær uopfordret havde faaet overladt dennes Nøgle til dette Lokale samt havde benyttet den til en Søndag at lukke sig ind i Lokalet i en, som det maatte antages, ikke utilladelig Hensigt, fandtes ikke at berettige Firmaet til at afskedige Forvalteren uden Varsel.

Sø-Hand. D. 8 Aug. 1901, Sø-Hand. T. 1901 p. 388.

Antaget, at en Mand, der mod fast maanedlig Løn, Provision og Diæter besørgede Lagerarbejde for en københavnsk Grosserer og tillige rejste for denne, maatte have Krav paa 3 Maaneders Opsigelsesvarsel til den 1ste i en Maaned.

Sø-Hand. D. 29 Aug. 1901, U. f. R. 1902 A p. 245, Sø-Hand. T. 1902 p. 20.

At han havde stillet sig uvillig overfor Grossererens Anmodning

til ham om paa en Rejse at skaffe Underskrifter fra Kunderne paa Anbefalinger for Grossererens Fabrikata, kunde ikke berettige Grosserereren til at afskedige ham med kortere Varsel, da han efter sin Stilling ikke havde været pligtig at overtage dette Hverv, for hvilket han ogsaa skulde have haft særlig Godtgørelse.

ibid.

Udtalt, at en Mand, der arbejdede som Bogholder for et Handelsfirma mod et aarligt Vederlag af 2600 Kr., der hævedes ugevis, havde Krav paa 3 Maaneders Opsigelse.

Sø-Hand. D. 12 Septbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 252, Sø-Hand. T. 1902 p. 30.

Han, som var blevet lovligt opsagt til d. 1 Juli, men d. 30 Juni af Principalen var blevet anmodet om at fortsætte, uden at der blev truffet nærmere Aftale om Vilkaarene, og som en Maaned senere var blevet afskediget, fandtes at have været beføjet til at gaa ud fra, at Forholdet fortsattes uforandret ganske som tidligere, saaledes at der til en fornyet lovlig Opsigelse igen vilde kræves 3 Maaneders Varsel. (Dissens).

ibid.

En forhenværende Grosserer, som efter mundtlig Aftale havde udført Bogholderiarbejde for en Grosserer i ca. 3 Timer daglig fra 1 Maj til 5 Juni, og som efter derpaa at have været syg i nogle Dage afskedigedes uden Varsel, fandtes, skønt Principalen bestred, at han var fast antaget, at have Krav paa samme Løn for Juni Maaned, som han havde oppebaaret i Maj, men derimod ikke at have Krav paa at opsiges med 3 Maaneders Varsel.

Sø-Hand. D. 24 Oktbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 278, Sø-Hand. T. 1902 p. 75.

En Manufakturhandler, som en Lørdag Aften havde paalagt sin Ekspeditrice at møde i Forretningen den næste Søndag Morgen, og som, da hun nægtede dette, havde opsagt hende til d. 1ste i den følgende Maaned samt gentaget sit Paalæg, men uden at tale om Bortvisning, fandtes ikke at have været berettiget til, da Ekspeditricen udeblev om Søndagen, at bortvise hende, eftersom hun ifølge det passerende havde været berettiget til at gaa ud fra, at hendes Undladelse af at komme ialfald ikke vilde have anden Følge end den stedfundne Opsigelse.

Sø-Hand. D. 26 Juni 1902, U. f. R. 1902 A p. 702, Sø-Hand. T. 1902 p. 257.

Udtalt, at det er det almindelige, at Ekspeditricer i Detailmanufakturforretninger, naar de ere antagne med Maanedsløn, kun have Krav paa at opsiges med 14 Dages Varsel.

ibid.

En Dame, som med en maanedlig Løn af 50 Kr. havde været ansat som Kassererske hos et Aktieselskab, der drev Handel og Fabriksvirksomhed, fandtes, efter hvad der forelaa om Forretningens Karakter og hendes Virksomhed, alene at have haft Krav paa Opsigelse med 14 Dages Varsel til d. 1ste i en Maaned.

Sø-Hand. D. 25 Septbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 61, Sø-Hand. T. 1902 p. 339.

At nævnte Dame ikke havde efterkommet en Tilkendegivelse fra Selskabets Bestyrelse om, at hun skulde sikre sig ved at tegne en Sygdomsforsikring, kunde ikke berettige Bestyrelsen til i et indtruffet Sygdomstilfælde at afskedige hende uden Varsel.

ibid.

En forhenværende Skibsfører, som mod en maanedlig Løn af 100 Kr. var engageret af en Grosserer til at føre Tilsyn med Ladning og Losning af dennes Skibe og deltagte i Pakhusarbejde, fandtes at have Krav paa at opsiges med 3 Maaneders Varsel.

Sø-Hand. D. 27 Novbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 225, Sø-Hand. T. 1902 p. 388.

At nævnte Mand ikke havde efterkommet en Ordre, som to hos Grossereren ansatte unge Kontorister i en Tredjemands Pakhus havde givet ham om at deltagte i at veje og pakke Fisk — hvilket Arbejde efter hans Stilling ikke i Alm. kunde paahvile ham — fandtes ikke at være lovlig Bortvisningsgrund.

ibid.

I et Tilfælde, hvor en Person havde tjent hos et Handelsfirma for en maanedlig Løn af 80 Kr. og væsentlig havde fungeret som Lagerekspedient, Kontorist og Rejsende, fandtes Opsigelsesvarslet fra begge Sider at have været 3 Maaneder.

Sø-Hand. D. 11 Decbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 245, Sø-Hand. T. 1903 p. 18.

At den ene af Firmaets Indehavere var udtraadt og den anden død, hvorefter sidstnævntes Enke havde fortsat Forretningen under samme Firma, fandtes ikke at berettige den ovennævnte Medhjælper til at forlade Tjenesten uden Varsel.

ibid.

Skønt en som Bogholderske og Ekspeditrice hos en Grosserer ansat Dame i Løbet af en bestemt Maaned oftere havde vist sig for-sømmelig i sit Arbejde, fandtes hun dog at have Krav paa den fulde betingede Løn, da Grossereren trods hendes Forsømmelser havde beholdt hende i sin Tjeneste Maaneden ud.

Sø-Hand. D. 15 Jan. 1903, Sø-Hand. T. 1903 p. 42.

Statueret, at en Handlende havde været uberettiget til at bortvise

sin Ekspeditrice, der i 2 Dage ikke var mødt i Forretningen, da dette efter hendes Paastand — der var noget bestyret ved en Lægeudtalelse om hendes Helbredstilstand overhovedet — var begrundet i Sygdom.

Sø-Hand. D. 7 Maj 1903, Sø-Hand. T. 1903 p. 185.

Da en Dame, der var blevet antaget af en Grosserer som Korrespondent med bestemt Kontortid og fast maanedlig Gage, senere havde truffet ny mundtlig Aftale med Grossererens om mindre Arbejdstid og mindre Gage, fandtes der ikke at kunne tages Hensyn til den oprindelige Aftale om 1 Maanedes Opsigelsesvarsel. Derimod fandtes Opsigelse at kunne ske med 14 Dages Varsel. Analogien af Tyendel. § 47 bragt til Anvendelse.

Sø-Hand. D. 28 Maj 1903, U. f. R. 1903 A p. 680, Sø-Hand. T. 1903 p. 217.

En i en Cigarhandel ansat Ekspedient, der var lønnet ugevis med fast Løn foruden Kost og Logis, fandtes efter sin Stilling kun at have Krav paa at opsiges med en Uges Varsel.

Sø-Hand. D. 28 Maj 1903, U. f. R. 1903 A p. 682.

I Detailhandelen med Manufakturvarer findes ingen almindelig Coutume om, hvilket Opsigelsesvarsel der tilkommer en med fast maanedlig Løn engageret Ekspeditrice.

Gross. Soc. Resp. 8 April 1902, U. f. R. 1903 A p. 696, Sø-Hand. T. 1902 p. 237.

En Instrumentmager, der havde antaget A. som Medhjælper i sin Forretning, idet han tilsikrede ham et Vederlag af 2000 Kr. for det første Aar, fandtes at have haft Føje til at afskedige A., da denne efterhaanden havde vist sig ganske ubrugelig i Forretningen. For det halve Aar, A. havde arbejdet i Forretningen, tilkendtes der ham 1000 Kr.

H. R. D. 9 Febr. 1903, jfr. Hof. St. D. 9 Decbr. 1901, H. R. T. 1902 p. 676, U. f. R. 1903 B p. 146.

Den Omstændighed, at en Dame, der havde arbejdet i et Lagerlokale, og som oprindelig var engageret mod ugevis Betaling, senere havde faaet Betalingen indrømmet for 1 Maaned ad Gangen, kunde ikke give hende Krav paa et Opsigelsesvarsel af 14 Dage.

Sø-Hand. D. 13 Aug. 1903, Sø-Hand. T. 1903 p. 298.

Statueret efter det foreliggende, at en ung Kontorist hos en Hotelforpagter alene var antaget paa Prøve og kunde opsiges uden Varsel. Formodningen maatte være for, at han foruden Kosten skulde have en passende Løn, hvilken efter Omfanget af hans Arbejde af Retten fastsattes til 30 Kr. om Maaned.

Sø-Hand. D. 26 Novbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 294, Sø-Hand. T. 1904 p. 37.

En som Lagerist med maanedlig Gage af 150 Kr. engageret Kommis antaget at have Krav paa et Opsigelsesvarsel af 3 Maaneder.

Sø-Hand. D. 14 Jan. 1904, U. f. R. 1904 A p. 597, Sø-Hand. T. 1904 p. 106.

En Tegner og Konstruktør hos et Maskin- og Skibsbyggeri antaget at have gjort sig skyldig i en saa alvorlig Fejl i sit Arbejde, at hans Principaler under Hensyn til en tidligere begaaet alvorlig Fejl maatte være berettigede til at afskedige ham uden Varsel.

Sø-Hand. D. 21 Jan. 1904, Sø-Hand. T. 1904 p. 122.

Ifølge gældende Coutume har en med 125 Kr. maanedlig Gage lønnet Kontorist hos et større københavnsk Skibsværft Krav paa et Opsigelsesvarsel af 3 Maaneder.

Gross. Soc. Resp. 25 Septbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 677.

En Person, der var ansat hos en Grosserer med maanedlig Løn, saaledes at han besørgede hele Bogføringen samt Ind- og Udbetalinger, idet han sædvanlig havde Nøglen til Kassen, antaget at have Krav paa 3 Maaneders Opsigelsesvarsel, uanset at han tillige udførte andre mere underordnede Forretninger.

Sø-Hand. D. 25 Novbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 296, Sø-Hand. T. 1905 p. 40.

En af Principalen paa den Dag, da Bogholderen efter Opsigelse med utilstrækkeligt Varsel skulde forlade Pladsen, stillet Opfordring til ham om at blive i Tjenesten, til han kunde blive behørig opsagt, fandtes han ikke pligtig at efterkomme.

ibid.

Skønt en kvindelig Afdelingschef i en Forretning trods Paamindeelse gentagne Gange havde overtraadt Forretningens Ordensreglement ved uden at meddele Grunden at komme endog flere Timer for sent i Forretningen, fandtes hendes Afskedigelse uden Varsel uberettiget, da hendes Forsømmelse efter hendes bestyrkede Anbringende skyldtes Sygdom, og da Bortvisningen var sket uden nogensomhelst Under-søgelse i saa Henseende.

Sø-Hand. D. 8 Decbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 306, Sø-Hand. T. 1905 p. 73.

En med 3 Maaneders Opsigelsesvarsel engageret Prokurist, der ubeføjet havde forladt sin Plads, antoges vel ikke ifølge Analogien af Tyendel. § 47 at kunne idømmes Bøde og tilpligtes at betale som Godtgørelse Halvdelen af Lønnen for 3 Maaneder, men derimod ifølge Forholdets Natur og den til Grund for nævnte § liggende Betragtning at maatte betale en af Retten fastsat Erstatning.

Sø-Hand. D. 13 April 1905, U. f. R. 1905 A p. 512, Sø-Hand. T. 1905 p. 227.

Udtalt, at en Kontrakt om Engagering af en Kommis ikke kunde opsiges til Ophør til det Tidspunkt, da den skulde være traadt i Kraft.

Sø-Hand. D. 18 Maj 1905, Sø-Hand. T. 1905 p. 260.

En Kvinde, der var ansat hos en Skibsprovianderingshandler mod en maanedlig Løn af 16 Kr. samt Kost, Logis og Vask og med et Opsigelsesvarsel af 14 Dage, og hvis Arbejde væsentlig havde bestaaet i Butiksekspektion, om hun end ogsaa havde udført andet Arbejde, antoges, navnlig fordi Pladsen var averteret under Overskrift Butiksjomfru, og fordi hun ikke havde Skudsmaalsbog, ikke at kunne be-
tragtes som Tyende.

Sø-Hand. D. 18 Maj 1905, U. f. R. 1905 A p. 524, Sø-Hand. T. 1905 p. 261.

Principalen anset uberettiget til at bortvise hende, fordi hun en Aften efter endt Arbejde trods hans udtrykkelige Forbud var gaaet ud.
ibid.

En Handlende havde leveret en Bogholder en kvitteret Regning til Inkassation, og ved en Misforstaaelse fra Bogholderens Tjenestepiges Side var denne Regning blevet udleveret til vedkommende Debitor, som derpaa vægrede sig ved at betale den under Anbringende af, at han alt havde betalt den. Statueret, at Bogholderen e. O. ej havde gjort sig skyldig i en saadan Forsømmelse, at han kunde anses pligtig at betale Regningens Paalydende.

Sø-Hand. D. 22 Juni 1905, Sø-Hand. T. 1905 p. 330.

Antaget, at et hos en Grosserer ansat 17aarigt Menneske, der i Løbet af ca. 3 $\frac{1}{2}$ Aar var avanceret til at føre et vist selvstændigt Tilsyn med Lageret, havde Krav paa at opsiges med 3 Maaneders Varsel.

Sø-Hand. D. 8 Septbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 134, Sø-Hand. T. 1905 p. 366.

Udtalt, at den Omstændighed, at en Handelskommis paa Grund af uforskyldt Sygdom var forhindret fra at udføre sit Arbejde, ikke kunde betage ham hans Ret til Løn indtil den Dag, til hvilken han lovlig kunde opsiges, naar der da ikke var Tale om et længere Opsigelsesvarsel end i det foreliggende Tilfælde, nemlig 3 Maaneder.

Sø-Hand. D. 28 Decbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 469.

Ej fundet godtgjort, at der eksisterer en Coutume om, at Ekspe-
ditricer, ansatte i Detailmanufakturhandelen, ere pligtige at møde i For-
retningen Skærtorsdag og Langfredag til Statusopgørelse.

Sø-Hand. D. 28 Decbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 469.

Jfr. Gross. Soc. Resp. 11 Aug. 1905, U. f. R. 1906 A p. 487.

En med 6 Maaneders Opsigelse engageret Værkfører, der var op-
sagt d. 19 Juni til Fratræden d. 1 Januar, men hvis Tjenestefor-

hold ophørte som Følge af Principalens Konkurs d. 13 Juli, antaget at have et privilegeret Lønkrav for Tiden lige til 1 Januar.

Sø-Hand. Skiftedecis. 13 Marts 1905, U. f. R. 1906 A p. 471, Sø-Hand. T. 1906 p. 103.

En Forretningsfører for et i Maj 1903 falleret Aktieselskab, som i 1901 var engageret med en maanedlig Gage af 400 Kr. og 5 Aars Uopsigelighed, og som ledede den daglige Forretning uden at have Prokura eller noget med Pengeaffærerne at gøre, indrømmedes der efter Paastand et privilegeret Krav paa Løn for Tiden fra 1 Decbr. 1902 til 1 Decbr. 1903. Udtalt, at der intet var oplyst om, at det kunde lægges ham til Last, at han ikke havde udført noget Arbejde for Selskabet, efterat dette i Decbr. 1902 var traadt i Likvidation.

Sø-Hand. Skiftedecis. 21 Aug. 1905, Sø-Hand. T. 1906 p. 110.

En af en Bogholder mod et Bankinstitut anlagt Lønsag afvist ex officio som ikke hørende under Politiret.

Krim. D. 10 Marts 1906, U. f. R. 1906 A p. 507.

En af en Maskinfabrikant som Agent engageret Person havde under en større Bøde forpligtet sig til ikke at benytte nogen Oplysning, Kalkulation m. m., som han under sit Engagement kom i Besiddelse af, udenfor Fabrikantens Forretninger eller Interesser. Spørgsmaal, om han, der var frattraadt Pladsen hos Fabrikanten, var ifaldet nævnte Bøde. Dette ikke antaget, idet det bl. a. fandtes betænkeligt at gaa ud fra, at han ved nævnte Bestemmelse skulde have afskaaret sig fra i andres Interesse at benytte de Erfaringer, han maatte have erhvervet hos Fabrikanten, eller det Kendskab til Kunder, han maatte have opnaaet under sin Virksomhed hos samme.

Hof. St. D. 8 Jan. 1906, U. f. R. 1906 A p. 610.

Statueret, at den Omstændighed, at der i en Grossererers Forretning sædvanlig udbetaltes Tantième eller Gratiale til Funktionærene ved Regnskabsaarets Slutning, ikke kunde give en afskediget Funktionær noget retligt Krav paa saadan Udbetaling.

Sø-Hand. D. 11 Jan. 1906, U. f. R. 1906 A p. 772.

Tyendelovens Bestemmelser om Bødestraf erklærede uanvendelige i Forholdet mellem en Købmand og hans Kommis.

Sø-Hand. D. 11 Jan. 1906, U. f. R. 1906 A p. 773, Sø-Hand. T. 1906 p. 122.

En Købmand søgte en Kommis til Betaling af Erstatning, fordi han var ulovligt bortgaaet af Tjenesten. Kommisen paastod, at Tjenesteforholdet var ophævet efter Overenskomst. Da intet nærmere var oplyst til Støtte for nogen af de givne Fremstillinger, frifandtes Kommisen.

ibid.

En Dame, paa hvis Næringsbevis en paatænkt Isenkramforretning, til hvilken hun var engageret, skulde drives, fandtes at have Krav paa 3 Maaneders Opsigelse, uanset om hun var antaget som Bestyrer eller Ekspeditrice.

Sø-Hand. D. 2 Febr. 1906, U. f. R. 1906 A p. 787, Sø-Hand. T. 1906 p. 149.

En Direktrice i en Modeforretning anset berettiget til at forstaa en hende d. 7 Oktbr. 1905 tilstillet Skrivelse fra Forretningens Indehavere om, at hendes Helbred befrygtedes ikke at strække til, og at hendes Plads derfor vilde være at fratræde til 1 November, som en ensidig og endelig Ophævelse af Tjenesteforholdet fra Forretningens Side. Da der efter hendes Stilling maatte tilkomme hende 3 Maaneders Opsigelse, tilkendtes der hende Løn til 1 Febr. 1906.

H. R. D. 22 Juni 1906, jfr. Sø-Hand. D. 2 Febr. 1906, H. R. T. 1906 p. 326, U. f. R. 1906 A p. 837, Sø-Hand. T. 1906 p. 267.

Efter det foreliggende antaget, at en paa en Grosserers Kontor ansat Dame havde Krav paa 3 Maaneders Opsigelse.

Kbh. Ov. D. 9 Juli 1906, U. f. R. 1906 A p. 881.

At en Ekspeditrice en Aften i Ugen, paa hvilken hun tidligere havde haft Ret til at forlade Forretningen Kl. 7 Aften — hvilken Tilalelse imidlertid var taget tilbage — havde forladt Forretningen ved sædvanlig Lukketid Kl. 8 i Stedet for, som hun skulde, at blive endnu en halv Time for med Forretningens 8 andre Ekspeditricer at deltage i Oprydningsarbejdet, ansaas ej for tilstrækkelig Grund til Bortvisning. — Kostpenge tilkendt hende med 1 Kr. pr. Dag.

Sø-Hand. D. 5 April 1906, U. f. R. 1906 A p. 933, Sø-Hand. T. 1906 p. 209.

Fundet betænkeligt at statuere, at en Ekspeditrice havde forstaaet eller burde have forstaaet en Udtalelse af Principalen som en Opsigelse.

Sø-Hand. D. 11 April 1906, Sø-Hand. T. 1906 p. 227.

En saakaldet »Lagerformand«, hvis Stilling dog nærmest syntes at kunne karakteriseres som en Arbejdsformands, ikke anset berettiget til 3 Maaneders Opsigelse.

Sø-Hand. D. 26 April 1906, U. f. R. 1906 A p. 944, Sø-Hand. T. 1906 p. 283.

En Grosserer, der overfor en Mand, som havde været ansat i hans Forretning, havde Bevisbyrden for sin Paastand om, at et Opsigelsesvarsel paa 3 Maaneder ved Aftale var forandret til 1 Maaned, og intet havde oplyst til Støtte derfor, provocerede — for om muligt at faa Stof til et Bevis for, at Modparten selv var gaaet ud fra, at Varslet var kortere end 3 Maaneder — denne til at oplyse, hvilke andre Pladser han havde søgt, og med hvilket Varsel disse skulde tiltrædes. Modparten ej anset pligtig at efterkomme disse Provokationer.

Sø-Hand. D. 6 Juli 1906, U. f. R. 1906 A p. 961, Sø-Hand. T. 1906 p. 340.

En Grosserer havde d. 14 Febr. opsagt sin Bogholderske til Fra-trædelse d. 1 Marts. Da hun, der efter sin Stilling havde Krav paa at opsiges med 3 Maaneders Varsel, efter det foreliggende maatte be-tragtes som endelig opsagt, tilkendtes der hende Løn for Maane-derne Marts til Maj, idet der intet Hensyn toges til, at Grossereren d. 1 Marts havde tilbudt hende at blive hos ham i 3 Maaneder, og at hun havde afvist dette Tilbud.

H. R. D. 26 Marts 1907, jfr. Sø-Hand. D. 25 Maj 1906, H. R. T. 1907 p. 47, U. f. R. 1907 A p. 567, jfr. 1906 A p. 955, Sø-Hand. T. 1907 p. 198, jfr. 1906 p. 325.

III. Andre Tjenende.

Se Dagleje.

En Apoteker anset berettiget til at bortvise sin Provisor, da denne under Apotekerens Fraværelse paa en Rejse, hvor Opsynet med Apo-teket var ham betroet, trods Apotekerens Forbud havde i Apotekets Vagtlokale afholdt et støjende Drikkegilde ud paa Natten sammen med andre af Apotekerens Medhjælpere og dennes Piger, hvilke han havde opfordret til at deltage. Fundet uden Betydning, at Bortvisningen først fandt Sted 4 Dage efter Apotekerens Hjemkomst.

Kbh. Ov. D. 17 Maj 1897, U. f. R. 1897 p. 732.

En med maanedlig Gage lønnet Medarbejder ved et Blad efter sin Stilling antaget lovlig at kunne opsiges med 14 Dages Varsel til d. 1 i en Maaned.

Hof. St. D. 14 Juni 1897, U. f. R. 1897 p. 818.

Efter det oplyste anset som Coutume i København mellem Værts-husholdere og de hos dem spillende Musikere, at Forholdet i Mangel af anden Aftale kunde hæves af enhver af Parterne uden Opsigelse. At en saadan Musikers Løn var fastsat ugevis og faktisk var blevet betalt en Gang om Ugen, kunde ikke føre til at betragte Forholdet som stiftet ugevis.

Kbh. Gældsk. D. 20 Marts 1897, U. f. R. 1897 p. 834.

I et Tilfælde, hvor en gift Skuespillerinde var engageret ved et Teater for en bestemt aarlig Gage, at udbetale maanedlig bl. a. paa Vilkaar, at hvis hun ved Sygdom var forhindret i at udføre Teater-tjeneste i længere Tid end 30 Dage, skulde hun ingen Gage have for den overskydende Tid, fandtes hun berettiget til Gage for en Maaned, hvori hun havde haft Forfald paa Grund af Svangerskab, der i Mangel af anden Bestemmelse, særlig under Hensyn til Kontrakts-forholdets Varighed og hendes Stilling som gift Kone ved Kontraktens Indgaaelse, maatte sættes i Klasse med Sygdomsforfald.

H. R. D. 26 Oktbr. 1897, jfr. Hof. St. D. 23 Novbr. 1896, H. R. T. 1897 p. 506, U. f. R. 1897 p. 1120.

At en som Bestyrer af et Andelsbageri antaget Mand havde samtykket i at forlade Stillingen uden Varsel, fandtes ikke bevist ved en Udtalelse af dette Indhold i Bageriets Bestyrelsesprotokol, der hverken var oplæst for eller underskrevet af Bestyreren, som end ikke havde overværet hele det paagældende Bestyrelsesmøde.

H. R. D. 11 Novbr. 1897, jfr. Kbh. Ov. D. 18 Maj 1896, H. R. T. 1897 p. 567, U. f. R. 1898 p. 26.

Da Bestyreren fandtes ulovlig bortvist, tilkendtes der ham en Erstatning beregnet efter de Indtægter, han vilde have haft, hvis han den paagældende Dag var blevet opsagt med lovligt Varsel.

ibid.

Københavns Magistrat anset beføjet til at suspendere en ved Stadens Desinfektionsanstalt med Maanedsgage og med en Maanedes Opsigelse ansat Formand, der var blevet arresteret som mistænkt for Besvigelser mod Kommunen — for hvilket Forhold han senere domfældtes — med den Virkning, at hans Krav paa Gage ophørte under Suspensionstiden, der umiddelbart paafulgte af hans Afskedigelse efter Opsigelse.

Hof. St. D. 15 Novbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 117.

En Enke anset berettiget efter Forholdets Natur til — med sædvanligt 3 Maaneders Varsel — at opsiges en Bestyrer af hendes Forretning, uanset at Bestyreren ved den mellem Parterne oprettede Kontrakt havde faaet Ret til at kræve sig Forretningen overdraget, enten naar Enken gennem det aarlige Overskud havde faaet en vis Sum ud betalt, eller til enhver Tid imod at betale, hvad der resterede af denne Sum.

H. R. D. 5 Jan. 1898, jfr. Hof. St. D. 31 Aug. 1896, H. R. T. 1897 p. 719, U. f. R. 1898 p. 214.

En Skuespiller, som ifølge sit Engagement var pligtig at udføre de Syngpartier, der maatte blive overdragne ham, ikke fundet at have gjort sig skyldig i Kontraksbrud ved at returnere et ham sendt Syngparti med Bemærkning, at han ikke kunde paatage sig Udførelsen heraf, medmindre Partiet blev transponeret.

Hof. St. D. 17 Jan. 1898, U. f. R. 1898 p. 305.

Udtalt, at efter Omfanget af den Myndighed, som var tillagt Forretningsføreren for et Færge-Aktieselskab, hvis Stifter han var, og hvis Forretningsfører han blev ifølge Selskabets Love, kunde det ham tillagte maanedlige Honorar — som tillige var Vederlag, fordi han havde haft Ideen til Selskabets Dannelse, gjort Forarbejder dertil og overdraget sin Bevilling til Selskabet — ikke betragtes som en tjenendes Løn, der, jfr. Konkursl. § 33 Nr. 2 f, kunde være berettiget til Dækning forud for anden Gæld.

H. R. D. 14 Oktbr. 1898, jfr. Kbh. Auktionsrets Kend. 18 Maj 1897, H. R. T. 1898 p. 423, U. f. R. 1898 p. 903.

Antaget, at en af et Aktieselskab for en vis Tid uopsigelig engageret Forretningsbestyrer havde af Aktieselskabet kunnet afskediges med det i slige Tilfælde sædvanlige Varsel af 3 Maaneder og kun med Gage indtil disse 3 Maaneders Udløb, da han havde ladet mere end 3 Maaneder hengaa uden at opfylde en ham efter Engagementet paahvilende Forpligtelse til at skaffe Selskabet Sikkerhed ved en Kautionspolice paa 20000 Kr.

Sø-Hand. D. 5 Juli 1898, U. f. R. 1899 p. 1, Sø-Hand. T. 1898 p. 296.

Da en Arbejder hos en Kaffebrænder var Medlem af en Fagforening, hvis Løntarif, der hjemlede et Opsigelsesvarsel af 14 Dage, var underskrevet af Kaffebrænderen, og da Foreningens Formand paa en Generalforsamling, hvortil Arbejderne var indkaldte, havde meddelt, at Tariffen var underskrevet af alle Kaffebrændere, ansaas Arbejderen pligtig at give et Opsigelsesvarsel af 14 Dage til en hvilken som helst Dag i Maaneden, selv om han ikke havde vidst, at Kaffebrænderen havde underskrevet. Medens der savnedes Lovhjemmel til at anse Arbejderen med Bøde for hans Bortgaaen uden Opsigelse, tilpligtedes han efter Analogien af Tyendel. § 47 i Erstatning at betale Halvdelen af Lønnen for den vedtagne Tjenestetid, hvilken efter det om Opsigelsen antagne udgjorde 14 Dage.

Krim. D. af 1899, U. f. R. 1899 p. 894.

Antaget, at en Bankfuldmægtig, der mod en aarlig Løn, som udbetaltes maanedlig, var engageret af en Forening til at assistere dennes Kasserer, ikke havde Krav paa længere Opsigelsesvarsel end de ham givne 14 Dage, da Arbejdet var et Bierhverv for ham og hovedsagelig var rent mekanisk, og da han ikke var bundet til nogen bestemt Arbejdstid.

Kbh. Gældsk. D. 12 Jan. 1900, U. f. R. 1900 p. 721.

Antaget, at en Apoteker i København havde været berettiget til at bortvise en hos ham som Medhjælper ansat exam. pharm., da denne uden Tilladelse var udeblevet fra Apoteket 3 Dage i Træk og ikke havde bevist, at Udeblivelsen, som af ham paaberaabt, skyldtes Sygdom.

Hof. St. D. 23 Juli 1900, U. f. R. 1900 p. 809.

En Mand, som af et Aktieselskab var antaget med 3 Maaneders Opsigelse som fast og akkordlønnet Arbejder med en aarlig Minimalløn af 1200 Kr., fandtes ikke at kunne afskediges uden Varsel, fordi han paa Grund af manglende Øvelse ikke havde kunnet udføre et ham anvist Arbejde tilfredsstillende.

Krim. D. 4 Aug. 1900, U. f. R. 1900 p. 843.

Spørgsmaal, om en Person, der af et Aktieselskab var antaget som Arbejdsmand med en aarlig Løn af mindst 1200 Kr. og med 3 Maaneders Opsigelse, havde forset sig saaledes under Arbejdet, at Sel-

skabet havde været berettiget til at afskedige ham uden Varsel. Dette e. O. ikke antaget.

Krim. D. 2 Febr. 1901, U. f. R. 1901 p. 918.

Anset berettiget, at en Mand, der havde været ansat som Maskinist ved Københavns Søbefæstning, var blevet afskediget uden Varsel, da han under sin Tjeneste var vedblevet med at fremsætte Bemærkninger, uagtet Fortcheffen gentagne Gange havde paalagt ham at tie stille, og da han efter sin Kontrakt kunde afskediges uopholdeligt, naar han gjorde sig skyldig i Ulydighed eller Mangel paa Respekt mod sine foresatte.

Kbh. Gældsk. D. 3 Febr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 629.

Antaget, at en som Forvalter eller Overformand hos en Entreprenør ansat Mand, der lønnedes med en aarlig Gage af 2000 Kr., der betaltes ugevis bagud, med Rette var blevet afskediget uden Opsigelse, da han, der skulde lede Losningen af et Skib, hvilket skulde losses hurtigst muligt, var mødt i saa høj Grad beruset, at han ikke kunde udføre sit Arbejde.

Krim. D. 11 Marts 1902, U. f. R. 1902 A p. 749.

Antaget, at et Selskab, der drev et Mejeri, havde savnet Føje til at bortvise Mejeriets Driftsbestyrer, uanset at denne, skønt han i Kontrakten havde forpligtet sig til d. 1 Juni 1898 at ophøre med en af ham drevet Høkerforretning, var vedblevet at drive denne, da han kun havde holdt Forretningen aaben i nogle faa Dage efter d. 1 Juni og kun nogle faa Timer daglig for at udsælge de forhaandenværende Rester af Varer.

H. R. D. 7 Novbr. 1901, jfr. Hof. St. D. 8 Jan. 1900, H. R. T. 1901 p. 463, U. f. R. 1902 B p. 6.

Spørgsmaal, om en Mølleforpagter, som havde paataget sig for Møllens Ejer at bestyre Landbruget paa dennes umiddelbart op til Møllen liggende Landejendom, havde faaet Tilsagn om egentlig Løn for sin Virksomhed, hvilket Mølleforpagteren paastod, eller var gaaet ind paa som Vederlag at erholde Halvdelen af det Overskud, som Landejendommen maatte give. Fremhævet, at Mølleforpagteren ikke havde fremsat noget Krav paa Løn, hverken da han i Foraaret 1892 fratraadte Bestyrelsen af Landbruget, ved hvilken Lejlighed han modtog det Beløb, som han ifølge en stedfundet Opgørelse havde tilgode, og gav Kvittering derfor, eller da Afleveringen af Mølleforpagtningen fandt Sted i 1895.

H. R. D. 7 Jan. 1902, jfr. Vib. Ov. D. 7 Aug. 1899, H. R. T. 1901 p. 594, U. f. R. 1902 B p. 59.

En som fast Arbejder med 3 Maaneders Opsigelse engageret Mand, i hvis Kontrakt det hed, at han skulde efterkomme Arbejdsformandens Anvisning ved Arbejdets Udførelse, fandtes med Føje afskediget uden Varsel, da han, som af Formanden var blevet sat til at

bære Sække med Oliekager ud til en Jærnbanevogn, havde byttet Arbejde med den Arbejder, der var sat til staaende paa Vognen at modtage Sækkene, og havde nægtet at efterkomme Formandens Paalæg om at gaa ned fra Vognen og igen udbære Sækkene til denne.

H. R. D. 3 Febr. 1902, jfr. Krim. D. 17 Novbr. 1900, H. R. T. 1901 p. 674, U. f. R. 1902 B p. 96.

Bestyreren af en Handelsforretning i en Købstad, som efter sin Stilling kun kunde opsiges med 3 Maaneders Varsel, fandtes at have Krav paa 3 Maaneders Løn, da Forretningen var overdraget til en anden, og da det ikke var godtgjort, at han var overgaaet med Forretningen uden Forandring i den nye Indehavers Tjeneste.

Sø-Hand. D. 11 Decbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 246, Sø-Hand. T. 1903 p. 20.

Antaget, at et Firma i København — der havde forhandlet med en i Omsk ansat Mand om at engagere ham som Bestyrer af en Forretning i Sibirien og havde opfordret ham til at opsiges sin Plads og komme til København for at træffe endelig Aftale — efter det foreliggende ikke havde været berettiget til et Par Dage før hans Afrejse fra Sibirien hertil pludselig at erklære, at han ikke vilde blive engageret, med mindre han stillede Kaution. Da Engagementet paa Grund af denne Fordring ikke kom i Stand, dømtes Firmaet til at betale ham Erstatning. Spørgsmaal om dennes Beregning.

Sø-Hand. D. 31 Decbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 251, Sø-Hand. T. 1903 p. 34.

En Bager var af et Andelsselskab antaget til at bestyre et paa-tænkt Bageri fra d. 1 Maj 1899. Da Oprettelsen af Bageriet imidlertid blev opgivet, kom Bageren ikke til at tiltræde Pladsen, og der tilkendtes ham derfor $\frac{1}{4}$ af det fastsatte aarlige Vederlag, idet han i Mangel af anden Bestemmelse i Kontrakten fandtes kun at have haft Krav paa at opsiges med 3 Maaneders Varsel.

Kbh. Ov. D. 2 Marts 1903, U. f. R. 1903 A p. 339.

Da Andelsselskabet d. 1 Maj 1899 end ikke havde paabegyndt Opførelsen af den Bygning, hvori Bageriet skulde være drevet og Bageren have haft Bolig, fandtes det uden Betydning, at Bageren ikke den nævnte Dag havde stillet sig til Selskabets Disposition og tilbudt en i Kontrakten fordret Sikkerhed.

ibid.

En Portør, der tjente paa Kommunehospitalet som Stuevagt for maanedlig Løn, Kost og Logis, fandtes med Føje afskediget uden Varsel, da han, der vidste, at han ikke maatte slaa Patienterne, havde slaaet en urolig Patient paa 6te Afdeling med et Kasteskaft.

Krim. D. 20 Decbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 721.

Under Paaberaabelse af, at ifølge et Aktieselskabs Vedtægter det Bestyrelsesmedlem, der valgtes til kontrollerende Direktør, »erholder et

af Bestyrelsen nærmere fastsat Vederlag«, og at et fast aarligt Vederlag var tilsagt Citanten, før han overtog den nævnte Stilling, kendtes Citanten berettiget til at erholde Vederlag for sin Funktionstid, skønt intet saadant var fastsat af Bestyrelsen. Citantens Ret til Vederlaget — der fastsattes af Retten — e. O. ikke anset forspildt, fordi han havde trukket sig tilbage inden Udløbet af den Tid, for hvilken han var valgt til Bestyrelsesmedlem.

Hof. St. D. 7 Septbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 32.

Skønt et Livsforsikrings-selskabs Ene-Inspektør for Fyen i Strid med sin Kontrakt havde taget Engagement hos et andet Selskab, fandtes et Fogedforbud imod, at han arbejdede for dette, saalænge han var Inspektør for førstnævnte Selskab, uberettiget, idet Selskabet ved at ansætte en anden som Inspektør i Odense til i enhver Henseende at remplacere ham antoges at have afskediget ham uden Varsel.

Kbh. Ov. D. 16 Novbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 194.

En udenlandsk Glassmelter, der af et dansk Glasværk var taget i Tjeneste for to Aar, men efter nogle Maaneders Forløb var afskediget uden Varsel, ansaas berettiget til Erstatning, da det ikke var bevist, at han havde været saa uduelig eller havde udvist en saadan Upaalidelighed i Tjenesten, at hans Afskedigelse var beføjet. Erstatningen beregnedes efter Vederlaget for to Aar med Tillæg af Rejsseudgifter, skønt disse kun var lovede ham efter toaarigt Ophold ved Glasværket, men med Fradrag af, hvad Arbejderen kunde antages at have fortjent efter Afskedigelsen. Glasværkets Paastand om yderligere Fradrag som Erstatning for Skade, tilføjet af Arbejderen, toges som ubevist ikke til Følge.

H. R. D. 16 Maj 1904, jfr. Krim. D. 4 Juni 1901, H. R. T. 1904 p. 185, U. f. R. 1904 B p. 240.

Aktieselskabet »De københavnske Sporveje« anset uberettiget til i en Arbejders Løn at afkorte et Beløb, der var paalagt Arbejderen som Bøde for Pligtforsømmelse, da det ikke var godtgjort, at Arbejderen paa utvetydig Maade var indgaaet paa, at Selskabet var berettiget til dette Bødepaaalæg.

Krim. D. 4 April 1905, U. f. R. 1905 A p. 707.

Spørgsmaal, om Bestyrelsen for et Aktieselskab havde misligholdt den mellem Selskabet og dets Direktør indgaaede Kontrakt. Dette ikke fundet bevist. Den af Direktøren nedlagte Erstatningspaastand derfor ikke taget til Følge.

H. R. D. 11 Jan. 1906, jfr. Sø-Hand. D. 27 April 1905, H. R. T. 1905 p. 604, U. f. R. 1906 A p. 253, Sø-Hand. T. 1906 p. 241.

En af Direktøren under Henvisning til, at han ikke kunde afskediges før d. 1 Febr. 1904, nedlagt subsidiær Paastand om, at der for Maanederne Aug. 1903 til Jan. 1904 tilkendtes ham det Beløb, der ved Kontrakten var tillagt ham som fast maanedlig Løn, fandtes ikke

at kunne tages til Følge, allerede fordi der maatte gaas ud fra, at han i Juli 1903 selv havde erklæret Forholdet mellem ham og Selskabet for hævet.

ibid.

Statueret, at en Bestyrer af en Handelsforretning, der i fire Dage var udeblevet fra Forretningen uden Tilladelse, havde haft lovligt Forfald, idet en Læge, til hvem han havde henvendt sig, havde erklæret, at han ikke uden Skade for sit Helbred kunde udføre sit Arbejde i Forretningen, og derfor havde tilraadet ham i nogle Dage at holde sig borte fra den.

Kbh. Ov. D. 30 Oktbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 329.

En Dame, der førte et Blads Annoncereegnskab, havde sendt en af Bladets Kunder en fejl Regning. Da Bladets Forretningsfører forlangte, at hun skulde paategne Kvitteringen til Kunden en Undskyldning, vægrede hun sig herved og blev derfor bortvist. Bortvisningen fandtes ubeføjet, da hun havde svævet i den for Forretningsføreren kendelige Vildfarelse, at det forlangtes, at hun personlig skulde gøre Kunden en Undskyldning.

Hof. St. D. 27 Novbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 347.

En Mand, der havde været ansat paa et Inkassations- og Oplysningsbureau med en maanedlig Løn af 75 Kr. og navnlig havde besørget Inkassationsforretninger, men som var blevet afskediget uden Varsel, søgte i den Anledning Indehaveren til Betaling af Vederlag. Sagen fandtes at høre under Politiretten.

Krim. Kend. 19 Decbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 498.

En Dame, paa hvis Detailhandlernæringsbevis en paatænkt Isenkræmmerforretning, til hvilken hun var engageret, skulde drives, fandtes at have Krav paa 3 Maaneders Opsigelse, uanset om hun var antaget som Bestyrer eller Ekspeditrice.

Sø-Hand. D. 2 Febr. 1906, U. f. R. 1906 A p. 787, Sø-Hand. T. 1906 p. 149.

En uden forudgaaende Varsel stedfundet Afskedigelse af en Kontorist hos en Sagfører, der gjorde gældende, at Kontoristen var ude af Stand til at bestride de ham overdragne Forretninger, fundet uberettiget, og Kontoristen derfor tillagt Løn for 3 Maaneder og Kostpenge.

Vib. Ov. D. 24 Septbr. 1906, U. f. R. 1906 A p. 930.

IV. Tyendesager: Søgsmaal, Forligsmægling, Procedure.

En paa Tyendel. § 64 støttet Paastand om Afvisning af en af en Kommis mod hans Principal, en Bundtmager, anlagt Sag om tilgodehavende Løn ikke taget til Følge, da Klageren ikke kunde stilles lige med et Tyende.

Krim. D. 2 Marts 1897, U. f. R. 1897 p. 1042.

En Sag til Betaling af Løn og Provision, som var anlagt imod et Vinfirma af dets Kusk, der var engageret til fra Vogn forhandle Firmaets Varer mod fast Maanedsløn og Provision, fundet rettelig anlagt ved Kriminal- og Politiretten, da Klageren tillige var fæstet til at passe Vognen og Hesten, hvorfor hans Stilling maatte sættes lige med et Tyendes.

Krim. Kend. 15 Septbr. 1896, U. f. R. 1897 p. 1042.

Udtalt, at en imod et Tyende for Vold imod Husbonden anlagt Sag paa Grund af Størrelsen af den i Tyendel. § 26 fastsatte Straf ikke kunde gøres afhængig af Tyendets Ed.

Kbh. Ov. D. 19 Oktbr. 1897, U. f. R. 1897 p. 1159.

Ikke fundet Føje til at afvise en Kontrasag, der under en af en Karl anlagt Tyendesag var anlagt af Husbonden for ulovlig Bortgang af Tjenesten, idet Kontraklagen var dateret paa Fireugersdagen efter den Dag, Karlen var bortgaaet, og idet der, omend den først en Ugestid senere af Politimesteren var forsynet med Indkaldelsespaategning, ikke var Grund til at antage, at Kontraklagen af Politimesteren var modtaget paa en senere Dag end dens Dateringsdag.

Vib. Ov. D. 28 Marts 1898, U. f. R. 1898 p. 390.

Præskriptionsfristen i Tyendel. § 64 anset afbrudt ved Anlæget af en Sag, hvorunder der paa Grund af Uvidenhed om Indstævntes Alder ikke var medindstævnet nogen Kurator. Efterat denne Sag ved en undskyldelig Fejltagelse fra Klagerens Side var blevet hævet paa Grund af Parternes Udeblivelse, fandtes en ny Sag, der var paaklaget efter Præskriptionsfristens Udløb, men hvori Klage var udtaget 7 Dage efter den ældre Sags Ophævelse, rettidig anlagt.

Vib. Ov. D. 8 Aug. 1898, U. f. R. 1898 p. 744.

Udtalt, at en i Henhold til Kontinuationsklage foretaget Forligsmægling var lovmedholdelig, skønt den ikke var foretaget ved Sagens Inkamination.

ibid.

En Tyendesag, der var anlagt efter Udløbet af den i Tyendel. § 64 satte Frist, ikke afvist, da der i rette Tid var anlagt en Sag om samme Forhold, hvilken Sag var blevet hævet paa Grund af Citantens Udeblivelse, og da den nye Sag var anlagt inden 4 Uger efter den ældre Sags Hævelse.

Kbh. Ov. D. 29 Maj 1899, U. f. R. 1899 p. 663.

Reglen i Tyendel. § 64, Pkt. 3, om, at en Husbond kan bevare sin Ret imod Tyendet ved inden Forældelsesfristens Udløb at gøre Anmeldelse til Politiet om, at han ikke kender Tyendets Opholdssted, anset analogisk anvendelig i et Tilfælde, hvor Husbonden vel havde faaet at vide, hvor Tyendet boede, men hvor Fristens Overskridelse skyldtes,

at han ikke inden dens Udløb havde kunnet faa en Kurator beskikket for Tyendet.

Krim. D. 27 April 1899, U. f. R. 1899 p. 889.

I et Tilfælde, hvor en gift Fodermester hos en Gaardejer var fæstet til at passe Kreaturerne og malke Kørerne imod Vederlag bl. a. af fri Bolig i et Hus ved Gaarden, fri Frokost, en maanedlig Løn og Procenter af Mælkeudbyttet, og saaledes at Tjenesten var opsigelig med 3 Maaneders Varsel til d. 1 April og d. 1 Novbr., og hvor Gaardejeren derhos i Kontrakten havde forbeholdt sig »sin Ret efter Tyendeloven og Fr. 27 Maj 1848 § 4«, fandtes Forholdet at være et egentligt Tyendeforhold, uanset at Fodermesteren i en Del af Tiden havde haft Medhjælpere ved Arbejdet, hvilke han selv antog og tildels lønnede. En Sag, anlagt af Gaardejeren mod Fodermesteren for Bortgang i Utide af Tjenesten, fandtes derfor at høre under Politiretten.

Kbh. Ov. D. 13 Novbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 124.

I et Tilfælde, hvor en Mand, der havde været antaget i Tjeneste paa en Gaard for 800 Kr. i aarlig Løn samt fri Bolig for sig og Familie, søgte Gaardens Ejer til Betaling af Løn, fandtes Sagen at høre under Politiretten, skønt Citanten paastod at have været Bestyrer af Gaarden, da han dog ikke mod Indstævntes Benægtelse havde godtgjort, at den Tjeneste, hvortil han var antaget, var af væsentlig anden Beskaffenhed end en Avlskarls.

Hof. St. D. 23 April 1900, U. f. R. 1900 p. 583.

I et Tilfælde, hvor en 18aarig Gaardmandssøn var blevet antaget for et Aar som Landvæsenselev hos en Forpagter, saaledes at han skulde deltage i alt forefaldende Arbejde ved Gaardens Drift, spise sammen med de andre Landvæsenselever, dele Værelse med nogle af disse og foruden Kost og Logis og 150 Kr. om Aaret have teoretisk Undervisning i Landbrug om Aftenen, fandtes Forholdet at være et Tyendeforhold. En af Forpagteren mod Eleven anlagt Sag om ulovlig Bortgang af Tjenesten fandtes derfor at høre under Politiretten.

Kbh. Ov. D. 16 Juli 1900, U. f. R. 1900 p. 808.

I et Tilfælde, hvor en Fader havde taget sin 15aarige Datter, der tjente hos en Gaardejer, af Tjenesten i Utide, blev Datteren dømt til at have den fortjente Løn forbrudt og Faderen idømt Bøde og Erstatning efter Tyendel. § 47.

Vib. Ov. D. 29 April 1901, U. f. R. 1901 p. 645.

I et Tilfælde, hvor en Husbond under en ved en Politiret anlagt Sag paastod sin Tjenestepige — der havde forladt Tjenesten i Utide, og som havde udtalt, at dette var foranlediget ved utugtige Tilmærmelser fra hans Side overfor hende — dels idømt Straf og Erstatning efter Tyendel. § 47, dels idømt Straf efter Strfl. § 215, blev dette Søgsmaal i sin Helhed paakendt af Politiretten.

ibid.

I et Tilfælde, hvor et d. 20 Oktbr. af Tjenesten bortvist Tyende søgte Husbonden til Betaling af Løn for Tiden fra 1 Juli til 1 Novbr. og Kostpenge, fandtes Sagen ikke forfulgt med behørig Hurtighed i Overensstemmelse med Tyendel. § 64, da Sagen, efter d. 26 Oktbr. at være henvist til Retten af Forligsmægleren, først var indbragt for Politiretten ved Begæring af 6 Decbr. næstefter. Efter Husbondens Paastand afvistes Sagen derfor, forsaavidt Tyendet paastod sig tilkendt mere end Løn til Bortvisningsdagen.

Vib. Ov. D. 15 Juli 1901, U. f. R. 1901 p. 939.

En Mand, der ifølge skriftlig Kontrakt med Forpagteren af en større Landejendom om Formiddagen skulde forrette Arbejde som Fyrbøder paa Gaarden og om Eftermiddagen tage Del i andet passende Arbejde mod fri Bolig og et dagligt Vederlag samt mod Opsigelse fra begge Sider med $\frac{1}{4}$ Aars Varsel til 1 Maj eller 1 Novbr., fandtes at være traadt i et egentligt Tyendeforhold til Forpagteren. En af denne mod nævnte Mand anlagt Sag fandtes derfor rettelig indbragt for Politiretten.

Kbh. Ov. D. 9 Decbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 136.

En Mand, der var antaget som »arbejdende Forvalter« paa en ca. 135 Td. Land stor Gaard, hvis Drift lededes af Ejeren selv, og som havde deltaget i det legemlige Arbejde paa Gaarden og ikke havde ført noget Regnskab, fandtes at have været et egentligt Tyende. En af ham anlagt Sag om ulovlig Bortvisning fandtes derfor at høre under Politiretsbehandling.

Kbh. Ov. D. 20 Oktbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 18.

En Sag, hvorunder en Grosserer søgte en Mand, der havde tjent som Kusk paa hans Fabrik, og hvem han havde bortvist, til Betaling af nogle for Fabriken oppebaarne Penge, medens Kusken paastod sin formentlige Fordring paa Godtgørelse for Udlæg og paa Erstatning for Bortvisningen likvideret heri, blev afvist ex officio af Hof- og Stadsretten i Henhold til Næringsl. § 84 Nr. 3 som vedrørende Parternes Mellemværende i Anledning af det ophørte Tjenesteforhold.

Hof. St. D. 3 Novbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 106.

En Sag om Løn, anlagt af en Dame mod en Entreprenør, som havde engageret hende som Husbestyrerinde, men som før Tiltrædelsen havde hævet Engagementet, blev ex officio afvist fra Gældskommisjonen, da det af det oplyste fremgik, at hun var antaget til at udføre almindelig Tyendegerning.

Kbh. Gældsk. D. 11 Juli 1902, U. f. R. 1903 A p. 146.

En ved Politiretten anlagt Sag, hvorunder en Møllersvend søgte en Møller til Betaling af Løn m. m., afvistes fra Politiretten, fordi der ikke var mæglet Forlig af Dommeren, men af Tyendeforligsmægleren. Da nemlig Svendens Arbejde ialfald hovedsagelig havde bestaaet i Arbejde ved »Møllerieset«, og da Mølle drift maa betragtes som Fabriks-

virksomhed, maatte Hjemmelen for Sagens Anlæg ved Politiretten ikke søges i Tyendeloven, men i Næringsl. § 84 Nr. 3.

Vib. Ov. D. 8 Decbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 193.

En Paastand om Afvisning af en Tyendesag, fordi Sagen ikke var paaklaget inden 4 Uger efter Forholdets Ophør, forkastet, da der samme Dag, som Forholdet ophørte, var udtaget Forligsklage i en der-efter ved ordinær Ret anlagt Sag, og da Klagen til Politiretten i den foreliggende Sag var udtaget 11 Dage, efterat den ved ordinær Ret anlagte Sag var afvist.

Kbh. Ov. D. 2 Novbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 186.

En af en Husbond imod en Karl i Henhold til Tyendel. § 47 anlagt Sag afvist fra Politiretten i Medfør af Lovens § 64, da Karlen, som ved Sagens første Foretagelse var mødt og havde frafaldet Vejledning samt faaet Udsættelse for at søge juridisk Bistand, men derefter var udeblevet, ikke kunde ligestilles med den, der var mødt ved Sagsfører, og da han heller ikke udtrykkelig havde godkendt Sagens for sildige Anlæg.

Kbh. Ov. D. 23 Novbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 212.

En Sag angaaende ulovlig Bortvisning, som en saakaldet »arbejdende Forvalter« paa en Proprietærgaard havde anlagt imod sin Husbond, antaget at burde være anlagt ved Politiret, da Citantens Stilling efter det oplyste var et egentligt Tyendes.

Vib. Ov. D. 7 Marts 1904, U. f. R. 1904 A p. 397.

I en Tyendesag, hvorunder Forligsmægling rettelig havde fundet Sted ved Politiretten, antoges en Kontrasag i Henhold til Tyendel. § 74 at kunne tages under Paakendelse i Realiteten uden ny Forligsprøve.

Vib. Ov. D. 30 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 488.

En af en Gartner gæsteretsvis anlagt Sag om Restløn fundet paa Grund af Gartnerens Stilling som egentligt Tyende at høre under Politiretsbehandling, hvorfra den ikke imod Husbondens Protest kunde borttages. Husbondens Formening om, at Sagen burde være indbragt for Tyendeforligsmægleren, erklæret uhjemlet, da Gartneren ikke ved Sagens Begyndelse havde Bopæl i Husbondens Sognekommune.

Kbh. Ov. D. 16 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 537.

En af en Fodermester i Anledning af formentlig ulovlig Bortvisning imod Husbonden anlagt Sag fundet rettelig indbragt for Politiretten, da Fodermesteren, navnlig paa Grund af hans Arbejdes Beskafenhed, maatte betragtes som et egentligt Tyende, uanset at han, foruden med fri Bolig for sig og Familie, havde været lønnet med 1400 Kr. aarlig og for egen Regning havde skullet engagere Medhjælp.

Kbh. Ov. D. 24 Oktbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 129.

En ved ordinær Ret anlagt Sag, der ved Underretten var afvist

som værende en Tyendesag, hjemvist, da der, selv om Citanten var egentlig Tyende, ikke var nogen absolut Hindring for Sagens Paa-kendelse ved ordinær Ret, og da Indstævnte først i sit andet Indlæg var fremkommet med Indsigelse i saa Henseende.

Vib. Ov. D. 23 Jan. 1905, U. f. R. 1905 A p. 401.

Efterat et Tyende d. 11 Juli 1905 havde forladt sin Tjeneste i Utide, og Husbonden i Anledning heraf under 3 August s. A. havde anlagt Sag mod Tyendet, blev denne Sag afvist ved Dom af 6 Septbr. næstefter, hvorpaa Husbonden under 8 s. M. paaklagede en ny Sag. Statueret, at Husbonden ved de af ham saaledes foretagne Retsskridt havde fyldestgjort Forskriften i Tyendel. § 64 om Paaklage inden 4 Uger fra Tyendets Bortgang.

Vib. Ov. D. 15 Jan. 1906, U. f. R. 1906 A p. 404.

En Sag, hvorunder en Tjenestepige bl. a. paastod sin tidligere Husbond dømt til at udlevere hendes Tøj, afvistes for saa vidt ex officio fra Hof- og Stadsretten, idet nævnte Paastand efter Tyendel. § 64 fandtes at høre under Politiret.

Hof. St. D. 2 Juli 1906, U. f. R. 1906 A p. 876.

Toldvæsen.

Om Fr. 8 Juni 1839, se Næringsvæsen (Handel).

Antaget, at der savnedes Hjemmel til at gøre den bestyrende Reder for et Skib, der ejedes af et Aktieselskab, personlig ansvarlig for Erlæggelsen af den ved L. 14 April 1893 § 2 indførte Afgift.

Kbh. Ov. D. 25 Jan. 1897, U. f. R. 1897 p. 336.

Udtalt, at det maa anses sædvanligt, at den, paa hvis Foranledning ekstraordinært Toldopsyn ved et Skibs Losning foregaar, betaler de dermed forbundne Omkostninger.

Gross. Soc. Resp. 14 Decbr. 1896, U. f. R. 1897 p. 534, Sø-Hand. T. 1897 p. 142.

En Sag om Tilbagebetaling af et et Dampskibsselskab af Toldvæsenet som Konsulatsafgift formentlig med Urette afkrævet Beløb antaget som Søsag at høre under Sø- og Handelsretten.

Sø-Hand. Kend. 24 Marts 1897, U. f. R. 1897 p. 883, Sø-Hand. T. 1897 p. 211.

Antaget, at Konsulatsafgift ifølge L. 14 April 1893 § 2 ikke for 2det Halvaar 1896 kunde fordres erlagt for et Skib, som af et dansk Dampskibsselskab var erhvervet i Udlandet i Novbr. 1896, og som ikke inden Udgangen af 1896 var udklareret fra nogen dansk Havn til udenrigsk Sted.

H. R. D. 1 Decbr. 1897, jfr. Sø-Hand. D. 7 April 1897, H. R. T. 1897 p. 635, U. f. R. 1898 p. 57, jfr. 1897 p. 886, Sø-Hand. T. 1897 p. 397, jfr. p. 222.

Antaget, at Toldvæsenet til Dækning for Brændevinsafgift, der var krediteret i Henhold til L. 1 April 1887 § 30, maatte være berettiget til at beramme Auktion over forskellige Skyldneren tilhørende Fade med afgiftspligtigt Indhold, idet Fadene betragtedes som Tilbehør til Indholdet.

Kbh. Ov. D. 30 Aug. 1897, U. f. R. 1897 p. 946.

Ved Saig af en Vare franko fortoldet X. bliver den i X. konstaterede effektive Vægt at lægge til Grund ved Beregningen. Hvis Varen er fortoldet i X., skal Bro- og Arbejdspenge indtil Toldvægten betales af Sælgeren.

Gross. Soc. Resp. 7 April 1900, U. f. R. 1901 p. 328, Sø-Hand. T. 1900 p. 167.

Naar en københavnsk Grosserer har solgt Varer franko fortoldet Aarhus, er Sælgeren pligtig at betale Arbejdspenge for Transporten af Varerne fra Dampskibsbroen til Toldboden.

Gross. Soc. Resp. 7 April 1900, U. f. R. 1901 p. 329, Sø-Hand. T. 1900 p. 183.

Naar et Parti støbte Jærnrør er købt »franko og fortoldet N. N. Havn« samt forsendt dertil med Dampskib, skal Sælgeren betale Bro-pengene.

Gross. Soc. Resp. 8 Juni 1900, U. f. R. 1901 p. 330, Sø-Hand. T. 1900 p. 184.

Under en Sag mod Generaldirektoratet for Skattevæsenet til Erstatning i Anledning af, at en Del Fustager Kognak — som var blevne oplagte paa Københavns Toldbod, og som vedkommende berettigede havde ladet bero der i over et Aar — i hele dette Tidsrum havde helliget under aaben Himmel, frifandtes Generaldirektoratet, allerede fordi det ikke var godtgjort, at Kognaken havde taget nogen Skade.

Sø-Hand. D. 25 Oktbr. 1900, Sø-Hand. T. 1901 p. 6.

Antaget, at L. 4 Juli 1863 § 16, Pkt. 1, ikke hjemlede Frihed for at betale Indførselstold af Maskiner og Kedler, som var forfærdigede i England og dér var indsatte i et nyt Fartøj, som var bygget i Danmark, og som derefter uden Maskiner og Kedler ombord var bugseret til England, hvorfra det, efterat de nævnte Maskiner og Kedler var indsatte, var sejlet tilbage til Danmark.

H. R. D. 29 Jan. 1904, jfr. Hof. St. D. 10 Febr. 1902, H. R. T. 1903 p. 583, U. f. R. 1904 B p. 117, jfr. 1902 A p. 402.

I et Tilfælde, hvor en tysk Handlende til en Købmand i Aarhus havde solgt et Parti Hvedeklid, og hvor Toldvæsenet i Aarhus i Henhold til Bekg. 20 Decbr. 1893 forbød Udleveringen af Klidene, fordi de var emballerede i brugte Sække, fandtes Sælgeren at have opfyldt Handelen paa kontraktmæssig Maade, da det ikke kunde forlanges, at

han som Udlænding skulde være kendt med det nævnte Forbud, og da Køberen ikke udtrykkelig havde forlangt Klidene leverede i nye Sække.

Vib. Ov. D. 29 Septbr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 804.

Naar ikke særlige Forhold foreligge, bør en Vare, der er solgt til fortoldet Pris, leveres fortoldet, saaledes at det ikke er nok, at Tolden godskrives Køberen, men Køberen er dog ikke berettiget til at returnere Varen paa Grund af Toldspørgsmaalet, naar Tolden er godskrevet ham paa Fakturaen.

Gross. Soc. Resp. 20 Juni 1902, U. f. R. 1903 A p. 702, Sø-Hand. T. 1902 p. 286.

Omend en Vare, der er solgt til fortoldet Pris, bør leveres Køberen i virkelig fortoldet Stand, kan en Fravigelse heraf ikke berettige Køberen til at returnere Forsendelsen som ukontraktmæssig, naar Køberens paaregnede Toldudlæg udtrykkelig er godtgjort ham paa Fakturaen.

Kbh. Ov. D. 14 Decbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 232.

Antaget godtgjort, at en Grosserer havde gjort sig skyldig i Toldsvig ved imellem almindelige Lærredssække at indpakke Bomuldsfrø-sække for at undgaa at svare den for visse Manufakturvarer hjemlede højere Told af disse Sække. Hans Forhold henført under Fr. 1 Febr. 1797 § 107.

H. R. D. 13 Decbr. 1904, jfr. Kbh. Gæsterets D. 5 Juli 1901, H. R. T. 1904 p. 606, U. f. R. 1905 B p. 74.

Transport.

Se Gæld II og Veksler.

Under en Sag, der var anlagt imod en Ejendomskøber af en Pantekreditor, til hvem Sælgeren havde transporteret sit ved Skødet hjemlede Krav paa, at Køberen skulde overtage eller indfri Prioriteten, blev Køberen tilpligtet at betale Panteobligationens Paalydende, da Handelen var opfyldt fra Sælgerens Side og Ejendommen tiltraadt af Køberen, saa at dennes Forpligtelse til at opfylde Skødevilkaarene derved var indtraadt, og da Panteobligationen var forfalden.

Kbh. Ov. D. 8 Marts 1897, U. f. R. 1897 p. 505.

Da en skadesløs Transport, hvorved et Interessentskab, der havde overtaget en Leverance, havde overdraget en Veksellerer, som havde ydet det Forstrækninger, hele sin fra Leverancen hidrørende Fordring paa dennes Modtager, alene var givet Veksellereren til Sikkerhed for de af ham til Interessentskabet udbetalte Beløb, kunde Transporten ikke give ham Ret til at gøre sig betalt i de tiltransporterede Beløb uden at fremkomme med de Data, som han sad inde med til Oplysning om, hvorvidt de af ham til en afdød Interessent udbetalte Summer virkelig var udbetalte til denne paa Interessentskabets Vegne.

H. R. D. 20 Maj 1897, jfr. Hof. St. D. 10 Juni 1895, H. R. T. 1897 p. 222, U. f. R. 1897 p. 698.

Udtalt af Hof- og Stadsretten, at den Omstændighed, at der var givet skadesløs Transport paa hele Leverandørens Fordring paa Betalingen for Leverancen, der skulde præsteres successive, ikke kunde hjemle Cessionarius overfor Cedenten et ubetinget Krav paa hele Leverancesummen, uden Hensyn til om Leverancen blev præsteret.

ibid.

Da den Omstændighed, at en Pantekreditor ved en Selvskyldnerkautionists Indfrielse af Panteobligationen havde »kvitteret Obligationen som i det hele indfriet til Udslettelse af Pantebogen«, efter det foreliggende ikke udelukkede Kautionsisten fra at indtræde i Pantefordringen, fandtes en Mand, til hvem Kautionsisten derefter havde transporteret Obligationen, berettiget til at gøre Udlæg i Pantet i Henhold til L. 29 Marts 1873 § 15.

Kbh. Ov. D. 10 Maj 1897, U. f. R. 1897 p. 722.

Udtalt, at det i saa Henseende var uden Betydning, at Dokumentet ved Tinglæsningen af Transporten havde faaet Retsanmærkning om, at Transporten paa Grund af Kvitteringens Indhold var ugyldig, samt at denne Retsanmærkning ikke var udslettet.

ibid.

Under en Sag, der af en Mand, hvem en Fordring var tiltransporteret, var anlagt imod Debitor til Fordringens Betaling, udtalt, at det efter Forholdets Natur maatte paahvile Debitor, der fremlagde en med den oprindelige Kreditors Navn underskrevet, før Transporten dateret Kvittering, at bevise dennes Ægthed og Rigtighed. — Udtalt, at den oprindelige Kreditor efter Lovgivningen var pligtig at afgive edelig Erklæring i saa Henseende.

Vib. Ov. D. 5 April 1897, U. f. R. 1897 p. 743.

I et Tilfælde, hvor en Købmand havde overdraget samtlige sine Aktiver til en Forening, der bemyndigedes til paa hans Vegne og for hans Regning at realisere Aktiverne og fordele Provenuet mellem hans Kreditorer, antoges dette — idet Ejendomsretten over Aktiverne ikke fandtes overført til Foreningen — ikke at være til Hinder for, at en af Kreditorerne gjorde Udlæg i, hvad Foreningen i Henhold hertil maatte sidde inde med for Købmanden.

H. R. D. 15 Juni 1897, jfr. Hof. St. D. 24 Febr. 1896, H. R. T. 1897 p. 306, U. f. R. 1897 p. 791, jfr. 1896 p. 467.

Udtalt, at Fr. 9 Febr. 1798 ikke er anvendelig paa Akter eller Udskrifter af Fogedudlæg.

Kbh. Ov. D. 19 Juli 1897, U. f. R. 1897 p. 857.

I et Tilfælde, hvor en Mand ved Transporter til to af hans Kreditorer paa en ham tilkommende falden Arv havde til enhver af Kreditorerne overført Raadigheden over en saa stor Del af Arven, som svarede til hvers Fordring — hvilken Begrænsning fulgte af de i

Transporterne brugte Udtryk »til Dækning af« og »til Sikkerhed for Betaling af« Fordringen — fandtes disse Overdragelser ikke at kunne fordres tilsidesatte af en senere Udlægshaver i Arven, da den Omstændighed, at Overdragelserne var skete for at skaffe Kreditorerne Dækning af deres Fordringer, medens de dog, indtil dette var sket, beholdt deres personlige Krav paa Overdrageren, ikke kunde bevirke, at Overdragelserne paa Grund af manglende Tinglæsning blev ugyldige i Forhold til Tredjemand.

H. R. D. 1 Maj 1899, jfr. Kbh. Ov. Domme 25 Oktbr. 1897, H. R. T. 1899 p. 121, U. f. R. 1899 p. 588, jfr. 1897 p. 1161.

Et Dokument, hvorved en Vinhandler A. »overdrog« en Kreditor B. sin Forretning, alene antaget at indeholde en Bemyndigelse for B. til at realisere Forretningen paa A.s Vegne og fordele Provenuet mellem dennes Kreditorer. Denne Bemyndigelse anset bortfaldet fra det Tidspunkt, da A.s Bo toges under Konkursbehandling.

H. R. D. 31 Maj 1899, jfr. Sø-Hand. D. 13 Aug. 1897, H. R. T. 1899 p. 192, U. f. R. 1899 p. 620, jfr. 1897 p. 1187, Sø-Hand. T. 1899 p. 198, jfr. 1897 p. 369.

B. tilpligtet til Boet at indbetale alt, hvad han — der havde solgt Forretningen — havde oppebaaret som Vederlag herfor uden Hensyn til, om han efter Konkursens Indtræden havde fordelt det indkomne mellem Kreditorerne.

ibid.

Nægtet B. Retentionsret i Provenuet dels for hans Krav paa A., dels for et Beløb, som han opgav at have betalt i Anledning af Forretningens Overtagelse, men om hvilket det var uoplyst, baade naar det var betalt, og hvortil det var medgaaet.

ibid.

Udtalt, at en Mand, der til en anden som Betaling havde overleveret en af ham til egen Ordre udstedt og derefter kvitteret almindelig ugaranteret Anvisning paa en Bank, ikke havde mistet sin Ret til at tilbagekalde Anvisningen, fordi den var overdraget til en godtroende Tredjemand, samt at der ikke i Anvisningens Overdragelse laa en Transport af selve den første Modtagers Fordring paa Udstederen.

Kbh. Gældsk. D. 20 Aug. 1897, U. f. R. 1898 p. 146.

Udtalt, at selv om et Dokument, hvorved en Mand havde bemyndiget sine Kautionister til, naar hans faldne Fædrearv kom til Skifte, deraf at hæve, hvad de til den Tid maatte have betalt i Anledning af Kautionen, maatte betragtes som en Transport, og selv om denne var gyldig, uanset at D. L. 5—2—80 ikke var iagttaget, havde Transporten udelukkende tilsigtet at give Kautionisterne en Sikkerhedsret. Da Fr. 28 Juli 1841, der maatte være analogisk anvendelig, ikke var

iagttaget, nægtedes der Kautionsisterne forlods Fyldestgørelse af Fædrener-arven, efter at denne var indbetalt til Dokumentets Udsteders Konkursbo.

Sø-Hand. Skiftedecis. 20 Septbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 172, Sø-Hand. T. 1898 p. 8.

Antaget, at en Kreditor, som til Sikkerhed for sin Fordring fra Skyldneren, der var livsforsikret i Statsanstalten for Livsforsikring, havde modtaget et Skadesløsbrev, hvorved Skyldneren gav Transport paa en saakaldet Recepisse — der imidlertid kun var en bekræftet Genpart af en Obligation fra ham til Statsanstalten for et ham mod Haandpant i hans Livsforsikringspolice ydet Laan — ikke gennem disse Dispositioner, hvorom Anstalten ingen Meddelelse havde faaet, var indtraadt i et saadant Raadighedsforhold m. H. t. Policerne, som er Betingelsen for Stiftelsen af Haandpant.

Hof. St. D. 18 April 1898, U. f. R. 1898 p. 498.

I et Tilfælde, hvor en Pant- og Udlægshaver A. i en fast Ejendom havde borttransporteret sin Ret til at faa Ejendommen udlagt for højeste Auktionsbud, uden at Vederlaget for Transporten samtidig betales, frifandtes Cessionarius B. under et Erstatningssøgmaal, som A. havde anlagt, fordi B. ikke havde erlagt de kontraktmæssige Udbetalinger, idet A. paa sin Side pure havde nægtet sin Medvirkning til at opfylde Fogedens Fordring om, at nogle i A.'s Besiddelse værende Panteobligationer skulde foreligge i kvitteret Stand, forinden Udlægsskøde meddeltes B., hvilken Fordring ikke antoges at nødvendiggøre, at A. kvitterede Obligationerne saaledes, at hans Pantesikkerhed gik tabt.

H. R. D. 10 Maj 1898, jfr. Kbh. Ov. D. 13 Jan. 1896, H. R. T. 1898 p. 179, U. f. R. 1898 p. 536.

Udtalt, at Reglen om, at en i sin Form lovlig Adkomst i Forbindelse med Ihændehavelsen af det af Debitor udstedte Gældsbevis eller lignende Omsætningsdokument er tilstrækkelig Legitimation for Cessionarius til at fordre Betaling, ikke er anvendelig, naar Debtors Skyld ikkun foreligger skriftlig konstateret ved en af en Forligskommission udfærdiget Beskrivelse af et offentligt Forlig.

Hof. St. D. 11 Juli 1898, U. f. R. 1898 p. 755.

Ægtheden og Rigtigheden af den afdøde Cedents Underskrift paa den Forligsudskriften paaførte Transport anset bevist ved et Vitterlighedsvidnes Forklaring i Forbindelse med den Omstændighed, at Transporten var anerkendt af Cedentens Dødsbo.

ibid.

I et Tilfælde, hvor en Ejendom var solgt, først af A. til B., derpaa af B. til C. og endelig af C. til D., idet det ved hvert af Salgene var paalagt Køberne at overtage eller indfri en i Ejendommen ifølge Obligation fra A. til E. prioriteret Kapital, fandtes E. — der paa Tvangsauktion over Ejendommen havde begært sig den udlagt som ufyldstgjort Panthaver for højeste Auktionsbud — berettiget til at fordre

den udækkede Del af Prioritetskaptalen betalt af C. i Henhold til Transporter fra A. og B., hvorved de, med Bemærkning, at Beløbet var dem afkrævet, overdrog E. enhver dem tilkommende Ret henholdsvis overfor B. og C., uden at det kunde komme i Betragtning, at Cedenterne ikke endnu faktisk havde lidt noget Tab, eller at Muligheden for Købernes Overtagelse af Prioritetsgælden var udelukket ved Pantets Realisation.

Vib. Ov. D. 24 Oktbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 965.

Da der ikke i en borttransporteret Livsforsikringspolice fandtes nogen Bestemmelse, der kunde udelukke Policen fra at anses som et saadant Omsætningspapir, hvorpaa Grundsætningen i Fr. 9 Febr. 1798 maatte finde Anvendelse, kunde en af den forsikrede forinden Transporten udstedt Anvisning paa ikke forfalden Bonus, om hvilken der ikke var sket Paategning paa Policen, og hvorom Transporthaveren var uvidende, ikke berøve denne den ved Transporten erhvervede Ret.

H. R. D. 23 April 1900, jfr. Hof. St. D. 5 Decbr. 1898, H. R. T. 1900 p. 89, U. f. R. 1900 p. 472, jfr. 1899 p. 187.

Udtalt, at et Transportdokument paa en Cedenten tilfaldet Arvelod ikke er et Omsætningsdokument, hvorpaa Grundsætningerne i Fr. 9 Febr. 1798 finde Anvendelse.

Hof. St. D. 13 Marts 1899, U. f. R. 1899 p. 428.

Et Dokument, som en Mand havde overleveret en anden, hvem han skyldte 300 Kr., og hvori han udtalte, at han gav sit Minde til, at 300 Kr. med Renter droges fra en ham tilkommende, hos hans Broder indestaaende Arvelod, og at denne ikke maatte udbetales, medmindre Beløbet var fradraget, samt at han bemyndigede Broderen til at udbetale Beløbet til Kreditor, antoges at indeholde en Transport eller en uigenkaldelig Fuldmagt i Mandatarii Interesse. Alene ved at faa Dokumentet overleveret fandtes derfor Broderen pligtig at indeholde Beløbet og udbetale det til Kreditor.

Hof. St. D. 10 April 1899, U. f. R. 1899 p. 633.

I et Tilfælde, hvor det i en af A. til dennes Svigerfader udstedt Obligation hed, at det efter Obligationen skyldige Beløb skulde tilfalde A., hvis Svigerfaderen døde uden Livsarvinger, og hvor A. derpaa havde overdraget denne Ret efter Obligationen til B., statueredes det, at Overdragelsen maatte antages ogsaa at omfatte det Tilfælde — som indtraf — at Obligationen tilfaldt A. som gift med Kreditors Datter, dennes eneste Livsarving.

Kbh. Ov. D. 14 Febr. 1898, H. R. T. 1899 p. 590.

I et Tilfælde, hvor en Mand havde givet et ham tilhørende Gældsbevis Paategning om, at han overdrog sin Fordring efter Gældsbeviset til samtlige i Paategningen navngivne Kreditorer, saaledes at der tillagdes dem hver en forholdsvis Andel i Fordringen, og hvor

han derpaa havde overgivet Gældsbeviset til sin Sagfører, fandtes Transporten at maatte være betinget af samtlige Kreditorers Samtykke.

Vib. Ov. D. 20 Novbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 97.

En Kreditor, der havde samtykket i Transporten, antoges derfor ikke derved at have erhvervet nogen Andelsret i Fordringen, som kunde hindre en anden af Kreditorerne, som ikke havde samtykket, at gøre Udlæg i Gældsbeviset.

ibid.

En Proprietær, som ved Kontrakt havde forpligtet sig til at levere Mælk til et Mejeri, fandtes ikke løst fra sin Forpligtelse, fordi Ejerne af Mejeriet havde solgt dette til en Tredjemand, saaledes at denne skulde indtræde i deres Rettigheder og Forpligtelser overfor deres Mælkeleverandører. Fremhævet, at Sælgerne selvfølgelig vedblivende maatte hæfte for Opfyldelsen af deres kontraktmæssige Forpligtelser overfor Proprietæren.

Kbh. Ov. D. 18 Decbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 171.

Sælgerne af Mejeriet fundne kompetente til at sagsøge Proprietæren til at betale en Erstatning af 1000 Kr. for det Tab, Køberen havde lidt ved, at Proprietæren undlod at levere Mælk til Mejeriet, da de havde fremlagt en Kvittering fra Køberen, hvori denne erkendte at have modtaget nævnte Beløb af dem og derved at være fyldestgjort af dem for sit Erstatningskrav i Anledning af Proprietærens Undladelse af at levere Mælk.

ibid.

Udtalt under en Sag til Inddrivelse af en tiltransporteret Fordring, at den Omstændighed, at Cedenten var gaet fallit ganske kort efter Transporten, og at Konkursboet havde anlagt en endnu ikke paadømt Sag mod Cessionarius til Transportens Afkræftelse, ikke kunde bevirke, at Indstævnte maatte frifindes for Tiden.

Sø-Hand. D. 22 Febr. 1900, U. f. R. 1900 p. 394, Sø-Hand. T. 1900 p. 97.

Under en Sag, som en Bank ifølge Transport havde anlagt mod Indenrigsministeriet til Udbetaling af en Del af det af en afskediget Trafikassistent opsparde Alderdomsforsørgelsesbeløb, frifandtes Indenrigsministeriet, da det ifølge de gældende Regler tilkom dette at bestemme, hvorledes der skulde forholdes med det paagældende Alderdomsforsørgelsesbeløb, og da Ministeriet ikke havde samtykket i Transporten.

Hof. St. D. 6 Aug. 1900, U. f. R. 1900 p. 820.

Udtalt, at det efter Lovgivningens Grundsætninger, jfr. bl. a. Søløv § 274, Stk. 2, maa antages, at en Cessionar, der i begrundet god Tro har oppebaaret Beløbet af en ham tiltransporteret Fordring, ikke i Alm.

kan være pligtig at lægge det oppebaarne fra sig til Fordel for en ældre Cessionar.

Vib. Ov. D. 29 Oktbr. 1900, U. f. R. 1900 p. 919.

Antaget, at en Mand, der havde nægtet at tiltransportere nogle Mænd en Panteobligation, ikke herved havde brudt et af ham givet Løfte.

H. R. D. 21 Maj 1901, jfr. Vib. Ov. D. 29 Aug. 1898, H. R. T. 1901 p. 163, U. f. R. 1901 p. 499.

I et Tilfælde, hvor en Mand havde erhvervet et »Overdragelses-Dokument« fra »Arbejdernes Byggeforening« paa et af Foreningens Huse, og hvor det af Foreningens Vedtægter og Dokumentet fremgik, at han, saalænge han ikke havde faaet Skøde paa Huset, ikke uden Tilladelse af Foreningens Bestyrelse maatte overdrage sin Ret til at besidde og eventuelt blive Ejer af Huset, stateredes det, at selv om hans Konkursbo herefter var udelukket fra at indtræde i den nævnte Ret, kunde den ham efter Dokumentet tilkommende Ret til at fratræde Huset og derfor erholde en Godtgørelse inddrages under Konkursboet.

H. R. D. 3 Oktbr. 1901, jfr. Hof. St. Skiftek. Decis. 27 Decbr. 1900, H. R. T. 1901 p. 345, U. f. R. 1901 p. 850.

I et Tilfælde, hvor A., der var Generalagent for Skandinavien for Salg af nogle amerikanske Mønstre, havde overdraget B. Generalagenturet for Sverrig bl. a. saaledes, at B. under visse Betingelser kunde levere de af ham købte Mønstre tilbage og faa en Del af Fakturaprisen tilbagebetalt, hvor A. derpaa havde overdraget C. Generalagenturet for Skandinavien og anmodet B. om fremtidig at tilsende C. sine Ordre m. m., hvilken Skrivelse var paategnet af C., samt hvor A. senere havde tilskrevet B., at han havde transporteret sin Kontrakt med denne til C., fandtes C. ikke at have paataget sig de A. ifølge Kontrakten paahvilende Forpligtelser, særlig heller ikke den ovennævnte.

Sø-Hand. D. 22 Aug. 1901, U. f. R. 1902 A p. 243, Sø-Hand. T. 1902 p. 15.

A., som havde meddelt B. et skriftligt Bevis, gaaende ud paa, at han til B. havde solgt en Kontrabog med Arbejdernes Byggeforening, men kunde tilbagekøbe den inden 1 Marts 1901, blev, da saadant Tilbagekøb ikke havde fundet Sted, dømt til at meddele B. Transport paa Kontrabogen, uanset at ifølge Foreningens Vedtægter Overdragelse af Andele ikke kunde ske uden Bestyrelsens Samtykke.

Hof. St. D. 3 Febr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 393.

En Mand, der havde Snedkerarbejdet ved nogle Bygninger i Entreprise, havde givet en Underentreprenør skadesløs Transport m. H. t. nogle af de ham hos Bygherren tilkommende Rater af Entreprisesummen. Da Transporten antoges at være givet ikke som Sikkerhed, men som Betaling, og da Underentreprenøren havde indrømmet Bygherren en bestemt Henstand med Betalingen, idet han havde modtaget 3

Maaneders Veksler af denne, maatte Hovedentreprenørens Forpligtelse til at indestaa for Betalingen anses for bortfalden.

Hof. St. D. 14 April 1902, U. f. R. 1902 A p. 528.

A., som havde et forfaldent Beløb tilgode hos et Maskinsnedkeri, havde fra Snedkeriet modtaget en skadesløs Transport paa nogle det tilkommende, endnu ikke forfaldne Fordringer. Statueret, at Transporten maatte antages for en Del at være givet A. til Fyldestgørelse af det nævnte Tilgodehavende, og at han ved at modtage Transporten havde indrømmet Snedkeriet Henstand, indtil de transporterede Fordringer forfaldt.

Sø-Hand. D. 14 Aug. 1902, U. f. R. 1903 A p. 41, Sø-Hand. T. 1902 p. 294.

Et Gælds brev, paa hvilket A. havde tegnet sig som Selvskyldnerkautionist, blev af Kreditor cederet skadesløst til B. med Bemærkning, at Cedenten som Selvskyldnerkautionist indestod for Renters og Afdrags Erlæggelse. Da Renter og Afdrag udeblev, dømtes Cedenten til at betale B. Gælds brets Paalydende, idet det fandtes uden Betydning, at B. havde undladt at melde sig efter et Proklama, udstedt i Anledning af A.s Umyndiggørelse, da Cedentens Kautionsforpligtelse var uden Forbindelse med A.s Kaution.

Hof. St. D. 20 April 1903, U. f. R. 1903 A p. 498.

En Pantede bitor, der først d. 24 Juni havde betalt Renten pr. 11 s. M., fandtes at have betalt i rette Tid, da Obligationen før Terminens Begyndelse var blevet borttransporteret, og da Debitor ikke kunde antages at have været vidende om Transporten, før denne d. 23 Juni blev forkyndt for ham.

Kbh. Ov. D. 22 Juni 1903, U. f. R. 1903 A p. 573.

Udtalt, at nævnte Debitor ikke var kommet i Mora ved at undlade at rette Tilbud om Betaling til Cedenten, da denne ikke mere var Fordrings haver.

ibid.

A. havde købt en Ko fri for skjulte Fejl og havde samme Dag om Betalingen indgaet et Forlig med en Sagfører — der i Forliget sagdes som Inkassator at være indtraadt i Sælgerens Ret — ifølge hvilket Forlig A. overtog Koen, som den var ved Købet, uden Ansvar for Sælgeren eller Inkassator. A. fandtes ikke pligtig at betale Sagføreren Købesummen, da Koen paa Salgets Tid havde lidt af Tuberkulose, og da Sælgerens Garantiforpligtelse trods Forliget ikke kunde anses bortfaldet og derhos maatte kunne gøres gældende overfor Sagføreren.

Kbh. Ov. D. 20 Juli 1903, U. f. R. 1903 A p. 793.

Fundet godtgjort, at en Panteobligation, som ved Tvangsauktion var tilslaaet A. og derefter var tiltransporteret ham, var indkøbt for

B.s Regning og med Ret for B. til at oppebære dens Provenu efter Fradrag af de Beløb, der efterhaanden ydedes ham som Forskud af A. Da A. uden Samtykke af B. havde forringet Pantet og derved forarsaget, at Obligationen ikke blev dækket af dette, tilkendtes der B. Dækning i A.s Dødsbo for Obligationens Paalydende med Fradrag af de af A. ydede Forskud.

H. R. D. 6 Febr. 1903, jfr. Hof. St. Skiftekl. Decis. 21 Jan. 1901, H. R. T. 1902 p. 670, U. f. R. 1903 B p. 142.

En Sagfører A., der var et Byggeforetagendes økonomiske Leder, havde i Anledning af, at B. havde laant ham en Sum Penge, meddelt B. en saakaldet Transport paa en af Bygherren til ham (A.) udstedt Akkomodationsobligation, i hvilken en Bank forud havde Haandpanteret. Statueret, at selv om A. ikke maatte have et til det laante svarende Beløb tilgode hos Bygherren, havde B. i Obligationen og den Stilling, A. indtog til Byggeforetagendet, haft tilstrækkelig Grund til at anse A. som berettiget til at raade over Obligationen som sket.

H. R. D. 5 Oktbr. 1903, jfr. Kbh. Auktionsrets Kend. 16 Juni 1902, H. R. T. 1903 p. 258, U. f. R. 1903 B p. 283.

Endvidere udtalt, at den Ret over Obligationen, som B. havde faaet overdraget af A., hvad enten den maatte anses som en Transport eller en Haandpanteret, efter det foreliggende maatte anses som gyldig stiftet, særlig overfor en Mand, der senere havde faaet Skøde paa vedkommende Ejendom uden at være blevet gjort bekendt med Transporten.

ibid.

En yngre Søn af en tidligere Stamhusbesidder, hvem der ved kgl. Resolution var tillagt 1000 Kr. halvaarlig af Stamhusets Indtægter som Apanage, havde bemyndiget N. N. til — »til Sikkerhed for« lovede Afdrag paa et ydet Laan — at hæve Apanagen i 26 Terminer. Statueret, at Stamhusets Administrationskommission, af hvis Godkendelse Fuldmagtens Gyldighed ikke kunde anses afhængig, maatte være pligtig at betale N. N. en forfalden Apanagepræstation.

H. R. D. 2 Oktbr. 1903, jfr. Hof. St. D. 20 Oktbr. 1902, H. R. T. 1903 p. 246, U. f. R. 1903 B p. 280.

Særlig udtalt, at da nævnte Fuldmagt ikke var tilbagekaldt, maatte det være uden Betydning for Spørgsmaalet om Administrationskommissionens Forpligtelse til at betale Apanagen, at Fuldmagten var betegnet som »uigenkaldelig«, ligesom det maatte være uden Betydning, om der var stiftet gyldigt Pant for N. N. i Apanagen.

ibid.

Udtalt, at en Mand, hvem Justitsministeriet havde tilladt af nogle for hans Moder i Overformynderiet baandlagte Midler at erholde udbetalt et Arveforskud paa 15000 Kr. til Dækning af forskellige af ham

lidte Tab, var berettiget til at borttransportere sin Ret til at faa Forskudet udbetalt.

Hof. St. D. 7 Marts 1904, U. f. R. 1904 A p. 451.

Overformynderiet anset pligtigt at udbetale Beløbet til en Bank, hvem den nævnte Mand havde givet en for Overformynderiet straks anmeldt »uigenkaldelig Fuldmagt« til at hæve og kvittere for Beløbet, uanset at Fuldmagtsudstederen var død, da Beløbet krævedes betalt, idet det havde været Meningen at give Banken, der havde laant Udstederen Beløbet, en selvstændig og af Udstederens Død uafhængig Ret til at hæve og beholde Beløbet.

ibid.

En fraskilt Hustru, der ved Skilsmissevilkaarene havde paataget sig at betale sin Mands Gæld, blev, efterat en af Mandens Kreditorer havde meddelt Manden Kvittering for sit Tilgodehavende og fra Manden havde faaet tiltransporteret dennes Krav mod Hustruen paa, at hun skulde betale Fordringen, dømt til at indfri denne, da Mandens Krav paa Hustruen ikke var saaledes personligt, at en Overdragelse til en Tredjemand var udelukket.

Hof. St. D. 30 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 549.

En Bygherre, som uden at protestere havde modtaget en Genpart af en for ham anmeldt Transport fra Entreprenøren paa Entreprisummen, og som under Arbejdet paa Forespørgsler havde meddelt Transporthaveren, at Arbejdet udførtes forsvarligt, antoges ikke herved at have paataget sig nogen videregaaende Forpligtelse overfor Transporthaveren end at betale denne, naar og forsaavidt Entreprenøren havde en Fordring paa ham.

Hof. St. D. 20 Febr. 1905, U. f. R. 1905 A p. 385.

Da Bygherren under en af Entreprenøren mod ham anlagt Sag havde bestridt dennes Berettigelse til Entreprisummen, frifandtes han for Tiden under en derefter mod ham af Transporthaveren anlagt Sag, idet han ikke var pligtigt at taale to Sager om Entreprenørens mulige Tilgodehavende.

ibid.

En Transport, hvorved en Enke overdrog en Del af en omstridt Fordring til en Sagfører som Honorar for ydet og fremtidig Assistance ved Fordringens Inkassation, anset ugyldig, dels som stridende mod Fr. 4 Marts 1690 § 3, dels fordi Enken ved Transportens Udstedelse led af en Sindssygd, der satte hende ud af Stand til at afgive en forbindende Overdragelseserklæring.

H. R. D. 30 Aug. 1905, jfr. Kbh. Ov. D. 22 Febr. 1904, H. R. T. 1905 p. 352, U. f. R. 1905 B p. 355, jfr. 1904 A p. 443.

I et Tilfælde, hvor en Købmand var gaaet ind paa at yde en — senere falleret — Entreprenør pekuniær Assistance til Fuldførelse af et Arbejde for Statsbanerne mod at erholde »Anvisning« paa det hos

Statsbanerne efterhaanden forfaldende Vederlag for Arbejdet, fandtes der at foreligge en Overdragelse til Købmanden af Entreprenørens Fordring, saaledes at denne ikke kunde inddrages under Konkursboet, da Købmanden havde stillet den Betingelse for sin Assistance, at han fik Raadighed over Vederlaget, og da Entreprenøren var gaaet ind herpaa.

H. R. D. 19 Oktbr. 1905, jfr. Vib. Ov. D. 28 Novbr. 1904, H. R. T. 1905 p. 404, U. f. R. 1906 A p. 21.

Antaget, at en Komponist, der havde indgaaet en Forlagskontrakt med et Forlag, efter det foreliggende ikke kunde rejse Indsigelse imod, at Forlaget havde overdraget sine Forlagsrettigheder efter Kontrakten til et andet Forlag.

H. R. D. 27 Jan. 1908, jfr. Kbh. Ov. Domme 17 April og 25 Septbr. 1905, H. R. T. 1907 p. 638, U. f. R. 1908 A p. *), jfr. 1906 A p. 97.

Førstnævnte Forlag dømt til at betale Komponisten en ham ved Forlagskontrakten tilsagt Tantième for Salget af et af ham komponeret Sangspil, hvorimod Forlagets Paastand om, at Betalingen gjordes afhængig af, at Komponisten — der ved Kontrakten havde forpligtet sig til at levere Forlaget Manuskriptet til Mellemaktsmusikeren til Sangspillet — udleverede Forlaget det nævnte Manuskript, ikke toges til Følge, da Forlaget havde overdraget det andet Forlag samtlige Forlagsrettigheder m. H. t. Sangspillet.

ibid.

En skriftlig Meddelelse fra en Sagfører til en Skyldner om, at et forfaldent Regningskrav var tiltransporteret en af Sagførerens Kommitterter, men uden Vedlæggelse af Bevis herfor eller Angivelse af Kommittertens Navn, antoges ikke at kunne forhindre, at Skyldneren frigjordes ved Betaling af den forfaldne Gæld til den oprindelige Kreditor efter dennes Paakrav.

Sø-Hand. D. 20 Maj 1905, U. f. R. 1906 A p. 106, Sø-Hand. T. 1905 p. 273.

En Lejer, som havde erfaret, at Ejeren havde afhændet den til ham udlejede Ejendom, og fra en Sagfører havde modtaget Meddelelse om, at han skulde indbetale Lejen til denne som Administrator for Køberen, men som senere havde læst i en Avis, at Ejendommen paa ny havde skiftet Ejer, ikke anset pligtig at sætte sig i Bevægelse for at skaffe Vished for, til hvem han skulde betale Lejen, men — under den foreliggende Uklarhed — anset beføjet til at vente med Lejens Betaling, indtil vedkommende for ham godtgjorde sin Adkomst til Lejen.

H. R. D. 8 Febr. 1906, jfr. Vib. Ov. D. 20 Febr. 1905, H. R. T. 1905 p. 694, U. f. R. 1906 A p. 291.

* Ved Trykningen var H. R. D. endnu ikke optaget i U. f. R.

En Panthaver i en fast Ejendom havde gjort Udlæg i denne og derefter borttransporteret Panteobligationen. Erhververen af Obligationen lod sig Ejendommen udlægge til brugeligt Pant og udlejede to af dens Lejligheder med længere Tids Uopsigelighed, dog saaledes, at den ene Lejekontrakt fik Paategning om, at dens Tinglæsning ikke skulde være til Hinder for Salg, Prioritering eller Omprioritering af Ejendommen, og den anden Paategning om, at den ikke maatte tinglæses. Spørgsmaal om, hvorvidt den Lejerne indrømmede Uopsigelighed kunde hævdes overfor en senere Erhverver af Panteobligationen, der i Henhold til det skete Udlæg stillede Ejendommen til Tvangsauktion. Dette e. O. ikke antaget.

H. R. D. 28 Maj 1906, jfr. Kbh. Auktionsrets Kend. 17 April 1905,
H. R. T. 1906 p. 244, U. f. R. 1906 A p. 595.

Ikke anset bevist, at et almindeligt Bankendossement paa en Veksel, der oversendes hertil fra et svensk Advokatbureau, i Virkeligheden kun var et Inkasso-Endossement.

Sø-Hand. D. 8 Febr. 1906, U. f. R. 1906 A p. 790, Sø-Hand. T. 1906 p. 155.

En Glarmester, der havde Glarmesterarbejdet ved en Bygning i Entreprise, havde transporteret 700 Kr. af sit »Tilgodehavende for udført Glarmesterarbejde« til A., og denne Transport havde Bygherren paategnet »forevist og anerkendt«. Efter Omstændighederne fandtes nævnte Paategning kun at have Betydning som Bevis for, at Transporten var forkyndt for Bygherren, og ikke at begrunde en selvstændig Forpligtelse for ham overfor A. til at betale de 700 Kr.

Kbh. Ov. D. 2 Juli 1906, U. f. R. 1906 A p. 877.

En Bygherre havde tiltransporteret et Firma, der havde Penge tilgode for Materialier, leverede til Bygningen, et Beløb af det Laan, han maatte optage ved 1ste Assurance, og den Sagfører, der var Byggeforetagendets finansielle Leder, og til hvem Bygherren havde udstedt sædvanlig Akkomodationsobligation, havde givet Transporten Paategning om, at den var anmeldt for ham. Statueret, at der ikke kunde gives Bygherren Medhold i, at han herefter var ophørt at være Firmaets Debitor og var gaaet over til kun at være simpel Kautionist.

Kbh. Ov. D. 23 Juli 1906, U. f. R. 1906 A p. 889.

A. havde overdraget B. 800 Kr. af en Fordring, som han havde paa C. for udført Arbejde. Saavel A. som B. havde derefter anlagt Sag mod C., hver til Betaling af sin Del af Fordringen. Statueret under den af B. anlagte Sag, at C. ikke var pligtig at finde sig i den skete Udstykning af Søgsmålet, allerede fordi det var oplyst, at A. under den af ham anlagte Sag havde gjort gældende, at en af C. fremsat Indsigelse hørte hjemme under den af B. anlagte Sag. C. frifandtes derfor.

Hof. St. D. 20 Aug. 1906, U. f. R. 1906 A p. 910.

Tørvemoser.

En Mand, der havde skaaret Tørv paa en Lod, som Retten staturerede var i Sorø Akademis Besiddelse, dømtes til at erstatte Akademiet Tørvene, da han ikke havde afkræftet den ved D. L. 5—5—3 hjemlede Præsumtion for, at Lodden tilhørte Akademiet.

Kbh. Ov. D. 14 Juli 1902, U. f. R. 1902 A p. 727.

U.**Udeblivelse fra Retten og for sildigt Møde.**

Jfr. tillige under Sø- og Handelsretten.

I. Citantens Udeblivelse og for sildigt Møde.

I et Tilfælde, hvor Appellanten udeblev for Højesteret, men Indstævnte mødte, Appellanten anset med Mulkt for unødigt Trætte og tilpligtet at betale Indstævnte Kost og Tæring.

F. Eks. H. R. D. 14 Juni 1897, H. R. T. 1897 p. 298.

Under Citantens Udeblivelse under Driften af en for Indstævntes Vedkommende beneficeret Sag, der hævedes, tilkendt Indstævntes beskikkede Sagfører Salær hos Citanten.

Hof. St. D. 18 Jan. 1897, U. f. R. 1897 p. 322.

En Sag afvist ex officio, da der efter det oplyste maatte gaas ud fra, at den som Citant opgivne Person ikke havde givet Samtykke til Sagens Anlæggelse i hans Navn, men stod ganske udenfor Sagen, i hvilken der herefter overhovedet ikke var nogen Citant.

Hof. St. D. 9 Aug. 1897, U. f. R. 1897 p. 932.

I et Tilfælde, hvor en Citant under Driften af en Inkassations sag var død, udtaltes det, at den vedkommende Sagfører af Citanten meddelte Bemyndigelse til at anlægge Sagen efter Hvervets Beskaffenhed ikke var bortfaldet ved Citantens Død.

Kbh. Gældsk. D. 31 Jan. 1898, U. f. R. 1898 p. 672.

Skønt det trods Provokation ikke var oplyst, hvem der nu var Sagsøger, tilkendtes Beløbet Citanten eller nu hans Dødsbo.

ibid.

I et Tilfælde, hvor en Sag ved en Fejltagelse ikke blev foretaget paa en Retsdag B., til hvilken den en tidligere Retsdag A. var udsat, men først flere Maaneder senere, da Citanten alene mødte og fik Udsættelse, og hvor der under Sagens senere Drift for Indstævnte mødte en fra først af engageret Sagfører, der procederede Sagen, blev Underrettsdommen og Sagens Behandling efter Retsdagen A. annulleret, idet Sagen antoges hævet Retsdagen B. paa Grund af begge Parter

Udeblivelse, og idet nævnte Sagfører ikke kunde forudsættes af Indstævnte at have været bemyndiget til at samtykke i dens Genoptagelse. (Dissens).

Vib. Ov. D. 6 Febr. 1899, U. f. R. 1899 p. 471.

En Citant, der mødte for Hof- og Stadsretten ved en Underretts-sagfører i dennes Egenskab af autoriseret Fuldmægtig hos en Overretts-sagfører, som var fraflyttet København og ikke kunde anses at have Kontor i eller ved København, betragtet som udeblevet.

Hof. St. D. 5 Juni 1899, U. f. R. 1899 p. 666.

I et Tilfælde, hvor en Hovedappellant for Højesteret havde udtaget Stævning til det følgende Højesteretsaar, medens Kontraappellanten efter Anticipationsbevilling havde indanket Dommen til Stadfæstelse i det løbende Højesteretsaar, gaves der under Hovedappellantens Udeblivelse Stadfæstelsesdom.

F. Eks. H. R. D. 6 Juni 1899, H. R. T. 1899 p. 207, U. f. R. 1899 p. 758.

I et Tilfælde, hvor en Edscitant ikke mødte personlig ved Inkaminationen, blev en af hans Sagfører begært Udsættelse, mod hvilken Indstævnte protesterede, ikke bevilget, men Sagen derimod afvist som ikke behørig inkamineret, da Citanten ikke havde oplyst lovligt Forfald, idet Sagføreren kun havde anført, at Citanten var flyttet og formentlig derfor ikke havde modtaget et Brev fra ham om Sagens Foretagelse.

Hof. St. D. 27 Oktbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 29.

Da en Appellant udeblev paa den Dag, Sagen efter Retslisten skulde falde i Rette, blev der efter Paastand tilkendt Appelindstævnte, der mødte, Kost og Tæring, skønt Genparten af Appelstævningen ej blev fremlagt.

Kbh. Ov. D. 16 Febr. 1903, U. f. R. 1903 A p. 317.

En Indstævnt, som af et Konkursbo var sagsøgt for Sø- og Handelsretten til Betaling af en forlængst afgjort Gæld til Fallenten, hvorom Indstævnte inden Sagens Paastævning havde givet Boet Oplysning, ansaas berettiget til at fordre Realitetsdom i Sagen, skønt Sagsøgeren, der havde taget Udsættelse i Anledning af Indstævntes Genmæle i Sagen, ved dennes næste Foretagelse var udeblevet.

Sø-Hand. D. 14 Jan. 1904, U. f. R. 1904 A p. 598, Sø-Hand. T. 1904 p. 108.

I et Tilfælde, hvor Citanten udeblev, da Sagen efter Retslisten første Gang faldt i Rette, medens Indstævnte mødte og paastod sig tilkendt Kost og Tæring, toges denne Paastand ikke til Følge, idet Citanten derefter mødte og fremlagde Stævningen, forsynet med en nogle Dage forinden for Indstævnte forkyndt Paategning, hvorved Stævningen tilbagekaldtes.

Kbh. Ov. D. 29 Aug. 1904, U. f. R. 1904 A p. 733.

Vib. Ov. D. 11 Juli 1904, U. f. R. 1904 A p. 767.

Da en Citant, der havde sagsøgt Københavns Frihavns-Aktieselskab til Erstatning for nogle med et Dampskib til Frihavnen ankomne og dér efter Losningen ved Vand ødelagte Fyrværkerisager, var udeblevet efter at have haft Udsættelse uden at modsige Selskabets Fremstilling — hvorefter Varerne ikke var modtagne i Varetægt af Selskabet, der ikke maatte tage slige Varer i Bevaring, men var forblevne i Dampskibets Varetægt — kunde Selskabet ikke gøres ansvarligt for Skaden og blev derfor frifundet.

Hof. St. D. 21 Novbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 139.

Udtalt, at der efter de for Skifteretsproceduren gældende Regler, særlig Konkursl. § 126, ikke fandtes Hjemmel til at hæve en Skifteretsdisput mellem nogle Kreditorer i et Konkursbo og Boets Kurator om Størrelsen af det af Kurator beregnede Salær m. m., fordi ingen af Kreditorerne havde givet Møde den Dag, da Kurator havde fremlagt Indlæg for Skifteretten.

Kbh. Ov. D. 2 Jan. 1905, U. f. R. 1905 A p. 340.

Under en Sag, der var anlagt af tvende Sagførere til Indfrielse af en af dem trukket Veksel, og under hvilken der var givet Møde for Citanterne ved en Kontorist, der kun var ansat hos den ene Sagfører, udtaltes det, at enhver af Citanterne var beføjet til under Sagen at optræde ogsaa paa den anden Citants Vegne.

Hof. St. D. 1 Maj 1905, U. f. R. 1905 A p. 550.

II. Indstævntes Udeblivelse og for sildige Møde.

Jfr. Appel IX, Dokumenter, Procedure III og VII, Stævning og Værneting.

En Appelsag afvist under Indstævntes Udeblivelse, da der ikke var givet Indstævnte Meddelelse om en erhvervet Summa-Bevilling, uanset at det i Ankestævningen var bemærket, at en saadan Bevilling forventedes meddelt.

Kbh. Ov. D. 25 Jan. 1897, U. f. R. 1897 p. 332.

En Indstævnt i en Gældssag, som ved Inkaminationen havde paa-staaet Frifindelse, idet han benægtede at skyldte noget, da han altid havde betalt de modtagne Varer kontant, men som derefter udeblev, dømt efter Paastanden, da han ikke havde erklæret sig over en af Sagsøgeren senere under Sagens Drift fremlagt Kontokurant.

Vib. Ov. D. 8 Marts 1897, U. f. R. 1897 p. 412.

En Sag, hvor Indstævnte med et af Justitiarius fastsat Varsel var stævnet ved offentlig Stævning, i hvilken det opgaves, at Indstævntes nuværende Bopæl og Opholdssted var ubekendt, men at hans sidste bekendte Bopæl var København, afvist under Indstævntes Udeblivelse fra Hof- og Stadsretten, idet Hjemmel til at anlægge Sagen i København ikke var oplyst.

Hof. St. D. 26 April 1897, U. f. R. 1897 p. 617.

Da en Indstævnt ved at tiltræde en Forsikringsforenings Love havde underkastet sig sammes Bestemmelse om, at han i Søgsmåls-tilfælde — uanset Fr. 6 Aug. 1824 — vilde have at erstatte Foreningen samtlige Inkassations- og Retsforfølgningssomkostninger, derunder Sagførersalær, alt efter Regning fra Foreningens Formand, dømtes Indstævnte efter Sagsøgerens Paastand, imod hvilken han, der var udeblevet, ingen Indsigelse havde fremsat, til at betale Foreningen Sagsomkostninger for Gældskommissionen, derunder Sagførersalær, skadesløst.

H. R. D. 30 Juni 1897, jfr. Kbh. Gældsk. D. 6 Aug. 1895, H. R. T. 1897 p. 356, U. f. R. 1897 p. 806.

I et Tilfælde, hvor en til Indfrielse af et Gældsbrev Sagsøgt havde ladet møde under Sagen, men var afgaaet ved Døden, inden der d. 4 Juni afgaves Tilsvaret af hans Sagfører, hvor afdødes Datter d. 6 Juni havde faaet hans Dødsbo udlagt for Begravelsesomkostninger, hvor Citanten derpaa havde rettet Paastanden imod hans Dødsbo, som han erklærede efter Dommens Afsigelse at ville foranledige reasumeret, og hvor nævnte Sagfører fremlagde en Erklæring fra afdødes Arvinger om, at det var med deres Samtykke, at der var mødt for dem, og at de paatog sig Gældsansvaret m. H. t. det indtalte Beløb, forkastedes Citantens Paastand om, at Sagen skulde paakendes, som om der ikke var taget til Genmæle.

Hof. St. D. 21 Juni 1897, U. f. R. 1897 p. 827.

I et Tilfælde, hvor ifølge et Gældsbrevs Indhold Gælden skulde forrentes med 5 pCt., hvorhos der til Kreditor i Misligholdelsestilfælde skulde betales en daglig Bøde paa 4 Øre af hver 100 Kr. af Gældens oprindelige Størrelse, stateredes det under Indstævntes Udeblivelse, at der for Tiden efter Forligsklagens Datum kun kunde tilkomme Kreditor 5 pCt. i Rente, ikke som paastaaet 6 pCt., da Bøden — som Kreditor ogsaa paastod sig tilkendt — maatte betragtes som en i Gældsbrevet særlig vedtaget Morarente.

Kbh. Gældsk. D. 15 Febr. 1897, U. f. R. 1897 p. 829.

Se ogsaa Kbh. Gældsk. D. 15 April 1901, U. f. R. 1901 p. 752.

Samtidig med, at en paa Grundlag af et eksigibelt Forlig foretaget Arrestforretning stadfæstedes, gaves der under Indstævntes Udeblivelse eksigibel Dom til Betaling af det ifølge Forliget skyldige Beløb, uagtet Forliget ikke var forældet ved Dommens Afsigelse.

Sø-Hand. D. 25 Marts 1897, U. f. R. 1897 p. 885.

En ved offentlig Stævning appelleret privat Politiretssag afvist fra Overretten under Indstævntes Udeblivelse, idet der ikke forelaa Oplysning om, at Appellanten ved Appelstævningens Udtagelse forgæves havde bestræbt sig for at komme til Kundskab om Indstævntes daværende Opholdssted, og Betingelsen for offentlig Stævning efter L. 11 April 1890 § 3 saaledes ikke var tilstede.

Kbh. Ov. D. 2 Aug. 1897, U. f. R. 1897 p. 926.

En Sag, der var anlagt imod en i Udlandet bosiddende Mand, afvist under Indstævntes Udeblivelse, da det ikke var godtgjort, at Underskriften — Indstævntes Navn — paa et fremlagt Dokument, der hjemlede Sagens Anlæg ved vedkommende Ret som vedtaget Værneting, hidrørte fra Indstævnte.

Hof. St. D. 20 Septbr. 1897, U. f. R. 1897 p. 1021.

Hof. St. D. 8 Jan. 1900, U. f. R. 1900 p. 285.

Hof. St. D. 30 Novbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 223.

Se derimod Sø-Hand. D. 22 Oktbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 152,
Sø-Hand. T. 1903 p. 370.

En Indstævnt, som var udeblevet efter at have haft Udsættelse uden at have fremsat nogen Indsigelse imod Søgsmålet, og som efter Citantens uimodsagte Anbringende havde forkommet Sagens Dokumenter, hvoraf kun Stævning og Forligsklage var tilstede ved Optagelsen, dømt efter Paastanden.

Hof. St. D. 25 Oktbr. 1897, U. f. R. 1897 p. 1166.

En for Sø- og Handelsretten Indstævnt anset som udeblevet, da han, der var mødt efter Sagens Optagelse og havde faaet Sagen reasumeret samt Udsættelse til den følgende Retsdag for at forkynde en Udskrift af det passerede for Citanten, udeblev ved Sagens Paaraab paa den sidstnævnte Retsdag og ikke paany kunde faa Sagen for, da han mødte senere samme Dag.

Sø-Hand. D. 17 Juni 1897, Sø-Hand. T. 1897 p. 302.

En Appel af en Udsættelsesforretning afvist, da Appellanten ikke havde fremlagt forskellige af Indstævnte for Fogedretten fremlagte Dokumenter, men alene ved Inkaminationen havde opfordret Indstævnte, der udeblev, til at fremlægge dem.

Hof. St. D. 1 Novbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 106.

En Sag om Husleje afvist under Indstævntes Udeblivelse som ikke behørig deduceret, da Citanten ikke havde oplyst Sammenhængen med, at kun han indtalte Lejen, uagtet en fremlagt Lejekontrakt udviste, at Lejligheden var udlejet af ham og en Tredjemand som Ejere af Ejendommen.

Kbh. Gældsk. D. 24 Septbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 147.

En Sag til Betaling af en Veksel, der var trukket paa Indstævnte til egen Ordre og akcepteret af ham, ikke afvist under Indstævntes Udeblivelse, skønt det i Stævningen hed, at Beløbet skyldtes ifølge en 3 Maaneders Solaveksel, da den Retten forelagte Veksel var forkyndt for Indstævnte sammen med Stævningen og Genpart var leveret ham.

Sø-Hand. D. 4 Novbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 202.

En Sag afvist under Indstævntes Udeblivelse, da Indstævningen var sket ved en Bekendtgørelse i Berlingske Tidende, indeholdende, at

Justitiarius havde bestemt Varslet til 3 Maaneder, men dette ikke var dokumenteret.

Hof. St. D. 3 Jan. 1898, U. f. R. 1898 p. 294.

En Indstævnt, som efterat være udeblevet fra Forligsmæglingen var mødt paa Sagens første Tægtedag, efterat Sagen var optaget, og havde faaet Sagen reassumeret og udsat, og som atter udeblev ved Sagens fornyede Foretagelse, efter Fr. 16 Jan. 1828 § 12 behandlet som aldeles udeblevet paa første Tægtedag.

H. R. D. 12 Juni 1899, jfr. Hof. St. D. 20 Juni 1898, H. R. T. 1899 p. 223, U. f. R. 1899 p. 775, jfr. 1898 p. 575.

Da det ikke kunde ses, at Indstævnte — der sagsøgte i Anledning af Injurier i et i København udkommende Dagblad, og for hvem Forligsklage og Stævning var forkyndt paa hans Forretningslokale i København — havde eller havde haft Bopæl i København, og da der derfor manglede Bevis for, at han havde været lovlig indkaldt til Forligsmægling, afvistes Sagen ex officio.

ibid.

En efter Parternes Begæring under Forlig udsat privat Politisag, i hvilken Klageren ved Sagens næste Foretagelse ikke lod møde ved nogen til at repræsentere ham under Forligsmæglingen berettiget Person, medens Indklagede helt udeblev, paadømt i Realiteten, skønt Forligsmæglingen ikke var ført til Ende. (Dissens).

Krim. D. 13 Novbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 844.

En Indstævnt, der ved Inkaminationen var mødt ved en Person, som angav at være hans Forvalter, men ikke var forsynet med skriftlig Fuldmagt, betragtet som udeblevet.

Sø-Hand. D. 3 Juni 1898, U. f. R. 1898 p. 982, Sø-Hand. T. 1898 p. 235.

En Indstævnt, der ved Inkaminationen for Overretten havde mødt og faaet Udsættelse, men som senere var udeblevet uden at have anført noget i Sagen, antaget at henholde sig til sin Procedure for Underretten.

Kbh. Ov. D. 27 Marts 1899, U. f. R. 1899 p. 441.

I et Tilfælde, hvor en Sag ved en Fejltagelse ikke blev foretaget paa en Retsdag B., til hvilken den en tidligere Retsdag A. var udsat, men først flere Maaneder senere, da Citanten alene mødte og fik Udsættelse, og hvor der under Sagens senere Drift for Indstævnte mødte en fra først af engageret Sagfører, der procederede Sagen, blev Underrettsdommen og Sagens Behandling efter Retsdagen A. annulleret, idet Sagen antoges hævet Retsdagen B. paa Grund af begge Parteres Udeblivelse, og idet nævnte Sagfører ikke kunde forudsættes af Indstævnte at have været bemyndiget til at samtykke i dens Genoptagelse. (Dissens).

Vib. Ov. D. 6 Febr. 1899, U. f. R. 1899 p. 471.

En udebleven Veksellakceptant, der af Vekseldstederen søgtes til Betaling af Vekslen, som, efter at være bortendosseret, var protesteret de non solutione af en Endossent og paastodes at være indfriet af Udstederen, frifundet for Tiden, da Vekslen bar flere uoverstregede Endossementer.

Sø-Hand. D. 5 Jan. 1899, U. f. R. 1899 p. 489.

En Sag imod en Lejer og dennes Selvskyldnerkautionist til Betaling af Husleje afvist ex officio i Henhold til D. L. 1—5—12, jfr. Fr. 3 Juni 1796 § 5, da det ikke var angivet, om de Indstævnte — af hvilke Lejeren ganske var udeblevet, medens Kautonisten var udeblevet efter haft Udsættelse uden at fremsætte Indsigelser — paastodes dømt in solidum eller i et vist Forhold, og da Paastanden saaledes manglede fornøden Bestemthed.

Hof. St. D. 8 Maj 1899, U. f. R. 1899 p. 652.

En til Betaling for Varer sagsøgt udebleven Indstævnt dømt efter Paastanden, skønt den af Citanten fremlagte Regning for det leverede var forsynet med Kvittering.

Kbh. Gældsk. D. 2 Juni 1899, U. f. R. 1899 p. 684.

En Appelsag afvist under Indstævntes Udeblivelse, da Appelstævningen var rettet imod »Bestyrelsen for N. N. Andelsmejeri ved dens Formand P. P.«, og da det ikke fremgik af Underretsakten, hvem der var Formand, da Sagen verserede for Underretten, ligesaa lidt som det var legitimeret, at P. P. var Formand, da Appelstævningen forkyndtes.

Vib. Ov. D. 7 Aug. 1899, U. f. R. 1899 p. 946.

Under Indstævntes Udeblivelse ved Inkaminationen nægtet en Appellant Anstand, da der ikke var oplyst Omstændigheder, der gav Føje til at fravige Reglen i Fr. 25 Jan. 1805 § 24, jfr. Fr. 3 Juni 1796 §§ 5 og 6. Da Appellanten i Realiteten kun havde nedlagt Paastand om Tilkendelse af Procesomkostninger for Overretten, afvistes Sagen ex officio.

Vib. Ov. D. 2 Oktbr. 1899, U. f. R. 1899 p. 972.

En af Appellanten paa Sagens første Tægtedag for Overretten fremsat Begæring om Anstand paa Grund af manglende Oplysninger forkastet under Indstævntes Udeblivelse, da Retten ikke var sat i Stand til at bedømme, om der var Anledning til at fravige Reglen i Fr. 3 Juni 1796 § 6. Sagen, i hvilken Appellanten tillige havde nedlagt en Realitetspaastand, uden dog at have betegnet denne som subsidiær og uden at have indladt Sagen, som Følge heraf, og da den ikke var behørig deduceret, afvist ex officio efter Fr. 3 Juni 1796 § 5.

Vib. Ov. D. 9 Oktbr. 1899, U. f. R. 1899 p. 976.

En udebleven Vekseldsteder tilpligtet at indfri Vekslen ved Betaling til Sagsøgeren, til hvem Vekslen var udstedt, skønt den bar uoverstregede Endossementer, i det den saas at være endosseret til en Bank, der havde ladet den protestere og derpaa uden Obligo havde endos-

seret den til en Sagfører, som mødte for Sagsøgeren og bemærkede, at dette sidste Endossement var sket for at sætte ham i Stand til at indkassere Vekslen til Fordel for Sagsøgeren, til hvem den var gaaet tilbage.

Sø-Hand. D. 13 Juli 1899, U. f. R. 1899 p. 1008, Sø-Hand. T. 1899 p. 268.

En Indstævnt, som søgtes til Betaling af en af ham til Citanten udstedt egen Veksel, men udeblev, frifandtes, da Vekslen ifølge Veksell. § 77 var præskriberet, og da Citanten ikke havde paaberaabt sig nogen Retsgrund til, at Indstævnte dog skulde være forpligtet til at betale dens Paalydende.

Kbh. Gældsk. D. 23 Oktbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 181.

En Akceptant af en trasseret Veksel, der udeblev under Sagen, dømt til at betale Vekslen til Trassenten, skønt der fandtes et uudslettet Endossement paa Vekslen, da dette selv angav sig kun at være et Inkassoendossement.

Sø-Hand. D. 12 Oktbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 205.

En Sag om Betaling for leverede Varer — under hvilken Indstævnte udeblev — afvist ex officio som ikke behørig deduceret, da en af Sagsøgeren fremlagt Regning udviste, at Beløbet skulde betales mod Sagsøgerens Tratte, uden at det var omtalt, om en saadan Tratte var blevet udfærdiget og akcepteret.

Sø-Hand. D. 16 Novbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 220, Sø-Hand. T. 1900 p. 27.

En Appelsag, hvorunder Indstævnte udeblev, afvist ex officio, fordi der kun var fremlagt en Udskrift af Underretsdommen og en til offentlig Brug udstedt simpel Udskrift af Underretsprotokollen, hvis Fuldstændighed ikke var dokumenteret, idet det tværtimod saas, at ialfald eet for Underretten fremlagt Dokument manglede.

Vib. Ov. D. 29 Jan. 1900, U. f. R. 1900 p. 315.

En Sag afvist ex officio, da Stævningen ikke var forkyndt for Indstævnte og uanset at en Overretssagfører havde givet Møde for Indstævnte og havde taget til Genmæle i Sagen, idet der manglede al Oplysning om, at Indstævnte havde frafaldet lovlig Indstævning eller bemyndiget Sagføreren til paa hans Vegne at frafalde saadan.

Vib. Ov. D. 28 Maj 1900, U. f. R. 1900 p. 651.

En Sag, under hvilken Indstævnte udeblev, afvist ex officio, da Forkyndelsespaategningen paa Stævningen ikke indeholdt Oplysning om, i hvilken Jurisdiktion Forkyndelsen var foregaaet, eller om, hvorvidt den var foretaget af de for den paagældende Jurisdiktion beskikkede Stævningmænd, samt da Kompetenceattest manglede.

Vib. Ov. D. 18 Juni 1900, U. f. R. 1900 p. 656.

Et Firma, der som Udsteder af en egen Veksel var stævnet til

at indfri samme, og som udeblev, fandtes at maatte frifindes ialfald for Tiden, da Vekslen var underskrevet af en Person som Prokurist for Firmaet, men der savnedes Oplysning om, at vedkommende havde haft Prokura for Firmaet, og da Sagen saaledes ikke var behørig deduceret.

Sø-Hand. D. 28 Juni 1900, U. f. R. 1900 p. 774.

En Sag, som var anlagt mod et Fabrikantfirma ved dets i Stævningen navngivne to eneste, ansvarlige Indehavere til Betaling af et Beløb en for begge og begge for en, saavel som til Stadfæstelse af en for Beløbet hos Firmaet foretaget Arrest, afvistes — under de Indstævntes Udeblivelse — forsaavidt angik Stadfæstelsen af Arresten, da Stævningen ikke var blevet forkyndt for den ene Firmaindehaver, og tillige iøvrigt for dennes Vedkommende, hvorimod den anden Indehaver dømtes til at betale Beløbet.

Hof. St. D. 13 Aug. 1900, U. f. R. 1900 p. 820.

En Sag, hvorunder Indstævnte udeblev, afvist ex officio, da Indstævntes Hustru, for hvem Stævningen var forkyndt, ifølge Stævningsmændenes Paategning havde erklæret, at hendes Mand havde forladt hende, og at hun ikke kendte hans Bopæl.

Kbh. Gældsk. D. 3 Juli 1900, U. f. R. 1901 p. 224.

Skønt alt, hvad der stod paa Bagsiden af en Veksel — nemlig den oprindelige Vekselejers Endossement til en navngiven Person og dennes Kvittering for Veksels Betaling — var udslettet med Undtagelse af den oprindelige Vekselejers Underskrift, kunde Ihændeoveren af Vekslen ikke anses legitimeret til at indtale denne, idet Vekslen ikke saas at være endosseret in blanco. Indstævnte, der udeblev, frifandtes derfor.

Kbh. Gældsk. D. 24 Aug. 1900, U. f. R. 1901 p. 230.

I et Tilfælde, hvor en Appellant, der ikke havde deduceret Appelsagen ved Inkaminationen, havde faaet Anstand for at bevise, at Akten var rettidig bestilt, blev Sagen, under hvilken Indstævnte udeblev, afvist ex officio fra Overretten, da den fremlagte Attest viste, at Akten var bestilt efter Stævningens Udtagelse.

Kbh. Ov. D. 15 April 1901, U. f. R. 1901 p. 528.

I et Tilfælde, hvor under en mod Aktieselskabet »Salgsautomaterne« anlagt Sag Stævningen var forkyndt paa det i samme som Selskabets Forretningskontor angivne Sted i København, blev Sagen — under hvilken Selskabet udeblev — afvist ex officio, da Citanten end ikke havde assereret, at Selskabet havde anmeldt til Handelsregistret, at det havde Forretningskontor i København, hvorfor der ikke kunde gaas ud fra, at Sagen, som sket, havde kunnet indbringes for Københavns Forligskommission og Ret.

Hof. St. D. 29 April 1901, U. f. R. 1901 p. 546.

Under et Regressøgsmal, anlagt mod Trassenten af en protesteret Veksel, blev Trassenten, der udeblev, alene dømt efter Veksell. § 46 samt til at betale Sagens Omkostninger med et af Retten fastsat Beløb, da det ikke af det fremlagte fremgik, at han af Citanten var blevet underrettet om Protesten paa den i Vekselloven foreskrevne Maade.

Hof. St. D. 20 Maj 1901, U. f. R. 1901 p. 696.

I et Tilfælde, hvor en Citant efter at være opfordret af Indstævnte til at afgive en Erklæring og fremlægge en Udskrift havde fremlagt et Indlæg med et Bilag, og hvor Indstævnte, som havde faaet disse Dokumenter udlaaente, derefter var udeblevet uden at tilbagelevere dem, afvistes Sagen ex officio, da der savnedes al Oplysning om nævnte Dokumenters Indhold.

Kbh. Gældsk. D. 4 Jan. 1901, U. f. R. 1901 p. 743.

En af et Selskab mod en Jærnhandler anlagt Sag til Betaling af Erstatning, fordi han trods Aftale ikke havde solgt sine Varer gennem dette, afvistes under Indstævntes Udeblivelse, da der manglede enhver nærmere Dokumentation m. H. t. Størrelsen af det Tab, Selskabet skulde have lidt ved hans Forhold.

Kbh. Gældsk. D. 21 Jan. 1901, U. f. R. 1901 p. 746.

En Indstævnt, der udeblev, dømt til at betale Citanten som af Fogeden i Henhold til Auktionsl. § 18 autoriseret Inkassator et Beløb, som Indstævnte skyldte til en Tredjemand, hos hvem der var gjort Udlæg i denne Fordring.

Kbh. Gældsk. D. 25 Marts 1901, U. f. R. 1901 p. 749.

En Gældssag, anlagt mod en gift Kone med Mand, afvistes under de Indstævntes Udeblivelse som ikke behørig deduceret, da det ikke saas, om Citanten kun ønskede Dom over Konen eller tillige gjorde Kravet gældende mod Manden og Fællesboet.

Kbh. Gældsk. D. 12 April 1901, U. f. R. 1901 p. 751.

En Sag, som var anlagt mod et Fabrikantfirma — hvilket i Stævningen angaves at have Kontor og Forretningslokale paa et angivet Sted i København — ved dets i Stævningen navngivne eneste Indehaver, blev under Indstævntes Udeblivelse afvist, da der manglede Oplysning om, hvor Firmaindehaveren boede, og da det end ikke var assereret, at Firmaet var anmeldt til Handelsregistret med det anførte Forretningskontor, saa at det var uvist, om Sagen var anlagt ved rette Værneting.

Kbh. Gældsk. D. 19 April 1901, U. f. R. 1901 p. 754.

En Restauratør, der under en Proces var mødt ved sin Opvarter, fandtes ikke at have givet lovligt Møde, da Opvarteren ingen Løn oppebar og Forholdet kunde opløses naarsomhelst uden Varsel.

Hof. St. D. 22 Juli 1901, U. f. R. 1901 p. 1000.

En Gældssag, under hvilken Indstævnte, en Premierløjtnant, efter haft Udsættelse udeblev, afvistes ex officio, fordi Stævningen ikke var behørigt anmeldt for Indstævntes Chef, idet Anmeldelsen kun var sket paa den Maade, at Stævningsmændene i Chefens Fraværelse havde lagt en Genpart af Stævningen i Brevkassen ved Chefens Embedskontor.

Hof. St. D. 29 Juli 1901, U. f. R. 1901 p. 1003.

En Sag mod Udstederen af en egen Veksel under Indstævntes Udeblivelse afvist ex officio som ikke behørig deduceret, da Citanten havde angivet, at Vekslen var udstedt til Bagermester T. Melms, medens den fremlagte Veksel var udstedt til Bagermester F. Melms.

Hof. St. D. 7 Oktbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 7.

En Sag, som var anlagt ved Hof- og Stadsretten mod Aktieselskabet »Dampskibsselskabet Kysten« efter Stævning forkyndt for Bestyrelsens i København boende Formand under Angivelse af, at Selskabet havde Hjemsted i København, blev under Selskabets Udeblivelse afvist ex officio, da Citanten ikke havde oplyst, hvorpaa han støttede, at Selskabet havde Hjemsted her, og navnlig ikke havde oplyst, om der til Handelsregistret var sket Anmeldelse om Stedet for Selskabets Forretningskontor.

Hof. St. D. 23 Decbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 144.

En Gældssag, under hvilken Indstævnte, Assistent paa Orlogsværftet, Ølhandler N. N., efter haft Udsættelse udeblev, afvistes ex officio, da Stævningen ikke saas at være anmeldt for Indstævntes militære Chef.

Kbh. Gældsk. D. 2 Aug. 1901, U. f. R. 1902 A p. 156.

I et Tilfælde, hvor en Sag, der ex officio var blevet afvist fra Underretten, var blevet hjemvist til Paakendelse i Realiteten, og hvor Underdommeren derefter, uden at nogen af Parterne gav Møde, havde foretaget Sagen og straks havde afsagt Realitetsdom, blev denne sidste Dom, som Citanten havde paaanket til Forandring, ex officio annulleret, fordi Indstævnte ikke var blevet indkaldt til at møde ved Sagens fornyede Foretagelse efter Hjemvisningen. Af Sagen fremgik, at Indstævnte, der ikke var mødt under nogen af de to Appeller, var udeblevet under den oprindelige Underretssags Gang.

Vib. Ov. D. 24 Marts 1902, U. f. R. 1902 A p. 386.

En Indstævnt, der havde givet Møde for Overretten ved Sagens Inkamination uden at udtale sig om Sagen, og som derpaa efter haft Anstand var udeblevet, fandtes ikke herved at have taget bekræftende til Genmæle, men maatte antages at have henholdt sig til sin Procedure for Underretten og sin der nedlagte Paastand.

Vib. Ov. D. 16 Juni 1902, U. f. R. 1902 A p. 502.

Se ogsaa Kbh. Ov. D. 20 Oktbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 18.

En Appelsag, hvorunder en Underretsdom paastodes annulleret og

hjemvist, blev under Indstævntes Udeblivelse ex officio afvist fra Overretten, fordi Appelstævningen ikke angav, mellem hvilke Parter Dommen var afsagt, og heller ikke, i hvilken Egenskab Indstævnte, der ikke havde været Part i Underretssagen, var gjort til Modpart.

Kbh. Ov. D. 21 April 1902, U. f. R. 1902 A p. 554.

En Sag, hvorunder en Mand paastod en gift Kone og hendes Mand dømt til at betale 2000 Kr. i Erstatning, blev under de Indstævntes Udeblivelse afvist ex officio, da Paastanden manglede fornøden Bestemthed, idet den ikke angav, om de Indstævnte paastodes dømt in solidum eller paa anden og da hvilken Maade.

Hof. St. D. 2 Juni 1902, U. f. R. 1902 A p. 595.

En Sag mod et Aktieselskab blev under dettes Udeblivelse afvist ex officio, skønt Stævningen efter Stævningmændenes Paategning var forkyndt for Selskabets Formand paa hans i Stævningen opgivne Bopæl, da der manglede Oplysning om, hvorvidt denne Mand virkelig var Selskabets Formand.

Hof. St. D. 9 Juni 1902, U. f. R. 1902 A p. 601.

En af en Mand som Mandatarius for en anden anlagt Sag, under hvilken Indstævnte udeblev, afvistes ex officio, da Mandatarfuldmagten ikke var underskrevet af den angivne Mandant, men paa hans Vegne af en Tredjemand, hvis Berettigelse til at underskrive paa hans Vegne ikke var godtgjort.

Kbh. Gældsk. D. 27 Jan. 1902, U. f. R. 1902 A p. 629.

En Indstævnt, som, efter at have paastaaet sig frifundet, og efter at Citanten derpaa havde fremlagt et Indlæg med tre Bilag, var udeblevet uden at ytre sig yderligere, blev, da han trods Paakrav undlod at tilbagelevere Indlægget og de to Bilag, og da Citanten derefter havde protesteret mod, at der toges Hensyn til det af Indstævnte anførte, dømt efter Citantens Paastand.

Kbh. Gældsk. D. 3 Marts 1902, U. f. R. 1902 A p. 635.

En ved Sø- og Handelsretten anlagt Sag afvist ex officio under Indstævntes Udeblivelse, da Stævningen alene var forkyndt ved Bekendtgørelse i Berlingske Tidende med det af Rettens Formand bestemte Varsel og ikke havde været søgt forkyndt i Malmø, hvor Indstævnte havde haft Bopæl, idet der ikke forelaa noget til Bestyrkelse af Citantens Anbringende om, at Indstævnte var forsvundet fra Malmø, og at det ikke vidstes, hvorhen han havde begivet sig.

Sø-Hand. D. 9 Jan. 1902, U. f. R. 1902 A p. 646, Sø-Hand. T. 1902 p. 133.

En indstævnt Mand, der udeblev, dømt efter Paastanden, skønt

hans Hustru, for hvem Stævningen var forkyndt paa den i Stævningen opgivne Bolig, efter Stævningsmændenes Paategning havde bemærket, at Indstævnte 2 Dage forud var rejst til Udlandet for ikke mere at vende tilbage til Landet — idet dette ikke behøvedes at opfattes som enstydigt med, at han ikke mere havde nogen Bopæl her.

Sø-Hand. D. 27 Febr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 660, Sø-Hand. T. 1902 p. 174.

I et Tilfælde, hvor en af et Andelsmejeri ved dets Formand A. anlagt Sag af Indstævnte var blevet indanket for Overretten efter Stævning til Mejeriet, hvor Stævningen var blevet forkyndt for »Mejeriets Formand B. paa hans Bolig«, og hvor der for Overretten fremlagdes en med B.s Navn underskrevet Udskrift af Mejeriets Forhandlingsbog, hvorefter B. paa et Bestyrelsesmøde var valgt til Formand, afvistes Sagen fra Overretten, hvor Mejeriet ikke gav Møde, idet der ikke fandtes at være tilstrækkelig Legitimation for, at B. havde kunnet modtage Stævning paa Mejeriets Vegne.

Vib. Ov. D. 13 Oktbr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 808.

Udtalt i en Sag, hvor Indstævnte udeblev, at der manglede Hjemmel til at tilkende en Vekselejer Omkostningerne ved en til Sikkerhed for Vekslen foretagen Arrest skadeløst, og at der ikke under Arrestomkostninger kunde beregnes Inkassationsløn eller Befordringsudgifter.

Hof. St. D. 20 Oktbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 23.

En Sag, som en Vekseltrossent havde anlagt mod Akceptanten til Indfrielse af 2 Veksler, hvilke Trassenten forklarede at have endosseret til en Bank, men igen at have maattet indfri, blev under Indstævntes Udeblivelse afvist ex officio som ikke behørig deduceret, da det under Akceptpaategningen staaende ikke lod sig læse som Indstævntes Firmanavn, ligesom Endossementet til Banken ikke var overstreget.

Sø-Hand. D. 14 Aug. 1902, U. f. R. 1903 A p. 45, Sø-Hand. T. 1902 p. 298.

Under Indstævntes Udeblivelse afvistes en Sag ex officio fra Sø- og Handelsretten, fordi det ikke af det foreliggende fremgik, at Indstævnte var lovlig varslet eller bosat i København, skønt Stævningen angav, at Indstævnte boede i København hos sine Forældre, og skønt Stævningen var forkyndt der for hans Moder. Ved Inkaminationen havde nemlig en Sagfører fremlagt en Erklæring fra Indstævntes Fæder om, at Indstævnte ikke havde boet hos ham.

Sø-Hand. D. 14 Aug. 1902, U. f. R. 1903 A p. 46.

Da Indstævnte, der søgtes til at betale dels en Veksel, dels nogle Varer, i det første Retsmøde havde benægtet at have modtaget Varer

fra Sagsøgerne udover de under Vekslen indbefattede, og da Sagsøgerne ikke derpaa havde oplyst noget om disse Varer, frifandtes Indstævnte for at betale Varerne, skønt han senere udeblev.

Sø-Hand. D. 9 Oktbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 83, Sø-Hand. T. 1902 A p. 359.

En af en Forsikringsforening ved Viborg Byting »som vedtaget Værneting« mod et Medlem til Betaling af forfalden Præmie anlagt Sag afvist ex officio, idet det ikke fandtes bevist, at Indstævnte, der udeblev, havde vedtaget nævnte Værneting, skønt Citanterne havde fremlagt et trykt Eksemplar af Foreningens Love, i hvis § 9 det hed, at ethvert Medlem var pligtigt at modtage Sag ved Viborg Byting.

Vib. Ov. D. 15 Decbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 196.

En Person, som i Stævningen var benævnt Aug. Jensen og var indstævnet til at indfri en paa Aug. Jensen trukket og med Navnet Aug. F. Jensen akcepteret Veksel, om hvem det i Stævningen var ud-talt, at det var ham, der havde akcepteret Vekslen under Navnet Aug. F. Jensen, og hvis i Stævningen opgivne Bolig var en anden end den i Vekslen opgivne, dømtes under sin Udeblivelse efter Citantens Paastand.

Sø-Hand. D. 6 Novbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 217, Sø-Hand. T. 1902 p. 378.

En Akceptant af en Veksel dømt under sin Udeblivelse til at betale Vekslen, skønt den var dateret d. 15 Juni 190(?), allerede fordi dens Stempel saas at være kasseret netop d. 15 Juni 1902 med Akceptantens eget Navn.

Sø-Hand. D. 18 Decbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 249, Sø-Hand. T. 1903 p. 24.

En Appelsag, hvorunder Indstævnte, en Korpslæge, udeblev, afvist ex officio, da Stævningen ikke saas at være anmeldt for Korpslægens Foresatte.

Vib. Ov. D. 27 April 1903, U. f. R. 1903 A p. 414.

En Sag, under hvilken Indstævnte udeblev, afvist, da det ikke fremgik af Sagen, at Indstævnte havde Bopæl i Jurisdiktionen, og da det saaledes ikke kunde ses, om han, der kun havde faaet 9 Dages Varsel, var lovlig stævnet.

Hof. St. D. 6 April 1903, U. f. R. 1903 A p. 490.

En Højesteretsstævning i en i første Instans gæsteretsvis behandlet og derfor anteciperet Sag afvist, da Stævningen, der var udtaget d. 25 Febr. 1901 til Højesteretsaaret 1902, efter Fr. 15 Jan. 1817 § 5 burde være gaaet ud paa, at Sagen efter det lovbestemte Varsels Ud-

løb uopholdelig vilde blive foretaget til Paakendelse i Højesteret. Indstævnte havde ikke givet Møde.

H. R. D. 17 Febr. 1903, H. R. T. 1902 p. 703, U. f. R. 1903 B p. 163.

I et Tilfælde, hvor det i en Højeretsstævning opgaves, at den i de forrige Instanser Indstævnte var død efter Overrettsdommens Afsigelse, og hvor Stævningen var udtaget mod Enken og to Mænd, der angaves at være Eksekutorer i hendes og hendes Mands Bo, blev Højesteretsstævningen under de Indstævntes Udeblivelse afvist, da der manglede Legitimation for, at de nævnte Mænd var Eksekutorer i Boet.

H. R. D. 1 Septbr. 1903, H. R. T. 1903 p. 219, U. f. R. 1903 B p. 272.

I et Tilfælde, hvor Indstævnte udeblev, udtalt, at der efter dansk Ret ikke kunde tages Hensyn til en Dommeren Dagen før Sagen faldt i Rette ihændekommet Skrivelse fra Indstævnte.

Sø-Hand. D. 22 Oktbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 152, Sø-Hand. T. 1903 p. 370.

En Sag mod et Firma under Indstævntes Udeblivelse afvist fra Gældskommissionen, da det ikke af det foreliggende saas, at Firmaets i Stævningen opgivne Forretningslokale i København, hvor Stævningen var forkyndt, til Handelsregistret var anmeldt som Forretningslokale, jfr. L. 1 Marts 1889 § 34, og da der derfor manglede Sikkerhed for, at Sagen rettelig var anlagt ved Kommissionen.

Kbh. Gældsk. D. 10 Juli 1903, U. f. R. 1904 A p. 241.

En Sag, hvorunder Indstævnte var udeblevet uden at have fremlagt et fra Citanten underhaanden modtaget Indlæg, hvorefter Citanten begærede Sagen optaget, afvist ex officio, da det ikke kunde antages at have været Meningen, at Sagen skulde paadømmes i Realiteten uden Hensyn til dette Indlæg.

Kbh. Gældsk. D. 24 Juli 1903, U. f. R. 1904 A p. 242.

I et Tilfælde, hvor Indstævnte havde faaet en Sag, ved hvis Inkamination han udeblev, reassumeret, men hvor han paany udeblev, da Sagen atter kom for, udtaltes det, at Indstævnte efter Fr. 16 Jan. 1828 § 12 maatte betragtes som aldeles udeblevet paa første Tægtedag.

Kbh. Gældsk. D. 7 Aug. 1903, U. f. R. 1904 A p. 243.

Se ogsaa Hof. St. D. 20 Juni 1904, U. f. R. 1904 A p. 566.

En Sag til Betaling af et Beløb »for leverede Varer og indfriet Veksel« afvist i sin Helhed under Indstævntes Udeblivelse, da Vekslen ikke var fremlagt, og da det ikke var angivet, hvor stor en Del af det paastævnte Beløb der hidrørte fra denne.

Kbh. Gældsk. D. 2 Novbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 251.

En Sag, hvorunder Indstævnte, der udeblev, søgtes til »Betaling

af Huslejen 168 Kr. fra 15 Marts til 15 Oktbr. 1903 ifølge Kontrakt, afvist, da den nævnte som Søgsmalsgrundlag paaberaabte Kontrakt ikke var fremlagt.

Kbh. Gældsk. D. 30 Novbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 251.

En Sag imod en i Sverrig bosat Mand under Indstævntes Udeblivelse afvist fra Sø- og Handelsretten, da en til Grund for Sagen liggende Sluttedel bestemte, at Tvistigheder skulde søges afgjort ved Voldgift, medens nævnte Ret, hvis der ikke ad den Vej opnaaedes Enighed, var vedtaget som Værneting, og da det ialfald ikke var oplyst, at Tvisten var søgt afgjort ved Voldgift.

Sø-Hand. D. 24 Decbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 315.

En Appelsag, hvorunder en Sagfører i Henhold til fremlagt Fuldmagt fra Indstævnte havde renunceret paa Kald og Varsel med Bemærkning, at Indstævnte iøvrigt ønskede sig betragtet som udeblevet, afvist ex officio, da Ægtheden af Fuldmagten ikke var bevist, og da en Sagførers Stilling som saadan ikke afgiver Hjemmel til, at han uden Legitimation kan paa en andens Vegne renunciere paa Bestemmelsen i D. L. 1—4—1.

Vib. Ov. D. 30 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 488.

En Sag, anlagt i 1904 imod et Aktieselskab ved dets navngivne Formand og Næstformand, paa hvis Bopæl Stævningen alene var forkyndt, afvist under Indstævntes Udeblivelse, da det ikke var dokumenteret, at de nævnte Personer kunde repræsentere Selskabet, der saas i Aaret 1900 at have haft en anden Formand og Næstformand.

Hof. St. D. 16 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 534.

En Sag, som et Livsforsikringsselskab havde anlagt til Betaling af Præmierne for et Aar ifølge en af Indstævnte indgivet Forsikringsbegæring, afvist under Indstævntes Udeblivelse, da den i Begæringens trykte Tekst indeholdte Bemærkning om, at Forsikringen skulde holdes i Kraft i mindst 1 Aar, var overstreget, uden at Sammenhængen dermed var oplyst.

Hof. St. D. 30 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 544.

En udebleven Vekselakceptant, der af Trassenten sagsøgte til Vekslens Indfrielse, frifundet, da Vekslen bar forskellige uudslettede Endossementer, og Citanten, der end ikke havde assereret, at han havde indfriet Vekslen, saaledes ikke var legitimeret til at kræve den betalt.

Hof. St. D. 13 Juni 1904, U. f. R. 1904 A p. 564.

En Sag fundet under Indstævntes Udeblivelse at burde være afvist fra Underretten, da Sagen var paastævnet til en Retsdag Kl. 10, medens Retten først holdtes Kl. 11.

Kbh. Ov. D. 13 Juni 1904, U. f. R. 1904 A p. 565.

En Sag om Betaling af 657 Kr. 75 Øre for ydet kontant Laan med Renter afvist under Indstævntes Udeblivelse som ikke behørig deduceret, da Citanten alene havde fremlagt et af Indstævnte udstedt Gældsbevis for 600 Kr. og det ikke saas, hvorledes det paastævnte Beløb udkom.

Hof. St. D. 13 Juni 1904, U. f. R. 1904 A p. 566.

En Sag til Betaling af et Beløb »til Rest paa en Cykle ifølge Lejekontrakt« afvist under Indstævntes Udeblivelse som ikke behørig deduceret, da Lejekontrakten ikke var fremlagt, og da det ikke saas, om Beløbet fordredes som Leje eller som Restkøbesum.

Kbh. Gældsk. D. 25 Marts 1904, U. f. R. 1904 A p. 583.

En Sag til Betaling af en Restskyld for Varer, solgte og leverede Indstævnte i Konsignation, afvist under Indstævntes Udeblivelse som ikke behørig deduceret, da det ikke saas, paa hvilket Grundlag Sagsøgeren krævede Betaling for Konsignationsvarerne, eller hvormeget Indstævnte skyldte for de til ham solgte Varer.

Kbh. Gældsk. D. 13 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 589.

En udebleven Indstævnt, der dømtes efter Klagerens ved Tyendel. § 18 hjemlede Erstatningspaastand i Anledning af, at hans umyndige Søn, som han havde bortfæstet til Klageren, uden lovlig Grund var udeblevet fra Tjenesten, blev derimod ikke, som paastaaet, tillige anset med Bøde, da Klageren end ikke havde assereret, at Indstævnte havde nogen Skyld i Sønnens Udeblivelse fra Tjenesten.

Krim. D. 6 Aug. 1904, U. f. R. 1904 A p. 691.

En Appel af en Auktionskendelse afvist ex officio, da Stævningen — der var udtaget imod Auktionens Rekvirent og Rekviritus, som begge udeblev — ikke var forkyndt for Rekviritus, men kun forsynet med en med dennes Navn underskrevet Paategning om, at den var forkyndt for Underskriveren.

Kbh. Ov. D. 18 Juli 1904, U. f. R. 1904 A p. 717.

Se ogsaa Kbh. Ov. D. 18 Juli 1904, U. f. R. 1904 A p. 719.

En i Anledning af en ærekrænkende Bladartikel sagsøgt Redaktør af Bladet frifundet under sin Udeblivelse, da Artiklen var underskrevet med Navnet »Grum«, og da Citanten end ikke havde assereret, at dette Navn var et Pseudonym eller ialfald Navnet paa en Person, som ikke opfyldte Betingelserne efter L. 3 Jan. 1851 § 3 for, at Ansvarer kunde lægges paa ham.

Hof. St. D. 25 Juli 1904, U. f. R. 1904 A p. 720.

Under Indstævntes Udeblivelse nægtet en Appellant, der ved Inkaminationen d. 18 Juli fremlagde Appelstævning af 6 Juni, indeholdende, at Bevilling til nye Oplysninger forventedes, samt Attest fra Justitsministeriet af 16 Juli om, at Ansøgning om saadan Bevilling var indgivet, Anstand til at deducere Sagen, da han ikke havde oplyst

Grunden til, at Ansøgning ikke var indgivet tidligere. Stævningen i Henhold til Fr. 3 Juni 1796 § 5, jfr. § 6, smh. med Fr. 16 Jan. 1828 § 6, afvist som ikke behørig forfulgt.

Kbh. Ov. D. 15 Aug. 1904, U. f. R. 1904 A p. 728.

En Vekselsag afvist under Indstævntes Udeblivelse, da det ikke fremgik af det foreliggende, om Indstævnte havde Bopæl i Jurisdiktionen, og da det saaledes ikke kunde ses, om Sagen var anlagt ved rette Værneting, og om der ved Stævningens Forkyndelse var givet Indstævnte behørigt Varsel.

Hof. St. D. 22 Aug. 1904, U. f. R. 1904 A p. 730.

En Sag, anlagt ved Hof- og Stadsretten efter offentlig Stævning til Indstævnte, hvis Bopæl eller Opholdssted angaves ubekendt, afvist under Indstævntes Udeblivelse, da Citanten ikke havde oplyst nogen Hjemmel til at sagsøge Indstævnte her paa Stedet.

Hof. St. D. 5 Septbr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 734.

En Sag afvist under Indstævntes Udeblivelse, da det i Stævningen som Bopæl angivne Sted ifølge Stævningens Forkyndelsespaategning kun var Indstævntes Værksted, og da det derfor ikke vidstes, om Indstævnte boede i Jurisdiktionen.

Hof. St. D. 12 Septbr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 741.

Under Indstævntes Udeblivelse nægtet en Appellant af en Politiretsdom Udsættelse til at deducere Sagen, uanset at han først havde modtaget Underretsakten Dagen, før Sagen faldt i Rette, da han ikke ved Fremlæggelse af Attest, jfr. Fr. 16 Jan. 1828 § 6, havde godtgjort, at Akten var bestilt inden Stævningens Udtagelse.

Vib. Ov. D. 18 Juli 1904, U. f. R. 1905 A p. 26.

Da en indstævnt Vekselsakceptant, efterat hans Afvisningspaastand efter en særlig Formalitetsprocedure var forkastet, var udeblevet uden at ytre sig om Realiteten eller nedlægge Realitetspaastand, gaves der Dom efter Citantens Paastand.

Hof. St. D. 5 Decbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 147.

I et Tilfælde, hvor en mindreaarig, der var sagsøgt til at betale en Sagførerregning, og som havde fremsat Umyndighedsindsigelse, senere var udeblevet uden at have fremsat Indsigelse imod Sagførerens ændrede Paastand om, at der gaves Dom for Beløbet med Adgang til at søge Fyldestgørelse i Indstævntes Selverhverv som mindreaarig, deriblandt en Indstævnte ved Dom tilkendt Fordring paa en Tredjemand, gaves der Sagføreren Ret til at gøre Udlæg i den nævnte Fordring, medens Paastanden iøvrigt fandtes for ubestemt.

Kbh. Gældsk. D. 7 Novbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 242.

En Sag, der var anlagt til Betaling af ca. 97 Kr., under Indstævntes Udeblivelse afvist ex officio paa Grund af Paastandens Ubestemthed.

Kbh. Gældsk. D. 14 Novbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 243.

I et Tilfælde, hvor det i en ikke forkyndt Stævning var udtalt, at Sagen anlagdes ved Sø- og Handelsretten som vedtaget Værneting, hvor der ved Inkaminationen var mødt en Sagfører for Indstævnte, hvilken Sagfører udtraadte under Sagens Drift, og hvor Indstævnte derefter udeblev, blev Sagen ex officio afvist, da der ingen Oplysning forelaa om, at den i Stævningen omtalte Vedtagelse havde fundet Sted, og da den nævnte Sagfører ikke uden videre kunde antages at have haft Hjemmel til paa Indstævntes Vegne stiltiende at vedtage Sø- og Handelsretten som Værneting.

Sø-Hand. D. 2 Febr. 1905, U. f. R. 1905 A p. 326, Sø-Hand. T. 1905 p. 132.

En Sag om Betaling af Leje og Arrestomkostninger blev under Indstævntes Udeblivelse af Hof- og Stadsretten — idet den fandtes at maatte afvises for Lejens Vedkommende — ogsaa afvist for Arrestomkostningernes Vedkommende, da Kravet paa disse, stort 32 Kr. 46 Ø., ikke som selvstændig Procesgenstand kunde tages under Paakendelse ved nævnte Ret uden Indstævntes Samtykke.

Hof. St. D. 6 Febr. 1905, U. f. R. 1905 A p. 371.

En Sagfører — der var udeblevet paa en Tægtedag, hvortil han under Reservation af Protest havde haft Udsættelse for at fuldføre Tilsvaret, og som efter at have faaet Sagen reassumeret havde faaet Udsættelse i 8 Dage for at foretage det fornødne — fremlagde den Dag, til hvilken Sagen saaledes var udsat, et samme Dag dateret Indlæg. Dette Indlæg lodes efter Modpartens Paastand ude af Betragtning som for sent fremkommet.

Hof. St. D. 13 Febr. 1905, U. f. R. 1905 A p. 379.

Under Indstævntes Udeblivelse nægtet en Appellant af en Tvangsauktion en ved Anhængiggørelsen begært Udsættelse for at tilvejebringe nye Oplysninger, ogsaa m. H. t. Formaliteten. Idet en samtidig nedlagt Realitetspaastand ikke kunde betragtes som endelig, afvistes Sagen.

Vib. Ov. D. 10 April 1905, U. f. R. 1905 A p. 654.

Under en Sag, hvor Indstævnte udeblev for Højesteret, udtalt, at der ikke kunde tages Hensyn til et af Appellanten ifølge Bevilling for Højesteret fremlagt Tingsvidne, skønt Indstævnte havde ladet møde under samme, idet der ikke dermed var forholdt efter Pl. 12 Maj 1784.

H. R. D. 2 Febr. 1905, H. R. T. 1904 p. 729, U. f. R. 1905 B p. 131.

En Højesteretsstævning i en efter Lovgivningen anteciperet Sag under Indstævntes Udeblivelse kendt uefterrettelig, da der ikke fra Appellantens Side overensstemmende med Pl. 2 Juni 1819 § 1 var sket Anmeldelse paa Justitskontoret om Varslets Udløb, hvorved Sagens Foretagelse var blevet utilbørlig forhalet.

H. R. D. 2 Febr. 1905, H. R. T. 1904 p. 731, U. f. R. 1905 B p. 133.

Under en Sag om Overtrædelse af et Bygningsreglement — hvilken Sag var appelleret i civile Procesformer til Højesteret, hvor den paa det offentlige Vegne indstævnte Amtmand ikke gav Møde — udtaltes det m. H. t. forskellige Anbringender fra Appellanten, at der efter det foreliggende ialfald ikke var Føje til at forkaste, hvad Appellanten saaledes uden Imødegaaelse fra det offentlige Side havde anført.

H. R. D. 11 Maj 1905, jfr. Kbh. Ov. D. 7 April 1903, H. R. T. 1905 p. 207, U. f. R. 1905 B p. 260.

Uagtet der ingen var mødt for Underretten efter en i Henhold til sædvanlig Bevilling til at erhverve Ejendomsdom udtaget offentlig Stævning, paakendtes de Indsigelser, der efter dertil erhvervet kgl. Bevilling fremsattes for Overretten af de der mødende.

H. R. D. 27 Juni 1905, jfr. Kbh. Ov. D. 28 Marts 1904, H. R. T. 1905 p. 291, U. f. R. 1905 B p. 315.

En Højesteretsstævning afvist under Indstævntes Udeblivelse, da Varslet, skønt Indstævnte boede i Paris, ikke i Overensstemmelse med L. 11 April 1890 § 1 var bestemt af Rettens Justitiarius.

H. R. D. 27 Juni 1905, H. R. T. 1905 p. 295, U. f. R. 1905 B p. 318.

Da en indtalt Veksel bar Citantens ikke udslettede Endossement, kunde han ikke anses som Vekselejer. Indstævnte, der udeblev, fandtes derfor.

Hof. St. D. 24 Juli 1905, U. f. R. 1906 A p. 67.

I et Tilfælde, hvor Indstævnte, men ikke Citanten, mødte, da Sagen skulde falde i Rette, og hvor Citanten efter at have faaet Sagen reassumeret foretog Inkaminationen og nedlagde Paastand og derpaa, da Indstævnte ikke mødte, tog Anstand i 8 Dage for at foretage det fornødne, fandtes Indstævnte, der ikke mødte næste Retsdag, da Sagen optoges, at maatte betragtes som udeblevet.

Hof. St. D. 18 Septbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 96.

Da Stævningen og Udskriften af Retsprotokollen, jfr. Fr. 16 Jan. 1828 § 12, var forkyndt for Indstævnte i vestre Fængsel, hvor han sad arresteret, og da Citanten ikke havde assereret, at Indstævnte ikke havde fast Bopæl eller Forretningslokale, fandtes Forkyndelsen ikke lovlig. Sagen afvistes derfor.

ibid.

Under Appellen af en Skiftedecision, der var afsagt under Behandlingen af et Konkursbo, i hvilket der var beskikket Kuratorer, blev Sagen under Kuratorernes Udeblivelse ex officio afvist fra Overretten, idet Appelstævningen — der var rettet mod vedkommende

Skifteforvalter paa Boets Vegne, men tillige forkyndt for Kuratorerne — burde have været rettet mod Kuratorerne paa Boets Vegne.

Vib. Ov. D. 16 Oktbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 163.

Indstævnte, der udeblev, dømt til at betale en af ham udstedt egen Veksel, skønt denne var forsynet med Citantens uoverstregede Endossement til en Tredjemand — da det i Stævningen var gjort gældende, at Vekslen var indfriet af Citanten.

Hof. St. D. 11 Decbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 356.

Indstævnte, Løjtnant N. N., der udeblev, dømt efter Citantens Paastand, uanset at Stævningen ikke var anmeldt for nogen militær Foresat, idet Indstævnte ikke antoges at være tjenstgørende Officer.

Kbh. Gældsk. D. 17 Juli 1905, U. f. R. 1906 A p. 367.

A., der søgtes til Betaling af Varer, leverede til et Aktieselskab, paastod sig frifundet, da han ikke havde bestilt Varerne og derfor ikke personlig skyldte noget for dem. Da Citanten heroverfor kun havde gjort gældende, at A. som Formand for Aktieselskabet var medansvarlig for de dette paadragne Forpligtelser, samt opfordret A. — som imidlertid var udeblevet — til at fremlægge Selskabets Love, afvistes Sagen, idet det ej var klart, hvad Søgmaalsgrunden var.

Kbh. Gældsk. D. 20 Novbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 377.

En mod et skotsk Handelsfirma anlagt Appelsag afvist ex officio fra Overretten, da der under Indstævntes Udeblivelse manglede Bevis for Stævningens lovlige Forkyndelse, idet der ikke var fremlagt nogen Oversættelse af forskellige paa Engelsk affattede Paategninger paa Appelstævningen.

Vib. Ov. D. 5 Febr. 1906, U. f. R. 1906 A p. 412.

En Sag, anlagt mod »Dansk Tonekunstnerforening ved Redaktør N. N.«, afvist under de Indstævntes Udeblivelse, da Stævningen, der var forkyndt for N. N. paa hans Bolig, intet indeholdt om, i hvilken Egenskab han var indstævnet paa Foreningens Vegne.

Kbh. Gældsk. D. 12 Marts 1906, U. f. R. 1906 A p. 862.

En Vekselsag afvist, da Vekslen var akcepteret af »Elvin Ottosson«, medens Indstævnte, der udeblev, i Stævningen benævnedes »Elvin Ottosson«.

Kbh. Gældsk. D. 9 April 1906, U. f. R. 1906 A p. 867.

En udebleven Indstævnt, der søgtes til at betale et Beløb, han havde tabt i Spil, frifandtes i Medfør af D. L. 5—14—55.

Kbh. Gældsk. D. 22 Juni 1906, U. f. R. 1906 A p. 872.

En Sag, som en Sproglærer, der havde fungeret som Tolk under en Justitssag, havde anlagt mod vedkommende Politimester angaaende Honoraret for denne Virksomhed, afvist ex officio, fordi Amtmanden,

der maatte betragtes som det offentlige Repræsentant og altsaa som Citantens egentlige Vederpart, ikke var varslet i første Instans.

Vib. Ov. D. 30 Juli 1906, U. f. R. 1906 A p. 925.

I en Sag om ulovlig Omløben med Varer var Tiltalte stævnet til at møde for Politiretten »den 15de ds. Formiddag Kl. 11«. Den i Sagen afsagte Politiretsdom annulleredes, da det af Akten fremgik, at Politiretten, i hvilken Sagen mod Tiltalte foretoges, var blevet sat den nævnte Dag »Formiddag Kl. 9³/₄«, uden at det kunde ses, hvorvidt Sagen, under hvilken Tiltalte udeblev, var blevet foretaget til Behandling til den i Stævningen angivne Tid.

Vib. Ov. D. 30 Juli 1906, U. f. R. 1906 A p. 926.

Udland. Udlændinge.

Se Arrest III, Eftertryk, Fremmed Ret, Næringsvæsen (Handel), Varemærker, Værnepligt og Værneting.

I en Sag mod en Udlænding til Indfrielse af en Veksel og Stadfæstelse af en i Henhold til Konkursl. § 164 foretaget Arrest paa Person blev Dommen efter Indstævntes Paastand uanset Sagsøgernes Protest affattet saaledes, at den straks kunde eksekveres, idet Lovens Forskrift om Fastsættelse af en Eksekutionstermin alene kan anses givet i Domfældtes Interesse.

Hof. St. D. 31 Maj 1897, U. f. R. 1897 p. 737.

En Svensker, der uden at have erhvervet dansk Indfødsret siden 1886 uafbrudt havde opholdt sig i København, antaget ifølge den inden d. 1 Jan. 1892 gældende Lovgivning at have vundet Forsørgelsesret her i Landet og derfor anset berettiget til at fordre, at en ham i 1895, efterat en ham som Medlem af en Sygekasse tilkommende Understøttelse var ophørt, af det offentlige ydede Hjælp ifølge L. 9 April 1891 § 63 ikke betragtedes som Fattighjælp.

H. R. D. 17 Maj 1898, jfr. Hof. St. D. 4 Jan. 1897, H. R. T. 1898 p. 199, U. f. R. 1898 p. 552, jfr. 1897 p. 315.

En Sag, der ved Hof- og Stadsretten var anlagt af et amerikansk Firma mod en i Sverrig bosiddende Mand, afvist under Indstævntes Udeblivelse, da det ikke var godtgjort, at Underskriften paa et fremlagt Dokument, der hjemlede Sagens Anlæg ved nævnte Ret, hidrørte fra Indstævnte.

Hof. St. D. 20 Septbr. 1897, U. f. R. 1897 p. 1021.

Hof. St. D. 8 Jan. 1900, U. f. R. 1900 p. 285.

Hof. St. D. 30 Novbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 223.

Kendelse i Henhold til L. 18 Decbr. 1897 § 3 om Vidneafhøring af Personer, bosatte i Udlandet.

Hof. St. Kend. 31 Oktbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 981.

Spørgsmaal om Gyldigheden af en »Voldgiftsdom«, der i Stockholm var afsagt af 3 der udnævnte Voldgiftsmænd i Henhold til Ind-

holdet af en Kontrakt mellem et derværende svensk Firma og en i København bosat, oprindelig i Sverrig hjemmehørende Mand. Udtalt, at Voldgiftsdommen ikke kunde anses som en Nullitet eller erklæres for uskikket til at lægges til Grund for den danske Domstols Afgørelse, fordi den var afsagt af Udlændinge, idet saadant ikke kunde udledes af D. L. 1—6—1 (»Dannemænd«).

Sø-Hand. D. 9 Juli 1898, U. f. R. 1899 p. 11, Sø-Hand. T. 1898 p. 318.

En Sag, hvorunder en her sig opholdende, udenlandsk Kvinde, der var mindreaarig efter dansk Ret, var sagsøgt til Betaling af en Konventionalbøde og til at høre en paa hendes Person foretaget Arrest stadfæstet, afvist ex officio, da det ikke var bevist, at hun var fuldmyndig efter sit Hjemsteds Ret, og da Forligsmæglingen, der var foretaget uden Medvirkning af Kurator, saaledes var ubehørig.

Hof. St. D. 23 Jan. 1899, U. f. R. 1899 p. 395.

Udtalt, at Eneretten ifølge L. 11 April 1890 § 1 til at benytte sit Navn som Varemærke ogsaa kommer Udlændinge tilgode.

Hof. St. D. 10 Juli 1899, U. f. R. 1899 p. 835.

Gebyret for Salg ved en Auktion af Genstande, tilhørende en fremmed Stats consul missus for Danmark, fundet at maatte beregnes efter Sportelregl. § 99, idet en analogisk Anvendelse af Regl. § 111 ansaas uberettiget.

Hof. St. D. 31 Juli 1899, U. f. R. 1899 p. 845.

En Sag, der var anlagt af en Grosserer mod en russisk Handlende ved dennes herboende Repræsentant, og hvorunder Paastanden rettedes mod den Handlende ved Repræsentanten, afvist, da der, selv om vedkommende var Repræsentant, manglede Hjemmel til at sagsøge den udenlandske Handlende her i Landet ved hans Repræsentant.

Sø-Hand. D. 13 Juli 1899, U. f. R. 1899 p. 1007, Sø-Hand. T. 1899 p. 265.

En paa en i Sverrig bosat Mand foretaget personlig Arrest stadfæstet, da han i Medfør af D. L. 1—2—19, Stk. 2, kunde sagsøges ved en københavnsk Ret.

Sø-Hand. D. 15 Marts 1900, U. f. R. 1900 p. 423, Sø-Hand. T. 1900 p. 108.

Statueret, at den danske Konsularret i Shanghai i 1894 havde været kompetent til at paakende en Sag om Betaling af en Sum Penge, som en Udlænding havde anlagt mod en dansk Undersaat.

Kbh. Ov. D. 12 Novbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 108.

Den af Konsularretten i nævnte Sag afsagte Dom annulleret af Københavns Overret og Sagen hjemvist, fordi Konsularretten foruden

af Konsulen havde været beklædt af to af ham tilkaldte Meddomsmænd, hvad der i et Tilfælde som det foreliggende ikke var Hjemmel til.
ibid.

I et Tilfælde, hvor Hof- og Stadsretten havde dømt et Firma i Hamburg til at betale en i København hjemmehørende Mand Erstatning efter uvillige Mænds Skøn, og hvor Rettens Vidnekammer havde givet Firmaet Medhold i, at Skønsmændene burde udmeldes i Hamburg, blev Domhaverens Begæring om, at Hof- og Stadsretten skulde foranledige vedkommende Ret i Hamburg til at foretage det fornødne til Udmeldelse af Skønsmænd i Sagen, taget til Følge.

Hof. St. Kend. 7 Oktbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 5.

En af en Indstævnt fremsat Begæring om Hof- og Stadsrettens Medvirkning til at faa nogle navngivne Mænd, der udgjorde Bestyrelsen for det som Citant i en her anlagt Sag optrædende Aktiebolag, afhørte som Vidner i Stockholm, mod Citantens Protest ikke taget til Følge efter den Stilling, Mændene indtog til Sagen, og efter Beskaffenheden af de Forhold, der ved Vidneførslen søgtes oplyste.

Hof. St. Kend. 17 Febr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 427.

Skønt et svensk Skibs Rederi i England havde modtaget et Firmas Tilbud om at ville stille Sikkerhed for, hvad der under en Rets- sag i England maatte blive tilkendt det svenske Rederi hos et dansk Rederi, nemlig for at Arrest i dettes Skib kunde undgaaes, og skønt det svenske Rederi ikke senere havde givet Afkald paa denne Sikkerhed, fandtes det, bl. a. fordi Forhandlingerne i England var førte gennem Mellemmænd, ikke godtgjort, at der var paaført det svenske Rederi en endelig Forpligtelse til at forfølge Sagen i England og ikke paa det danske Rederis Hjemsted.

Sø-Hand. Kend. 8 Oktbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 82, Sø-Hand. T. 1902 p. 355.

En Udlænding, som, medens han boede i Hamburg, var blevet behandlet af en der boende Læge, kunde ikke, da han, efterat have bosat sig her i Landet, sagsøgte af Lægen til Betaling af Lægehonorar, forlange dette fastsat efter Takstbestemmelserne i Fr. 4 Decbr. 1672 § 10.

Kbh. Gældsk. D. 11 Juli 1902, U. f. R. 1903 A p. 145.

Kendelse, hvorved under en i Medfør af Fr. 11 Septbr. 1839 § 12 anlagt Sag en af Citanterne nedlagt Paastand om Rettens Medvirkning til Vidneførsel i Kristiania toges til Følge, og hvorved Retten i Kristiania anmodedes om at modtage Citanternes personlige Forklaring under Eds Tilbud, naar de fremstillede sig.

Hof. St. Kend. 14 Septbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 45.

En Sag mellem et tysk Handelshus og en svensk Købmand paa-

kendt af Sø- og Handelsretten i Henhold til en Vedtagelse i en af Købmanden, der udeblev under Sagen, underskrevet Slutseddel.

Sø-Hand. D. 22 Oktbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 152, Sø-Hand. T. 1903 p. 370.

Udtalt, at den Omstændighed, at en engelsk Dampers Virksomhed ved at forsøge at bjærge en i Nordsøen drivende, af Mandskabet forladt Bark var udført af engelske Sømænd, ikke kunde medføre, at engelsk Ret skulde anvendes under den her anlagte Sag om Bjærgeløn.

H. R. D. 10 Maj 1904, jfr. Vib. Ov. D. 21 Decbr. 1903, H. R. T. 1904 p. 181, U. f. R. 1904 B p. 236.

En Begæring om vedkommende Rets Medvirkning til, at en i de nordamerikanske Fristater bosat Mand kunde blive afhørt som Vidne, taget til Følge, skønt Fristaterne ikke havde tiltraadt den internationale Overenskomst, der ligger til Grund for L. 18 Decbr. 1897.

Hof. St. Kend. 2 Oktbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 100.

Mellem en svensk og en dansk Dampers fandt et Sammenstød Sted i Kejser Wilhelms Kanalen. Udtalt, at Spørgsmaalet om Erstatningsansvaret herefter maatte afgøres efter tysk Ret.

Sø-Hand. D. 31 Maj 1905, U. f. R. 1906 A p. 111.

En af en Part i Henhold til L. 18 Decbr. 1897 fremsat Begæring om Rettens Medvirkning til Afhøring af Vidner ved tysk Ret taget til Følge, uden at Anmodningen til den fremmede Ret gjordes afhængig af forskellige af Modparten opstillede Betingelser, da disses Opfyldelse vilde bero paa den fremmede Domstols Afgørelse. Dog blev den fremmede Domstol anmodet om saavidt muligt at efterkomme disse Modpartens Ønsker.

Sø-Hand. Kend. 31 Jan. 1906, U. f. R. 1906 A p. 783, Sø-Hand. T. 1906 p. 140.

Udtalt, at, forinden Retten kan yde sin Medvirkning til Optagelsen af Vidnebevis i Udlandet, maa vedkommende Part — saa vidt muligt ved bestemte Vidnespørgsmaal — klarlægge, hvilke Punkter det er, han ønsker Vidnernes Udtalelser om, hvorhos Retten maa sættes i Stand til at kunne danne sig en Mening om, hvorvidt den ønskede Vidneafhøring vil kunne faa Betydning for Sagen.

Sø-Hand. D. 5 Maj 1906, U. f. R. 1906 A p. 945, Sø-Hand. T. 1906 p. 297.

Udpantning.

Da en Gaard i kommunal Henseende hørte under A. Sogn, og da Udgiften til Opvarmning af Kirker ifølge L. 9 Marts 1893 § 3 paa-lignes »Sognets« Beboere, fandtes der rettelig foretaget Udpantning hos Gaardens Ejer for Bidrag til A. Kirkes Opvarmning, idet der ikke var paavist Hjemmel til at antage, at Gaarden — hvad Ejeren paastod — i kirkelig Henseende hørte under B. Sogn, da Udpantningen foretoges.

Vib. Ov. D. 6 Decbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 92.

En Paastand om Udpantningsforretningens Ophævelse, forsaavidt der var gjort Udpantning — foruden for det paalignede Beløb og Udpantningsgebyret — for »videre antagne Omkostninger 5 Kr.«, forkastet.

ibid.

I et Tilfælde, hvor en Barnemoder ved Paategning paa Alimentationsresolutionen havde frafaldet ethvert Krav paa Barnefaderen, udtalt, at den Omstændighed, at Overpræsidenten paany havde sat Resolutionen i Kraft, ikke kunde unddrage Spørgsmaalet, om Alimentationsforpligtelsen paahvilede Barnefaderen, fra Domstolenes Afgørelse. Da imidlertid Barnemoderen havde givet den omtalte Paategning som mindreaarig uden Samtykke fra Kurator, kunde den deri indeholdte Erklæring ikke anses bindende for hende, og Udpantning for Underholdsbidrag kunde derfor foretages hos Barnefaderen.

Hof. St. D. 24 Jan. 1898, U. f. R. 1898 p. 310.

I et Tilfælde, hvor en Udpantning for Formue- og Lejlighedsskat ophævedes, blev Sagens Omkostninger for Overretten hævede.

Kbh. Ov. D. 9 Maj 1898, U. f. R. 1898 p. 526.

I et Tilfælde, hvor en Udpantning, der var foretaget hos en Skolelærer for Udgifter ved ham formentlig paahvilende Arbejder ved en Vandledning ophævedes, antoges Læreren ved Udpantningen hverken at have lidt Tab, Tort eller Kreditspilde.

H. R. D. 13 Maj 1898, jfr. Vib. Ov. D. 29 Marts 1897, H. R. T. 1898 p. 189, U. f. R. 1898 p. 546.

Udtalt — af Overretten — at en Fogedkendelse og en Udpantningsforretning ikke kunde fordres erklærede ugyldige, blot fordi der af Rekviritus før deres Afsigelse var anlagt Sag til Annullation af den til Grund derfor liggende Vandsynkendelse.

ibid.

Spørgsmaalet, om et Sogneraad, der havde paalignet 6 Søskende, som i Forening ejede og drev en Gaard, Formue- og Lejlighedsskat under eet, lovlig havde ladet foretage Udpantning hos den ene af Medejerne for hele Beløbet, antaget at henhøre under Domstolene. Den stedfundne Paaligning antaget uhjemlet.

Vib. Ov. D. 5 Septbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 936.

Statueret, at Sognefogden ifølge L. 29 Marts 1873 § 7, 3 Led, vel kun har en almindelig Bemyndigelse til under selve Udpantningsforretningen at modtage Ydelsen paa Rekvirentens Vegne, men at en Udpantning for Tienderestancer dog maatte ophæves, da de Tienderberettigede i en lang Aarrække havde ladet Tienden opkræve ved den til enhver Tid fungerende Sognefoged, hvorfor Tiendeyderne havde haft Føje til at anse en afdød Sognefoged, til hvem Rekviritus havde betalt, for bemyndiget til ogsaa før Udpantningen at modtage Betaling.

Vib. Ov. D. 14 Novbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 146.

En Udpantning for Diæter og Rejseudgifter til en i en beneficeret Sag beskikket Sættedommer ophævet som manglende Hjemmel i den afsagte Dom, men Erstatning for Tort og Kreditspilde ikke tilkendt.

Kbh. Ov. D. 27 Febr. 1899, U. f. R. 1899 p. 419.

Ved Forkyndelse af et Udpantningsdekret kan Genpart af Dekretet ikke forlanges leveret.

ibid.

Udtalt, at en Sag til Ophævelse af en Udpantning og Erstatning ifølge L. 29 Marts 1873 § 12 rettelig var anlagt i den Retskreds, hvor Udpantningen var gjort.

Vib. Ov. D. 30 Jan. 1899, U. f. R. 1899 p. 465.

I et Tilfælde, hvor en Karl, der var dømt til at betale Underholdsbidrag til et Barn, med mindre han aflagde den sædvanlige Ed, havde ladet den ham ved Dommen forelagte Frist udløbe uden at udtage Edsstævning, og hvor Barnemoderen derefter i Henhold til erhvervet Øvrighedsresolution havde ladet foretage Udpantning hos ham, fandtes han beføjet til at appellere Dommen til Stadfæstelse for at blive sat i Stand til at aflægge Eden. Ny Frist til Edens Aflæggelse fastsat af Overretten.

Kbh. Ov. D. 11 Juni 1900, U. f. R. 1900 p. 705.

En Appel af en Udpantning afvist ex officio, da Udpantningsbegæringen med Fogedens paategnede Kendelse hverken var indlemmet i Akten eller særskilt fremlagt for Overretten.

Vib. Ov. D. 15 April 1901, U. f. R. 1901 p. 630.

Antaget, at Forbudet i L. 21 Marts 1874 § 2 mod, at der sker Eksekution i visse Militærpersoners Lønning, ogsaa omfatter alt udbetalt, i rede Penge bestaaende Lønning, saalænge de paagældende paaviselig endnu har denne i Behold. En hos en menig Soldat foretaget Udpantning i et kontant Beløb, som han samme Dag havde faaet udbetalt i Lønning dels til sig selv, dels til en Kammerat, blev derfor ophævet, og Rekvirenten dømt til at tilbagebetale ham Beløbet.

Vib. Ov. D. 29 April 1901, U. f. R. 1901 p. 649.

I et Tilfælde, hvor nogle efter et Sogneraads Begæring udmeldte Vurderingsmænd havde gjort Udpantning hos Sogneraadet for Diæter m. m., fandtes Overretten, hvortil Udpantningsforretningen var indanket, i Medfør af L. 29 Marts 1873 § 11 berettiget til a prima instantia at paakende Sogneraadets Indsigelser mod Størrelsen af de beregnede Diæter m. m., hvilke Indsigelser Fogeden uden Føje havde erklæret sig inkompetent til at bedømme.

Vib. Ov. D. 17 Juni 1901, U. f. R. 1901 p. 667.

I et Tilfælde, hvor Sogneraadet for en af 2 Sogne bestaaende Kommune havde fordelt de kommunale Pligtkørsler for hvert af Sognene

for sig, statureredes det, at Amsraadet ikke i L. 6 Juli 1867, særlig §§ 17 og 18, havde haft Hjemmel til at paalægge Sogneraadet at fordele Pligtkørslerne under eet mellem samtlige kørselspligtige i Kommunen. Sogneraadet, der havde ladet de en kørselspligtig paalignede Kørsler, som han paa Grund af den brugte Fordeling havde nægtet at udføre, udføre for Kommunens Regning, fandtes herefter at have været berettiget til at udpante ham for det saaledes udlagte Beløb.

H. R. D. 27 Jan. 1904, jfr. Vib. Ov. D. 24 Juni 1901, H. R. T. 1903 p. 578, U. f. R. 1904 B p. 116, jfr. 1901 p. 674.

Udtalt, at den i L. 21 Juni 1867 § 9, sidste Stk., indeholdte Bestemmelse om, at den der hjemlede Udpantning alene kan finde Sted, naar ingen Indsigelse derimod fremsættes, er hævet ved L. 29 Marts 1873.

Vib. Ov. D. 9 Decbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 101.

Antaget, at saavel to Ægtefolk, der havde adopteret et uægte Barn, som Barnets Moder i Henhold til L. 9 April 1891 § 7 var afskaaret fra at forlange Udpantning hos Barnets Fader for et efter Adoptionen forfaldet Underholdsbidrag til Barnet, da det end ikke var gjort gældende, at Adoptivforældrene manglede Evne til at opfylde Forsørgelsespligten.

H. R. D. 13 Oktbr. 1903, jfr. Hof. St. D. 6 Oktbr. 1902, H. R. T. 1903 p. 290, U. f. R. 1903 B p. 298, jfr. 1903 A p. 10.

Statueret, at Forkyndelsen af en Øvrighedsresolution, hvorved det var paalagt en Mand at yde Underholdsbidrag til Hustru og Børn, for hans Arbejdsherre ikke i og for sig var tilstrækkelig til at medføre en Pligt for denne til at tilbageholde Alimentantens Arbejdsfortjeneste til Dækning af Underholdsbidraget, men at der hertil maatte kræves, at Arbejdsherren havde faaet et udtrykkeligt Paalæg i saa Henseende. Da saadant Paalæg ikke var givet en Arbejdsherre, kunde en hos ham i Henhold til L. 29 Marts 1873 § 1 Nr. 6 begært Udpantning ikke nyde Fremme.

Vib. Ov. D. 22 Juni 1903, U. f. R. 1903 A p. 465.

Et af et Sogneraad affattet Regulativ for et mindre offentligt Vandløb ikke fundet bindende for vedkommende Lodejere, idet Sogneraadet ikke var gaaet frem paa rette Maade efter L. 28 Maj 1880. Nogle Udpantningsforretninger, som Sogneraadet havde ladet foretage hos forskellige i Vandløbet interesserede for Bidrag til dets Vedligeholdelse, paalignede i Henhold til nævnte Regulativ, ophævedes derfor.

Vib. Ov. D. 10 Aug. 1903, U. f. R. 1903 A p. 743.

Udtalt, at den Omstændighed, at den af Amsraadet under en urigtig Forudsætning givne Stadfæstelse af Regulativet først var blevet annulleret, efterat Ligningen af Vedligeholdelsesudgifterne vedrørende Vandløbet for Aaret 1902 var foretaget, ikke kunde bevirke, at der

for saa vidt kunde tillægges Regulativet en forbigaaende Retsgyldighed overfor Lodsejerne.)

ibid.

Statueret, at Københavns Grundejeres Renholdelsesselskab, der ifølge Overenskomst med Magistraten besørger Udførsel af Natrenovation fra de Ejendomme, hvorfra det forlanges, imod af disses Ejere at oppebære en af Direktionen fastsat, af Magistraten approberet Afgift, ifølge L. 29 Marts 1873 § 1 Nr. 3 har Udpantningsret for sit Krav paa Afgiften.

Hof. St. D. 5 Oktbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 164.

En efter Udløbet af den i L. 29 Marts 1873 § 2 foreskrevne Frist afholdt Udpantningsforretning ex officio annulleret, da Udpantningsretten maatte anses bortfaldet, idet Udpantningen vel var begært i rette Tid, hvorefter Udpantningskendelse straks var afsagt, men der efter Fremsættelsen af en Indsigelse fra Rekvisitus havde fundet en langvarig Procedure Sted, under hvilken Rekvirenten ikke havde fremmet Sagen med behørig Hurtighed.

Vib. Ov. D. 11 April 1904, U. f. R. 1904 A p. 475.

Antaget, at en Person, som samtidig havde Bopæl i en Købstad og en Landkommune og var skattepligtig til disse, maatte, efterat der mellem Kommunerne var truffet Overenskomst om Fordelingen af hans Skattebidrag for Tiden fra 1 Juli til 14 Oktbr. 1902, taale Udpantning efter L. 29 Marts 1873 § 1 for den ham derefter paalignede Skat til Købstadkommunen for Juli og Oktbr. Kvartal 1902, skønt han, der allerede havde betalt Skat til Landkommunen for sidste Halvaar 1902, bestred Rigtigheden af Fordelingen, idet Overenskomsten mellem Kommunerne var bindende for ham.

Kbh. Ov. D. 16 Jan. 1905, U. f. R. 1905 A p. 352.

En Protest imod Udpantning for Alimentationsbidrag til en forladt Hustru med Barn, støttet paa, at Manden havde opfordret Hustruen til at forny Samlivet, forkastedes, da Manden ikke havde bevist, at han havde et Hjem beredt for Familien, hvilket maatte være en Betingelse for, at Hustruen blev pligtig til at efterkomme Opfordringen.

Hof. St. D. 23 Jan. 1905, U. f. R. 1905 A p. 361.

I et Tilfælde, hvor en Udpantning var appelleret af Rekvisitus, og hvor Rekvirenten, da der ikke opnaaedes noget Bud ved Auktionen over det udpantede, havde begært Udpantningen kontinueret, statureredes det, at Afgørelsen af det Spørgsmaal, om Kontinuations-Udpantningsforretningen — under hvilken Rekvisitus gentog sine mod den første Udpantning fremsatte Indsigelser — skulde nyde Fremme, maatte træffes uden Hensyn til, at den første Udpantning var appelleret til Omstødelse.

Kbh. Ov. D. 18 Decbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 361.

En Moder til et uægte Barn havde i Septbr. 1897 ved Udpant-

ning inddrevet det Alimentationsbidrag, som Barnefaderen i Henhold til Overøvrighedens Resolution af 1889 skyldte for Aaret til 4 Marts 1897, uden samtidig at reservere sig Retten til Alimentationsbidragene for Tiden fra 4 Marts 1889 til 4 Marts 1896 samt til Barselhjælpen. Statueret, at der ikke deraf kunde udledes, at hun — som indtil 1897 havde været ukendt med Barnefaderens Opholdssted — havde frafaldet sin Ret til de nævnte Beløb.

Hof. St. D. 19 Febr. 1906, U. f. R. 1906 A p. 639.

Udskiftning.

Tinglæsning anset unødvendig for overfor Tredjemand at opretholde et ved Udskiftningen af en By taget Forbehold, hvorefter samtlige Lodsejere havde Ret til Kalkgravning m. m. paa de paagældende Lodder.

Vib. Ov. D. 7 Jan. 1895, jfr. H. R. D. 27 Jan. 1899, H. R. T. 1898 p. 713, U. f. R. 1899 p. 328.

Udstykning.

Se Afgifter og Servituter.

I et Tilfælde, hvor A. ved den i 1805 stedfundne Udlodning af en udtørret Sø havde erhvervet nogle Lodder, der skyldsattes under eet Matr. Nr., hvilket senere var udstykket i flere Matr. Nr., opstod Spørgsmaal, om en over et af disse Matr. Nr. førende Vej, som Ejeren havde afspærret, var udlagt ved Udlodningen til Brug for Ejeren af et af de andre Matr. Nr. Dette ikke antaget, uagtet Skøderne til A. paa hver enkelt af de oprindelige Lodder indeholdt en Bestemmelse, hvorved Vejadgang til Lodden tilsikredes Køberne, idet det, da de fleste Lodder var solgte som en samlet Ejendom, kun behøvedes, at der skaffedes Adgangsvej til Ejendommen, og idet det derfor var uantageligt, at der var udlagt Vej til de enkelte Lodder, ligesom Vej til disse heller ikke fandtes paa Matrikelskortet.

H. R. D. 31 Maj 1899, jfr. Kbh. Ov. D. 4 Jan. 1897, H. R. T. 1899 p. 204, U. f. R. 1899 p. 622, jfr. 1897 p. 318.

Skønt en Gaardejer — som ifølge et i 1843 udstedt Skøde paa en Parcel af hans Ejendom var berettiget til af Parcellens Ejer aarlig at oppebære 1 Rdl. for Udredelsen af de paa Parcellen hvilende mindre onera og præstanda, der ikke opkrævedes af Hartkornet — i flere Aar kun havde udredet en Del af disse onera, fordi de øvrige var bortfaldne ved den senere Lovgivning, ifølge hvilken Vederlag derfor lignedes paa Parcellens Hartkorn og betaltes af Parcellisten, antoges dog dennes Forpligtelse til at betale 1 Rdl. aarlig at bestaa, da han ikke havde Krav paa, at Gaardejeren uden Vederlag skulde udrede nogen Del af Præstationerne, og da der ikke havde Hjemmel til en forholdsmæssig Nedsættelse af Afgiften.

H. R. D. 19 Juni 1899, jfr. Kbh. Ov. D. 29 Marts 1897, H. R. T. 1899 p. 236, U. f. R. 1899 p. 780.

Se ogsaa H. R. D. 18 Juni 1900, jfr. Kbh. Ov. D. 19 Juni 1899, H. R. T. 1900 p. 213, U. f. R. 1900 p. 545, jfr. 1899 p. 673. Jfr. Kbh. Ov. D. 25 Juli 1898, U. f. R. 1898 p. 771.

Ret til at benytte en »privat Niveau-Overkørsel«, som ifølge Ekspropriationskommissionens Beslutning var anlagt for Ejeren af en Lod, der ved Jærnbansens Anlæg vilde blive afskaaret fra enhver Adgangsvej, antaget, efterat Lodden var udstykket, at maatte tilkomme alle dem, der til enhver Tid var Ejere af Dele af Lodden.

Hof. St. D. 6 Novbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 117.

En Grundejer, der havde solgt nogle Parceller med den Indskrænkning, at der i 20 Aar ikke derpaa maatte opføres Beboelse til mere end 2 Familier, havde indrømmet Køberne Ret til at afløse Byggeindskrænkningen ved Betaling af et vist Beløb. Statueret, at denne Afløsningssum var forfalden til Betaling, saasnt en paa en Parcel opført Bygning var saa langt fremskreden, at den rummede Beboelse til mere end 2 Familier, skønt Bygningen ikke var færdig.

H. R. D. 11 Jan. 1905, jfr. Hof. St. D. 23 Marts 1903, H. R. T. 1904 p. 671, U. f. R. 1905 B p. 104, jfr. 1903 A p. 377.

Udtalt, at Ordet »Livsfæste« i Pl. 21 April 1847 maa være benyttet i sædvanlig Betydning af Fæsteforhold, som indgaas alene paa Fæsterens og Enkes Livstid. Et Fæstebrev af 1856 paa en Del af en Bondegaards Jorder, hvorefter Fæsteren, hans Enke og efter deres Død deres Børn skulde kunne afstaa Fæsteretten til hvem de vilde, erklæret for saa vidt ugyldigt i Henhold til nævnte Pl., da Jordstykket aldrig var blevet endelig fraskilt Gaarden ved en lovformelig Udstykning.

Kbh. Ov. D. 26 Oktbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 179.

Anset uden Betydning, at Fæstebrevet imod Plakatens Forskrift var antaget til Tinglæsning, og at Fæsteforholdet havde bestaaet i over Hævdstid.

ibid.

I et Tilfælde, hvor der ved et tinglæst Dokument var paa en Gaard lagt en stedsevarende og ved Pant i Gaarden sikret Forpligtelse til at vedligeholde et Gravsted og betale Provsten en aarlig Godtgørelse for at føre Tilsyn hermed, og hvor Gaarden derefter var udstykket i 2 Parceller, der var solgte til 2 Personer med Forpligtelse for hver af disse til at udrede Halvdelen af Udgiften ved Vedligeholdelsen og Tilsynet, antoges det, at Provsten kunde indtale hele Vederlaget hos hver af Parcelejerne.

Vib. Ov. D. 14 Decbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 274.

Ved en Landvæsenskommissions Kendelse var det paalagt A. som Ejer af samtlige de fra en Ejendom udstykkede Parceller at betale et Bidrag til et mindre, offentligt Vandløbs Regulering og Istandsættelse, og Fordeling af dette Bidrag paa Parcellerne havde ikke fundet Sted. Som Følge heraf fandtes A. pligtig at betale Sogneraadet hele Bidraget, idet det bemærkedes, at hans Paastand om, at Sogneraadet skulde fordele Bidraget paa Parcellerne — af hvilke han havde bortskødet en Del — var uhjemlet.

Kbh. Ov. D. 11 Juni 1906, U. f. R. 1906 A p. 719.

Statueret, at den i nogle Pantebreve indeholdte Bestemmelse om Afdrag paa Pantegælden i Tilfælde af Pantsætterens Frasalg af Parceller af den pantsatte Ejendom var uanvendelig paa et af hans Konkursbo foranstaltet eksekutivt Salg, ved hvilket hele Pantegælden var forfalden.

Kbh. Ov. D. 6 Aug. 1906, U. f. R. 1906 A p. 898.

Statueret, at Panthaverne i Ejendommen ikke var pligtige at finde sig i et foreløbigt Bortsalg af enkelte Dele af Pantet (hvilket var udstykket i Parceller og i Veje), men at de paa den anden Side ikke kunde modsætte sig, at Pantet søgtes realiseret ved stykkevis Opraab saavel af Parcellerne som af Vejarealet, dog at der, hvis Panthaverne begærte det, tillige burde prøves Opraab af hele Pantet under eet.

ibid.

Udsættelse (Anstand).

Jfr. Procedure X.

Nægtet en Citant Udsættelse til yderligere at begrunde sin Protest imod, at Dommen affattedes saaledes, at den straks kunde eksekveres.

Hof. St. D. 31 Maj 1897, U. f. R. 1897 p. 737.

Under en Sag, der var anlagt til Indfrielse af en Veksel og Justifikation af en for Vekselgælden foretaget Arrestforretning, nægtet Indstævnte Anstand for at bevise, at de arresterede Genstande tilhørte Tredjemand, idet Arresten var foretaget med Forbehold af enhver lovlig Ret. Udtalt, at Anstanden derimod ikke kunde nægtes, blot fordi Arrestforretningen var paastævnet sammen med Vekslen.

Sø-Hand. D. 25 Marts 1897, U. f. R. 1897 p. 884, Sø-Hand. T. 1897 p. 213.

Misbilliget, at en Underdommer i en Sag havde bevilget Udsættelser, uden at der fra vedkommende Sagførers Side var paaberaabt nogen Anstandsgrund.

H. R. D. 18 Oktbr. 1898, jfr. Vib. Ov. D. 18 Oktbr. 1897, H. R. T. 1898 p. 425, U. f. R. 1898 p. 907, jfr. 1897 p. 1053.

Anstand til Vidneførsel nægtet, da det, der ønskedes oplyst ved Vidneførslen, ikke saas at være af Interesse for Sagen.

Sø-Hand. Kend. 16 Decbr. 1897, Sø-Hand. T. 1898 p. 45.

Misbilliget, at en Underdommer i en Sag ikke havde overholdt Anstandslovgivningen, idet han dels havde bevilget Udsættelse, uden at nogen Anstandsgrund var anført, dels havde givet Anstand, der var begært med »Modpartens« Samtykke, uden at Bevis for den eller de paagældende Parters eget Samtykke forelaa.

Vib. Ov. D. 13 Juni 1898, U. f. R. 1898 p. 614.

En Afvisningspaastand forkastet, uden at der, skønt Realiteten ikke samtidig paakendtes, ved Kendelsen bevilgedes nogen Anstand.

Sø-Hand. Kend. 28 April 1898, U. f. R. 1898 p. 650, Sø-Hand. T. 1898 p. 179.

Da en Citant — samtidig med at nægte at efterkomme en Provokation fra Indstævnte om Fremlæggelse af Specifikation — havde fremlagt et Brev fra Indstævnte til Citantens Sagfører, hvori han i Anledning af et Kravsbrev fra denne alene bad om Henstand med Betalingen, dømtes Indstævnte, der ikke havde bestridt Brevets Ægthed, efter Paastanden, idet hans Begæring om Anstand i Anledning af det fra Citanten fremkomne forkastedes.

Sø-Hand. D. 16 Juni 1898, Sø-Hand. T. 1898 p. 239.

Nægtet en indstævnt Vekselaacceptant Anstand for at forhandle med Trassenten.

Sø-Hand. D. 11 Aug. 1898, Sø-Hand. T. 1898 p. 362.

En begært Anstand paa Grund af manglende Oplysninger af Sø- og Handelsretten bevilget kun i 8 Dage, da det ikke var anført, om hvilke Oplysninger der var Tale.

Sø-Hand. Kend. 15 Septbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 254, Sø-Hand. T. 1899 p. 10.

Under en Anstandsprocedure Udsættelse til Vidneførsel bl. a. nægtet en Indstævnt, der, efter under en Erstatningssag forgæves at have opfordret Sagsøgeren til at føre Bevis, vilde bevise, at Sagsøgerens Ret ikke var krænket af ham, idet det alene tilkom Sagsøgeren at afgøre, i hvilket Omfang han vilde bevise den af ham paastaede Retskrænkelse.

Sø-Hand. Kend. 8 Oktbr. 1898, Sø-Hand. T. 1899 p. 17.

En for Sø- og Handelsretten indstævnt Vekseldsteder begærede Anstand for at besvare Sagsøgerens ham inden Inkaminationen lovlig forkyndte Indlæg. Anstanden nægtet, da der ikke efter Indstævntes Forsvarsskrift var fremkommet noget, som krævede Tilsvær, ligesom Anstanden vilde stride imod L. 28 Maj 1880 § 3 og ikke var hjemlet ved Lovens § 5.

Sø-Hand. D. 13 Oktbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 260, Sø-Hand. T. 1899 p. 20.

I et Tilfælde, hvor der for en i 1881 i Debtors Konkursbo anerkendt Fordring var gjort Arrest i en Debitor, der nu opholdt sig i Amerika, tilfalden Arv, tilstodes der vedkommende executor testamenti Udsættelse under Arrestfølgningssagen for at afvente Erklæring fra Debitor, der nu kunde have berettigede Indsigelser mod Fordringen.

Sø-Hand. Kend. 24 Decbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 278, Sø-Hand. T. 1899 p. 86.

En af en Appellant ved Inkaminationen nedlagt Paastand om Udsættelse af en Sag for at afvente Udfaldet af en med Sagen ensartet Højesteretssag mellem Appellanten og en Tredjemand erklæret at mangle Hjemmel i de gældende processuelle Regler.

Vib. Ov. Kend. 13 Marts 1899, U. f. R. 1899 p. 481.

Samtykke fra Indstævntes Side til en saadan Anstand kunde ikke udledes deraf, at Indstævnte havde undladt at foretage Arrest for det omprocederede Beløb, imod at der hos et Pengeinstitut deponeredes et Beløb, der kunde udbetales Indstævnte mod Forevisning af domfældende Højesteretsdom i den anden Sag.

ibid.

Derimod fandtes Appellanten, der ikke havde indladt Sagen til Dom, ikke ved den stedfundne Procedure, hvorunder Indstævnte havde fremlagt nye Dokumenter, afskaaret fra at erholde Anstand til endelig Deduktion af Sagen.

ibid.

Under en paa Grundlag af en Overretsdom afholdt Eksekutionsforretning kunde der ikke mod Rekvirentens Protest bevilges Rekvisitus Udsættelse for at afvente Svar paa en Ansøgning om Summabevilling m. m. for Højesteret, selv ikke imod Sikkerhedsstillelse.

Vib. Ov. D. 8 Maj 1899, U. f. R. 1899 p. 697.

Under Indstævntes Udeblivelse nægtet en Appellant Anstand til at skaffe Bevilling til Fremlæggelse af nye Oplysninger, da han efter det oplyste havde haft tilstrækkelig Tid dertil inden Inkaminationen, og da der ikke var Føje til at fravige Reglen i Fr. 25 Jan. 1805 § 24, sammenholdt med Fr. 3 Juni 1796 §§ 5 og 6.

Vib. Ov. D. 2 Oktbr. 1899, U. f. R. 1899 p. 972.

En af Appellanten paa Sagens første Tægtedag for Overretten fremsat Begæring om Anstand paa Grund af manglende Oplysninger forkastet under Indstævntes Udeblivelse, da Retten ikke var sat i Stand til at bedømme, om der var Anledning til at fravige Reglen i Fr. 3 Juni 1796 § 6.

Vib. Ov. D. 9 Oktbr. 1899, U. f. R. 1899 p. 976.

I et Tilfælde, hvor en Sag var blevet reassumeret ex officio paa Grund af, at Sagens til Sagsøgeren udlaante Dokumenter manglede, og hvor Sagsøgeren havde haft Udsættelse for at tilvejebringe Dokumenterne, men kun en Del af disse var bragte tilveje, fandtes der ikke at kunne bevilges Sagsøgeren yderligere Udsættelse i den Anledning mod Sagsøgtes Protest.

Hof. St. D. 4 Decbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 160.

En Parts Begæring om Sagens Berømmelse til Vidneførsel mod Modpartens Protest ej taget til Følge, da det skyldtes Partens Forsømmelighed, at der ikke forlængst var sket Skridt til Vidnets Afhøring.

Sø-Hand. Kend. 10 Maj 1900, Sø-Hand. T. 1900 p. 150.

I en Vekselsag, hvor der var blevet nægtet Indstævnte Udsættelse til at føre Vidner om, at Vekslen uden hans Samtykke var blevet dateret paa en tidligere Dag end den virkelige Udstedelsesdag, staterede Overretten, at Anstanden ikke burde have været nægtet.

Kbh. Ov. D. 30 Juli 1900, U. f. R. 1900 p. 813.

Statueret, at der mod Indstævntes Protest ikke kunde gives Appellanten Udsættelse for at deducere Sagen, da Appelstævningen var udtaget d. 6 Oktbr. og Akten først bestilt d. 11 s. M.

Kbh. Ov. D. 26 Novbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 114.

Under en Appelsag blev der ved Sagens Inkamination mod Indstævntes Protest bevilget Appellanten Udsættelse for at deducere Sagen, da Akten, der var bestilt samme Dag som Appelstævningen var udtaget, ifølge fremlagt Attest fra Retsskriveren ikke endnu var ekspederet.

Kbh. Ov. Kend. 28 Jan. 1901, U. f. R. 1901 p. 285.

I et Tilfælde, hvor en Dom var appelleret til Stadfæstelse, stateredes det, at Indstævnte var pligtig til at efterkomme den i Appelstævningen til ham rettede Opfordring om ved Inkaminationen d. 11 Marts at fremme som Kontrasøgsmaal en af ham til d. 29 April paastævnet Appel af Sagen, da der havde været levnet ham den fornødne Tid hertil. Appellantens Protest mod, at der bevilgedes Indstævnte Anstand, medmindre denne straks fremlagde den af ham udtagne Stævning og godtgjorde, at Akten var betimelig bestilt, blev derfor taget til Følge.

H. R. D. 6 Novbr. 1902, jfr. Vib. Ov. D. 18 Marts 1901, H. R. T. 1902 p. 434, U. f. R. 1903 B p. 9, jfr. 1901 p. 385.

I et Tilfælde, hvor en Appellant, der ikke havde deduceret Appelsagen ved Inkaminationen, havde erholdt Anstand for at bevise, at Akten var rettidig bestilt, blev Sagen, under hvilken Indstævnte udeblev, afvist ex officio fra Overretten, da den fremlagte Attest viste, at Akten var bestilt efter Stævningens Udtagelse.

Kbh. Ov. D. 15 April 1901, U. f. R. 1901 p. 528.

I en Sø- og Handelsretssag blev der trods Citantens Protest bevilget en Indstævnt Anstand til Fremlæggelse af behørig forkyndt Forsvarsskrift under Hensyn til, at Dagen mellem Forligsprøven og Inkaminationen var Grundlovsdag.

Sø-Hand. Kend. 13 Juni 1901, U. f. R. 1901 p. 778, Sø-Hand. T. 1901 p. 221.

Ifølge Indstævntes Protest nægtedes der en Appellant, der siden Sagens Inkamination for Overretten d. 10 Juni 1901 havde haft Udsættelse med Deduktionen indtil d. 21 Oktbr. s. A. paa Grund af indgiven Ansøgning om Bevilling til at føre nye Vidner, at erholde

yderligere Udsættelse af samme Grund, og det saameget mere som Ansøgningen først var indgivet flere Maaneder efter Appelstævningens Udtagelse.

Kbh. Ov. Kend. 23 Decbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 147.

I en Appelsag, hvorunder den i Slesvig boende Indstævnte ikke ved den i Henhold til Bekg. 14 Juli 1899 af det offentlige foranstaltede Forkyndelse af Stævningen havde faaet tilstrækkeligt langt Varsel og var udeblevet, statueredes det, at det ikke var foreneligt med de gældende processuelle Regler at tilstaa Appellanten Udsættelse af Sagen, alene for at han kunde erhverve Oprejsningsbevilling — fatalia appellationis var nemlig imidlertid udløbne — og derefter udtage Kontinuationsappelstævning; det udtaltes derhos, at Appellanten ej heller kunde antages at have retlig Interesse i den nævnte Form for en fornyet Appel.

Vib. Ov. D. 28 April 1902, U. f. R. 1902 A p. 469.

I et Tilfælde, hvor en Mand søgtes til Betaling af et Gælds brev, i hvilket den hurtige Retsforfølgning efter Fr. 25 Jan. 1828 var vedtaget, bevilgedes der Indstævnte mod Kreditors Protest Anstand til at bevise, at Kreditor havde indrømmet ham Henstand til en af ham nærmere angivet Tid, da det var uomtvistet, at Kreditor havde indrømmet ham Henstand mod, at der stilledes Sikkerhed for Beløbet, og da der saaledes forelaa en Overenskomst, hvorved det oprindelige Gældsforhold var blevet modificeret.

Hof. St. Kend. 28 Juli 1902, U. f. R. 1902 A p. 734.

I et Tilfælde, hvor den hurtige Retsforfølgning efter Fr. 25 Jan. 1828 var vedtaget, blev der ved Inkaminationen mod Citantens Protest bevilget Indstævnte Anstand i 14 Dage uden Angivelse af Grund, idet det bemærkedes, at derved intet var tilkendegivet om, at Indstævnte kunde vente yderligere Anstand, før han gav Tilsvar.

Hof. St. Kend. 6 Oktbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 10.

Skønt Fr. 25 Jan. 1828 var vedtaget i den til Grund for et Søgsmaal liggende Lejekontrakt, blev der mod Citantens Protest bevilget Indstævnte Anstand til at anlægge Kontrasøgsmaal, da Fr.s § 7 alene afskærer Kontrasøgsmaal, hvorunder agtes benyttet Beviser, hvis Erhvervelse kræver særskilt Anstand, og da der intet forelaa om, at saadan særskilt Anstand var fornøden.

Hof. St. Kend. 20 Oktbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 19.

I et Tilfælde, hvor en Edscitant ikke mødte personlig ved Inkaminationen, blev en af hans Sagfører begært Udsættelse, mod hvilken Indstævnte protesterede, ikke bevilget, men Sagen derimod afvist som ikke behørig inkamineret, da Citanten ikke havde oplyst lovligt Forfald, idet Sagføreren kun havde anført, at Citanten var flyttet og formentlig derfor ikke havde modtaget et Brev fra ham om Sagens Foretagelse.

Hof. St. D. 27 Oktbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 29.

Den Omstændighed, at en Sag er en Vekselsag, kan ikke afskære Indstævnte fra, efterat den passerede særskilte Behandling af Formaliteten er sluttet, at faa Udsættelse for at give Tilsvar i Realiteten.

Sø-Hand. Kend. 27 Aug. 1903, U. f. R. 1904 A p. 130, Sø-Hand. T. 1903 p. 319.

Uagtet det i et Kautionsbevis var vedtaget, at Fr. 25 Jan. 1828 skulde gælde i Søgsmaalstilfælde, bevilgedes der Indstævnte Anstand for at konferere med sin Mandant angaaende nogle af Citanten til Gendrivelse af en af Indstævnte fremsat Indsigelse om, at han kun var pligtig at betale under en vis Betingelse, fremlagte Dokumenter, idet Citanten ved at fremlægge disse ifølge Fr.s § 10 havde mistet sin Ret til at kræve Forordningen anvendt.

Hof. St. Kend. 19 Oktbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 177.

Den Omstændighed, at en Politiret i en Tingsvidnesag, der var paastævnet til Brug ved en i en anden Jurisdiktion verserende Injurie-sag, ved Kendelse havde nægtet Anstand til fortsat Vidneførsel, antoges ikke at kunne hindre Anlægget af en ny Tingsvidnesag ved samme Politiret for at opnaa Fuldstændiggørelse af det første Tingsvidne.

Kbh. Ov. D. 7 Decbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 226.

Under Indstævntes Udeblivelse nægtet en Appellant, der ved Inkaminationen d. 18 Juli fremlagde Appelstævning af 6 Juni, indeholdende, at Bevilling til nye Oplysninger forventedes, samt Attest fra Justitsministeriet af 16 Juli om, at Ansøgning om saadan Bevilling var indgivet, Anstand til at deducere Sagen, da han ikke havde oplyst Grunden til, at Ansøgning ikke var indgivet tidligere.

Kbh. Ov. D. 15 Aug. 1904, U. f. R. 1904 A p. 728.

Misbilliget, at en Underdommer under en 2 Aar for Underretten verserende Sag havde bevilget Parternes Sagførere Udsættelser, uden at nogen Grund derfor havde været anført.

H. R. D. 4 Novbr. 1903, jfr. Vib. Ov. D. 14 Juli 1902, H. R. T. 1903 p. 367, U. f. R. 1904 B p. 10.

Anstand til at deducere en appelleret Politiretssag nægtet under Indstævntes Udeblivelse, uanset at Appellanten først havde modtaget Akten Dagen før Sagen faldt i Rette, da han ikke ved Attest havde godtgjort, at Akten var bestilt inden Appelstævningens Udtagelse.

Vib. Ov. D. 18 Juli 1904, U. f. R. 1905 A p. 26.

Under Indstævntes Udeblivelse forkastet en af Appellanten ved Sagens Inkamination fremsat Anstandsbeğøring, jfr. Fr. 3 Juni 1796 §§ 5 og 6.

Vib. Ov. D. 2 Jan. 1905, U. f. R. 1905 A p. 396.

Under Indstævntes Udeblivelse nægtedes der i Henhold til Fr. 3 Juni 1796 §§ 5 og 6, jfr. Fr. 16 Jan. 1828 § 6, Appellanten af en

Tvangsauktion en ved Anhængiggørelsen begært Udsættelse for at tilvejebringe nye Oplysninger, ogsaa m. H. t. Formaliteten.

Vib. Ov. D. 10 April 1905, U. f. R. 1905 A p. 654.

I en Sag, i hvilken Fr. 25 Jan. 1828 var gældende, fik Indstævnte ved Inkaminationen uden Indsigelse fra Citantens Side Anstand i 4 Uger. Citanten fandtes herved at have givet Indstævnte nogen Føje til at vente, at han ikke vilde blive afskaaret fra en kortere Anstand for at svare.

Hof. St. Kend. 18 Decbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 362.

Udsættelsesforretninger og Indsættelsesforretninger.

Se Leje.

Da en Slutseddél om Købet af en Ejendom hjemlede Køberen Ret til at komme i Besiddelse af Ejendommen til fastsat Tid, og da Køberen ikke, som af Sælgeren paastaet, havde misligholdt Handelen, fandtes Køberen berettiget til, uagtet Skøde endnu ikke var udstedt, og idet det blev uden Betydning, om han endnu ikke havde tiltraadt Ejendommen, eller om Sælgeren, efterat Køberen havde tiltraadt den, paany havde sat sig i Besiddelse af den, ved en Fogedforretning at lade sig indsætte i Besiddelsen.

H. R. D. 1 Maj 1899, jfr. Kbh. Ov. D. 1 Marts 1897, H. R. T. 1899 p. 127, U. f. R. 1899 p. 593, jfr. 1897 p. 493.

I et Tilfælde, hvor det i en Lejekontrakt om en Beboelseslejlighed var bestemt, at Lejeren efter Tur skulde lade Retiraderne vaske, og at han uden Opsigelse straks skulde fraflytte det lejede, naar han i noget Punkt misligholdt Kontrakten, udtaltes det, at selv om Lejeren ikke havde efterkommet en af Husejeren til ham rettet Opfordring til at rense Retiraderne, kunde dette ikke betragtes som en saadan Misligholdelse af Kontrakten, at det kunde berettige Husejeren til at lade ham udsætte ved Fogden.

H. R. D. 4 Oktbr. 1897, jfr. Hof. St. D. 13 April 1896, H. R. T. 1897 p. 408, U. f. R. 1897 p. 983.

Tilkendt Lejeren en Erstatning af 400 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Datum i Anledning af den ulovlige Udsættelse. *ibid.*

En Lejers Udsættelse af en Lejlighed, der var foretaget selve den Flyttedag, da Indflytning skulde ske, under Paaberaabelse af, at Lejeren ikke havde betalt det første Fjerdingaars Leje, hvilken efter Kontrakten skulde erlægges ved dennes Underskrift, fandtes ulovlig, da Husejeren ved Kontraktens Underskrift havde givet Lejeren Henstand uden at sætte nogen bestemt Grænse derfor, da han ikke før Dagen før Flyttedagen havde foretaget noget Paakrav eller andet, der kunde bringe Lejeren i mora, og da Lejeren den nævnte Dag havde en Lejen overstigende, forfalden Kontrafordring paa Husejeren, hidrørende fra Ar-

bejder ved Ejendommen. En af Retten fastsat Erstatning for Tab, Tort og Kreditspilde tilkendt Lejeren.

Hof. St. D. 6 Septbr. 1897, U. f. R. 1897 p. 1007.

Ejeren af en Hund, der af Politiet, efter forgæves Indkaldelse af Ejeren, var overdraget en anden, efter Lovgivningens Grundsætninger, navnlig Analogien af D. L. 6—14—7, anset berettiget til ved Fogeden at lade sig indsætte i Besiddelsen af Hunden. Fogeden ikke anset for inkompetent til at paakende Spørgsmaalet om Hundens Udlevering, fordi han i Egenskab af Politimester havde foretaget de angivne Skridt.

Kbh. Ov. D. 19 Septbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 832.

I et Tilfælde, hvor et Aktieselskab, som havde udlejet en Bygning med Have til en Restauratør, d. 19 Maj 1898 i Strid med dennes Lejeret havde nedbrudt en som Skænkestue benyttet Kiosk i Haven, dømtes Selskabet til at tilbagebetale en forholdsmæssig Del af den af Restauratøren forudbetalte Leje for Tiden fra April 1898 til April 1899 — uanset at Restauratøren d. 7 Oktbr. 1898 ved en Fogedforretning var blevet udsat af det lejede.

H. R. D. 19 April 1900, jfr. Hof. St. D. 17 April 1899, H. R. T. 1900 p. 78, U. f. R. 1900 p. 463.

I et Tilfælde, hvor en Mand af Frihavns-Aktieselskabet havde lejet et Lokale paa Vilkaar, at han, hvis han overtraadte Toldlovgivningen, straks skulde flytte og betale Leje til den Dag, hvortil Opsigelse kunde ske, og hvor han var blevet udsat af det lejede, efterat Fogeden ved Kendelse havde erklæret ham skyldig i Overtrædelse af Toldlovgivningen, frifandttes han for Tiden under en mod ham til Betaling af Lejen for det efter Udsættelsen følgende Halvaar anlagt Sag, da det ikke fandtes bevist, at han virkelig havde overtraadt Toldlovgivningen.

Kbh. Gældsk. D. 1 Maj 1900, U. f. R. 1900 p. 726.

I et Tilfælde, hvor en paabegyndt Indsættelsesforretning i en Cykle og en ikke forfulgt Arrest fandtes ulovmedholdelige, tilkendtes der Rekvisitus Erstatning for Tort og Kreditspilde, men ikke yderligere Erstatning, da han ikke havde bevist, at der var paaført ham noget pekuniært Tab.

Hof. St. D. 6 Juli 1903, U. f. R. 1903 A p. 780.

Under den i Forbindelse med Appellen af en Dom stedfundne Appel af et Fogeddekret, hvorved en Forpagter var erklæret udsat af det forpagtede, paastod Forpagteren, at den fremkomne Rekvisition skulde nægtes Fremme. Medens det alene i Overretsdømmens Præmisser udtaltes, at Udsættelsen var uberettiget, blev af Højesteret — der iøvrigt stadfæstede Overretsdommen — Udsættelsesforretningen ophævet efter Paastand af Forpagteren som Kontraappellant.

H. R. D. 11 Febr. 1903, jfr. Kbh. Ov. D. 15 Juli 1901, H. R. T. 1902 p. 682, U. f. R. 1903 B p. 152.

Da Ejendomsretten over en i lejede Lokaler drevet, med de i Lokalerne værende Maskiner og Inventar solgt Fabrikforretning kun antoges erhvervet paa den Betingelse, at Købesummen fuldt ud blev erlagt, og da der i denne Henseende forelaa en væsentlig Misligholdelse fra Køberens Side, fandtes Sælgeren berettiget til, mod Tilbagebetaling af den erlagte Del af Købesummen, at lade sig indsætte i Lokalerne med deri værende Maskiner og Inventar, skønt dette ikke var specificeret ved Overdragelsen, idet det maatte være Køberens Sag at paa- vise og dokumentere, hvad der af de forefundne Genstande ikke omfattedes af Overdragelsen.

Kbh. Ov. D. 20 Febr. 1905, U. f. R. 1905 A p. 381.

A. havde begært sig indsat i Besiddelsen af nogle Møbler, som B. havde lejet, og som beroede hos C., der havde underskrevet Lejekontrakten som Kautionist, idet A. henviste til, at den forfaldne Leje ikke var betalt. Da Fogeden imidlertid nægtede at foretage den begærte Forretning, appellerede A. Fogedens Kendelse efter Stævning til C. Sagen afvist af Appelretten, da B. burde have været medindstævnet.

Hof. St. D. 2 April 1906, U. f. R. 1906 A p. 682.

Ulykkesforsikring, se Forsikring II og III.

Umyndige (derunder Umyndiggjorte) og **Værger**.

Jfr. Enker, Lærlinge, Mindreaarighed, Tjenesteforhold, Ægteskab.

Et af en Enke i Forbindelse med hendes beskikkede faste Lavværges underskrevet Skøde kendt ugyldigt, da Enken antoges ved Underskriften at have været sindssyg og derfor ude af Stand til at forstaa Retshandelen, og uanset om Køberen havde kendt Sindssygdommen.

Kbh. Ov. D. 12 April 1897, U. f. R. 1897 p. 606.

Da en Enke, som var sat under fast Lavværgemaal, ikke paa egen Haand havde kunnet give en hende tilhørende Obligation i Sikkerhed til en Bank for en Tredjemands Forpligtelser imod Banken, tilpligtedes Banken under en af hende med Lavværges anlagt Sag at tilbagelevere Obligationen, idet det var uden Betydning, at denne ikke af Lavværgen var forsynet med Prohibitivpaategning, hvorom intet er foreskrevet i Lovgivningen.

Kbh. Ov. D. 21 Febr. 1898, U. f. R. 1898 p. 321.

En forladt Hustru antaget efter Forholdets Natur at have været i Stand til uden Værges Medvirkning gyldig at acceptere en Veksels til Betaling for Varer, som hun havde bestilt til en ved hendes selvstændige Virksomhed drevet Handel — jfr. L. 7 Maj 1880 — ligesom hun paa egen Haand kunde optræde som Part under den til Veksels Indfrielse mod hende anlagte Sag.

Vib. Ov. D. 5 Septbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 939.

En 17aarig Pige, der i Utide var bortgaaet af sin Tjeneste, blev under en af Husbonden mod hende med hendes som Værge beskikkede Plejefader anlagt Tyendesag til Forbrydelse af Løn m. m. frifundet, da det ikke var godtgjort, at Plejefaderen havde samtykket i det af hende paa egen Haand indgaaede Tjenesteforhold.

Kbh. Ov. D. 25 Septbr. 1899, U. f. R. 1899 p. 988.

En Afvisningspaastand, støttet paa, at Indstævnte ikke var fyldt 25 Aar, fandtes ikke for sent fremsat, skønt den først var fremkommet, efterat Indstævnte i sit første Indlæg havde procederet Sagens Realitet.

Hof. St. D. 8 Jan. 1900, U. f. R. 1900 p. 278.

Antaget, at en nu fuldmyndig Person, der som mindreaarig havde købt en Cykle paa Kredit uden Kurators Medvirkning, havde afskaaret sig fra ved Tilbagelevering af Cyklen at opnaa Fritagelse for at betale den, da han endnu havde været i Besiddelse af Cyklen, efterat den til Betaling af Cyklen anlagte Sag ifølge behørigt Varsel til ham havde været foretaget i Forligskommissionen, og da han under Processen havde erklæret ikke længere at besidde Cyklen, men samtidig ikke havde villet oplyse, hvor den var blevet af.

Kbh. Ov. D. 22 April 1901, U. f. R. 1901 p. 536.

I et Tilfælde, hvor en Fader havde taget sin 15aarige Datter, der tjente hos en Gaardejer, af Tjenesten i Utide, blev Datteren dømt til at have den fortjente Løn forbrudt og Faderen idømt Bøde og Erstatning efter Tyendel. § 47.

Vib. Ov. D. 29 April 1901, U. f. R. 1901 p. 645.

I et Tilfælde, hvor en Mand, der som Værge for sin umyndiggjorte Søn havde købt en Ejendom til denne og derefter havde betalt Afdrag paa Købesummen for Sønnen, nogle Aar efter var gaaet fallit, statueredes det, at D. L. 5—14—46, 2 Mbr., ikke kunde hjemle en Forpligtelse for den umyndiggjorte til at godtgøre Konkursboet de af Fallenten betalte Afdrag.

Vib. Ov. D. 20 Maj 1901, U. f. R. 1901 p. 654.

Det fandtes nemlig at være i Strid med Grundsætningerne i Lovgivningens Bestemmelser om umyndiges Formueforpligtelser, jfr. navnlig D. L. 5—3—10, og med Reglerne om Værgers Competence, om Fallenten, der ikke havde erhvervet Pupilautoriteternes Sanktion paa Købet, herved eller ved de paa egen Haand gjorde Udbetalinger skulde have paadraget den umyndiggjorte en saadan almindelig Formueforpligtelse som den, Boet gjorde gældende.

ibid.

En fuldmyndig Mand, som under en Sag om Betaling af Varegæld havde ladet fremsætte Umyndighedsindsigelse, antoges gyldigt at have ratihaberet Gælden derved, at han under et senere personligt Møde i Sagen havde fremsat et iøvrigt ikke af Citanten modtaget Tilbud om at ville betale det paastævnte Beløb i maanedlige Afdrag.

Kbh. Gældsk. D. 19 April 1901, U. f. R. 1901 p. 753.

Efterat en Arrestekvirent havde tilført Protokollen en Begæring om, at hans Tilgodehavende, der opgjordes, maatte blive afkrævet Rekvizitus, erklærede denne, at han intet vidste at erindre mod det tilførtes Rigtighed, men nægtede at kunne betale. En af Rekvizitus under Forretningens Kontinuation fremsat Indsigelse mod at betale, fordi han var umyndig, dengang han som Kautionist underskrev det Gælds-brev, hvorpaa Rekvirenten støttede sit Krav, fandtes dog at maatte tages til Følge, da det af den nævnte Erklæring ikke kunde udledes, at Rekvizitus havde villet paatage sig en Forpligtelse, som ej forud paahvilede ham, og da Indsigelsen efter Retshandlingens Beskaffenhed ej var for sent fremsat.

Vib. Ov. D. 16 Septbr. 1901, U. f. R. 1901 p. 960.

I et Tilfælde, hvor en ufuldmyndig uden Kurators Medvirkning havde købt en Tærskemaskine paa Kredit, udtaltes det, at denne Gæld ikke kunde henregnes til den Gæld, som det ifølge Fr. 14 Maj 1754 var forbudt at betale.

Kbh. Ov. D. 8 Juli 1901, U. f. R. 1901 p. 994.

Statueret, at en Mand, der havde tegnet sin umyndige Datter for 1 Aktie i et Foretagende, hvis Gæld efter Lovene paahvilede Medlemmerne solidarisk, ikke havde været kompetent til uden Overøvrighedens Approbation at paadrage Datteren det ommeldte Gældsansvar af ganske ubestemt Omfang.

Kbh. Ov. D. 23 Septbr. 1901, U. f. R. 1901 p. 1024.

I et Tilfælde, hvor Debitor ifølge et Gælds-brev, der efter Kreditors Umyndiggørelse var indleveret til Overformyndieriet til Administration, i god Tro havde indbetalt et ifølge Gælds-brevet forfaldet Afdrag til en Sagfører, som før Umyndiggørelsen havde haft den umyndiggjortes Fordringer til Inkassation, fandtes Sagføreren uberettiget til at anvende Afdraget til Dækning af en ham selv hos den umyndiggjorte tilkommende Fordring, da hans Inkasso-Bemyndigelse var bortfaldet ved den ham bekendte Umyndiggørelse, og da han saaledes havde været ganske uberettiget til at modtage og beholde Afdraget.

Kbh. Gældsk. D. 2 Maj 1902, U. f. R. 1902 A p. 638.

En Grosserer havde paa Kredit leveret en Enke, der var under fast Lavværgemaal, en Del Beklædningsgenstande til hendes eget Brug, til hendes hos hende boende Døtre og til Brudeudstyr for en af Døtrene. Statueret, at Grossereren e. O. var berettiget til at kræve det leverede betalt af hende, uanset at Lavværgens udtrykkelige Samtykke til Gældens Stiftelse ikke havde foreligget.

Hof. St. D. 18 Aug. 1902, U. f. R. 1902 A p. 816.

En Bestyrer af en Handelsforretning, der af Forretningens Kasse havde udtaget et større Beløb, end der tilkom ham i Løn, tilpligtet at tilsvare Differencen, skønt Pengene var udtagne før hans fyldte 25de Aar, allerede fordi han ved den efter den Tid stedfundne Bogføring og

ved at have nedbragt Beløbet noget havde erkendt sin Forpligtelse til at dække det.

Sø-Hand. D. 11 Decbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 246, Sø-Hand. T. 1903 p. 20.

En Indstævnt dømt trods fremsat Umyndighedsindsigelse, idet et ham meddelt Næringsbevis ikke fandtes at være et aldeles tilstrækkeligt Bevis for, at han var født paa den i Næringsbeviset anførte Dag, og idet han ikke paa anden Maade havde godtgjort, at han var umyndig.

Hof. St. D. 20 April 1903, U. f. R. 1903 A p. 497.

En Proprietær, der havde givet et af hans Forvalter til en Tredjemand for 100 Kr. udstedt Gældsbevis Paategning om, at han forpligtede sig til at indeholde Beløbet i Forvalterens maanedlige Løn og forøvrigt indestod for Beløbet, fandtes derved kun at have paataget sig en Kaution for Beløbet. Da Forvalteren ved Gældsbevisets Udstedelse ikke var fuldmyndig, fandtes Proprietæren i Medfør af Fr. 14 Maj 1754 §§ 1 og 2 ikke bundet ved sit Kautionsløfte.

Kbh. Gældsk. D. 15 Maj 1903, U. f. R. 1903 A p. 603.

En Henstilling fra Indstævntes Sagfører om Afvisning eller Frifindelse for Tiden, fordi Indstævnte ifølge Lægeerklæring paa Grund af Sindssygdом var ude af Stand til at gøre Rede for sine Forretningsanliggender, ikke taget til Følge, da Københavns Magistrat efter derom sket Henvendelse fra Sagsøgeren havde nægtet at beskikke en Værge for Indstævnte, der ifølge en senere Lægeerklæring var i Stand til at udstede en gyldig Fuldmagt, og da der ikke derefter af Indstævnte eller hans Sagfører var foretaget noget til Afhjælpning af den mulige Mangel.

Sø-Hand. D. 31 Decbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 355, Sø-Hand. T. 1904 p. 84.

En Vidnesag fundet at maatte fremmes ved Afhøring af et under Indstævntes Værgemaal umyndiggjort Vidne, der havde erklæret sig villig til at afgive Forklaring, skønt Indstævnte ikke var stævnet i sin Egenskab af Værge, da saadan Indstævning ikke var nødvendig.

Hof. St. Vidnek. Kend. 25 Juli 1904, U. f. R. 1905 A p. 248.

Udtalt, at det umyndiggjorte Vidnes mulige Interesse i Hovedsagen ikke kunde give Vidnets Værge Beføjelse til at protestere mod dets Afhøring.

ibid.

At en umyndig Tjenestepige ved Tjenesteforholdets Ophør paa Grund af Husbondens Bortflytning uden Indsigelse havde modtaget Løn til Fraflytningsdagen, kunde i Mangel af Værgens Sanktion ikke berettiget Husbonden til at betragte Tjenesteforholdet som ophævet efter Tyendel. § 43 Nr. 6. Tilkendt Pigen Løn og Kostpenge i Henhold til Tyendel. § 46.

Kbh. Ov. D. 10 April 1905, U. f. R. 1905 A p. 537.

En Sag mod en umyndiggjort med Værge afvist ex officio fra

Underretten, da Værgen, der ikke havde givet Møde ved Forligsprøven, ikke var indkaldt til Møde ved den Forligskreds, hvor han havde Bopæl, men ved den Kreds, hvor den umyndiggjorte boede. For Underretten var Værgen mødt ved den umyndiggjortes Hjemting uden at fremsætte nogen Værnetingsindsigelse.

Vib. Ov. D. 1 Maj 1905, U. f. R. 1905 A p. 657.

Intet Hensyn taget til en først for Overretten uden Bevilling fremsat Umyndighedsindsigelse. Sagen var en mindre Gældssag, under hvilken Sagsøgte var mødt personlig i 1ste Instans, og drejede sig om Betaling for leverede Varer.

Kbh. Ov. D. 14 Aug. 1905, U. f. R. 1906 A p. 72.

Unødig Trætte.

En Appellant for Højesteret anset med Mulkt for unødig Trætte under en Sag, hvor begge Parter gav Møde.

H. R. D. 12 April 1897, H. R. T. 1897 p. 129, U. f. R. 1897 p. 547.

H. R. D. 5 Novbr. 1900, H. R. T. 1900 p. 450, U. f. R. 1901 p. 4, Sø-Hand. T. 1901 p. 28.

H. R. D. 10 Febr. 1904, H. R. T. 1903 p. 613, U. f. R. 1904 B p. 132.

H. R. D. 10 Febr. 1904, H. R. T. 1903 p. 618, U. f. R. 1904 B p. 137.

H. R. D. 15 Novbr. 1904, H. R. T. 1904 p. 530, U. f. R. 1905 B p. 32.

H. R. D. 10 Febr. 1905, H. R. T. 1904 p. 760, U. f. R. 1905 B p. 149.

Et udenlandsk Aktieselskab anset med Mulkt for unødig Trætte.

H. R. D. 31 Jan. 1899, H. R. T. 1898 p. 729, U. f. R. 1899 p. 343.

En udebleven Appellant for Højesteret anset med Mulkt for unødig Trætte og dømt til at betale den mødende Indstævnte Kost og Tæring.

F. Eks. H. R. D. 14 Juni 1897, H. R. T. 1897 p. 298.

Ikke fundet Føje til at anse en Indstævnt, der var udeblevet fra Forligsmæglingen paa Grund af et midlertidigt Ophold i Udlandet, med Mulkt for unødig Trætte.

Kbh. Ov. D. 13 Decbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 128.

Mulkt for unødig Trætte paalagt Medlemmerne af et Aktieselskabs Bestyrelse in solidum.

Sø-Hand. D. 23 Juni 1899, Sø-Hand. T. 1899 p. 250.

En Sagfører, der havde fremsat og procederet en ganske ugrundet Afvisningspaastand alene for at forhale Sagen, anset for unødig Trætte efter Fr. 11 Aug. 1819 med en Bøde til Justitskassen af 30 Kr.

Vib. Ov. D. 23 Jan. 1899, U. f. R. 1899 p. 456.

Mulkt for unødig Trætte paalagt en Part, der ved en Skønsfor-

retning over nogle Ovne, ved hvis Forhandling han paastodes at have krænket en andens Eneret, havde ladet Skønsmændene bedømme en Ovn, som han maatte vide ikke var af den Slags, hvorom Sagen drejede sig.

Krim. D. 24 Juni 1899, U. f. R. 1899 p. 892.

Mulkt for unødig Trætte paalagt i et Tilfælde, hvor der, da Hovedappellanten havde udtaget Stævning til det følgende Højesteretsaar, medens Kontraappellanten efter Antecipationsbevilling havde indanket Dommen til Stadfæstelse i det løbende Højesteretsaar, under Hovedappellantens Udeblivelse gaves Stadfæstelsesdom.

H. R. D. 6 Juni 1899, H. R. T. 1899 p. 207, U. f. R. 1899 p. 758.

H. R. D. 18 Febr. 1901, H. R. T. 1900 p. 668.

H. R. D. 9 Febr. 1903, H. R. T. 1902 p. 674.

I lignende Tilfælde Mulkt for unødig Trætte ikke paalagt.

H. R. D. 19 Oktbr. 1903, H. R. T. 1903 p. 308.

H. R. D. 8 Febr. 1904, H. R. T. 1903 p. 612.

H. R. D. 29 Oktbr. 1906, H. R. T. 1906 p. 537.

Mulkt for unødig Trætte idømt en Part saavel for Hof- og Stadsretten som for Højesteret.

H. R. D. 1 Novbr. 1899, jfr. Hof. St. D. 7 Novbr. 1898, H. R. T. 1899 p. 407, U. f. R. 1900 p. 31.

Da Indstævntes Udeblivelse fra Forligsmæglingen i en Gæsteretssag maatte antages at bero paa en undskyldelig Misforstaaelse, og da der tidligere var prøvet Forlig ved Politiretten i en Sag om samme Genstand, idømtes der ham ikke Mulkt for unødig Trætte.

Vib. Ov. D. 13 Novbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 93.

Mulkt for unødig Trætte idømt en Indstævnt, da han selv med Lethed kunde have faaet den rette Sammenhæng oplyst angaaende et Faktum, som han havde erklæret ikke at kunne mindes, og da han ved denne Erklæring havde nødsaget Sagsøgeren til at bevise sin Fremstillings Rigtighed.

Sø-Hand. D. 5 Juli 1900, U. f. R. 1900 p. 776, Sø-Hand. T. 1900 p. 228.

En for Forligskommissionen lovlige indkaldt Mand fandtes ikke at burde mulkteres for Udeblivelse fra Forligsprøven, da han maatte antages da at have været i Udlandet.

Sø-Hand. D. 9 Jan. 1902, U. f. R. 1902 A p. 650.

En Indstævnt, der for Stævningsmændene opgaves at være rejst til Udlandet for ikke mere at vende tilbage, dømtes efter Paastanden, hvorimod Bøde for Udeblivelse fra Forligsmæglingen ikke idømtes ham.

Sø-Hand. D. 27 Febr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 660, Sø-Hand. T. 1902 p. 174.

En fra Forligsmæglingen udebleven Indstævnt ikke idømt Mulkt for unødigt Trætte, da han til Forligsmødet havde sendt en med behørig Fuldmagt forsynet Person, som imidlertid undervejs havde tabt Fuldmagten og ikke betimelig havde kunnet faa en ny.

Hof. St. D. 6 April 1903, U. f. R. 1903 A p. 490.

Mulkt for unødigt Trætte idømt en Appellant af Højesteret under Indstævntes Udeblivelse.

H. R. D. 18 Novbr. 1902, H. R. T. 1902 p. 481, U. f. R. 1903 B p. 25.

H. R. D. 2 Novbr. 1903, H. R. T. 1903 p. 348, U. f. R. 1904 B p. 1.

H. R. D. 16 Jan. 1905, H. R. T. 1904 p. 684, U. f. R. 1905 B p. 108.

En Appellant for Højesteret, der alene paastod Højesteretsstævningen afvist, under Indstævntes Udeblivelse idømt Mulkt for unødigt Trætte, fordi han antoges alene at have iværksat Appellen for at forhale den indankede Doms Fuldbyrkelse.

H. R. D. 11 Juni 1903, H. R. T. 1903 p. 154, U. f. R. 1903 B p. 245.

En Citant tilpligtet at betale Mulkt for unødigt Trætte samt Sagsomkostninger til Indstævnte, fordi han uden bevisligt lovligt Forfald havde givet Møde for Forligskommissionen ved Fuldmægtig.

Hof. St. D. 29 Aug. 1904, U. f. R. 1904 A p. 731.

Mulkt for unødigt Trætte paalagt en Murmester under en af en Husmægler anlagt Salærsag, idet han havde bestridt, at vedkommende Ejendoms Køber var ham anvist af Husmægleren, medens han under en af en anden Mægler anlagt Salærsag havde gjort det modsatte gældende.

H. R. D. 5 Oktbr. 1904, jfr. Hof. St. D. 16 Febr. 1903, H. R. T. 1904 p. 383, U. f. R. 1904 B p. 328.

En indstævnt Sagfører mulkteret efter Fr. 11 Aug. 1819, da han havde brugt kendelige Udflugter for at skille Modparten ved hans Ret.

Hof. St. D. 13 Febr. 1905, U. f. R. 1905 A p. 379.

En Appellant idømt Mulkt for unødigt Trætte, da han ikke fandtes at have haft rimelig Grund til at appellere Sagen.

Vib. Ov. D. 23 Oktbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 165.

En Sag hævet i Medfør af Højesterets Instr. 7 Decbr. 1771 § 6, da Appellanten, der selv paastod Sagen afvist, medens Indstævnte ikke havde givet Møde, antoges kun at lægge an paa at forhale Sagen. Der paalagdes derhos Appellanten en Mulkt af 400 Kr. for unødigt Trætte.

H. R. D. 15 Febr. 1906, H. R. T. 1905 p. 732, U. f. R. 1906 A p. 314.

I et Tilfælde, hvor ingen af et Aktieselskabs tre Bestyrelsesmedlemmer var mødt personlig ved Forligsmæglingen, og hvor lovligt Forfald ikke var godtgjort, blev kun det Bestyrelsesmedlem, der alene havde Ret til at tegne Selskabet, idømt Mulkt for unødigt Trætte.

Hof. St. D. 18 Decbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 359.

Uskiftet Bo.

At en Gaardejer som Medstifter af en Sparekasse havde paataget sig solidarisk med de andre Stiftere at indestaa for Kassens mulige Underskud, antoges efter hans Død ikke at forpligte hans i uskiftet Bo hensiddende Enke til at hæfte for et forefundet Underskud, da dette ikke havde været tilstede ved hans Død.

Vib. Ov. D. 22 Febr. 1897, U. f. R. 1897 p. 408.

En Sag, anlagt imod en vekselforpligtets i uskiftet Bo hensiddende Enke til Indfrielse af Vekslen, afvist fra Underretten, da Forlig ikke var prøvet.

Vib. Ov. D. 10 Oktbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 960.

En Kapital, som en i uskiftet Bo hensiddende Mand havde skænket sin Forlovede en Maanedstid, før han begærede Skifte i Anledning af det forestaaende Ægteskab, og som kom ham selv til Gode, da Ægteskabet blev indgaaet, fundet paa Grund af den af ham med Henblik paa Skiftet foretagne egennyttige Forrykkelse af Boets Status ved Skifteopgørelsen at maatte henregnes til Boets Aktiver.

Kbh. Ov. D. 15 Maj 1899, U. f. R. 1899 p. 660.

Da et Gældsbevis, som han Dagen før Skiftet havde som Gave udstedt til sin Plejedatters Ægtefælle, var rentefrit og uopsigeligt, saalænge han og hans tilkommende Hustru levede, kunde Bevisets Paa lydende ikke henregnes til Boets Passiver.

ibid.

I et Tilfælde, hvor en Skifteret havde tilladt en Enke at sidde i uskiftet Bo med sine og sin Mands umyndige Børn i Henhold til skriftligt Samtykke fra de myndige og mindreaarige Børn, men hvor Gyldigheden af dette Samtykke 7 Aar efter bestredes, dels fordi en myndig Datter nægtede at have underskrevet Samtykket, dels fordi den, der havde underskrevet som Kurator for de mindreaarige, ikke var beskikket som saadan, fandtes der ikke at være Anledning for Skifteretten til at omgøre sin Beslutning derhen, at Boet toges under Skiftebehandling fra Mandens Død at regne, da Datteren senere havde billigt Moderens Hensiddende i uskiftet Bo, og da den nævnte Mangel af Kuratorbeskikkelse i sin Tid havde foreligget Skifteretten til Afgørelse.

H. R. D. 16 Novbr. 1899, jfr. Kbh. Ov. D. 20 Marts 1899, H. R. T. 1899 p. 452, U. f. R. 1900 p. 51.

I et Tilfælde, hvor en i uskiftet Bo hensiddende Enke havde skænket sine Værdipapirer til sine to Døtre med Halvdelen til hver,

saaledes at hun for Livstid forbeholdt sig Renten af Aktiverne, hvilke skulde bestyres af og overleveres til en Tredjemand og først ved hendes Død skulde fordeles mellem Døtrene, statueredes det, at den ene af Døtrene, der hensad i uskiftet Bo, men et Par Aar efter vilde skifte med sine Børn, i Henhold til Fr. 21 Maj 1845 § 18 var berettiget til at begære sin Del af den skænkede Kapital holdt udenfor Skiftet, da Kapitalen ikke kunde siges at være indkommet i Boet.

Hof. St. Skifteek. Decis. 26 Juni 1899, U. f. R. 1900 p. 190.

I et Tilfælde, hvor en Husmand uden Vederlag havde overdraget Jagtretten paa sin Jord for sin Besiddelsestid til en navngiven Mand, fandtes den herved stiftede Ret ikke at være af den Natur, at den, efterat den, til hvem Jagtretten var overdraget, var død, kunde gaa over til den eller dem, der var sukcessionsberettigede efter ham. Jagtretten fandtes derfor ikke at være gaaet over til hans i uskiftet Bo hensiddende Enke.

Kbh. Ov. D. 7 Maj 1900, U. f. R. 1900 p. 594.

Udtalt, at den en Enkemand af Skifteretten meddelte Tilladelse til at hendside i uskiftet Bo med et umyndigt Stedbarn, saalænge han forblev ugift, ikke kunde afskære Stedbarnet fra efter opnaaet 18 Aars Alder at forlange Boet skiftet. Barnets Beføjelse til at fordre Skifte fandtes derhos ikke at være gaaet tabt derved, at der efter Barnets fyldte 18de Aar var forløbet en længere Aarrække, inden Barnet havde forlangt Skifte.

Vib. Ov. D. 25 Juni 1900, U. f. R. 1900 p. 696.

Statueret, at den af to myndige Stedbørn uden Forbehold givne Tilladelse til Stedfaderens Hensiddende i uskiftet Bo kun kunde anses givet under den Forudsætning, at Boet efter deres Moder i sin Helhed forblev udelt, og derfor maatte bortfalde, da Boet blev taget under Skiftebehandling som Følge af en Begæring om Skifte, der var fremsat af et tredje Stedbarn, som ved Tilladelsens Meddelelse havde været umyndig.

ibid.

Udtalt, at det ikke kunde anføres imod Gyldigheden af en Livsgave, som en i uskiftet Bo hensiddende Enke havde bortskænket, at hun derved havde raadet over den Børnene allerede ved hendes Mands Død tilfaldne Arv, da hun som hensiddende i uskiftet Bo maatte have Raadighed i levende Live over Boet.

Vib. Ov. D. 6 Aug. 1900, U. f. R. 1900 p. 902.

Under Hensyn til § 3 i Lovene af 12 April 1892 og 3 April 1900 fandtes der ikke at paahvile en i uskiftet Bo hensiddende Enke at udrede Underholdsbidrag til et af hendes Mand, efterat han var blevet gift med hende, avlet uægte Barn, skønt der forelaa et af Manden udstedt Dokument, hvorved han erkendte at være Barnets Fader og forpligtede sig til at betale et vist maanedligt Underholdsbidrag.

Kbh. Gældsk. D. 19 Novbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 234.

Statueret under Behandlingen af et i Henhold til Skiftel. Kap. V behandlet Bo, at en Aftægtsyddelse, der var erhvervet af den efterlevende Ægtefælle før Skiftets Begyndelse, medens den hensad i uskiftet Bo, efter Forholdets Natur maatte anses saaledes knyttet til hans Person, at der ikke ved Skiftet kunde tages Hensyn til samme.

Vib. Ov. D. 12 Maj 1902, U. f. R. 1902 A p. 477.

I et Tilfælde, hvor en Mand havde hensiddet i uskiftet Bo med sin Hustrus Særkuldbørn med disses Samtykke og i Henhold til et fælles Testamente, ifølge hvilket alt, hvad han efterlod sig, naar han døde uden at have giftet sig paany, skulde tilfalde Særkuldbørnene, statueredes det, at han havde haft Kompetence til i levende Live at bortskænke en Obligation, der udgjorde den væsentligste Del af Boets Formue.

Kbh. Ov. D. 9 Febr. 1903, U. f. R. 1903 A p. 307.

Udtalt, at det ikke under den Sag, som nævnte Mands Dødsbo havde anlagt til Omstødelse af hin Gavedisposition, kunde prøves, om den af Skifteretten i sin Tid truffne Afgørelse om, at Manden kunde forblive hensiddende i uskiftet Bo, var rigtig.

ibid.

En Panteobligation, der var uopsigelig i 10 Aar fra Kreditors Side, men straks skulde være forfalden, naar Debitor afhændede Pantet eller overhovedet ophørte at være Ejer af samme, fandtes ikke ved Debtors Død at kunne fordres betalt straks af hans i uskiftet Bo hensiddende Enke, idet det efter Obligationens øvrige Indhold antoges, at der ved den nævnte Passus ikke var sigtet til Ophør af Ejerforholdet som Følge af Udstederens Død.

Kbh. Ov. D. 22 Juni 1903, U. f. R. 1903 A p. 578.

Statueret, at en Fordring, som tilkom et norsk Firma overfor en dansk Grosserer ifølge en ved norsk Ret afsagt Dom, ikke var prækluderet, skønt den ikke var anmeldt efter det efter Grossererens Død af hans Enke, der hensad i uskiftet Bo, udstedte Proklama, da Rets-sagen, omend optaget til Dom, endnu var svævende, dengang Prokla-maet udstedtes, og da Enken ifølge gældende Ret, jfr. navnlig D. L. 1—24—37, ved Mandens Død var indtraadt som Part i Retssagen.

H. R. D. 1 Septbr. 1903, jfr. Hof. St. D. 1 Decbr. 1902, H. R. T. 1903 p. 220. U. f. R. 1903 B p. 273.

En testamentarisk Bestemmelse af en i uskiftet Bo hensiddende Enke om, at de Arveforskud, som dels af hendes afdøde Mand, dels af hende var udredede til deres to eneste Børn med lige store Beløb, skulde betragtes som udredede af Mandens Andel af Fællesboet, erklaeret ugyldig, da den ikke havde Hjemmel i Reglerne i Fr. 21 Maj 1845 §§ 10—12, som udelukkende foreskrive Kollation for Børnenes Skyld og ikke til Fordel for den længstlevende Ægtefælle.

H. R. D. 28 Juni 1905, jfr. Kbh. Ov. D. 19 Decbr. 1904, H. R. T. 1905 p. 296, U. f. R. 1905 B p. 319, jfr. A p. 164.

En Mand havde paa eget Liv tegnet en Forsikringspolice, forfalden ved hans 60de Aar eller ved hans Død forinden og forsynet med Paa-tegning om, at Forsikringen var tegnet til Fordel for hans Hustru, hvis hun overlevede ham, dog med reserveret fri Dispositionsret for ham. Han, der efter sin Hustrus Død havde hensiddet i uskiftet Bo, begærede senere Skifte med hendes Arvinger. Statueret, at Policens Opløsningsværdi paa den Tid, Skiftet begæredes, hørte til Boets Indgæld.

Hof. St. Skiftekl. Decis. 3 Marts 1905, U. f. R. 1906 A p. 387.

En Panteobligation indeholdt den Bestemmelse, at Kapitalen kunde fordres udbetalt, naar Debitor afhændede Pantet eller »overhovedet op-hørte at være Ejer af samme«. Antaget, at denne Bestemmelse omfattede det Tilfælde, at Debitor var afgaaet ved Døden, og at det maatte blive uden Betydning, at Debtors Enke hensad i uskiftet Bo.

Hof. St. D. 8 Jan. 1906, U. f. R. 1906 A p. 609.

Uskrivkyndighed.

En blind Mand, der egenhændig havde underskrevet en Forsikringsbegæring til et Livsforsikringselskab, anset pligtig at bevise sit Anbringende om at have underskrevet uden at være fuldt bekendt med Dokumentets Indhold.

Kbh. Gældsk. D. 19 Juni 1897, U. f. R. 1897 p. 840.

Under en Sag om Indfrielse af et Gældsbevis, der var underskrevet med en uskrivkyndig Mands Navn med Tilføjelse m. f. P. og af et Vitterlighedsvidne, fandtes der — idet den Omstændighed, at Reglen i D. L. 5—1—7 ikke var iagttaget ved Bevisets Oprettelse, ikke i og for sig kunde medføre dets Ugyldighed overfor den paaberaabte Udsteder — ved Vitterlighedsvidnets edelige Forklaring tilvejebragt en saadan Formodning for, at Beviset var oplæst for den indstævnte Debitor, og at denne derefter havde bemyndiget Vidnet til at underskrive Navnet, at Sagen gjordes afhængig af Indstævntes Ed.

H. R. D. 20 Juni 1904, jfr. Kbh. Ov. D. 27 April 1903, H. R. T. 1904 p. 283, U. f. R. 1904 B p. 288, jfr. 1903 A p. 505.

V.

Vagervæsen, se Lodsvæsen.

Valgret og Valgbarhed.

Et Byraad dømt til paa Tillægslisten for Aaret fra 1 April 1900 til 31 Marts 1901 over de højstbeskattede Vælgere til Landstinget at optage en Mand, som d. 7 Septbr. 1899 var tilflyttet Købstaden, uanset at han ikke i 1899 havde været ansat til Skat i denne, eftersom han dog for Aaret 1899 havde været ansat til en Skatteindtægt af over

2000 Kr. i den Købstad, hvilken han i Septbr. 1899 var fraflyttet, og der havde erlagt mere end 150 Kr. i Skat til Stat og Kommune.

H. R. D. 18 Juni 1901, jfr. Kbh. Ov. D. 28 Jan. 1901, H. R. T. 1901 p. 234, U. f. R. 1901 p. 611, jfr. p. 281.

Antaget, at et Sogneraad havde været uberettiget til at afkræve en Kvinde, der var døbt og erklærede stadig at henregne sig til Folkekirken, til hvilken hun ogsaa havde været villig til at erlægge de lovbestemte personlige Afgifter, Bidrag til Sognets Skolevæsen efter Grl. § 77 som staaende udenfor Folkekirken, idet den Omstændighed, at der var nægtet hende Optagelse paa Listen over Vælgere til Menighedsraad, fordi hun var Medlem af »det frie Kirkesamfund«, ikke kunde have afgørende Betydning udenfor selve dette Valgretsspørgsmaal.

Kbh. Ov. D. 21 Maj 1906, U. f. R. 1906 A p. 708.

Paa en Tvangsauktion over to Ejendomme havde A. begæret Auktionen standset for at lade Ejendommen udlægge til sig som ufyldstgjort Panthaver. Nogle Skattebeløb, som han derefter havde betalt af Ejendommene samt af en tredje Ejendom, paa hvilken han havde tinglæst Købekontrakt, fandtes ikke at kunne regnes ham tilgode efter Grl. § 37 som Bidrag, betalte af ham til Stat og Amtskommune, da han ikke besad Ejendommene i Henhold til tinglæst Skøde eller dermed sideordnet Adkomst.

Kbh. Ov. D. 27 Aug. 1906, U. f. R. 1906 A p. 911.

Udtalt, at der ved »Bidrag« i Grl. § 37 maa forstås direkte Skat, og at et Stempelbeløb, som en Mand havde betalt, derfor ikke kunde regnes ham tilgode, da Stempelskat ikke er en direkte Skat.

ibid.

Vand og Vandsyn.

Jfr. Broer, Fiskeri, Havnevæsen, Landvæsenkommissioner og Møller.

En Husejer i København tilpligtet i Medfør af L. 30 Novbr. 1857 § 6 at betale de af en Vandmester udførte nødvendige Reparationer af Ejendommens ved Frost beskadigede Stophaner, uanset at det ikke var bevist, at han havde bestilt Arbejderne udførte.

Kbh. Gældsk. D. 22 Oktbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 149.

Spørgsmaal, om en Fisker, hvem der tilkom en paa et kgl. Skøde af 1777 støttet Ret over en Del af Maglesø i Sorø Amt, var Ejer af nævnte Del af Søen eller kun havde en Eneret til Fiskeri i samme. Det sidste antaget, da nævnte Skøde — som var udstedt i Henhold til en Fundats af 1586, hvorved en Del Bøndergods henlagdes til Sorø Skole med det Forbehold, at den udfor dette Gods liggende Maglesø skulde være en fri Enemærke Sø for det til samme stødende Kron-gods — udtrykkelig kun overdrog den Kongen »forbeholdne Andel i

Fiskeri« i Søen, uden at det var oplyst, at der var tillagt Erhververen en videregaaende Ret, end Ordene hjemlede.

H. R. D. 12 Oktbr. 1900, jfr. Hof. St. D. 3 Jan. 1898, H. R. T. 1900 p. 355, U. f. R. 1900 p. 867, jfr. 1898 p. 288.

En Sag, hvorunder en Kommune søgte Nabokommunen tilpligtet at betale Halvdelen af Udgifterne ved Vedligeholdelsen af en Bro over et Vandløb, der paastodes at danne Skel mellem Kommunerne, afvist ex officio, dels fordi det bestredes, at Vandløbet dannede Skel — hvilket Spørgsmaal burde søges løst administrativt — dels under Henvisning til L. 21 Juni 1867 § 15. (Dissens).

Vib. Ov. D. 17 Jan. 1898, U. f. R. 1898 p. 368.

I et Tilfælde, hvor en Dom havde statueret, at Fiskeriet og Rørskærsretten i en Sø udfor en Landejendom ikke tilkom Ejeren af denne, men et Fideikommis, antoges det, at efter Beskaffenheden af Rettighederne, der ikke var Servitutrettigheder, men tilkom Fideikommiset i Kraft af en fra Kronen sket Overdragelse, kunde det ikke til Rettighedernes Beskyttelse overfor godtroende Erhververe af Ejendommen kræves, at Dommen tinglæstes paa Ejendommens Folium.

Kbh. Ov. D. 4 April 1898, U. f. R. 1898 p. 492.

Fundet betænkeligt at udvide de i L. 28 Maj 1880 I B givne Regler om Vandsynsmændenes Kompetence til ogsaa at gælde for lukkede private Vandledning, der kun omhandles i Lovens I D, hvis Hovedregel om Kompetencen findes i § 52.

H. R. D. 13 Maj 1898, jfr. Vib. Ov. D. 29 Marts 1897, H. R. T. 1898 p. 189, U. f. R. 1898 p. 546.

Undtagelsen i L. 28 Maj 1880 § 56, Stk. 2, antaget kun at sigte til sædvanlig Vedligeholdelse af en Vandledning, ikke til Fornyelse eller Omlægning af en saadan eller af en større Del deraf. Da en af Vandsynsmændene afsagt Kendelse paabød Foranstaltninger, som gik ud over almindelig Vedligeholdelse, havde Mændene været inkompetente til mod den ene Parts Protest at afsige Kendelsen, hvorfor denne annulleredes.

ibid.

Udtalt — af Overretten — at den Omstændighed, at Sognekommunen ikke som Ejer af vedkommende Skolelod var varslet til Vandsynsforretningen, ikke kunde vitiere denne Forretning, da Retskrav, der som det foreliggende vedrørte en Servitut eller lignende Byrde paa Embedsjord, maatte kunne gøres gældende imod Embedets Indehaver som Repræsentant for den Institution, der ejer Jorden.

ibid.

Antaget, at der ved de i L. 30 Novbr. 1857 § 6 ommeldte »Husledninger«, som det paahviler Grundejerne at vedligeholde, maa forstaaes hele den fra en Hovedledning i Gaden udgaaende Birende, der

har til Formaal at føre Vandet til vedkommende Ejendom, og ikke blot den Del af denne Forbindelsesledning, som ligger indenfor Husets Grænsemur mod Gaden.

Hof. St. D. 6 Juni 1898, U. f. R. 1898 p. 563.

Udtalt, at en Gaardejer var pligtig at betale Udgiften ved et Reguleringsarbejde, som Sogneraadet, efterat et Vandløb var optaget blandt de mindre offentlige Vandløb, havde ladet udføre for hans Regning, skønt den trufne Ordning paa Grund af Tilsidesættelse af de herfor foreskrevne Regler ved Dom var erklæret ugyldig — da Gaardejeren ifølge en senere lovlig Forretning vilde have haft at udføre det samme Arbejde. Det paalagdes ham dog kun at betale det Beløb, hvortil Udgiften ved Arbejdet var anslaaet i den lovlige Fordelingsplan, ikke det større Beløb, som Sogneraadet havde betalt for Arbejdet.

H. R. D. 23 Novbr. 1898, jfr. Kbh. Ov. D. 3 Aug. 1896, H. R. T. 1898 p. 522, U. f. R. 1899 p. 78.

Anset bevist ved de fremlagte Adkomstdokumenter paa Rye Mølle (Glentholm), deriblandt et kgl. Skøde af 1769, samt ved fremlagte Tingsvidner m. m., at Ejeren af nævnte Ejendom var eneberettiget til Fiskeriet i Aaløbet fra Rye Mølle til Gudensø.

To H. R. D. 28 Novbr. 1898, jfr. to Vib. Ov. D. 30 Septbr. 1895, H. R. T. 1898 p. 536 og 541, U. f. R. 1899 p. 86 og 90.

Antaget, at en Landvæsenskommissionskendelse af 1890 ved a fastsætte, at Udgifterne til Vedligeholdelsen af en Aa skulde afholdes efter de hidtil gældende Regler, ikke havde sigtet til de for de ældre Aaregulativer til Grund liggende private Overenskomster. Nogen Strid imellem denne Kendelse og et af Amsraadet i 1894 affattet Regulativ fandtes ikke at foreligge, baade af den angivne Grund og fordi Rets-tilstanden m. H. t. Aaløbets Vedligeholdelse i Mellemtiden var for-
andret.

H. R. D. 19 Jan. 1899, jfr. Kbh. Ov. D. 25 Jan. 1897, H. R. T. 1898 p. 685, U. f. R. 1899 p. 312.

Da Pligten til at oprense en Aa, forsaavidt den berørte en Fæste-
gaards Jorder, antoges paalagt denne Gaard som en Realbyrde, maatte Pligten vedblivende paahvile Gaarden, efterat den var blevet tilskødet Gaardfæsteren, uanset at Skødet ikke særlig omtalte Oprensningspligten.
ibid.

Fritagelsen for at udføre Oprensningen kunde ikke støttes paa Alderstidshævd, skønt Gaardens Besiddere ikke havde oprenset i meget lang Tid, da dette hidrørte fra, at Fæsteren af en anden Gaard ifølge Paalæg i hans Fæstebrev havde udført det nævnte Arbejde, hvilket var ophørt, fordi Oprensningspligten ikke som en tinglæst Behæftelse var blevet paalagt den sidstnævnte Ejendom, da den tilskødedes Fæsteren.
ibid.

ibid.

En Landvæsenskommissionskendelse, der havde bestemt, at en Sø skulde sættes under offentligt Tilsyn, forsaavidt angik Aaløbet gennem den, ophævet, da saadant ifølge L. 28 Maj 1880 § 50 kun kan ske ifølge Beslutning af Amtsraadet og under Iagttagelse af Lovens § 4.

Aarhus Amts Overlandv. Komm. Kend. 25 Juni 1898, U. f. R. 1899 p. 625.

Et projekteret Engvandingsanlæg ved Gudenaå tillagt Fremme, uagtet der af Ejeren af to ved Aaen beliggende Fabriker var nedlagt Indsigelse derimod i Henhold til L. 28 Maj 1880 § 71, Stk. 4, som krænkende hans Ret ifølge Dom til Benyttelse af Vandet til Fabriksbrug. Erstatning for tabt Vandmængde i nogle Foraarsmaaneder tilkendt Fabrikejeren efter 'uvillige Mænds Skøn i Henhold til Lovens § 71, Stk. 3. Fabrikejeren Paastand om, at Vandingsanlægget ialfald kun maatte nyde Fremme for de til Aaen grænsende Ejendommes Vedkommende, forkastet i Henhold til Lovens § 65. (Dissens).

Aarhus Amts Overlandv. Komm. Kend. 20 Juli 1898, U. f. R. 1899 p. 629.

En Grundejer, der i et under offentligt Tilsyn staaende Vandløb havde udfor sin Grund anbragt en fritstaaende Fiskeruse, som var fastgjort til en i Aaløbet nedrammet Stang og ikke naaede længere end til Midtstrøms, ikke herved fundet at have overtraadt L. 28 Maj 1880, specielt dens §§ 32 og 33.

Vib. Ov. D. 31 Juli 1899, U. f. R. 1899 p. 946.

En Bestemmelse i en Købekontrakt om en fast Ejendom om, at Køberen var berettiget til at nyde uhindret Vandtilløb fra nogle nævnte Søer »saalænge der paa den solgte Grund findes Mølleværker, der drives ved Vandkraft«, forstaaet saaledes, at saalænge der overhovedet paa Ejendommen fandtes noget Mølleværk, der dreves ved Vandkraft, var den Køberen tillagte Ret bevaret overfor alle Søerne, uden Hensyn til om Vandet fra en eller flere af disse ikke blev benyttet til Drift af noget Mølleværk paa Ejendommen.

Kbh. Ov. D. 30 Oktbr. 1899, U. f. R. 1899 p. 997.

Statueret, at en Grøft var en af de i L. 30 Novbr. 1857 § 2 omhandlede, Københavns Vandvæsen tilhørende Skelgrøfter.

H. R. D. 18 Jan. 1900, jfr. Kbh. Ov. D. 8 Maj 1894, H. R. T. 1899 p. 551, U. f. R. 1900 p. 245.

Forbudet i nævnte Lovs § 2, Pkt. 5, anset overtraadt af nogle Personer, som havde omdannet en tidligere eksisterende, aaben Grøft, hvori Spildevandet førtes hen til en Københavns Vandvæsen tilhørende Skelgrøft, til en lukket Spildevandsledning til Afledning af Spildevand fra forskellige nyopførte Bygninger — idet Lovens § 4 fandtes uanvendelig.

ibid.

Udtalt, at den ovennævnte Skelgrøft ikke ved at være blevet op-

taget blandt de offentlige Vandløb havde mistet sin Karakter af Skelgrøft og den særlige Beskyttelse, der af denne Grund var tillagt den ved L. 30 Novbr. 1857.

ibid.

Nogle Købstadgrundejere, som havde Afløb fra deres Ejendomme til Grøfterne ved en over Købstadens Grund førende Landevej, fandtes ikke strafskyldige efter Fr. 13 Decbr. 1793 § 82, da Afløbene for de Bygningers Vedkommende, der var opførte efter Emanationen af L. 30 Decbr. 1858, i Overensstemmelse med nævnte Lovs §§ 20 og 41 var anbragte med Bygningsvæsenets Billigelse, og da for de andre Ejendommers Vedkommende en stiltiende Godkendelse af Bygningsautoriteterne maatte anses at foreligge derved, at disse havde billiget, at der fra senere bebyggede Ejendomme var anlagt Afløb til Vejgrøfterne.

H. R. D. 15 Marts 1901, jfr. Vib. Ov. D. 27 Maj 1895, H. R. T. 1901 p. 43, U. f. R. 1901 p. 415, jfr. 1895 p. 782.

De paagældende ejheller straffede for Overtrædelse af Fr. 13 Decbr. 1793 § 81, da de ikke havde foretaget andre Forandringer ved Vejen eller dens Grøfter end saadanne, som Vandafledningen fra deres Ejendomme gjorde nødvendige.

ibid.

Ikke fundet godtgjort, at en Godsejer ifølge Alderstidshævd havde Krav paa Opretholdelsen af en Dæmning, som bevislig uforandret havde staaet paa en Nabogrund i Alders Tid, da det ikke, som af ham hævdet, kunde antages, at Dæmningen nogensinde havde haft nogen Betydning for Vandforsyningen af hans Ejendom.

H. R. D. 17 Oktbr. 1901, jfr. Vib. Ov. D. 28 Novbr. 1898, H. R. T. 1901 p. 394, U. f. R. 1901 p. 872.

I et Tilfælde, hvor det hverken fremgik af Vandløbsregulativet eller paa anden Maade var oplyst, hvem det paahvilede at vedligeholde et mindre offentligt Vandløb, der løb langs med en af en Mand paa 50 Aar forpagtet Lod, fandtes det ikke med Nødvendighed at følge af Lovgivningen, at Vedligeholdelsen kun skulde paahvile ham med en Halvdel, jfr. L. 28 Maj 1880 § 23, Stk. 1, sammenholdt med Adg. 29 Juli 1846 § 36, hvorefter der kontraktmæssig kunde være truffet anden Bestemmelse angaaende Vedligeholdelsen af Vandløbet.

Vib. Ov. D. 11 Aug. 1902, U. f. R. 1902 A p. 782.

Da Forpagteren siden Vandløbets Anlæg i ca. 30 Aar helt havde vedligeholdt den Del af Vandløbet, der løb langs med hans Lod, antoges dette i Mangel af anden Oplysning at være begrundet i en ham paahvilende retlig Forpligtelse, og han fandtes derfor vedvarende forpligtet til helt at vedligeholde Vandløbet, indtil der paa den i L. 28 Maj 1880 foreskrevne Maade maatte være hidført en Forandring heri.

ibid.

Spørgsmaal om, hvorvidt en Sag om Berettigelsen til at lade Vandet fra en Købstads Kloaker faa Afløb ad de gamle private Render i et Klosters Have henhørte under Behandling af de i L. 28 Maj 1880 nævnte Vandsynsmænd eller under Domstolene. Det sidste statueret, da Proceduren maatte antages at ville dreje sig om, hvorvidt der efter Anlægget af Kloakerne fandt en udvidet Benyttelse af Renderne Sted, og eventuelt om Berettigelsen heraf.

Hof. St. Kend. 6 Oktbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 9.

En Sukkerfabriks Bestyrelse sigtedes for at have ledet Fabriken for Fiskeriet skadelige Spildevand ud i en Aa, hvis Fiskeri ejedes af andre. Under Sagen var det oplyst, at Bestyrelsen baade før og efter Sagens Anlæg havde søgt at forhindre, at Spildevandet forurenede Aaen, og at den ogsaa, efterat der var faldet Dom i første Instans, havde fortsat sine Bestræbelser og endelig havde truffet en Foranstaltning, hvorefter Afløbet fra Fabriken ikke mere havde skadelig Indflydelse paa Aavandet. Herefter fandtes Bestyrelsen ikke at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af L. 26 Marts 1898 § 5.

H. R. D. 1 Juni 1904, jfr. Kbh. Ov. D. 14 Oktbr. 1902, H. R. T. 1904 p. 223, U. f. R. 1904 B p. 259, jfr. 1903 A p. 16.

Antaget, at Statskassen og et Fideikommis, som ifølge særlig Adkomst havde Eneret til Fiskeri, Rør- og Sivskæring i en Indsø, ikke kunde forbyde Ejerne af de til Søen grænsende Lodder, hvem Ejendomsretten over Søen tilkom, at befare Søen med Baade, skønt Fiskebestanden mulig kunde lide Skade ved saadan Baadfart, og skønt Baadarten vanskeliggjorde Kontrollen med, at hin Eneret til Fiskeri respekteredes.

H. R. D. 26 Maj 1905, jfr. Kbh. Ov. D. 3 Novbr. 1902, H. R. T. 1905 p. 244, U. f. R. 1905 B p. 286, jfr. 1903 A p. 104.

Udtalt, at en Ret til at forbyde Baadarten ejheller kunde udledes af L. 26 Marts 1898 § 4.

ibid.

Udtalt under en Sag om ulovlig Jagt paa en Sø, at Midtstrømslinien ikke uden videre kunne forudsættes at være identisk med en Linie, draget midt imellem de lige overfor hinanden liggende Søbredder.

Vib. Ov. D. 5 Jan. 1903, U. f. R. 1903 A p. 399.

Et af et Sogneraad affattet Regulativ for et mindre offentligt Vandløb fandtes ikke bindende for de vedkommende Lodsejere, da Sogneraadet var gaaet frem efter L. 28 Maj 1880 § 14, Stk. 1, medens det — da der til Grund for Regulativet laa nogen Forandring af Vandløbets hidtidige Skikkelse — burde være gaaet frem efter Bestemmelserne i den følgende Del af § 14 eller § 27, ligesom § 16 ikke var iagttaget.

Vib. Ov. D. 10 Aug. 1903, U. f. R. 1903 A p. 743.

Udtalt, at den Omstændighed, at den af Amsraadet under en urigtig Forudsætning givne Stadfæstelse af nævnte Regulativ først var blevet annulleret, efter at Ligningen af Vedligeholdelsesudgifterne vedrørende Vandløbet for Aaret 1902 var foretaget, ikke kunde bevirke, at der for saa vidt kunde tillægges Regulativet en forbigaaende Retsgyldighed overfor Lodsejerne.

ibid.

En Vandværksinteressentskab kendt uberettiget til at lede Vand fra et Væld, der fandtes paa en Interessentskabet tilhørende Jordlod, men som maatte antages at danne ialfald en af Kilderne til det Vandløb, hvorved Vandkraften tilførtes to Møller, idet Fæsteren af disse maatte kunne fordre, at den fra Vældet hidrørende Tilførsel til Vandløbet bevaredes uforringet, saalænge andre ikke havde erhvervet lovhemlet Adkomst til at gøre Brug af Vandet fra Vældet, jfr. L. 28 Maj 1880 § 78, Pkt. 2.

Vib. Ov. D. 7 Septbr. 1903, U. f. R. 1903 A p. 757.

Interessentskabet dømtes tillige til at fjerne en Rørledning, som uden lagttagelse af Forskrifterne i L. 23 April 1897 var lagt gennem Mølleedammen, samt til at betale nævnte Fæster Erstatning for det Tab, der var tilføjet ham ved Forringelsen af Vandføringen til Møllerne.

ibid.

En Skipper, der af en Godsejer søgtes til Straf og Erstatning for i Strid med L. 23 Jan. 1862 at have fisket Sten paa Godssets Forstrand, frifundet i Medfør af Lovens § 7, da de i vedkommende Synsforretning fastsatte Mærker ikke var behørig vedligeholdte.

Kbh. Ov. D. 17 Aug. 1903, U. f. R. 1904 A p. 15.

En Sag, hvorunder Ejerne af nogle et privat Vandløb tilgrænsende Englodder ankede over, at en Møllejejer i Vandløbet havde ladet anbringe en Dæmning med et Stemmeværk samt havde indrettet en Kanal, gennem hvilken det ved Dæmningen opstemmede Vand lededes hen til hans Møllekarm, og som tillige var sat i Forbindelse med en lavere liggende Rende til Vanding af en Mølleren tilhørende Eng, fandtes baade i Henhold til L. 28 Maj 1880 § 57 og i Henhold til Lovens andet Afsnit, særlig §§ 63 og 78, rettelig at være indbragt for Landvæsenskommissionen som 1ste Instans, hvorfor den i sin Helhed burde have været paakendt af Overlandvæsenskommissionen. Da denne Kommission delvis havde afvist Sagen, hjemvistes denne.

H. R. D. 5 Febr. 1904, jfr. Viborg Amts Overlandv. Komm. Kend. 3 Novbr. 1903, H. R. T. 1903 p. 607, U. f. R. 1904 B p. 128.

Møllejeeren tilpligtet under Dagmulkt at fjerne de ommeldte Hindringer for Vandets frie Flugt, baade fordi de skadede den de øvrige Lodsejere ved Vandløbet tilkommende Fiskeriret, der ikke ifølge L. 26 Marts 1898 § 4 kunde fordres tilsidesat for Møllejeerens Interesse, og fordi Anlægget heller ikke uden disse Lodsejeres Samtykke kunde op-

retholdes som Engvandingsanlæg ifølge L. 28 Maj 1880. jfr. navnlig §§ 63 og 64, Stk. 1.

Viborg Amts Overlandv. Komm. Kend. 6 April 1904, U. f. R. 1904 A p. 357.

Statueret, at da L. 28 Maj 1880 § 32 foreskriver, at vedkommende kommunale Bestyrelse skal paase, at der sættes Flodemaal for de ved offentlige Vandløb beliggende Vandmøller, og da en Rekonstruktion af det tidligere Flodemaal for Sæby Stampemølle nu var umulig, maatte et nyt Flodemaal sættes. Til Fastsættelse heraf havde Landvæsenskommissionen været kompetent. De af Ejeren af Sæby Vandmølle nedlagte, alene paa Manglen af saadan Kompetence støttede Paastande om Afvisning fra Landvæsenskommissionen m. m. forkastedes derfor.

H. R. D. 10 Febr. 1904, jfr. Hjørring Amts Overlandv. Komm. Kend. 18 Juni 1903, H. R. T. 1903 p. 613, U. f. R. 1904 B p. 132.

Billiget, at Landvæsenskommissionen havde sat Flodemaalet for Sæby Vandmølle til $36\frac{1}{2}$ Tommer over Bundstokken, skønt nogle ovenfor beliggende Ejendomme led af Vandet som Følge af Opstemningen ved denne Mølle, da Møllens Interesse i at beholde denne Opstemning overvejede Lodsejernes Interesse i en Sænkning.

Se nævnte Overlandv. Komm. Kend.

Et Interessentskab, som ved en Landvæsenskommissionskendelse var tilpligtet at vedligeholde en af det selv anlagt Vandafledningsgrøft paa nærmere angivet Maade, fandtes ikke pligtigt at betale Udgifterne ved en Landinspektørforretning, som nogle Mænd havde ladet optage til Konstatering af, at Kendelsen ej var efterkommet, allerede fordi det efter L. 28 Maj 1880, se § 56 i. f., ikke ved en saadan Forretning, men ved en Vandsynsforretning burde være søgt konstateret, at Kendelsen ej var efterkommet.

Kbh. Ov. D. 4 Septbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 86.

Brøndshøj-Rødovre Sogneraad, der efter Overenskomst med Ejerne af et større Areal havde foretaget Anlæggelsen af en Kloak med Arealets fulde Bebyggelse for Øje, fandtes herved at have tilsikret Ejerne, at Tilladelse til at bebygge deres Ejendomme ikke skulde gøres afhængig af yderligere Foranstaltninger m. H. t. Afløbets Ordning. Dette fandtes som Følge af Brøndshøj Sogns ved L. 3 April 1900 hjemlede Indlemmelse i København og en dertil sig sluttende Overenskomst af 25 s. M. mellem Brøndshøj og Københavns Kommuner at maatte være bindende for Københavns Magistrat.

H. R. D. 6 Febr. 1908, jfr. Hof. St. D. 29 Jan. 1906, H. R. T. 1907 p. 686, U. f. R. 1908 A p. *), jfr. 1906 A p. 629.

Ved en Landvæsenskommissions Kendelse var det paalagt A. som Ejer af samtlige de fra en Ejendom udstykkede Parceller at betale et

*) Ved Trykningen var H. R. D. endnu ikke optaget i U. f. R.

Bidrag til et mindre offentligt Vandløbs Regulering og Istandsættelse, og nogen Fordeling af dette Bidrag paa Parcellerne havde ikke fundet Sted. Som Følge heraf fandtes A. pligtig at betale Sogneraadet hele Bidraget, idet det bemærkedes, at hans Paastand om, at Sogneraadet skulde fordele Bidraget paa Parcellerne — af hvilke han havde bortskødet en Del — var uhjemlet.

Kbh. Ov. D. 11 Juni 1906, U. f. R. 1906 A p. 719.

Spørgsmaal, om og i hvilket Omfang Utterslev Mose falder ind under de Vand anlæg, som have Krav paa den ved L. 30 Novbr. 1857 hjemlede Beskyttelse.

Kbh. Ov. D. 29 Juni 1906, U. f. R. 1906 A p. 740.

Nogle Vandsynsmænd havde ladet en over en Gaardmands Mark førende Rørledning omlægge paa Foranledning af Gaardmandens Nabo, der havde klaget over, at Ledningen ikke kunde tage Vandet fra hans Grund. Statueret, at Mændene efter det foreliggende ikke havde haft Hjemmel i L. 28 Maj 1880 § 56 til at lade den nævnte Omlægning foretage.

Vib. Ov. D. 21 Maj 1906, U. f. R. 1906 A p. 753.

Spørgsmaal om, i hvilket Omfang Nyborg Kommune har Ret til at tage Vand fra det Vandløb, der fører Vand til »Nyborg Vandmølle«. Bl. a. udtalt, at Kommunen har Ret til at aftage Vandet fra den Del af Vandløbet, der ligger ovenfor Møllen, til Byens og dens Beboeres Behov, og at der savnes Hjemmel til af Hensyn til Møllens Ret herfra at undtage nogen indenfor Byen udøvet Art af Virksomhed.

H. R. D. 18 Febr. 1907, jfr. Hof. St. D. 2 Febr. 1903, H. R. T. 1906 p. 803, U. f. R. 1907 A p. 295.

Endvidere udtalt, at den Kommunen saaledes tilkommende Ret gælder indenfor den til enhver Tid fastsatte Bygrænse, medens en tilsvarende Ret for de udenfor Grænsen liggende Markjorder ikke kan udøves, forsaavidt det paa lovlig Maade godtgøres, at der ved saadan Vandaftagning bevirkes en Formindskelse af den Vandkraft, som fra gammel Tid har været benyttet til Møllens Drift. Der kunde dog ikke gives Møllejeren Dom i Overensstemmelse hermed, da der under Sagen ikke forelaa tilstrækkelig Oplysning i saa Henseende.

ibid.

Varebetegnelser og Varemærker.

Antaget, at et Fabrikantfirma var uberettiget til at falholde og sælge sine egne Fabrikata under Benævnelsen »originale Møllerups Smøreapparater«, uanset at Apparatets Opfinder Møllerups Patentret var udløbet.

Hof. St. D. 18 Jan. 1897, U. f. R. 1897 p. 324.

En Vinhandler, som fra sin Butik havde solgt Akvavit, der var produceret i København, i Flasker, paa hvis Etikette fandtes Ordene

»Hæderlig Omtale« og nederst Bynaynet Aalborg, hvorover der med forholdsvis smaa og lidet iøjnefaldende Typer stod »fuldstændig lig«, anset efter L. 27 April 1894 § 1, da Etiketterne dels urigtigt betegnede Varen som prisbelønnet, dels var skikkede til at bibringe en fejlagtig Antagelse af Varens Frembringelsessted, Art og Stof. Efter Lovens § 2 tilpligtedes han endvidere under Dagbøde at borttage eller rette den urigtige Betegnelse paa de til hans Raadighed staaende Flasker.

H. R. D. 7 April 1897, jfr. Krim. D. 21 Novbr. 1896, H. R. T. 1897 p. 115, U. f. R. 1897 p. 545.

Spørgsmaal, om nogle til Paaklæbning paa Ølflasker bestemte Etiketter frembød en saadan Lighed med de for et Aktieselskab indregistrerede Etiketter, at de trods Forskel i Enkelthederne let kunde forveksles.

Krim. D. 23 Febr. 1897, U. f. R. 1897 p. 1036.

En Tiltalt anset efter L. 11 April 1890 § 12, jfr. § 13, disse §§ smh. med Adg. 28 Septbr. 1894, for at have forhandlet Penne i Embalage, hvorpaa han havde angivet et engelsk Firmas Navn med Forandring af Begyndelsesbogstavet, idet Forveksling let kunde finde Sted og var tilsigtet.

H. R. D. 13 Oktbr. 1897, jfr. Krim. D. 13 Febr. 1897, H. R. T. 1897 p. 461.

Tvende Vinhandlere ansete efter L. 11 April 1890 § 13, jfr. § 12, Stk. 2, da der imellem de af dem ved Salg af »forskaaren« Kognak benyttede Etiketter og et fransk Firmas her indregistrerede Varemærke fandtes en saadan Lighed, at Forveksling let vilde ske, og da deres Forklaring om ikke at have tilsigtet nogen Efterligning af dette Varemærke ikke kunde tillægges Betydning.

H. R. D. 24 Jan. 1899, jfr. Krim. D. 26 Marts 1898, H. R. T. 1898 p. 707, U. f. R. 1899 p. 326.

Da et Aktieselskab fandtes at have erhvervet Eneret til her i Landet at benytte Varebetegnelsen »Auerske« for de af Selskabet forhandlede Gasglødebrændere, og da der under denne Betegnelse ikke indbefattedes Glødebrændere i Almindelighed, men kun de originale Auerske Brændere, fandtes et andet Selskab, der havde benyttet nævnte Betegnelse ved Falbydelse og Forhandling af Gasbrændere af en anden Art at have gjort Indgreb i førstnævnte Selskabs Ret og tilpligtedes at udrede en af Retten fastsat Erstatning.

H. R. D. 14 Febr. 1901, jfr. Hof. St. D. 2 Jan. 1899, H. R. T. 1900 p. 659, U. f. R. 1901 p. 209, jfr. 1899 p. 382.

Udtalt, at Eneretten ifølge L. 11 April 1890 § 1 til at benytte sit Navn som Varemærke ogsaa kommer Udlændinge tilgode.

Hof. St. D. 10 Juli 1899, U. f. R. 1899 p. 835.

Et Aktieselskab, der af en udenlandsk Opfinder af en Sort Gasbrændere havde for Danmark erhvervet dennes Eneret til at benytte

sit Navn som Varemærke, fundet berettiget til ved Avisbekendtgørelser og omsendte Særtryk at advare andre imod at forhandle nogle af et udenlandsk Firma her i Landet falholdte Brændere, der bar nævnte Opfinders Navn, da intet var oplyst, der kunde hjemle denne Anbringelse. Billiget, at Fogeden havde nægtet at nedlægge Forbud overfor Aktieselskabet mod Udsendelsen af slige Advarsler.

ibid.

Et Fabrikationsfirma dømt efter L. 11 April 1890 § 12, Stk. 1, og § 13 til at ophøre med Benyttelsen af et Varemærke, uanset at dette Varemærke og Sagsøgerens Varemærke tydeligt indeholdt henholdsvis Sagsøgttes og Sagsøgerens Navne.

Sø-Hand. D. 12 Oktbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 202, Sø-Hand. T. 1899 p. 365.

En Tiltalt, som havde forhandlet nogle af ham tilberedte Likører i Flasker, der hidrørte fra to franske Firmaer og bar dels det ene Firmas her indregistrerede Varemærke, dels det andet Firmas Navn, og som havde forsynet nogle af Flaskerne med Etiketter, der let kunde forveksles med det ene Firmas her indregistrerede Etiketter, anset efter L. 11 April 1890 § 12 og § 13, jfr. § 12.

H. R. D. 19 Novbr. 1900, jfr. Krim. D. 3 April 1900, H. R. T. 1900 p. 489, U. f. R. 1901 p. 24.

Tiltalte, som var vedblevet med at forhandle en af ham tilberedt Likør under Navnet »Cacao-Chouva«, efterat et fransk Firma havde faaet denne Betegnelse indregistreret som Varemærke, anset efter L. 11 April 1890 § 12, jfr. L. 19 Decbr. 1898 § 1.

ibid.

Udtalt, at L. 11 April 1890 § 4, Nr. 3, ikke afskærer fra at faa fremmede offentlige Vaaben registrerede som Varemærker.

Sø-Hand. D. 9 Maj 1901, U. f. R. 1901 p. 774, Sø-Hand. T. 1901 p. 215.

A., som havde faaet registreret et Varemærke, der havde en saadan Lighed med det af B. tidligere registrerede, at de to Varemærker med Lethed kunde forveksles, blev tilpligtet at lade det af ham registrerede Varemærke udslette og at ophøre med Brugen deraf, hvorimod det under Sagen ikke fandtes at burde paalægges ham at tilintetgøre de Etiketter og Emblemer, hvorpaa Varemærket var anbragt.

ibid.

Da et Firma havde benyttet en Vareetikette, som i saa høj Grad lignede et af et andet Firma indregistreret Varemærke, at de meget let kunde forveksles, blev det førstnævnte Firma kendt uberettiget til i sin Forretning at bruge den paagældende Etikette.

Sø-Hand. D. 13 Juni 1901, U. f. R. 1901 p. 782, Sø-Hand. T. 1901 p. 229.

Antaget, at et af et Aktieselskab benyttet Varemærke, hvori Selskabets eget Navn og Hjemsted var angivet, frembød en saadan Lighed med et for et udenlandsk Firma her indregistreret Varemærke, at de let kunde forveksles.

Kbh. Ov. D. 14 Oktbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 9.

Et Firma kendt uberettiget til at benytte Ordet Lotus som særlig Betegnelse for Broderitegninger og Broderier, da en Dekorationsmaler havde faaet dette Ord indregistreret som Mærke for Varer af nævnte Art, og da Firmaet ikke havde godtgjort, at Mærket var et oprindelig af Firmaet benyttet Varemærke, som Dekorationsmaleren havde til-egnet sig.

Sø-Hand. D. 10 Maj 1902, U. f. R. 1902 A p. 683, Sø-Hand. T. 1902 p. 225.

En Sodavandsfabrik fundet uberettiget til at forhandle sit Sodavand i Sifoner, hvori en anden Sodavandsfabriks indregistrerede Varemærke var indgraveret, idet det bl. a. fandtes uden Betydning, at førstnævnte Fabrik havde forsynet Sifonerne med sine egne Papiretiketter, men uden at det indgraverede Mærke derved var blevet skjult.

Sø-Hand. D. 7 Aug. 1902, U. f. R. 1903 A p. 40, Sø-Hand. T. 1902 p. 292.

Spørgsmaal om, hvad der forstaas ved Varebetegnelsen »Vacuum Olier«.

Gross. Soc. Resp. 24 Jan., 23 Maj og 30 Maj 1902, U. f. R. 1903 A p. 697, Sø-Hand. T. 1902 p. 250.

Det er ikke udelukket, at en Vare betegnet »Silketøj«, kan foruden Silke indeholde andet Materiale.

Gross. Soc. Resp. 1 Aug. 1902, U. f. R. 1903 A p. 705, Sø-Hand. T. 1902 p. 333.

Naar der paa Københavns Børs sælges en Ladning kvadratiske Saratower Solsikkekager, Afskibning fra Østersøen, er det i Mangel af anden Aftale efter Coutume korrekt i Kontrakten at skrive »prima tynde kvadratiske Saratower Solsikkekager«, og Sælgeren har ikke Ret til at fordre Ordet »tynde« strøget i Kontrakten.

Gross. Soc. Resp. 14 Novbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 710, Sø-Hand. T. 1903 p. 32.

En Tiltalt, der havde sat Betegnelsen »ægte russisk Skægbalsam« paa Emballagen om en af ham selv her i Landet fremstillet Salve, herfor anset efter L. 27 April 1894 § 1.

H. R. D. 10 Decbr. 1902, jfr. Krim. D. 22 Juli 1902, H. R. T. 1902 p. 529, U. f. R. 1903 B p. 47.

Skønt en Fabrikant, som havde overdraget Enesalget af et af ham fremstillet Fabrikat til et Firma og havde forpligtet sig til at lade det Varemærke, hvorunder han forhandlede Fabrikatet, indregistrere, ikke

havde udført dette sidste, fandtes det dog uberettiget, at Firmaet havde ladet Varemærket indregistrere som tilhørende det selv, og det medførte ingen Forandring, at Fabrikanten ophørte at tilvirke Fabrikatet.

Sø-Hand. D. 18 Juni 1903, U. f. R. 1904 A p. 82, Sø-Hand. T. 1903 p. 251.

Antaget, at ligesom Opfinderen af de Auerske Gasglødelysnæt, skønt Udlænding, efter L. 11 April 1890 § 1 var eneberettiget til at benytte sit Navn som Varemærke heri Landet, saaledes tilkom denne Eneret — der afskærer alle andre fra at forhandle slige Brændere, selv om de ere ægte og erhvervede gennem Mellemmænd — nu ifølge gyldig Overdragelse et herværende Aktieselskab. Det kunde ikke diskulperes et andet Selskab, som havde forhandlet saadanne Brændere med deri anbragt Navn »Auer«, at der foran Navnet havde været anbragt Ordet »System«. — Erstatning tilkendt det førstnævnte Selskab efter Rettens Skøn.

Sø-Hand. D. 2 Juli 1903, U. f. R. 1904 A p. 91, Sø-Hand. T. 1903 p. 263.

Udtalt, at et Varemærke var lovlig indregistreret, skønt det ikke indeholdt noget Figurmærke, jfr. L. 11 April 1890 § 4, da det indeholdt et Navn, Personnavnet Auer, som vedkommende havde haft særlig Ret til at benytte, se Lovens § 1.

ibid.

En af et indstævnt Firma erhvervet Registrering af Ordet »Taddy« som Varemærke for Tobakker ophævet under en af et engelsk Firma James Taddy & Co. anlagt Sag.

Sø-Hand. D. 7 Jan. 1904, Sø-Hand. T. 1904 p. 88.

En Handlende, som havde forhandlet Lommeknive, paa hvis Blad der var anbragt en Fisk og deri Ordet Fiskekniv, fandtes ikke at have krænket den Ret, der tilkom en Handlende, som havde faaet indregistreret et Varemærke, bestaaende af en Fisk, hvori stod: fishermans knife, og som havde anbragt dette paa lignende Knive, allerede fordi der ikke var en saadan Lighed mellem de to Mærker, at de let kunde forveksles.

H. R. D. 7 Marts 1904, jfr. Krim. D. 14 Novbr. 1903, H. R. T. 1904 p. 11, U. f. R. 1904 B p. 159.

Et Interessentskab, som drev Detailhandel og til Handelsregistret havde anmeldt og faaet indregistreret Firmaet »Gera Fabrikernes Kjoletøj Udsalg N. N.«, fandtes uberettiget til at forbyde en Detailhandler paa Skilte og i Avertissementer at benytte Navnet Gera, da dette er Navnet paa den By, hvorfra begge Parter Varer hidrørte, da Detailhandleren maatte være berettiget til at reklamere med, at hans Varer skrev sig herfra, og da han ikke havde benyttet Navnet som

en Firmabetegnelse for sig, hvorfor L. 1 Marts 1889 § 10 var uanvendelig.

H. R. D. 30 Aug. 1904, jfr. Sø-Hand. D. 29 Oktbr. 1903, H. R. T. 1904 p. 359, U. f. R. 1904 B p. 319, jfr. A p. 155, Sø-Hand. T. 1904 p. 367, jfr. p. 2.

Bøde for Indgreb i en andens Eneret til et Firma kan ifølge L. 1 Marts 1889 § 24 ikke idømmes af Sø- og Handelsretten, saalidt som Bøde for Overtrædelse af L. 11 April 1890 § 12, se Lovens § 17.
ibid.

Da nogle af et Firma indregistrerede Varemærker dels bestod af saakaldte El-Sol-Etiketter, som maatte henregnes til de i L. 11 April 1890 § 7, jfr. L. 19 Decbr. 1898 § 1, ommeldte Tegn og Mærker, der almindelig benyttes i visse Klasser af Forretninger, dels af Bogstaver — Firmaets Begyndelsesbogstaver — der ikke kunde anses som Figurmærker, og da saadanne Varemærker ifølge nævnte Lovbestemmelse ikke kunne indregistreres med den Virkning, at andre udelukkes fra at benytte dem, frifandtes en Tiltalt, der havde benyttet de nævnte Varemærker.

H. R. D. 12 Oktbr. 1904, jfr. Krim. D. 11 Juni 1904, H. R. T. 1904 p. 418, U. f. R. 1904 B p. 349.

Antaget, at den i L. 11 April 1890 § 10, Stk. 3, givne Adgang til ved Dom at blive kendt berettiget til at faa et af en anden allerede registreret Varemærke registreret her i Landet som sit eget med Eneret til dets Benyttelse, ogsaa maa tilkomme en næringsdrivende, bosat i Tyskland — til hvilket Lands Undersaatter Loven ved Anordning er udvidet — skønt en tilsvarende Ret ikke tilkommer ham efter tysk Lovgivning. Fortolkning af Lovens § 14.

Sø-Hand. D. 22 Decbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 310, Sø-Hand. T. 1905 p. 105.

Antaget, at et herværende Firma, til hvilket to engelske Fabrikanter havde overdraget Eneforhandlingen i Danmark af de af dem fabrikerede Udskylningscisterner og Vandklosetter, havde været berettiget til for sig selv, endog uden Tilladelse af Fabrikanterne, at indregistrere Ordene Levern og Simplicitas som særlig opfundne Benævnelser for de omhandlede Varer, jfr. L. 11 April 1890 § 4 Nr. 1, saaledes som dette Lovbud nu er affattet ved L. 19 Decbr. 1898 § 1.

Sø-Hand. D. 9 Febr. 1905, U. f. R. 1905 A p. 330, Sø-Hand. T. 1905 p. 137.

Under en af Eneforhandleren anlagt Sag kendtes en Grosserer uberettiget til heri Landet at forhandle de nævnte Cisterner med indstøbt Mærke Levern, hvilke Cisterner han havde faaet dels fra en Tredjemand, der atter havde dem fra Eneforhandleren, dels fra en tidligere udenlandsk Agent for Fabrikanterne.

ibid.

Statueret, at Ordet »Syndetikon«, der af et tysk Firma var indregistreret her i Landet som en særlig opfundet Betegnelse for Fiskelim, ikke derved, at Ordet inden Registreringen heri Landet var benyttet af nogle Handlende, efter deres Mening som en fra gammel Tid almindelig Betegnelse for Fiskelim, kunde siges at være en saa almindelig benyttet Betegnelse, som enhver havde Ret til at anvende, at Registreringen af den Grund var ubeføjet.

Sø-Hand. D. 9 Marts 1905, U. f. R. 1905 A p. 483, Sø-Hand. T. 1905 p. 165.

En for Overtrædelse af L. 27 April 1894 Tiltalt, der i en Faktura urigtig havde betegnet en Vare som »lys Tran«, uagtet en Tredjedel af den var Mineralolie, frifundet, allerede fordi han ikke havde anvendt Betegnelsen paa selve Varen, dens Etikette eller Indpakning.

Krim. D. 14 Oktbr. 1905, U. f. R. 1905 A p. 719.

En indstævnt Cyklehandler havde ladet Ordet »Hammonia« registrere som Fantasinavn for Cykler. Da han imidlertid forinden havde forhandlet Citantens med »Hammonia« mærkede Cykler, kunde dette Ord ikke betragtes som en af Indstævnte »særlig opfundet Benævnelse«, jfr. L. 19 Decbr. 1898 § 1. Registreringen blev derfor ophævet.

Sø-Hand. D. 26 Maj 1905, U. f. R. 1906 A p. 110, Sø-Hand. T. 1905 p. 310.

Antaget, at Adg. 28 Septbr. 1894 I Nr. 2 giver Ret til at faa et Mærke, der er registreret som Figurmærke i en Unionsstat, registreret her, saaledes som det er registreret i den fremmede Stat, uden Hensyn til, om det fyldestgør den danske Varemærkelovgivnings Fordringer til et saadant Mærkes Form.

H. R. D. 1 Juni 1906, jfr. Sø-Hand. D. 3 Aug. 1905, H. R. T. 1906 p. 267, U. f. R. 1906 A p. 819, jfr. p. 130, Sø-Hand. T. 1906 p. 317, jfr. 1905 p. 358.

En Mand, der som Firma havde anmeldt »Petroleumsaftapningsanstalten »Soleklart« ved J. P. Petersen«, antoges ikke derfor i L. 11 April 1890 § 4 Nr. 2 at have Hjemmel til at forhindre andre i at benytte Ord som »soleklart« eller »soleklar« i deres Varemærker.

Sø-Hand. D. 27 Oktbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 439, Sø-Hand. T. 1906 p. 43.

Indehaveren af et registreret Varemærke sagsøgte Hovedforhandleren for et tysk Firma til Erstatning, fordi denne benyttede et af det tyske Firma her indregistreret Varemærke, der lignede Sagsøgerens. Udtalt, at det ikke kunde forbydes Indstævnte at benytte dette Varemærke, saalænge Sagsøgeren ikke overfor den, der havde faaet dette

Mærke registreret, havde faaet konstateret, at den foretagne Registrering var uberettiget.

Sø-Hand. D. 7 Decbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 461, Sø-Hand. T. 1906 p. 78.

Spørgsmaal, om Registreringen af nogle Skosvørteetiketter var ugyldig paa Grund af Etiketternes Lighed med nogle tidligere registrerede Etiketter.

Sø-Hand. D. 30 Decbr. 1905, Sø-Hand. T. 1906 p. 101.

En Vinhandler, der tiltaltes for Overtrædelse af Varemærkeloven, fordi han til forskaaren Frapin-Kognak havde anvendt Etiketter, ganske lig de for den originale Frapin-Kognak registrerede, frifundet af subjektive Grunde.

Krim. D. 13 Febr. 1906, U. f. R. 1906 A p. 505.

Derimod dømtes han efter L. 27 April 1894, fordi Etiketterne — paa hvilke der stod »P. Frapin & Cie, Propriétaires à Segonzac-Cognac« og »17 Ans d'Age« — herefter indeholdt en urigtig Angivelse af Varens Frembringelsessted og Tilvirkningsmaade, og fordi Etiketterne urigtig angav, at Varen var blevet belønnet ved Udstillinger.

ibid.

En Tiltalt, der til en af ham forhandlet Rødvin havde sat forskellige Stoffer, som efter Adg. 25 Septbr. 1903 ikke maa forhandles uden Deklaration, havde ladet enhver Flaske med nævnte Vin forsyne med en Seddel, paa hvilken var trykt: »Denne Vin sælges ikke som ægte Druevin«. Sedlen blev i Reglen hæftet til Flaskens Hals saaledes, at dens ene Halvdel hang frit. Denne Deklaration fandtes fyldestgørende.

H. R. D. 15 Marts 1906, jfr. Krim. D. 16 Decbr. 1905, H. R. T. 1906 p. 53, U. f. R. 1906 A p. 525.

Udtalt, at Adg. 25 Septbr. 1903 ingen Grænse opstiller for det Procentforhold, hvori det er tilladt at tilsætte Cider til Sherry og Portvin.

ibid.

Et overfor en Sodavandsfabrikant nedlagt Forbud, der forbød enhver Benyttelse af Rekvirentens Sifons til Forhandling af Rekvisiti Fabrikat, ophævet, da Rekvirenten ikke havde bevist Urigtigheden af Rekvisiti Anbringende om, at han altid, naar han benyttede Sifons med andre Fabrikers Mærker, klæbede sin Fabriksetikette over de i Sifonerne indgraverede Mærker.

Hof. St. D. 26 Marts 1906, U. f. R. 1906 p. 675.

Udtalt, at Forbudet i L. 11 April 1890 §§ 4, 12 og 13 mod at benytte Navnet paa en anden Mands faste Ejendom som Varebeteg-

nelse, ogsaa maatte komme en tysk Fabrikant tilgode, i hvert Fald som Følge af Adg. 14 Maj 1903.

Sø-Hand. 9 Marts 1906, U. f. R. 1906 A p. 804, Sø-Hand. T. 1906 p. 190.

Ordet »Appollinaris« erklæret for efterhaanden at være gaaet over til at blive en almindelig Varebetegnelse for et Mineralvand af en vis kemisk Sammensætning.

ibid.

Udtalt, at det i en Sæbe-Etikette benyttede Ord »Perfection« efter dets sproglige Betydning angiver en Beskaffenhed ved Varen og derfor i Henhold til L. 19 Decbr. 1898 § 1 ikke kan undergives nogen Eneret.

Sø-Hand. D. 11 April 1906, U. f. R. 1906 A p. 937.

Et Firma i Henhold til L. 11 April 1890 § 10 kendt berettiget til som første Benytter af et Figurmærke at faa dette registreret med Eneret for sig fremfor et andet Firma, der havde ladet Mærket registrere for sig. At Eneforhandlingen af den udenlandske Vare, hvortil Mærket faktisk fortrinsvis havde været benyttet, nu var gaaet over til sidstnævnte Firma, kunde ikke være afgørende herimod, da Mærket af førstnævnte Firma dog ogsaa var benyttet til og bestemt for andre Varer.

Sø-Hand. D. 29 Juni 1906, U. f. R. 1906 A p. 958, Sø-Hand. T. 1906 p. 333.

En dansk Urmager havde faaet indregistreret det af et tysk Ur-fabrikantfirma benyttede, men af dette ikke her i Landet indregistrerede Varemærke, i hvilket Personnavnet »Junghans« fandtes optaget, og han havde derefter anbragt Varemærket paa de af ham forhandlede Ure. Statueret, at Urmageren herved paa en mod L. 11 April 1890 § 1 stridende Maade havde benyttet anden Mands Navn.

H. R. D. 22 Oktbr. 1906, jfr. Vib. Ov. D. 17 April 1906, H. R. T. 1906 p. 506, U. f. R. 1907 A p. 50.

En Tiltalt, der havde faaet Bevilling til at føre Navnet Matell og derefter til Handelsregistret havde anmeldt Firmaet »Matell & Co.«, dømt efter L. 11 April 1890 § 12, Stk. 2, jfr. § 13, for ved Salg af Cognak paa Flasker at have benyttet Etiketter, der frembød en betydelig Lighed med de af det franske Firma »Martell & Co.« her i Landet indregistrerede Etiketter, og paa hvilke han havde anbragt Firmanavnet »Matell & Co.« paa en Maade, der gjorde Forveksling af de to Firmaers Varer nærliggende.

H. R. D. 7 Novbr. 1906, jfr. Krim. D. 3 Marts 1906, H. R. T. 1906 p. 558, U. f. R. 1907 A p. 70.

Se ogsaa H. R. D. 7 Novbr. 1906, jfr. Krim. D. 28 Maj 1906, H. R. T. 1906 p. 561, U. f. R. 1907 A p. 72.

Derimod frifandtes han for Tiltale efter L. 27 April 1894 om urigtige Varebetegnelser, idet Ordet »Cognac« uanset dets Anbringelse under Firmanavnet »Matell & Co.« maatte antages at blive opfattet som Varebetegnelse, ikke som Stedbetegnelse.

ibid.

En Tiltalt, der drev Forretning under Firmanavnet »de forenede Mejerier«, havde ved Salg af Mælk benyttet Flasker, der hidrørte fra Aktieselskabet »de samvirkende Mejerier«, og disse Flasker var forsynede med Porcellænspropper, der som Mærke bl. a. bar Ordene »de samvirkende Mejerier«. Tiltalte herfor anset efter L. 11 April 1890 § 12, Stk. 2, jfr. Stk. 1.

H. R. D. 16 Novbr. 1906, jfr. Krim. D. 2 Juni 1906, H. R. T. 1906 p. 603, U. f. R. 1907 A p. 87.

Endvidere statueret, at en af Tiltalte benyttet Etikette frembød saa megen Lighed med en Etikette, som nævnte Aktieselskab havde ladet indregistrere, at en Forveksling var nærliggende. Tiltalte derfor anset efter L. 11 April 1890 § 12, Stk. 2, jfr. § 13.

ibid.

Lignende Dom.

H. R. T. 16 Novbr. 1906, jfr. Krim. D. 15 Septbr. 1906, H. R. T. 1906 p. 605.

En for Overtrædelse af Varemærkeloven Tiltalt frifundet, da det af ham benyttede Mærke (et hvidt Kors paa cirkelrund rød Grund) fandtes tydelig at adskille sig fra det indregistrerede Varemærke, hvis Indehaver havde begært Tiltale rejst.

H. R. D. 15 Jan. 1907, jfr. Krim. D. 28 Aug. 1906, H. R. T. 1906 p. 737, U. f. R. 1907 A p. 259.

Vejvæsen.

Se Alders Tid, Gader og Gadejord samt Servituter.

Antaget, at en Husejer i København ikke havde Krav paa, at den offentlige Gadestrækning udfor hans Ejendom opretholdtes uforandret i samme Niveau som hidtil, samt at der savnedes Hjemmel til at tillægge ham Erstatning hos Kommunen for Arbejder ved Ejendommen, som ved Gadens Anlæg nødvendiggjordes for at undgaa, at Indkørslen til Ejendommen blev besværligere end hidtil.

Hof. St. D. 14 Juni 1897, U. f. R. 1897 p. 813.

En Mand, som havde opført et Vareskur saa tæt op til en offentlig Vej, at dets Tag ragede ud over en Strimmel Jord, der formentes at være en Del af en mulig tidligere eksisterende Vejgrøft, og som havde opfyldt og planeret denne Jordstrimmel, e. O., og navnlig fordi der ikke nogensinde var truffet en retlig bindende Bestemmelse om,

at noget Areal udenfor den egentlige Vejbane hørte til Vejen, ikke fundet skyldig i Overtrædelse af Fr. 13 Decbr. 1793 § 80 eller § 81 Vib. Ov. D. 19 Juli 1897, U. f. R. 1897 p. 961.

Herefter kunde der ikke under den imod ham anlagte offentlige Sag blive Spørgsmaal om at paalægge ham at retablere den tidligere Tilstand.

ibid.

I et Tilfælde, hvor en Grundejer havde tillagt Ejeren af en Naboejendom Ret til at færdes ad en over hans Grund førende Vej, dog at han samtidig forbeholdt sig Ret til uden Vederlag at nedlægge Vejen, antoges det, at de af en senere Ejer af Vejen trufne Foranstaltninger, sigtende til at indskrænke Vejen til kun at være en Gangsti, ikke kunde medføre, at Vejen betragtedes som nedlagt, og heller ikke kunde bevirke nogen Indskrænkning i den Naboen tilkommende Færdselsret, der efter Kontrakten omfattede enhver sædvanlig Benyttelse af en Vej.

H. R. D. 22 Oktbr. 1897, jfr. Hof. St. D. 9 Septbr. 1895, H. R. T. 1897 p. 491, U. f. R. 1897 p. 1115, jfr. 1895 p. 1202.

Endvidere statueret, at Ejeren af Naboejendommen, der havde opbrudt en for Vejen anbragt, aflaaet Laage, ikke derved havde gjort sig skyldig i strafbar Selvtægt.

ibid.

Spørgsmaal, om Ejerne af en Grund paa Frederiksberg kunde træde tilbage fra en efter Forhandling med Kommunalbestyrelsen udstedt Deklaration om at udlægge en Strimmel af Grunden til Vej, efterat en af dem efter deres Anbringende ved Deklarationens Udstedelse paatænkt Bebyggelse af Grunden som Følge af den senere Bygningslovgivning var blevet umulig. Spørgsmaalet e. O. besvaret benægtende.

H. R. D. 17 Maj 1898, jfr. Hof. St. D. 4 Oktbr. 1897, H. R. T. 1898 p. 195, U. f. R. 1898 p. 552, jfr. 1897 p. 1141.

Nogle Personer, der var tiltalte for Overtrædelse af Fr. 13 Decbr. 1793, idet de sigtedes for uberettiget at have opført en Bygning, saaledes at denne tildels laa paa Gadejord, frifundne, allerede fordi det ikke var oplyst, at nogen Del af det Jordstykke, hvorpaa Bygningen var opført, henhørte til Vejarealet.

H. R. D. 11 Febr. 1898, jfr. Vib. Ov. D. 10 Maj 1897, H. R. T. 1897 p. 820.

En Lodsejer, der — efterat Sogneraadet i Henhold til L. 14 April 1865 havde resolveret, at der over hans Ejendom skulde anlægges en Vej paa et Sted, hvor der mentes at have været Færdsel i Alderstid, og i Forbindelse dermed en Bro over en langs Ejendommen løbende Bæk — havde afbrudt denne Bro, der var lagt paa det af Sogneraadet bestemte Sted, anset efter Strfl. § 293, idet det blev uden Betydning,

om han virkelig var pligtig at taale Færdsel over sin Ejendom, da han ikke havde indanket Sagen for Amdsraadet eller indenfor en at Sogneraadet sat Frist havde indbragt Spørgsmaalet for Domstolene. (Dissens).

Vib. Ov. D. 24 Jan. 1898, U. f. R. 1898 p. 377.

Erstatning nægtet en Husejer i Anledning af Forandringer ved hans Hus, der var nødvendiggjorte ved en af Vejvæsenet foretaget Afgravning og Sænkning af den til Huset stødende Amdsvej, da Afgravningen udelukkende havde fundet Sted paa Vejvæsenets egen Grund, og da Vejvæsenets Pligt i Mangel af positive Lovbestemmelser ikke kunde strække sig videre end til ikke ved hensynsløs Afgravning at volde Husejeren større Skade og Ulempe, end det tilsigtede Øjemed nødvendiggjorde. At Vejvæsenet ikke havde givet Husejeren særskilt Underretning om det Tidspunkt, da Afgravningen vilde berøre hans Grund, kunde ikke medføre Erstatningsansvar.

Vib. Ov. D. 18 April 1898, U. f. R. 1898 p. 587.

En Mand, der havde afspærret en forbi hans Lod førende Vej, blev under en af en anden Lodsejer ved Vejen anlagt Sag tilpligtet at borttage de anbragte Hindringer for Færdselen og bringe Vejen i dens tidligere Stand samt at give Erstatning for Afsavn og derhos straffet for ulovlig Selvtægt, navnlig fordi Vejen havde eksisteret, saalænge nogen kunde mindes, fordi den var optaget paa Matrikelskortet, der var kopieret i 1810 efter et ældre Kort, fordi dens Areal var kommet til Afregning i de paagældende Ejendommers Hartkorn, og fordi den af Sagsøgeren paastaede Færdsel til og fra hans Lod havde fundet Sted i over 50 Aar.

H. R. D. 18 Oktbr. 1898, jfr. Vib. Ov. D. 18 Oktbr. 1897, H. R. T. 1898 p. 425, U. f. R. 1898 p. 907.

En Købstadkommune, som til nogle Lodsejere havde solgt forskellige Grundstykker alene med det Forbehold, at den derover løbende Sti stedse skulde holdes aaben til fri Afbenyttelse for gaaende, anset uberettiget til i Stiens Areal at nedlægge Rør for Kommunens Vandledning. Fundet uden Betydning, at Stiens Areal ved den efter Salget skete Matrikulering og Taksering i Henseende til Spørgsmaalet om Beskatning uden Indsigelse fra nogen var behandlet som offentligt.

H. R. D. 10 Jan. 1899, jfr. Kbh. Ov. D. 9 Novbr. 1896, H. R. T. 1898 p. 669, U. f. R. 1899 p. 294, jfr. 1897 p. 176.

Antaget, at Vejafgifter, som ved Salget af nogle Parceller fra en Hovedejendom var tillagte dennes »Ejer«, maatte tilkomme en Mand, der som højstbydende paa Tvangsauktion havde faaet Auktionsskøde paa Hovedejendommen, skønt de hverken var omtalte i Eksekutionsforretningen eller i Auktionskonditionerne eller i Skødet — idet Af-

gifterne maatte antages tillagte Hovedejendommens Ejer som saadan som Vederlag for hans Forpligtelse til at vedligeholde Vejen.

H. R. D. 22 Oktbr. 1900, jfr. Hof. St. D. 27 Febr. 1899, H. R. T. 1900 p. 395, U. f. R. 1900 p. 885, jfr. 1899 p. 417.

Udtalt, at Indenrigsministeriet i L. 26 Maj 1868 § 21, Stk. 2, havde haft Hjemmel til at stadfæste en § i en Købstads kommunale Vedtægt om Vedligeholdelsen af private Veje, der tjene til Brug for flere særskilte Ejendomme, skønt §'en ikke stemte med L. 14 April 1865 — idet en tilsvarende Bestemmelse fandtes i den københavnske L. 14 Decbr. 1857 § 8.

Vib. Ov. D. 30 Jan. 1899, U. f. R. 1899 p. 465.

Et Byraadsudvalg, der — efterat en Del af Lodsejerne ved en privat Vej havde vedtaget Statuter angaaende Vejens Vedligeholdelse — havde i Henhold til Købstadens kommunale Vedtægt ved Kendelse paalagt en Lodsejer at udføre Vedligeholdelsen af en Del af Vejen, anset uberettiget til, da Arbejdet ikke udførtes, at lade det udføre for Lodsejeren Regning.

ibid.

Dette støttet paa, at Lodsejeren ikke havde tiltraadt Statuterne, som skulde have været forelagt alle Lodsejerne til Godkendelse, at Udvalgets Kendelse ikke, som i den kommunale Vedtægt foreskrevet, angav, paa hvilken Maade og inden hvilken Frist Arbejdet skulde udføres, og at Kendelsen ikke vidnefast var forkyndt for Lodsejeren.

ibid.

I et Tilfælde, hvor A. ved den i 1805 stedfundne Udlodning af en udtørret Sø havde erhvervet nogle Lodder, der skyldsattes under eet Matr. Nr., hvilket senere var udstykket i flere Matr. Nr., opstod Spørgsmaal, om en over et af disse Matr. Nr. førende Vej, som Ejeren havde afspærret, var udlagt ved Udlodningen til Brug for Ejeren af et af de andre Matr. Nr. Dette ikke antaget, uagtet Skøderne til A. paa hver enkelt af de oprindelige Lodder indeholdt en Bestemmelse, hvorved Vejadgang til Lodden tilsikredes Køberen, idet det, da de flere Lodder var solgte som en samlet Ejendom, kun behøvedes, at der skaffedes Adgangsvej til Ejendommen, og idet det derfor var uantageligt, at der var udlagt Vej til de enkelte Lodder, ligesom Vej til disse heller ikke fandtes paa Matrikelskortet.

H. R. D. 31 Maj 1899, jfr. Kbh. Ov. D. 4 Jan. 1897, H. R. T. 1899 p. 204, U. f. R. 1899 p. 622, jfr. 1897 p. 318.

Heller ikke ved Alderstid fandtes der at være erhvervet Færdselsret ad Vejen for Naboejeren, skønt nogle Vidner havde forklaret, at han og hans Formand i 40—50 Aar havde haft stadig Færdsel og Kørsel over Ejendommen, da dog Omfanget og Stadigheden af den stedfundne Kørsel under Hensyn til, at vedkommende ogsaa havde

haft anden Vej — der dog til Tider var ufarbar — ikke var saaledes oplyst, at nogen Færdseksret kunde støttes derpaa.

ibid.

Et Fideikommis, som havde bortsolgt et under en Gaard hørende Areal uden at betinge sig Ret til Færdsel fra Gaarden derover, antaget uberettiget til at faa Fogedforbud nedlagt imod, at Arealets Ejer afspærrede et over samme førende, uindgrøftet og ikke offentlig Vejstykke, der saavel før Afhændelsen som 27 Aar derefter upaaklaget var benyttet til Kørsel til og fra Gaarden, idet Fideikommiset ikke havde ført det samme paahvilende Bevis for, at det havde Krav paa Opretholdelse af den hidtil bestaaende Tilstand.

H. R. D. 12 Decbr. 1900, jfr. Hof. St. D. 24 Juli 1899, H. R. T. 1900 p. 542, U. f. R. 1901 p. 42 (44), jfr. 1899 p. 840.

Ret for Fideikommiset til at befare Vejen, der ogsaa var blevet benyttet som Vej til et som Sognekirke anvendt Kapel paa Gaarden — til hvilken der var anlagt en anden offentlig Vej — fandtes herefter og efter Vejens Beskaffenhed ikke at være erhvervet ved 20 Aars Hævd.

ibid.

Ejeren af Arealet, der ved Afspærring og Grøfter havde hindret Fideikommiset i at benytte Vejen, ikke anset med Straf for ulovlig Selvtægt, idet Fideikommiset ikke havde Ret til Benyttelsen, og idet dets Formening, at Ejeren desuagtet havde gjort sig skyldig i ulovlig Selvtægt ved at hindre den hidtidige Benyttelse af Vejen, manglede enhver Føje.

Se nævnte H. R. D., jfr. Hof. St. D. 20 Febr. 1899, ibid.

I et Tilfælde, hvor en Landejendom var blevet delt af en Jærnbanelinie i to Dele, af hvilke den ene kom til at savne enhver Adgangsvej, hvor der derfor ifølge Ekspropriationskommissionens Beslutning over Banelinien var blevet anlagt en »privat Niveau-Overkørsel« for Ejeren, og hvor det var uomtvistet, at Retten til at benytte Overkørslen ogsaa maatte tilkomme en senere Ejer af den afskaarne Lod, blev det, efterat denne Lod var udparcelleret og solgt til forskellige, statueret, at alle de, der til enhver Tid var Ejere af Dele af Lodden, havde Ret til at benytte Overkørslen.

Hof. St. D. 6 Novbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 117.

Antaget, at Ejeren af en privat Vej paa Frederiksberg — der i sin Tid var anlagt af Ejeren saaledes, som Kommunalbestyrelsen da havde forlangt det — ikke var pligtig at efterkomme et ham af Kommunalbestyrelsen givet Paalæg om at anlægge en brolagt Overgang paa et Sted, hvor Vejens Fortov var blevet afbrudt ved Anlæget af en ny privat Sidevej, da den forlangte Brolægning som ny Foranstaltning gik udover den Istandsættelse og Vedligeholdelse af det engang god-

kendte Vejanlæg, som Vejvedtægten af 6 Septbr. 1869 hjemlede Kommunalbestyrelsen Ret til at forlange.

Kbh. Gældsk. D. 28 Aug. 1899, U. f. R. 1900 p. 176.

Statueret, at Fiskerne paa Tjørnebjerg m. m. ikke ved Alderstids-hævd havde vundet Ret til at befare en paa Langø værende privat Vej, allerede fordi Benyttelsen af Vejen maatte antages at være sket ifølge en Fiskerne af Vejens Ejere vist Villighed og ikke som Udøvelse af en dem tilkommende Ret.

H. R. D. 9 Jan. 1900, jfr. Kbh. Ov. D. 22 Novbr. 1897, H. R. T. 1899 p. 521, U. f. R. 1900 p. 236.

I et Tilfælde, hvor en Landkommune, efter i en Del Aar at have taget Grus fra et en Proprietær tilhørende Areal mod et fast aarligt Vederlag, var ophørt dermed i 1896 og derpaa havde overleveret Arealet til Proprietæren d. 12 Marts 1897, og hvor Erstatningen for Arealets Forringelse i Mangel af Overenskomst var endelig fastsat ved et d. 9 Juni 1897 affholdt Overskøn, dømtes Kommunen til ogsaa for 1897 at betale det fastsatte Aarsvederlag, da den fornødne Grundforbedring først havde kunnet foretages efter Afholdelsen af Overskønnet, og da Arealet derfor ikke kunde give nogen Afgrøde i 1897.

Vib. Ov. D. 15 Jan. 1900, U. f. R. 1900 p. 306.

Et Beløb af 35 Kr. — som ved Overskøn var tillagt en Proprietær i Erstatning i Anledning af, at en Granplantning paa et ham tilhørende Areal, som Kommunen havde taget i Brug til Grusgravning, havde maattet fjernes — tilkendt ham uden Afdrag, skønt han havde solgt nogle af Træerne for egen Regning, og skønt Overskønsmændene ved Erstatningens Fastsættelse var gaaede ud fra, at Træerne blev Kommunens Ejendom, da efter Fr. 13 Decbr. 1793 § 16 ikkun Vejmateriale kan fordres afgivet uden Vederlag, og da han derfor i Mangel af Overenskomst maatte antages at have bevaret sin Ejendomsret over Træerne.

ibid.

Spørgsmaal om, hvad der kan henføres under den Skade, for hvilken vedkommende Ejer eller Bruger, paa hvis Grund der tages Grus til Bivejenes Istandsættelse, i Medfør af Pl. 4 Juni 1845 § 1 og Fr. 13 Decbr. 1793 § 16 kan fordrø Erstatning af Kommunen. Udtalt, at der herunder ikke kan henføres saadanne Ulemper som den, at de, som hente Grus, mulig kunne medbringe løsgaaende Hunde eller Føl, eller den, at det kunde blive farligt for Ejerens løsgaaende Kreaturer at komme i Nærheden af Graven.

Vib. Ov. D. 15 Oktbr. 1900, U. f. R. 1900 p. 914.

Skønt en Taksationsforretning havde tilkendt en Fæster, paa hvis Mark der var taget Grus til de offentlige Biveje, Erstatning ikke blot for »Afsavn af Jord« og for »Overskæring af Marken og Ulempe ved Driften«, men ogsaa for »anden Ulempe«, og skønt Sogneraadet ikke

havde begæret Overtaksation, var dermed ikke afgjort, at Fæsteren havde Ret til den fastsatte Erstatning for »anden Ulempe«, da den af Sogneraadet rejste Indsigelse ikke angik Beløbets Størrelse, men kun om Erstatning skulde gives for saadan Ulempe, hvilket ikke ved Forretningen var afgjort paa en for Domstolene bindende Maade.

ibid.

Nogle Købstadgrundejere, som havde Afløb fra deres Ejendomme til Grøfterne ved en over Købstadens Grund førende Landevej, fandtes ikke strafskyldige efter Fr. 13 Decbr. 1793 § 82, da Afløbene for de Bygningers Vedkommende, der var opførte efter Emanationen af L. 30 Decbr. 1858 i Overensstemmelse med nævnte Lovs §§ 20 og 41 var anbragte med Bygningsvæsenets Billigelse, og da for de andre Ejendommers Vedkommende en stiltiende Godkendelse af Bygningsautoriteterne maatte anses at foreligge derved, at disse havde billiget, at der fra senere bebyggede Ejendomme var anlagt Afløb til Vejgrøfterne.

H. R. D. 15 Marts 1901, jfr. Vib. Ov. D. 27 Maj 1895, H. R. T. 1901 p. 43, U. f. R. 1901 p. 415, jfr. 1895 p. 782.

De paagældende ejheller straffede for Overtrædelse af Fr. 13 Decbr. 1793 § 81, da de ikke havde foretaget andre Forandringer ved Vejen eller dens Grøfter end saadanne, som Vandafledningen fra deres Ejendomme gjorde nødvendige.

ibid.

En Købmand, der havde anbragt en 4 $\frac{1}{2}$ Alen bred Træbro over en Landevejs Grøft for derved at skaffe en ham tilhørende Parcel Adgang til Vejen, fandtes ikke strafskyldig efter Fr. 13 Decbr. 1793 § 80, da han havde haft Amtsvejinspektørens Tilladelse til indtil videre at anbringe Træbroen.

H. R. D. 26 Marts 1901, jfr. Kbh. Ov. D. 16 Novbr. 1900, H. R. T. 1901 p. 79.

Formanden for et Sogneraad og Bylaug, der med Magt havde aabnet et Led, som en Gaardejer havde anbragt paa en i hans Besiddelse værende Grund som Lukke for en Vej, der gik over Grunden og ikke var optaget som offentlig Vej, straffet efter Strfl. § 116.

Kbh. Ov. D. 24 Juni 1901, U. f. R. 1901 p. 732.

Det statueredes saaledes, at den Omstændighed, at Sognets Beboere i Alderstid havde benyttet Vejen til Kørsel efter Sten og Grus fra Strandbredden, ikke under de foreliggende Forhold — derunder ogsaa at der fandtes anden, uhindret Adgang til Strandbredden — havde kunnet berettiget Formanden til at handle som sket.

ibid.

Udtalt, at den i L. 21 Juni 1867 § 9, sidste Stykke, indeholdte Bestemmelse om, at Udpantning for Udgifter i Anledning af forsømt Naturalarbejde til Anlæg eller Vedligeholdelse af offentlige Biveje alene

kan finde Sted, naar ingen Indsigelse derimod fremsættes, er hævet ved L. 29 Marts 1873.

Vib. Ov. D. 9 Decbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 101.

Et Sogneraad, som i 1899 i Henhold til L. 4 Juli 1850 § 4 havde optaget en Sti paa Regulativet over Kommunens offentlige Gangstier, fandtes pligtig at yde vedkommende Lodsejer den i Loven hjemlede Erstatning, selv om Stien i umindelig Tid indtil 1886 havde været benyttet til Færdsel af alle og enhver, da Lodsejeren og hans Forgænger i Tiden efter 1886 havde lagt Hindringer i Vejen for den almindelige Færdsel, og da Erstatning alene kan nægtes, naar den almindelige Færdsel upaataalt har fundet Sted indtil Stiens Optagelse paa Regulativet.

Kbh. Ov. D. 4 Novbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 112.

Da det var oplyst, at en over A.s Mark førende Vej i Alderstid var blevet benyttet af Ejerne af en tilstødende Jordlod til Færdsel, bl. a. med Vogn, ud til en Landevej, og at der ikke var anden farbar Vej fra Landevejen til Jordlodden, fandtes den nuværende Ejer af denne ikke at have gjort sig skyldig i strafbar Selvtægt derved, at han havde fjernet en Bom, som A. havde anbragt tværs over Vejen.

Kbh. Ov. D. 10 Novbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 110.

Udtalt, at selv om det paahvilede Ejeren af en fast Ejendom at vedligeholde det udfor en Parcel af Ejendommen liggende Stykke af en privat Vej, kunde deraf ikke udledes, at han var pligtig at renholde Vejstykket overensstemmende med Politivedtægten.

Hof. St. D. 8 Juni 1903, U. f. R. 1903 A p. 558.

Under en af Frederiksberg Vevæsen foretaget Ophakning af en Vej var en Skærve sprunget gennem en Spejlglasrude. Kommunalbestyrelsen fandtes ikke pligtig at erstatte denne Rude, da Rudeejeren ikke havde godtgjort, at Ophakningen, som var nødvendig, var udført paa uforsvarlig Maade, og da han iforvejen havde modtaget Meddelelse om Ophakningen med Opfordring til at sætte noget for Ruden.

H. R. D. 5 Jan. 1903, jfr. Kbh. Gældsk. D. 4 Marts 1901, H. R. T. 1902 p. 586, U. f. R. 1903 B p. 82.

Spørgsmaal om, i hvilket Omfang en privat Vej skulde være anlagt, for at den til en Vejafgift berettigede kunde fordre Afgiften betalt.

H. R. D. 23 April 1903, jfr. Kbh. Gældsk. D. 3 Maj 1902, H. R. T. 1903 p. 77, U. f. R. 1903 B p. 195.

I et Tilfælde, hvor der ifølge tinglæst Dokument paahvilede den til enhver Tid værende Ejer af en Ejendom en ved Pant i Ejendommen sikret Forpligtelse til at betale en aarlig Afgift til Vedligeholdelse af en privat Vej, fandtes den nuværende Ejer ikke pligtig til personlig at tilsvare de før hans Overtagelse af Ejendommen forfaldne Afgifts-

beløb. Derimod dømtes han til at taale, at den afgiftsberettigede søgte Fyldestgørelse i Ejendommen for de nævnte Beløb.

H. R. D. 23 April 1903, jfr. Kbh. Gældsk. D. 23 Juni 1902, H. R. T. 1903 p. 77, U. f. R. 1903 B p. 195.

Den nævnte afgiftsberettigede fandtes at have Krav paa Afgiften, uanset at der i en Del af Tiden ikke var anvendt synderligt paa Vejen. Fremhævet, ai det ikke var godtgjort, at Vejen havde været ufarbar.
ibid.

Domstolene ansete kompetente til at afgøre Spørgsmaalet, om et Amsraad var beføjet til at gøre sin Tilladelse til Anbringelse af en Overkørsel over en Landevejsgroft afhængig af, at Ejeren forpligtede den paagældende Ejendom til, naar det af Amsraadet forlangtes, at betale Udgifterne til en Rørlægning og Tilfyldning af Vejgroften langs hele Ejendommens Façade.

H. R. D. 13 Decbr. 1904, jfr. Kbh. Ov. D. 28 Septbr. 1903, H. R. T. 1904 p. 610, U. f. R. 1905 B p. 78, jfr. 1904 A p. 52.

Det fandtes uhjemlet i Lovgivningen og stridende imod Fr. 13 Decbr. 1793 § 80 at stille det ommeldte Vilkaar, der ikke nødvendigjordes eller blot begrundedes ved Anlægget af Overkørslen.
ibid.

En Ejer af et Grundstykke, der havde afsavet den indover Grunden ragende Krone paa et Træ, som stod paa den forbi Grunden førende Vej, dømt for ulovlig Selvtægt, da der ikke tilkom ham nogen Ret over Træet, hvorimod Raadigheden over dette tilkom Sagsøgeren, en af vedkommende Grundejere valgt Vejkomité.

Hof. St. D. 23 Novbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 211.

Skønt en Sti, der førte over en Bondegaards Marker, tidligere havde været optaget paa flere Sogneregulativer, og skønt den var benyttet af alle og enhver, mulig i Alderstid, blev Gaardens Fæster, efter at Stien paany var optaget paa Regulativet, kendt berettiget til Erstatning i Henhold til L. 4 Juli 1850 § 4, da han før dens sidste Optagelse paa Regulativet og paa et Tidspunkt, hvor intet Regulativ gjaldt for den, havde forhindret og aflyst Færdselen ad Stien.

Kbh. Ov. D. 12 Septbr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 741.

Spørgsmaal, om Ejeren af nogle Parceller paa Frederiksberg ifølge sine Skøder var forpligtet til, efter at Hovedejendommens Ejer havde anlagt en i Skøderne omtalt Vej, at betale en Del af Anlægsudgifterne og svare en aarlig Vejafgift, skønt der paa Grund af Terrænforholdene ikke i Overensstemmelse med Skøderne var nedlagt Kloak i Vejen.

H. R. D. 6 Novbr. 1903, jfr. Hof. St. D. 14 Oktbr. 1901, H. R. T. 1903 p. 371, U. f. R. 1904 B p. 15.

Antaget, at nogle Parcellister havde Ret til Færdsel ad en over

en Nabolod førende, i 1889 anlagt Vej, da Færdselen over Lodden havde fundet Sted fra Begyndelsen af forrige Aarhundrede, først ad en Vej, derefter ad en Gangsti, der førte i samme Retning, og da Retten ikke var bortfaldet ved Stiens Nedlæggelse i 1889, idet den nye Vej, som gik i samme Retning, samtidig blev anlagt og benyttedes af Parcellisterne, der ikke kunde antages at have samtykket i Nedlæggelsen af Stien uden under Forudsætning af, at de fik Adgang til at benytte den nye Vei.

H. R. D. 25 Oktbr. 1904, jfr. Kbh. Ov. D. 15 Juni 1903, H. R. T. 1904 p. 465, U. f. R. 1904 B p. 375.

Ejeren af en Grund, hvorover der gik en Sti, som i Alderstid havde været benyttet af alle og enhver, derunder Beboerne af en angiven Ejendom, ansaa berettiget til at nedlægge Stien, da den ikke havde været regulativmæssig optaget som offentlig Gangsti, og da det ikke var godtgjort, at den nævnte Ejendoms Beboere havde udøvet en særlig selvstændig Raadighed over Stien, eller at denne havde speciel Betydning for Ejendommen. Dennes Ejer ikke anset efter Strfl. § 116 for trods Aflysning at have befærdet Stien.

Kbh. Ov. D. 26 Juni 1905, U. f. R. 1905 A p. 602.

Antaget, at et Amsraad havde været ubeføjet til at optage en Vej paa Regulativet over de offentlige Biveje, forsaavidt den laa indenfor de til et Stamhus hørende Jorder, da det paagældende Vejstykke, der oprindelig kun havde været nogle Skovspor, og som ikke fandtes afsat paa Udskiftnings- eller Matrikelskortet, ikke bevislig i Alm. var blevet benyttet af andre end dem, der havde Ærinde i en under Stamhuset hørende Skov.

Vib. Ov. D. 21 Aug. 1905, U. f. R. 1905 A p. 685.

Udtalt, at Spørgsmaalet, om en mellem et Amsraad og et Sogne- raad indgaaet Overenskomst, hvorefter Amsraadet havde overtaget at sørge for Vedligeholdelsen af en offentlig Vej, fremdeles var bindende, som et Retsspørgsmaal ikke ved L. 21 Juni 1867 § 15 var unddraget fra Domstolenes Afgørelse.

H. R. D. 5 Febr. 1906, jfr. Kbh. Ov. D. 18 April 1904, H. R. T. 1905 p. 674, U. f. R. 1906 A p. 276, jfr. 1904 A p. 510.

Da Overenskomsten var afsluttet i Henhold til L. 21 Juni 1867 § 10 og derfor var knyttet til den Forudsætning, at Vejen efter Amsraadets Skøn var af Vigtighed for Samfærdselen mellem større Distrikter, og da denne Forudsætning ikke længere var tilstede, fandtes Amsraadet at have været berettiget til at opsigte Overenskomsten.

ibid.

En Gaardejer antoges uberettiget til paa egen Haand ved Indkastning at fiksere Grænserne for Bredden af en privat Markvej, ad hvilken han havde Færdselsret, idet han, der ikke havde godtgjort at have erhvervet noget Samtykke fra de tilstødende Lodsejere, i Mangel heraf

maatte være henvist til at forholde sig overensstemmende med de i L. 14 April 1865 givne Forskrifter om private Veje. Et mod Fortsættelsen af de paabegyndte Indkastninger af de tilstødende Lodsejere nedlagt Forbud stadfæstedes derfor.

H. R. D. 18 Oktbr. 1905, jfr. Vib. Ov. D. 25 Jan. 1904, H. R. T. 1905 p. 396, U. f. R. 1906 A p. 15.

Det statueredes derimod (af Overretten), at der ikke var Anledning til at idømme Gaardejeren Straf for Selvtægt.

ibid.

Nogle Tiltalte, der havde færdedes ad en Sti, dømte under en offentlig Politisag for Overtrædelse af L. 25 Marts 1872 uden Hensyn til deres Forklaring om, at Stien i umindelig Tid havde været benyttet af alle og enhver, idet der intet var oplyst om, at de Tiltalte udøvede Ejendomsraaden over nogen fast Ejendom, til hvilken Stien havde staaet i et Forhold, der ifølge L. 4 Juli 1850 § 5 kunde begrunde en Adkomst til dens vedvarende Benyttelse, lige saa lidt som iøvrigt nogen Hjemmel for dem til at færdes ad Stien var godtgjort.

Vib. Ov. D. 13 Aug. 1906, U. f. R. 1906 A p. 927.

Statueret, at en Gangsti over Støvringgaard Klosters Marker efter det oplyste i Alderstid uhindret havde været benyttet af alle og enhver, men at der manglede Føje til at antage, at der ved Siden af denne almindelige Færdsel, som ikke kunde hjemle nogle Ejendomsbesiddere en særlig Ret, var af de enkelte Besiddere af de paagældende Ejendomme som en dem i denne Egenskab tilkommende Ret udøvet nogen saadan Raadighed over Stien som Adgangsvej til nogle til Ejendommene hørende Englodder, at der herpaa kunde grundes en tilstrækkelig Adkomst for dem til at modsætte sig Stiens Aflægning.

H. R. D. 29 Jan. 1907, jfr. Vib. Ov. D. 10 Aug. 1903, H. R. T. 1906 p. 770, U. f. R. 1907 A p. 271.

Veksler og Checks.

I. I Almindelighed. Form og Indhold. Personerne. Løbetid. Betaling.

I et Tilfælde, hvor et Firma, som i flere Aar havde ydet en Grosserer Laan bl. a. imod Sikkerhed i Veksler, udstedte af en Tredjemand og endosserede af Grossereren til Firmaet, i Grossererens Konkursbo havde anmeldt dels de nævnte Veksler, dels en Fordring ifølge Kontokurant, alt hidrørende fra Laanene, antoges det efter det oplyste, at Firmaet og Grossereren hele Tiden havde betragtet Laaneforholdet som en Helhed. Da Firmaet derfor havde været berettiget til at afskrive den Dividende, der i Konkursboet var udlagt til Vekslerne, paa sin Kontokurantfordring, havde Firmaet bevaret sit Krav mod Vekseldstederen til Indfrielse af Vekslerne fulde Paalydende.

Sø-Hand. D. 18 Febr. 1897, U. f. R. 1897 p. 660, Sø-Hand. T. 1897 p. 162.

En Hustru, der havde Særeje, og som med Mand og Værge havde endosseret tvende af Manden udstedte Veksler, dømt til at betale disse, uagtet Endossementerne kun var en Form, hvorunder der kaveredes for Laan, ydede Manden, idet Forbudet i D. L. 1—23—10 ikke antoges at angaa Vekselen.

Hof. St. D. 16 Aug. 1897, U. f. R. 1897 p. 941.

At en Husejer for en Del af en resterende Leje havde modtaget Lejerens Veksel, kunde ikke berøve Husejeren, der havde maattet indfri Veksel, Retten til, da Lejeren senere gik fallit, i Konkursboet at kræve hele Lejen betalt som privilegeret Krav, da der med Vekslens Udstedelse ikke kunde antages at være forbundet andet Øjemed end at skaffe Ejeren et yderligere Middel til Dækning af Lejen.

Hof. St. Skiftekl. Decis. 24 Marts 1897, U. f. R. 1898 p. 158.

I et Tilfælde, hvor Eneindehaveren A. af et Firma for modtaget kontant Laan havde med Firmanavnet underskrevet en Veksel, og hvor han derefter med B. havde indgaaet Interessentskabskontrakt, hvorefter Interessentskabet, der skulde benytte samme Firmanavn, alene overtog det tidligere Firmas Væregæld, antoges det, at Vekselsag til Vekslens Indfrielse alene kunde anlægges mod A., og at Sagen, da der ikke var prøvet Forlig, vilde være at afvise, forsaavidt den var anlagt imod Interessentskabet og B.

Hof. St. D. 3 Jan. 1898, U. f. R. 1898 p. 296.

En forladt Hustru antaget efter Forholdets Natur at have været i Stand til uden Værges Medvirkning gyldig at acceptere en Veksel til Betaling for Varer, som hun havde bestilt til en ved hendes selvstændige Virksomhed drevet Handel, jfr. L. 7 Maj 1880.

Vib. Ov. D. 5 Septbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 939.

Udtalt, at en Sag til Betaling af en uakcepteret, for leverede Varer trukket, af Trassenten endosseret, de non solutione protesteret Veksel ikke er en Vekselsag.

Sø-Hand. D. 30 Juni 1898, U. f. R. 1898 p. 993, Sø-Hand. T. 1898 p. 278.

En udebleven Vekselsakceptant, der af Trassenten søgtes til Indfrielse af Veksel, som af en Endossent var protesteret de non solutione og paastodes at være indfriet af Udstederen, frifundet for Tiden, da Vekslen bar flere uoverstregede Endossementer.

Sø-Hand. D. 5 Jan. 1899, U. f. R. 1899 p. 489.

Ikke antaget bevist, at der imellem Udstederen af en egen Veksel og den, til hvem Veksel var udstedt, samt en senere Endossent paa Veksel var truffet Aftale om, at de skulde indfri den hver med en Tredjedel. Endossenten derfor frifundet under en Sag, som de tvende

andre, der havde indfriet Vekslen, havde anlagt imod ham til Betaling af en Tredjedel af Vekselsummen m. m.

H. R. D. 21 April 1899, jfr. Vib. Ov. D. 6 Septbr. 1897, H. R. T. 1899 p. 105, U. f. R. 1899 p. 573.

En udebleven Vekseldsteder tilpligtet at indfri Vekslen ved Betaling til Sagsøgeren, til hvem Vekslen var udstedt, skønt den bar flere uoverstregede Endossementer, idet den senest efter foretaget Protest var endosseret af en Bank til en Sagfører, der mødte for Sagsøgeren og erklærede, at Endossementet var sket for at sætte ham i Stand til at indkassere Vekslen til Fordel for Sagsøgeren, til hvem den var gaaet tilbage.

Sø-Hand. D. 13 Juli 1899, U. f. R. 1899 p. 1008, Sø-Hand. T. 1899 p. 268.

En Indstævnt, som havde skrevet sit Navn bag paa en af A. til B. udstedt Veksler, tilpligtet at betale Halvdelen af Veksels Paalydende til B., som ved Forfaldstid havde indfriet den i den Bank, hvor den var blevet diskonteret, idet det fandtes bevist, at Indstævnte var gaaet ind paa overfor B. — ikke alene, som af ham paastaaet, overfor Banken — at indestaa som Kautionist for Halvdelen af Vekselsbeløbet og som Udtryk herfor havde paategnet Vekslen sammen med en anden Mand, der kaverede for den anden Halvdel.

Sø-Hand. D. 20 Juli 1899, U. f. R. 1899 p. 1009, Sø-Hand. T. 1899 p. 270.

En Akceptant af en trasseret Veksler, der udeblev under Sagen, dømt til at betale Vekslen til Trassenten, skønt der fandtes et uudslettet Endossement paa Vekslen, da dette selv angav kun at være et Inkassoendossement.

Sø-Hand. D. 12 Oktbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 205.

En af en Murmester i Ordrup udstedt egen Veksler indeholdt, at den var »betalbar hos C. Rasmussen, Østerbrogade 51«. Vekslen anset for domicilieret, og Betalingen at skulle ske ved C. Rasmussen.

Kbh. Ov. D. 25 Juni 1900, U. f. R. 1900 p. 711.

En Sag, hvorunder Firmaet »Københavns Bluse- og Linnedfabrik« ved dets Indehavere N. P. Nielsen og J. P. Jensen søgtes til Betaling af en Veksler, udstedt af »Københavns Bluse- og Linnedfabrik N. P. Nielsen«, afvist ex officio under Indstævntes Udeblivelse, da intet var oplyst om, at Vekseldstederne var identiske med det indstævnte Firma, der til Handelsregistret var anmeldt som »Firmaet Københavns Bluse- og Linnedfabrik ved N. P. Nielsen og J. P. Jensen«.

Sø-Hand. D. 30 Aug. 1900, U. f. R. 1900 p. 941.

Skønt alt, hvad der stod paa Bagsiden af en Veksler — nemlig den oprindelige Vekslejer's Endossement til en navngiven Person og dennes Kvittering for Veksels Betaling — var udslettet med Und-

tagelse af den oprindelige Vekselejers Underskrift, kunde Ihændeleveren af Vekslen ikke anses legitimeret til at indtale denne, idet Vekslen ikke saas at være endosseret in blanco.

Kbh. Gældsk. D. 24 Aug. 1900, U. f. R. 1901 p. 230.

Udstederen af en egen Veksel, betalbar ved Sigt, dømt til at betale Veksels Paalydende, skønt han paastod, at Vekslen ej var forevist ham til Betaling, da Vekslen var protesteret de non solutione og behørigt Paakrav ialfald herved var sket.

Hof. St. D. 21 Oktbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 23.

I et Tilfælde, hvor Ejeren af en flere Gange endosseret egen Veksel søgte Endossent Nr. 2 til Betaling af Vekslen, ansaas Indstævnte ikke frigjort ved et af Endossent Nr. 3, en Sagfører, forgæves gjort Betalingstilbud, da det — imod Citantens Forklaring om, at Endossent Nr. 3 havde tilbudt Pengene paa egne Vegne — ikke af Indstævnte var bevist, at Pengene var tilbudte paa Vekseludstederens Vegne.

Hof. St. D. 5 Maj 1902, U. f. R. 1902 A p. 558.

En Vekseltrassent, som havde endosseret Vekslen til en Bank, men som, foranlediget ved en Henvendelse fra Akceptanten, havde ved Veksels Forfaldstid skriftligt anmodet Banken om at lade Vekslen henligge uprotesteret indtil en opgiven Dag og erklæret, at han indstod Banken for Beløbet til dette Tidspunkt, antoges derved at have givet Banken Tilsagn om at ville sørge for Veksels Betaling til den nævnte Dato. Trassenten fandtes herefter pligtig at betale Banken Vekselbeløbet med Renter, uanset at Banken helt havde undladt at lade Vekslen protestere og heller ikke efter den nævnte Dag havde søgt at lade Vekslen indkassere hos Akceptanten.

Kbh. Ov. D. 22 Septbr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 845.

En Sag, som en Trassent havde anlagt mod Akceptanten (et Firma) til Indfrielse af 2 Veksler, hvilke Trassenten forklarede at have endosseret til en Bank, men igen at have maattet indfri, afvistes under Indstævntes Udeblivelse som ikke behørigt deduceret, da det under Akceptpaategningen staaende ikke lod sig læse som Indstævntes Firmanavn, ligesom Endossementerne til Banken ikke var overstregede.

Sø-Hand. D. 14 Aug. 1902, U. f. R. 1903 A p. 45, Sø-Hand. T. 1902 p. 298.

Akceptanten af to Veksler, der var forfaldne, men ikke protesterede, dømt til at betale Vekslernes Beløb til en Endossent, der — efter sin Forklaring — havde faaet overgivet Vekslerne af Trassenten, efterat denne paa hans Vegne havde indfriet dem ved Betaling til den sidste Endossatar, og som derpaa havde overstregt alle Endossementerne (undtagen Endossementet fra Trassenten til ham) samt den sidste Endossatars paategnede Kvittering — idet det erklæredes for uden Betydning for Sagen, hvorledes Forholdet maatte have været mellem Trassenten og Akceptanten, og hvorledes det iøvrigt

maatte forholde sig med den ikke af Akceptanten foretagne Indfrielse af Vekslerne.

Sø-Hand D. 9 Oktbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 85, Sø-Hand. T. 1902 p. 362.

En Person, som var indstævnet til at indfri en paa Aug. Jensen trukket og med Navnet Aug. F. Jensen akcepteret Veksel, om hvem det i Stævningen — i hvilken han benævnedes Aug. Jensen — hed, at det var ham, der havde akcepteret Vekslen under Navnet Aug. F. Jensen, og hvis i Stævningen opgivne Bolig var en anden end den i Vekslen opgivne, dømtes under sin Udeblivelse efter Citantens Paa-stand.

Sø-Hand. D. 6 Novbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 217, Sø-Hand. T. 1902 p. 378.

En Akceptant af en Veksel dømt under sin Udeblivelse til at betale Vekslen, skønt den kun var dateret den 15 Juni 190*, allerede fordi dens Stempel saas at være kasseret netop d. 15 Juni 1902 med Akceptantens eget Navn.

Sø-Hand. D. 18 Decbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 249, Sø-Hand. T. 1903 p. 24.

En af N. N. i Husby udstedt egen Veksel med Paategning »betalbar i Banken for Løgstør og Omegn« fandtes ikke at indeholde Angivelse af nogen Domiciliat.

Vib. Ov. D. 9 Febr. 1903, U. f. R. 1903 A p. 404.

En Veksel, som en af Direktørerne for et Aktieselskab havde udstedt paa Selskabets Vegne til en af Selskabets Kreditorer, men som ikke forpligtede Selskabet, fordi dertil efter Lovene krævedes to Direktørers Underskrift, fandtes e. O. ikke at kunne fordres indfriet af Direktøren personlig.

Kbh. Ov. D. 6 April 1903, U. f. R. 1903 A p. 486.

Et Aktieselskab, der søgtes til Betaling af en af det akcepteret Veksel, frifundet for Tiden, da den Person, der havde underskrevet Akceptpaategningen, ikke saas at have været bemyndiget til at akceptere paa Selskabets Vegne.

Sø-Hand. D. 23 April 1903, Sø-Hand. T. 1903 p. 170.

Udtalt, at Gyldigheden som Veksel af et i Kiel udstedt Dokument, der betegnedes sig som Veksel og lød paa Betaling 3 Maaneder efter Sigt, ifølge Veksell. § 85 maatte bedømmes efter tysk Ret. Dokumentet ikke anset gyldigt som Veksel, da det ikke, som foreskrevet i tysk Ret m. H. t. egne Veksler, angav Maanedsdagen for dets Udstedelse, hvilken Udstederen paastod forsættelig at have undladt at anføre.

Kbh. Ov. D. 31 Aug. 1903, U. f. R. 1904 A p. 26.

En Vekselsag, der var anlagt af en Bank mod Akceptanten af en in blanco endosseret, hos Banken betalbar Veksel, afvist under Ind-

stævntes Udeblivelse, da det ikke var dokumenteret, at Protest de non solutione i Overensstemmelse med Veksell. § 43, sidste Pkt., var optaget, og det saaledes ikke var godtgjort, at Vekselretten imod Indstævnte var bevaret.

Hof. St. D. 31 Aug. 1903, U. f. R. 1904 A p. 27.

En til Indfrielse af en Veksel sagsøgt Akceptant frifundet for Tiden, da han for Beløbet havde akcepteret en anden, endnu ikke forfalden Veksel, og da Sagsøgerens Paastand om kun at have modtaget den sidste Veksel under Betingelse af, at han kunde faa den diskonteret, var ubevist.

Sø-Hand. D. 27 Aug. 1903, U. f. R. 1904 A p. 132, Sø-Hand. T. 1903 p. 321.

En 3 Maaneders egen Veksel, som var udstedt i København, og paa hvis Fod var skrevet: »Betalbar ved Københavns Grundejersbank«, betragtet som en domicilieret Veksel.

Hof. St. D. 8 Febr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 429.

Udtalt, at den paa en Veksel, der var trukket i Kallundborg og akcepteret af en Handlende paa Landet, staaende Paategning: »betalbar Landmandsbankens Kallundborg Afdeling« — til hvilket Institut Vekslen af Trassenten var endosseret — ikke kunde opfattes som indeholdende Indsættelse af en Domiciliat. Vekselretten imod Akceptanten derfor ikke anset bortfaldet, fordi Protest de non solutione ikke var foretaget.

Kbh. Ov. D. 22 Febr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 440.

Angaaende en Veksel, som var trukket i Holbæk paa et Firma i Næstved og akcepteret af dette, og som bar Paategning »betalbar i Landmandsbanken i Holbæk«, antoges det, under særligt Hensyn til, at Vekslen var diskonteret i nævnte Bank, at det ikke havde været Meningen at angive nogen Domiciliat. Vekselretten mod Akceptanten derfor anset bevaret, skønt Protest de non solutione ikke var optaget hos Banken, jfr. Veksell. §§ 43 og 44.

Kbh. Ov. D. 21 Marts 1904, U. f. R. 1904 A p. 465.

En udebleven Vekselaakceptant, der af Trassenten var sagsøgt til Veksels Indfrielse, frifundet, da Vekslen bar forskellige udslettede Endossementer, og da Citanten, der end ikke havde assereret, at han havde indfriet Vekslen, saaledes ikke var legitimeret til at kræve den betalt.

Hof. St. D. 13 Juni 1904, U. f. R. 1904 A p. 564.

En Indstævnt, til hvem en Vekseltrossent to Dage før sin Betalingsstandsning og nogle Maaneder før sin Konkurs havde overgivet en in blanco endosseret Veksel til Diskontering, fandtes pligtig at tilsvare Boet det af ham ved Veksels Indfrielse, der skete efter Konkursen, oppebaarne Beløb, idet han hverken straks havde godskrevet Trassenten Beløbet eller diskonteret Vekslen og derfor maatte antages at have

ligget inde med Vekslen paa Boets Vegne, hvorfor der heller ikke kunde være Spørgsmaal om i Medfør af Konkursl. § 15 at afskrive Beløbet paa Indstævntes Krav paa Fallenten.

Sø-Hand. D. 11 Febr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 607, Sø-Hand. T. 1904 p. 138.

Indehaveren af et Firma ikke tilpligtet at indfri en af Forretningens Bestyrer paa Firmaets Vegne akcepteret Veksel, idet hverken Bestyrerstillingen i og for sig eller det om Bestyrerens Kompetence iøvrigt oplyste berettigede ham til at akceptere Veksler paa Forretningens Vegne.

Sø-Hand. D. 25 Febr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 617, Sø-Hand. T. 1904 p. 164.

I et Tilfælde, hvor et Firma til en Smedemester havde solgt nogle Maskiner paa Afbetaling, saaledes at det forbeholdt sig Ejendomsretten, til hele Købesummen var erlagt, og saaledes at Maskinerne i Misligholdelsestilfælde hjemfaldt til Firmaet uden Erstatning for de erlagte Afdrag, antoges det, at Firmaet, der havde modtaget Veksel for Restkøbesummen, ifølge hvad der var forudsat i Kontrakten, ikke derved havde mistet Ejendomsretten over Maskinerne.

H. R. D. 14 Oktbr. 1904, jfr. Vib. Ov. D. 5 Oktbr. 1903, H. R. T. 1904 p. 432, U. f. R. 1904 B p. 357.

Da imidlertid Firmaet havde været den nærmeste Anledning til, at Smedemesterens Konkursbo, der var ukendt med Kontrakten, ikke i rette Tid dækkede Vekslen, og da Boet, saasnart det havde modtaget fornøden Oplysning om Forholdet, havde tilbudt Firmaet kontant Betaling af Restbeløbet, antoges Ejendomsretten overgaaet til Boet.

ibid.

Indehaveren af en med Blankoendossement forsynet forfalden Veksel anset berettiget til at indtale Vekselbeløbet hos Akceptanten, uanset at Vekslen kun var givet Indehaveren til Haandpant.

Sø-Hand. D. 13 April 1905, U. f. R. 1905 A p. 511, Sø-Hand. T. 1905 p. 225.

Antaget, at en Sagfører, der ved sin Underskrift paa en Kontrakt mellem en Bygherre og en Entreprenør personlig hæftede for samtlige Udbetalingers rettidige Præstation, baade efter Kontrakten og efter Forholdets Natur ogsaa hæftede for en Del af Entreprisebeløbet, hvorfor der efter Kontrakten af Bygherren skulde udstedes Veksel — hvilken Veksel var udstedt, uden at Sagførerens Navn fandtes paa den, men ikke var indfriet — idet Bygherrens Forpligtelse til at betale Beløbet først vilde blive fyldstgjort ved Veksels Indfrielse.

H. R. D. 19 Oktbr. 1905, jfr. Hof. St. D. 27 Febr. 1905, H. R. T. 1905 p. 409, U. f. R. 1906 A p. 26, jfr. 1905 A p. 394.

En Mand, der som Endossent af en Veksel personlig sagsøgte

af en Bank til Veksels Indfrielse, frifundet, da hans Navn kun stod under et paategnet Endossement fra et Aktieselskab, hvis administrerende Direktør først havde skrevet sit Navn under Endossementet, og da Banken havde været bekendt med, at der til Aktieselskabets Firmategning krævedes Medunderskrift af Indstævnte i hans Egenskab af Formand for Selskabets Bestyrelse.

H. R. D. 23 Jan. 1906, jfr. Hof. St. D. 21 Decbr. 1903, H. R. T. 1905 p. 634, U. f. R. 1906 A p. 268, jfr. 1904 A p. 234.

I et Tilfælde, hvor Akceptanten af en trasseret Veksler, der bar Paategning om, at den var betalbar ved en københavnsk Bank, var bosat i København, statueredes det, at Vekslen ikke var domicilieret. Veksleretten mod Akceptanten ansaas derfor ikke fortabt, skønt der ikke var optaget Protest hos Banken, se Veksell. § 43.

Hof. St. D. 13 Marts 1905, U. f. R. 1905 A p. 424, jfr. 1906 A p. 332.

Da en Veksler bar Citantens ikke udslettede Endossement til en Bank, kunde han ikke anses som Vekselejer. Indstævnte, der udeblev, frifandtes derfor.

Hof. St. D. 24 Juli 1905, U. f. R. 1906 A p. 67.

En egen Veksler, der bar Overskriften »København«, og som ved Paategning var gjort »betalbar ved Laane- og Diskontobanken, Hellerup Afdeling« (uden nærmere Stedbetegnelse), fandtes at være domicilieret, da nævnte Bankafdeling efter det oplyste havde Lokale i nordre Birk, medens Vekslerstederen paa Vekslen angaves at bo »Callisensvej 5, Hellerup«, og saaledes havde Bopæl i Københavns Jurisdiktion. (DisSENS).

Hof. St. D. 30 Oktbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 330.

En Vekslerkreditors Krav i Henhold til Vekslen givet Medhold, skønt det var in confesso, at der var truffet en mindelig Ordning om Vekslermellemværendets Afvikling paa anden Maade, da denne Ordning dog ikke var overholdt, og da Vekslerkreditor hævdede, at Vekslen var forblevet i hans Besiddelse netop med denne Mulighed for Øje.

Sø-Hand. D. 30 Novbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 452, Sø-Hand. T. 1906 p. 66.

Bogstaverne »b/b v/« paa Foden af en Veksler foran Ordene »N. N. Bank« ere ikke en i Handels- og Bankverdenen almindelig brugt Forkortelse for Ordene »betalbar ved«.

Gross. Soc. Resp. 28 Juli 1905, U. f. R. 1906 A p. 486, Sø-Hand. T. 1906 p. 229.

En Vekselsag afvist, da Vekslen var akcepteret af »Elvin Ottosson«, medens Indstævnte, der udeblev, i Stævningen benævnedes »Elvin Ottosson«.

Kbh. Gældsk. D. 9 April 1906, U. f. R. 1906 A p. 867.

Indstævnte, der søgtes til at betale en saakaldet Veksell, og som udeblev, frifandtes, da »Vekslen«, der angav sig at være udstedt d. 21 Septbr., men ikke nævnede i hvilket Aar, herefter ifølge Veksell. § 5 ikke medførte Veksleret, og da Citanten ikke havde paaberaabt sig andet Grundlag for Søgismaalet.

Kbh. Gældsk. D. 18 Maj 1906, U. f. R. 1906 A p. 869.

II. Veksломgangen. Vekslerregres.

Spørgsmaal, om lovlig Veksломgang var iagttaget m. H. t. en Veksell, der var trukket af et dansk Firma paa en i England bosiddende Mand og protesteret i England de non acceptance. Protesten, hvis Gyldighed i det hele maatte bedømmes efter engelsk Ret, anset lovlig, uagtet den ikke indeholdt nogen Genpart af Vekslen, der var bortkommet, da Vekslen efter engelsk Ret var tilstrækkelig betegnet i Protesten.

H. R. D. 15 Febr. 1900, jfr. Kbh. Ov. D. 6 Septbr. 1897, H. R. T. 1899 p. 595, U. f. R. 1900 p. 268, jfr. 1897 p. 1013.

Udtalt, at en Trassent ikke kunde gøre en Indsigelse, støttet paa, at han ikke havde faaet behørig Notifikation om Protesten fra sin umiddelbare Eftermand, gældende imod en som Citant optrædende senere Eftermand, der behørig havde givet Notifikation til sin nærmeste Formand, jfr. Veksell. § 45.

ibid.

Da en Veksell aldeles ikke var præsenteret den indstævnte Akceptant til Betaling, hvorfor Vekselejeren ikke havde anført nogen Grund, tilpligtedes Akceptanten kun at betale Veksellbeløbet med Renter 6 pCt. fra Dommens Dag, hvorhos Sagsomkostningerne ophævedes.

Sø-Hand. D. 15 Juli 1897, U. f. R. 1897 p. 1186, Sø-Hand. T. 1897 p. 335.

Da en paastævnet Veksell ikke saas at være protesteret eller præsenteret ved Forfaldstid, blev der under Indstævntes Udeblivelse ikke tilkendt Sagsøgeren Provision, ligesom Renter først tilkendtes fra Inkaminationsdagen.

Sø-Hand. D. 4 Novbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 202.

En udebleven Endossent, der søgtes til Indfrielse af en de non solutione protesteret Solaveksell, idet Vekselejeren assererede at have givet ham Underretning om Protesten i anbefalet Brev, kun dømt efter Veksell. §§ 45—47 til Betaling af Veksllens Paalydende med Rente 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato og et fast Beløb i Sagsomkostninger, idet Bevis manglede for, at han var underrettet om Protesten paa foreskrevet Maade.

Sø-Hand. D. 3 Juni 1898, U. f. R. 1898 p. 982, Sø-Hand. T. 1898 p. 235.

En udebleven Veksellakceptant, der af Trassenten søgtes til Beta-

ling af to hos denne domicilerede Veksler, kun dømt til Betaling af Vekselsummen med Renter 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato og Sagens Omkostninger med et bestemt Beløb, da Vekslerne saas at have været bortendosserede til en Bank og atter at være indfrieede af Trassenten, uden at det var oplyst, om der var forholdt overensstemmende med Veksell. § 43.

Sø-Hand. D. 3 Juni 1898, U. f. R. 1898 p. 984, Sø-Hand. T. 1898 p. 237.

En Paastand om Fritagelse for at betale skadesløse Omkostninger i en Sag om Indfrielse af en egen Veksell, hvilken Paastand alene støttedes paa, at Vekslen ikke var præsenteret Indstævnte til Betaling, erklæret ubeføjet under Henviisning til Veksell. § 95, jfr. § 44.

Hof. St. D. 13 Febr. 1899, U. f. R. 1899 p. 416.

Da Protest de non solutione ikke inden den i Veksell. § 41 foreskrevne Frist var optaget for Domiciliatus, der var identisk med Remittenten, fandtes Vekselejereren ifølge Veksell. § 95, jfr. § 43, at have tabt Veksleretten mod Vekseldstederen.

Kbh. Ov. D. 25 Juni 1900, U. f. R. 1900 p. 711.

Da en Vekselejer, til hvem Vekslen var blevet overleveret udateret, havde dateret den med en tidligere Dato end Udstedelsesdagen, men ikke havde bevist at have faaet Tilladelse dertil, og da Vekslen, naar Udstedelsesdagen lagdes til Grund, var protesteret de non solutione før Forfaldsdagen, var Protesten uden Betydning, og Vekselejereren kunde derfor ikke søge Regres hos Trassenten.

Kbh. Ov. D. 30 Juli 1900, U. f. R. 1900 p. 813.

Udstederen af en egen Veksell, betalbar ved Sigt, dømt til at betale Veksels Paalydende, skønt han paastod, at Vekslen ej var forevist ham til Betaling, da Vekslen var protesteret de non solutione og behørigt Paakrav ialfald derved var sket.

Hof. St. D. 21 Oktbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 23.

I et Tilfælde, hvor en Mand, som ifølge Blankoendossement ejede en egen Veksell, for hvis Vedkommende Protest af alle var frafaldet, søgte Endossent Nr. 2 til Betaling af Vekslen, tilkendtes Omkostningerne Citanten ikke skadesløst, men kun med et bestemt Beløb, da Citanten havde undladt at give Meddelelse om Betalingens Udeblivelse til Endossent Nr. 1, ved hvis Navn paa Vekslen Stedbetegnelse var anført.

Hof. St. D. 5 Maj 1902, U. f. R. 1902 A p. 558.

En Vekselltrassent, som havde endosseret Vekslen til en Bank, men som, foranlediget ved en Henvendelse fra Akceptanten, havde ved Veksels Forfaldstid skriftlig anmodet Banken om at lade Vekslen henligge uprotesteret indtil en opgiven Dag og erklæret, at han indestod Banken for Beløbet til dette Tidspunkt, antoges derved at have givet Banken Tilsagn om at ville sørge for Veksels Betaling til den

nævnte Dato. Trassenten fandtes herefter pligtig at betale Banken Vekselsbeløbet med Renter, uanset at Banken helt havde undladt at lade Vekslen protestere og heller ikke efter den nævnte Dag havde søgt at lade Vekslen indkassere hos Akceptanten.

Kbh. Ov. D. 22 Septbr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 845.

Akceptanten af to Veksler, der var forfaldne, men ikke protesterede, dømt til at betale Vekslernes Beløb til en Endossent, der — efter sin Forklaring — havde faaet overgivet Vekslerne af Trassenten, efterat denne paa hans Vegne havde indfriet dem ved Betaling til den sidste Endossatar, og som derpaa havde overstreget alle Endossementerne (undtagen Endossementet fra Trassenten til ham) samt den sidste Endossatars paategnede Kvittering — idet det erklæredes for uden Betydning for Sagen, hvorledes Forholdet maatte have været mellem Trassenten og Akceptanten, og hvorledes det iøvrigt maatte forholde sig med den ikke af Akceptanten foretagne Indfrielse af Vekslerne.

Sø-Hand. D. 9 Oktbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 85, Sø-Hand. T. 1902 p. 362.

En af N. N. i Husby udstedt egen Veksler med Paategning »betalbar i Banken for Løgstør og Omegn« fandtes ikke at indeholde Angivelse af nogen Domiciliat. Da Vekslen derfor ifølge Veksell. § 24 maatte antages at ville blive indfriet i Banken af N. N. selv, burde Protest efter § 43 være optaget der. Banken, der som Ejer af Vekslen havde ladet Protest optage paa Notarialkontoret i Løgstør, havde herefter tabt sin Regresret overfor en Endossent af Vekslen.

Vib. Ov. D. 9 Febr. 1903, U. f. R. 1903 A p. 404.

En Endossent kun dømt efter Veksell. § 46, da hverken han eller den sidst paa Vekslen anførte Endossent var blevet behørigt underrettet om den optagne Protest.

Kbh. Gældsk. D. 12 Jan. 1903, U. f. R. 1903 A p. 591.

En Vekselsag, der var anlagt af en Bank imod Akceptanten af en in blanco endosseret, hos Banken betalbar Veksler til dennes Indfrielse, afvist under Indstævntes Udeblivelse, da det ikke var dokumenteret, at behørig Protest de non solutione i Overensstemmelse med Veksell. § 43, sidste Pkt., var optaget, og det saaledes ikke var godtgjort, at Veksleretten imod Indstævnte var bevaret.

Hof. St. D. 31 Aug. 1903, U. f. R. 1904 A p. 27.

En Vekslejer's Veksleret overfor en Endossent anset for at være gaaet tabt, dels fordi Vekslen ikke var præsenteret for Udstederen til Betaling i rette Tid, dels fordi den imod Endossenten i Sagen udtagne offentlige Stævnings Kundgørelse paa lovbefalet Maade ikke var udført inden Udløbet af 6 Maaneders Dagen efter Veksels Forfalds dag.

Kbh. Ov. D. 28 Septbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 56.

En Protest de non solutione, der m. H. t. en akcepteret Veksel, som var gjort betalbar i en Bank, var foretaget paa Notarialkontoret, fandtes ikke at have været lovlig.

Sø-Hand. D. 27 Aug. 1903, U. f. R. 1904 A p. 132, Sø-Hand. T. 1903 p. 321.

En af Trassenten af en d. 5 Maj betalbar Veksel nedlagt Frifindelsespaastand, der var støttet paa, at Vekslen ikke var protesteret de non solutione, og at Notifikation derom ikke var tilstillet ham, forkastet, da Indstævnte d. 6 Maj havde anmodet Vekselejereren om at lade Vekslen henligge til d. 20 s. M., og da der derfor ikke var Grund for Citanten til at optage Protesten.

Kbh. Gældsk. D. 14 Decbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 252.

En indstævnt Vekselendossent frifundet i Henhold til Veksell. § 41, da Protest de non solutione og Præsentation til Betaling ikke havde fundet Sted.

Sø-Hand. D. 4 Febr. 1904, Sø-Hand. T. 1904 p. 134.

Da en domicilieret Veksel vel af Vekselejereren, en Bank, der tillige var Domiciliat, var protesteret de non solutione paa Notarialkontoret under Angivelse af, at Dækning ikke var indsendt, men det ikke saas, at den under Sagen udeblevne Vekseludsteder havde faaet lovlig Underretning om Protesten, gaves der ifølge Veksell. § 46 kun Dom til Betaling af Vekselbeløbet med Renter 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato og et bestemt Beløb i Procesomkostninger.

Kbh. Gældsk. D. 6 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 586.

Da en Vekselejer, som sagsøgte en Endossent til Betaling af Vekselsummen m. m., ikke overfor Endossenten, skønt dennes Bopæl var angivet paa Vekslen, havde notificeret den af en anden Endossent hos Udstederen optagne Protest de non solutione, nægtedes der under Indstævntes Udeblivelse Citanten Godtgørelse for Protestomkostninger, hvorhos der kun tilkendtes ham Renter 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato. Skadesløse Procesomkostninger tilkendte Citanten.

Hof. St. D. 17 Oktbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 126.

En Handlende søgte en Tømmermester A. til Betaling af leverede Varer. A. havde for Vareernes Beløb akcepteret, men ikke indfriet en domicilieret Veksel og gjorde gældende, at Citanten havde tabt Retten til Købesummen ved i Strid med Veksell. § 43 at undlade at protestere Vekslen hos Domiciliatus. A. dømt til Betaling under Henvisning til, at han i alt Fald var blevet beriget, jfr. Veksell. § 93, med det paastævnte Beløb.

Sø-Hand. D. 28 Septbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 145, Sø-Hand. T. 1906 p. 7.

III. Vekselkonto og Vekslerrenter samt Provision m. m. Vekselsagens Omkostninger.

Under en Sag om Indfrielse af en Veksel statueret, at der ikke var Hjemmel til at tilkende Citanten nogle som Kommission og Bankkommission krævede Beløb med mere end den ved Veksell. § 50 hjemlede $\frac{1}{3}$ pCt. Provision. Et Inkassationssalær af 10 pCt. nægtedes som uhjemlet.

Sø-Hand. D. 25 Marts 1897, Sø-Hand. T. 1897 p. 213.

Et Handelsfirma, der som Indrømmelse overfor en Detailhandler var gaaet ind paa ved de maanedlige Opgørelser at modtage Veksler som Betaling for forfaldne Beløb, kendt berettiget til Godtgørelse for Stempelafgiften til Vekslerne og til fornøden Diskonto.

Sø-Hand. D. 29 April 1897, U. f. R. 1897 p. 897, Sø Hand. T. 1897 p. 245.

Da en Veksel aldeles ikke var præsenteret den indstævnte Akceptant til Betaling, hvorfor Vekselejereren ikke havde anført nogen Grund, tilpligtedes Akceptanten kun at betale Vekselsbeløbet med Renter 6 pCt. p. a. fra Dommens Dag, hvorhos Sagsomkostningerne ophævedes.

Sø-Hand. D. 15 Juli 1897, U. f. R. 1897 p. 1186, Sø-Hand. T. 1897 p. 335.

Da en paastævnet Veksel ikke saas at være protesteret eller præsenteret ved Forfaldstid, blev der under Indstævntes Udeblivelse ikke tilkendt Sagsøgeren Provision, ligesom Renter først tilkendtes fra Inkaminationsdagen.

Sø-Hand. D. 4 Novbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 202.

En udebleven Endossent, der søgtes til Indfrielse af en de non solutione protesteret Solaveksel, idet Vekselejereren assererede at have givet ham Underretning om Protesten i anbefalet Brev, kun dømt efter Veksell. §§ 45—47 til Betaling af Vekslens Paalydende med Renler 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato og 35 Kr. i Sagsomkostninger, idet Bevis manglede for, at han var underrettet om Protesten paa foreskrevet Maade.

Sø-Hand. D. 3 Juni 1898, U. f. R. 1898 p. 982, Sø-Hand. T. 1898 p. 235.

En udebleven Vekselaakceptant, der af Trassenten sagsøgte til Betaling af to hos denne domicilerede Veksler, kun dømt til Betaling af Vekslernes Paalydende med Renter 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato og Sagens Omkostninger med et bestemt Beløb, da Vekslerne saas at have været endosserede til en Bank og atter at være indfrieede af Trassenten, uden at det var oplyst, om der var forholdt overensstemmende med Veksell. § 43.

Sø-Hand. D. 3 Juni 1898, U. f. R. 1898 p. 984, Sø-Hand. T. 1898 p. 237.

I en Sag til Betaling af en uakcepteret, for leverede Varer trukket, til Sagsøgeren endosseret, de non solutione protesteret Veksler blev der, da det ikke var godtgjort, at Vekslertrassenten, der var Købmand, var berettiget til at inddrage Betalingen ved Veksler, og da der først under Sagen var tilvejebragt den paa Grund af Trassentens Konkurs fornødne Legitimation for Sagsøgeren, kun tillagt denne Renter 5 pCt. p. a. fra Dommens Afsigelsesdag.

Sø-Hand. D. 30 Juni 1898, U. f. R. 1898 p. 993, Sø-Hand. T. 1898 p. 278.

En Paastand om Fritagelse for at betale skadesløse Omkostninger i en Sag om Indfrielse af en egen Veksler, hvilken Paastand alene støttedes paa, at Veksleren ikke var præsenteret Indstævnte til Betaling, erklæret ubeføjet under Henvielse til Veksell. § 95, jfr. § 44.

Hof. St. D. 13 Febr. 1899, U. f. R. 1899 p. 416.

En Sag til Indfrielse af nogle Veksler afvist ex officio, forsaavidt der krævedes Renter fra Vekslerens Forfaldsdage, hvilke Renter Vekslerdebitor paastodes at have forpligtet sig til at svare, idet denne Rentepaastand som ikke hjemlet ved Veksellovgivningen ikke kunde gøres gældende under en Vekselsag.

Hof. St. D. 3 Juli 1899, U. f. R. 1899 p. 831.

En Indstævnt, der havde tegnet sit Navn bag paa en af A. til B. udstedt Veksler, og som dømtes til at betale Halvdelen af Vekslerbeløbet til B., idet hans Paategning antoges at være Udtryk for en for denne Halvdel overfor B. paataget Kaution, ikke dømt til at betale Protestomkostninger, Provision og skadesløse Sagsomkostninger, da Sagen ikke var en Vekselsag.

Sø-Hand. D. 20 Juli 1899, U. f. R. 1899 p. 1009, Sø-Hand. T. 1899 p. 270.

Renter af en pr. 20 Aug. akcepteret Veksler kun tilkendt Veksler-ejeren fra d. 21 Aug., da d. 20 Aug. var en Søndag. Udtalt, at Vekslejereren ej havde Ret til 7 pCt. fra Stævningdagen.

Sø-Hand. D. 12 Oktbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 205.

Under en Gældskommissionssag til Betaling af en Veksler samt skadesløse Sagsomkostninger, mod hvilke Paastande Indstævnte kun havde eksciperet, tilkendtes der Citanten skadesløse Omkostninger.

Kbh. Gældsk. D. 26 Jan. 1900, U. f. R. 1900 p. 721.

Under en Vekselsag tilkendtes der Citanten trods Indstævntes Protest et Beløb som Inkassationsløn. Konklusionen affattedes saaledes, at Indstævnte tilpligtedes at betale »Sagens Omkostninger skadesløst, derunder Inkassationsløn 60 Kr.«.

Hof. St. D. 19 Novbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 112.

Under et Regressøgsmal, anlagt mod Trassenten af en protesteret Veksler, blev Trassenten, der udeblev, alene dømt efter Veksell. § 46 samt til at betale Sagens Omkostninger med et af Retten fastsat Beløb, da det ikke af det fremlagte fremgik, at han af Citanten var blevet underrettet om Protesten paa den i Vekselloven foreskrevne Maade.

Hof. St. D. 20 Maj 1901, U. f. R. 1901 p. 696.

I en Vekselsag, hvorunder Indstævnte udeblev, tilkendtes der ikke Citanten Renter af Provision og Protestomkostninger.

Hof. St. D. 18 Novbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 128.

Under en Sag mod en Veksledebitor, der udeblev, til Betaling af Vekslen og til Stadfæstelse af en for denne foretaget Arrestforretning m. m., udtaltes det, at Protestomkostninger ikke kunde henregnes til Arrestomkostningerne, men maatte tilkendes særligt, og at Udgiften til Befordring af Notarius publicus ikke kunde tilkendes Citanten saalidt som et særligt Inkassationsaalær, da der ikke var oplyst nogen Hjemmel til at beregne et saadant.

Hof. St. D. 2 Decbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 134.

I et Tilfælde, hvor en Mand, som ifølge Blankoendossement ejede en egen Veksler, for hvis Vedkommende Protest af alle var frafaldet, søgte Endossent Nr. 2 til Betaling af Vekslen, tilkendtes Omkostningerne Citanten ikke skadesløst, men kun med et bestemt Beløb, da Citanten havde undladt at give Meddelelse om Betalingens Udeblivelse til Endossent Nr. 1, ved hvis Navn paa Vekslen Stedbetegnelse var anført.

Hof. St. D. 5 Maj 1902, U. f. R. 1902 A p. 558.

Under en Sag mod Udstederen af en egen Veksler, der først var blevet præsenteret til Betaling nogle Uger efter Forfaldsdagen, tilkendtes der Vekslejereren kun Renter fra Præsenteringsdagen.

Hof. St. D. 20 Oktbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 23.

Udtalt, at der manglede Hjemmel til at tilkende Vekslejereren Omkostningerne ved en til Sikkerhed for Vekslen foretaget Arrest skadesløst, og at der ikke under Arrestomkostninger kunde beregnes Inkassationsaalær eller Befordringsudgifter.

ibid.

En Endossent kun dømt efter Veksell. § 46, da hverken han eller den sidst paa Vekslen anførte Endossent var blevet behørigt underrettet om den optagne Protest.

Kbh. Gældsk. D. 12 Jan. 1903, U. f. R. 1903 A p. 591.

En Akceptant af en Veksler, der var gjort betalbar i en Bank, frifundet for at betale et ham i Anledning af Vekslerens Protest de non

solutione afkrævet Rekambiobeløb, da Protesten, der var sket paa Notarialkontoret, ikke fandtes lovlig.

Sø-Hand. D. 27 Aug. 1903, U. f. R. 1904 A p. 132, Sø-Hand. T. 1903 p. 321.

Da en domicilieret egen Veksler vel af Vekselejer, en Bank, der tillige var Domiciliat, var protesteret de non solutione paa Notarialkontoret under Angivelse af, at Dækning ikke var indsendt, men det ikke saas, at den under Sagen udeblevne Vekslersteder havde faaet lovlig Underretning om Protesten, gaves der ifølge Veksell. § 46 kun Dom til Betaling af Vekslerbeløbet med Renter 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato og et fast Beløb i Procesomkostninger.

Kbh. Gældsk. D. 6 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 586.

M. H. t., at der under en Vekselsag var paastaaet skadesløse Sagsomkostninger, derunder Inkassosalær efter Vekslerret, udtalt, at Vekslerret ikke særlig hjemler Inkassosalær.

Sø-Hand. D. 29 Septbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 88, Sø-Hand. T. 1904 p. 349.

Da en Vekselejer, som sagsøgte en Endossent til Betaling af Vekselsummen m. m., ikke for Endossenten, skønt dennes Bopæl var angivet paa Vekslen, havde notificeret den af en anden Endossent hos Udstederen optagne Protest de non solutione, nægtedes der under Indstævntes Udeblivelse Citanten Godtgørelse for Protestomkostninger, hvorhos der kun tilkendtes ham Renter 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato. Skadesløse Procesomkostninger tillagte Citanten.

Hof. St. D. 17 Oktbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 126.

I en Sag imod en udebleven Vekslerakceptant af en d. 7 Juli dateret 1 Maanedes Veksler tilkendtes der Citanten Renter fra d. 8 Aug., da den 7 Aug. var en Søndag.

Kbh. Gældsk. D. 17 Oktbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 194.

Under et af en Vekslerendossent mod Vekslerstederen anlagt Søgemaal til Betaling af Vekslen m. m. statueredes det, at der manglede Hjemmel til at tilkende Citanten Godtgørelse for de til Retsfølgning mod en tidligere Endossent anvendte Omkostninger.

Hof. St. D. 27 Febr. 1905, U. f. R. 1905 A p. 390.

En i København bosat Akceptant af en trasseret Veksler, der bar Paategning om, at den var betalbar ved en københavnsk Bank, dømtes under sin Udeblivelse, skønt Protest hos Banken ikke var optaget, til at betale Trassenten, der havde indfriet Vekslen, Vekselsummen med Renter 6 pCt. aarlig fra Forfaldsdagen samt skadesløse Sagsomkostninger.

Hof. St. D. 13 Marts 1905, U. f. R. 1905 A p. 424, jfr. 1906 A p. 332.

I et Tilfælde, hvor Veksell. § 46 bragtes til Anvendelse, tilkendtes der Vekselejerens skadesløse Sagsomkostninger.

Hof. St. D. 30 Oktbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 330.

Se derimod Hof. St. D. 12 Marts 1906, U. f. R. 1906 A p. 663.

A. paastod under en ved Gældskommissionen anlagt Vekselsag B. bl. a. dømt til at betale Protestens Omkostninger skadesløst. Skønt B. erkendte Fordringens Rigtighed, fandtes de nævnte Omkostninger ikke at kunne tilkendes A., da der ikke havde Hjemmel til at tillægge ham disse skadesløst, og da deres Beløb ej var angivet.

Kbh. Gældsk. D. 21 Juli 1905, U. f. R. 1906 A p. 367.

Forsaavidt Veksel — i Handelsforhold — er ydet som Betaling for et forfaldent Beløb, maa Akceptanten betale Diskonto og Stempel.

Gross. Soc. Resp. 21 Juli 1905, U. f. R. 1906 A p. 485.

IV. Vekselsøgsmaal og Procedure.

Under en Sag, der var anlagt til Indfrielse af en Veksel og Justifikation af en til Sikkerhed for Vekselgælden foretaget Arrest, udtalt, at en af Indstævnte begært Anstand for at bevise, at de arresterede Genstande tilhørte Tredjemand, ikke kunde nægtes, fordi Arrestforretningen var paastævnet sammen med Vekslen. Anstanden nægtedes derimod, fordi Arresten var foretaget med Forbehold af enhvers lovlige Ret.

Sø-Hand. D. 25 Marts 1897, U. f. R. 1897 p. 884, Sø-Hand. T. 1897 p. 213.

Et Søgsmaal om Betaling af en Veksel, der maatte antages at støttes paa Veksell. § 93, afvist ex officio paa Grund af manglende Forligsmægling.

Kbh. Gældsk. D. 27 Septbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 148.

En udebleven Indstævnt dømt til at betale et Beløb, der skyldtes for leverede Varer ifølge en af ham til egen Ordre trukket og af ham akcepteret Veksel, uagtet det i Stævningen opgaves, at Beløbet skyldtes ifølge en 3 Maaneders Solaveksel, idet nemlig den Retten forelagte Veksel var forkyndt for Indstævnte sammen med Stævningen og Genpart deraf leveret ham.

Sø-Hand. D. 4 Novbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 202.

I et Tilfælde, hvor Eneindehaveren af et Firma for modtaget kontant Laan havde udstedt og med Firmanavnet underskrevet en Veksel, og hvor han derefter havde indgaaet Interessentskabskontrakt med en anden, hvorefter det nye Interessentskab, der skulde benytte samme Firmanavn, alene overtog det tidligere Firmas Varegæld, antoges det, at Vekselsag til Vekslens Indfrielse alene kunde anlægges imod den første Interessent, og at Sagen, forsaavidt den var anlagt

imod Interessentskabet og den nye Interessent, vilde være at afvise, idet Forlig ikke var prøvet.

Hof. St. D. 3 Jan. 1898, U. f. R. 1898 p. 296.

I et Tilfælde, hvor en Vekselejer havde erhvervet Dom over Akceptanten til Vekselsens Betaling, men derefter, da en anden Kreditor havde erhvervet Dom over Debitor, før Vekselejeren havde kunnet faa den til Eksekution fornødne Domsakt beskrevet, havde ladet foretage Arrest for det tilkendte Beløb, statueredes det, at Sagen til Forfølgning af Arresten, uanset at der forelaa Dom i Vekselsagen, maatte behandles efter de i L. 28 Maj 1880 § 4 givne Regler, saa at Forligsprøve var ufornöden.

Vib. Ov. D. 16 Maj 1898, U. f. R. 1898 p. 601.

En forladt Hustru antaget paa egen Haand at kunne optræde som Part under en Sag, der var anlagt imod hende til Indfrielse af en af hende gyldig udstedt Veksel.

Vib. Ov. D. 5 Septbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 939.

En Sag, anlagt imod en Vekseludsteders i uskiftet Bo hensiddende Enke til Indfrielse af Vekslen, afvist fra Underretten paa Grund af manglende Forligsprøve.

Vib. Ov. D. 10 Oktbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 960.

Udtalt, at en Sag til Betaling af en uakcepteret, for leverede Varer trukket, til Sagsøgeren endosseret og de non solutione protesteret Veksel ikke er en Vekselsag.

Sø-Hand. D. 30 Juni 1898, U. f. R. 1898 p. 993, Sø-Hand. T. 1898 p. 278.

Nægtet en indstævnt Vekselakceptant Anstand for at forhandle med Trassenten.

Sø-Hand. D. 11 Aug. 1898, Sø-Hand. T. 1898 p. 362.

En af en for Sø- og Handelsretten indstævnt Vekseludsteder begært Anstand for at besvare Sagsøgerens ham inden Inkaminationen lovlig forkyndte Indlæg nægtet, da der ikke efter Forsvarsskriftet var fremkommet noget, som krævede Tilsvar, ligesom Anstanden vilde være i Strid med L. 28 Maj 1880 § 3 og ikke var hjemlet ved sammes § 5.

Sø-Hand. D. 13 Oktbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 260, Sø-Hand. T. 1899 p. 20.

Indstævnte, der havde bestridt Ægtheden og Rigtigheden af et paa Vekslen tegnet Endossement, dømt efter Paastanden, da der ikke var fremkommet noget, hvorefter Ægtheden af Endossementet med Føje kunde drages i Tvivl.

ibid.

En Vekselsag ikke afvist som mangelfuldt deduceret, fordi alene en Genpart af Vekslen var fremlagt, idet Indstævnte ikke havde bestridt Genpartens Rigtighed eller Vekselsens Ægthed.

Hof. St. D. 13 Febr. 1899, U. f. R. 1899 p. 416.

En Paastand om Fritagelse for at betale skadesløse Omkostninger i en Sag om Indfrielse af en egen Veksel, der alene var støttet paa, at Vekslen ikke var præsenteret Indstævnte, erklæret under Hensyn til Veksell. § 95, jfr. § 44, at savne Føje.

ibid.

En udebleven Vekselaakceptant, der af Vekseldstederen søgtes til Indfrielse af Vekslen, som af en Endossent var protesteret de non solutione og paastodes at være indfriet af Udstederen, frifundet for Tiden, da Vekslen bar flere ikke overstregede Endossementer.

Sø-Hand. 5 Jan. 1899, U. f. R. 1899 p. 489.

Under en Sag til Indfrielse af nogle Veksler udtalt, at en Paastand om Renter fra Forfaldsdagene, hvilken Paastand støttedes paa et særligt Løfte fra Vekseldebitor, ikke kunde gøres gældende under en Vekselsag. Sagen derfor afvist, forsaavidt angik Paastanden om Renter fra Forfaldsdagene til den Dag, da Vekslerne var anmeldte i Debitors Konkursbo.

Hof. St. D. 3 Juli 1899, U. f. R. 1899 p. 831.

En udebleven Vekseldsteder tilpligtet at indfri Vekslen ved Betaling til Sagsøgeren, til hvem Vekslen var udstedt, uanset at den bar flere uoverstregede Endossementer, idet den senest efter foretaget Protest var endosseret af en Bank til en Sagfører, der mødte for Sagsøgeren og erklærede, at Endossementet var sket for at sætte ham i Stand til at indkassere Vekslen til Fordel for Sagsøgeren, til hvem den var gaaet tilbage.

Sø-Hand. D. 13 Juli 1899, U. f. R. 1899 p. 1008, Sø-Hand. T. 1899 p. 268.

En Akceptant af en trasseret Veksel, der udeblev under Sagen, dømt til at betale Vekslen til Trassenten, skønt der fandtes et uud-slettet Endossement paa Vekslen, da dette selv angav kun at være et Inkassoendossement.

Sø-Hand. D. 12 Oktbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 205.

Under en Gældskommissionssag til Betaling af en Veksel samt skadesløse Sagsomkostninger, mod hvilke Paastande Indstævnte kun havde ekseiperet, tilkendtes der Citanten skadesløse Omkostninger.

Kbh. Gældsk. D. 26 Jan. 1900, U. f. R. 1900 p. 721.

Da Udstederen af en egen Veksel under sit Navn havde tilføjet: »Nansensgade Nr. 4« (hans daværende Forretningslokale i København), maatte han ifølge Veksell. § 4 antages at bo paa det nævnte Sted og kunde derfor søges ved Sø- og Handelsretten til Betaling af Vekslen

og stævnes paa det nævnte Sted med 8 Dages Varsel, skønt han boede i Hellerup.

H. R. D. 5 Novbr. 1900, jfr. Sø-Hand. Kend. 8 Juni 1900, H. R. T. 1900 p. 450, U. f. R. 1901 p. 4, jfr. 1900 p. 770, Sø-Hand. T. 1901 p. 28, jfr. 1900 p. 211.

En Vekseldsteder frifundet under den mod ham til Vekslens Indfrielse anlagte Sag, da Veksleretten fandtes bortfaldet i Medfør af Veksell. § 43 i. f., skønt han selv kun havde paastaet Sagen afvist af nævnte Grund.

Kbh. Ov. D. 25 Juni 1900, U. f. R. 1900 p. 711.

Erklæret for urigtigt, at der under en Vekselsag var blevet nægtet Indstævnte Anstand til at føre Vidner om, at Vekselejereren, til hvem Vekslen var blevet overleveret udateret, havde dateret Vekslen med en tidligere Dag end Udstedelsesdagen, hvad der havde Betydning for Spørgsmaalet om, hvorvidt Vekslen var blevet protesteret før Forfaldsdag.

Kbh. Ov. D. 30 Juli 1900, U. f. R. 1900 p. 813.

En Sag, hvorunder Firmaet »Københavns Bluse- og Linnedfabrik« ved dets Indehavere N. P. Nielsen og J. P. Jensen søgtes til Betaling af en Veksell, udstedt af »Københavns Bluse- og Linnedfabrik N. P. Nielsen«, afvist ex officio under Indstævntes Udeblivelse, da intet var oplyst om, at Vekseldstederen var identisk med det indstævnte Firma, der til Handelsregistret var anmeldt som »Firmaet Københavns Bluse- og Linnedfabrik ved N. P. Nielsen og J. P. Jensen«.

Sø-Hand. D. 30 Aug. 1900, U. f. R. 1900 p. 941.

Under en Vekselsag tilkendtes der Citanten trods Indstævntes Protest et Beløb som Inkassationsaalær. Konklusionen affattedes saaledes, at Indstævnte tilpligtedes at betale »Sagens Omkostninger skadesløst, derunder Inkassationsaalær 60 Kr.«

Hof. St. D. 19 Novbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 112.

Skønt alt, hvad der stod paa Bagsiden af en Veksell — nemlig den oprindelige Vekselejers Endossement til en navngiven Person og dennes Kvittring for Vekslens Betaling — var udslettet med Undtagelse af den oprindelige Vekselejers Underskrift, kunde Ihænderen af Vekslen ikke anses legitimeret til at indtale denne, idet Vekslen ikke saas at være endosseret in blanco.

Kbh. Gældsk. D. 24 Aug. 1900, U. f. R. 1901 p. 230.

Antaget, at Bestemmelsen i L. 28 Maj 1880 § 9 om, at der, naar Arrest begæres i Vekselsager, i Reglen ikke maa afkræves Rekvisrenten nogen Sikkerhed, ikke kunde finde Anvendelse paa det Tilfælde, at en Tredjemand, der stod udenfor Veksellemleværendet mellem Rekvisrenten og Rekvisitus, protesterede mod, at der gjordes Arrest i nogle hos Rekvisitus forefundne Genstande, idet han gjorde gældende, at disse tilhørte ham.

Vib. Ov. D. 25 Febr. 1901, U. f. R. 1901 p. 370.

Antaget, at en Vekseldsteder ikke ved L. 28 Maj 1880 § 3 var afskaaret fra under en Vekselsag at gøre gældende, at han paa Grund af Beruselse ikke havde været mægtig til at forbinde sig ved Udstedelsen af Vekslen.

Hof. St. D. 29 April 1901, U. f. R. 1901 p. 540.

I et Tilfælde, hvor en Person dømtes til at acceptere en paa ham trukket, de non acceptatione protesteret Veksell, fandtes Dagmulkt e. O. ikke at burde anvendes som Tvangsmiddel, hvorimod det paalagdes vedkommende i Mangel af Forpligtelsens Opfyldelse at betale Veksellens Paalydende med Renter 6 pCt. p. a. fra Veksellens Forfaldsdag.

Vib. Ov. D. 3 Juni 1901, U. f. R. 1901 p. 666.

Under et Regressøgsmaal, anlagt mod Trassenten af en protesteret Veksell, blev Trassenten, der udeblev, alene dømt efter Veksell. § 46 samt til at betale Sagens Omkostninger med et af Retten fastsat Beløb, da det ikke af det fremlagte fremgik, at han af Citanten var blevet underrettet om Protesten paa den i Vekselloven foreskrevne Maade.

Hof. St. D. 20 Maj 1901, U. f. R. 1901 p. 696.

I et Tilfælde, hvor en Dom til Betaling af en Veksell med Renter og Protest- og Inkassationsomkostninger samt Sagens Omkostninger skadesløst var forældet, og hvor Domhaveren under en ny Sag havde paastaet en for hele hans Tilgodehavende efter Dommen afholdt Arrest stadfæstet og Domfældte dømt til at betale nævnte Tilgodehavende, statueredes det, at Sagen ikke var undtaget fra Forligsprøve, da den angik andet og mere end Veksellens Indfrielse, nemlig ialfald tillige den ældre Sags Omkostninger.

Vib. Ov. D. 2 Septbr. 1901, U. f. R. 1901 p. 956.

Antaget, at Anlæg af Kontrasøgsmaal ifølge L. 28 Maj 1880 § 4, Stk. 2, ikke berettiger til at fremsætte andre Indsigelser mod Veksellfordringen end de ellers efter nævnte Lov tilladte.

Hof. St. D. 14 Juli 1902, U. f. R. 1902 A p. 719.

Udtalt, at der manglede Hjemmel til at tilkende en Vekselejer Omkostningerne ved en til Sikkerhed for Vekslen foretaget Arrest skadesløst, og at der ikke under Arrestomkostninger kunde beregnes Inkassationsaalær eller Befordringsudgifter.

Hof. St. D. 20 Oktbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 23.

En Sag, som en Trassent havde anlagt mod Akceptanten (et Firma) til Indfrielse af 2 Veksler, hvilke Trassenten forklarede at have indosseret til en Bank, men igen at have maattet indfri, blev under Indstævntes Udeblivelse afvist ex officio som ikke behørig deduceret, da det under Akceptpaategningen staaende ikke lod sig læse som Indstævntes Firmavn, ligesom Endossementerne til Banken ikke var overstregede.

Sø-Hand. D. 14 Aug. 1902, U. f. R. 1903 A p. 45, Sø-Hand. T. 1902 p. 298.

Akceptanten af to Veksler, der var forfaldne, men ikke protesterede, dømt til at betale Vekslernes Beløb til en Endossent, der — efter sin Forklaring — havde faaet overgivet Vekslerne af Trassenten, efterat denne paa hans Vegne havde indfriet dem ved Betaling til den sidste Endossatar, og som derpaa havde overstreget alle Endossementerne (undtagen Endossementet fra Trassenten til ham) samt den sidste Endossatars paategnede Kvittering — idet det erklæredes for uden Betydning for Sagen, hvorledes Forholdet maatte have været mellem Trassenten og Akceptanten, og hvorledes det iøvrigt maatte forholde sig med den ikke af Akceptanten foretagne Indfrielse af Vekslerne.

Sø-Hand. D. 9 Oktbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 85, Sø-Hand. T. 1902 p. 362.

En Person, som var indstævnet til at indfri en paa Aug. Jensen trukket og med Navnet Aug. F. Jensen akcepteret Veksel, om hvem det i Stævningen — i hvilken han benævnedes Aug. Jensen — hed, at det var ham, der havde akcepteret Vekselen under Navnet Aug. F. Jensen, og hvis i Stævningen opgivne Bolig var en anden end den i Vekselen opgivne, dømtes under sin Udeblivelse efter Citantens Paa-stand.

Sø-Hand. D. 6 Novbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 217, Sø-Hand. T. 1902 p. 378.

I et Tilfælde, hvor en Endossent, der udeblev, dømtes efter Veksell. § 46, tilkendtes Sagens Omkostninger kun Citanten med et bestemt Beløb.

Kbh. Gældsk. D. 12 Jan. 1903, U. f. R. 1903 A p. 591.

En Vekselsag afvist, da vedkommende Dokument ikke efter tysk Ret — der var anvendelig — var gyldigt som Veksel.

Kbh. Ov. D. 31 Aug. 1903, U. f. R. 1904 A p. 26.

En Vekselsag, der var anlagt af en Bank imod Akceptanten af en in blanco endosseret, hos Banken betalbar Veksel til dennes Indfrielse, afvist under Indstævntes Udeblivelse, da det ikke var dokumenteret, at behørig Protest de non solutione i Overensstemmelse med Veksell. § 43, sidste Pkt., var optaget, og det saaledes ikke var godtgjort, at Vekselretten imod Indstævnte var bevaret.

Hof. St. D. 31 Aug. 1903, U. f. R. 1904 A p. 27.

Den Omstændighed, at Sagen er en Vekselsag, kan ikke afskære Indstævnte fra, efterat den passerede særskilte Behandling af Sagens Formalitet er sluttet, at faa Anstand til at give Tilsvar i Realiteten.

Sø-Hand. Kend. 27 Aug. 1903, U. f. R. 1904 A p. 130, Sø-Hand. T. 1903 p. 319.

En af den til en Veksels Indfrielse sagsøgte Akceptant fremsat Indsigelse, at han for Beløbet havde akcepteret en ny Veksel, fandtes

ikke ved L. 28 Maj 1880 at være udelukket fra at komme i Betragtning, da den gik ud paa, at den paastævnte Veksel var indfriet.

Sø-Hand. D. 27 Aug. 1903, U. f. R. 1904 A p. 132, Sø-Hand. T. 1903 p. 321.

Udstederen af en 3 Maaneders egen Veksel, paa hvis Fod var skrevet »Betalt ved Københavns Grundejerbank«, blev under sin Udeblivelse frifundet under en Sag, som Vekseltageren efterat have indfriet Vekslen i nævnte Bank, til hvem den var endosseret, havde anlagt imod ham til Vekslens Indfrielse, da Vekslen, der var udstedt i København, maatte betragtes som domicilieret og Protest de non solutione ikke, jfr. Veksell. § 43, var foretaget hos Banken.

Hof. St. D. 8 Febr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 429.

En Vekselejer, der for Underretten havde støttet sin Paastand om Vekslens Betaling paa Veksell. § 93, fandtes efter hele Underretsprocedurens Beskaffenhed ikke afskaaret fra under Appellen at gøre Vekselretten gældende. Appelsagens Omkostninger ophævedes.

Kbh. Ov. D. 22 Febr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 440.

En udebleven Vekselsakceptant, der af Trassenten var sagsøgt til Vekslens Indfrielse, frifundet, da Vekslen bar forskellige uudslettede Endossementer, og da Citanten, der end ikke havde assereret, at han havde indfriet Vekslen, saaledes ikke var legitimeret til at kræve den betalt.

Hof. St. D. 13. Juni 1904, U. f. R. 1904 A p. 564.

En Sag, hvorunder Indstævnte, der udeblev, søgtes til Indfrielse af en af ham i København udstedt egen Veksel, stor 60 Kr., betalbar ved Fyns Diskontokasse, samt til Betaling af 3 Kr. 45 Øre i Protestomkostninger m. m. og 10 Kr. 68 Øre for Udlæg og Diskonto, afvist for de to førstnævnte Beløbs Vedkommende, da det ikke saas, for hvem eller paa hvilket Sted den foretagne Protest var sket.

Kbh. Gældsk. D. 16 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 589.

En Vekselsag afvist under Indstævntes Udeblivelse, da Oplysning om Indstævntes Bopæl ikke forelaa, og det herefter ikke kunde ses, om Sagen var anlagt ved rette Værneting, og om der ved Stævningens Forkyndelse, der var sket paa Indstævntes Forretningslokale en Uge før Sagen faldt i Rette, var givet Indstævnte behørigt Varsel.

Hof. St. D. 22 Aug. 1904, U. f. R. 1904 A p. 730.

En af en til Betaling af en Veksel sagsøgt Akceptant nedlagt Afvisningspaastand, der støttedes paa, at han havde opgivet sin Bopæl i København og taget Bopæl i Skovshoved, forkastedes allerede af den Grund, at der paa Vekslen ved Indstævntes Navn fandtes Stedbetegnelsen »Dybbølsgade 25, København«, og at Indstævnte derfor ifølge Veksell. § 4 havde maattet antages at bo der.

Hof. St. Kend. 24 Oktbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 127.

Da en indstævnt Vekselsakceptant, der, efterat hans Afvisningspaastand efter en særlig Formalitetsprocedure var forkastet, var ude-

blevet uden at ytre sig i Realiteten eller nedlægge Realitetspaastand, gaves der Dom efter Citantens Paastand.

Hof. St. D. 5 Decbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 147.

En Checkudsteders Indsigelse mod at betale en ikke honoreret Check, støttet paa, at Checken var Betaling for en ikke stedfundet Levering, forkastet i Henhold til L. 23 April 1897 § 15, Stk. 1, jfr. L. 28 Maj 1880 § 3.

Hof. St. D. 17 April 1905, U. f. R. 1905 A p. 542.

Da en Veksler bar Citantens ikke udslettede Endossement til en Bank, kunde han ikke anses som Vekselejer. Indstævnte, der udeblev, frifandtes derfor.

Hof. St. D. 24 Juli 1905, U. f. R. 1906 A p. 67.

Indstævnte, der udeblev, dømt til at betale en af ham udstedt egen Veksler, skønt denne var forsynet med Citantens uoverstregede Endossement til en Tredjemand — da det i Stævningen var gjort gældende, at Vekslen var indfriet af Citanten.

Hof. St. D. 11 Decbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 356.

En Vekselsag afvist, da Vekslen var akcepteret af »Elvin Ottosson«, medens Indstævnte, der udeblev, i Stævningen benævnedes »Elvin Ottosson«.

Kbh. Gældsk. D. 9 April 1906, U. f. R. 1906 A p. 867.

V. Vekslers Præskription.

Antaget, at en Bank, som havde diskonteret en af en Købmand trukket, af en Gaardejer akcepteret og af Købmanden in blanco endosseret Veksler, men som havde undladt at foretage Protest de non solutione, og som først ca. 6 Maaneder efter Vekslerens Forfaldstid havde indledet Retsforfølgning mod Gaardejeren, der nu viste sig ude af Stand til at betale noget, herved havde forringet den Stilling, som Købmanden vilde have haft overfor Gaardejeren, saafremt disse Skridt var foretagne i Tide, saaledes, at Banken ikke paa Veksell. § 93 kunde støtte noget Krav overfor Købmanden, skønt denne ved Diskonteringen havde faaet Fyldestgørelse for en Fordring paa Gaardejeren.

H. R. D. 6 Jan. 1899, jfr. Vib. Ov. D. 15 Marts 1897, H. R. T. 1898 p. 638, U. f. R. 1899 p. 290, jfr. 1897 p. 415.

Et Søgsmaal om Betaling af en Veksler, der maatte antages at støttes paa Veksell. § 93, afvist paa Grund af manglende Forligsmægling.

Kbh. Gældsk. D. 27 Septbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 148.

En Mand havde endosseret en Veksler efter Anmodning af Trassenten, for at denne kunde faa Vekslen diskonteret. Statueret under en Sag, anlagt af Endossenten, som havde maattet indfri Vekslen, i Henhold til Veksell. § 93, at da Vekslen af Trassenten var trukket

paa Akceptanten til Dækning af Trassentens Tilgodehavende hos Akceptanten, maatte Vekslen anses diskonteret i Akceptantens Interesse, saaledes at den endelige Dækningspligt maatte paahvile denne.

Vib. Ov. D. 6 Novbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 89.

Endvidere statueret, at medens det maatte blive uden Indflydelse paa Endossentens Krav paa Akceptanten, at denne i Stedet for at indfri Vekslen havde indgaaet nye Vekselengagements med Trassenten, maatte Akceptanten være frigjort overfor Endossenten derved, at han — som troede, at Trassenten selv havde indfriet Vekslen — efter Vekslens Præskription efter Overenskomst med Trassentens Konkursbo havde afgjort sin Skyld til Trassenten ved at betale 25 pCt. af den Debetsaldo, som Trassentens Bøger udviste, og som var fremkommet derved, at Vekselbeløbet var debiteret ham.

ibid.

En Indstævnt, som søgtes til Betaling af en af ham til Citanten udstedt egen Veksel, men udeblev, frifandtes, da Vekslen ifølge Veksell. § 77 var præskriberet, og da Citanten ikke havde paaberaabt sig nogen Retsgrund til, at Indstævnte dog skulde være forpligtet til at betale dens Paalydende.

Kbh. Gældsk. D. 23 Oktbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 181.

En under en Vekseldebitors Fraværelse paa hans Bopæl stedfundet Arrestforretning og en ham samtidig til Retsprotokollen givet Tilsigelse efter Konkursl. § 167 til at møde Dagen efter paa Fogedkontoret — med hvilken Tilsigelse hans Sagfører saas at være blevet bekendt senest sidstnævnte Dag — fandtes i Henhold til Veksell. § 80 at have afbrudt en Vekslers Præskription.

Hof. St. D. 3 Juni 1901, U. f. R. 1901 p. 716.

Indstævnte, der søgtes til at betale det Beløb, hvorpaa to af ham til Citanten udstedte, præskriberede Veksler lød, frifandtes, da Citanten, hvem Bevisbyrden efter alt foreliggende maatte paahvile, ikke havde godtgjort, at der tilkom ham noget Krav, som han kunde gøre gældende efter Veksell. § 93.

H. R. D. 4 Juni 1902, jfr. Hof. St. D. 28 Maj 1900, H. R. T. 1902 p. 181, U. f. R. 1902 B p. 186.

En Endossent, der søgtes principalt til Betaling af en præskriberet Vekslers Paalydende efter Veksell. § 93 og subsidiært, fordi han havde staaet del credere for de Varer, for hvis Købesum Vekslen var trukket, frifandtes, da han ikke var blevet beriget ved Vekselrettens Bortfald, og da det ældre Skyldforhold, som havde foranlediget Vekselforholdet, efter Vekselkravets Forældelse alene kunde komme i Betragtning som Bevis for Kravet efter § 93.

Kbh. Gældsk. D. 16 Febr. 1903, U. f. R. 1903 A p. 594.

I et Tilfælde, hvor nogle af A. i Warschau til Ordre B. i Triest

paa C. i Triest trukne og af denne akcepterede Veksler var forældede, fandtes Spørgsmaalet, om B. havde noget Berigelseskrav mod C., at maatte afgøres efter dansk Ret, da C. længe, før Forældelsen indtraadte, havde taget fast Ophold i Danmark.

Sø-Hand. D. 5 Marts 1903, U. f. R. 1903 A p. 639, Sø-Hand. T. 1903 p. 89.

Efter alt foreliggende blev C. i Henhold til Veksell. § 93 dømt til at betale B. den Sum, Vekslerne lød paa.

ibid.

En Citant, der som Endossent paa en til ham d. 10 Jan. 1890 udstedt egen Veksel havde indfriet denne, fandtes ikke at have bevist, at Udstederen ved Veksels Prækription var blevet beriget med dens Paalydende.

Hof. St. D. 27 Juli 1903, U. f. R. 1903 A p. 797.

En Vekselejeres Vekslerret overfor Endossenten fundet at være gaaet tabt, fordi den i Sagen imod Endossenten udtagne offentlige Stævnings Kundgørelse paa lovbefalet Maade ikke var fuldført inden Udløbet af 6 Maaneders Dagen efter Veksels Forfaldsdag.

Kbh. Ov. D. 28 Septbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 56.

Veksleretten overfor Trassenten af en d. 5 Maj 1902 betalbar Veksel anset præskriberet efter Veksell. § 78, da Sag til Veksels Indfrielse først var anlagt d. 5 Febr. 1903, og da der af et Brev af 6 Maj 1902, hvori Trassenten anmodede Vekselejeren om at lade Vekslen blive liggende til d. 20 s. M., hverken kunde udledes, at Trassenten havde givet Afkald paa Prækriptionsindsigelsen, eller at han havde paataget sig en af Vekselforpligtelsen uafhængig almindelig Gældsforpligtelse.

Kbh. Gældsk. D. 14 Decbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 252.

En Sag, som en Endossent, der havde indfriet en d. 20 Marts 1902 udstedt 3 Maaneders Veksel, havde anlagt imod en tidligere Endossent til Veksels Indfrielse, og som var paabegyndt d. 20 Novbr. 1903, afvist ex officio paa Grund af manglende Forligsmægling, idet Sagsøgeren havde indfriet Vekslen inden d. 15 Juli 1902 og hans Regresfordring overfor Indstævnte saaledes var præskriberet efter Veksell. § 79.

Hof. St. D. 4 Jan. 1904, U. f. R. 1904 A p. 407.

Trassenten antoges ikke at hæfte overfor Vekselejeren ifølge Veksell. § 93, da han gennem Vekslen kun havde opnaaet Betaling for Varer, leverede til Akceptanten, hvortil kom, at det ikke var tilstrækkelig godtgjort, at den nu fallerede Akceptant ikke havde kunnet betale Vekslen, hvis denne var blevet præsenteret ham i rette Tid.

Sø-Hand. D. 25 Maj 1905, U. f. R. 1906 A p. 109, Sø-Hand. T. 1905 p. 282.

Berigelseskrav efter Veksell. § 93 nægtet overfor en Akceptant af en Veksler, da Akceptanten gjorde gældende kun at have akcepteret som Forudbetaling for Varer og aldrig at have faaet disse, og da denne Forklaring ikke var modbevist.

Sø-Hand. D. 8 Febr. 1906, U. f. R. 1906 A p. 792, Sø-Hand. T. 1906 p. 162.

Vidner.

I. Inhabile Vidner m. H. t. Sinceriteten. Protest mod saadanne Vidners Førelse og deres Vidnepligt.

En i Sverrig født Mand, som i 1859 var blevet straffet her i Landet for Tyveri med Fængsel paa Vand og Brød, og som siden havde opholdt sig her og ikke senere var straffet, men som ikke havde erhvervet Æresoprejsning, blev i Henhold til L. 13 April 1894 anset som fuldgyldigt Vidne.

Krim. D. 10 Novbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 907.

II. Inhabile Vidner paa Grund af Villighedsforhold eller fjendtligt Forhold (herunder Pl. 16 Septbr. 1778). Protest imod saadanne Vidners Førelse og deres Vidnepligt.

En Tjenestekarl, der som Fuldmægtig for en Detaillist til Forligsprotokollen havde ratihaberet et mellem Detaillisten og Karlens Husbond indgaaet Forlig, anset pligtig under en til Ophævelse af et paa Grundlag af Forliget foretaget Udlæg anlagt Sag at afgive Forklaring om Tidspunktet for og Fremgangsmaaden ved Ratihabitionen, da Fritagelse herfor hverken fulgte af Fr. 10 Juli 1795 § 41 eller af D. L. 1—13—16.

Vib. Ov. D. 28 Juni 1897, U. f. R. 1897 p. 764.

Udtalt, at et Firmas Kasserer, der var Prokurist i Forretningen, lønnet med Provision og Søn af Forretningens Indehaver, samt Firmets Bogholder — der begge havde forklaret, at nogle fremlagte Kvitteringer var udleverede ved en Føjtagelse — ikke var ganske uvillige Vidner.

Sø-Hand. D. 4 Marts 1897, U. f. R. 1897 p. 864, Sø-Hand. T. 1897 p. 184.

En Søns Protest imod at afgive Vidneforklaring vedrørende Gæld, der paastodes stiftet af hans afdøde Moder og nu indtaltes hos hans i uskiftet Bo hensiddende Fader, ikke taget til Følge, forsaavidt den støttedes paa hans Slægtskab til Moderen, der ikke var Part i Sagen.

Hof. St. Vidnek. Kend. 12 Juli 1897, U. f. R. 1898 p. 162.

Udtalt, at en Mands Vidneforklaring om, at ikke han, men hans Broder var Køber af en Hest, ifølge D. L. 1—13—16 vel ikke havde Beviskraft som Vidneforklaring, men at den havde Betydning som indeholdende Vidnets Erkendelse af, at han ikke havde noget Krav paa

Sælgeren i Anledning af dennes formentlige Misligholdelse af Handelen. Sælgeren fandtes derfor at mangle berettiget Interesse i at protestere imod, at Broderen optraadte som Sagsøger i en Sag om Handelens Tilbagegang.

Hof. St. D. 27 Febr. 1899, U. f. R. 1899 p. 418.

Under en Sag, som en Handlende havde anlagt mod en Kommissionær, der havde solgt en slagtet Orne for ham, til Betaling for Ornen, fandtes Kommissionærens Kusk og Køberen af Ornen i det væsentlige at maatte betragtes som fuldgyldige Vidner angaaende Flæskets Tilstand.

Sø-Hand. D. 17 Maj 1900, U. f. R. 1900 p. 741, Sø-Hand. T. 1900 p. 169.

En Bogholder hos en Garver, der havde vidnet til Fordel for sin Principal under en af denne anlagt Sag, fandtes ikke inhabil som Vidne.

Vib. Ov. D. 28 Jan. 1901, U. f. R. 1901 p. 365.

Under en Injuriesag tillagt tvende Vidners Forklaringer om de brugte Injurier fuld Beviskraft, uanset at Vidnerne havde anlagt lignende Sager imod Indklagede, idet disse Sager af Vidnerne var begærede hævdede som forligte, og idet Indklagede ikke iøvrigt havde godtgjort, at Vidnerne nærede fjendtlige Følelser mod ham, hvilket de gennem Klagerens Sagfører havde erklæret ikke at gøre.

Krim. D. 10 Juni 1905, U. f. R. 1905 A p. 710.

En Mand, der søgte Skilsmiddom, indstævnedes sin Hustrus Moder som Vidne til Oplysning om, hvorvidt Datteren før sit Giftermaal havde staaet i usædeligt Forhold til forskellige Mandspersoner, og hvem der maatte antages at være Fader til et af Datteren i dennes Ægteskab født Barn. En af Moderen fremsat Protest mod at besvare disse Spørgsmaal forkastedes under Paaberaabelse af Slutningsbestemmelsen i D. L. 1—13—16. (Dissens).

Vib. Ov. D. 6 Novbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 174.

Pl. 16 Septbr. 1778 fundet anvendelig i et Tilfælde, hvor en Hustru — der levede i sædvanligt Formuefællesskab med sin Mand, men ikke samlevede med ham — var stævnet til som Vidne at forklare om hans Forhold til hende og i hans Ægteskab, alt til Oplysning i en af ham mod Vidnecitanten anlagt Injuriesag.

Hof. St. Vidnek. Kend. 22 Septbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 398.

Udtalt af Overretten i en Tyendesag, at den af Sagsøgerens Hustru afgivne Vidneforklaring om, at Modparten var blevet fæstet af hendes Mand, som Følge af Bestemmelserne i Pl. 16 Septbr. 1778 maatte lades ude af Betragtning, hvorhos det misbilligedes, at Underrettsdommeren havde ladet hende bekræfte sin Vidneforklaring med Ed.

Vib. Ov. D. 6 Aug. 1906, U. f. R. 1906 A p. 927.

III. Inhabile Vidner paa Grund af egen Interesse og særlig paa Grund af deres Forhold til Sagen. Protest mod saadanne Vidners Førelse og deres Vidnepligt.

En Mand A., der havde udlejet Jagtretten paa sin Ejendom til B. og derefter havde solgt Ejendommen til C., blev — under en af C. mod B. angaaende ulovlig Jagt anlagt Sag — paa Grund af egen Interesse anset som inhabilt Vidne ialfald m. H. t. Spørgsmaalet, om han inden Salget havde underrettet C. om Lejemaalet.

Vib. Ov. D. 4 Jan. 1897, U. f. R. 1897 p. 391.

En Søns Protest imod at afgive Vidneforklaring vedrørende Gæld, der skulde være stiftet af hans afdøde Moder og nu indtaltes hos hans i uskiftet Bo hensiddende Fader, ikke taget til Følge, idet Vidnet, skønt Arving i Moderens uskiftede Bo, ikke kunde siges at have aktuel Interesse i Sagen, og idet Protesten heller ikke kunde støttes paa Vidnets Slægtskab til Moderen, der ikke var Part i Sagen.

Hof. St. Vidnek. Kend. 12 Juli 1897, U. f. R. 1898 p. 162.

En Protest imod, at et nuværende Medlem af en Sparekasses Bestyrelse førtes som Vidne under en Sag imod Sparekassen til Betaling af et formentlig deri indestaaende Beløb, forkastet, da Vidnets nævnte Stilling ikke medførte et saadant Forhold til Sagen, at den kunde gøres afhængig af hans Partsed, og da heller ikke hans paa-staaede personlige Interesse i Sagen kunde begrunde Protesten.

Kbh. Ov. D. 18 April 1898, U. f. R. 1898 p. 505.

En Mejeribestyrer, der havde sagsøgt et Andelsmejeris Bestyrelse til Erstatning paa Grund af hans formentlig ulovlige Afskedigelse, protesterede mod Afhøringen af et Vidne, fordi dette efter Sagens Anlæg var valgt til Medlem af Mejeriets Bestyrelse. Protesten forkastet, idet der ikke kunde være Spørgsmaal om at gøre Sagen afhængig af nævnte Bestyrelsesmedlems Partsed.

Kbh. Ov. D. 12 Septbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 825.

Under en Sag, der var anlagt imod en Industri- og Haandværkerforening til Betaling af Arkitekthonorar, udtaltes det, at efter Vidnets hele Stilling til Sagen kunde der ikke tages Hensyn til en Vidneforklaring, der var afgivet af Foreningens Formand om Forhandlinger med Arkitekten paa et Foreningsmøde.

H. R. D. 18 Maj 1899, jfr. Vib. Ov. D. 13 Decbr. 1897, H. R. T. 1899 p. 167, U. f. R. 1899 p. 612.

To under det nævnte Møde tilstedeværende Bestyrelsesmedlemmer, der var udtraadte af Bestyrelsen efter Sagens Foretagelse ved Forligskommissionen, men inden dens Inkamination, ikke ansete som fuldgyldige Vidner.

ibid.

I et Tilfælde, hvor en Viktualiehandlerske, der til en Dame A. og

en Mand B. i Forening havde overdraget sin Forretning imod et fuldt betalt Vederlag, af A. sagsøgte til Erstatning, fordi hun skulde have brudt et Løfte om ikke i Nærheden at etablere en Forretning af samme Slags, hvilket havde bevirket, at Sagsøgerinden havde maattet standse den købte Forretning, udtaltes det, at B. og hans Hustru ikke kunde anses som fuldt habile Vidner.

H. R. D. 16 Oktbr. 1899, jfr. Kbh. Ov. D. 25 Juli 1898, H. R. T. 1899 p. 345, U. f. R. 1899 p. 929.

Under en Sag, som en Handlende havde anlagt mod en Kommissionær, der havde solgt en slagtet Orne for ham, til Betaling for Ornen, fandtes Kommissionærens Kusk og Køberen af Ornen i det væsentlige at maatte betragtes som fuldgyldige Vidner angaaende Flæskets Tilstand.

Sø-Hand. D. 17 Maj 1900, U. f. R. 1900 p. 741, Sø-Hand. T. 1900 p. 169.

Under en Vidnesag, der var inkamineret af en Mand til Oplysning i en Skilsmisssag, som han agtede at anlægge mod sin fraseparerede Hustru, blev et Vidne tilpligtet at besvare det Spørgsmaal, om det havde haft Samleje med den nævnte Kone, da Vidnet ikke havde godtgjort Tilstedeværelsen af noget Forhold, som kunde fritage det for at besvare Spørgsmaalet.

Hof. St. Vidnek. Kend. 26 Febr. 1900, U. f. R. 1901 p. 248.

En gift Mand, der som Vidne i en Skilsmisssag mod Fru A. havde forklaret, at han havde haft Samleje med en Dame, der var blevet ham forestillet som Fru A., fritoges for at beedige sin Forklaring, fordi denne for Vidnet som gift Mand var forbundet med Strafansvar. Udtalt, at Vidnet ej ved tidligere Udtalelser om at være villig til at beedige Forklaringen kunde være afskaaret fra nu at vægre sig herved.

Hof. St. Vidnek. Kend. 9 April 1900, U. f. R. 1901 p. 248.

Nogle Vidner, der førtes til Oplysning i en privat Politisag om Straf for formentlig uberettiget Fiskeri i en Sø, tilpligtedes at besvare de stillede Spørgsmaal, om og hvormeget de Indklagede havde fisket i Søen, skønt de paa samme Maade som de Indklagede mente sig berettigede til at fiske i Søen og selv havde deltaget i Fiskeriet ved den ene af de omspurgte Lejligheder, da Spørgsmaalene ikke vedrørte Retten til Fiskeri, og da Klageren havde frafaldet at gøre Ansvar gældende mod dem og derhos Fristen til Paatale til Strafansvar var udløbet i Forhold til dem.

Kbh. Ov. D. 3 Juni 1901, U. f. R. 1901 p. 722.

Et Vidne, der havde besvaret Spørgsmaal, som tilsigtede at tilvejebringe Bevis for vedkommende Citants Krav paa Salær for Medvirkning ved Købet af en Ejendom, fandtes berettiget til at vægre sig ved at beedige sin Forklaring, da det maatte antages, at Vidnet

havde købt Ejendommen i Forening med Indstævnte, og det herefter ikke var uantageligt, at Vidnet eventuelt vilde være pligtigt at deltage i Betalingen af Salæret.

Vib. Ov. D. 28 Oktbr. 1901, U. f. R. 1901 p. 983.

En Person N. N., som til Firmaregistret i København var anmeldt som Indehaver af Firmaet »Det oversøiske Kompagnis Filial ved N. N.«, hvilket Firma sagdes med N. N. som Bestyrer at være en Filial af et i Norge bestaaende Aktieselskab »Det oversøiske Kompagni«, fandtes at maatte betragtes som personlig Part i en mod det nævnte københavnske Firma anlagt Sag. Mod Modpartens Protest kunde der derfor ikke gives ham Adgang til personlig at afgive Forklaring i Sagen.

Sø-Hand. Kend. 1 Juli 1901, U. f. R. 1902 A p. 29, Sø-Hand. T. 1901 p. 311.

En af Indstævnte fremsat Begæring om Hof- og Stadsrettens Medvirkning til at faa nogle navngivne svenske Mænd, der udgjorde Bestyrelsen for det som Citanter optrædende Aktiebolag, afhørte som Vidner i Stockholm, mod Citanternes Protest ikke taget til Følge efter den Stilling, Mændene indtog til Sagen, og efter Beskaffenheden af de Forhold, der ved Vidneførslen søgtes oplyst.

Hof. St. Kend. 17 Febr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 427.

Nogle Personer fandtes mod deres Protest ikke at kunne tilpligtes at besvare nogle til dem rettede Vidnespørgsmaal til Oplysning under en Disput i et Konkursbo, da de, omend ikke formelt Parter i Disputen, var saaledes interesserede deri, at de ikke kunde være pligtige at afgive Vidneforklaring, idet Disputen drejede sig om, hvorvidt et Parti Mursten, som Boet vægrede sig ved at udlevere, var solgt af Fallenten til et Aktieselskab eller i Virkeligheden kun var givet som Sikkerhed for et Fallenten gennem de nævnte Personer ydet Laan.

Sø-Hand. Kend. 1 Maj 1902, U. f. R. 1902 A p. 675, Sø-Hand. T. 1902 p. 231.

Udtalt, at den Omstændighed, at et indstævnet Vidne mulig havde Interesse i Udfaldet af den mellem Parterne i Vidnesagen verserende Hovedsag, ikke kunde berettigede Vidneindstævnte til at protestere mod Vidnets Førelse.

Hof. St. Vidnek. Kend. 12 Maj 1902, U. f. R. 1903 A p. 171.

En Fallents Vidneforklaring om at have givet en Vognmand, der havde laant ham Penge til Udførelsen af en Entreprise, mundtlig Transport paa den hos Værksherren i Behold værende Entreprisum anset uden bevisende Betydning under en Disput i Konkursboet, hvorunder Vognmanden paastod forlods Dækning af nævnte Sum.

Hof. St. Skiftekt. Decis. 29 Jan. 1903, U. f. R. 1904 A p. 253.

En Sagfører, der under en Tingsvidnesag havde forklaret, at Citanten i Hovedsagen, for hvem han udførte Sagen, ikke havde bemyn-

diget ham til at underskrive noget paa hans Vegne, ikke anset pligtig som Vidne at besvare det Spørgsmaal, om han havde undertegnet Forligsklagen i Hovedsagen med Citantens Navn, da han, saafremt en saadan Underskrift havde fundet Sted, vilde være udsat for retsligt Ansvar.

Vib. Ov. D. 1 Febr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 370.

Udtalt, at Vidnesbyrd, afgivne af Medlemmer af et Sogneraad, som var sagsøgt til at fjerne en paa Gadejord opført Tilbygning til Skolen, ikke ganske kunde lades ude af Betragtning.

Vib. Ov. D. 1 Aug. 1904, U. f. R. 1905 A p. 32.

En paa egen Interesse støttet Protest fra et Vidne mod dets Afhøring ikke taget til Følge, da det først ved hvert enkelt Spørgsmaal kunde afgøres, om Vidnet med Føje kunde protestere mod dets Besvarelse.

Sø-Hand. Kend. 26 Oktbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 102, Sø-Hand. T. 1905 p. 4.

Udtalt, at et umyndiggjort Vidnes mulige Interesse i Hovedsagen ikke kunde give Vidnets Værge Beføjelse til at protestere mod dets Afhøring.

Hof. St. Vidnek. Kend. 25 Juli 1904, U. f. R. 1905 A p. 248.

Antaget, at det ikke kunde paalægges en Kvinde at afgive Vidneforklaring om, hvorvidt hun havde bedrevet Utugt med en gift Mand, selv om den bekræftende Besvarelse ikke maatte kunne paadrage hende Strafansvar.

Hof. St. Vidnek. Kend. 3 Oktbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 250.

Nogle ugifte Mandspersoner fandtes i Medfør af Grundsætningen i D. L. 1—13—17 ikke pligtige at besvare nogle dem forelagte Vidnespørgsmaal om, hvorvidt de havde haft legemlig Omgang med en gift Kone, hvilke Spørgsmaal bl. a. kunde faa Betydning for dem under en eventuel Paternitetssag.

Vib. Ov. D. 6 Novbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 174.

En ugift Kvinde ikke fundet pligtig at besvare nogle til hende rettede Vidnespørgsmaal, der gik ud paa at faa oplyst, hvorvidt hun havde staaet i kønsligt Forhold til en navngiven gift Mand, eller om hun havde født et eller flere Børn.

Vib. Ov. D. 5 Febr. 1906, U. f. R. 1906 A p. 411.

IV. Inkompetente Vidner. Protest imod saadanne Vidners Førelse og deres Vidnepligt.

En som Vidne indstævnet Folketingsmands Protest imod at besvare nogle Vidnespørgsmaal taget til Følge, forsaavidt Besvarelsen

maatte vedrøre Vidnets fortrolige Forhandlinger med andre Rigsdagsmænd angaaende de Rigsdagen foreliggende Sager.

Hof. St. Vidnek. Kend. 8 Febr. 1897, U. f. R. 1898 p. 161.

Et Vidnes Protest imod at afgive Forklaring, støttet paa, at Vidnet ved at besvare Spørgsmaalene nødvendig maatte komme ind paa, hvad Indstævnte i sin Tid havde betroet Vidnet som daværende Fuldmægtig hos Indstævntes Sagfører, taget til Følge som hjemlet ved Grundsætningen i Fr. 19 Juli 1793.

Hof. St. Vidnek. Kend. 9 Aug. 1897, U. f. R. 1898 p. 164.

Antaget, at Fr. 10 Juli 1795 § 41 ikke fritog Formanden for Københavns Forligskommission, der agtedes afhørt som Vidne om nogle under en Forligsmægling formentlig fremførte Injurier, for at møde og afgive Vidneforklaring.

Krim. Kend. 18 Maj 1898, U. f. R. 1898 p. 877.

I et Tilfælde, hvor en dansk Marineofficer var stævnet til at afgive Vidneforklaring til Oplysning om et Sammenstød, som havde fundet Sted mellem en norsk Skonnert og et russisk Orlogsskib, paa hvilket Vidnet da havde været ombord som Officer i russisk Tjeneste, forkastedes hans Protest mod overhovedet at vidne i Sagen — hvilken Protest støttedes paa, at dette vilde stride mod hans Pligter som forhenværende russisk Officer — da der ikke forelaa noget om, at den russiske Rets Regler paa dette Omraade var forskellige fra de her gældende, og da det efter disse alene var forbudt en Embedsmand at udtale sig om, hvad han havde erfaret i Embedsmedfør og som Embedshemmelighed.

Sø-Hand. Kend. 6 Juni 1900, jfr. H. R. D. 30 Oktbr. 1900, H. R. T. 1900 p. 429, U. f. R. 1900 p. 764, jfr. p. 894, Sø-Hand. T. 1900 p. 202, jfr. 1901 p. 28.

Udtalt, at det stred mod det nævnte Vidnes Embedspligt at besvare det Spørgsmaal, om Vidnet efter Sammenstødet var fremkommet med noget Tilbud fra det russiske Orlogsskibs Chef om Erstatning til det norske Skib, og hvad der var blevet svaret derpaa.

ibid.

En Herredsfuldmægtig ikke anset pligtig at afgive Vidneforklaring til Oplysning under en privat Politisag om Overtrædelse af Strfl. § 200, da han ikke havde andet Kendskab til det omspurgte, end hvad han i sin Egenskab af Herredsfuldmægtig havde erfaret ved Indklagedes Anmeldelse om en af den formentlig overfaldne Person begaaet, offentlig Paatale undergivet Politiforseelse.

Kbh. Ov. D. 8 Oktbr. 1900, U. f. R. 1900 p. 955.

En Sognepræst ikke anset pligtig til under en civil Sag at lade sig føre som Vidne om, hvad der var betroet ham under Samtaler, han som Sjælesørger havde haft dels med Citanten i Sagen, dels med

Indstævnte. Ikke fundet at kunne komme i Betragtning herimod, at Indstævnte for sit Vedkommende havde givet Samtykke til Vidneførselen — et Samtykke, som Citanten derimod havde vægret sig ved at give for sit Vedkommende.

Vib. Ov. D. 29 April 1901, U. f. R. 1901 p. 645.

Antaget, at en Sagfører ifølge Fr. 19 Juli 1793 ikke kunde føres som Vidne om, hvad der var Meningen med en af ham affattet Deklaration, da han ikke kunde oplyse dette uden at krænke den Fortrolighed, der var vist ham af en Person, som havde konsulert ham i Anledning af en eventuel Proces, og uanset at han ikke længere var nævnte Persons Sagfører, at hin Proces afværgedes ved Deklarationens Udstedelse, og at nævnte Person ikke stod som Part i den nu foreliggende Retssag.

Sø-Hand. Kend. 2 Maj 1901, U. f. R. 1901 p. 807.

En Læges Protest mod som Vidne under en af en Ægtemand anlagt Skilsmisssag at afgive Forklaring om, hvorvidt han ved Lægeundersøgelse af Hustruen havde befundet, at hun led af en Sygdom af syfilitisk Natur, forkastet.

Vib. Ov. D. 27 Jan. 1902, U. f. R. 1902 A p. 348.

Den Lægerne ved Fr. 4 Decbr. 1672 § 24 paalagte Tavshedspligt medfører ingen Indskrænkning i den almindelige Vidnepligt. En Hospitalslæge tilpligtet som Vidne at forklare, hvad han vidste om Indholdet af hans Hospitals Sygejournal for en Patients Vedkommende, dog at det paa Foranledning af Vidnecitanten tillodes ham i Stedet derfor at fremlægge en Afskrift af de paagældende Partier af Journalen.

H. R. D. 6 Novbr. 1903, jfr. Hof. St. Vidnek. Kend. 29 Septbr. 1902, H. R. T. 1903 p. 379, U. f. R. 1904 B p. 22, jfr. 1903 A p. 172.

En autoriseret Notarialfuldmægtig, der paa et Testamente notarialiter havde attesteret, at Testator ved Underskrivningen skønnedes at være sin Fornuft fuldkommen mægtig, ikke fundet pligtig at besvare Vidnespørgsmaal, der sigtede til at oplyse, at hans Attestation og Skøn ikke var paalidelige.

Vib. Ov. D. 10 Oktbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 72.

V. Genstanden for Vidnebevis. Vidnebevisets Betydning og Gyldighed.

Spørgsmaal, om der ved to Kontorbetjentes bestemte Vidneforklaringer om Indholdet af en imellem deres Principal og en Gaardejer ført Samtale var tilvejebragt fuldt Bevis eller vis Formodning for Rigtigheden af Principalens i sig usandsynlige Fremstilling om Samtalens Indhold. Dette i Mangel af særlige Oplysninger ikke antaget, da Døren mellem det Værelse, hvori Samtalen førtes, og det, hvori Vidnerne opholdt sig, havde været lukket.

H. R. D. 23 Decbr. 1897, jfr. Vib. Ov. D. 15 Febr. 1897, H. R. T. 1897 p. 712, U. f. R. 1898 p. 82, jfr. 1897 p. 404.

Udtalt, at det i Fr. 10 Juli 1795 § 41 omtalte Forbud kun angaar Vidneforklaringer om selve Indholdet og Beskaffenheden af det Mellemværende, som er Genstand for Forligsmæglingen, hvorfor det ikke var til Hinder for Vidneforklaring om, paa hvilket Tidspunkt et Forlig var ratihaberet til Forligsprotokollen, og om den derved fulgte Fremgangsmaade.

Vib. Ov. D. 28 Juni 1897, U. f. R. 1897 p. 764.

Da der under en privat Sag om ulovlig Jagt kun kunde gives Dom for en bestemt Forseelse, toges den af Sigtede og et Vidne fremsatte Protest mod Besvarelsen af Vidnekvæstioner, der gik ud paa at oplyse, om Sigtede havde begaaet andre Jagtovertrædelser, til Følge, idet Besvarelsen var irrelevant.

Kbh. Ov. D. 14 Juni 1897, U. f. R. 1897 p. 819.

Berømmelse nægtet af en af Indstævnte begært Vidneførsel, idet dennes Genstand var uden Interesse for Sagens Afgørelse.

Sø-Hand. Kend. 7 Oktbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 178, Sø-Hand. T. 1898 p. 22.

Sø-Hand. Kend. 16 Decbr. 1897, Sø-Hand. T. 1898 p. 45.

Da ingen af tvende Vidner, der forklarede om det ved en Ejenomshandel passerede, kunde gengive selve de brugte Udtalelser, men begge kun kunde forklare om, hvad der efter deres Opfattelse var »Meningen« eller »Indholdet« af Udtalelserne, fandtes der e. O. ikke Føje til at anvende Partsed.

Kbh. Ov. D. 24 Jan. 1898, U. f. R. 1898 p. 311.

Under en af en Kreditor imod en Selvskyldnerkautionist anlagt Sag ansaas det bevist, at det ved de forud for Kautionens Stiftelse stedfundne Forhandlinger var blevet en Aftale, at Kautionens forpligtelse først skulde træde i Kraft, naar Hoveddebitors Møbler var overdragne Kautionisten, idet bl. a. Kreditors Agent som Vidne havde forklaret, at han havde lovet Kautionisten at sørge for Overdragelsen, og ikke havde turdet benægte, at den fornævnte Aftale var truffet, men alene havde forklaret, at han ikke kunde erindre dette.

H. R. D. 1 Juni 1898, jfr. Hof. St. D. 6 Septbr. 1897, H. R. T. 1898 p. 230, U. f. R. 1898 p. 675.

Antaget, at Fr. 10 Juli 1795 § 41 ikke indeholder noget Forbud imod, at der føres Vidner om Injurier, der fremsættes under en Forligsprøve.

Krim. Kend. 9 Febr. 1898, U. f. R. 1898 p. 876.

Spørgsmaal, om nogle Vidnekvæstioner, som en forhenværende Sognepræst under en af ham anlagt Injuriesag havde begært forelagt et Vidne, gik ud paa at afæske Vidnet et Skøn eller var generelle og inkvisitoriske. Dette antaget m. H. t. een Kvæstion.

Kbh. Ov. D. 10 Oktbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 977.

Under en mellem et udenlandsk Forsikringsselskab og dets tidligere herværende Generalagent verserende Retssag, der bl. a. drejede sig om Agentens Krav paa Provision af Forsikringer, som her i Landet var tegnede uden hans Medvirkning, statueredes det, at et Vidne mod sin Protest ikke kunde tilpligtes ganske i Almindelighed at oplyse, om det var ham bekendt, hvorvidt Selskabet havde tegnet Forsikringer her i Landet gennem andre end Vidnet, Agenten og en navngiven Tredjemand, og heller ikke i Almindelighed, hvem der havde tegnet Forsikringer gennem Vidnet, og hvorledes Præmierne fordelte sig mellem de enkelte Forsikringstagere.

Sø-Hand. Kend. 3 Jan. 1901, U. f. R. 1901 p. 322, Sø-Hand. T. 1901 p. 89.

I et Tilfælde, hvor et Vidne under en Sag, anlagt af en Handelsrejsende mod et Firma til Betaling af 800 Kr. som Provision m. m., havde forklaret, at Firmaet havde tilsagt den Rejsende 800 Kr. til fuld Afgørelse af deres Mellemværende, og hvor Firmaet ikke havde bestridt, at der var givet et saadant Tilsagn, blev det efter Paa-stand af den Rejsende nægtet Firmaet at faa det samme Vidne afhørt om en af Vidnet udarbejdet Opgørelse over Parternes Mellemværende, da denne Vidneførsel vilde være uden Betydning for Sagens Afgørelse.

Sø-Hand. Kend. 7 Febr. 1901, U. f. R. 1901 p. 556, Sø-Hand. T. 1901 p. 142.

I et Tilfælde, hvor en Robe, som en Forretning havde syet til en Dame, under Forfærdigelsen gentagne Gange var prøvet, uden at den da passede, fandtes det ikke godtgjort, at Roben, som efterat være færdigsyet paany blev prøvet af Damen, da var bragt til at passe, eller at Damen havde erkendt dette, skønt to i Forretningen ansatte Damer havde forklaret, at Roben efter deres Skøn ved sidste Prøve passede, og at Damen da havde sagt, at det godt kunde være, at den passede, men at hun ikke vilde have den.

Kbh. Ov. D. 25 Novbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 132.

Udtalt, at der ikke havdes Hjemmel til at tillægge en Fiskerifogeds edelige Vidneforklaring angaaende en begaaet Fiskeriforseelse Beviskraft som fuldt Bevis.

Kbh. Ov. D. 13 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 533.

Udtalt, at Vidnesbyrd, afgivne af Medlemmer af et Sogneraad, som var sagsøgt til at fjerne en paa Gadejord opført Tilbygning til Sognets Skole, ikke ganske kunde lades ude af Betragtning.

Vib. Ov. D. 1 Aug. 1904, U. f. R. 1905 A p. 32.

Nogle af private Personer afgivne Vidneudsagn ikke antagne at have afkræftet Betydningen af en af en Bygningsinspektør i Embeds Medfør afgivet Erklæring om, at Gavlene til en Ejendom var brøstfældige, og at Nedstyrtning kunde befrygtes.

Kbh. Gældsk. D. 15 Aug. 1904, U. f. R. 1905 A p. 191.

VI. Vidneførsel (Stævning og Procedure). Præskription. Appel. Vidnespørgsmaal. Om Vidnepligt og Protest imod Vidners Førelse (se dog ogsaa Vidner I, II, III og IV).

Under en Sag, der af en Mand, som af den oprindelige Kreditor havde faaet en Fordring tiltransporteret, var anlagt imod Debitor til Fordringens Betaling, udtalt, at efter Lovgivningen var den oprindelige Kreditor pligtig at afgive edelig Forklaring om Ægtheden og Rigtigheden af en af Debitor fremlagt, med Kreditors Navn underskrevet, forinden Transporten dateret Kvittering for Beløbets Modtagelse.

Vib. Ov. D. 5 April 1897, U. f. R. 1897 p. 743.

En Tjenestekarl, der som Fuldmægtig for en Detaillist til Forligsprotokollen havde ratihabet et mellem Detaillisten og Karlens Husbond afsluttet Forlig, anset pligtig under en til Ophævelse af et paa Grundlag af Forliget foretaget Udlæg anlagt Sag at afgive Vidneforklaring om Tidspunktet for og Fremgangsmaaden ved Ratihabitionen, da Fritagelse herfor hverken fulgte af Fr. 10 Juli 1795 § 41 eller af D. L. 1—13—16.

Vib. Ov. D. 28 Juni 1897, U. f. R. 1897 p. 764.

Da der under en privat Sag om ulovlig Jagt kun kunde gives Dom for en bestemt Forseelse, toges den af Sigtede og et Vidne fremsatte Protest imod Besvarelsen af Vidnekvæstioner, der gik ud paa at oplyse, om Sigtede havde begaaet andre Jagtovertrædelser, til Følge, idet Besvarelsen var irrelevant.

Kbh. Ov. D. 14 Juni 1897, U. f. R. 1897 p. 819.

En som Vidne indstævnet Rigsdagsmands Protest imod at besvare nogle til ham rettede Spørgsmaal taget til Følge, forsaavidt Besvarelsen maatte vedrøre Vidnets fortrolige Forhandlinger med andre Rigsdagsmænd angaaende de Rigsdagen foreliggende Sager.

Hof. St. Vidnek. Kend. 8 Febr. 1897, U. f. R. 1898 p. 161.

Berømmelse nægtet af en af Indstævnte begært Vidneførsel til Oplysning om, at nogle ham leverede Propper havde været af ringere Kvalitet end den med de derfor beregnede Priser stemmende, da Indstævnte havde modtaget og forbrugt Propperne, og da de dermed fulgte Følgesedler havde opgivet den under Sagen beregnede Pris, hvorfor Vidneførslen var uden Interesse for Sagens Afgørelse.

Sø-Hand. Kend. 7 Oktbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 178, Sø-Hand. T. 1898 p. 22.

Anstand til Vidneførsel nægtet, da det, som ønskedes oplyst ved Vidneførslen, ikke saas at være af Interesse for Sagen.

Sø-Hand. Kend. 16 Decbr. 1897, Sø-Hand. T. 1898 p. 45.

Antaget, at der ikke i Lovgivningen, særlig i Fr. 20 Jan. 1797, indeholdes noget Forbud imod, at der optages Tingsvidne i Anledning

af Nedlæggelse af et Fogedforbud, uden at Sagen forinden har været indbragt for Forligskommissionen, og at den blotte Mulighed af, at en egentlig Retssag kunde opstaa senere af Forholdet, ikke kunde bevirke Vidnesagens Afvisning.

Kbh. Ov. D. 25 April 1898, U. f. R. 1898 p. 511.

Hof. St. Vidnek. Kend. 22 Aug. 1898, U. f. R. 1899 p. 212.

Antaget, at Fr. 10 Juli 1795 § 41 ikke indeholder noget Forbud imod, at der føres Vidner om Injurier, der fremsættes under en Forligsprøve.

Krim. Kend. 9 Febr. 1898, U. f. R. 1898 p. 876.

Antaget, at Fr. 10 Juli 1795 § 41 ikke fritager Formanden for Forligskommissionen i København for at afgive Vidneforklaring om Injurier, fremsatte under Forligsmæglingen.

Krim. Kend. 18 Maj 1898, U. f. R. 1898 p. 877.

Spørgsmaal, om nogle Vidnekvæstioner, som en forhenværende Sognepræst under en af ham anlagt Injuriesag havde begært forelagt et Vidne, gik ud paa at afæske Vidnet et Skøn eller var generelle og inkvisitoriske. Dette antaget m. H. t. eet Spørgsmaal.

Kbh. Ov. D. 10 Oktbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 977.

Kendelse i Henhold til L. 18 Decbr. 1897 § 3 om Vidneafhøring af Personer, bosatte i Udlandet.

Hof. St. Kend. 31 Oktbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 981.

Et Tingsvidne, som en Person havde ladet optage til Oplysning i en Retssag mellem ham og et Bo, blev efter Boets Paastand kendt uefterrettelig, da Boet ikke havde været stævnet til det Retsmøde, i hvilket Tingsvidnet optoges.

Kbh. Ov. D. 20 Novbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 126.

En Vidnesag afvist ex officio fra Sø- og Handelsretten, da Vidneførslen var begært for at benyttes under en Retssag, da en saadan ikke saas at være anlagt, og da Betingelsen for, at Vidneforklaring i Henhold til L. 19 Febr. 1861 § 36, Stk. 1, ikke desto mindre kunde optages, ikke fandtes at have været til Stede.

H. R. D. 30 Oktbr. 1900, jfr. Sø-Hand. Kend. 6 Juni 1900, H. R. T. 1900 p. 429, U. f. R. 1900 p. 894, jfr. p. 764, Sø-Hand. T. 1901 p. 28, jfr. 1900 p. 202.

I et Tilfælde, hvor et Vidne under en Sag, anlagt af en Handelsrejsende mod et Firma til Betaling af 800 Kr. som Provision m. m., havde forklaret, at Firmaet havde tilsagt den Rejsende 800 Kr. til fuld Afgørelse af deres Mellemværende, og hvor Firmaet ikke havde bestridt, at der var givet et saadant Tilsagn, blev det efter Paa-stand af den Rejsende nægtet Firmaet at faa det samme Vidne afhørt om en af Vidnet udarbejdet Opgørelse over Parternes Melle-

værende, da denne Vidneførsel vilde være uden Betydning for Sagens Afgørelse.

Sø-Hand. Kend. 7 Febr. 1901, U. f. R. 1901 p. 556, Sø-Hand. T. 1901 p. 142.

Statueret i et Tilfælde, hvor et Flertal af en Forenings Bestyrelse havde anlagt Sag i Foreningens Navn, at der ikke forelaa nogen gyldig Beslutning om Sagens Anlæg, da Beslutningen var fattet af Flertallet uden Tilkaldelse af de andre Medlemmer. Den stedfundne Forligsmægling, under hvilken der ogsaa kun var givet Møde efter Fuldmagt fra Flertallet, kunde derfor ikke danne Grundlaget for Sagens videre Forfølgning ved Retten i Foreningens Navn, og en til Oplysning i Sagen anlagt Vidnesag afvistes derfor ex officio i Henhold til Fr. 20 Jan. 1797.

Vib. Ov. D. 24 Juni 1901, U. f. R. 1901 p. 671.

At det under Appellen af Vidnesagen var oplyst, at Beslutningen om Anlæggelse af Sag efter Vidnesagens Foretagelse var godkendt paa et lovligt afholdt Bestyrelsesmøde og derefter af en Generalforsamling, fandtes uden Betydning.

ibid.

Deraf, at et Vidne havde besvaret de stillede Spørgsmaal, kunde ikke udledes noget Afkald paa dets Ret til paa Grund af dets Forhold til Sagen at vægre sig ved at beedige sin Forklaring.

Vib. Ov. D. 28 Oktbr. 1901, U. f. R. 1901 p. 983.

Jfr. Hof. St. Vidnek. Kend. 9 April 1900, U. f. R. 1901 p. 248.

Statueret, at et Vidne ej ved tidligere Udtalelse om at være villigt til at beedige sin Forklaring kunde være afskaaret fra nu at vægre sig derved.

Hof. St. Vidnek. Kend. 9 April 1900, U. f. R. 1901 p. 248.

Antaget, at Fr. 5 Marts 1734 § 3 i. f. ikke var til Hinder for at føre Vidner om, at den indstævnte Mand omtrent 2 Aar før Vidnesagens Paastævning havde indført Citantinden mellem sine Slægtninge som sin Forlovede, og om, at Indstævnte havde udtalt, at han og Citantinden havde bestemt at holde Bryllup i en opgiven Maaned, men at nævnte Lovbestemmelse alene forbød efter Aar og Dags Forløb at føre Vidner om Udtalelser af Indstævnte, hvilke af Citantinden agtedes paaberaabte som et hende givet Ægteskabsløfte.

Hof. St. Vidnek. Kend. 24 Septbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 181.

En Læges Protest mod som Vidne under en af en Ægtemand anlagt Skilsmisssag at afgive Forklaring om, hvorvidt han ved Lægeundersøgelse af Hustruen havde befundet, at hun led af en Sygdom af syfilitisk Natur, forkastedes, idet bl. a. den Omstændighed, at der ved Spørgsmaalet efter den paagældende Sygdoms Natur mulig afordredes ham et subjektivt Skøn, ikke kunde fritage ham for at besvare det.

Vib. Ov. D. 27 Jan. 1902, U. f. R. 1902 A p. 348.

Den af et 73aarigt Vidne nedlagte Protest mod at beedige en af ham afgivet Forklarings Rigtighed, hvilken Protest var grundet paa, at han i sin høje Alder følte sig svækket paa Hukommelsen, hvorfor Forklaringen mulig ham uafvidende kunde indeholde Unøjagtigheder, blev i Henhold til D. L. 1—13—7 forkastet.

Kbh. Ov. D. 17 Febr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 428.

En Vidneførsel i en Sag om mundtlige Injurier i Medfør af D. L. 1—13—22 ex officio nægtet Fremme, fordi den Udtalelse, om hvilken Vidneførslen skulde dreje sig, laa over et Aar forud for Sagens Anlæg. (Dissens.)

Krim. D. 8 April 1902, U. f. R. 1902 A p. 752.

Under en Sag om en mundtlig Injurie blev der ifølge Indstævntes paa D. L. 1—13—21 støttede Protest nægtet en af Klageren begært Vidneførsel Fremme, da Klageren havde indskrænket sig til i al Almindelighed at paastaa, at han først kort før Sagens Anlæg havde erfaret, at Indstævnte havde brugt den paaklagede Udladelse, og da han, der end ikke havde angivet, naar Udladelsen skulde være faldet, saaledes ikke bestemt havde oplyst, paa hvilket Tidspunkt han var kommet til Kundskab om, at Indstævnte skulde have fremsat Udladelsen.

Vib. Ov. D. 1 Septbr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 790.

Den af et Vidne fremsatte Protest mod at besvare nogle til det stillede Spørgsmaal toges til Følge, da Spørgsmaalenes Besvarelse fandtes at være uden Betydning for Sagen.

Kbh. Ov. D. 1 Septbr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 826.

I et Tilfælde, hvor et Vidne i en Sag om mundtlige Injurier havde forklaret, at Indstævnte havde udtalt sig fornærmeligt om Citanten, og hvor Indstævnte havde nedlagt Protest mod, at der toges Hensyn til Vidneforklaringen, idet han henviste til, at Vidnet havde forklaret, at det havde givet Citanten Meddelelse om den fornærmelige Udtalelse ca. 7 Maaneder før Sagens Anlæg, udtaltes det, at denne Protest ikke havde Hjemmel i D. L. 1—13—21.

H. R. D. 16 Jan. 1902, jfr. Krim. D. 27 April 1901, H. R. T. 1901 p. 632, U. f. R. 1902 B p. 76.

I et Tilfælde, hvor Vidneindstævnte protesterede mod et Vidnes Førelse under Henvisning til en Lægeattest, ifølge hvilken Vidnet ikke kunde gaa ud og Lægen paa Grund af Vidnets Sygdom bestemt fra-raadede Edsaflæggelse, selv i Vidnets Hjem, forkastedes denne Protest, da det herefter ikke kunde antages, at Vidnets Sygdom var af en saadan Beskaffenhed, at dets Afhørelse i dets Hjem burde nægtes.

Hof. St. Vidnek. Kend. 30 Juni 1902, U. f. R. 1903 A p. 172.

Under en Sag om mundtlige Injurier nægtedes der Citanten An-

stand til at føre Vidner, da Sigtelsen skulde være fremsat »en Dag i Juni Maaned«, medens Klagen først var udtaget d. 15 Juli s. A.

Kbh. Ov. D. 5 Jan. 1903, U. f. R. 1903 A p. 256.

En Vidneførsel nægtet Fremme i Henhold til D. L. 1—13—21, da de formentlige Injurier var faldne d. 17 Maj og Klagen først udtaget d. 6 Septbr., omend dette væsentlig skyldtes de Skridt, som Klageren — en Telegrafembedsmand — havde foretaget for at opnaa sine Foresattes Paalæg om Sags Anlæg og fri Proces.

Krim. Kend. 16 Decbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 719.

Den Omstændighed, at en Politiret i en til Brug ved en Retssag i en anden Jurisdiktion paastævnet Tingsvidnesag ved Kendelse havde nægtet Anstand til fortsat Vidneførsel, antoges ikke at hindre Anlægget af en ny Tingsvidnesag ved samme Politiret for at opnaa Fuldstændiggørelse af den første Tingsvidnesag.

Kbh. Ov. D. 7 Decbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 226.

En Sagsfører, der under en Tingsvidnesag havde forklaret, at Citanten i Hovedsagen, for hvem han udførte Sagen, ikke havde bemyndiget ham til at underskrive noget paa hans Vegne, ikke anset pligtig som Vidne at besvare det Spørgsmaal, om han havde undertegnet Forligsklagen i Hovedsagen med Citantens Navn, da han, saafremt saadant havde fundet Sted, vilde være udsat for retsligt Ansvar.

Vib. Ov. D. 1 Febr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 370.

En Sagsøger, der, efterat Indstævnte havde ladet afholde en Skønforretning over noget Skotøj, fremlagde en tildels mod Skønnet gaaende Erklæring fra 2 Skomagere angaaende en senere af dem foretaget Undersøgelse af Fodtøjet, fundet uberettiget til imod Indstævnets Protest at søge Erklæringens Rigtighed bekræftet ved Vidneførsel, da Erklæringen i Virkeligheden var et Syn og Skøn, medens Sagsøgeren burde have søgt Skønnet omstødt ved Overskøn.

Sø-Hand. Kend. 21 Jan. 1904, U. f. R. 1904 A p. 602, Sø-Hand. T. 1904 p. 118.

Statueret, at Dommeren i en Vidnesag til Opfyldelse af Reglen i Fr. 20 Jan. 1797 selvstændig maa bedømme, om Forligsprøven i Hovedsagen er behørig.

H. R. D. 24 Oktbr. 1904, jfr. Vib. Ov. D. 12 Oktbr. 1903, H. R. T. 1904 p. 452, U. f. R. 1904 B p. 367.

Billiget, at en Dommer under en privat Politisag havde nægtet at efterkomme en Parts Begæring om at foranledige, at der kom en Døvtummelærer tilstede for at assistere ved et døvtumt Vidnes Afhøring.

Vib. Ov. D. 18 Juli 1904, U. f. R. 1905 A p. 26.

Den Omstændighed, at et Erstatningskrav for Beskadigelse af en Skibsladning mulig var præskriberet efter Sølov § 283, kunde ikke beføje et under en Tingsvidnesag til Oplysning om dette Krav indstævnet Vidne til at protestere mod Afhøringen som overflødig, da Præskriptionsspørgsmaalet først kunde afgøres, naar Erstatningssagen var bragt for Retten, og da Vidneforklaringen endog kunde have Betydning ved denne Afgørelse.

Sø-Hand. Kend. 26 Oktbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 102, Sø-Hand. T. 1905 p. 4.

En Indsigelse fra Vidnet mod Afhøringen, støttet paa egen Interesse, antoges ikke at kunne tages til Følge, da det først ved hvert enkelt Spørgsmaal kunde afgøres, om der var Føje til at protestere mod Besvarelsen.

ibid.

Et Vidne e. O. ikke anset pligtigt at opgive Navnet paa en Dame, med hvem Vidnet og Parterne havde været sammen ved en nærmere betegnet Middag paa et Hotel.

Hof. St. Vidnek. Kend. 16 Maj 1904, U. f. R. 1905 A p. 248.

En Vidnesag fundet at maatte fremmes ved Afhøring af et under Indstævntes Værgemaal umyndiggjort Vidne, der havde erklæret sig beredt til at afgive Forklaring, skønt Indstævnte ikke var stævnet i hans Egenskab af Værge.

Hof. St. Vidnek. Kend. 25 Juli 1904, U. f. R. 1905 p. 248.

Udtalt, at det umyndiggjorte Vidnes mulige Interesse i Hovedsagen ikke kunde give Vidnets Værge Beføjelse til at protestere mod dets Afhøring.

ibid.

At en anden Rets Kendelse, hvorved Vidneførslen nægtedes Fremme, stod usvækket, kunde ikke hindre den foreliggende Vidneførsel, idet Vidnet da havde givet Møde ved en Sagfører, som protesterede imod Afhøringen, støttet paa Vidnets egen Interesse, medens Vidnet nu selv havde erklæret sig villig til at vidne.

ibid.

Antaget, at det ikke kunde paalægges nogle Kvinder at afgive Vidneforklaring om, hvorvidt de havde bedrevet Utugt med en gift Mand, selv om den bekræftende Besvarelse ikke maatte kunne paadrage dem Strafansvar.

Hof. St. Vidnek. Kend. 3 Oktbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 250.

A. havde til Sikkerhed for sit Tilgodehavende hos B. ladet gøre Arrest i en i dennes Besiddelse værende Sparekassebog. C., der paastod at være Ejer af Bogen og erklærede at ville fordre sig denne udleveret ved en umiddelbar Fogedforretning, paabegyndte en Vidnesag

for at tilvejebringe Bevis for sin Ejendomsret. A. paastod Vidnesagen afvist under Paaberaabelse af Fr. 20 Jan. 1797, idet han gjorde gældende, at saa længe Arresten stod usvækket, kunde Spørgsmaalet om C.'s Ejendomsret til Bogen kun afgøres ved almindelig Retsforfølgning med tilhørende Forligsprøve. Denne Paastand fik ikke Medhold.

Vib. Ov. D. 13 Novbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 176.

En ved et af Hof- og Stadsrettens Vidnekamre anlagt Tingsvidnesag — der var paastævnet til Oplysning under Appellen af en ved Frederiksberg Birk gæsteretsvis behandlet Sag — afvistes efter Paastand af Vidneindstævnte som hørende under Gæsteret. Kost og Tæring ej tilkendt.

Hof. St. Vidnek. Kend. 19 Jan. 1905, U. f. R. 1906 A p. 395.

Ved Forkyndelsen af en Falsmaalskendelse, ved hvilken et Vidne tilpligtes at møde paany under Falsmaalsstraf, maa der i Henhold til L. 11 April 1890 § 5, jfr. § 3, leveres Vidnet en Genpart af Kendelsen, da Vidnet ellers ikke kan anses for lovlig stævnet.

Kbh. Gældsk. Kend. 15 Jan. 1906, U. f. R. 1906 A p. 857.

To Fotografer i Aarhus havde i Bladannoncer advaret mod konkurrerende »Spekulations-Humbugsforretninger«. En tredje Aarhus-Fotograf anlagde Injuriesag mod den ene af dem under Paaberaabelse af, at Annoncerne sigtede til hans Forretning, og indstævnedes Vidner til Støtte herfor. En saavel af Vidnerne som af Indstævnte fremsat Protest mod de forelagte Vidnespørgsmaal som værende uden Interesse for Sagen e. O. forkastet.

Vib. Ov. D. 9 Juli 1906, U. f. R. 1906 A p. 922.

Vindikation, se Ejendomsret III.

Vold.

En Sag, anlagt imod en Skolelærer til Straf efter Strfl. § 200 for i Skoletiden at have slaaet en Dreng med et Spanskrør, afvist fra Politiretten, da Paastanden maatte anses støttet paa, at Læreren havde misbrugt eller overskredet Grænserne for den ham som saadan tilkommende Revselsesret, men en saadan Embedsforseelse ikke kunde være Genstand for privat Paatale.

Kbh. Ov. D. 20 Juni 1898, U. f. R. 1898 p. 572.

En Sag om Straf efter Strfl. § 200 og Erstatning afvist i sin Helhed fra Politiretten, da den udøvede Vold efter sin Beskaffenhed var Genstand for offentlig Paatale, og da der — selv om Spørgsmaalet om Erstatning kunde paakendes ved Politiretten alene — ikke havde fundet behørig Forligsprøve Sted.

Vib. Ov. D. 11 Juli 1898, U. f. R. 1898 p. 739.

En Mand, som, da en anden i hans Kontortid indfandt sig paa hans Kontor, var, førend sidstnævnte havde ytret noget, faret ind paa

ham og med Udraabet »Ud med Dem« havde skubbet ham ud af Kontoret, anset efter Strfl. § 217, men ikke efter dens § 200.

Kbh. Ov. D. 11 Juli 1904, U. f. R. 1904 A p. 714.

Spørgsmaal om en for Vold tiltalt Kroejer havde overskredet Nødværgerettens Grænser. Dette ikke antaget.

H. R. D. 2 Novbr. 1903, jfr. Kbh. Ov. D. 13 Maj 1902, H. R. T. 1903 p. 351, U. f. R. 1904 B p. 4.

En Sag om Straf for Vold og Erstatning afvist fra Politiretten, da den udøvede Legemsbeskadigelse kun kunde paatales af det offentlige, og da Indstævnte, selv om Erstatningspaastanden ifølge Fr. 20 Oktbr. 1819 kunde paakendes af Politiretten, var mindreaarig og en Kurator hverken var medindstævnet for Politiretten eller for Overretten.

Vib. Ov. D. 19 Decbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 279.

Dommen i en i civile Procesformer appelleret Sag om Overtrædelse af Strfl.s § 203 stadfæstet.

H. R. D. 23 Decbr. 1904, jfr. Vib. Ov. D. 21 Decbr. 1903, H. R. T. 1904 p. 641, U. f. R. 1905 B p. 95.

En Husbond anset efter Strfl. § 200, idet han fandtes at have overskredet Grænserne for den tilladte Hustugt overfor en 17aarig Tjenestdreng.

Kbh. Ov. D. 28 Maj 1906, U. f. R. 1906 A p. 711.

Ikke fundet bevist, at en Mand havde gjort sig skyldig i Vold og Ærefornærmelser overfor en Dame.

H. R. D. 31 Jan. 1907, jfr. Kbh. Ov. D. 18 Juni 1906, H. R. T. 1906 p. 779.

Voldgift.

En Paastand om Afvisning af en Sag som hørende under Voldgift forkastet, da vedkommende Kontrakt vel berettigede, men ikke forpligtede Sagsøgeren til at lade det paagældende Spørgsmaal afgøre ved Voldgift.

Sø-Hand. Kend. 26 Aug. 1897, Sø-Hand. T. 1897 p. 389.

Spørgsmaal om Gyldigheden af en saakaldet Voldgiftsdom, der i Stockholm var afsagt af 3 der udnævnte Voldgiftsmænd i Henhold til Indholdet af en Kontrakt imellem et derværende svensk Firma og en i København bosat Mand, der oprindelig var hjemmehørende i Sverrig. Udtalt, at Voldgiftsdommen ikke kunde anses som en Nullitet eller erklæres for uskikket til at lægges til Grund for den danske Domstols Afgørelse, fordi den var afsagt af Udlændinge, jfr. D. L. 1—6—1 (Dannemænd).

Sø-Hand. D. 9 Juli 1898, U. f. R. 1899 p. 11, Sø-Hand. T. 1898 p. 318.

En Bygherre, der var sagsøgt til at betale det Entreprenøren efter

en Voldgiftskendelse tilkommende Beløb, antoges ikke at kunne fordrø Sagen afvist under Paaberaabelse af, at det ikke i Overensstemmelse med Entreprisekontrakten var afgjort, hvormeget han kunde fordrø hos Entreprenøren i Bøder og Erstatning for Kontraktens Misligholdelse, da det havde været hans egen Sag at foranledige dette Spørgsmaal afgjort ved Voldgift, hvilket iøvrigt kunde ske under Sagens fortsatte Drift.

Kbh. Ov. D. 13 Marts 1899, U. f. R. 1899 p. 430.

Udtalt, at hvad enten en Gaardejer var blevet Andelshaver i et Mejeri eller ikke, var han efter Indholdet af et af ham underskrevet Dokument undergivet den for Andelshaverne i Lovene foreskrevne Voldgiftsavgørelse, og at han ikke ved ensidig at træde tilbage kunde unddrage sig denne Afgørelse. Forskellige Indsigelser mod en Voldgiftskendelses Gyldighed ansete for betydningsløse. Voldgiftsmændene ikke fundne afskaarne fra at tilkende Renter af et Erstatningsbeløb --- der fastsattes lavere end paastaaet — skønt Renter ikke udtrykkeligt var paastaaede.

Vib. Ov. D. 23 Jan. 1899, U. f. R. 1899 p. 457.

En dansk Grosserer, der af et svensk Firma var sagsøgt til Betaling af nogle Leveringer af Træ paa Grundlag af en svensk Voldgiftskendelse, fandtes berettiget til under en Kontrasag at bringe til Likvidation sit Mellemværende med Firmaet ifølge en Kontrakt om Levering af andet Træ, uanset at denne Kontrakt indeholdt, at Uenigheder skulde afgøres ved Voldgift, idet det var uklart og omtvistet, om dansk eller svensk Rets Voldgiftsregler skulde bringes til Anvendelse ved en saadan Voldgift, og idet det e. O. antoges, at der nu ikke mere var nogen Mulighed for at opnaa en Voldgift i Henhold til Kontrakten. — Oplysning om svensk Rets Voldgiftsregler.

Sø-Hand. Kend. 1 Marts 1899, U. f. R. 1899 p. 1002, Sø-Hand. T. 1899 p. 307.

I et Tilfælde, hvor en Matros søgte et Dampskibsselskab til Betaling af Hyre, og hvor Selskabet paastod Sagen afvist, fordi Tvistigheder mellem Rederi og Mandskab ifølge en i 1899 mellem Dampskibsrederiforeningen og Sømændenes Fagforening indgaaet Overenskomst skulde afgøres ved Voldgift, blev Afvisningspaastanden forkastet, da Søfolk ved deres Forhyring m. H. t. de særegne Forhyringsvilkaar henvistes til et dem hver især overleveret Eksemplar af de i 1899 vedtagne Regler, i hvilket imidlertid intet var optaget om Tvistigheders Afgørelse ved Voldgift, og da der ej var fremkommet noget om, at Matrosen paa anden Maade ved Forhyringen havde været bekendt med og havde underkastet sig nogen Voldgiftsbestemmelse.

Sø-Hand. Kend. 2 Maj 1900, U. f. R. 1900 p. 739, Sø-Hand. T. 1900 p. 148.

Skønt ifølge en Mægler-slutseddel om Køb og Salg af et Parti Byg alle Tvistigheder, der opstod angaaende Slutsedlen, skulde forelægges et nærmere betegnet Udvalg til Afgørelse, fandtes Køberen berettiget

til at bringe Spørgsmaalet om, hvorvidt der overhovedet forelaa en gyldig Slutseddel, for Domstolene.

Sø-Hand. D. 4 Febr. 1901, U. f. R. 1901 p. 548, Sø-Hand. T. 1901 p. 130.

En Paastand om Afvisning af en Lønsag som hørende under Voldgift forkastet, da den Passus i den mellem Parterne oprettede Arbejdskontrakt, hvorved Voldgiftsavgørelse skulde være vedtaget, og hvori det hed, at i Tilfælde af Misligholdelse skulde enhver af Parterne være underkastet uvillige Mænds Skøn, var alt for ubestemt til at kunne afskære Parterne fra at gaa til Domstolene.

Krim. D. 9 Aug. 1901, U. f. R. 1901 p. 925.

Statueret, at en Andelshaver i et Svineslagteri, ifølge hvis Love Tvistigheder mellem Slagteriet og Andelshaverne skulde afgøres ved Voldgift, ialfald ved selv som Klager at begære et af ham mod Slagteriet rejst Erstatningskrav forelagt for Voldgiftsretten, udnævne Voldgiftsmand og procedere Sagen for Voldgiftsretten havde tabt Adgangen til at æske Domstolenes Prøvelse af sit Krav, idet det fandtes betydningsløst, at han i sit første Indlæg for Voldgiftsretten havde henstillet til denne at afvise Sagen som ikke hørende under Voldgift.

Kbh. Ov. D. 5 Aug. 1901, U. f. R. 1901 p. 1009.

Efter de for nævnte Voldgiftsret givne Regler fandtes Interessenter i Andelsselskabet ikke udelukkede fra at være Voldgiftsmænd, og efter det foreliggende skønnedes de Interessenter, der havde fungeret som Voldgiftsmænd, ikke at have en saadan Interesse i Sagens Afgørelse, at Voldgiftskendelsen kunde erklæres ugyldig paa Grund af Mændenes Inhabilitet.

ibid.

Skønt en Kontrakt, hvorved et Firma havde afkøbt et andet 10 Ladninger Majs, en at levere i hver Maaned fra Marts til Decbr., hver paa 60 à 70 Tons, endvidere indeholdt, at naar Afskibning skete fra Hamburg, var det »paa Hamburger Arbitrage«, antoges Køberen, hvem der var tilbudt en fra Hamburg afskibet Ladning paa 54 Tons Majs, men som ikke havde modtaget denne, berettiget til ved Domstolene at søge Erstatning for Ikke-Leveringen af en Ladning, da Ladningen paa de 54 Tons ikke kunde betragtes som en af de omkontraherede Ladninger, og da Kontrakten kun fastsatte Arbitrage til Afgørelse af Tvist om saadanne Ladninger.

Sø-Hand. Kend. 31 Oktbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 282, Sø-Hand. T. 1902 p. 88.

I et Tilfælde, hvor det i en af et Brandforsikringsselskab udstedt Reassurancepolicy var bestemt, at naar Enighed ikke kunde opnaas ved Opgørelsen af en Fordring, ligesom ogsaa naar man ikke kunde komme til nogen Vished eller Overbevisning om Skadens Beløb, skulde

Tvisten afgøres ved Voldgift, antoges denne Bestemmelse kun at angaa Tvistigheder om Brandskadeerstatningens Størrelse.

Hof. St. Kend. 3 Febr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 390.

I et Tilfælde, hvor Sælger og Køber, af hvilke den sidste bestred de leverede Varers Kontraktmæssighed, i udvekslede Skrivelser havde præciseret deres Standpunkter og derhos vedtaget Voldgift, udtaltes det, at den Omstændighed, at intet var fastsat om eventuelt Valg af Opmand eller om Fremgangsmaaden ved Voldgiften, ikke kunde medføre, at der ikke skulde være kommet nogen forpligtende Aftale om Voldgift i Stand.

Sø-Hand. D. 9 Jan. 1902, U. f. R. 1902 A p. 647, Sø-Hand. T. 1902 p. 135.

Uagtet en Forsikringspolice bestemte, at hver af Parterne kunde fordrø Erstatningsbeløbet fastsat af to af Parterne udnævnte sagskyndige, toges der ikke Hensyn til Forsikringsselskabets Paastand om Erstatningens Fastsættelse paa den nævnte Maade, da Selskabet ikke før Optagelsen af den Sag, som den forsikrede havde anlagt mod det, havde foretaget det fornødne for at bringe den nævnte Fremgangsmaade til Anvendelse.

Kbh. Gældsk. D. 7 Juli 1902, U. f. R. 1903 A p. 143.

I et Tilfælde, hvor et Firma havde afkøbt en Købmand hans Lager af raa Kaffe og Købmanden havde forpligtet sig til under en Konventionalbøde at tage sit Forbrug af Kaffe fra Firmaet paa visse Vilkaar, og hvor ifølge Kontrakten enhver Unighed om dens Bestemmelser og rette Fortolkning skulde afgøres ved Voldgift, fandtes det Spørgsmaal, om Købmanden med Føje havde anset hele Overenskomsten forbrudt fra Firmaets Side, eller om han selv havde brudt Kontrakten og derved paadraget sig Konventionalbøde, ikke at kunne fordres afgjort ved Voldgift.

Sø-Hand. Kend. 27 Novbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 238, Sø-Hand. T. 1903 p. 1.

Spørgsmaal om, i hvilket Omfang en mellem en københavnsk Husejer og Københavns Telefon-Aktieselskab indgaaet Kontrakt om Anbringelse af Telefonstativer paa Husejerens Ejendom hjemlede Voldgift.

H. R. D. 19 Jan. 1904, jfr. Hof. St. D. 9 Febr. 1903, H. R. T. 1903 p. 544, U. f. R. 1904 B p. 102, jfr. 1903 A p. 299.

Den Bestemmelse i en Brugsforenings Love, at Unighed om Spørgsmaal, Foreningen vedkommende, skulde afgøres ved Voldgift, fandtes ikke at omfatte det Spørgsmaal, om et Medlem var pligtigt at indbetale et Beløb til Dækning af Foreningens Underskud.

Kbh. Ov. D. 2 Marts 1903, U. f. R. 1903 A p. 333.

Udtalt, at Murerforbundet ved Udsendelse til sine lokale Afdelinger

af en Meddelelse, hvori Medlemmerne advaredes mod at arbejde sammen med Personer, der havde udmeldt sig af Murerforbundet og indmeldt sig i »Kristeligt dansk Fællesforbund«, havde begaaet et til Erstatning forpligtende Brud paa en mellem nogle Mesterforeninger og Murer- samt Tømrerforbundene afsluttet Overenskomst om, at Strids-spørgsmaal mellem Mestre og Svende, forinden Strike, skulde henvises til Afgørelse, eventuelt Voldgift, af et nedsat Fællesudvalg.

Hof. St. D. 23 Marts 1903, U. f. R. 1903 A p. 374.

En Sag afvist, da der var truffet bindende Aftale mellem Parterne om Tvistens Afgørelse ved Voldgift, og da den af Indstævnte valgte Voldgiftsmands mulige Inhabilitet ikke kunde bevirke, at Indstævnte fortabte Retten til at erholde Tvisten afgjort ved Voldgift.

Hof. St. D. 22 Juni 1903, U. f. R. 1903 A p. 575.

En Voldgiftskendelse lagt til Grund ved Paadømmelsen af en Proces, idet det bl. a. efter Kontrakten mellem Parterne fandtes berettiget, at Citanten havde valgt begge Voldgiftsmænd, da Indstævnte, skønt behørig opfordret, ikke rettidig havde valgt sin.

Sø-Hand. D. 28 Maj 1903, Sø-Hand. T. 1903 p. 220.

En Sag imod en i Sverrig bosat Mand afvist fra Sø- og Handelsretten under Indstævntes Udeblivelse, da en til Grund for Sagen liggende Slutseddell bestemte, at Tvistigheder skulde søges afgjort ved Voldgift, medens den nævnte Ret, naar Enighed ikke ad den Vej opnaaedes, var vedtaget som Værneting, og da det ialfald ikke var oplyst, at Tvisten var forsøgt afgjort ved Voldgift.

Sø-Hand. D. 24 Decbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 315.

Ved københavnske Arbitrage-Bedømmelser kræves kun Prøvetagning af den Del af Partiet, hvorom der er Strid, ikke Gennemsnitsprøve af hele Partiet.

Gross. Soc. Resp. 31 Juli 1903, U. f. R. 1904 A p. 674, Sø-Hand. T. 1903 p. 278.

En under et Søgemaal til Efterkommelse af en Voldgiftskendelse fremsat Provokation om Fremlæggelse af Voldgiftssagens Dokumenter anset ubeføjet, da der havde været Hjemmel til at anvende Voldgift, da der ikke ankedes over Kompetenceoverskridelse eller urigtig Fremgangsmaade fra Voldgiftsrettens Side, og da Retten ikke kunde forandre Kendelsens reelle Indhold.

Sø-Hand. Kend. 22 Septbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 86, Sø-Hand. T. 1904 p. 326.

En i Decbr. 1903 offentliggjort Erklæring fra Medlemmer af »Københavns Bedømmelses- og Voldgifts-Udvalg for Foderstofhandelen« om, at de efter 1 Jan. 1904 ikke ønskede at bistaa i »nye Sager, der indgives af eller mod« en navngiven Grosserer, antoges at medføre, at Udvalget efter det nævnte Tidspunkt var udelukket fra uden Grossererens

Samtykke at fungere ogsaa i Sager hidrørende fra Handeler, der var indgaaede før 1 Jan. 1904, og hvori Tvistigheder var henviste til Udvalgets Afgørelse. (Dissens).

Sø-Hand. Kend. 20 Oktbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 95, Sø-Hand. T. 1904 p. 362.

En Paastand om Afvisning af en Sag om Erstatning for en ikke opfyldt Handel som henhørende under Voldgift fandtes ikke for Tiden at kunne tages til Følge, da Sagsøgeren i Forbindelse med den Bestemmelse i Kontrakten, der fastsatte Voldgift, havde erklæret overfor Indstævnte: »Den Kendelse, der eventuelt vil falde i Tilfælde af Disput mellem Dem og Deres Sælger, underkaster jeg mig, mod at jeg redigerer Indlægene til Arbitragen«, og da det ikke var oplyst, hvorfor Handelen ikke var opfyldt, eller om der i Anledning af samme var rejst eller kunde rejses nogen Disput mellem Indstævnte og hans Sælger.

Sø-Hand. Kend. 3 Novbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 286, Sø-Hand. T. 1905 p. 10.

I et Tilfælde, hvor Parterne havde vedtaget, at Spørgsmaalet om de solgte Varers Kontraktmæssighed skulde afgøres ved Arbitrage i London, fandtes Arbitragens Resultat uforbindende for Køberen, da Voldgiftsmændene urigtig var gaaede ud fra, at Varerne kun skulde være »omtrent lige med Standardprøven«, og da Sælgeren ikke havde villet gaa ind paa Køberens — efter det foreliggende berettigede — Fordring om, at den ved Købet tilstedeværende Prøve skulde være til Stede ved Arbitragen, forsejlet af begge Parter.

Sø-Hand. D. 5 Decbr. 1904, Sø-Hand. T. 1905 p. 53.

En Paastand om Afvisning af en Sag som ifølge Kontrakt hørende under Voldgift forkastet, da et Forsøg paa at erholde Tvisten afgjort ved Voldgift var glippet uden Skyld fra Sagsøgerens eller den af ham valgte Voldgiftsmands Side.

Kbh. Ov. D. 20 Febr. 1905, U. f. R. 1905 A p. 381.

Da en herværende Handlende antoges endelig og bindende at have afsluttet en Handel med et Hamburgerfirma, hvorefter Tvistigheder skulde afgøres ved Hamburger-Arbitrage, og da han fandtes ubeføjet at have annulleret Handelen, dømtes han til at udnævne en Voldgiftsmand til sammen med den af Firmaet valgte Voldgiftsmand at afgøre Erstatningsspørgsmaalet.

H. R. D. 9 Maj 1905, jfr. Sø-Hand. D. 25 Febr. 1904, H. R. T. 1905 p. 198, U. f. R. 1905 B p. 259, jfr. A p. 611, Sø-Hand. T. 1905 p. 154, jfr. 1904 p. 154.

M. H. t., at den indankede Dom ikke som paastaet havde paa-
lagt ham Udnævnelsen under Tvangsmulkt, idet Spørgsmaalet om, hvad der skulde ske, hvis han ikke efterkom Dommen, antoges at maatte afgøres efter de i Hamburg gældende Regler, hvorom ingen Oplysning

forelaa, udtaltes det af Højesteret, at efter Sagens processuelle Stilling for Højesteret, hvor den kun var appelleret af den Handlende, blev der ikke Spørgsmaal om at fastsætte Tvangsbøder.

ibid.

En Handel om et Parti Korn var afsluttet paa de i Københavns Slutseddel for Handeler i Korn cif stipulerede Betingelser. Udtalt, at ifølge Slutsedlen skulde alle Tvistigheder om Handelen forelægges Københavns Bedømmelses- og Voldgiftsudvalg for Kornhandelen til endelig Afgørelse, og at der ikke var Hjemmel til herfra at gøre Undertagelse m. H. t. de i Slutsedlen givne Regler om Fremgangsmaaden ved Prøveudtagning af Kornet.

H. R. D. 28 Marts 1906, jfr. Sø-Hand. D. 11 Aug. 1905, H. R. T. 1906 p. 85, U. f. R. 1906 A p. 538, jfr. p. 132, Sø-Hand. T. 1906 p. 247, jfr. 1905 p. 361.

Under en Tvist mellem en Bygherre og nogle Bygningshaandværkere tillagdes der den Voldgiftskendelse, som en af Parterne valgt Voldgiftsmand havde afsagt, afgørende Betydning, skønt Voldgiftsmanden i en senere afgivet Erklæring havde fraveget det Standpunkt, han havde indtaget i Kendelsen.

H. R. D. 22 Jan. 1906, jfr. Hof. St. D. 14 Septbr. 1903, H. R. T. 1905 p. 626, U. f. R. 1906 A p. 261.

Da det ikke var fastsat som Betingelse for en Voldgiftskendelses Gyldighed, at den var enstemmigt vedtaget, maatte det antages, at Fler-tallets Mening skulde være afgørende.

Sø-Hand. D. 28 April 1904, jfr. H. R. D. 8 Febr. 1906, H. R. T. 1905 p. 680, U. f. R. 1906 A p. 279, Sø-Hand. T. 1906 p. 315, jfr. 1904 p. 212.

En Grosserer, der ved en anden Grosserer som Kommissionær havde købt et Parti Hvedeklid paa Københavns Slutsedlers Betingelser og altsaa saaledes, at Tvistigheder skulde afgøres ved Voldgift, anset bundet ved en Voldgiftskendelse, der blev afsagt, efter at han gennem Kommissionæren havde haft Lejlighed til at fremsætte sine Betragtninger for Voldgifts-Udvalget.

Sø-Hand. D. 28 Decbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 465, Sø-Hand. T. 1906 p. 90.

Udtalelse om, hvad Bedømmelses- og Voldgifts-Udvalget for Korn godkender som »forsvarlig Emballage« for forseglede Prøver, der indsendes til Bedømmelse.

Gross. Soc. Resp. 8 Jan. 1905, U. f. R. 1906 A p. 477, Sø-Hand. T. 1905 p. 159.

Da det i en Slutseddel om Salg af et Parti Brædder fra »Gefle Distrikt« var bestemt, at enhver Tvist skulde afgøres ved Voldgift,

maatte Spørgsmaalet om Køberens Berettigelse til at refusere de ham af Sælgeren sendte sydsvenske Brædder høre under Voldgift.

Gross. Soc. Resp. 18 Marts 1905, U. f. R. 1906 A p. 480, Sø-Hand. T. 1905 p. 268.

En Sag, under hvilken en Snedkermester søgte en Murmester til Betaling dels af Resttilgodehavende for efter Kontrakt udført Arbejde, dels for Ekstraarbejde, afvist som ifølge Entreprisekontraktens Bestemmelser i det hele hørende under Afgørelse ved Voldgift.

Hof. St. D. 22 Jan. 1906, U. f. R. 1906 A p. 624.

I en Ulykkesforsikringskontrakt var det bestemt, at Tvist om, hvorvidt der var Invaliditet tilstede, og om dens Grad skulde afgøres ved Voldgift. Denne Bestemmelse fandtes ikke at være til Hinder for, at en Domstol paakendte det Spørgsmaal, om en forsikrets Konkursbo havde Ret til at indtræde i det Krav, som den forsikrede — der var kommet til Skade — havde paa at faa Erstatningsspørgsmaalet afgjort ved Voldgift, og til at oppebære den eventuelle Erstatning.

Hof. St. D. 7 Maj 1906, U. f. R. 1906 A p. 700.

En Kendelse, afsagt af en Opmand, der var valgt af Parternes Voldgiftsmænd, uden at Parterne saas at have samtykket i, at Sagen eventuelt afgjordes af Opmand, fandtes ikke bindende for Parterne.

Sø-Hand. D. 18 Jan. 1906, U. f. R. 1906 A p. 774, Sø-Hand. T. 1906 p. 123.

En i en Slutseddel om Salg af Hongkong Andefjer indeholdt Bestemmelse om, at »eventuelle Differencer afgøres ved privat Arbitrage i London«, antaget ikke at sigte til alle Tvistigheder, men kun til Kvalitets- og lignende Prisdifferencer, der af Mangel paa tilstrækkelig sagkyndige Personer ikke godt kunde afgøres her.

Sø-Hand. D. 10 Maj 1906, U. f. R. 1906 A p. 948, Sø-Hand. T. 1906 p. 305.

Væddemaal.

Værger, se Umyndige.

Værnepligt.

En forhenværende værnepligtig, der uden lovligt Forfald var udeblevet efter Indkaldelse til fortsat Øvelse i 1891 og 1893, og som d. 15 Decbr. 1893 havde faaet Naturalisationspatent som amerikansk Borger, saa at han ikke nu kunde indkaldes til dansk Militærtjeneste, for de nævnte Udeblivelser anset efter L. 7 Maj 1881 § 97, jfr. L. 6 Marts 1869 § 28.

Krim. D. 21 Decbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 848.

En værnepligtig, til hvem der d. 16 April var udfærdiget Indkaldelse om at møde snarest ved en Bataillon i Viborg, men som først var mødt d. 3 Maj, ikke fundet strafskyldig efter L. 6 Marts 1869 § 28,

da han — som havde taget midlertidigt Ophold i en anden Udskrivningskreds — efter at hans Forældre havde tilskrevet ham om Indkaldelsen, havde gjort, hvad der stod i hans Magt for at opfylde Mødepligten. Sagen antaget at høre under almindelig kriminel Ret.

Vib. Ov. D. 10 Oktbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 959.

L. 6 Marts 1869 § 41 fortolket saaledes, at den paagældendes Tjenestetid — uden Hensyn til at han ved Erstatningstjeneste maatte have gjort Fyldest for den Tjenesteydelse, han ved sit Forhold har frigjort sig for — skal forlænges med et Tidsrum, svarende til det, hvori han har unddraget sig Krigsbestyrelsens Raadighed.

H. R. D. 5 Febr. 1902, H. R. T. 1901 p. 681, U. f. R. 1902 B p. 99.

En paa Sessionen for 1886 udskrevet værnepligtig, som havde gjort Tjeneste og var blevet hjemsendt, og som derefter uden Orlov havde været borte fra Riget fra 1 Juli 1891 til 11 April 1899, i hvilket Tidsrum han gentagne Gange forgæves var blevet indkaldt til Tjeneste, tildeltes der herefter Udskrivningsaar 1893 i Stedet for 1886, uanset at han efter sin Hjemkomst fra Udlandet i 1899 havde udført Erstatningstjeneste.

ibid.

En i Sverrig i 1871 født Mand, som uden at vinde Indfødsret havde opholdt sig her i Landet siden 1884, og som i de sidste 12 Aar havde haft fast Hjem her, straffet efter L. 6 Marts 1869 § 7, sidste Pkt., for ikke at have meldt sig til Optagelse i Lægdsrullen, forinden den Session holdtes, paa hvilken han skulde behandles til Udskrivning, og for at være udeblevet fra denne Session.

Kbh. Ov. D. 25 Aug. 1903, U. f. R. 1904 A p. 19.

L. 6 Marts 1869 § 41 fortolket saaledes, at den paagældendes Tjenestetid uden Hensyn til, om han i den Tid, i hvilken han har unddraget sig Værnepligten, har været eller skulde have været indkaldt til Tjeneste eller ej, vil være at forlænge med et Tidsrum, svarende til det, i hvilket han har unddraget sig Krigsbestyrelsens Raadighed.

H. R. D. 31 Maj 1904, H. R. T. 1904 p. 218, U. f. R. 1904 B p. 257.

Dette anvendt paa en værnepligtig Sergent, der efter Ansøgning var traadt udenfor Nummer et Aar for at rejse til Udlandet, og som var blevet borte udover den angivne Tid og ved sin Hjemkomst havde undladt at melde sig til Tjeneste ved sin Afdeling, ligesom han hverken havde anmeldt Afrejse eller Tilbagekomst hos Lægdsforstanderen.

ibid.

En Mand, der som 22aarig havde gjort Tjeneste som Soldat og derefter uden Tilladelse var rejst til Amerika, uden efter Indkaldelse at møde til Efertjeneste, og som efter at have erholdt amerikansk

Borgerret var vendt tilbage til Danmark, anset dels efter L. 6 Marts 1869 § 51, dels i Medfør af samme Lovs § 28 efter L. 7 Maj 1881 § 97.

Kbh. Ov. D. 31 Marts 1905, U. f. R. 1905 A p. 453.

En i 1885 født Svensker — som i 14 Aars Alderen var kommet her til Landet, hvor han havde tjent forskellige Steder, havde faaet Opholdsbog 1902, var optaget i Lægdsrullen i 1903, var gaaet paa Session i 1904 og havde paabegyndt Aftjeningen af sin Værnepligt i April 1905, men som aldrig vilde have haft til Hensigt at tage fast Hjem her i Landet, og som efter at være hjemsendt i Maj 1905 straks vendte tilbage til Sverrig — fundet at burde udslettes af Rullen, da han ikke antoges at have erhvervet fast Hjem her.

H. R. D. 28 Aug. 1906, H. R. T. 1906 p. 390, U. f. R. 1906 A p. 855.

Værneting.

En efter offentlig Stævning anlagt Sag afvist efter Paastand, da Indstævnte, der havde haft Bopæl i København, havde, inden Forligsklage og Stævning udtoges, forladt Landet og faaet sit Lejemaal om sin Beboelseslejlighed ophævet, og uanset at endnu ved Sagens Anlæg nogle ham tilhørende, pantsatte Effekter beroede i Lejligheden.

Hof. St. D. 25 Jan. 1897, U. f. R. 1897 p. 328.

En Sag, hvorunder Indstævnte var stævnet med et af Rettens Justitiarius fastsat Varsel ved offentlig Stævning, hvori hans sidste Bopæl opgaves at have været i København, men hans nuværende Bopæl og Opholdssted at være ukendt, afvist fra Hof- og Stadsretten under Indstævntes Udeblivelse, idet Hjemmel til at anlægge Sagen i København ikke var oplyst.

Hof. St. D. 26 April 1897, U. f. R. 1897 p. 617.

En Sag, der ved Hof- og Stadsretten var anlagt af et amerikansk Firma imod en i Sverrig bosiddende Mand, afvist under Indstævntes Udeblivelse, da det ikke var godtgjort, at Underskriften paa et fremlagt Dokument, der hjemlede Sagens Anlæg ved nævnte Ret som vedtaget Værneting, hidrørte fra Indstævnte.

Hof. St. D. 20 Septbr. 1897, U. f. R. 1897 p. 1021.

Hof. St. D. 8 Jan. 1900, U. f. R. 1900 p. 285.

Hof. St. D. 30 Novbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 223.

En i Henhold til Pl. 30 Novbr. 1821 foretaget Arrest for Tilgodehavende hos en Enke, der angaves at have forladt Landet for at tage Ophold i Udlandet, ex officio ophævet og Sagen iøvrigt afvist, da der ikke var forelagt Retten Oplysninger, der gjorde det antageligt, at Enken havde forladt Landet for at tage Ophold i Udlandet.

Hof. St. D. 18 April 1898, U. f. R. 1898 p. 500.

En Sag, hvorunder en Redaktør af et i København udkom-

mende Dagblad sagsøgte i Anledning af Injurier i Bladet, og hvorunder Indstævnte var udeblevet saavel under Forligsmæglingen som for Retten, afvist ex officio, idet Forligsklagen — ligesom Stævningen — var forkyndt paa hans Forretningslokale i København, men det ikke kunde ses, om han havde eller havde haft Bopæl i København, og idet der derfor manglede Bevis for, at han havde været lovlig indkaldt til Forligsmæglingen.

H. R. D. 12 Juni 1899, jfr. Hof. St. D. 20 Juni 1898, H. R. T. 1899 p. 223, U. f. R. 1899 p. 775, jfr. 1898 p. 575.

En Sag, der var anlagt af en herboende Grosserer imod en russisk Handlende ved dennes herværende Repræsentant, og hvorunder Paastanden rettedes imod den Handlende ved Repræsentanten, afvistes, da der, selv om vedkommende var Repræsentant, manglede Hjemmel til at sagsøge den udenlandske Handlende her i Landet ved hans Repræsentant. Kost og Tæring tillagt Repræsentanten, uagtet ingen Paastand imod ham personlig var nedlagt.

Sø-Hand. D. 13 Juli 1899, U. f. R. 1899 p. 1007, Sø-Hand. T. 1899 p. 265.

I et Tilfælde, hvor en Gældskommissionsklage efter Stævningsmændenes Paategning var forkyndt for den indstævnte Dame paa hendes i Klagen opgivne Bopæl ved hendes Tjenestepige, og hvor Indstævntes Søn mødte for hende og paastod Sagen afvist under Anbringende af, at hun i det sidste halve Aar ikke havde boet paa det opgivne Sted, men derimod i Slagelse, afvistes Sagen, fordi Citanten ikke havde oplyst, at Sagen var anlagt ved rette Værneting.

Kbh. Gældsk. D. 11 Decbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 183.

En Person, som i Sommerferien med sin Familie havde tinget sig i Kost hos en Gaardmand, og som imidlertid havde sin møblerede Lejlighed i København staaende ubenyttet, men som efter Ferien agtede at vende tilbage til denne Lejlighed, fandtes under sit Sommerophold med Rette stævnet til at møde som Sagvolder for en københavnsk Ret, da han ikke selv holdt Dug og Disk hos Gaardmanden.

Sø-Hand. Kend. 5 Oktbr. 1899, U. f. R. 1900 p. 196, Sø-Hand. T. 1899 p. 351.

Da et svensk Aktieselskab var anmeldt til Handelsregistret i København med Opgivelse af en her bosat administrerende Direktør og af et herværende Forretningskontor, maatte en Handlende, som havde afsluttet en Handel med nævnte Direktør paa Selskabets Vegne, ifølge L. 1 Marts 1889 § 34 være berettiget til angaaende en Misligholdelse af Handelen at sagsøge Selskabet i København gennem Stævning til Direktøren fra hans Kontor.

Sø-Hand. Kend. 15 Marts 1900, U. f. R. 1900 p. 421, Sø-Hand. T. 1900 p. 105.

Dette statueret, uanset at Direktøren et Aar før Sagens Anlæg

var fratraadt som saadan og derefter ikke havde staaet i noget Forhold til Selskabet, og uanset at dette ikke længere havde noget Kontor eller nogen Virksomhed her, da Anmeldelsen ikke var blevet ud-slettet eller forandret, og idet det maatte være uden Betydning, om den Handlende underhaanden var blevet vidende om Forandringen.

ibid.

Statueret, at en i Sverrig bosat Mand, som skyldte nogle Penge, der ifølge Overenskomst skulde have været betalt i København, og som nu blev antruffet her og i Henhold til Konkursl. § 164 belagt med personlig Arrest, kunde sagsøges her i Medfør af D. L. 1—2—19. Stævningen fundet lovlig forkyndt for ham i Arresten.

Sø-Hand. D. 15 Marts 1900, U. f. R. 1900 p. 423, Sø-Hand. T. 1900 p. 108.

Da Udstederen af en egen Veksel under sit Navn havde tilføjet: »Nansensgade Nr. 4« (hans daværende Forretningslokale i København), maatte han ifølge Veksell. § 4 antages at bo paa det nævnte Sted og kunde derfor søges ved Sø- og Handelsretten til Betaling af Vekslen og stævnes paa det nævnte Sted med 8 Dages Varsel, skønt han boede i Hellerup.

H. R. D. 5 Novbr. 1900, jfr. Sø-Hand. Kend. 8 Juni 1900, H. R. T. 1900 p. 450, U. f. R. 1901 p. 4, jfr. 1900 p. 770, Sø-Hand. T. 1901 p. 28, jfr. 1900 p. 211.

Et Fabrikantfirma, som havde flyttet sit Kontor og Forretningslokale fra København til Københavns Amts nordre Birk, fandtes ifølge L. 1 Marts 1889 § 34 rettelig sagsøgt ved Hof- og Stadsretten, da Firmaet vedblivende stod anmeldt til Københavns Handelsregister, hvorimod ingen Anmeldelse var sket i Birket.

Hof. St. D. 15 Oktbr. 1900, U. f. R. 1900 p. 956.

En Gæstgiver, som var Indehaver af et Hotel i København, men havde privat Bolig i Hellerup, fandtes ikke at kunne betragtes som Handlende i den Betydning, hvori dette Udtryk er taget i L. 19 Febr. 1861 § 20 Nr. 2. Det fandtes derfor ikke hjemlet ved nævnte Lovbestemmelse, at der var anlagt Sag mod ham ved Sø- og Handelsretten til Betaling af Varer, leverede til Brug i hans Næringsdrift.

Sø-Hand. D. 13 Septbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 60, Sø-Hand. T. 1900 p. 308.

En Sag, hvorunder Indstævnte udeblev, afvist ex officio, da hans Hustru, for hvem Stævningen var forkyndt, ifølge Stævningmændenes Paategning havde erklæret, at hendes Mand havde forladt hende, og at hun ikke kendte hans Bopæl.

Kbh. Gældsk. D. 3 Juli 1900, U. f. R. 1901 p. 224.

I et Tilfælde, hvor under en mod Aktieselskabet »Salgsautomaterne« anlagt Sag Stævningen var forkyndt paa det i samme som Selskabets Forretningskontor angivne Sted i København, blev Sagen — under

hvilken Selskabet udeblev — afvist ex officio, da Citanten end ikke havde assereret, at Selskabet havde anmeldt til Handelsregistret, at det havde Forretningskontor i København, hvorfor der ikke kunde gaas ud fra, at Sagen, som sket, havde kunnet indbringes for Københavns Forligskommission og Ret.

Hof. St. D. 29 April 1901, U. f. R. 1901 p. 546.

En Sag, som var anlagt mod et Fabrikantfirma — hvilket i Stævningen angaves at have Kontor og Forretningslokale paa et angivet Sted i København — ved dets i Stævningen navngivne eneste Indehaver, blev under Indstævnte Udeblivelse afvist, da der manglede Oplysning om, hvor Firmaindehaveren boede, og da det end ikke var assereret, at Firmaet var anmeldt til Handelsregistret med det anførte Forretningskontor, saa at det var uvist, om Sagen var anlagt ved rette Værneting.

Kbh. Gældsk. D. 19 April 1901, U. f. R. 1901 p. 754.

En Sag, som var anlagt ved Hof- og Stadsretten imod Aktieselskabet »Dampskibsselskabet Kysten« efter Stævning, forkyndt for Bestyrelsens i København boende Formand, under Angivelse af, at Selskabet havde Hjemsted i København, blev — da Selskabet udeblev — afvist ex officio, da Citanten ikke havde oplyst, hvorpaa han støttede, at Selskabet havde Hjemsted her, og navnlig ikke oplyst, om der til Handelsregistret var sket Anmeldelse om Stedet for Selskabets Forretningskontor.

Hof. St. D. 23 Decbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 144.

I et Tilfælde, hvor et i Danmark født Ægtepar, der havde indgaaet Ægteskab i København, senere havde bosat sig i Hamburg og haft fælles Hjem der, indtil Manden i 1892 forlod sin Hustru for ikke at vende tilbage, og hvor Manden i 1894 en kort Tid havde logeret i København, afvistes den af Hustruen ved Hof- og Stadsretten anlagte Skilsmisssag, fordi Manden, dengang Desertionen fandt Sted, ikke havde Værneting i København og heller ikke saas senere at have erhvervet saadant.

Hof. St. D. 6 Jan. 1902, U. f. R. 1902 A p. 199.

En Sag, hvorunder 5 Interessenter i et til Handelsregistret i København anmeldt Firma paastod sig kendte berettigede til at betragte den 6te Interessent, der havde haft Bopæl i Malmø, som udtraadt af Firmaet, fandtes ifølge L. 1 Marts 1889 §§ 6 og 34 at høre under Sø- og Handelsretten.

Sø-Hand. D. 9 Jan. 1902, U. f. R. 1902 A p. 646, Sø-Hand. T. 1902 p. 133.

En indstævnt Mand, der udeblev, dømt efter Paastanden, skønt hans Hustru, for hvem Stævningen var forkyndt paa den i Stævningen opgivne Bopæl, ifølge Stævningmændenes Paategning havde bemærket, at Indstævnte 2 Dage forud var rejst til Udlandet for ikke mere at

vende tilbage til Landet — idet dette ikke behøvede at opfattes som enstydigt med, at han ikke mere havde nogen Bopæl her.

Sø-Hand. D. 27 Febr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 660, Sø-Hand. T. 1902 p. 174.

Deraf, at en Stævning bar Stævningsmændenes Paategning om at være forkyndt for Indstævnte paa hans i Stævningen opgivne Bopæl ved hans navngivne Forvalter, fandtes det ikke at fremgaa, at Indstævnte — hvad denne bestred — havde Bolig paa det nævnte Sted.

Sø-Hand. D. 10 April 1902, U. f. R. 1902 A p. 668, Sø-Hand. T. 1902 p. 203.

Under Indstævntes Udeblivelse afvistes en Sag ex officio fra Sø- og Handelsretten, fordi det ikke af det foreliggende fremgik, at Indstævnte var lovlig varslet eller bosat i København, skønt Stævningen angav, at Indstævnte boede i København hos sine Forældre, og skønt Stævningen var forkyndt dér for hans Moder. Ved Inkaminationen havde nemlig en Sagfører fremlagt en Erklæring fra Indstævntes Fader om, at Indstævnte ikke havde boet hos ham.

Sø-Hand. D. 14 Aug. 1902, U. f. R. 1903 A p. 46.

Skønt et svensk Skibs Rederi i England havde modtaget et Firmas Tilbud om at ville stille Sikkerhed for, hvad der under en Retssag i England maatte blive tilkendt det svenske Rederi hos et dansk Rederi, nemlig for at Arrest i dettes Skib kunde undgaa, og skønt det svenske Rederi ikke senere havde givet Afkald paa denne Sikkerhed, fandtes det ikke godtgjort, at der var paaført det svenske Rederi en endelig Forpligtelse til at forfølge Sagen i England og ikke paa det danske Rederis Hjemsted, i hvilken Henseende fremhævedes, at Forhandlingerne i England var ført gennem Mellemmænd.

Sø-Hand. Kend. 8 Oktbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 82, Sø-Hand. T. 1902 p. 355.

En Sag, anlagt ved Københavns Gældskommission ifølge offentlig Stævning imod en Person, om hvem det i Klagen angaves, at hans Opholdssted ikke vidstes, men at han sidst havde haft Bopæl i København, blev ex officio afvist som ikke anlagt ved rette Værneting, da det af det fremlagte fremgik, at der intet vidstes om, at Indstævnte nogensinde havde haft Bopæl eller fast Ophold i København, hvorhos det var oplyst, at Indstævnte senere end Klagens Udtagelse havde haft Ophold i Grenaa.

Kbh. Gældsk. D. 18 Aug. 1902, U. f. R. 1903 A p. 150.

En af en Forsikringsforening ved Viborg Byting »som vedtaget Værneting« anlagt Sag, der drejede sig om Betaling af forfalden Præmie, afvistes ex officio, idet det ikke fandtes bevist, at Indstævnte, der udeblev, havde vedtaget det nævnte Værneting, skønt Citanterne havde fremlagt et trykt Eksemplar af Foreningens Love, i hvis § 9

det hed, at ethvert Medlem var pligtigt at modtage Sag ved Viborg Byting.

Vib. Ov. D. 15 Decbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 196.

En Indstævnt dømt, skønt hans Hustru ved Stævningens Forkyndelse paa den opgivne Bopæl havde udtalt, at han var rejst til Amerika, og skønt han i Retten havde ladet erklære, at han ikke agtede at vende tilbage — da han ikke havde oplyst Omstændigheder, der gav Føje til at antage, at han havde opgivet sin hidtidige Bopæl i København.

Hof. St. D. 15 Juni 1903, U. f. R. 1903 A p. 569.

En Sag mellem et tysk Handelshus og en svensk Købmand paa- kendt af Sø- og Handelsretten i Henhold til en Vedtagelse i en af Købmanden, der udeblev under Sagen, underskrevet Slutseddel.

Sø-Hand. D. 22 Oktbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 152, Sø-Hand. T. 1903 p. 370.

En Mand, som var afrejst til Amerika 8 Dage, forinden en mod ham udtagen Stævning forkyndtes for hans Hustru paa deres tidligere fælles Bopæl i København, og som ifølge Erklæring fra Hustruen, med hvem han ikke levede i Formuefællesskab, og tvende Mænd agtede at tage fast Ophold i Amerika, antoges ikke endelig at have opgivet sit Domicil her, navnlig fordi der ikke forelaa Oplysning om, at han da eller senere havde opnaaet nogen Stilling eller Beskæftigelse i Amerika. Den nedlagte Afvisningspaastand forkastet.

Hof. St. Kend. 12 Oktbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 171.

En Sag imod et Firma under Indstævntes Udeblivelse afvist fra Gældskommissionen, da det ikke af det foreliggende saas, at Indstævntes i Stævningen opgivne Forretningslokale i København, hvor Stævningen var forkyndt, i Handelsregistret var anmeldt som Forretningskontoret, jfr. L. 1 Marts 1889 § 34, og da der derfor manglede Sikkerhed for, at Sagen rettelig var indbragt for nævnte Kommission.

Kbh. Gældsk. D. 10 Juli 1903, U. f. R. 1904 A p. 241.

En Sag mod en i Sverrig bosat Mand afvist fra Sø- og Handelsretten under Indstævntes Udeblivelse, da en til Grund for Sagen liggende Slutseddel bestemte, at Tvistigheder skulde søges afgjort ved Voldgift, medens Sø- og Handelsretten, naar Voldgift ikke opnaaedes, var vedtaget som Værneting, og da det ialfald ikke var oplyst, at Tvisten var forsøgt afgjort ved Voldgift.

Sø-Hand. D. 24 Decbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 315.

En i Henhold til en Underretsdom paastævnet Skønssag fundet rettelig afvist efter Paastand, da den var anlagt ved en anden Ret end den, der havde paakendt Hovedsagen.

Vib. Ov. D. 4 Jan. 1904, U. f. R. 1904 A p. 367.

Antaget, at en i Sverrig boende Udsteder af et Anfordringsbevis kun havde forpligtet sig til at betale straks ved Paakrav, forsaavidt dette skete paa hans Bopæl eller Forretningslokale, og at han derfor ikke, da han blev antruffet i Helsingør, hvor Beløbet afkrævedes ham, i Henhold til D. L. 1—2—19 kunde sagsøges i denne By til Bevisets Betaling.

Kbh. Ov. D. 18 Jan. 1904, U. f. R. 1904 A p. 413.

En Sag afvist fra Hof- og Stadsretten, forsaavidt den var anlagt mod Formanden for en i København hjemmehørende Forening, da han, skønt boende paa Frederiksberg, var indkaldt for Københavns Forligskommission og dér havde nægtet at møde til Mægling for sit personlige Vedkommende.

Hof. St. D. 2 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 529.

En Sag, som af et tysk Firma var anlagt ved Hof- og Stadsretten imod en i Malmø bosat Mand, der i Ordresedler havde underkastet sig Hof- og Stadsrettens Jurisdiktion efter dansk Ret, afvist efter Paastand, da de om samme Retshandel senere oprettede Slutsedler indeholdt, at hver Part kunde sagsøges ved dennes Domicil eller ved Københavns Sø- og Handelsret.

Hof. St. D. 30 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 547.

En i Danmark født Mand, der i mange Aar havde boet og drevet Forretning i London, hvor han vedblivende havde Bopæl og Kontor, men som ved Sagens Anlæg i nogle Maaneder med sin Familie havde haft Ophold og drevet Forretning i København, hvor han benyttede en ham af hans Fader overladt Lejlighed som forbigaaende Bolig og indtog sine væsentligste Maaltider hos Faderen, fandtes ialfald tillige at have selvstændig Bolig her og derfor at kunne sagsøges ved Sø- og Handelsretten.

Sø-Hand. Kend. 4 Febr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 606, Sø-Hand. T. 1904 p. 131.

Selv om en herboende Handlende var indgaaet paa at betale nogle af en tysk Fabrikant til ham solgte Varer kontant og paa Fabrikantens Hjemsted, kunde dette ikke afgive Hjemmel til uden den Handlendes Samtykke at sagsøge ham til Varernes Betaling ved Retten paa Fabrikantens Hjemsted.

Sø-Hand. D. 30 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 645, Sø-Hand. T. 1904 p. 247.

En Vekselsag afvist under Indstævntes Udeblivelse, da det ikke fremgik af det foreliggende, om Indstævnte havde Bopæl i Jurisdiktionen, og da det saaledes ikke kunde ses, om Sagen var anlagt ved rette Værneting, og om der ved Forkyndelsen af Stævningen, der var sket paa Indstævntes Forretningslokale en Uge, før Sagen faldt i Rette, var givet Indstævnte behørigt Varsel.

Hof. St. D. 22 Aug. 1904, U. f. R. 1904 A p. 730.

En Sag, anlagt ved Hof- og Stadsretten efter offentlig Stævning til en Indstævnt, hvis Bopæl eller Opholdssted angaves ubekendt, afvist under Indstævntes Udeblivelse, da Citanten ikke havde oplyst nogen Hjemmel til at sagsøge Indstævnte ved en københavnsk Ret.

Hof. St. D. 5 Septbr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 734.

En Sag afvist under Indstævntes Udeblivelse, da det i Stævningen som Bopæl angivne Sted ifølge Stævningsmændenes Paategning om Forkyndelsen kun var Indstævntes Værksted, og det herefter ikke vidstes, om Indstævnte boede i Jurisdiktionen.

Hof. St. D. 12 Septbr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 741.

En af en Veksellakceptant nedlagt Paastand om, at den mod ham anlagte Vekselsag skulde afvises fra Hof- og Stadsretten, fordi han havde opgivet sin Bopæl i København og boede i Skovshoved, forkastet, allerede fordi der paa Vekslen ved Indstævntes Navn fandtes Stedbetegnelsen »Dybbølsgade 25, København«, hvor Indstævnte derfor ifølge Veksell. § 4 havde maattet antages at bo.

Hof. St. Kend. 24 Oktbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 127.

I et Tilfælde, hvor det i en ikke forkyndt Stævning var udtalt, at Sagen anlagdes ved Sø- og Handelsretten som vedtaget Værneting, hvor der ved Inkaminationen var mødt en Sagfører for Indstævnte, hvilken Sagfører udtraadte under Sagens Drift, og hvor Indstævnte derefter udeblev, blev Sagen ex officio afvist, da der ingen Oplysning forelaa om, at den i Stævningen omtalte Vedtagelse havde fundet Sted, og da den nævnte Sagfører ikke uden videre kunde antages at have haft Hjemmel til paa Indstævntes Vegne stiltiende at vedtage Sø- og Handelsretten som Værneting.

Sø. Hand. D. 2 Febr. 1905, U. f. R. 1905 A p. 326, Sø-Hand. T. 1905 p. 132.

Statueret, at en Mand, der fra Sorø, hvor han det sidste Aar havde haft Bopæl, var rejst til Amerika, efter det foreliggende maatte antages at have opgivet sin Bolig her i Landet, og at der ikke var Føje til at anse den Lejlighed i København, hvor hans Hustru og Børn boede, men hvor han selv aldrig havde boet, for tillige at være hans Bolig.

Kbh. Gældsk. D. 27 Febr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 46.

Statueret, at D. L. 1—2—18 var anvendelig i en Sag, der drejede sig om, hvorvidt Salget af en fast Ejendom var ugyldigt, og om Erstatning for Afsavn af Ejendommen.

Kbh. Ov. D. 6 Novbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 332.

En Mand, der var rejst til Amerika, og hvis Kone havde udtalt, at han formentlig ikke vilde vende tilbage, var blevet offentlig indkaldt efter L. 11 April 1890 § 3. Da det ikke fandtes oplyst, at han

havde opgivet sin Bolig i København, hvor hans Kone og Børn stadig boede, kunde Indstævningen ikke anses behørig.

Hof. St. D. 15 Jan. 1906, U. f. R. 1906 A p. 617.

En Sag, indbragt for Hof- og Stadsretten ifølge offentlig Stævning, afvist, da Citanten, der havde anbragt, at Indstævntes Bopæl og Opholdssted var ubekendt, men at hans sidste bekendte Bopæl skulde have været i København, ikke havde oplyst nogen Hjemmel til under de nævnte Omstændigheder at sagsøge Indstævnte, der ikke gav Møde, ved en københavnsk Ret.

Hof. St. D. 12 Marts 1906, U. f. R. 1906 A p. 657.

Værnetingsreglen i L. 19 Febr. 1861 § 20 Nr. 1 anset anvendelig i en Sag, hvorunder en Mand, der havde opgivet sin Grossererforretning i København og var rejst bort, søgtes til Betaling af Varer, leverede med kort Betalingsfrist til denne hans Forretning.

Sø-Hand. D. 7 Juni 1906, U. f. R. 1906 A p. 957, Sø-Hand. T. 1906 p. 328.

Vægt, se Maal.

Æ.

Ægteskab.

Jfr. Alimentationssager.

I. Forpligtelse til Ægteskab. Dets Stiftelse.

I et Tilfælde, hvor en Mand som mindreaarig havde lovet en ugift Kvinde Ægteskab og derefter besvangret hende, der var uberygtet, og hvor han, efter at være blevet fuldmyndig, ved et med hende for en Forligskommission indgaaet Forlig under Dagmulk havde forpligtet sig til at ægte hende, statueredes det under en af ham anlagt Sag, at hans ved Forliget afgivne Løfte om at ægte hende efter Lovgivningen ikke kunde begrunde nogen retlig Forpligtelse for ham i saa Henseende.

H. R. D. 30 Juni 1898, jfr. Hof. St. D. 4 Jan. 1897, H. R. T. 1898 p. 297, U. f. R. 1898 p. 728, jfr. 1897 p. 313.

Efter det foreliggende antaget, at en Mand havde givet en uberygtet Kvinde et Ægteskabsløfte, som under Hensyn til D. L. 6—13—4 i Forbindelse med Forudsætningen i Fr. 5 Marts 1734 § 6 maatte stilles ved Siden af de i Fr.s § 3 omhandlede bindende Løfter. Da han derefter havde besvangret hende, og da en kontraktmæssig bindende Opgivelse af hendes Ret ikke kunde udledes af et fremlagt Brev fra hende, dømtes han til enten at ægte hende eller at betale hende en af Retten fastsat Erstatning af 1000 Kr. med Renter.

Vib. Ov. D. 29 Novbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 86.

Statueret, at en Pige, som var blevet besvangret af sin Kæreste

— efter hendes Fremstilling, efterat hun med sine Forældres Samtykke var blevet forlovet med ham — ikke senere, efterat Forældrene havde taget deres Samtykke til Ægteskabet tilbage, kunde fordrø ham, der vedblivende erklærede sig villig til at ægte hende, pure dømt til at betale hende en Hjemgift, ialfald ikke, naar ingen skellig Grund til Forældrenes Tilbagetræden kunde paavises.

Vib. Ov. D. 18 April 1898, U. f. R. 1898 p. 590.

A., der var sagsøgt af en Pige, som han havde besvangret, til at ægte hende, frifundet i Henhold til Fr. 5 Marts 1734 § 7, da Pigen ved Besvangrelsen havde tjent hos A.s Broder, hos hvem A. samtidig havde haft Ophold — som der efter hans Fremstilling maatte gaas ud fra — i Ægteskab af Slægting, ikke, som af Pigen anbragt, som Tjenestekarl.

Kbh. Ov. D. 19 Juni 1899, U. f. R. 1899 p. 674.

Antaget, at Fr. 5 Marts 1734 § 3 i. f. ikke var til Hinder for at føre Vidner om, at Indstævnte omtrent to Aar før Vidnesagens Paastævning havde indført Citantinden mellem sine Slægtinge som sin Forlovede, og om, at han havde udtalt, at han og Citantinden havde bestemt at holde Bryllup i en opgiven Maaned, men at nævnte Lovbestemmelse alene forbød efter Aar og Dags Forløb at føre Vidner om Udtalelser af Indstævnte, hvilke af Citantinden agtedes paaberaabte som et hende givet Ægteskabsløfte.

Hof. St. Vidnek. Kend. 24 Septbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 181.

II. Retsvirkning for Manden (herunder om D. L. 5—1—13).

Antaget, at en paa Frederiksberg boende Mand, der havde opsagt sin maanedsvise fæstede Ene pige, ikke kunde være forpligtet ved, at hans Hustru — ifølge hans Fremstilling efter Opsigelsen — ved en udateret Paategning i Skudsmaalsbogen havde fæstet Pigen for $\frac{1}{2}$ Aar, hvilken Kontrakt efter Forholdene ansaas for ret usædvanlig.

Kbh. Ov. D. 25 Jan. 1897, U. f. R. 1897 p. 332.

En Mand frifundet for at betale Kost og Logis, ydet hans Hustru, hvis Forsørgelse han havde unddraget sig, idet Hustruen ikke i D. L. 5—1—13 havde haft Hjemmel til at forpligte ham eller Fællesboet.

Kbh. Gældsk. D. 28 Juni 1897, U. f. R. 1897 p. 841.

En Mand ikke anset pligtig at betale et hans Hustru leveret Tand-sæt, da Hustruen ikke uden Mandens Samtykke var berettiget til for Fællesboets Regning at forsyne sig med kunstige Tænder, og da et Samtykke ikke var bevist at være givet.

Kbh. Gældsk. D. 10 Juli 1897, U. f. R. 1898 p. 142.

En Mand, der under Henvisning til D. L. 5—1—13 protesterede imod at betale en af hans Hustru hos en Manufakturhandler stiftet Gæld, antaget ved sin Opræden i tidligere lignende Tilfælde at have givet

Manufakturhandleren Føje til at gaa ud fra, at han samtykkede i, at hans Hustru vedblivende tog Varer paa Kredit, og at Manufakturhandlerens derfra hidrørende Krav likvideredes i hans Varegæld til Manden.

Hof. St. D. 28 Febr. 1898, U. f. R. 1898 p. 327.

En Mand, som havde betalt de ham ved Amtsresolution til hans forladte Hustrus Underhold paalagte Bidrag, ikke anset pligtig at refundere Forsørgelseskommunen, hvad denne udover de nævnte Bidrag havde maattet udrede til Hustruens Underhold.

Kbh. Ov. D. 4 April 1898, U. f. R. 1898 p. 491.

Der findes ikke i Lovgivningen Hjemmel til at anvende Afsoning for Underholdsbidrag til fraskilte Hustruer.

H. R. D. 18 April 1899, jfr. Hof. St. D. 2 Maj 1898, H. R. T. 1899 p. 96, U. f. R. 1899 p. 567, jfr. 1898 p. 514.

Udtalt, at en Hustru ifølge sin Stilling har Legitimation til at bortvise et af hendes Mand fæstet kvindeligt Tyende.

Kbh. Ov. D. 12 Septbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 823.

En Mand ikke anset pligtig at betale Beklædningsgenstande, som hans Hustru — med hvem han ikke samlevede, medens Formuefællesskabet mellem dem bestod — havde købt hos et Firma, idet dette, som oprindeligt havde solgt Varerne pr. kontant, ikke havde bevist, at Manden havde samtykket i Købet, eller at Varerne var anskaffede til fælles Nytte og uomgængelig Fornødenhed.

Kbh. Gældsk. D. 4 Juli 1898, U. f. R. 1899 p. 200.

En Mand, der havde lukket sin frugtsommelige Hustru ude af deres Lejlighed og derefter i $\frac{1}{2}$ Aar havde undladt at yde Bidrag til Hustruens og det af hende fødte Barns Underhold, e. O. ikke hørt med sin Paastand om at erholde Barnet og nogle af Hustruen — hvem han nu erklærede sig villig til at modtage, men som nægtede at vende tilbage — medtagne Genstande udleverede.

Hof. St. D. 8 Maj 1899, U. f. R. 1899 p. 653.

En Sagførers Hustru, der under Mandens Indlæggelse paa en Sindssygeanstalt havde dannet sig et selvstændigt Erhverv for at forsørge sig og deres fælles Børn, ikke tilpligtet at udlevere en 7aarig Søn til den fra Anstalten udskrevne Mand, idet hun ikke var pligtig at tage Ophold hos ham, saalænge han ikke kunde forsørge hende — hvad han ikke havde oplyst at være i Stand til — og idet han under disse Omstændigheder ikke havde Krav fremfor hende paa at udøve Forældremagten over Børnene.

Vib. Ov. D. 28 Aug. 1899, U. f. R. 1899 p. 949.

En Mand havde uden sin Hustrus Samtykke anbragt deres fælles Barn hos en Tredjemand. Hustruens Paastand om Udlevering af Bar-

net forkastet, da der manglede Føje til at antage, at Manden, da han anbragte Barnet, havde forladt hende.

H. R. D. 20 Juni 1900, jfr. Kbh. Ov. D. 14 Marts 1898, H. R. T. 1900 p. 229, U. f. R. 1900 p. 561.

At Manden havde holdt skjult for Hustruen, hvor han havde anbragt Barnet, og havde søgt at afholde hende fra Samkvem med dette, kunde ej heller berettigede hende til at kuldkastré hans m. H. t. Barnet truffe Disposition.

ibid.

En Kommunalærer i en Købstad, hvor Skat paa Formue og Lejlighed paalignedes med visse Procent af hver skattepligtigs aarlige Indtægt, fandtes ikke pligtig at svare Skat af den Løn, som hans Hustru, med hvem han levede i fuldstændigt Formuefællesskab og havde fælles Husstand, oppebar som Kommunalærerinde. (Dissens).

Vib. Ov. D. 30 Septbr. 1901, U. f. R. 1901 p. 970.

En Mand, der havde tegnet sig selv og sin Hustru hver for 1 Aktie i et Foretagende, for hvis Gæld Medlemmerne efter Lovene hæftede, fandtes pligtig at betale ogsaa den paa hans Hustrus Aktie faldende Del af Gælden, idet han for saa vidt gyldigt havde forpligtet Fællesboet.

Kbh. Ov. D. 23 Septbr. 1901, U. f. R. 1901 p. 1024.

En Mand, der levede faktisk adskilt fra sin Hustru, fandtes ikke pligtig at betale for den hans Datter efter Hustruens Bestilling uden hans Vidende og Vilje givne Musikundervisning.

Kbh. Gældsk. D. 2 Aug. 1901, U. f. R. 1902 A p. 156.

I Henhold til D. L. 5—1—13 dømtes en Mand til at betale Urtekramvarer, som var købt af hans med ham samlevende Hustru, da Varerne ikke var leverede i større Partier, end at de kunde antages at have været bestemte til Brug i den fælles Husholdning, og da Manden ikke havde anført noget til Bestyrkelse af sit Anbringende om, at Varerne ikke var komne den fælles Husholdning tilgode.

Kbh. Gældsk. D. 4 Oktbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 161.

I et Tilfælde, hvor en Kone, der var gift med en her i Landet boende Mand, under et Ophold hos Slægtninge paa Als havde faaet et Anfald af Sindssyge, der gjorde Lægehjælp nødvendig, og hvor den Familje, hos hvilken hun opholdt sig, derfor havde tilkaldt en Læge, dømtes Manden til at betale denne Læge, idet der henvistes til, at det havde været nødvendigt for den sindssyges Omgivelser paa egen Haand at handle for Manden som den, hvem Forsorgen for hans Hustru retlig paahvilede.

Vib. Ov. D. 22 Decbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 209.

En gift Mand dømt efter Strfl. § 159, skønt hans Hustru havde sagt til ham, at han for hende maatte gaa til offentlige Fruentimmer, idet denne Udtalelse i hvert Fald i det foreliggende Tilfælde, hvor Manden i flere Aar havde staaet i Forhold til en anden Kvinde, ikke kunde berøve Hustruens Tiltalebegæring dens lovbestemte Virkning. (Dissens.)

Krim. D. 24 Marts 1903, U. f. R. 1903 A p. 726.

Statueret, at en Mand — selv om hans Hustru havde forladt ham uden skellig Grund, og selv om h^{an} stedse havde været og fremdeles var rede til at modtage og forsørge hende — maatte være pligtig at refundere Fattigvæsenet den Understøttelse, som dette efter sit Skøn over hendes Trang havde ydet hende, efterat hun havde forladt ham.

H. R. D. 7 Oktbr. 1904, jfr. Vib. Ov. D. 5 Oktbr. 1903, H. R. T. 1904 p. 404, U. f. R. 1904 B p. 345, jfr. 1903 A p. 772.

En Mand, som ved et Salærbevis havde forpligtet sig til, hvis han blev gift med en af Bevisets Modtager anvist Dame, at betale Modtageren 4 pCt. af Medgiften, dømtes til at betale Modtageren 4 pCt. af Hustruens medbragte Formue, idet den ved Dokumentet stiftede Forpligtelse ikke ansaas ugyldig efter D. L. 5—1—2, og idet den Omstændighed, at der ikke blev stiftet Formuefællesskab ved Ægteskabet, ikke kunde frigøre Dokumentets Udsteder. (Dissens.)

Hof. St. D. 14 Septbr. 1903, U. f. R. 1904 p. 37.

En Mand, der i Decbr. 1902 sagsøgte af en Slagter til Betaling af Kød, som ifølge specificeret Regning i 1899 skulde være leveret til hans Husholdning, og som ifølge hans utilstrækkelige Proceserklæring maatte antages at være modtaget og forbrugt i Husholdningen, blev uanset hans Anbringende om, at han havde forbudt sin dengang med ham samlevende Hustru at tage Varer paa Kredit, dømt ifølge D. L. 5—1—13 til at betale Varerne, idet han end ikke havde anbragt, at Slagteren kendte Forbudet.

Kbh. Ov. D. 4 Jan. 1904, U. f. R. 1904 A p. 407.

En Mand fandtes ikke pligtig at betale Varer, som en Grosserer under hans langvarige Ophold i Udlandet havde leveret hans Hustru, der fortsatte en af ham drevet Forretning, og med hvem han ikke senere havde levet sammen, idet det var uantageligt, at Grossereren skulde have troet, at Hustruen fortsatte Forretningen for Mandens Regning, og idet Manden ved sin Hjemkomst havde betalt og fra Grossereren modtaget Kvittering for en af ham tidligere stiftet Gæld, uden at Grossereren, der vidste, at Manden vægrede sig ved at betale den under Fraværelsen stiftede Gæld, i Kvitteringen havde taget noget Forbehold i saa Henseende.

Kbh. Gældsk. D. 22 Jan. 1904, U. f. R. 1904 A p. 576.

En Protest imod Udpantning af Underholdsbidrag til en forladt Hustru med Barn, støttet paa, at Manden fra et givet Tidspunkt havde

opfordret Hustruen til at forny Samlivet, forkastet, da Manden ikke havde bevist, at han da havde et Hjem beredt for Familien, hvad der maatte være en Betingelse for, at Hustruen var pligtig at efterkomme Opfordringen.

Hof. St. D. 23 Jan. 1905, U. f. R. 1905 A p. 361.

En Handlende søgte A. til Betaling af nogle Senge m. m., som A.s nu afdøde Hustru skulde have købt 4 à 5 Aar før Sagens Anlæg. A. bestred, at hans Hustru havde taget de nævnte Ting paa Kredit. Da Citanten, der ikke havde krævet A. før hans Hustrus Død, ikke havde bevist, at A.s Hustru havde stiftet Gælden, frifandtes A.

Kbh. Gældsk. D. 2 Marts 1906, U. f. R. 1906 A p. 861.

Antaget, at Bestemmelsen i D. L. 5—1—13 i. f. ikke fandt Anvendelse i et Tilfælde, hvor en Hustru under sin Mands Fraværelse paa Rejse som Skibsfører havde opsagt deres Lejlighed og »paa Mands og egne Vegne« lejet en ny.

Kbh. Gældsk. D. 18 Juni 1906, U. f. R. 1906 A p. 871.

III. Retsvirkning for Hustruen.

En Hustru, der havde Særformue, og som med Mand og Værgе havde endosseret tvende af Manden udstedte Veksler, dømt til at betale disse, uanset at Endossementerne kun var en Form, hvorunder hun havde kaveret for Laan, ydede Manden, idet Forbudet i D. L. 1—23—10 ikke antoges at angaa Vekselenossementer.

Hof. St. D. 16 Aug. 1897, U. f. R. 1897 p. 941.

Statueret, at den Omstændighed, at et Skadesløsbrev, hvorefter en gift Kvinde med Mand og Værgе havde pantsat nogle hende som Sær-eje tilhørende Genstande til Sikkerhed for en Manden paahvilende Gæld, efter Ægtefællernes Flytning først var blevet tinglæst efter Udløbet af Fristen i Fr. 28 Juli 1841 § 1, ikke kunde berettige Hustruen til i Strid med det af hende ved Skadesløsbrevet givne Tilsagn at modsætte sig, at Kreditor søgte Fyldestgørelse i de nævnte Genstande.

H. R. D. 6 Oktbr. 1899, jfr. Kbh. Ov. D. 25 Juli 1898, H. R. T. 1899 p. 327, U. f. R. 1899 p. 916, jfr. 1898 p. 772.

En Selvskyldnerkaution, som en Hustru, der havde Særformue og var eneraadig over denne, havde paataget sig m. H. t. Mandens Gæld, anset uforbindende for hende, da D. L. 1—23—10 ogsaa gælder, hvor Hustruen ikke lever i Formuefællesskab med sin Mand.

Hof. St. D. 15 Novbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 115.

Udtalt, at en Hustru ifølge sin Stilling har Legitimation til at bortvise et af hendes Mand fæstet kvindeligt Tyende.

Kbh. Ov. D. 12 Septbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 823.

En forladt Hustru antaget efter Forholdets Natur at have været i Stand til uden Værges Medvirkning gyldig at acceptere en Veksel til Dækning af Betaling for Varer, som hun havde bestilt til en ved hen-

des selvstændige Virksomhed drevet Handel, jfr. L. 7 Maj 1880, ligesom hun paa egen Haand kunde optræde som Part under den til Veksels Indfrielse mod hende anlagte Sag.

Vib. Ov. D. 5 Septbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 939.

En Sag, hvorunder en ikke med sin Mand samlevende Hustru in solidum med Manden sagsøgte til Betaling for leverede Klædningsstykker, afvist for Hustruens Vedkommende, da hun som gift maatte forudsættes at være umyndig, og da ingen Værge for hende var stævnet eller mødt.

Kbh. Gældsk. D. 4 Juli 1898, U. f. R. 1899 p. 200.

Under en Sag imod en gift Kone, som ved et før L. 7 April 1899 udstedt Skadesløsbrev havde givet Underpant i Genstande, der tilhørte hende som hendes Særeje, til Sikkerhed for en hendes Mand paahvilende Gæld, udtaltes det, at selv om hun ifølge den konfirmerede Ægtepagt var berettiget til paa egen Haand at raade over sit Særeje, fulgte det dog af D. L. 1—23—10, at hun ikke havde været beføjet til at foretage den nævnte Pantsætning og derved paadrage sig en — om end begrænset — Kautionsforpligtelse for Mandens Gæld.

H. R. D. 18 Decbr. 1900, jfr. Hof. St. D. 10 April 1899, H. R. T. 1900 p. 561, U. f. R. 1901 p. 53, jfr. 1899 p. 637.

En Hustru, hvem hendes Mand under hendes Svangerskab havde lukket ude fra deres Lejlighed, og som i $\frac{1}{2}$ Aar intet Bidrag havde modtaget fra Manden til sig og det nyfødte Barn, anset berettiget til at vægre sig ved at vende tilbage til Manden, hvis Forhold ikke var af den Beskaffenhed, at han havde Krav paa fremfor Hustruen at udøve Forældremagten over Barnet. Hun tilpligtedes derfor hverken at udlevere Barnet eller nogle af hende fra Hjemmet medtagne Genstande, der dels var nødvendige til hendes og Barnets Brug, dels tilhørte hende selv, ligesom hun ikke kunde tilpligtes at opgive, til hvem hun havde solgt eller pantsat nogle af Genstandene.

Hof. St. D. 8 Maj 1899, U. f. R. 1899 p. 653.

En Sagførers Hustru, der under Mandens Indlæggelse paa en Sindssygeanstalt havde maattet danne sig et selvstændigt Erhverv for at forsørge sig og deres fælles Børn, ikke tilpligtet at udlevere en 7aarig Søn til den fra Anstalten udskrevne Mand, idet hun ikke var pligtig at tage Ophold hos ham, saalænge han ikke kunde forsørge hende — hvad han ikke havde oplyst at være i Stand til — og idet han under disse Omstændigheder ikke havde Krav fremfor hende paa at udøve Forældremagten over Børnene.

Vib. Ov. D. 28 Aug. 1899, U. f. R. 1899 p. 949.

I et Tilfælde, hvor en Ægtepagt bestemte, at intet Formuefælleskab skulde finde Sted mellem Ægtefællerne, og at det af Hustruen før Ægteskabet erhvervede Næringsbevis og den af hende drevne Handel med de til samme hørende Varer skulde være hendes Særeje, hvorover hun alene var dispositionsberettiget, fandtes Hustruen ikke at have

overtraadt Næringsloven derved, at hun efter Ægteskabets Indgaaelse havde fortsat sin nævnte Næringsdrift.

H. R. D. 6 Marts 1900, jfr. Krim. D. 23 Decbr. 1899, H. R. T. 1900 p. 12, U. f. R. 1900 p. 447.

I et Tilfælde, hvor en Hustru, før L. 7 April 1899 traadte i Kraft, under Medvirkning af sin Mand havde akcepteret en Veksel, der angik Mandens Gæld, fandtes Akcepten ikke forbindende for hende — der havde Særeje, uden at der dog ved Ægtepagten var tillagt hende Raadighed derover — allerede fordi Manden paa Grund af hans egen Interesse i Forholdet havde savnet Kompetence til at optræde som hendes Værge.

Kbh. Ov. D. 8 Juli 1901, U. f. R. 1901 p. 992.

Skønt en Hustru uden lovlig Grund havde forladt sit og Mandens fælles Hjem og vedblivende vægrede sig ved at vende tilbage, fandtes hun berettiget til at fordrø udleveret af Manden de Genstande, der ifølge den mellem ham og hende oprettede Ægtepagt var hendes Særeje.

Hof. St. D. 24 Febr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 436.

Antaget, at en mellem to Ægtefæller uden noget Forbehold fra Hustruens Side overfor Mandens daværende Kreditorer oprettet Ægtepagt, ifølge hvilken alt tilstedeværende Indbo, der samtidig angaves at være Hustruens Selverhverv, skulde være hendes Særeje, ikke kunde fortolkes som indeholdende et Afkald fra Hustruens Side paa den hende ifølge L. 7 Maj 1880 tilkommende Retsbeskyttelse m. H. t. hendes Selverhverv.

H. R. D. 29 Jan. 1902, jfr. Hof. St. Skiftek. Decis. 23 Marts 1901, H. R. T. 1901 p. 662, U. f. R. 1902 B p. 88.

Antaget, at der manglede Føje til ved en indskrænkende Fortolkning af Slutningsbestemmelsen i L. 7 Maj 1880 § 1 at udelukke dens Anvendelse paa Skiftet efter Manden, naar Hustruen overlevede ham.

ibid.

En gift Kone, der levede i sædvanligt Formuefællesskab med sin Mand, fandtes at have været tilstrækkelig legitimeret til i eget Navn at indtale en Fællesboet tilhørende Fordring, da hun, foranlediget ved en af Indstævnte mod hendes Kompetence fremsat Indsigelse, havde fremlagt en Erklæring fra sin Mand om, at hun havde anlagt Sagen med hans Samtykke.

Kbh. Ov. D. 1 Decbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 121.

En gift Kone, hvis Mand, med hvem hun havde Formuefællesskab, var udvandret, fandtes berettiget til uden Medvirkning af en for Manden beskikket Værge at sagsøge en Møbelhandler til Betaling af nogle

Stolestel, da disse var bestilte hos og leverede af hende, efterat Manden havde forladt Landet.

Sø-Hand. Kend. 7 Maj 1903, U. f. R. 1903 A p. 674, Sø-Hand. T. 1903 p. 177.

Sø-Hand. D. 20 Aug. 1903, U. f. R. 1904 A p. 127, Sø-Hand. T. 1903 p. 315.

Imod hendes Krav kunde Møbelhandleren ikke modregne en ham tiltransporteret Fordring paa Manden og Fællesboet, da Hustruen ikke saas at have overtaget denne Gældspost personlig.

Se den citerede Sø-Hand. D.

Antaget, at der ikke kunde paalignes en i Odense boende Mands Hustru, som bestyrede en paa Mandens Borgerskab drevet Detailhandel i Svendborg og sammen med deres Barn boede i denne By, Formue- og Lejlighedsskat til Svendborg Kommune, da hun ikke havde haft nogen Særindtægt, og da Indtægten af nævnte Detailhandel var indgaaet i Ægtefællernes Fællesbo.

Kbh. Ov. D. 14 Decbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 233.

En gift Kvinde anset bundet ved et af hende, efterat L. 7 April 1899 var traadt i Kraft, afgivet Kautionsløfte. D. L. 1—23—10 saaledes antaget bortfaldet ved nævnte Lovs § 10.

Hof. St. D. 25 April 1904, U. f. R. 1904 A p. 521.

En Paastand om Afvisning af en Sag angaaende Indtægten af en gift Kones Særeje, der støttedes paa, at Sagen var anlagt af hende paa egen Haand, forkastet, da hun i Forbindelse med hendes i Henhold til L. 7 April 1899 § 21 beskikkede Tilsynsværge havde udtaget Kontinuationsklage og Kontinuationsstævning angaaende Beløbet.

Hof. St. D. 21 April 1902, jfr. H. R. D. 27 Novbr. 1903, H. R. T. 1903 p. 440, U. f. R. 1904 B p. 52.

En fuldmyndig gift Kvinde, som ikke levede i Formuefællesskab med Manden, dømt til at betale et af hende til hendes personlige Brug hos et Firma bestilt Klædningsstykke, da hun ikke havde bevist, at hun overfor Firmaet var optraadt som handlende paa Mandens Vegne.

Kbh. Gældsk. D. 12 Decbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 244.

Derimod frifandtes hun for at betale et Kostume, ved hvis Bestilling baade hun og Manden havde været nærværende, da Firmaet ikke havde bevist, at hun havde bestilt Kostumet selv og for egen Regning, idet det oplyste tværtimod talte for, at Manden havde bestilt det.

ibid.

En Protest imod Udpantning for Alimentationsbidrag til en forladt Hustru med Barn, støttet paa, at Manden fra et givet Tidspunkt havde opfordret Hustruen til at forny Samlivet, forkastedes, da Manden ikke havde bevist, at han da havde et Hjem beredt for Familien, hvad der

maatte være en Betingelse for, at Hustruen var pligtig at efterkomme Opfordringen.

Hof. St. D. 23 Jan. 1905, U. f. R. 1905 A p. 361.

Antaget, at en forladt Hustrus Ret til det hende ifølge Amtsresolution i Henhold til L. 9 April 1891 § 9 hos Manden tilkommende Forsørgelsesbidrag ikke hører til de Formuerettigheder, hvori en Kreditor kan gøre Udlæg.

Kbh. Ov. D. 17 April 1905, U. f. R. 1905 A p. 539.

I et Tilfælde, hvor en gift Kone Fru F. uden Overøvrighedens Samtykke havde underskrevet et Gældsbevis fra hendes Mand F. til Fru P. som Selvskyldnerkautionist og givet Fru P. Underpant i Løsøre, og hvor Fru F. senere for et Beløb af samme Størrelse havde udstedt Obligation til Fru M. med Løseunderpant og med F.s Selvskyldnerkautionspaategning, idet Laanet hos Fru P. indfriedes ved denne Obligation, fandtes der bl. a. under Paaberaabelse af, at den Sagfører, der havde ordnet Transaktionen, havde bestyret baade Fru P.s og Fru M.s Midler, at foreligge et Forsøg paa i Strid med L. 7 April 1899 § 15 at paaføre Fru F. Ansvar for hendes Mands Gæld. Fru F. fri fandtes derfor under et til Indfrielse af Fru M.s Obligation anlagt Søgemaal.

Kbh. Ov. D. 22 Maj 1905, U. f. R. 1905 A p. 563.

Udtalt, at en gift Kone ved at lade sig indlægge paa St. Lucas Stiftelsen havde paataget sig en personlig Forpligtelse til at betale for den hende af Stiftelsen ydede Kur og Pleje, og at det i saa Henseende var uden Betydning, at hendes Mand efter det oplyste maatte antages tillige at være blevet ansvarlig for Betalingen.

H. R. D. 14 Novbr. 1906, jfr. Kbh. Gældsk. D. 31 Juli 1905, H. R. T. 1906 p. 586, U. f. R. 1907 A p. 78.

IV. Formuefællesskabet. Undtagelser fra samme.

En Hustru, der havde Særformue, og som med Mand og Værgе havde endosseret tvende af Manden udstedte Veksler, dømt til at betale disse, uanset at Endossementerne kun var en Form, hvorunder hun havde kaveret for Laan, ydede Manden, idet Forbudet i D. L. 1—23—10 ikke antoges at angaa Vekselendossementer.

Hof. St. D. 16 Aug. 1897, U. f. R. 1897 p. 941.

I et Tilfælde, hvor det i en før Ægteskabet oprettet, konfirmeret og tinglæst Ægtepagt var bestemt, at alt, hvad Hustruen erhvervede efter Ægteskabet, skulde være hendes Særeje og undergivet hendes Dispositionsret, og hvor der ved Ægtepagten var hæftet Fortegnelser over Genstande, som angaves at være erhvervede af Hustruen efter Ægteskabet, hvilke Fortegnelser straks efter at være underskrevne af Ægtefællerne var tinglæste, fandtes en Kreditor, der for en inden Fortegnelsernes Oprettelse stiftet Fordring havde erhvervet Dom over Manden, og som intet havde oplyst til Bestyrkelse af, at de i For-

tegnelserne opførte Genstande ikke var erhvervede af Hustruen, uberegtiget til at gøre Eksekution i disse Genstande.

Vib. Ov. D. 18 Oktbr. 1897, U. f. R. 1897 p. 1054.

I saa Henseende navnlig paaberaabt, at Ægtefællernes Erklæring, som de straks havde kundgjort paa den i lignende Tilfælde sædvanlige Maade, jfr. D. L. 1—24—27, maatte staa til Troende, og at der, selv om en Del af Genstandene oprindeligt havde tilhørt Manden, i hans Medunderskrift paa Fortegnelserne laa en Overdragelse til Hustruen, som ikke uden videre kunde tilsidesættes.

ibid.

Et under Udlægsforretningen registreret Dameur, der ikke var nævnt i Fortegnelserne, antaget at tilhøre Hustruen, da der ogsaa var registreret et Herreur.

ibid.

En Selvskyldnerkaution, som en gift Kvinde, der havde Særeje og ifølge Ægtepagt var eneraadig over dette, havde paataget sig m. H. t. Mandens Gæld, anset uforbindende for hende, da D. L. 1—23—10 ogsaa gælder i Tilfælde, hvor Hustruen ikke lever i Formuefællesskab med Manden.

Hof. St. D. 15 Novbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 115.

Den af en Rekvisitus nedlagte Paastand om Ophævelse af en Eksekutionsforretning, foretaget i Løsøre, som angaves at tilhøre hans Hustru — der ifølge konfirmeret Ægtepagt som Særeje skulde eje dels en Del af hende indbragte, specificerede Genstande, dels hvad hun fremtidig maatte erhverve — forkastet, da han ikke havde bevist, at de udlagte Genstande enten var identiske med de i Specifikationen opførte eller var erhvervede af Hustruen under Ægteskabet.

Hof. St. D. 22 Novbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 124.

Statueret, at den Omstændighed, at et Skadesløsbrev, hvorved en gift Kvinde havde pantsat nogle hende som Særeje tilhørende Genstande til Sikkerhed for en hendes Mand paahvilende Gæld, efter Ægtefællernes Flytning til en anden Jurisdiktion først var blevet tinglyst der efter Udløbet af Fristen i Fr. 28 Juli 1841 § 1, ikke kunde berettigede Hustruen til i Strid med det ved Skadesløsbrevet givne Tilsagn at modsætte sig, at Kreditor søgte Fyldestgørelse i de nævnte Genstande.

H. R. D. 6 Oktbr. 1899, jfr. Kbh. Ov. D. 25 Juli 1898, H. R. T. 1899 p. 327, U. f. R. 1899 p. 916, jfr. 1898 p. 772.

I et Tilfælde, hvor en efter Ægteskabets Indgaaelse oprettet Ægtepagt, hvorefter det af Hustruen indbragte specificerede Udstyr skulde være hendes Særeje, var konfirmeret med Forbehold af de allerede eksisterende Kreditorers Ret til Dækning af begge Ægtefællers Formue samt tinglyst, og hvor Manden derpaa var gaaet fallit, antoges Konkursboet ifølge Forholdets Natur og det nævnte Forbehold at kunne kræve, at Hustruen som Betingelse for at erholde Udstyret ud-

leveret til Boet indbetalte Beløbet af de i samme anmeldte Fordringer, der var stiftede, inden Ægtepagten ved Konfirmation og Tinglæsning havde vundet Gyldighed overfor Tredjemand, og det uanset om Manden havde været solvent ved Gældens Stiftelse.

Kbh. Ov. D. 8 Aug. 1898, U. f. R. 1898 p. 778.

Under en Sag imod en gift Kone, som ved et før L. 7 April 1899 udstedt Skadesløsbrev havde pantsat Genstande, der tilhørte hende som hendes Særeje, til Sikkerhed for hendes Mands Gæld, udtaltes det, at selv om hun ifølge den konfirmerede Ægtepagt var berettiget til paa egen Haand at raade over sit Særeje, fulgte det dog af D. L. 1—23—10, at hun ikke havde været beføjet til at foretage den nævnte Pant-sætning og derved paadrage sig en — om end begrænset — Kautionsforpligtelse for Mandens Gæld.

H. R. D. 18 Decbr. 1900, jfr. Hof. St. D. 10 April 1899, H. R. T. 1900 p. 561, U. f. R. 1901 p. 53, jfr. 1899 p. 637.

I et Tilfælde, hvor der i Strid med Fr. 11 Septbr. 1839 § 1 var tillagt en bortebleven Mand Arv, skønt det ikke vidstes, om han havde overlevet Arveladeren, statueredes det, at Arven ikke skulde indføres i den borteblevnes og hans Hustrus Fællesbo, og at Hustruen saaledes ikke havde Krav paa at faa nogen Del af Arven udlagt som sin Boslod, jfr. Fr. 11 Septbr. 1839 § 16 i. f.

Vib. Ov. D. 18 Marts 1901, U. f. R. 1901 p. 387.

I et Tilfælde, hvor ifølge Ægtepagt Hustruens Udstyr, derunder et Stueorgel, saavel som hvad der maatte tilfalde hende som Gave eller Arv, skulde være hendes Særeje, og hvor Manden, efterat Orgelet var solgt for 120 Kr., havde købt et Piano for 470 Kr., til hvis Betaling de 120 Kr. samt 325 Kr., som Hustruens Moder havde skænket hende i dette Øjemed, og 25 Kr. af Fællesboets Midler var anvendt, fandtes Pianoet i Medfør af L. 7 April 1899 § 22 at henhøre til Hustruens Særeje.

Vib. Ov. D. 17 Febr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 367.

Derimod statueredes det, at der efter den nævnte Lovbestemmelse kunde fordres Erstatning af Særejet for de 25 Kr.

ibid.

Skønt en Hustru uden lovlig Grund havde forladt sit og Mandens fælles Hjem og vedblivende vægrede sig ved at vende tilbage, fandtes hun berettiget til at fordre udleveret af Manden de Genstande, der ifølge den mellem ham og hende oprettede Ægtepagt var hendes Særeje.

Hof. St. D. 24 Febr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 436.

A., der havde maattet indfri en Kautionsforpligtelse, han d. 16 Novbr. 1901 havde paataget sig for B., ansat berettiget til for sit Krav at gøre Arrest i nogle Ejendele, som ifølge en d. 4 Novbr. 1901 oprettet, d. 24 Decbr. s. A. konfirmeret og d. 10 Jan. 1902 tinglæst Ægtepagt tilhørte B.s Hustru som Særeje, saaledes at der ifølge Ægte-

pagten ikke kunde søges Fyldestgørelse heri for Gæld, som B. efter Ægtepagtens Oprettelse havde stiftet, da Grundlaget for A.s Krav var ældre end Ægtepagtens Tinglæsning, da A., dengang han paatog sig Kautionen, ikke vidste noget om Ægtepagten, og da B., der under Arrestforretningen erkendte at være insolvent, ikke havde oplyst, at han, da Ægtepagten blev tinglæst, havde tilstrækkelige Midler til at dække alle sine Forpligtelser.

Vib. Ov. D. 1 Septbr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 795.

Antaget, at en mellem to Ægtefæller uden noget Forbehold fra Hustruens Side overfor Mandens daværende Kreditorer oprettet Ægtepagt, ifølge hvilken alt tilstedeværende Indbo, der samtidig angaves at være Hustruens Selverhverv, skulde være hendes Særeje, ikke kunde fortolkes som indeholdende et Afkald fra Hustruens Side paa den hende ifølge L. 7 Maj 1880 tilkommende Retsbeskyttelse m. H. t. hendes Selverhverv.

H. R. D. 29 Jan. 1902, jfr. Hof. St. Skiftekl. Decis. 23 Marts 1901, H. R. T. 1901 p. 662, U. f. R. 1902 B p. 88.

Antaget, at der manglede Føje til ved en indskrænkende Fortolkning af Slutningsbestemmelsen i L. 7 Maj 1880 § 1 at udelukke dennes Anvendelse paa Skiftet efter Manden, naar Hustruen overlevede denne.
ibid.

En gift Kone, der levede i sædvanligt Formuefællesskab med sin Mand, fandtes at have været tilstrækkelig legitimeret til i eget Navn at indtale en Fællesboet tilhørende Fordring, da hun, foranlediget ved en af Indstævnte mod hendes Kompetence fremsat Indsigelse, havde fremlagt en Erklæring fra sin Mand om, at hun havde anlagt Sagen med hans Samtykke.

Kbh. Ov. D. 1 Decbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 121.

I et Tilfælde, hvor en før Ægteskabets Indgaaelse oprettet, konfirmeret og tinglæst Ægtepagt udtalte, at intet Formuefællesskab skulde finde Sted mellem Ægtefællerne, at hvad enhver af dem indbragte eller under Ægteskabet erhvervede, skulde være dens Særejendom, at Hustruen indbragte alt Indboet, som hun skulde vedligeholde og komplettere, og at alt Ægtefællernes Indbo altid skulde være hendes Særeje, nægtedes det en Mand paa Grundlag af en Dom over Ægtemanden at erholde Udlæg i Indbogenstandene, da han — uagtet Ægtepagten ikke indeholdt Specifikation over det indbragte Indbo — ikke havde gjort det antageligt, at Genstandene ikke tilhørte Hustruen.

Hof. St. D. 3 Aug. 1903, U. f. R. 1904 A p. 3.

I et Tilfælde, hvor en Mand, som ikke levede i Formuefællesskab med sin Hustru, til hendes Broder havde overleveret 500 Kr., som Broderen indsatte i en Sparekasse paa hendes Navn, antoges det, efter at Manden var gaaet fallit, at Konkursboet havde Krav paa de 500 Kr., ogsaa forsaavidt en Del af dem var hævet inden Konkursen, alle-

rede fordi der ikke om Dispositionen var oprettet Ægtepagt, hvorfor den, selv om Beløbet ansaas skænket Hustruen som Særeje, ikke havde Betydning overfor Boet, idet den ikke kunde betragtes som en Forsørgelse af den i L. 7 April 1899 §, 25 Stk. 1 nævnte Art.

Hof. St. D. 14 Septbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 42.

En gift Kone, hvis Mand, der var Drejermester og levede i sædvanligt Formuefællesskab med hende, havde taget blivende Ophold i Udlandet, fandtes berettiget til selv og for egen Regning at sagsøge en Møbelhandler til at betale nogle Stole, som han efter Mandens Bortrejse havde bestilt hos hende, og som hun selv havde ladet tilvirke, uden at dette saas at være sket for Fællesboets Regning eller med Betyttelse af dettes Materiale.

Sø-Hand. Kend. 7 Maj 1903, U. f. R. 1903 A p. 674, Sø-Hand. T. 1903 p. 177.

Sø-Hand. D. 20 Aug. 1903, U. f. R. 1904 A p. 127, Sø-Hand. T. 1903 p. 315.

Imod Kravet kunde Møbelhandleren ikke modregne en ham tiltransporteret Fordring paa Manden og Fællesboet, idet Hustruen ikke saas at have overtaget denne Gæld personlig.

Se den citerede Sø-Hand. D.

I et Tilfælde, hvor en Kreditor for en Fordring, der var stiftet før Tinglæsningen af en af Debitor inden hans Ægteskab oprettet Ægtepagt, havde gjort Arrest i de Hustruen ifølge Ægtepagten tilhørende Løsøre effekter, blev Arresten under Henvisning til L. 7 April 1899 § 5 stadfæstet, forsaavidt angik de ved Ægtepagten fra Mandens Eje til Hustruens Særeje overførte Effekter, idet Forskriften om, at Kreditor først skulde have søgt Dækning hos Debitor, ansaas fyldstgjort ved, at Arrestforretningen var rettet imod ham, og at det under Overretsproceduren var blevet in confesso, at han intet ejede.

Kbh. Ov. D. 11 Jan. 1904, U. f. R. 1904 A p. 410.

Antaget, at nogle Livsforsikringspolicer, som tilhørte en Mand, der havde tegnet dem paa sit Liv, og som af ham var transporterede til hans Hustru, for at Beløbene efter hans Død skulde udbetales til hende, i Forhold til Mandens Arvinger ogsaa efter den før L. 7 April 1899 gældende Ret maatte betragtes som hende tilhørende, uanset at de ikke, medens Manden levede, havde været Hustruens Særeje. Anset uden Betydning, at Transporterne ikke var noterede i Forsikrings-selskabets Bøger, samt at Policerne ikke fra først af var tegnede til Hustruens Fordel.

Hof. St. SkifteK. Decis. 23 Jan. 1904, U. f. R. 1905 A p. 180.

Et Udlæg, der paa Grundlag af en Dom over en gift Kvinde for en Fællesboet uvedkommende Gæld var erhvervet i Effekter, som ifølge en under Ægteskabet oprettet Ægtepagt var overgaaede i hendes Særeje, blev, efter at hendes Mand var gaaet fallit, anset afkræfteligt

efter Konkursl. § 28, da Manden allerede var insolvent ved Ægtepagtens Oprettelse.

Hof. St. Skiftekl. Decis. 1 Marts 1904, U. f. R. 1905 A p. 183.

En Mand havde paa eget Liv tegnet en Forsikringspolice, forfalden ved hans 60de Aar eller ved hans Død forinden og forsynet med Paa-tegning om, at Forsikringen var tegnet til Fordel for hans Hustru, hvis hun overlevede ham, dog med reserveret fri Dispositionsret for ham. Han, der efter sin Hustrus Død havde hensiddet i uskiftet Bo, begærede senere Skifte med hendes Arvinger. Statueret, at Policens Opløsningsværdi paa den Tid, Skiftet begæredes, hørte til Boets Indgæld.

Hof. St. Skiftekl. Decis. 3 Marts 1905, U. f. R. 1906 A p. 387.

Nogle Effekter, der havde tilhørt to Ægtefællers Fællesbo, var ved Ægtepagt blevet overdragne Hustruen som Særeje. En af Mandens Kreditorer fandtes dog berettiget til at holde sig til disse Effekter, da Gælden var stiftet før Ægtepagtens Oprettelse, og da Skyldneren selv ikke ejede tilstrækkeligt til Dækning af Gælden og ikke havde bevist, at han, da Ægtepagten blev tinglæst, havde tilstrækkelige Midler til at dække alle sine Forpligtelser, jfr. L. 7 April 1899 § 5.

Sø-Hand. D. 23 Febr. 1906, U. f. R. 1906 A p. 796, Sø-Hand. T. 1906 p. 171.

Udtalt, at en Ægtepagt, der i 1881 var oprettet mellem Fru N. N. og hendes Mand, og hvorved en Fællesboet tilhørende fast Ejendom udsondredes som hendes Særeje, ikke kunde afskære en af Mandens Kreditorer fra til Fyldestgørelse af sit ældre Tilgodehavende at holde sig til Ejendommen.

H. R. D. 12 Febr. 1907, jfr. Kbh. Ov. Domme 18 Juni og 2 Juli 1906, H. R. T. 1906 p. 795, U. f. R. 1907 A p. 291, jfr. 1906 A p. 732.

V. Separation og Skilsmisse.

Den af en Mand nedlagte Paastand om Ophævelse af hans Ægteskab paa Grund af Hustruens Horsbrøde — imod hvilken Paastand Hustruen ikke var fremkommet med nogen Indsigelse — ikke taget til Følge, idet Manden, selv om Brøden maatte være tilstrækkelig bevist, end ikke havde assereret, at han selv havde ført en sædelig Vandel under Ægteskabet, eller at han ikke havde givet Hustruen skellig Aarsag til Forseelsen.

Hof. St. D. 4 Oktbr. 1897, U. f. R. 1897 p. 1144.

Hof. St. D. 6 Marts 1899, U. f. R. 1899 p. 424.

Statueret, at der ikke i Lovgivningen findes Hjemmel til at anvende Afsoning for Underholdsbidrag til fraskilte Hustruer.

H. R. D. 18 April 1899, jfr. Hof. St. D. 2 Maj 1898, H. R. T. 1899 p. 96, U. f. R. 1899 p. 567, jfr. 1898 p. 514.

En frasepareret Hustru, hvis Ægteskab ophævedes ved Dom paa Grund af hendes senere Horsbrøde, tillige dømt til at udlevere Manden de fælles Børn, der ifølge Separationsbevillingen var undergivne hendes Myndighed, idet det ifølge Lovgivningens Grundsætninger — jfr. navnlig D. L. 5—2—52 og Fr. 21 Maj 1845 § 3 — maa antages, at den uskyldige Ægtefælle i Tilfælde af Ægteskabets Ophævelse paa Grund af Hor er berettiget til at beholde de i Ægteskabet fødte fælles Børn.

H. R. D. 17 Marts 1899, jfr. Hof. St. D. 6 Juni 1898, H. R. T. 1899 p. 42, U. f. R. 1899 p. 539, jfr. 1898 p. 558.

I et Tilfælde, hvor en Mand — efter at have samtykket i Separation, uagtet han vidste, at Hustruen havde gjort sig skyldig i Hor, og efter at Separationsbevilling var udfærdiget — havde paastaet Skilsmisse paa Grund af Hor, idet han gjorde gældende, at han havde samtykket i Separationen under den, som det viste sig, urigtige Forudsætning, at Hustruen kun i et enkelt Tilfælde havde været ham utro, men hvor Hustruen paastod inden Samtykket at have tilstaaet hele sin Brøde, fandtes Manden at maatte bevise sin Fremstilling.

Hof. St. D. 2 Oktbr. 1899, U. f. R. 1899 p. 990.

Udtalt, at en Kone, hvis Ægteskab ophævedes i Henhold til Fr. 11 Septbr. 1839 § 16, jfr. § 14, ikke kunde faa Dom for, at hun var berettiget til at indgaa nyt Ægteskab, da hun ikke havde godtgjort at have ført en sædelig Vandel under sin Mands Fraværelse.

Hof. St. D. 8 Jan. 1900, U. f. R. 1900 p. 284.

Skønt to separerede Ægtefæller stundom havde aflagt Besøg i hinandens Hjem og havde foretaget mindre Rejser sammen og ved disse Lejligheder enkelte Gange havde haft Nattelleje i samme Værelse, fandtes Separationsbevillingen ikke at være traadt ud af Kraft, idet det særlig udtaltes, at det ikke var bevist, at de efter Separationen havde haft Samleje med hinanden.

Vib. Ov. D. 15¹/₂ Jan. 1900, U. f. R. 1900 p. 310.

I et Tilfælde, hvor en Mand efter at være separeret havde solgt et Grundstykke, der havde tilhørt Fællesboet, fandtes han pligtig at betale sin Hustru Halvdelen af Salgssummen, da det maatte anses at have været Meningen, at alle Boets Aktiver skulde deles lige mellem Ægtefællerne, og da den Omstændighed, at Grundstykket — om hvilket der ikke var Delingen var truffet nogen Bestemmelse — muligvis havde været næsten værdiløst paa Separationstiden, ikke afgav nogen Hjælp for, at Provenuet af det alene skulde tilfalde Manden.

Hof. St. D. 5 Marts 1900, U. f. R. 1900 p. 350.

Et mellem to Ægtefæller indgaaet Forlig, paa Grundlag af hvilket der var meddelt dem Separationsbevilling, og hvorved Manden bl. a. havde forpligtet sig til dels »i Separationstiden« at svare Hustruen et maanedligt Bidrag af 40 Kr., dels at betale hende kontant 300 Kr., at erlægge med 50 Kr. i hver Termin, efterat 3 Aar var forløbne fra

Separationsbevillingens Dato, fortolket derhen, at Hustruen havde Ret til det maanedlige Bidrag indtil Skilsmissen, og ikke blot i et Tidsrum af 3 Aar fra Separationsbevillingens Dato.

Vib. Ov. D. 3 Septbr. 1900, U. f. R. 1900 p. 909.

I et Tilfælde, hvor to Ægtefæller var blevet separerede paa Vilkaar, at Formuefællesskabet hævedes, og at enhver beholdt af Fællesboet, hvad der da var i den paagældendes Besiddelse, og fremtidig sørgede for sig selv, antoges det, at Hustruen ved de nævnte Vilkaar, der indeholdt den endelige og fuldt bindende Opgørelse af hele deres formueretlige Mellemværende, havde afskaaret sig fra at gøre Krav paa nogen Andel i Mandens allerede før Separationen faldne Mødrenearv, med hvilken hans Fader hensad i uskiftet Bo.

H. R. D. 19 Decbr. 1900, jfr. Hof. St. Skiftekl. Decis. 7 Maj 1900,
H. R. T. 1900 p. 563, U. f. R. 1901 p. 54.

En Mand, som af sin fraseparerede Hustru søgtes til Betaling af Underholdsbidrag til et af hende under Separationen født Barn, men som nægtede at kunne være Barnets Fader, frifandtes pure, da Barnet maatte være avlet efter Separationsbevillingens Meddelelse, da der heretter ikke var Formodning for, at Manden var Barnets Fader, og da der ikke havde Hjemmel til at afgøre Sagen ved Ed.

Kbh. Ov. D. 5 Novbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 107.

I et Tilfælde, hvor Skilsmisse var bevilget paa de ved den forudgaaende Separation vedtagne Vilkaar, at Boet deltes, og at Hustruen forsørgede sig selv og Barn uden Bidrag fra Manden, hvorefter en saadan Deling i Mindelighed havde fundet Sted, fandtes denne Deling at have været et endeligt Opgør mellem Ægtefællerne, saaledes at Manden var afskaaret fra senere at fordre sig udbetalt Halvdelen af Hustruens før Separationen faldne Fædreearv, hvormed hendes Moder havde hensiddet i uskiftet Bo til sin efter Skilsmissen indtrufne Død.

H. R. D. 23 Decbr. 1901, jfr. Kbh. Ov. D. 15 April 1901, H. R. T. 1901 p. 582, U. f. R. 1902 B p. 55, jfr. 1901 p. 529.

En som amerikansk Borger naturaliseret Mand, der i 1894 i Kansas havde ægtet en derboende Kvinde, havde i 1896 forladt hende og bosat sig i Danmark, og Ægteskabet var derpaa blevet ophævet ved en efter offentlig Stævning af en amerikansk Domstol i 1898 afsagt Dom, der tillige tilpligtede Manden at betale Hustruen en Erstatning af 500 Kr. Statueret under en af hende mod ham her i Landet anlagt Sag, at hin Domstol ifølge dansk Ret havde været kompetent til at erklære Ægteskabet for ophævet.

H. R. D. 11 Jan. 1904, jfr. Vib. Ov. D. 1 Juli 1901, H. R. T. 1903 p. 524, U. f. R. 1904 B p. 97, jfr. 1901 p. 932.

Derimod statueredes det, at den amerikanske Domstol ikke havde været kompetent til at afsige Namsdom over Manden, og at den ameri-

kanske Dom derfor m. H. t. Erstatningen maatte anses for uforbindende for ham.

ibid.

En fraskilt Kone, som i Skilsmissevilkaarene havde paataget sig at betale en hendes Mand paahvilende Gæld, og som senere under Retsforhandlinger mellem hende og hendes fraskilte Mand og nogle andre Personer havde erklæret sig villig til at betale nævnte Gæld, frifandtes under en af Kreditor mod hende til Gældens Betaling anlagt Sag, da hendes nævnte Erklæringer ikke var afgivne til Kreditor eller til nogen paa hans Vegne.

Hof. St. D. 25 Novbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 133.

I et Tilfælde, hvor to Ægtefællers Skilsmissebo behandledes efter Skiftel. Kap. 6, dog uden at der var udstedt Indkaldelse til Kreditorerne, og uden at Raadigheden over Boet var frataget Manden, dømtes Overformynderiet til at betale en Kreditor, der efter Forlig, indgaaet med Manden, havde faaet Udlæg i Boets Fordring paa en i Overformynderiet indestaaende Kapital, det af ham i Henhold til Udlæget krævede Beløb, idet hans Forfølgning mod Overformynderiet fandtes at have Hjemmel i Skiftel. § 69, og idet det ikke kunde frigøre Overformynderiet, at det under Sagens Drift havde udbetalt det omtvistede Beløb til Skifteretten.

Kbh. Gældsk. D. 13 Septbr. 1901, U. f. R. 1902 A p. 159.

I et Tilfælde, hvor et i Danmark født Ægtepar, der havde indgaaet Ægteskab i København, senere havde bosat sig i Hamburg og haft fælles Hjem der, indtil Manden i 1892 forlod sin Hustru for ikke at vende tilbage, og hvor Manden i 1894 en kort Tid havde logeret i København, afvistes den af Hustruen ved Hof- og Stadsretten anlagte Skilsmissesag, fordi Manden, dengang Desertionen fandt Sted, ikke havde Værneting i København og heller ikke saas senere at have erhvervet saadant.

Hof. St. D. 6 Jan. 1902, U. f. R. 1902 A p. 199.

Skilsmisshedom meddelt en Hustru i Henhold til D. L. 3—16—15—2 Nr. 1, idet det fandtes at være uden Betydning, om Manden muligvis havde forladt Landet, fordi han var yderst slet stillet i økonomisk Henseende og desuden eftersøgt af Politiet.

Hof. St. D. 12 Maj 1902, U. f. R. 1902 A p. 571.

En Separationsbevilling bestemte bl. a., at Konen skulde beholde de 3 Fællesbørn til Forsørgelse, og at Manden til deres Underhold skulde udrede et Bidrag af 8 Kr. maanedlig. Antaget, at Bidraget maatte løbe for hvert af Børnene, indtil det fyldte det 18de Aar, da Manden end ikke havde assereret, at Konen — som først indtalte Bidragene, efter at alle Børnene var fyldt 18 Aar — ikke havde haft Udgifter til Børnenes Underhold efter deres 14de Aar.

Hof. St. D. 27 April 1903, U. f. R. 1903 A p. 500.

En frasepareret Hustru fandtes efter Mandens Død ikke at kunne støtte nogen Arveberettigelse paa en af Ægtefællerne under Ægteskabet oprettet »Ægtepagt og testamentarisk Disposition«, hvorved den længstlevende Ægtefælle var indsat til den førstafdødes Universalarving, idet Bestemmelserne herom efter Dispositionens Indhold var saaledes knyttede til Forudsætningen om, at der bestod et — om end begrænset — Formuefællesskab mellem Ægtefællerne, at de, efterat Formuefællesskabet var ophævet ved Separationen, maatte anses bortfaldne.

Vib. Ov. D. 2 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 482.

En fraskilt Hustru, der ved Skilsmissevilkaarene havde paataget sig at betale sin Mands Gæld, blev, efterat en af Mandens Kreditorer havde meddelt Manden Kvittering for Gælden, og efterat Manden havde givet nævnte Kreditor Transport paa sit Krav imod Hustruen paa, at hun skulde betale Fordringen, dømt til at indfri denne, idet Mandens nævnte Krav ikke var saaledes personligt, at en Overdragelse til Tredjemand var udelukket.

Hof. St. D. 30 Maj 1904, U. f. R. 1904 A p. 549.

I et Tilfælde, hvor 2 Ægtefæller i 1902 var blevet separerede paa de af dem vedtagne Vilkaar, hvor Deling af Boet derefter havde fundet Sted i Henhold til Overenskomsten, og hvor Hustruen i 1903 havde opnaaet Skilsmisse paa Grund af Mandens inden Separationen begaaede Horsbrøde, idet Skilsmissebevillingen forbeholdt hende Adgang til at søge Overenskomstens Gyldighed prøvet ved Domstolene, forkastedes Hustruens Paastand om, at Boet uanset Overenskomstens Indhold skulde skiftes mellem hende og Manden, da hun ikke havde godtgjort, at det var en for Manden kendelig Forudsætning for hendes Tiltræden af Overenskomsten, at han ikke havde gjort sig skyldig i Hor.

Hof. St. D. 8 Aug. 1904, U. f. R. 1904 A p. 724.

Under en mod en Ægtemand anlagt Skilsmissesag blev det anset bevist ved et Vidnes Forklaring i Forening med det iøvrigt oplyste, at Manden under Ægteskabet havde haft legemlig Omgang med et offentligt Fruentimmer. Ægteskabet derfor ophævet i Henhold til D. L. 3—16—15—1.

H. R. D. 10 Decbr. 1903, jfr. Vib. Ov. D. 9 Marts 1903, H. R. T. 1903 p. 462, U. f. R. 1904 B p. 60.

Da det fulgte af Lovgivningens Grundsætninger, jfr. navnlig D. L. 5—2—52 og Fr. 21 Maj 1845 § 3, at Hustruen havde Krav paa alene at erholde Forældremagten over de i Ægteskabet fødte Børn, medens Manden dog var pligtig jævnsides med Hustruen at forsørge dem, dømtes Manden dels til at udlevere Børnene til Hustruen, dels til at betale et af Overøvrigheden bestemt Bidrag til deres Opdragelse.
ibid.

Antaget, at et Pengebeløb, som en Mand havde givet sin gifte

Datter med hendes forestaaende Separation for Øje til Indsættelse i en Sparekasse, saaledes at hun var forpligtet til at tilbagelevere ham Pengene, naar han forlangte det, og som han efter Separationen med hendes Indvilgelse havde hævet, ikke kunde tilbagesøges af Datterens Mand, efterat Separationsbevillingen var blevet uvirksom.

Hof. St. D. 22 Maj 1905, U. f. R. 1905 A p. 567.

Ved Separationsbevilling af 1892 blev Formuefællesskabet mellem to Ægtefæller ophævet, og det bestemtes, at hver beholdt, hvad der da var i den paagældendes Besiddelse. I 1904 døde Mandens Fader, der havde hensiddet i uskiftet Bo efter sin i 1870 afdøde Hustru. Den fraseparerede Hustru forlangte nu paa Skiftet Halvdelen af sin Mands Mødrenearv, da denne alt var falden paa Separationstiden. Kravet ej givet Medhold, idet der ved Separationen intet Forbehold var taget m. H. t. Mødrenearven, og idet den da stedfundne Deling derfor maatte betragtes som det endelige Opgør af Ægtefællernes formuerelige Mellemværende.

H. R. D. 4 Decbr. 1905, jfr. Hof. St. Skiftekl. Decis. 19 April 1905, H. R. T. 1905 p. 540, U. f. R. 1906 A p. 225.

Ærefornærmelser.

Se Husfred og Pressen.

I. Imod private.

Ikke anset strafbart, at en Læge paa et offentligt Møde var betegnet som ikke dygtig, da dette ikke vedrørte Lægens borgerlige Agtelse.

Kbh. Ov. D. 15 Febr. 1897, U. f. R. 1897 p. 379.

Den i en Bladnotits indeholdte Sigtelse mod et andet Blad for ved dets Annonce om at være det billigste Blad i Stiftet at have sagt bevidst Usandhed, mortificeret, skønt andre Blade i Stiftet — hvad det for Usandhed sigtede Blads Redaktør vidste — var billigere, eftersom Angivelsen var rigtig, naar der toges Hensyn til Bladenes Størrelse og Stofmængde. Straf derimod ikke anvendt, da det ikke af Annoncen fremgik, at Opgivelsen skulde forstaas paa den angivne Maade.

Kbh. Ov. D. 12 April 1897, U. f. R. 1897 p. 603.

Efter hvad der forelaa for Indstævnte, da han i Klager til Politiet sigtede Citanten for svigagtigt Forhold, fandtes han, skønt Citanten nu maatte anses for uskyldig, ikke at have savnet Føje til at begære offentlig Undersøgelse, ligesom han ikke fandtes i Klagerne at have gjort sig skyldig i en saadan Overskridelse af Grænserne for, hvad han herefter havde været berettiget til at udtale om Citanten, at der ved Siden af den givne Mortifikation kunde anvendes Straf.

H. R. D. 25 Juni 1897, jfr. Hof. St. D. 12 Novbr. 1894, H. R. T. 1897 p. 336, U. f. R. 1897 p. 800.

Indehaveren af et Oplysningsbureau, som paa en Blanket, hvorpaa

var trykt »privat« og en Bemærkning om, at Oplysningen ikke maatte komme Tredjemand i Hænde, havde besvaret en Forespørgsel om en Grosserer, straffet for nogle i Besvarelserne indeholdte, for Grossererens fornærmelige Udtalelser.

Hof. St. D. 2 Aug. 1897, U. f. R. 1897 p. 927.

Udtalelser om, at Grossererens ikke var en Mand, man kunde indlade sig med, da hans mange kostbare Passioner gjorde ham til en slet Betaler, og at han absolut intet ejede, ikke ansete for ærekrænkende.

ibid.

En Udtalelse om, at en Husmand paa Landet ved en bestemt Lejlighed, fordi han havde været beruset, maatte køres hjem, hjælpes af Vognen og slæbes ind i sit Hus, henført under Strfl. § 217.

Kbh. Ov. D. 16 Aug. 1897, U. f. R. 1897 p. 942.

En Udtalelse om en Handlende, at han var N. N.s Straamand, ikke fundet fornærmelig for den Handlende.

Hof. St. D. 23 Aug. 1897, U. f. R. 1897 p. 943.

En i en Bladartikel om 11 Byraadsmedlemmer i Randers, der havde stemt for Nedrivelsen af det saakaldte Helligaandshus, brugt Benævnelse »de elleve Vandaler«, efter Forbindelsen ikke anset for en strafbar Injurie. Artiklen derimod fundet strafbar, forsaavidt den sigtede disse Medlemmer for under Paaskud af Mangel paa Torveplads at være gaaet de private Husejeres Ærinde og have hjulpet disse i deres hensynsløse Bestræbelser for at skrabe Penge til sig.

To H. R. D. 25 Novbr. 1897, jfr. Hof. St. Domme 30 April 1894, H. R. T. 1897 p. 608 og 611, U. f. R. 1898 p. 44 og 47.

Udtrykket »Hædersmand« efter den Sammenhæng, hvori det var brugt i en Bladnotits om de under en Lockout arbejdende Svende, anset som et Ukvems- eller Skældsord.

Hof. St. D. 6 Decbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 125.

Hof. St. D. 22 Aug. 1898, U. f. R. 1898 p. 786.

Nogle i et Blad imod en Folketingsmand rettede Udtalelser, at han havde faaet et politisk Forlig gennemført ved Lodder og Trækværk, og at det vel nu maatte være kommet saa vidt, at ingen oftere skænkede hans Planer og altfor underfundige Trafik Tiltro, ikke ansete for ærefornærmende.

Kbh. Ov. D. 22 Aug. 1898, U. f. R. 1898 p. 784.

Da Formanden for Bestyrelsen for en Fagforening af de øvrige Bestyrelsesmedlemmer havde været bemyndiget til at undertegne en ærekrænkende Meddelelse med Bestyrelsens Underskrift, ansaa alle Bestyrelsesmedlemmerne skyldige i strafbar Ærefornærmelse.

Hof. St. D. 22 Aug. 1898, U. f. R. 1898 p. 786.

En Kvindes Udtalelser om, at en Mandsperson havde staaet i utugtigt Forhold til hende og besvangret hende, ikke anset beviste ved, at han ikke havde aflagt den ham under en af hende anlagt Alimentionssag paalagte Ed, men Udtalelserne dog efter samtlige Omstændigheder ikke fundne at kunne tilregnes hende som en strafbar Ærefornærmelse.

Kbh. Ov. D. 29 Aug. 1898, U. f. R. 1898 p. 791.

En Mand, som i en Bladartikel om en anden, hvis Udtalelser nærmere omtales, havde erklæret, at sidstnævnte efter dette stod enten som en fræk og uforskammet Løgner eller som et utilregneligt Menneske, hvorfor der var Grund til at advare imod ham, efter det oplyste fundet at have haft Føje til om og mod den anden at betjene sig af de nævnte Udtalelser, hvorfor han frifandtes under den anlagte Injuriesag.

H. R. D. 11 Oktbr. 1898, jfr. Kbh. Ov. D. 7 Decbr. 1896, H. R. T. 1898 p. 391, U. f. R. 1898 p. 886.

En Indstævnt, der var Medlem af Bestyrelsen for et Andelsmejeri, og som dels til Bestyrelsens Formand, dels til et andet Medlem, dels paa et Bestyrelsesmøde havde udtalt, at en navngiven Tredjemand til ham var fremkommet med en Udtalelse om, at Citanten »skummede« Mælken, straffet efter Strfl. § 215, da de paagældende havde opfattet hans Udtalelser som en Sigtelse imod Citanten for Uredelighed, og da det ikke var bevist, at Sigtelsen var rigtig, eller at nævnte Tredjemand havde udtalt sig som angivet.

Kbh. Ov. D. 17 Oktbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 978.

Derimod ansaas Indstævnte ikke skyldig i Ærefornærmelse ved under fire Øjne og Paalæggelse af Tavshed at have fortalt sin Søn om den af ham i Bestyrelsesmødet gjorde Meddelelse.

ibid.

Udtalt, at et Byraadsmedlem A., der som Formand i et Byraadsudvalg havde foranstaltet en Kulleverance til Kommunen udbudt til Bortlicitering, ikke burde, da der var fremkommet et Tilbud om Levering, hvori han som Parthaver var interesseret, have forelagt dette uden videre for Byraadet, men at han enten burde have sat Byraadet i Kundskab om Forholdet eller frasagt sig sit Hverv. En af Borgmesteren fremsat Udtalelse om, at A. havde gjort Brud paa den Tilid, som Byraadet havde vist ham ved at betro ham et offentligt Hverv, derfor anset beføjet.

H. R. D. 6 Decbr. 1898, jfr. Kbh. Ov. D. 8 Marts 1897, H. R. T. 1898 p. 572, U. f. R. 1899 p. 110.

Et Dagblads Omtale af et andet Dagblad som »det altid krybende og spytslikkende« e. O. ikke fundet at indeholde en Overskridelse af den Yttringsfrihed, som er tilstedelig under en polemisk Diskussion mellem politiske Presseorganer.

Hof. St. D. 6 Febr. 1899, U. f. R. 1899 p. 398.

Udtalt, at den Omstændighed, at en i et Blad optaget ærekrænkende Artikel var — hvad der udtrykkelig udtaltes — en ordret Gengivelse af en Artikel i et andet Blad, ikke kunde fritage det førstnævnte Blads Redaktør for Ansvar, da der ved Artiklens Gengivelse i hans Blad var sket en videre Udbredelse af sammes Indhold.

Hof. St. D. 20 Marts 1899, U. f. R. 1899 p. 437.

En Redaktør, imod hvem der var anlagt Injuriesag, fordi det i en i hans Blad optaget anonym Artikel var udtalt, at der var indgivet Klage til Politiet over en nærmere betegnet Mand for Pengeafpresning, blev, skønt ingen saadan Klage var indgivet imod den nævnte Mand, frifundet, da den paaklagede Artikel nærmere beskrev det Forhold, der havde foranlediget Sigtelsen, paa en saadan Maade, at Sigtelsen tabte sit fornærmelige Indhold.

Hof. St. D. 20 Marts 1899, U. f. R. 1899 p. 438.

En Kvinde — der som antaget til at føre Tilsyn med Plejebørn i en Erklæring til Sogneraadet havde udtalt, at Citantens Hjem ikke var af den Beskaffenhed, at det egnede sig til Optagelse af Plejebørn — ikke fundet skyldig i strafbar Ærefornærmelse ved til enkelte Personer paa givne Foranledning at have udtalt sig paa samme Maade, i det hun, der ikke med Udtalelsen havde forbundet nogen fornærmelig Hensigt, havde haft Grund til at tro paa dens Rigtighed, og idet Erklæringen til Sogneraadet allerede var bekendt for forskellige af Egens Folk.

Vib. Ov. D. 27 Febr. 1899, U. f. R. 1899 p. 476.

Et Medlem af en Good Templar Loge, der til Logen havde indgivet en Klage, som gik ud paa, at der eksisterede et Rygte om, at et kvindeligt og et mandligt Medlem stod i Forhold til hinanden, blev frifundet under en af nævnte Kvinde anlagt Injuriesag, da der eksisterede et saadant Rygte, da Klageren ikke havde vidst, at Rygtet talte Usandhed, og da han efter de for Logen gældende Bestemmelser kunde have anset sig forpligtet til at indgive Klagen, uden at noget tydede paa, at det havde været hans Hensigt at bidrage til Rygtets videre Udbredelse. Mortifikation heller ikke givet.

Hof. St. D. 17 April 1899, U. f. R. 1899 p. 641.

En Kvinde, der havde anmodet en Gaardejers Hustru om at sørge for, at hendes hos Gaardejeren tjenende Datter ikke kom til at dele Seng med en til Tjeneste sammesteds fæstet Pige, da denne sagdes at lide af venerisk Syge, ikke straffet under en af nævnte Pige anlagt Injuriesag, idet hun under de angivne Omstændigheder ikke fandtes uberettiget til at omtale det bevislig eksisterende Rygte til Pigens tilkommende Madmoder.

Kbh. Ov. D. 8 Maj 1899, U. f. R. 1899 p. 657.

At et Medlem af Bestyrelsen for et Andelsmejeri paa en Generalforsamling til Drøftelse af, om en ny Bestyrer skulde antages, paa

Foranledning havde udtalt, at den nuværende Bestyrer ikke kunde lave Smør, fandtes ikke at ligge udenfor den ham under disse Omstændigheder tilkommende Ytringsfrihed.

Kbh. Ov. D. 3 Juli 1899, U. f. R. 1899 p. 832.

En Sporvognskonduktør, der efter Opfordring af Selskabets Bestyrelse havde afgivet en skriftlig Forklaring til Bestyrelsen, hvorefter Selskabets Staldmester i et Vidnes Overværelse var fremkommet med en uhøvisk Ytring om Konduktørens Svigerinder, frifandtes under en af Staldmesteren anlagt Injuriesag, da det nævnte Vidne havde bekræftet Forklaringens Rigtighed, og da Konduktøren under disse Omstændigheder ikke havde handlet retsstridigt. Mortifikation ogsaa nægtet.

Hof. St. D. 3 Juli 1899, U. f. R. 1899 p. 833.

En Agent, der efter Forlangende af sin Principal havde renskrevet en af denne skrevet Kladder til et Brev, der indeholdt fornærmelige Sigtelser mod A., fundet medansvarlig for Brevets Indhold, da han, dengang han renskrev Brevet, vidste, at det var Principalens Hensigt at afsende det til en af A.s Forretningsforbindelser, hvad Principalen derpaa ogsaa gjorde.

Hof. St. D. 22 Jan. 1900, U. f. R. 1900 p. 296.

En Bekendtgørelse i et Blad om, at en navngiven Næringsdrivende havde »kastet sine Folk paa Gaden«, straffet efter Strfl. § 217.

Hof. St. D. 26 Febr. 1900, U. f. R. 1900 p. 349.

En Mand straffet efter Strfl. § 217 for i en Bladartikel ironisk at have kaldt et Firma »det noble Firma«. Derimod fandtes der ikke at foreligge en strafbar Overtrædelse af Ytringsfriheden, forsaavidt han havde betegnet Firmaets Forhold ved at afskedige nogle Arbejdere som »Brutalitet«.

Hof. St. D. 28 Maj 1900, U. f. R. 1900 p. 609.

Straf efter Strfl. § 216 og Mortifikation anvendt for Ærefornærmelse mod en afdød. At det Blad, i hvilket den ærefornærmende Sigtelse havde staaet, nogen Tid efter havde optaget en Tilbagekaldelse af Sigtelsen, fandtes ikke under de foreliggende Omstændigheder at kunne diskulpere Redaktøren.

Hof. St. D. 18 Febr. 1901, U. f. R. 1901 p. 297.

En femtenaarig Tjenestepige, der havde beskyldt sin Husbond for utugtige Tilnærmelser overfor hende, blev ikke straffet for Ærefornærmelser, skønt Sigtelsen var ubevist, da hun ikke havde fremsat Sigtelsen paa anden Maade, end at hun havde beklaget sig til sine Forældre og enkelte andre, hos hvem hun maatte antages at have kunnet vente Hjælp og Vejledning; derimod blev Sigtelsen mortificeret.

Vib. Ov. D. 29 April 1901, U. f. R. 1901 p. 645.

En Person, som i et Brev til en Kvinde havde udtalt, at det var meddelt ham, at hun havde drevet Utugt med sin Fader, blev under

en af denne anlagt Sag anset efter Strfl. § 215, da han ikke havde bevist Sigtelsens Rigtighed, og da han maatte være ansvarlig for Fremsættelsen af Sigtelsen, allerede fordi han ikke havde bevist at have modtaget den nævnte Meddelelse.

H. R. D. 26 Aug. 1901, jfr. Hof. St. D. 5 Novbr. 1900, H. R. T. 1901 p. 302, U. f. R. 1901 p. 825.

En Mand, der i et Dagblad havde sigtet en katolsk Præst for uterligt Forhold overfor nogle Nonner, blev herfor anset efter Strfl. § 216, jfr. § 215.

H. R. D. 2 Oktbr. 1901, jfr. Hof. St. D. 6 Maj 1901, H. R. T. 1901 p. 336.

En Mand, der dels i et Brev til en Boghandler, dels i et Brev til en Tredjemand havde sigtet Boghandleren for at have gjort sig skyldig i uærlige og uhæderlige Forretningshandlinger, anset efter Strfl. § 215.

H. R. D. 3 Oktbr. 1901, jfr. Hof. St. D. 19 Novbr. 1900, H. R. T. 1901 p. 346, U. f. R. 1901 p. 851.

En Person, som med en Stok havde tilføjet en anden, paa hvem han var vred, et let Slag over Skulderen, blev herfor anset efter Strfl. § 217, idet hans Forklaring om at have handlet uden fornærmelig Hensigt forkastedes.

Krim. D. 29 Decbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 911.

En Mand, som til en anden havde sagt, at hvis en navngiven Kvinde forblev i sit Arbejde, vilde han betragte hende som Skruebrækker, fandtes ikke derved at have gjort sig skyldig i nogen strafbar Ærefornærmelse.

Krim. D. 22 Oktbr. 1901, U. f. R. 1901 p. 928.

I et Tilfælde, hvor der om en gift Mand A. verserede det Rygte, at han havde staaet i utugtigt Forhold til en Pige, og hvor B. til C., som kendte Rygtet, havde fortalt en Historie, der stod i Forbindelse med Rygtet, frifandtes B. under en af A. anlagt Injuriesag, idet han ikke antoges at have været vidende om Rygtets Usandhed eller at have tilsigtet en videre Udbredelse af Rygtet eller at have udtalt sig, som om det, han fortalte, var noget, han selv havde Kendskab til. Morfikation ej givet.

Vib. Ov. D. 27 Jan. 1902, U. f. R. 1902 A p. 354.

At en Dommer i Anledning af, at en Sagfører ved en Fejltagelse havde nævnet et urigtigt Aarstal i et af ham formuleret Kontraspørgsmaal til et Vidne, havde sagt: »Altsaa, De vrøvler«, fandtes e. O. ikke at være ærekrænkende for Sagføreren.

Kbh. Ov. D. 17 Marts 1902, U. f. R. 1902 A p. 452.

Formanden for en Fagforening straffet efter Strfl. § 217, fordi han i en Artikel i et Dagblad havde nævnt en Mand, der ikke hørte til de organiserede Arbejdere, som udførende et Arbejde, der betegnedes som

»Skruebrækkeri«, samt havde udtalt, at samme Mand var blandt »de pæne Mænd, der havde svigtet ærlige Arbejderes Tillid«.

Hof. St. D. 24 Marts 1902, U. f. R. 1902 A p. 461.

En Grosserer, som i en »Handels- og Kontoristforeningens Smørsektion«, hvoraf han var Medlem, tilhørende »sort Bog« havde indført en Notits om, at et Firma havde opført sig paa en saadan Maade overfor ham, at han paa det alvorligste maatte advare mod Forretningsforbindelse med det, blev herfor anset efter Strfl. § 217.

Hof. St. D. 26 Maj 1902, U. f. R. 1902 A p. 573.

Redaktør A., der under Overskriften »en Farcør« havde meddelt, at en navngiven Mand, hvem Redaktør B. havde kaldt en uforlignelig Farcør, havde faaet B. dømt herfor, blev for Udladelsen »en Farcør« anset efter Strfl. § 217.

Hof. St. D. 27 April 1903, U. f. R. 1903 A p. 502.

En Fabrikant, som havde overleveret et med hans Underskrift forsynet, men iøvrigt ubeskrevet Stykke Papir til sin Bogholder med Paalæg om derpaa at skrive en pæn anbefaling for en Funktionær, havde senere om den saaledes udfærdigede anbefaling sagt til en Tredjemand, at den havde faaet et fuldstændigt falsk Indhold. Han blev herefter anset efter Strfl. § 217 under en af Funktionæren mod ham anlagt Sag, idet han fandtes indirekte at have sigtet Funktionæren for at have benyttet en anbefaling, om hvis Urigtighed han ikke kunde være i Tvivl.

Krim. D. 7 Juli 1903, U. f. R. 1903 A p. 730.

At nogle »Capsuloids« i en Artikel i »Ugeskrift for Læger« om moderne Arkana var betegnet som »Arkanum«, og Fabrikanten af dem som »Arkanafabrikant«, fandtes i og for sig ikke injurierende, selv om Betegnelsen maatte have været urigtig og misvisende.

Hof. St. D. 27 Juli 1903, U. f. R. 1903 A p. 795.

Af Artiklens i videnskabeligt Øjemed og, som det maatte antages, i fuldkommen god Tro anstillede, om end uberettigede Kritik af Fabrikantens Opgivelse af de nævnte »Capsuloids« Sammensætning fandtes ikke at kunne udledes nogen Beskyldning mod Fabrikanten for mod bedre Vidende og i bedragerisk Hensigt at have offentliggjort urigtige Oplysninger om Præparatets Bestanddele.

ibid.

Indehaveren af et Detektiv-Bureau, der havde givet den urigtige »Oplysning« om en ung Pige, at hendes Rygte og Skudsmaal var meget daarligt, og at hun gik for en letfærdig og usædelig Pige, anset efter Strfl. § 217.

H. R. D. 5 Decbr. 1902, jfr. Hof. St. D. 2 Juni 1902, H. R. T. 1902 p. 525, U. f. R. 1903 B p. 45.

En Politimester paa St. Croix, der i en Bladartikel havde stemplet nogle Udtalelser af en Sognepræst som »Løgn«, straffet herfor, da han

ikke havde haft Føje til at tro, at Præsten mod bedre Vidende var fremkommet med de nævnte Udtalelser.

H. R. D. 21 Jan. 1903, jfr. Vestind. Ov. D. 7 Novbr. 1900, H. R. T. 1902 p. 622, U. f. R. 1903 B p. 103.

Under en Sag, som en Malermester havde anlagt imod en Arkitekt, bl. a. fordi denne i et Brev til Malermesterens Sagfører — der havde bebudet Sagsanlæg i Anledning af nogle af Arkitekten mundtlig fremsatte Udtalelser om, at Malermesteren havde gjort sig skyldig i Frækhed og Uhæderlighed — havde udtalt, at Malermesteren ved sit Forhold overfor ham havde overtraadt den tilladelige Grænse for sømmelig Beskedenhed og Hæderlighed, blev der for saa vidt tillagt Arkitekten Frifindelse, idet han, som i Brevet havde hævdet, at han ikke var traadt Malermesteren for nær, ikke kunde anses at have gentaget de mundtlige Injurier. For disses Vedkommende afvistes Sagen.

Hof. St. D. 5 Oktbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 165.

En Person, som i en for en Hustru indgivet Separationsbegæring havde sigtet Ægtemanden for at have haft Samleje med offentlige Fruentimmer, og som nu af Ægtemanden sagsøgte for mundtlig til Overpræsidenten at have gentaget Sigtelsen, ikke anset med Straf, da han vel ikke havde bevist Sigtelsen, men dog fandtes at have haft Grund til at tro paa dens Rigtighed, og da det ikke var oplyst, at Sigtelsens Form i og for sig var strafbar. Mortifikation derimod anvendt.

Krim. D. 11 Juni 1904, U. f. R. 1904 A p. 687.

En Mand, som, da en anden i hans Kontortid havde indfundet sig paa hans Kontor, var, førend sidstnævnte havde yttret noget, faret ind paa ham og med Udraabet »Ud med Dem« havde skubbet ham ud af Kontoret, anset efter Strfl. § 217 — ikke tillige efter Strfl. § 200. Mortifikation ikke fundet at kunne gives.

Kbh. Ov. D. 11 Juli 1904, U. f. R. 1904 A p. 714.

En Sagfører anset efter Strfl. § 215 for i et Indlæg om Modparten, der ved Dom var anset efter Strfl. § 101, jfr. § 100, med en Bøde af 50 Kr., under Fremlæggelse af Udskrift af Dommen at have yttret, at han var straffet for en i den offentlige Mening vanærende Handling og ikke havde faaet Æresoprejsning.

Hof. St. D. 18 Juli 1904, U. f. R. 1904 A p. 716.

Antaget, at en Udtalelse til en Tredjemand om, at A., der var ugift, var Fader til et af en Pige født uægte Barn, var injurierende. Da A. imidlertid ikke behørigt havde benægtet Rigtigheden af en Erklæring fra nævnte Pige om, at hun havde haft Samleje med ham i Aaret forud for Fødslen, frifandtes den Person, der havde fremført Udtalelsen.

Kbh. Ov. D. 26 Septbr. 1904, U. f. R. 1904 A p. 753.

En Indstævnt, som havde omtalt et eksisterende Rygte om, at

Citanten havde stjaalet et Par Sko, til forskellige, af hvilke nogle ikke tidligere kendte Rygtet, og som end ikke havde assereret, at Rygtet var sandt, eller at han troede paa dets Sandhed, anset efter Strfl. § 215, hvorhos den i den videre Udbredelse af Rygtet liggende ærefornærmende Sigtelse mortificeredes.

Kbh. Ov. D. 20 Marts 1905, U. f. R. 1905 A p. 447.

En Mand, der havde udskældt en anden for Aagerkarl, frifundet, da Udtrykket var brugt i Anledning af en Laanetransaktion med en Tredjemand og efter Transaktionens Beskaffenhed ikke var ubeføjet.

Krim. D. 4 Juli 1905, U. f. R. 1905 A p. 712.

En Bladredaktør straffet efter Strfl. §§ 216, 217 og 220 for Udtalelser i en anonym Artikel om en Overretssagfører.

H. R. D. 30 Novbr. 1904, jfr. Hof. St. D. 29 Febr. 1904, H. R. T. 1904 p. 579, U. f. R. 1905 B p. 59.

En Bladredaktør, der i anonyme Bladartikler havde sigtet en i Amerika bosiddende Mand for at have myrdet sin Niece, hvilke Sigtelser var gentagne, efterat Redaktøren var blevet bekendt med, at Sigtelsen var ugrundet, anset efter Strfl. § 216 med simpelt Fængsel i 4 Maaneder.

H. R. D. 30 Maj 1905, jfr. Hof. St. D. 30 Maj 1904, H. R. T. 1905 p. 252, U. f. R. 1905 B p. 290.

Mod en Arbejdsgiver, der var Formand for en Afholdsforening og havde aflagt højtideligt Løfte om hverken selv at nyde eller foranledige andre til at nyde spirituøse Drikke, var der i et Dagblad fremsat den usande Sigtelse, at han havde ladet skænke Spiritus for nogle Arbejdere. Denne Sigtelse fandtes ikke ærefornærmende.

H. R. D. 6 Oktbr. 1905, jfr. Hof. St. D. 15 Aug. 1904, H. R. T. 1905 p. 386, U. f. R. 1906 A p. 7.

Se ogsaa Hof. St. D. 15 Aug. 1904, U. f. R. 1904 A p. 727.

En Redaktør, der for en Artikel var blevet anset efter Strfl. §§ 217 og 220, og som derefter under en Omtale af Dommen havde gentaget hele Artiklen, blev herfor paany anset efter de samme §§ med forhøjet Straf.

Hof. St. D. 14 Aug. 1905, U. f. R. 1906 A p. 73.

I et Tilfælde, hvor en Repræsentant for Brandforsikringsselskabet A. havde meddelt en Fuldmægtig ved Brandforsikringsselskabet B., at det var et almindeligt Rygte, at en Brand, der var overgaaet en i A. og B. forsikret Fabrik, var anstiftet af N. N., fandtes der at foreligge en strafbar Ærefornærmelse, da Repræsentanten end ikke havde søgt at bevise Rygtets Eksistens, og uanset at han kun vilde være fremkommet med hin Meddelelse for i begge Selskabers Interesse at fremkalde en fornyet Undersøgelse af Aarsagen til Branden.

Kbh. Ov. D. 21 Aug. 1905, U. f. R. 1906 A p. 74.

En Mand, der i en Skrivelse til en Skibsførers Rederi havde udtalt, at Skibsføreren havde indfundet sig paa hans Kontor »øjensynlig paavirket af Spiritus, hvoraf han ogsaa lugtede«, anset efter Strfl. § 217.

Hof. St. D. 23 Oktbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 322.

En Redaktør, der havde betegnet en Mand som »Starter af en Skruerbrækkerforening«, anset efter Strfl. § 217.

Hof. St. D. 27 Novbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 348.

Udtalelser om, at N. N. var »en ubehagelig, paatrængende og taktløs Personage, udannet og ukollegial«, ikke ansete at indeholde nogen strafbar Ærefornærmelse.

Krim. D. 16 Decbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 498.

I et Lægetidsskrift sigtedes en Læge A. for at have givet sig af med en saa uværdig Trafik som paa Afstand at behandle Kollegers Patienter uden at have set dem, for at have skaffet sig en anden Læges Patient til Klient ved uværdige Midler og for at have berøvet den anden Læge hans Patient paa en »lumpen« Maade. Disse Udtalelser fandtes strafbare efter Strfl. § 217, selv om det fra et lægevidenskabeligt Standpunkt ikke kunde billiges, at A. havde anordnet nogle Lægemedler uden personlig at have undersøgt vedkommende Patient.

Hof. St. D. 15 Jan. 1906, U. f. R. 1906 A p. 614.

En Redaktør, der havde skrevet om en Mand, at han var kendt under Navnet »Polak-Petersen«, herfor anset efter Strfl. § 217.

Hof. St. D. 5 Febr. 1906, U. f. R. 1906 A p. 633.

En Mand, der i et aabent Brevkort havde betegnet Adressaten som »en stor Slyngel«, herfor anset efter Strfl. § 215. § 216 citeredes derimod ikke.

Hof. St. D. 19 Marts 1906, U. f. R. 1906 A p. 666.

Statueret, at to Barberere af Navnet Wiegandt begge havde haft Føje til at anse sig angrebne i deres Æreret ved nogle Sigtelser mod »den bekendte Barber Wiegandt«.

Hof. St. D. 19 Marts 1906, U. f. R. 1906 A p. 666.

Formanden for Kafé-Vært Foreningen havde tilskrevet en Restauratør, at hans Handlinger ikke alene havde vakt Foreningens Medlemmers dybeste Indignation, men at hele Standen havde følt sig forarget over den Fremgangsmaade, han havde benyttet i Diner-Sagen, og at han ikke mere var værdig til at være Medlem af Foreningen. Disse Udtalelser fandtes ikke ærefornærmende.

Hof. St. D. 26 Marts 1906, U. f. R. 1906 A p. 679.

I en Bladartikel udtaltes det om en Varieté, at den var »et af de værste Arnesteder for menneskelig Elendighed«, og at Stedet havde

»Vanry«. Disse Udtalelser fandtes ikke at overskride Ytringsfrihedens Grænser.

Hof. St. D. 30 April 1906, U. f. R. 1906 A p. 698.

Ikke fundet bevist, at en Mand havde gjort sig skyldig i Vold og Ærefornærmelser overfor en Dame.

H. R. D. 31 Jan. 1907, jfr. Kbh. Ov. D. 18 Juni 1906, H. R. T. 1906 p. 779.

II. Imod Embeds- og Bestillingsmænd.

En Udtalelse i et Blad om, at Politiet i en Købstad burde fralægge sig at have slaaet en sagesløs Mand, for at Folk ikke skulde falde paa at sige, at Politiet i København og i Købstaden var eet Skidt, anset forhaanende for Købstadens Politimester og Politi.

Kbh. Ov. D. 4 Oktbr. 1897, U. f. R. 1897 p. 1147.

En Bladredaktør for fornærmelige Udtalelser i Bladet imod en Kriminalretsassessor anset efter Strfl.s §§ 216 og 217 med simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Anset uden Betydning, at Redaktøren ikke havde været nærmere bekendt med Enkelthederne i den paaklagede Artikel.

H. R. D. 12 Novbr. 1897, jfr. Hof. St. D. 23 Aug. 1897, H. R. T. 1897 p. 572.

En i en Bladartikel om 11 Byraadsmedlemmer i Randers, der havde stemt for Nedrivelsen af det saakaldte Helligaandshus, brugt Benævnelse »de elleve Vandaler«, efter Forbindelsen ikke anset for en strafbar Injurie. Artiklen derimod fundet strafbar, forsaavidt den sigtede disse Medlemmer for under Paaskud af Mangel paa Torveplads at være gaaet de private Husejeres Ærinde og for at have hjulpet disse i deres hensynsløse Bestræbelser for at skrabe Penge til sig.

H. R. D. 25 Novbr. 1897, jfr. Hof. St. D. 30 April 1894, H. R. T. 1897 p. 608 og 611, U. f. R. 1898 p. 44 og 47.

Da Overskriften til en Bladartikel: »Hvor gement!« fandtes fornærmelig for Funktionærer ved Statsbanerne, og da det strafbare i denne Fornærmelse ikke borttoges ved den i Artiklen givne, ikke fornærmelige — men iøvrigt efter det oplyste i det væsentlige urigtige — Fremstilling af det ved den paagældende Lejlighed passerede, blev den for Bladet ansvarhavende under en af Generaldirektøren for Statsbanerne anlagt Sag anset efter Strfl. § 217 med en Bøde paa 400 Kr., hvorhos Udtalelsen mortificeredes.

H. R. D. 27 Juni 1900, jfr. Hof. St. D. 6 Febr. 1899, H. R. T. 1900 p. 245, U. f. R. 1900 p. 573, jfr. 1899 p. 399.

En i et islandsk Blad optaget Artikel, som lod forstaa, at en af en Amtmand institueret kriminel Undersøgelse havde været særdeles ufornøden og ikke havde ført til andet end Udgifter for Landet, og i hvilken det hed — hvad der var urigtigt — at Amtmanden skulde

have modtaget en Irettesættelse fra Ministeriet for sin Optræden i Sagen, fandtes ikke injurierende.

H. R. D. 7 Febr. 1900, jfr. Isl. Ov. D. 30 Septbr. 1895, H. R. T. 1899 p. 573, U. f. R. 1900 p. 258.

En Redaktør anset efter Strfl. § 217 for i en Dagbladsartikel at have rettet den Sigtelse imod en Forhørsdommer, at denne for at faa en Arrestant til at tilstaa, havde truet Arrestanten med, at han, hvis han ikke bekendte, vilde komme i Galeanstalt paa Livstid.

H. R. D. 26 April 1900, jfr. Hof. St. D. 22 Jan. 1900, H. R. T. 1900 p. 99, U. f. R. 1900 p. 474.

En Redaktør anset efter Strfl. § 217 for ubeføjet at have sagt om en Dommer, at han havde behandlet en Deponent som en Rekrut, og at han i Stedet for at iagttage de almindelige Regler for Velopdragenhed havde ment at værne om sin Værdighed med grove Ord.

Hof. St. D. 12 Novbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 107.

En Mand anset efter Strfl. § 216, da han i en i et Dagblad indrykket Artikel havde omtalt en Herredsfogeds Forhold som Dommer paa en nedsettende og krænkende Maade og navnlig havde sigtet ham for forsætlig at have ladet afgivne Forklaringer tilføre Retsprotokollen i en forvansket Skikkelse i det Øjemed derved at tilvejebringe et Grundlag for en uretfærdig Domfældelse af Artiklens Forfatter.

H. R. D. 30 Juli 1901, jfr. Vib. Ov. D. 12 Febr. 1900, H. R. T. 1901 p. 281, U. f. R. 1901 p. 809.

En Mand, der i et Dagblad havde sigtet en katolsk Præst for uterligt Forhold overfor nogle Nonner, blev herfor anset efter Strfl. § 216, jfr. § 215.

H. R. D. 2 Oktbr. 1901, jfr. Hof. St. D. 6 Maj 1901, H. R. T. 1901 p. 336.

En Defensor for Højesteret, der under Defensionen havde udtalt om Underdommeren, at en Sagfører i vedkommende By havde meddelt ham, at Sagførere i Byen ansaa Dommeren som sindssyg, fandtes herved at have overskredet Grænserne for den ham som Defensor tilkommende Ytringsfrihed. Defensor derfor anset efter Strfl. § 217.

H. R. D. 30 Oktbr. 1902, jfr. Krim. D. 26 April 1902, H. R. T. 1902 p. 409, U. f. R. 1902 B p. 291.

En Læge, som efter Anmodning af en Mand, hvis Søn en Lærer havde tildelt en Revselse, havde udstedt en Attest til Brug ved en Klage over Læreren, og som i Attesten havde udtalt, at, Sandheden af den opgivne Aarsag til de forefundne Læsioner forudsat, var disse opstaaede ved en sjælden raa og brutal Tugtelse, og at den Slutning laa nær, at en Lærer, der handlede saaledes 13—14 Timer efter Forseelsen, ikke egnede sig til Lærer for Børn, frifandtes under den af Læreren anlagte Injuriesag. (Dissens).

Vib. Ov. D. 10 Novbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 180.

En Politimester paa St. Croix, der i en Bladartikel havde stemplet nogle Udtalelser af en Sognepræst som »Løgn«, straffet herfor, da han ikke havde haft Føje til at tro, at Præsten mod bedre Vidende var fremkommet med de nævnte Udtalelser.

H. R. D. 21 Jan. 1903, jfr. Vestind. Ov. D. 7 Novbr. 1900, H. R. T. 1902 p. 622, U. f. R. 1903 B p. 103.

En Redaktør anset efter Strfl. § 217 for en Artikel, der fandtes at sigte en Minister for at være optraadt underfundig overfor Ministeriets Chef i det Øjemed selv at blive Konseilspræsident.

H. R. D. 3 Febr. 1903, jfr. Hof. St. D. 25 Aug. 1902, H. R. T. 1902 p. 661, U. f. R. 1903 B p. 136.

En Redaktør anset efter Strfl. § 217 for i nogle Artikler at have fremstillet en Minister som den, der for at tilfredsstille sin Magtbrynde havde misbrugt sin Embedsmyndighed til paa forargelig Maade at til-sidesætte Højesterets Afgørelse.

H. R. D. 5 Febr. 1903, jfr. Hof. St. D. 1 Septbr. 1902, H. R. T. 1902 p. 664, U. f. R. 1903 B p. 139.

En Mand, der i en Ansøgning om fri Proces m. m. under en Appelsag havde insinueret, at den afsagte Dom skyldtes Had og Uvilje mod ham hos den konstituerede Dommer, anset efter Strfl. § 215. (Dissens).

Vib. Ov. D. 7 Aug. 1905, U. f. R. 1905 A p. 681.

Under en Injuriesag, som en Dommer havde anlagt ved en ham sideordnet Ret imod et Sogneraadsmlem, der i Anledning af Dommerens Behandling af en kriminel Sag mod Sogneraadets Formand og af en af Dommeren afsagt Dom i en Injuriesag mellem Sogneraadets Formand og Sogneraadsmlemmet bl. a. havde beskyldt Dommeren for Partiskhed og for mod bedre Vidende at have frifundet en skyldig, fandtes Sogneraadsmlemmet, der var kaldet til at varetage Kommunens Tarv, efter de producerede Bevisligheder, derunder Udskrifter af Forhøret i den kriminelle Sag og af de i denne Sag og Injuriesagen afsagte Domme, at have haft saa megen Grund til at anse sig beføjet til at karakterisere Dommerens Adfærd som sket, at han ikke derved havde paadraget sig Strafansvar. Derimod mortificeredes Udladelserne, da der ikke var Grund til at betvivle Dommerens gode Tro.

H. R. D. 4 Novbr. 1904, jfr. Kbh. Ov. Domme 20 og 23 Marts 1903, H. R. T. 1904 p. 484, U. f. R. 1905 B p. 1.

Strfl. § 217 anvendt for en Bladartikel, hvori en Fængselsinspektør ganske ubeføjet sigtedes for hensynsløs Adfærd mod Smaafolk, og hvori bl. a. Cellerne i det af Inspektøren ledede Fængsel betegnedes som »Oublietter—Fangehuller, hvor Folk fuldstændig forsvinder«.

H. R. D. 21 Novbr. 1904, jfr. Hof. St. D. 11 Jan. 1904, H. R. T. 1904 p. 542, U. f. R. 1905 B p. 42.

En islandsk Bladredaktør anset efter isl. Strfl. § 219 for i

en Bladartikel at have sigtet en Overretsassessor for at have ladet politisk Antagonisme og Uvilje indvirke paa og bestemme hans Votum ved en af Overretten afsagt Kendelse.

H. R. D. 29 Aug. 1905, jfr. Isl. Ov. D. 7 Septbr. 1903, H. R. T. 1905 p. 336, U. f. R. 1905 B p. 346.

En Husmand, der i nogle Skrivelser havde betegnet en Præst som Kæltring, Bedrager og Hæler, idømt Straf af simpelt Fængsel i en Maaned efter Strfl. §§ 215 og 217.

H. R. D. 7 Jan. 1907, jfr. Vib. Ov. D. 24 Septbr. 1906, H. R. T. 1906 p. 714, U. f. R. 1907 A p. 247.

III. Imod Korporationer, Foreninger, Selskaber m. m.

Saa vel Sorø Akademi som Institution som Akademiets Elever ansete fornærmede ved en Bladartikel, der beskyldte Eleverne for usædeligt Forhold. Akademiets Rektor anset berettiget til at paatale Fornærmelserne ikke blot paa Akademiets Vegne, men ogsaa efter Sagens Natur tillige som Værge for Eleverne, saa meget mere som Sigtelserne var fremførte imod disse i Almindelighed.

H. R. D. 4 Juni 1897, jfr. Hof. St. D. 8 Marts 1897, H. R. T. 1897 p. 268, U. f. R. 1897 p. 779, jfr. p. 504.

En Meddelelse i et Blad om, at Politiet i en Købstad under et Opløb ved en Fejltagelse sagdes at være kommet til at slaa en sagesløs Mand, ikke anset for retstridig, da en Politibetjent virkelig havde gjort dette. Derimod fandtes en Udtalelse om, at Politiet burde dementere Rygtet, for at Folk ikke skulde falde paa at sige, at Politiet i København og i Købstaden var eet Skidt, forhaanende for Politimesteren og for Købstadens Politi.

Kbh. Ov. D. 4 Oktbr. 1897, U. f. R. 1897 p. 1147.

Statueret, at et Aktieselskab eller dets Bestyrelse som en kollektiv Enhed er i Besiddelse af Æreret og saaledes kan være Genstand for Ærefornærmelse.

Hof. St. D. 18 Septbr. 1899, U. f. R. 1899 p. 988.

Da Overskriften til en Bladartikel: »Hvor gement!« fandtes fornærmelig for Funktionærer ved Statsbanerne, og da det strafbare i denne Fornærmelse ikke borttoges ved den i Artiklen givne, ikke fornærmelige — men iøvrigt efter det oplyste i det væsentlige urigtige — Fremstilling af det ved paagældende Lejlighed passerede, blev den for Bladet ansvarhavende under en af Generaldirektøren for Statsbanerne anlagt Sag anset efter Strfl. § 217 med en Bøde paa 400 Kr., hvorhos Udtalelsen mortificeredes.

H. R. D. 27 Juni 1900, jfr. Hof. St. D. 6 Febr. 1899, H. R. T. 1900 p. 245, U. f. R. 1900 p. 573, jfr. 1899 p. 399.

Antaget, at Bestyrelsen for Skorstensfejernes Fagforening ikke var kompetent til at paatale en i et Blad indeholdt Fornærmelse mod

Skorstensfejersvendene i København og Omegn. Fremhævet, at de paaklagede Udtalelser ikke var rettede mod Fagforeningen.

Hof. St. D. 21 April 1902, U. f. R. 1902 A p. 548.

IV. Straffens Størrelse, Erstatning, Mortifikation, Retorsion.

Den i en Bladnotits indeholdte Sigtelse mod et andet Blad for ved dets Annonce om at være det billigste Blad i Stiftet at have sagt bevidst Usandhed mortificeret, skønt andre Blade i Stiftet — hvad det for Usandhed sigtede Blads Redaktør vidste — var billigere, eftersom Angivelsen var rigtig, naar der toges Hensyn til Bladenes Størrelse og Stofmængde. Sigtelsen fandtes derimod ikke strafbar, da det ikke af Annoncen fremgik, at den skulde forstaaes med den angivne Modifikation.

Kbh. Ov. D. 12 April 1897, U. f. R. 1897 p. 603.

Efter hvad der forelaa for Indstævnte, da han i Klager til Politiet sigtede Citanten for svigagtigt Forhold, fandtes han, skønt Citanten nu maatte anses uskyldig, ikke at have manglet rimelig Anledning til at begære offentlig Undersøgelse imod Citanten, ligesom han ikke fandtes at have gjort sig skyldig i en saadan Overskridelse af Grænserne for, hvad han under denne Forudsætning var berettiget til at udtale, at der ved Siden af den givne Mortifikation kunde anvendes Straf.

H. R. D. 25 Juni 1897, jfr. Hof. St. D. 12 Novbr. 1894, H. R. T. 1897 p. 336, U. f. R. 1897 p. 800.

Citanten, der var kontrasagsøgt af Indstævnte i Anledning af Fornærmelser, fremsatte paa Grund af de nævnte Klager, anset med Straf, ved hvis Fastsættelse der toges Hensyn til Klagernes for ham ærekrænkende Indhold.

ibid.

En Tjenestepige ikke anset med Straf for mulig injurierende Udtalelser til en Politirapport, idet hun var opfordret til at udtale sig og maatte antages at have ment sig beføjet til at udtale sig som sket.

Krim. D. 17 Novbr. 1896, U. f. R. 1897 p. 1028.

Statueret, at der savnedes Føje til at anvende Partsed alene for Mortifikations Skyld.

ibid.

Udtalt, at Præskriptionsbestemmelsen i Strfl. § 67, Pkt. 2, med Hensyn til Injuriesager alene udelukker Idømmelse af Straf og ikke kommer til Anvendelse, hvor kun Mortifikation er paastaat.

Kbh. Ov. D. 11 Oktbr. 1897, U. f. R. 1897 p. 1150.

I et Tilfælde, hvor en Sagfører havde stemplet en af en tidligere Klient i et Indlæg fremsat Udtalelse om, at Sagføreren i egennyttig Hensigt havde misbrugt Klientens Tillid, som en uforskammet Løgn,

blev Sagføreren, uagtet han ansaas uberettiget hertil, dog frifundet i Henhold til Strfl. § 219, idet Klientens Udtalelse var ubeføjet og ærekrænkende. Derimod blev det af Sagføreren brugte Udtryk mortificeret, medens Processens Omkostninger hævedes.

Hof. St. D. 18 Oktbr. 1897, U. f. R. 1897 p. 1157.

En usandfærdig Udtalelse i et Blads Reklameplakater om, at et navngivet Aktieselskab var kommet under Konkursbehandling, mortificeret, ansat at Straf for Ærefornærmelse ikke var paastaet, men alene Mortifikation og Erstatning. Tilkendt Aktieselskabet en Erstatning af 2000 Kr. med Renter.

Hof. St. D. 3 Jan. 1898, U. f. R. 1898 p. 282.

Strafskylden for nogle Injurier anset bortfaldet efter Strfl. § 67, da den fornærmede vel i Tide havde udtaget Forligsklage, men ikke derefter havde forfulgt Sagen uden Ophold, idet han først udtog Stævningen 3 $\frac{1}{2}$ Maaned senere paa en Tid, da Fristen i nævnte § var udløbet. Mortifikation derimod givet.

Hof. St. D. 5 Septbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 821.

Et Medlem af en Good Templar Loge, der til Logen havde indgivet en Klage, som gik ud paa, at der eksisterede et Rygte om, at et kvindeligt og et mandligt Medlem stod i Forhold til hinanden, blev frifundet under en af nævnte Kvinde anlagt Injuriesag, da der eksisterede et saadant Rygte, da Klageren ikke havde vidst, at Rygtet talte Usandhed, og da han efter de for Logen gældende Bestemmelser kunde have anset sig forpligtet til at indgive Klagen, uden at noget tydede paa, at det havde været hans Hensigt at bidrage til Rygtets videre Udbredelse. Mortifikation heller ikke givet.

Hof. St. D. 17 April 1899, U. f. R. 1899 p. 641.

En Sporvognskonduktør, der efter Opfordring af Selskabets Bestyrelse havde afgivet en skriftlig Forklaring til Bestyrelsen, hvorefter Selskabets Staldmester i et Vidnes Overværelse var fremkommet med en uhøvisk Ytring om Konduktørens Svigerinder, frifandtes under en af Staldmesteren anlagt Injuriesag, da det nævnte Vidne havde bekræftet Forklaringens Rigtighed, og da Konduktøren under disse Omstændigheder ikke havde handlet retstridigt. Mortifikation ogsaa nægtet.

Hof. St. D. 3 Juli 1899, U. f. R. 1899 p. 833.

En Udtalelse om, at en Person, som i sin Tid havde siddet arresteret som sigtet for Falsk, var blevet »løsladt, men ikke frifundet«, medens vedkommende i Virkeligheden var blevet frifundet ved Dom, dog med Paalæg af Aktionsomkostninger, fundet ærefornærmende og mortificeret. Strafansvar ikke paalagt, da Indklagede, der ikke kendte Dommen, havde forklaret, at han mente at kunne bevise Udtalelsens Rigtighed, hvilken Forklaring e. O. maatte lægges til Grund.

Krim. D. 11 Marts 1899, U. f. R. 1899 p. 861.

En femtenaarig Pige, der havde beskyldt sin Husbond for utugtige Tilmærmelser overfor hende, blev ikke straffet for Ærefornærmelse, skønt Sigtelsen var ubevist, da hun ikke havde fremsat Sigtelsen paa anden Maade, end at hun havde beklaget sig til sine Forældre og enkelte andre, hos hvem hun maatte antages at have kunnet vente Hjælp og Vejledning; derimod blev Sigtelsen mortificeret.

Vib. Ov. D. 29 April 1901, U. f. R. 1901 p. 645.

En Mand, der i et Dagblad havde sigtet en katolsk Præst for uterligt Forhold overfor en Del Nonner, blev anset efter Strfl. § 216, jfr. § 215, med simpelt Fængsel i 6 Maaneder.

H. R. D. 2 Oktbr. 1901, jfr. Hof. St. D. 6 Maj 1901, H. R. T. 1901 p. 336.

En Mand, der ubeføjet havde sigtet en Guldsmed, hvem han havde leveret et Hovedvandsæg til Reparation, for at have ombyttet nogle af de i Ægget indsatte Stene med andre af ringere Værdi, blev anset efter Strfl. § 215 og dømt til at betale den af Klageren paa-staaede Erstatning af 200 Kr.

Krim. D. 15 Decbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 909.

I et Tilfælde, hvor der om en gift Mand A. verserede det Rygte, at han havde staaet i utugtigt Forhold til en Pige, og hvor B. til C., som kendte Rygtet, havde fortalt en Historie, der stod i Forbindelse med Rygtet, frifandtes B. under en af A. anlagt Injuriesag, idet han ikke antoges at have været vidende om Rygtets Usandhed eller at have tilsigtet en videre Udbredelse af Rygtet eller at have udtalt sig, som om det, han fortalte, var noget, han selv havde Kendskab til. Mortifikation ej givet.

Vib. Ov. D. 27 Jan. 1902, U. f. R. 1902 A p. 354.

En Grosserer, der i en »sort Bog« tilhørende en Handelsforenings Smørsektion, hvoraf han var Medlem, havde indført en for en Købmand fornærmelig Notits, blev dømt til under en daglig Mulkt at ud-slette Notitsen, saaledes at den gjordes ulæselig, eller at tilføje en Bemærkning om, at Notitsen var urigtig og tilbagekaldtes.

Hof. St. D. 26 Maj 1902, U. f. R. 1902 A p. 573.

Da en gift Kone, som i 1ste Instans var anset efter Strfl. § 217, under Sagens Appel var afgaaet ved Døden (hvorefter Sagen fortsattes af hendes i uskiftet Bo hensiddende Mand), maatte den hende idømte Bødestraf bortfalde. Derimod stadfæstedes Underrettsdommen, forsaavidt angik Mortifikationen af Injurierne.

Kbh. Ov. D. 3 Novbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 109.

I et Tilfælde, hvor en Læge frifandtes under en Injuriesag — anlagt imod ham af en Lærer i Anledning af Udtalelser i en Attest, som han havde udstedt om de Læsioner, der var tilføjet en Dreng ved en denne af Læreren tildelt Revselse — idet det statueredes, at han havde

været berettiget til at afgive sit fagmæssige Skøn om Beskaffenheden af Volden, og at det ej var oplyst, at den givne Karakteristik af denne havde været urigtig, blev Mortifikation ej anvendt. (Dissens).

Vib. Ov. D. 10 Novbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 180.

Statueret i en Injuriesag, at Strafansvaret var forældet efter Strfl. § 67, men at der ikke var noget til Hinder for at give Mortifikation.

Kbh. Ov. D. 23 Marts 1903, U. f. R. 1903 A p. 381.

Indehaveren af et Detektiv-Bureau, der havde givet den urigtige »Oplysning« om en ung Pige, at hendes Rygte og Skudsmaal var meget daarligt, og at hun gik for en letfærdig og usædelig Pige, idømt en Erstatning af 300 Kr.

H. R. D. 5 Decbr. 1902, jfr. Hof. St. D. 2 Juni 1902, H. R. T. 1902 p. 525, U. f. R. 1903 B p. 45.

Mortifikation, men ikke Straf anvendt m. H. t. en mundtlig Sigtelse imod en Ægtemand for at have haft Samleje med forskellige offentlige Fruentimmer, da vedkommende, der havde fremført Sigtelsen for Overpræsidenten som Grund til et for Hustruen indgivet Andragende om Separation, vel ikke havde bevist den, men havde haft Grund til at tro paa dens Rigtighed, og da det ikke var oplyst, at Formen for Sigtelsen i og for sig var strafbar.

Krim. D. 11 Juni 1904, U. f. R. 1904 A p. 687.

En Mand, som, da en anden i hans Kontortid havde indfundet sig paa hans Kontor, var, førend sidstnævnte havde ytret noget, faret ind paa denne og med Udraabet »Ud med Dem« havde skubbet ham ud af Kontoret, anset efter Strfl. § 217, men Straffelovens Mortifikationsregler fundne uanvendelige.

Kbh. Ov. D. 11 Juli 1904, U. f. R. 1904 A p. 714.

En Kvinde, der i et Brev til sin afdøde Søsters Mand havde sigtet ham for at have forvoldt sin Hustrus Død samt for at have været hende utro, frifundet saavel for Straf som for Erstatning, da Ytringerne kun var fremkomne som Retorsion.

H. R. D. 7 Juni 1904, jfr. Hof. St. D. 22 Decbr. 1902, H. R. T. 1904 p. 249, U. f. R. 1904 B p. 268.

En Bevilling, der var meddelt nævnte Kvinde til for Højesteret at fremkomme med nye Indsigelser og Paastande, gaaende ud paa Frifindelse for eller Nedsættelse af den hende idømte Straf og Erstatning, ikke fundet at afgive Hjemmel for en Paastand om Ophævelse af den i den indankede Dom givne Mortifikation.

ibid.

En Indstævnt, som havde omtalt et eksisterende Rygte om, at Citanten havde stjaalet et Par Sko, til forskellige, af hvilke nogle ikke tidligere kendte Rygtet, og som end ikke havde assereret, at Rygtet var sandt, eller at han troede paa dets Sandhed, anset efter Strfl.

§ 215, hvorhos den i den videre Udbredelse af Rygtet liggende ærefornærmende Sigtelse mortificeredes.

Kbh. Ov. D. 20 Marts 1905, U. f. R. 1905 A p. 447.

I et Tilfælde, hvor der i 11 af A. mod B. ved samme Ret anlagte Injuriesager afsagdes Dom samme Dag, blev der i hver af Sagerne ved Straffens Fastsættelse ifølge Grundsætningen i Strfl. § 62 taget Hensyn til Udfaldet af de andre Sager.

Hof. St. D. 14 Aug. 1905, U. f. R. 1906 A p. 72.

En Grosserer anmeldte sin Kommis til Politiet for Tyveri og Uærlighed. Sagen sluttedes uden Tiltale, idet der ikke var fremkommet Oplysninger, som bestyrkede Sigtelsen. Erstatning ej tilkendt Kommisen, fordi der intet var oplyst, der kunde give Grund til at antage, at han havde lidt noget Tab eller Ødelæggelse eller Forstyrrelse i Stilling og Forhold som Følge af Anmeldelsen.

Krim. D. 27 Marts 1906, U. f. R. 1906 A p. 508.

At Strafskylden i det nævnte Tilfælde var forældet efter Strfl. § 66, fandtes ikke at være til Hinder for at give Mortifikation. Mortifikation givet, da Grossereren ikke havde bevist Rigtigheden af Sigtelsen.

ibid.

Statueret, at to Barberere af Navnet Wiegandt begge havde haft Føje til at føle sig angrebne i deres Æreret ved nogle Sigtelser mod »den bekendte Barber Wiegandt«. Udladelserne mortificeredes derfor, »forsaavidt de angik Citanterne«, hvorimod intet Strafansvar paalagdes Indstævnte, da der i en samtidig paadømt, af en 3dje Barber af samme Navn mod Indstævnte anlagt Sag for de nævnte Udladelser var idømt Indstævnte Straf efter Strfl. § 217.

Hof. St. D. 19 Marts 1906, U. f. R. 1906 A p. 666.

V. Søgmaal og Procedure.

Rektoren for Sorø Akademi anset berettiget til at paatale nogle i en Bladartikel fremsatte Sigtelser imod Akademiets Elever for usædeligt Forhold saavel paa Akademiets Vegne som ogsaa efter Sagens Natur tillige som Værge for Eleverne, saa meget mere som Sigtelserne var fremførte imod disse i Almindelighed.

H. R. D. 4 Juni 1897, jfr. Hof. St. D. 8 Marts 1897, H. R. T. 1897 p. 268, U. f. R. 1897 p. 779, jfr. p. 504.

En Sag, der var anlagt af en Person, som under et kriminelt Forhør var mødt som Vidne, imod Forhørsdommeren for Fornærmelser, som denne under Forhøret skulde have fremsat imod Klageren, afvist ex officio, da en Dommer ikke ved en i 1ste Instans privat anlagt Sag kan drages til Ansvar for sin Fremgangsmaade ved Behandlingen af en anden Sag.

Krim. D. 16 Marts 1897, U. f. R. 1897 p. 1040.

Skønt den i Strfl. § 67, Pkt. 2, omtalte Præskription maatte medføre Frifindelse, fandtes Overretten, efter at en Politiretsdom uden Føje i Henhold til nævnte Lovbestemmelse havde afvist en Injuriesag, hvor alene Mortifikation var paastaaet, uberettiget til at paakende Sagen i Realiteten, hvorfor Sagen hjemvistes til Paakendelse i Realiteten.

Kbh. Ov. D. 11 Oktbr. 1897, U. f. R. 1897 p. 1150.

En Injuriesag, der var anlagt imod »Hovedbestyrelsen for et Arbejderforbund ved N. N.«, afvist under Indstævntes Udeblivelse som ikke behørig deduceret, da Citanten ikke i sin Paastand havde opgivet Navnene paa de Personer, han ønskede straffet.

Hof. St. D. 15 Novbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 116.

En imod et Andelsselskab som Ejer af et Blad ved dettes Redaktør anlagt Injuriesag afvist efter Paastand, da det ikke var godtgjort, at Redaktøren havde været bemyndiget til paa Selskabets Vegne at modtage Søgmaal eller til at repræsentere det under Forligsmæglingen.

Hof. St. D. 14 Febr. 1898, U. f. R. 1898 p. 319.

Under en imod vedkommende Bogtrykker i Anledning af en anonym Bladartikel anlagt Injuriesag blev der, da Bestyrelsen for en navngivet Forening paa Bladet var anført som Udgiver, og da den i Presse-loven foreskrevne Betingelse for Bogtrykkerens Ansvar manglede, tillagt Bogtrykkeren Frifindelse, uagtet hans Paastand derom ikke specielt støttedes paa den angivne Grund.

Hof. St. D. 6 Juni 1898, U. f. R. 1898 p. 558.

Strafskylden for nogle Injurier anset bortfaldet efter Strfl. § 67, da den fornærmede vel i Tide havde udtaget Forligsklage, men ikke derefter havde forfulgt Sagen uden Ophold, idet han først udtog Stævningen $3\frac{1}{2}$ Maaned senere paa en Tid, da Fristen i nævnte § var udløbet. Mortifikation derimod givet.

Hof. St. D. 5 Septbr. 1898, U. f. R. 1898 p. 821.

Antaget, at Fr. 10 Juli 1795 § 41 ikke indeholder Forbud imod, at der føres Vidner om Injurier, der fremsættes under en Forligsprøve.

Krim. Kend. 9 Febr. 1898, U. f. R. 1898 p. 876.

Antaget, at Pl. 23 Maj 1840 § 2 ikke indeholder Hjemmel til ved offentlig Foranstaltning at appellere en Injuriesag, hvorunder Injurianten var anset med en Bøde af 200 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 30 Dage.

Vib. Ov. D. 14 Novbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 145.

Ikke fundet Føje til efter Paastand at afvise en Kontrasag, som en for Krænkelser af Privatlivets Fred sagsøgt Redaktør havde anlagt imod Sagsøgeren for Injurier i tvende Bladartikler, idet de formentlige

Injurier efter Sagsøgerens eget Opgivende var foranledigede ved Redaktørens nævnte Krænkelser af Privatlivets Fred, og den fornødne Konneksitet imellem Sagerne saaledes var tilstede.

Hof. St. Kend. 12 Decbr. 1898, U. f. R. 1899 p. 193.

Medens Oversiddelsen af den i Strfl. § 67 fastsatte Frist ikke kunde medføre Afvisning af en Injuriesag, frifandtes Indstævnte for Straf, idet Sagen, hvori Forligsklage i rette Tid var udtaget d. 4 Aug. 1896, og som næste Dag blev henvist til Retten, først var paastævnet d. 17 Septbr. 1897. Mortifikation derimod givet.

Kbh. Ov. D. 2 Jan. 1899, U. f. R. 1899 p. 385.

I et Tilfælde, hvor en Tjenestepige, der havde forladt Tjenesten i Utide, og som havde udtalt, at dette var foranlediget ved utugtige Tilnærmelser fra Husbonden overfor hende, under en af Husbonden ved en Politiret anlagt Sag paastodes idømt dels Straf og Erstatning efter Tyendel. § 47, dels Straf efter Strfl. § 215, blev dette Søgsmal i sin Helhed paakendt af Politiretten.

Vib. Ov. D. 29 April 1901, U. f. R. 1901 p. 645.

En Injuriesag, som en Styrmand havde anlagt mod sin Kaptajn, fordi denne i Logbogen havde indført, at han under Skibstjenesten havde sagt til Styrmanden: »Nu lyver De igen«, fandtes ikke af Kaptajnen at kunne fordres afvist fra ordinær Ret som angaaende en mundtlig Injurie og som derfor hørende under Politiret, da det henhørte under Sagens Realitet at afgøre, om de Omstændigheder, hvorunder nævnte Tilførsel til Logbogen fandt Sted, udelukkede Ansvar for den som en særskilt fornærmelig Handling.

Hof. St. Kend. 20 Jan. 1902, U. f. R. 1902 A p. 208.

Udtalt, at Sagen ikke i Henhold til Sælov § 104 hørte under Sø- og Handelsretten.

ibid.

Da en privat Injuriesag var blevet indanket for Overretten af det offentlige i Henhold til Fr. 23 Maj 1840 § 2, forkastede Overretten den af Injuriantens beskikkede Defensor nedlagte Paastand om Underkendelse af Underrettens Dom og af en af Underretten afsagt Anstandskendelse samt om Sagens Hjemvisning, eftersom det fandtes at paahvile Overretten ex officio at skaffe Sagen yderligere oplyst, om saadant maatte findes fornødent.

Kbh. Ov. Kend. 17 Febr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 430.

Antaget, at Bestyrelsen for Skorstensfejersvendenes Fagforening ikke var kompetent til at paatale en i et Blad indeholdt Fornærmelse mod Skorstensfejersvendene i København og Omegn. Fremhævet, at de paaklagede Udladelser ikke var rettede imod Fagforeningen.

Hof. St. D. 21 April 1902, U. f. R. 1902 A p. 548.

En Vidneførsel i en Sag om mundtlige Injurier i Medfør af D. L. 1—13—22 ex officio nægtet Fremme, fordi den Udtalelse, om hvilken Vidneførslen skulde dreje sig, laa over et Aar forud for Sagens Anlæg. (Dissens).

Krim. Kend. 8 April 1902, U. f. R. 1902 A p. 752.

I et Tilfælde, hvor et Vidne i en Sag om mundtlige Injurier havde forklaret, at Indstævnte havde udtalt sig fornærmeligt om Citanten, og hvor Indstævnte, der ikke havde protesteret mod Aflæggelsen af denne Vidneforklaring, havde nedlagt Protest imod, at der toges Hensyn til Vidneforklaringen, idet han henviste til, at Vidnet havde forklaret, at det havde givet Citanten Meddelelse om den fornærmelige Udtalelse ca. 7 Maaneder før Sagens Anlæg, udtaltes det, at denne Protest ikke havde Hjemmel i D. L. 1—13—21.

H. R. D. 16 Jan. 1902, jfr. Krim. D. 27 April 1901, H. R. T. 1901 p. 632, U. f. R. 1902 B p. 76.

Under en Sag om en mundtlig Injurie blev der ifølge Indstævntes paa D. L. 1—13—21 støttede Protest nægtet en af Klageren begært Vidneførsel Fremme, da Klageren havde indskrænket sig til i al Almindelighed at paastaa, at han først kort før Sagens Anlæg havde erfaret, at Indstævnte havde brugt den paaklagede Udtalelse, og da han, der end ikke havde angivet, naar Udtalelsen skulde være faldet, saaledes ikke bestemt havde oplyst, paa hvilket Tidspunkt han var kommet til Kundskab om, at Indstævnte skulde have fremsat Udladelsen.

Vib. Ov. D. 1 Septbr. 1902, U. f. R. 1902 A p. 790.

Statueret, at H. R. Instr. 7 Decbr. 1771 § 29 ikke afskærer den, der anser sig fornærmet ved, hvad der er fremført under en Højesteretsprocedure, fra at paatale saadanne Ærefornærmelser paa sædvanlig Maade.

H. R. D. 30 Oktbr. 1902, jfr. Krim. D. 26 April 1902, H. R. T. 1902 p. 409, U. f. R. 1902 B p. 291.

At en Sagfører, der formentes under en Højesteretsprocedure at have fornærmet en Underdommer, i den paagældende Sag var optraadt som beskikket Defensor, kunde ikke gøre den mulige Forseelse til en Embedsforbrydelse, der alene kunde paatales under en offentlig Sag.

ibid.

Da en gift Kone, som i 1ste Instans var anset efter Strfl. § 217, under Sagens Appel var afgaaet ved Døden, hvorefter Sagen fortsattes af hendes i uskiftet Bo hensiddende Mand, maatte den hende idømte Bødestraf bortfalde. Derimod stadfæstedes Underrettsdommen, forsaavidt angik Mortifikation af Injurierne.

Kbh. Ov. D. 3 Novbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 109.

Under en Sag om mundtlige Injurier nægtedes der Citanten An-

stand til at føre Vidner, da Sigtelsen skulde være fremsat »en Dag i Juni Maaned«, medens Klagen først var udtaget d. 15 Juli s. A.

Kbh. Ov. D. 5 Jan. 1903, U. f. R. 1903 A p. 256.

Antaget under en Injuriesag — anlagt af A. mod B. i Anledning af, at B. havde medunderskrevet en af 150 Personer underskrevet Klage — at A., der havde gjort sig bekendt med Klagen, allerede ved samme Lejlighed var blevet bekendt med, at B. var mellem Underskriverne. Da Strafansvaret herefter var forældet efter Strfl. § 67, gaves der kun Mortifikationsdom.

Kbh. Ov. D. 23 Marts 1903, U. f. R. 1903 A p. 381.

I et Tilfælde, hvor en Mand, der sagsøgte for en med hans Navn underskrevet, fornærmelig Bladartikel, havde nægtet at have underskrevet Artiklen eller Manuskriptet eller at have bemyndiget nogen til at underskrive hans Navn, fandtes den injurierede at have været berettiget til at adcitere Bladets Redaktør for under eet at faa afgjort, hvem Ansvaret for Artiklen paahvilede.

Hof. St. Kend. 18 Maj 1903, U. f. R. 1903 A p. 531.

En Vidneførsel nægtet Fremme i Henhold til D. L. 1—13—21, da de formentlige Injurier var faldne d. 17 Maj og Klagen først udtaget d. 6 Septbr., omend dette væsentlig skyldtes de Skridt, som Klageren — en Telegrafembedsmand — havde foretaget for at opnaa sine Foresattes Paalæg om Sagsanlæg og fri Proces.

Krim. Kend. 16 Decbr. 1902, U. f. R. 1903 A p. 719.

En Sag, hvorunder en Malermester sagsøgte en Arkitekt, dels fordi denne mundtlig havde udtalt, at Malermesteren havde gjort sig skyldig i Frækhed og Uhæderlighed, dels fordi Arkitekten, efterat Malermesterens Sagfører havde bebudet Sagsanlæg, i et denne tilstillet Brev havde gjort gældende, at Malermesteren ved sit Forhold imod ham havde overtraadt den tilladelige Grænse for sømmelig Beskedenhed og Hæderlighed, blev for de mundtlige Udtalelsers Vedkommende afvist som henhørende under Politiretten, medens Arkitekten iøvrigt frifandtes.

Hof. St. D. 5 Oktbr. 1903, U. f. R. 1904 A p. 165.

En Bevilling, der var meddelt en Kvinde til for Højesteret at fremkomme med nye Indsigelser og Paastande, gaaende ud paa Frifindelse for eller Nedsættelse af den hende ved den indankede Dom i en Injuriesag idømte Straf og Erstatning, ikke fundet at afgive Hjælp for en Paastand om Ophævelse af den i nævnte Dom givne Mortifikation.

H. R. D. 7 Juni 1904, jfr. Hof. St. D. 22 Decbr. 1902, H. R. T. 1904 p. 249, U. f. R. 1904 B p. 268.

En Injuriesag afvist som hørende under Politiret, da de paaklagte Udladelser var fremsatte mundtlig til en Politirapport, som var

optaget under en imod Indstævnte paa Citantens Foranledning indledet offentlig Undersøgelse.

Hof. St. D. 16 Jan. 1905, U. f. R. 1905 A p. 347.

En Redaktør, som i sit Blad havde beskyldt »den kendte Barber N.« for Misligheder, antoges at maatte taale Søgsmaal derfor af to Barberere af det opgivne Navn, Fader og Søn, der drev Forretning i Forening, idet de begge maatte føle sig fornærmede paa Grund af Ubestemtheden i Sigtelsen, og idet der forelaa tilstrækkelig Konneksitet til at begrunde et fælles Søgsmaal fra deres Side.

Hof. St. Kend. 13 Marts 1905, U. f. R. 1905 A p. 423.

En Person havde i en af ham underskrevet Artikel i et Dagblad erklæret, at han vedstod sine i et tidligere Nummer af Bladet gængivne Udtalelser under et Interview. En paa Grund af nævnte Udtalelser anlagt Injuriesag fandtes herefter at angaa trykte Injurier og derfor ikke at høre under Politiretten.

Hof. St. Kend. 20 Novbr. 1905, U. f. R. 1906 A p. 342.

Strafskylden for en d. 2 Jan. 1904 fremsat Injurie fundet forældet efter Strfl. § 66, idet det fandtes uden Betydning, at Citanten, forinden han havde anlagt den nu foreliggende Sag, havde paataalt Injurien under en ved Hof- og Stadsretten anlagt Sag, der var blevet afvist d. 22 Jan. 1906.

Krim. D. 27 Marts 1906, U. f. R. 1906 A p. 508.

I et Tilfælde, hvor Politiretsdommen i en Injuriesag var indanket for Overretten ved en Udenretsstævning, der bar en Dato, som laa forud for Udløbet af fatalia appellationis, afvistes Appelsagen, fordi Stævningen først var forkyndt for Indstævnte efter Udløbet af fatalia, og uanset at Stævningen var forkyndt for Underdommeren inden Udløbet af fatalia.

Kbh. Ov. D. 22 Jan. 1906, U. f. R. 1906 A p. 624.

Strafskylden for en Injurie fundet forældet efter Strfl. § 67, da den af den injurierede til Underretten udtagne Stævning først var udtaget og forkyndt over 1 Aar, efterat han maatte antages at være blevet vidende om, hvem der bar Ansaret for Injurien.

Kbh. Ov. D. 12 Febr. 1906, U. f. R. 1906 A p. 638.

Æreret.

At en Værtshusholder, der paa Grund af en ham overgaaet Straffedom ifølge L. 23 Maj 1873 § 9 havde forbrudt sin Næringsadkomst, senere havde erhvervet Æresoprejsning, kunde ikke give ham Ret til at benytte den forbrudte Næringsadkomst.

H. R. D. 7 April 1899, jfr. Krim. D. 6 Decbr. 1898, H. R. T. 1899 p. 75, U. f. R. 1899 p. 554.

Statueret, at et Aktieselskab eller dets Bestyrelse som kollektiv Enhed er i Besiddelse af Æreret.

Hof. St. D. 18 Septbr. 1899, U. f. R. 1899 p. 988.

En i Sverrig født Mand, som i 1859 var blevet straffet her i Landet for Tyveri med Fængsel paa Vand og Brød, og som siden havde opholdt sig her og ikke senere var straffet, men som ikke havde erhvervet Æresoprejsning, blev i Henhold til L. 13 April 1894 anset som fuldgyldigt Vidne.

Krim. D. 10 Novbr. 1900, U. f. R. 1901 p. 907.

Antaget, at en Æresoprejsning, meddelt en efter Strfl. § 228, jfr. § 39, dømt afskediget Officer, hvis Pension i Anledning af den ham overgaaede Straffedom var inddraget, ikke kunde give ham Ret til atter at oppebære den en Gang forbrudte Pension.

Hof. St. D. 29 Juli 1901, U. f. R. 1901 p. 1005.

Udtalt, at et Forhold, hvorfor en Mand ved Dom var anset efter Strfl. § 101, jfr. § 100, med en Bøde paa 50 Kr., ikke var nogen i den offentlige Mening vanærende Handling.

Hof. St. D. 18 Juli 1904, U. f. R. 1904 A p. 716.

Ø.

Øvrighed.

Jfr. Domstolene, Kommunalvæsen, Politi, Skatter og Skolevæsen.

En Detailhandler paa Frederiksberg havde, alene i Henhold til en urigtig Besked fra Birkekontoret, løst Næringsbevis paa Brændevins-handel, skønt han kun agtede at sælge og virkelig kun solgte Brændevin en detail. Frederiksberg Kommunalbestyrelse, paa hvis Vegne Politimesteren i 1890 havde oppebaaret Gebyret for Næringsbeviset, tilpligtet at tilbagebetale dette, uanset at den omtalte Besked var meddelt af Politimesteren i hans Egenskab af Statsebedsmand, og uanset at Detailhandleren ved Næringsbeviset havde erhvervet Ret til at forhandle Brændevin en gros.

H. R. D. 27 April 1897, jfr. Kbh. Gældsk. D. 9 Oktbr. 1896, H. R. T. 1897 p. 148, U. f. R. 1897 p. 579.

En Sag, som en Fuldmægtig havde anlagt mod en Sagfører, der havde erhvervet Bevilling til som executor testamenti at behandle et Dødsbo, til Gennemførelse af sin formentlige Ret til at behandle Boet, specielt som Medeksekutor, afvist, da Testamentseksekutorer ifølge Skiftel. § 83 skulle forsynes med Udnævnelse, og da Spørgsmaal om en saadan Udnævnelse høre under Øvrighedens Afgørelse efter de i nævnte § givne Regler.

Vib. Ov. D. 5 April 1897, U. f. R. 1897 p. 739.

Københavns Magistrat anset beføjet til, efterat en ved Stadens Desinfektionsanstalt med fast Maanedsgage og med 1 Maanedts Opsigelse ansat Formand var arresteret som mistænkt for Besvigelser imod Kommunen — for hvilket Forhold han senere domfældtes — at suspendere Formanden fra hans Bestilling med den Virkning, at hans Krav paa Gage under Suspensionstiden ophørte.

Hof. St. D. 15 Novbr. 1897, U. f. R. 1898 p. 117.

Udtalt, at den Omstændighed, at Overpræsidenten paany havde sat en Alimentationsresolution i Kraft, skønt Barnemoderen tidligere ved en Paategning paa Resolutionen havde frafaldet ethvert Krav paa Barnefaderen, ikke kunde medføre, at Spørgsmaalet om, hvorvidt sidstnævntes Alimentationsforpligtelse endnu stod ved Magt, var unddraget fra Domstolenes Paakendelse.

Hof. St. D. 24 Jan. 1898, U. f. R. 1898 p. 310.

En Sag, hvorunder en Kommune paastod Nabokommunen tilpligtet at betale Halvdelen af Udgifterne ved Vedligeholdelsen af en Bro over et Vandløb, som skulde danne Skellet mellem Kommunerne, afvist, dels fordi det bestredes, at Vandløbet dannede Skel — hvilket Spørgsmaal maatte søges løst administrativt — dels under Henvi-
sning til L. 21 Juni 1867 § 15. (Dissens).

Vib. Ov. D. 17 Jan. 1898, U. f. R. 1898 p. 368.

Under en Sag, hvorunder der paastodes Tilbagebetaling af Havneafgift, fordi den formentes fejlagtig at være beregnet efter Vægten af det udløssede Kvantum Varer i Stedet for efter Skibets Drægtighed, udtalt, at selv om Spørgsmaalet henhørte under Regeringsmyndighedernes Afgørelse og havde fundet sin Afgørelse ved en ministeriel Bekendtgørelse, vilde dette ikke kunne føre til Afvisning, men til Fri-
findelse.

Hof. St. D. 25 April 1898, U. f. R. 1898 p. 506.

En Sag, hvorunder Overpræsidenten søgtes til at meddele en af ham nægtet Afsoningsordre paa et en fraskilt Hustru hos hendes Mand tilkommende Underholdsbidrag, antaget at henhøre under Domstolene, da den drejede sig om, hvorvidt der tilkom Hustruen en lovhjemlet Ret til at kræve Afsoning, i hvilket Fald Overpræsidenten ved Nægtelsen vilde have tilsidesat Grænserne for, hvad han, uden at overskride sin Myndighed, kunde unnlade.

H. R. D. 18 April 1899, jfr. Hof. St. D. 2 Maj 1898, H. R. T. 1899 p. 96, U. f. R. 1899 p. 567, jfr. 1898 p. 514.

Antaget, at en Landvæsenskommissionskendelse af 1890 ved at fastsætte, at Udgifterne til Vedligeholdelsen af en Aa skulde afholdes efter de hidtil gældende Regler, ikke havde sigtet til de for de ældre Aaregulativer til Grund liggende Overenskomster. Nogen Strid mellem denne Kendelse og et af Aamtsraadet i 1894 affattet Regulativ angaaende Aaens Vedligeholdelse fandtes ikke at foreligge, baade af den

angivne Grund, og fordi Retstilstanden m. H. t. Vedligeholdelsen i Mellemtiden var forandret.

H. R. D. 19 Jan. 1899, jfr. Kbh. Ov. D. 25 Jan. 1897, H. R. T. 1898 p. 685, U. f. R. 1899 p. 312.

Udtalt, at Indenrigsministeriet i L. 26 Maj 1868 § 21, Stk. 2, havde haft Hjemmel til at stadfæste en § i en Købstads kommunale Vedtægt om Vedligeholdelse af private Veje, der tjene til Brug for flere Ejendomme, skønt §en afveg fra L. 14 April 1865, da der fandtes tilsvarende Bestemmelser i den københavnske L. 14 Decbr. 1857 § 8.

Vib. Ov. D. 30 Jan. 1899, U. f. R. 1899 p. 465.

Udtalt, at Spørgsmaalet om Lovligheden af en af Generalskattedirektoratet i Anledning af Dronningens Bisættelse paabudt Standsning af et Skibs Losning henhørte under Øvrighedens endelige Afgørelse.

Hof. St. D. 28 Aug. 1899, U. f. R. 1899 p. 850.

Under en Tvist om, hvorvidt et Forsikringselskab, som i Henhold til Tilladelse havde berigtiget Stempelafgiften af sine Policer paa en vis Maade, kunde, efterat Tilladelsen i Juni 1896 var afløst af en forandret Tilladelse, anses pligtigt at svare Stempelafgift af nogle ældre, i 1896 ophørte Policer, udtaltes det, at Generalskattedirektoratet ikke kunde antages at have været kompetent til at betinge den nye Tilladelse af, at der svaredes Stempelafgift af de nævnte ældre Policer, medmindre der efter Stempellovgivningen paahvilede Selskabet en Forpligtelse i saa Henseende, og at en saadan Betingelse heller ikke saas at være opstillet.

Hof. St. D. 11 Septbr. 1899, U. f. R. 1899 p. 984.

En Sag, hvorunder en Kirkesanger paastod et Amtsraad tilpligtet at fastsætte Størrelsen af ham tilkommende, resterende Højtidsoffer, paakendt i Realiteten.

H. R. D. 13 Juni 1901, jfr. Vib. Ov. D. 14 Maj 1900, H. R. T. 1901 p. 216, U. f. R. 1901 p. 605, jfr. 1900 p. 645.

I et Tilfælde, hvor Sogneraadet for en af 2 Sogne bestaaende Kommune havde fordelt de kommunale Pligtkørsler for hvert af Sognene for sig, statureredes det, at L. 6 Juli 1867, særlig §§ 17 og 18, ikke indeholdt Hjemmel for Amtsraadet til at paalægge Sogneraadet at fordele Pligtkørslerne under eet mellem samtlige kørselspligtige i Kommunen.

H. R. D. 27 Jan. 1904, jfr. Vib. Ov. D. 24 Juni 1901, H. R. T. 1903 p. 578, U. f. R. 1904 B p. 116, jfr. 1901 p. 674.

Den Omstændighed, at det i L. 8 Marts 1856 § 20 er foreskrevet, at Pensioner til Lærere ved Borger- og Almueskoler endelig bestemmes af Kultusministeriet, fandtes ikke at maatte medføre Afvisning ex officio af en af en Skolelærer mod Kultusministeriet anlagt Sag, hvor-

under Læreren paastod den ham tillagte Pension forhøjet i Henhold til Reglen i L. 5 Jan. 1851 § 3, Pkt. 3.

Hof. St. D. 12 Aug. 1901. U. f. R. 1901 p. 1010.

Antaget, at en med en vis Opsigelsesfrist antaget Bestillingsmand, som paa Grund af formentlig Pligtforsømmelse af sine Foresatte afskediges uden Varsel, maa kunne kræve Domstolenes Afgørelse af, hvorvidt der uanset Afskedigelsen tilkommer ham Løn til den Dag, da han med lovligt Varsel kunde have været opsagt. Statueret, at Regulativ for Københavns Politi af 12 Juni 1863 § 15 ikke indeholder nogen Hjemmel til at fravige dette.

Hof. St. D. 26 Aug. 1901, U. f. R. 1901 p. 1012.

I et Tilfælde, hvor Politiet havde beslaglagt et af en Grosserer indført Parti Margarine, fordi der i dette fandtes Borsyre, og hvor det senere ved Højesteretsdom var statueret, at den forefundne Borsyre ikke kunde gøre Indførslen af Partiet ulovlig, fandtes Statskassen ikke erstatningspligtig overfor Grossereren, allerede fordi de paagældende Statsfunktionærer ikke havde udvist noget efter de almindelige Regler til Erstatning forpligtende Forhold.

H. R. D. 23 Marts 1905, jfr. Hof. St. D. 25 Maj 1903, H. R. T. 1905 p. 84, U. f. R. 1905 B p. 220, jfr. 1903 A p. 543.

Ejeren af en Grund, paa hvilken der efter Overenskomst med Indenrigsministeriet afholdtes Markeder, fandtes ikke at have Krav paa de ved Markederne opkrævede Stadepenge, da det efter Markedsvæsenets hele offentligretlige Karakter og langvarig administrativ Praksis tilkommer Administrationen at bestemme, hvad der skal erlægges i Stadepenge, og hvem disse skulle tilfalde, og da Administrationen ikke havde tillagt Grundens Ejer nogen Ret til Stadepengene.

H. R. D. 12 Febr. 1903, jfr. Hof. St. D. 17 Septbr. 1900, H. R. T. 1902 p. 686, U. f. R. 1903 B p. 156.

Domstolene ansete kompetente til at afgøre det Spørgsmaal, om et Amsraad var beføjet til at gøre sin Tilladelse til Anbringelse af en Overkørsel over en Landevejsgrøft afhængig af, at Ejeren forpligtede den paagældende Ejendom til, naar Amsraadet forlangte det, at betale Udgifterne til en Rørledning og Tilfyldning af Vejgrøften langs hele Ejendommens Façade. Det fandtes uhjemlet i Lovgivningen og stridende mod Fr. 13 Decbr. 1793 § 80 at stille det ommeldte Vilkaar, der ikke nødvendigjordes eller blot begrundedes ved Anlægget af Overkørslen.

H. R. D. 13 Decbr. 1904, jfr. Kbh. Ov. D. 28 Septbr. 1903, H. R. T. 1904 p. 610, U. f. R. 1905 B p. 78, jfr. 1904 A p. 52.

Spørgsmaalet, om Københavns Ligningskommission var kompetent til at forhøje det en Skatteyder af Ligningsmændene paalignede Skattebidrag, skønt Sagen alene var indbragt for Kommissionen ved Skatte-

yderens Begæring om Bidragets Nedsættelse, fundet at henhøre under Domstolene.

H. R. D. 4 Decbr. 1906, jfr. Hof. St. D. 25 Jan. 1904, H. R. T. 1906 p. 628, U. f. R. 1907 A p. 107, jfr. 1904 A p. 414.

Udtalt, at Spørgsmaalet, om en mellem et Amtsraad og et Sogne- raad indgaaet Overenskomst, hvorefter Amtsraadet havde overtaget at sørge for Vedligeholdelsen af en offentlig Vej, fremdeles var bindende, som et Retsspørgsmaal ikke ved L. 21 Juni 1867 § 15 var unddraget fra Domstolenes Afgørelse.

H. R. D. 5 Febr. 1906, jfr. Kbh. Ov. D. 18 April 1904, H. R. T. 1905 p. 674, U. f. R. 1906 A p. 276, jfr. 1904 A p. 510.

Da Overenskomsten var afsluttet i Henhold til L. 21 Juni 1867 § 10 og derfor var knyttet til den Forudsætning, at Vejen efter Amtsraadets Skøn var af Vigtighed for Samfærdselen mellem større Distrikter, og da denne Forudsætning ikke længere var tilstede, fandtes Amtsraadet at have været berettiget til at opsige Overenskomsten.

ibid.

Københavns Magistrat, som i henved 3 Aar havde udbetalt en Lygtekontrollør en større maanedlig Løn, end der tilkom ham, ansaas uberettiget til ved senere Udbetalinger af Lønnen at afkorte det for meget udbetalte, da den for store Udbetaling skyldtes en Fejl af Magistraten, og da Kontrolløren efter det oplyste maatte antages at have været i en af Magistraten fremkaldt god Tro om, at det udbetalte tilkom ham.

• Kbh. Gældsk. D. 23 Decbr. 1904, U. f. R. 1905 A p. 246.

Antaget, at et Amtsraad havde været ubeføjet til at optage en Vej paa Regulativet over de offentlige Biveje, forsaavidt den laa indenfor de til et Stamhus hørende Jorder, da det paagældende Vejstykke, der oprindelig kun havde været nogle Skovspor og ikke fandtes afsat paa Udskiftnings- eller Matrikelskortet, ikke bevislig i Almindelighed var blevet benyttet af andre end dem, der havde Ærinde i en under Stamhuset hørende Skov.

Vib. Ov. D. 21 Aug. 1905, U. f. R. 1905 A p. 685.

Højesteretsstævningen i en offentlig Sag, der af Tiltalte var appelleret i civile Procesformer, afvist, da vedkommende Amtmand, der efter den Stilling, Amtmændene indtage til Retsplejen i offentlige Sager, maatte anses som Appellantens egentlige Modpart, ikke var stævnet.

H. R. D. 19 Decbr. 1904, H. R. T. 1904 p. 629, U. f. R. 1905 B p. 86.

En Grundejer, der var tiltalt for Overtrædelse af Bygningsregl. for Hørsholm Kommune af 1 Juni 1896 § 3, fordi han havde opført en Bygning umiddelbart op til Strandvejen, blev af Højesteret, hvortil han havde

appelleret Sagen i civile Procesformer, og hvor det offentlige ikke gav Møde, frifundet efter Reglementets § 21, idet den paagældende Bygning efter det af ham anførte, som ikke var imødegaaet af det offentlige og efter det foreliggende ikke kunde forkastes, antoges opført »alene til Avlsbrug«.

H. R. D. 11 Maj 1905, jfr. Kbh. Ov. D. 7 April 1903, H. R. T. 1905 p. 207, U. f. R. 1905 B p. 260.

Statueret, at det hørte under Domstolene at afgøre det Spørgsmaal, om den i L. 15 Maj 1903 § 6 f fastsatte bestemte Begrænsning af Aktieselskabers Skattepligt var tilsidesat ved en stedfunden Skatteansættelse.

H. R. D. 2 Decbr. 1907, jfr. Vib. Ov. D. 16 Oktbr. 1905, H. R. T. 1907 p. 520, U. f. R. 1908 A p. 311, jfr. 1906 A p. 157.

Antaget, at Overskatteraadets Afgørelse af en Skatteklage efter L. 15 Maj 1903 § 11 ikke i den Forstand var endelig, at Spørgsmaalet om Skattepligten ikke kunde indbringes for Domstolene.

Vib. Ov. D. 2 April 1906, U. f. R. 1906 A p. 427.

Udtalt, at en af Overskatteraadet for København afsagt Kendelse maatte anses begrundet paa et Skøn over, i hvilket Omfang Henlægelsen til en Fornyelsesfond for et Aktieselskabs faste Ejendomme kunde komme i Betragtning til Nedsættelse af den skattepligtige Indtægt, og at et saadant Skøn ifølge L. 19 Febr. 1861 § 20 hørte under de skattelignende Myndigheders endelige Afgørelse.

H. R. D. 29 Novbr. 1907, jfr. Hof. St. D. 30 April 1906, H. R. T. 1907 p. 518, U. f. R. 1908 A p. 85, jfr. 1906 A p. 693.

En Sag, som en Sproglærer, der havde fungeret som Tolk under en Justitssag, havde anlagt mod vedkommende Politimester angaaende Honoraret for denne Virksomhed, afvist ex officio, fordi Amtmanden, der maatte betragtes som det offentliges Repræsentant og altsaa som Citantens egentlige Vederpart, ikke var varslet i 1ste Instans.

Vib. Ov. D. 30 Juli 1906, U. f. R. 1906 A p. 925.

Tillæg og Rettelser

til 2det Bind.

Side.

Legater.

5. I et Tilfælde, hvor en Testator havde bestemt, at der af den væsentligste Del af hans Formue skulde oprettes et Familielegat, for hvilket en Fundats skulde udarbejdes, og for hvilket en navngiven Mand A. skulde være første Legatvæрге, statueredes det, at Legatet maatte betragtes som Testators Universalarving, at A., der paa Legatets Vegne havde vedgaaet Arv og Gæld i den første Skiftesamling, havde været kompetent hertil, og at A. herefter havde kunnet overtage Boet til privat Skifte, saafremt Testator ikke — som Tilfældet var — havde bestemt, at Boet skulde behandles af Eksekutorer. Det offentlige fandtes herefter ikke at have Krav paa Skifteafgifter af Boet.

H. R. D. 19 Novbr. 1907, jfr. Hof. St. D. 18 Juni 1906, H. R. T. 1907 p. 470, U. f. R. 1908 A p. 73, jfr. 1906 A p. 730.

Næringsvæsen (i Almindelighed).

69. L. 18 f. n.: »p. 13« læs: »p. 12«.

Underpant i faste Ejendomme.

101. L. 22 f. o.: »II« læs: »III«.
102. En Selvskyldnerkautionist, der havde paataget sig at betale, forsaa vidt Kreditor ikke blev dækket ved Realisationen af en pantsat Ejendom, fundet pligtig at indfri sin Kautionsforpligtelse, da Kreditor uden at faa Dækning for det Beløb, Kautionen angik, havde ladet sig Ejendommen udlægge som ufyldstgjort Pant- og Udlægshaver for det højeste Auktionsbud, idet det maatte blive Kautionisten uvedkommende, om Kreditor ved senere Salg af Ejendommen maatte faa Gevinst eller Tab.

H. R. D. 8 Novbr. 1898, jfr. Kbh. Ov. D. 19 Juli 1897, H. R. T. 1898 p. 483, U. f. R. 1899 p. 51, jfr. 1897 p. 860.

Side.

Procedure (Saggivelsen).

175. L. 11 f. o.: »af Indstævnte« læs: »paa Indstævnte«.
176. L. 15 f. o.: »Anstand« læs: »Procesomkostninger for Overretten«.

Procesomkostninger.

225. En Selvskyldnerkautionist, der dømtes til at betale en med ham solidarisk hæftende Selvskyldnerkautionist, som havde indfriet Hoveddebitors Gæld, Halvdelen af denne, idømt skadesløse Sagsomkostninger, da saadanne var betingede i Hovedskyldforholdet.

Hof. St. D. 9 Maj 1898, U. f. R. 1898 p. 525.

Skatter (kommunale).

302. L. 3 f. n.: H. R. D. 29 Novbr. 1907 findes optaget i U. f. R. 1908 A p. 85.

Skatter (Indkomst- og Formueskat til Staten).

303. L. 17 f. n.: H. R. D. 2 Decbr. 1907 findes optaget i U. f. R. 1908 A p. 311.

Søforsikring.

440. L. 12 f. o.: »I« læs: »IV«.

Sø- og Handelsretten (Procesmaade).

453. L. 10 f. n.: »en af ham« læs: »en paa ham«.

Transport.

543. L. 14 f. o.: H. R. D. 27 Jan. 1908 findes optaget i U. f. R. 1908 A p. 351.

Vand.

602. L. 3 f. n.: H. R. D. 6 Febr. 1908 findes optaget i U. f. R. 1908 A p. 377.
